รวบรวมคอลัมน์ "เปิดยุคบุญนิยม"

จากหนังสือพิมพ์ "เราคิดอะไร" สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

รวม เปิดยุค บุญนิยม

เล่ม ๒

โดย พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ถวายเป็นโพธิบูชา เนื่องในวาระย่างเข้าสู่วัย ๘๘ ปี
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

รวบรวมคอลัมน์ "เปิดยุคบุญนิยม"

จากหนังสือพิมพ์ "เราคิดอะไร" สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

รวม เปิดยุค บุญนิยม

เล่ม ๒

โดย พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ถวายเป็นโพธิบูชา เนื่องในวาระย่างเข้าสู่วัย ๘๘ ปี
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เปิดยุคบุญนิยม (เล่ม ๒)

โดย เก่าสมัย ใหม่เสมอ

สมณะโพธิรักษ์

ISBN 978-616-93767-1-2

พิมพ์ครั้งแรก	:	มิถุนายน ๒๕๖๔
จำนวนพิมพ์	:	๕,๐๐๐ เล่ม
แบบปก	:	แสงศิลป์ เดือนหงาย
		เพชรพันศิลป์ มุนีเวช
จัดพิมพ์โดย	:	สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
โทรศัพท์	:	๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
พิมพ์ที่	:	บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
		๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
		คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา	:	นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
เผยแพร่โดย	:	สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
		๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
		คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์	:	๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
ราคาบุญนิยม(ระดับ ๔)		
	:	๐ บาท (แจกฟรี)

คำนำ

"รวมเปิดยุคบุญนิยม (เล่ม ๒)" โดย**เก่าสมัย ใหม่เสมอ (สมณะโพธิรักษ์)** จากคอลัมน์ "เปิดยุคบุญนิยม" ในหนังสือพิมพ์ "เราคิดอะไร" เป็นเนื้อหาภาคต่อจาก "รวมเปิดยุคบุญนิยม (เล่ม ๑) เล่ม ๒ นี้รวบรวมจาก "เราคิดอะไร" ฉบับที่ ๓๒๐ เดือนมีนาคม ๒๕๖๐ และฉบับที่ ๓๒๑ เดือนเมษายน ๒๕๖๐ เพียง ๒ ฉบับ แต่ผู้เขียนได้อธิบายขยายอรรถสารธรรมเพิ่มเติมนัยละเอียดลึกซึ้งแง่มุมต่างๆ หนังสือเล่มนี้จึงมีความหนา ๖๐๘ หน้าเพื่อการศึกษาอย่างเจาะลึก

วิถีชีวิตชาวอโศกคือวิถีชีวิตแบบ **"บุญนิยม"** ซึ่งมีพ่อครูสมณะโพธิรักษ์เป็นผู้นำ ท่านยืนยันมาตลอดว่าระบบ **"ทุนนิยม"** ที่มีดาษดื่นทั่วทั้งโลกนั้น แก้ไขปัญหาสังคมไม่สำเร็จสมบูรณ์ อาจจะดูเหมือนแก้ไขได้ชั่วระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดก็ไปไม่ได้ตลอดรอดฝั่ง

แต่การแก้ด้วยระบบ"บุญนิยม"จะเป็นทางรอดของสังคม ทำให้สังคมสงบสุข เพราะหลักสำคัญที่สุดก็คือแต่ละคนมาลดละกิเลส ละความเห็นแก่ตัว เสียสละให้อย่างจริงใจ ในการเสียสละก็ได้ล้างความ "ติด" ของตัวเองไปในตัว เมื่อล้างออกได้จริง จึงจะไม่บำเรอตน ชีวิตก็ไม่ต้องเฟ้อเปลือง เมื่อไม่ต้องเปลืองเปล่าไปกับสิ่งไร้สาระ ก็ไม่จำเป็นต้องโลภกอบโกยแย่งชิง อีกทั้งแต่ละคนมีแรงงาน มีความสามารถก็ช่วยกันสร้างสรร เกื้อกูลกัน พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน พึ่งเกิด พึ่งแก่ พึ่งเจ็บ พึ่งตายกันได้ โดยไม่ต้องมีรายได้ส่วนตัวสักบาท ก็ดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างดี อบอุ่นในสังคมที่เป็น "บุญนิยม"สาธารณโภคีนี้ ซึ่งไม่เหมือนสังคมโลกีย์ที่เดือดร้อนวุ่นวายสับสน

กราบนมัสการขอบพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้เป็นสัมมาสัมพุทธสาวก ที่อุตสาหะเข้มข้นพาทำระบบบุญนิยมนำร่องทางรอดในยุคกาลนี้

ขอมอบ "รวมเปิดยุคบุญนิยม (เล่ม ๒)" แด่ทุกท่านด้วยจริงใจ

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต)
ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม
๕. พาณิชย์บุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม
๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๘. การเมืองบุญนิยม
๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๑๒. สถาบันขยะวิทยา ด้วยหัวใจ

เกริ่นกล่าว

❊ ❊ ❊

ระบบบุญนิยมยังเข้าใจยาก!

*ระบบ"บุญนิยม"*นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ *"ทุนนิยม"* กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ

หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญ*ตามระบบ"บุญนิยม"*นี้กัน

จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ (quantity) เพียงพอ

ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น *หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ"บุญนิยม"ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน*

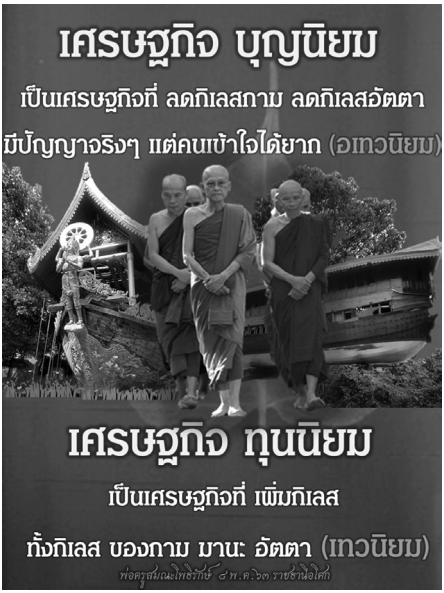

ขอยืนยันระบบบุญนิยมเป็นทางรอดของมนุษยชาติ!

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า *ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น*

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า *ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุมอับไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติอย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น*ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย

จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ

แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า

ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● *สมณะโพธิรักษ์*

สารบัญ
(เริ่มเนื้อหาหัวข้อแรก เปิดไปที่หน้า ๔๖)

(๑) บุญต้อง “ทำเป็น” คืออย่างไร ๔๖
(๒) บุญถ้าทำไม่เป็นคืออย่างไร? ๔๖
(๓) ปฏิบัติธรรมแบบหลับตาจะไม่มีวันเกิดธาตุรู้ที่เป็นโลกุตระ! ๔๖
(๔) ธาตุรู้ที่เกิดขึ้นในจิตมีลักษณะอย่างไร? ๔๗
(๕) เป็นอัจฉริยะเป็นถึงศาสดาก็ใช่ว่าจะเข้าถึงโลกุตระ! ๔๗
(๖) อธิบายเพิ่มเติม ๑) การเรียนรู้ภาวะ ๒ หรือเทฺว เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก! ๔๘
(๗) อธิบายเพิ่มเติม ๒) ทุกปรากฏการณ์มีภาวะ ๒ หรือธรรมะ ๒ ทั้งหมดทั้งสิ้น! ๔๘
(๘) อธิบายเพิ่มเติม ๓) อุดมการณ์ของศาสนาพุทธ! ๔๙
(๙) อธิบายเพิ่มเติม ๔) เป็นผู้รับใช้นี่แหละ ดีเลิศสุดยอดแล้ว! ๔๙
(๑๐) อธิบายเพิ่มเติม ๕) พ่อท่านออกตัวมีแต่เจตนาดี อย่าเอาทิฏฐิมาปิดกั้นความรู้นี้! ๕๐
(๑๑) อธิบายภาวะ ๒ ระหว่างโลกียะกับโลกุตระแตกต่างกันตรงไหน ๕๐
(๑๒) รู้แบบนี้คือโลกียะ ๕๑
(๑๓) แต่รู้แบบนี้คือโลกุตระ ๕๑
(๑๔) โลกุตระเริ่มจากการรู้จากผู้อื่นก่อน ๕๒
(๑๕) รู้จากผู้อื่นหมายถึงรู้จากใครบ้าง? ๕๒
(๑๖) โลกุตรธรรมมีสัมมาทิฏฐิมาก่อน ๕๓
(๑๗) มาดูสุขนิยมของมนุษย์ปุถุชน ๕๓
(๑๘) ธรรมะของพวกเทวนิยมก็จะเป็นอย่างนี้ๆ! ๕๓
(๑๙) สุขนิยมที่แท้ก็ซาตาน ที่แท้ก็เทพบุตรมาร! ๕๔
(๒๐) พระเจ้ากับสุขนิยมเกี่ยวข้องกันอย่างไร? ๕๕
(๒๑) เอาชนะสุขนิยมต้องรู้จักแม่คนนี้ ๕๕
(๒๒) ฉีกหน้ามารต้องสร้างแม่ให้เกิดในจิตเรา! ๕๖

(๒๓) บูชาผิดฝาผิดตัวฉิบหายแน่ชีวิตเรา! ๕๖
(๒๔) ความไม่รู้ที่เรียกอัตตาธิปไตย ๕๗
(๒๕) ความไม่รู้ที่เรียกโลกาธิปไตย ๕๗
(๒๖) ปุถุชนเข้าใจโลกทิพย์แบบบิดๆเบี้ยวๆ! ๕๘
(๒๗) ทบทวนอัตตาธิปไตยอีกที ๕๘
(๒๘) จับสังขารให้ได้ก่อน ๕๘
(๒๙) อวิชชาย่อมมากับความลึกลับ ๕๙
(๓๐) ภาวะ ๒ ของสุขนิยมเป็นเรื่องน่ากลัว! ๖๑
(๓๑) ต้องค้นหาสิริมหามายาให้ได้! ๖๑
(๓๒) ตัวเรานี่แหละต้องเป็นสิทธัตถะ! ๖๑
(๓๓) จากเทฺวสู่อัญญะด้วยการรับฟัง ๖๒
(๓๔) แยกศัพท์สิริมหามายา ๖๒
(๓๕) ขาดปัญญาจึงแยกเทฺวไม่ออกจึงต้องพึ่งพระเจ้า ๖๓
(๓๖) ผลกระทบเมื่อไม่ประจักษ์แจ้งในกรรม ๖๓
(๓๗) พระพุทธองค์ค้นพบสัจจธรรมอันยิ่งใหญ่ ๖๔
(๓๘) มารู้จัก ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ๖๕
(๓๙) ทาสพระเจ้าก็อย่างหนึ่ง ปรินิพพานเป็นปริโยสานก็อย่างหนึ่ง ไม่เหมือนกัน ๖๕
(๔๐) เวทนา ๓ แบบโลกุตระ ปุถุชนไม่เรียนรู้ ๖๖
(๔๑) กามคุณ ๕ เป็นสุขัลลิกะก็ไม่รู้จัก อัตตาก็ไม่รู้เรื่อง ชีวิตจบสิ้น! ๖๗
(๔๒) ทั้งโลกุตรธรรม รสชาติและค่านิยมย่อมต่างจากชาวโลกีย์ ๖๘
(๔๓) โกณฑัญญะต้นแบบอัญญธาตุ! ๖๘
(๔๔) ความรู้ทางโลกุตระ เรียกว่าปัญญา! ๖๙
(๔๕) นี่คือธาตุรู้ตัวใหม่ ใหญ่กว่าเก่าดีกว่าเดิม! ๖๙
(๔๖) พระพุทธเจ้าสร้างอัญญธาตุมาก่อนใคร! ๗๐
(๔๗) งานของอัญญธาตุสร้างปัญญา...สร้างฌาน ๗๐
(๔๘) สังโยชน์ข้อที่ ๑ สัมมาทิฏฐิเริ่มรู้จักกายแบบไหน? ๗๑
(๔๙) สัมมาทิฏฐิมีหลายมิติ ๗๑
(๕๐) ปุถุชนคนโลกีย์ทำความดีได้แค่กุศล! ๗๒
(๕๑) กุศลติดตัวแต่บุญไม่ติดตาม... มันแปลกดีนะ! ๗๒

(๕๒) พลังบุญมีชีวิตแค่ปัจจุบันขณะนี้! ๗๓
(๕๓) บุญคือการชำระล้างกิเลส ล้างเสร็จก็เลิก! ๗๓
(๕๔) ได้บุญทำบุญ ชาวพุทธเข้าใจผิดมาตลอด โปรดแก้ไข! ๗๓
(๕๕) บุญนั้นทำงานเสร็จก็รีบไปไม่มีอ้อยอิ่งนัวเนีย! ๗๕
(๕๖) ทุกวันนี้ เอาบุญมาหลอกล่อ มาหากินทั่วทั้งประเทศ! ๗๖
(๕๗) คุณสมบัติของ "บุญ" มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ค้นพบ! ๗๖
(๕๘) ขอย้ำซ้ำเตือนกันอีกที หน้าที่ของบุญ มีหน้าที่เดียว! ๗๗
(๕๙) กุศลอกุศลเป็นสมบัติ แต่บุญเป็นวิบัติ! ๗๗
(๖๐) กุศลอกุศลติดตัวนานมากแค่ไหน?บุญกลับติดตัวสั้นกว่านั้น! ๗๘
(๖๑) อธิบายภาษาศาสตร์สักเล็กน้อย ๗๘
(๖๒) บาปสะสมแต้ม บุญสะสมศูนย์! ๗๙
(๖๓) บุญ... คือการเอาออกไปจากจิต! ๗๙
(๖๔) ชาวพุทธสำคัญว่า บุญเป็นสวรรค์ เป็นวิมาน
เป็นของวิเศษ... จับต้องได้! ๘๐
(๖๕) พุทธพจน์ สุขยิ่งกว่าสงบ ก็เข้าใจกลับหัวกลับหาง
กลับมือกลับเท้า! ๘๑
(๖๖) มาเรียนรู้สุขทุกข์ ด้วยการจับเวทนาแบบลืมตากันเถิด! ๘๑
(๖๗) "เวทนา"เป็นกรรมฐานสำคัญ
ต้องแยกอาการโลกียะโลกุตระให้ออก! ๘๒
(๖๘) พุทธธรรมอาศัย"สัมผัส"เพื่อกระตุ้นให้เกิด"เวทนา"! ๘๓
(๖๙) สัมผัสเกิดนามรูป จึงเกิดอายตนะ หมดสัมผัส
อายตนะจึงหมดตาม! ๘๔
(๗๐) ผัสสะทีใด อายตนะเกิดทุกที
แต่ผัสสะทีใด บุญไม่เกิดแล้ว นี่คือข้อต่าง ๘๔
(๗๑) อายตนะ "มีอยู่" แต่ไม่ตั้งอยู่นั้นเป็นอย่างไร? ๘๕
(๗๒) อเสขบุคคลเมื่อล้างกิเลสได้บางส่วน เขาก็เรียกว่า"ได้ส่วนบุญ"! ๘๖
(๗๓) การเสียคือการได้!(our loss is our gain) ๘๗
(๗๔) "สิ้นบุญ"ไม่น่ากลัว เพราะคืออเสขบุคคลนั่นเอง! ๘๗
(๗๕) เพราะหมดบุญจึงเกิดฌาน! ๘๘
(๗๖) ฌานกับปัญญาต้องมาด้วยกัน! ๘๘

(๗๗) “ฌาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธไม่เป็น “บุญ” ๘๙
(๗๘) หมดพลังบุญ พลังฌานเข้ามาขับเคลื่อนต่อ! ๘๙
(๗๙) ทำบุญกลับได้บาปมีเกลื่อนกลาดทั่วปฐพี! ๙๐
(๘๐) เกริ่นกล่าวความเข้าใจผิดในเรื่องของบุญ จึงมีแต่ทุกข์ไม่จบสิ้น! ๙๑
(๘๑) มหัศจรรย์แห่งบุญ! ๙๒
(๘๒) การชำระกิเลสเรียกว่าเกิดผลบุญ
ไม่ใช่ว่าจะได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน! ๙๒
(๘๓) หากมิจฉาทิฏฐิเสียแล้ว บุญที่ได้ก็จะเป็นบุญเก๊ๆ...บุญสีดำ! ๙๓
(๘๔) รู้จักบุญแล้วก็มารู้จักชาติภพที่มิใช่คลอดออกมาตัวเป็นๆ! ๙๔
(๘๕) การเกิด ๔ อย่างมีอะไรบ้าง? ๙๕
(๘๖) นักวิทยาศาสตร์รู้แค่การเกิด ๓ ประเภทเท่านั้น! ๙๕
(๘๗) ปฏิบัติด้วยการหลับตาไม่มีทางเข้าถึงสัจจะความจริงแท้! ๙๖
(๘๘) ลืมตาเท่านั้นจึงจะปฏิบัติได้! ๙๗
(๘๙) หนักกว่าเก่าใหญ่กว่าเก่า เล่นมโนเองจึงยิ่งผิดสุดกู่! ๙๗
(๙๐) อาจารย์มั่นฤาษีลิงดำเป็นตัวอย่างของการเล่นมโน! ๙๙
(๙๑) แยกธาตุจิตที่เป็น๒ ให้เป็น๑ ให้เป็น๐ เมื่อทำไม่เป็นก็ไม่บรรลุ! ๙๙
(๙๒) แยกนามรูปเป็นมั้ย! ๑๐๐
(๙๓) จิตมโนวิญญาณมีพร้อมฝึกได้เลย! ๑๐๐
(๙๔) ปฏิจจสมุปบาทโลกีย์มีขั้นตอนอย่างไร? ๑๐๑
(๙๕) ดักดานจมลึกเหน็ดเหนื่อย! ๑๐๑
(๙๖) เมื่ออยู่เหนือเมื่อหลุดพ้น ชีวิตย่อมมีแต่ให้ๆๆๆๆ--! ๑๐๒
(๙๗) ขาดทุนก็คือกำไร ---คนต่ำคนโง่ย่อมไม่เข้าใจ! ๑๐๓
(๙๘) ความโง่จึงหลงสร้างลัทธินายทุน! ๑๐๓
(๙๙) นายทุน --นายตัวร้าย นายผู้บั่นทอนสังคม! ๑๐๔
(๑๐๐) คนชนิดไหนอยู่ตรงข้ามนายทุน ๑๐๔
(๑๐๑) ย้อนมาดูนายทุนผู้ชั่วร้ายอีกที! ๑๐๔
(๑๐๒) นายทุนบอกทำอย่างนี้ถนัดกว่า! ไหนคือทางรอดของประเทศชาติ ๑๐๕
(๑๐๓) ชีวิตต้องเดินทางเส้นนี้จึงจะสวยงามครบพร้อม! ๑๐๖
(๑๐๔) อยู่กับคนคิดต่าง เราจะปฏิบัติตัวอย่างไร? ๑๐๖
(๑๐๕) อยู่เหนือต้องมีความหวังดี ต้องมีพรหมวิหาร

..เหนืออย่างนี้ จึงคือ “อุตตระ”! ๑๐๗
(๑๐๖) วิภวตัณหา ..ความอยากที่เป็นอุดมการณ์! ๑๐๗
(๑๐๗) ในโลกนี้แค่ ๓ อำนาจ ๑๐๘
(๑๐๘) อำนาจที่ไม่พ้นอวิชชาย่อมเอาไว้ข่มผู้อื่น สุดท้ายทำร้ายตัวเอง! ๑๐๙
(๑๐๙) อธรรมสุดฉลาดสร้างเฉโกอัจฉริยะ! ๑๑๐
(๑๑๐) รู้แจ้งจริงย่อมหลุดพ้นทาส ย่อมมีอิสระเสรีสุดยอด! ๑๑๐
(๑๑๑) โลกียธรรมชอบข่ม โลกุตรธรรมชอบช่วย! ๑๑๐
(๑๑๒) ความเป็นโลก-อัตตาและธรรม ๓ คำ
หากขาดปัญญาก็ไม่รอด! ๑๑๑
(๑๑๓) ก้าวเข้าสู่โลกุตระ ต้องได้ยินได้ฟังจากผู้อื่นก่อนเท่านั้น! ๑๑๑
(๑๑๔) ขั้นตอนสู่ธรรมาธิปไตย ๑๑๒
(๑๑๕) สิ่งที่เกิดคือคุณวิเศษ คือปาฏิหาริย์ คือกุศลจิต! ๑๑๒
(๑๑๖) สะสมอินทรีย์ ๕ พละ ๕ จึงเป็นอาริยะ จึงเป็นโลกุตระ
จึงมีใจช่วยเหลือเกื้อกูล! ๑๑๓
(๑๑๗) เป้าหมายพุทธต้องอยู่เหนือโลกเหนืออัตตาให้ได้! ๑๑๔
(๑๑๘) เหนือโลก-เหนืออัตตา สู่ภาวะ“อนุตตริยะ” สุดยอดเยี่ยม! ๑๑๔
(๑๑๙) ยอดเยี่ยมข้อ ๑ ทัสสนานุตตริยะ สัมผัสจริง! ๑๑๔
(๑๒๐) ยอดเยี่ยมข้อ๒ ปฏิปทานุตตริยะ ปฏิบัติจริง! ๑๑๕
(๑๒๑) ยอดเยี่ยมข้อ๓ วิมุตตานุตตริยะ บรรลุจริงไม่กลับกำเริบ! ๑๑๕
(๑๒๒) ความยอดเยี่ยมที่ละเอียดลึกลงไปอีกคือ
อนุตตริยะ หมวด๒ อันมี ๖ ข้อย่อย! ๑๑๖
(๑๒๓) ลักษณะอยู่เหนือโลกย่อมไม่ข่ม ไม่เกทับ ไม่ดูถูก ไม่ร้าย
และทำแต่ประโยชน์! ๑๑๗
(๑๒๔) อยู่เหนือโลกต้องไม่เป็นทาส! ๑๑๗
(๑๒๕) อยู่เหนือโลกต้องมีธรรมาธิปไตยในตน! ๑๑๘
(๑๒๖) โลกใบนี้มี๒โลกซ้อนกันอยู่ โลกโลกียะกับโลกโลกุตระ
จะไปทางไหนเลือกเอา! ๑๑๘
(๑๒๗) ก้าวเข้าสู่ความเหนือ ต้องปฏิบัติ “ศีล”
อย่างมีต้น-กลาง-ปลาย! ๑๑๘
(๑๒๘) ศีลจะเป็นเครื่องชี้วัด หลุดพ้นก้าวหน้าขั้นไหนแค่ไหน เรื่องอะไร! ๑๑๙

(๑๒๙) แม้หลุดพ้นแล้วถึงจะมาสัมผัสยั่วยวนก็ไม่หวั่นไหว! ๑๒๐
(๑๓๐) ศีลเป็นปฐมบทของการปฏิบัติธรรมสู่ความหลุดพ้น
ไม่มีข้อยกเว้น! ๑๒๑
(๑๓๑) "ศีล"คือพี่ใหญ่ พี่คนโตของการเดินทาง! ๑๒๑
(๑๓๒) สมาธิไม่เอาศีลก็เรียกสมาธิเดียรถีย์! ๑๒๒
(๑๓๓) ไตรสิกขา ศีลสมาธิปัญญา
ดูถูกดูแคลนละเลยตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้! ๑๒๓
(๑๓๔) หลับตาทำสมาธิคือแสวงบุญนอกเขตพุทธ! ๑๒๔
(๑๓๕) นอกเขตพุทธเพราะรู้แต่กายนอกไม่รู้กายใน
ไม่ดูจิตดูใจดูอาการ! (๑ ไม่ได้ ต้อง ๒ เสมอ) ๑๒๔
(๑๓๖) ทำ ๒ ให้เป็น ๑ ต้องอาศัยมนสิการ! ๑๒๕
(๑๓๗) คำว่ากายต้องชัดเจนในภาษา และต้องชัดเจนในสภาวะ! ๑๒๕
(๑๓๘) เจาะสรีระเข้าสู่นามขันธ์ให้ได้! ๑๒๖
(๑๓๙) จัดการกายต้องชัดเจนภายนอก-ภายใน
ต้องชัดเจนภาวะ ๒ ภาวะ ๑ ภาวะ ๐! ๑๒๖
(๑๔๐) เดินทางไม่ถึงฝั่งเพราะไม่รู้จักสังกัปปะ ๗!
เพราะไม่เริ่มที่ ๓ เส้าของวิปัสสนา! ๑๒๗
(๑๔๑) กิเลสหมดจึงตกผลึก จึงควบแน่น จึงตั้งมั่น! ๑๒๘
(๑๔๒) ปฏิบัติสับสนไม่มีขั้นตอน มรรคผลย่อมไม่เกิด!
ย่อมไม่มี! ย่อมไม่มา! ๑๒๘
(๑๔๓) สรุปทั้งนี้ทั้งนั้นทั้งหลายทั้งปวง มรรคผลไม่เกิด
ก็เพราะไม่รู้กายในกาย ไม่รู้เวทนาในเวทนา! ๑๒๙
(๑๔๔) การเรียนรู้เวทนาต้องอาศัยผัสสะผ่านทวาร ๕ ทวาร ๖! ๑๓๐
(๑๔๕) รู้ให้ชัด กรรมฐานไม่ใช่กสิณ ๔๐ แต่อยู่ที่เวทนานี่เอง! ๑๓๑
(๑๔๖) จัดการกับเวทนา ทำเทวะหรือภาวะ ๒
ให้เป็น ๑ ด้วยโยนิโสมนสิการ! ๑๓๑
(๑๔๗) การเรียนรู้"กาย"ขาด"ภายนอก"ก็ไม่ได้ ขาดภายในก็ยิ่งไม่ได้! ๑๓๒
(๑๔๘) ทำความเข้าใจประเด็นภายนอก-ภายในอีกที! ๑๓๓
(๑๔๙) อย่างไรที่เรียกว่า "ดับสัญญา"! ๑๓๔
(๑๕๐) ข้อแตกต่างของกามภพ-รูปภพ-อรูปภพ ๑๓๔

(๑๕๑) สัจจะแห่งเทวะต้องเป็นอย่างนี้ๆ! ๑๓๕
(๑๕๒) อธิบายภาวะ ๒ ภาวะ ๑ และภาวะ ๐ อีกที! ๑๓๖
(๑๕๓) ชาวพุทธวันนี้สุดโต่ง บ้างก็ละเลย “ภายนอก” บ้างก็ละเลย “ภายใน” ๑๓๖
(๑๕๔) ๒,๕๐๐ กว่าปี สัจธรรมจึงผิดเพี้ยนไปมาก! ๑๓๗
(๑๕๕) ปรากฏการณ์ผิดเพี้ยนมีดังนี้! ๑๓๘
(๑๕๖) รู้ว่าปฏิบัติอย่างนี้ไม่บรรลุก็ยังไม่ขวนขวาย มันน่าสงสารสุดๆ! ๑๓๘
(๑๕๗) ถึงมุ่งมั่นปฏิบัติ แต่ไม่มีปรโตโฆสะก็ยิ่งน่าสงสาร! ๑๓๙
(๑๕๘) ทำไมไม่ฉุกคิด ทำไมไม่เปิดใจ ทำไมไม่ลองศึกษา ทำไมรีบปฏิเสธความต่าง? ๑๓๙
(๑๕๙) ทิฏฐิเก่าไม่บรรลุสักที ลองทิฏฐิใหม่ดูบ้างจะได้ไหม! ๑๔๑
(๑๖๐) อาตมาผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาแล้ว ต้องหมั่นเทียบเคียง! ๑๔๑
(๑๖๑) อาตมาเสนอข้อมูลไปแล้ว หากจะปฏิบัติ อย่าลืมสร้าง “ฉันทะ” ก่อน! ๑๔๒
(๑๖๒) “ฉันทะ” เป็นเรื่องสำคัญที่บัญญัติไว้ในหัวข้อธรรมต่างๆ! ๑๔๓
(๑๖๓) การแยกเทว ๒ มาจับประเด็นในเรื่องของ “พระเจ้า” ผู้ยิ่งใหญ่! ๑๔๔
(๑๖๔) เรื่องของ “พระเจ้า”เป็นเรื่องลึกลับห้ามแตะต้อง ห้ามวิจัยวิจารณ์! ๑๔๕
(๑๖๕) เรื่องของพระเจ้าจึงสุดวิสัย รู้จักรู้แจ้งรู้จริง! ๑๔๕
(๑๖๖) ความยึดมั่นตายตัวในคำสั่งของพระเจ้า คือการถูกบังคับให้เทวมี ๑ เดียว! ๑๔๖
(๑๖๗) มาศึกษา “กาย” ที่ต้องครบพร้อมทั้งภายนอก ทั้งภายในอีกที! ๑๔๘
(๑๖๘) เมื่อตีความ “กาย”ผิด แทนที่จะได้วิชา กลับกลายเป็นเดรัจฉาน! ๑๔๘
(๑๖๙) กรรมฐานชาวพุทธต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย เพื่ออ่าน “เวทนา” ผิดจากนี้ก็ตัวใครตัวมัน! ๑๔๙
(๑๗๐) ระวังเถอะ เพ่งกสิณได้สมถะ ได้ตัณหา ได้โลกียะ! ๑๕๐

(๑๗๑) ขอยืนยัน “เวทนา”คือฐานที่ตั้งแห่งการปฏิบัติธรรม! ๑๕๑
(๑๗๒) หัวข้อธรรมเหล่านี้รู้จักกันบ้างไหม? ๑๕๒
(๑๗๓) ปฏิบัติธรรมต้องรู้จักการทำใจในใจ(มนสิการ)
ต้องรู้จักอาการของรูป-นาม! ๑๕๒
(๑๗๔) จบกิจอรหันต์ด้วยตัณหา๓ เป็นอย่างไร? ๑๕๓
(๑๗๕) อาหาร ๔ ก็ต้องมีนาม-รูป! ๑๕๓
(๑๗๖) จับนาม-รูปเริ่มต้นที่การกิน เป็นเรื่องใกล้ตัวนี้แหละ! ๑๕๔
(๑๗๗) ขอบอกว่าฉลาดล้ำลึกแค่ไหนแต่ถ้าไม่ได้ยินไม่ได้ฟัง
จากผู้มีภูมิโลกุตระก็ยากจะสำเร็จ! ๑๕๔
(๑๗๘) ไม่มี ๓ ข้อนี้ถือว่าไม่ใช่การปฏิบัติธรรมในศาสนาพุทธ! ๑๕๕
(๑๗๙) วกมาเรื่อง “หลับตา”อีกที อย่าให้ความสำคัญ
หากเป็นได้ก็แค่ “อุปการะ”เท่านั้น! ๑๕๖
(๑๘๐) การหลับตาจึงขาดการเรียนรู้ในอาหาร ๔...ถือว่าผิด! ๑๕๖
(๑๘๑) อะไรๆก็ไม่มีแล้วจะรอดได้อย่างไร? ๑๕๗
(๑๘๒) ระวังถูกหลอกว่าหลับตาพาบรรลุ! แถมสร้างอุปาทานใหม่! ๑๕๗
(๑๘๓) พิษสงของอุปาทานสุดยอดแห่งนักมายากล! ๑๕๘
(๑๘๔) เช่น มายากลในรสอร่อย! ๑๕๙
(๑๘๕) เช่น มายากลในความสุข! ๑๕๙
(๑๘๖) เช่น มายากลในตัณหา! ๑๖๑
(๑๘๗) ยึดถือแม้นิดแม้น้อยก็แสดงว่ายังไม่ถึงซึ่งสัจจะ! ๑๖๑
(๑๘๘) สัจจะมีอย่างเดียวจริงแท้แน่เลย! ๑๖๑
(๑๘๙) นี่ก็สัจจะหนึ่งเดียวในอีกมิติหนึ่ง! ๑๖๒
(๑๙๐) อย่างไรเรียกว่า“แย้งกัน” อย่างไรเรียกว่า“เถียงกัน”? ๑๖๒
(๑๙๑) อริยสัจ ๔เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่คลุมเครือ ไม่ลึกลับ! ๑๖๓
(๑๙๒) สัจจะหนึ่งเดียวของผู้มีวิชชาย่อมไม่ตรงกับสัจจะหนึ่งเดียว
ของผู้มีอวิชชา! ๑๖๓
(๑๙๓) ยังไม่พ้นยังไม่บรรลุก็ชอบเถียง! ๑๖๔
(๑๙๔) เมื่อ“สัญญา”แท้ต้องกำหนดรู้จากการ“เห็น” ไม่มี ๑๖๕
จึงไม่ครบองค์ประกอบเพราะขาดธรรมะ ๒ ๑๖๕
(๑๙๕) วิปัสสนาต้องมี“ปัสสะ” ต้องมี“ญาณ” ต้องมี“วิชชา”! ๑๖๕

(๑๙๖) หากแสดง“สัจจะ”หลายอย่าง
มิใช่ความฉลาดรอบรู้แต่เป็นขี้เท่อต่างหาก! ๑๖๖
(๑๙๗) “สัจจะ”นั้นมีหนึ่งเดียว...เข้าใจมั้ย? ๑๖๗
(๑๙๘) ศึกษา“สัจจะ”ย่อมเป็นไปเพื่อ“จบกิจ”เท่านั้น! ๑๖๘
(๑๙๙) ลัทธินอกพุทธมี ๓ ลัทธิ! ๑๖๘
(๒๐๐) ลัทธิไหนน่ากลัวน่าห่วงที่สุด? ๑๖๘
(๒๐๑) เมื่อยึดเทฺวเป็น๑ปักมั่นตายตัว ก็ผิดแล้ว!
เทฺว ๒ ต่างหาก จึงจะเข้าถึงแก่นแท้ของชีวิต! ๑๖๙
(๒๐๒) ดับ“อุปาทาน”ย่อมเข้าถึงปัจจัตตัง! ๑๗๐
(๒๐๓) ด้วยปัญญา---อัตตาจึงล่อนจ้อน! ๑๗๐
(๒๐๔) จาก“จิตธาตุ”เป็น“พีชธาตุ”สุดท้ายเป็น“อุตุธาตุ”! ๑๗๑
(๒๐๕) ทำจิตวิญญาณให้เป็นอนัตตาได้จริงๆ ไม่ต้องไปอยู่กับพระเจ้า! ๑๗๑
(๒๐๖) จิตวิญญาณไม่ต้องนิรันดร ไม่ต้องเป็นทาสพระเจ้า
แต่มีกรรมของตนบัญชาการตัวเอง! ๑๗๒
(๒๐๗) ชีวิตนี้ไม่มีความลึกลับอีกต่อไปทั้งพยัญชนะทั้งสภาวะ! ๑๗๓
(๒๐๘) พระเจ้าแต่ละองค์เขาไม่เปิดเผย ศาสดาก็ลึกลับ
เพราะไม่เป็นวิทยาศาสตร์! ๑๗๔
(๒๐๙) จากอัตตาสู่อนัตตาด้วยนิพพานทีละขั้นทีละขั้น! ๑๗๔
(๒๑๐) ปรินิพพานคือแนวทางการสลายของการสลายขั้นสุดท้าย
แห่งสุดท้าย! ๑๗๕
(๒๑๑) รู้แจ้งรู้จริงในอัตตาตัวตนจึงไม่ใช่เป็นของพระเจ้า! ๑๗๖
(๒๑๒) เราเป็นเจ้าของพระธรรม---คือธรรมสามี! ๑๗๖
(๒๑๓) เข้าถึงคุณธรรม-คุณวิเศษย่อมมีสิทธิ์เข้าถึง
ความเป็นพระพุทธเจ้า! ๑๗๗
(๒๑๔) ตัวตนแห่งพุทธะกล้าหาญท้าทายพิสูจน์ได้ ท่านยิ่งใหญ่จริงๆ! ๑๗๘
(๒๑๕) พระพุทธเจ้ายืนยันคำสอนเป็นของพระองค์ ๑๗๙
(๒๑๖) คนอื่นๆลัทธิอื่นเขาไม่บอกเป็นของตัวเอง
เขาบอกแค่รับมา ทั้งๆที่เป็นของเขาเอง --มันแปลกดีนะ! ๑๗๙
(๒๑๗) จุดเด่นของกรรมวิบากมีอะไรบ้าง? ๑๘๐
(๒๑๘) พีชนิยาม-อุตุนิยามก็ยังไม่มีตัวตนเท่า“จิตนิยาม” ๑๘๐

(๒๑๙) จิตนิยามหากไม่เชื่อกรรมเชื่อวิบาก
เราจะตกเป็นข้าทาสของโลกียะให้กดหัว กดขี่ข่มเหง! ๑๘๑
(๒๒๐) “กรรม”กับ“วิบาก”ไม่ใช่ของใคร แต่เป็นของเรา
ใครก็แย่งไปไม่ได้! แบ่งให้ใครก็ไม่มีทาง! ๑๘๒
(๒๒๑) จิตวิญญาณที่เป็นอัตตา เราสามารถทำเป็นอนัตตาได้
นี่เป็นเรื่องจริง! ๑๘๓
(๒๒๒) วิบากของโลกุตระจึงสูญสลายได้
ไม่เป็นของใครและไม่อยู่กับใคร! ๑๘๓
(๒๒๓) มีแต่กรรมปัจจุบันที่จะให้คุณให้โทษกับเจ้าตัว! ๑๘๔
(๒๒๔) เมื่อสิ้นอาสวะจึง“หมดบุญ” ทั้งๆที่ยังไม่ตาย! ๑๘๕
(๒๒๕) วิปัสสนาญาณจะสร้างพลังงานทางจิต อันเรียกว่า “ฌาน”! ๑๘๕
(๒๒๖) ศีลนั้นเมื่อเจริญขึ้นย่อมเกิดฌานจนสามารถเผากิเลสให้หมดสิ้น
จึงเกิด“บุญ”เป็นที่สุด! จึงจบกิจในทันที! ๑๘๖
(๒๒๗) “หมดสิ้นบุญ” จึงหมายถึง “นิพพาน” อันเป็นคุณวิเศษ
อันเป็นสิ่งยอดเยี่ยมไม่น่ากลัวแต่อย่างใด! ๑๘๗
(๒๒๘) “วิชชา”และ“อวิชชา”ย่อมบริหาร“กรรม”
จัดการ “กรรม”แตกต่างกัน! ๑๘๘
(๒๒๙) “อวิชชา”มีพระเจ้า “วิชชา”มีพระพุทธ! ๑๘๙
(๒๓๐) พระเจ้าให้ลึกลับ! พระพุทธให้สว่าง!
พระเจ้าไม่รู้ว่าใครทำ! พระพุทธรู้จริงว่าใครทำ! ๑๘๙
(๒๓๑) ศาสดาไม่รู้ว่าคำสอนแท้จริงเป็นของตนเอง เหตุก็เพราะไม่รู้จัก
“อัตตา”! ---นี่แหละ “อวิชชา”! ๑๙๐
(๒๓๒) พระพุทธประกาศทฤษฎีอัตตา แต่หากไม่เปิดใจ
ก็ไม่บรรลุกันง่ายๆ! ๑๙๑
(๒๓๓) เพียงแปล“อัตตา”คือ“ตนเอง”อะไรๆก็จะกระจ่างขึ้น! ๑๙๒
(๒๓๔) จัดการตัวเองก็คือจัดการกับจิตวิญญาณตัวเอง
ย่อมพบคำตอบ โอ้หนอพระเจ้านั้นไซร้คืออนัตตา! ๑๙๓
(๒๓๕) แตะต้องพระเจ้าได้คือ ศึกษาตัวตนของเราเองได้สำเร็จ!
รู้จัก จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ได้อย่างเหลือเชื่อ! ๑๙๓
(๒๓๖) ทบทวนลัทธินอกพุทธอีกที! ๑๙๔

(๒๓๗) พระอัสสชิเปล่งกล่าวอาสภิวาจาล้มล้างลัทธินอกพุทธ
ให้แก่พระสารีบุตรเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาส! ๑๙๔
(๒๓๘) ไม่มีสิ่งยิ่งใหญ่ในจักรวาล ไม่มีต้นธาตุ ต้นธรรม...
มีแต่ตัวเรา ตัวตนแห่งเราที่ต้องเรียนรู้และจัดการ! ๑๙๕
(๒๓๙) กรณีศึกษาอาหาร ๔ จับวิญญาณ จับรูป-นาม! ๑๙๖
(๒๔๐) วิญญาณ-เวทนา-สัญญา-สังขาร ๔ ทหารเสือ
บุกป่า ฝ่าดง พิชิตมารใหญ่ มารน้อย! ๑๙๖
(๒๔๑) รู้ภาวะการเกิด รู้ภาวะการดับ และดับได้จริง
อนัตตาก็เป็นไปได้เสมอๆ! ๑๙๗
(๒๔๒) ฝึกปฏิบัติจริงกับ กวลิงการาหารมีขั้นตอนอย่างไร
ที่จะจบลงอย่างนิรันดร! ๑๙๗
(๒๔๓) แต่ถ้าปฏิบัติ “หลับตา” บทปฏิบัติฝึกฝน เกิด-ดับ ย่อมไม่มี! ๑๙๘
(๒๔๔) ภาวะ “ถูกรู้” คือรูป ภาวะ “ผู้รู้” คือนาม
ต้องเข้าใจ ต้องรู้อาการ! ๑๙๘
(๒๔๕) ความรู้ของชาวเทฺวนิยมมีแต่เฉโก แถมมาตีกิน มาตีสนิท
กับ“ปัญญา”ของชาวพุทธเสียนี่! ๑๙๙
(๒๔๖) เช่นจะหลุดพ้นก็บอกว่าต้องปฏิบัติ “หลับตา” เช่นสิ่งที่เป็น “กุศล”
ก็บอกว่าเป็น “บุญ”! “กาย” ก็แค่ “วัตถุ” ตื้นๆ! ๒๐๐
(๒๔๗) กลัดกระดุมเม็ดแรกผิด มันก็ผิดไปหมด! ๒๐๑
(๒๔๘) เดียรถีย์แยกกาย แยกใจเป็นคนละเรื่อง
แถมยังดึงชาวพุทธให้มาเป็นพวก! ๒๐๑
(๒๔๙) พ้นวิจิกิจฉาก็ตีความผิดๆ เพี้ยนๆ! ๒๐๒
(๒๕๐) เข้าใจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
แบบสัมมาทิฏฐิ ต้องแบบนี้! ๒๐๒
(๒๕๑) ปรินิพพานเป็นปริโยสานคือความตายครั้งสุดท้ายของมนุษย์! ๒๐๓
(๒๕๒) เจ้าของวิญญาณไม่ใช่ใคร แต่คือตัวเรา!
“อัตตา”ก็ไม่ใช่ใคร ก็ตัวเราอีกแหละ! ๒๐๔
(๒๕๓) ชาวเทฺวนิยมย่อมสำคัญว่าพระเจ้าเป็นเจ้านายของวิญญาณ! ๒๐๔
(๒๕๔) อย่างไรเรียกสมมติสัจจะ อย่างไรเรียกปรมัตถสัจจะ! ๒๐๕
(๒๕๕) คำสอนของพระพุทธเจ้าย่อมแตกต่างไปจากคำสอนของพระเจ้า! ๒๐๖

(๒๕๖) พระธรรมของพระเจ้า คือคำสั่ง คือคำประกาศิต
ห้ามโต้เถียง ห้ามย้อนแย้ง! ๒๐๖
(๒๕๗) ความจริงที่ไม่สมบูรณ์... ความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์... ความจริงที่ไม่มีบุคคลรองรับ... มันเป็นความจริงที่แปลกประหลาดดีแท้! ๒๐๗
(๒๕๘) พระพุทธองค์พิสูจน์ด้วยตัวเองชาติแล้วชาติเล่า! ๒๐๘
(๒๕๙) ความเป็นพระพุทธเจ้าทุกคนมีสิทธิ์ไขว่คว้า!
มันเป็นสุดยอดแห่งเสรีภาพ และสุดยอดแห่งเสมอภาค! ๒๐๘
(๒๖๐) เราก็มีสิทธิ์พิชิตได้ เธอก็มีสิทธิ์พิชิตได้ คุณก็มีสิทธิ์พิชิตได้! ๒๐๙
(๒๖๑) ศาสนาพุทธประจักษ์แจ้งรู้จริงในสิ่งใดบ้าง? ๒๐๙
(๒๖๒) เราคือผู้จัดการใหญ่ เราคือเจ้าของบริษัท! ๒๑๐
(๒๖๓) จากจิตนิยามสู่พีชนิยาม สู่อุตุนิยามนี้แลคือ “นิพพาน”! ๒๑๑
(๒๖๔) ยึดมั่นสุขนิยมย่อมดับทุกข์ไม่สำเร็จ! ๒๑๑
(๒๖๕) อุเบกขาเวทนาคือ อารมณ์นิพพานแท้! เป็นอนัตตาจริง! ๒๑๑
(๒๖๖) ผู้เขียนต้องขออภัยที่ชี้ผิด ชี้สูงชี้ต่ำ แต่ยืนยันในกุศลเจตนา
ไม่มีความคิดข่มเบ่งใดๆ! ๒๑๒
(๒๖๗) เป็นความจริงใจที่หวังว่าผู้แสวงหาจะได้ประโยชน์! ๒๑๒
(๒๖๘) เพราะผู้เขียนได้พิสูจน์แล้วมีจริง เป็นจริง
ไม่มีสิ่งใดจะยิ่งใหญ่เกินกว่านี้! ๒๑๓
(๒๖๙) อาริยสัจ ๔ มีหนึ่งเดียว ลงกันได้ไม่ขัดแย้ง
นอกนั้นต่างความเห็น ต่างความเชื่อก็ว่ากันไป! ๒๑๓
(๒๗๐) ย้ำอรหันต์จบจริง สัจจะมีหนึ่งเดียว นอกนั้นอาจต่างคิดต่างเห็น
ก็เป็นธรรมดา! ๒๑๔
(๒๗๑) คำสั่งของพระเจ้าก็จบได้เหมือนกัน แต่จบแบบจำนน! ๒๑๔
(๒๗๒) ผู้จบแล้วแต่ยังมีผู้ที่เห็นแตกต่างจึงเรียก “นานาสังวาส”! ๒๑๕
(๒๗๓) “สัจจะมีหนึ่งเดียว”ได้แก่ผู้บรรลุธรรม“อาริยสัจ ๔”! ๒๑๕
(๒๗๔) ข้อยุติของพุทธศาสนาคือ “นานาสังวาส”! ๒๑๖
(๒๗๕) นานาสังวาสเกิดจากพุทธวิสัยเป็นอจินไตย ซึ่งเข้าใจได้ยาก! ๒๑๖
(๒๗๖) เจาะลึกนิรุตติแห่งภาษา สู่สภาวะของ “อนุสัย-อาสัย-นิสัย-วิสัย”! ๒๑๗
(๒๗๗) อนุสัยโลกียธรรมพัฒนาสูงขึ้นเข้าสู่กระแสโลกุตระเป็นโสดาฯ
เป็นสกิทาฯ...! ๒๑๘

(๒๗๘) อนุสัยอรหันต์ก็ยังพัฒนาไปทีละขั้น (อาสัย-นิสัย-วิสัย)
เหมือนกันแต่ฐานนี้เป็นระดับอจินไตย! ๒๑๘
(๒๗๙) “ฌานวิสัย” แบบพุทธฝึกแบบหลับตาก็หมดสิทธิ์! ๒๑๙
(๒๘๐) การฝึกฝนต้องลืมตาๆๆ เน้นลืมตาๆเท่านั้น! ๒๑๙
(๒๘๑) ฝึกฌานแบบพุทธ เริ่มที่หลักธรรมจรณะ ๑๕! ๒๒๐
(๒๘๒) จรณะ ๑๕ ทดลองในเรื่อง “กิน” เป็นอย่างไร? ๒๒๐
(๒๘๓) ลดละเป็นขั้นตอนมีก่อนหลังจาก“กายกลิ” สู่ “จิตกลิ”! ๒๒๑
(๒๘๔) ข่มจิตด้วยวิขัมภนปหาน คนหลับตาก็ยังไม่รู้เลย
แล้วจะลดละจริงได้อย่างไร? ๒๒๑
(๒๘๕) มาเถิดมา “แยกกาย-แยกจิต” ให้เป็นก่อน! ๒๒๒
(๒๘๖) “ฌาน”คือ พลังงาน เพ่งเผาทำลายทุกตัว!
เหล่ากิเลสขนานนามมันว่า “จอมยุทธ์แห่งการทำลาย!” ๒๒๒
(๒๘๗) ฌานกระบี่มือ ๑ อภิสังขารกระบี่มือ ๒! ๒๒๓
(๒๘๘) ขออธิบายนิรุตติภาษาสภาวะของวิตกวิจาร! ๒๒๓
(๒๘๙) อธิบายนิรุตติภาษา สภาวะแห่ง “อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”! ๒๒๔
(๒๙๐) การฝึกฝน“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”นี้
สรุปลงเรียกว่า “การตรองการกลั่นกรอง”! ๒๒๕
(๒๙๑) จากฌาน ๑ สู่ฌาน ๒-๓-๔ ค่อยๆไต่ระดับ! ๒๒๕
(๒๙๒) จากฌาน๒ สู่ฌาน ๓! ๒๒๖
(๒๙๓) จากฌาน ๓ สู่ฌาน ๔! ๒๒๖
(๒๙๔) ระวังติดแป้นอยู่ในฌาน ๓! ๒๒๖
(๒๙๕) ระวังมารหลอกให้หลงผิดตลอดเวลา “สัมมาทิฏฐิ”
จึงสำคัญอย่างยิ่ง! ๒๒๗
(๒๙๖) กว่าจะรู้เดียงสา... กว่าจะถึงฌาน ๔... ไม่ง่ายเลย! ๒๒๗
(๒๙๗) เตือนกันไว้ถึงจะ“สัมมาทิฏฐิ”แล้วก็ยังมีโอกาส “หลงทาง” เสมอ
อย่าประมาท! ๒๒๘
(๒๙๘) หลงเสพติดในอารมณ์คือ ดอกไม้ข้างทาง ให้รีบเดินผ่าน
แม้จะสวยงามหอมชื่นสักปานใด! ๒๒๘
(๒๙๙) “อรูปฌาน” คือดอกไม้ข้างทาง ระวังพิษร้าย ไร้กลิ่นไร้สี! ๒๒๙
(๓๐๐) เสพติดอารมณ์ที่ไม่มีอารมณ์... เข้าใจไหมเอ่ย! ๒๓๐

(๓๐๑) ประมาทดูถูกละเลย “อปัณณกปฏิปทา ๓” ไม่ได้เลย!
ไม่ได้จริงๆ! ไม่ได้อย่างยิ่ง! ๒๓๐
(๓๐๒) “ฌานเกิดไม่ได้เพราะเหตุนี้! ๒๓๑
(๓๐๓) “ฌานโลกีย์” แตกต่างจาก “ฌานโลกุตระ” ดังนี้... ๒๓๑
(๓๐๔) ย้ำซ้ำ “ฌานโลกุตระ”อีกที! ๒๓๒
(๓๐๕) ย้ำซ้ำ “ฌานโลกียะ”อีกที! ๒๓๒
(๓๐๖) สูตรง่ายๆทำ ๒ ให้เป็น ๑ จับให้แม่น! ๒๓๒
(๓๐๗) มนตราแห่งพุทธคุณต้องแบบนี้! ๒๓๓
(๓๐๘) คุณสมบัติหรืออาการแห่งฌาน ๔! ๒๓๓
(๓๐๙) ของแท้ ของจริงหาไม่เจออีกแล้ว! ๒๓๔
(๓๑๐) อานิสงส์แห่งฌานหลับตาปฏิบัติ!! ๒๓๕
(๓๑๑) ฌานวิสัยสร้างไฟเผากิเลส เกิดจิตสะอาดบริสุทธิ์
ก่อเกิดอุเบกขา ๕! ๒๓๖
(๓๑๒) จากอุเบกขา ๕ พาเกิดพรหมวิหาร ๔ ในคนเป็นๆอย่างเรา! ๒๓๗
(๓๑๓) ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วย“กรรม” และ“ความเพียร”! ๒๓๘
(๓๑๔) พระพุทธเจ้าองค์นี้ก็ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ! ๒๓๘
(๓๑๕) นิรันดรพระเจ้ากับนิรันดรพระพุทธมีนัยะต่างกัน! ๒๓๙
(๓๑๖) อนิจจตาอยู่ท้ายสุด อยู่สุดท้าย! ๒๓๙
(๓๑๗) “เทวนิยม”ทำ“จิตนิยาม”ไม่เป็น แยกสลาย“จิตธาตุ” ไม่ได้! ๒๔๐
(๓๑๘) พุทธธรรมล้มล้างคำสอนของพระเจ้า! ๒๔๑
(๓๑๙) ไม่มีหลักฐาน ไม่มีพิสูจน์ แล้วจะให้คิดว่ามีจริงเป็นจริงได้อย่างไร? ๒๔๑
(๓๒๐) มีแต่ส่งผ่านคำสั่งรุ่นแล้ว รุ่นเล่า สิบปี ร้อยปี พันปี! ๒๔๒
(๓๒๑) เวลาเปลี่ยนสภาพที่เปลี่ยน สถานะเปลี่ยน
ทุกอย่างเปลี่ยน มันไม่เที่ยงจริงๆ! ๒๔๒
(๓๒๒) “พุทธธรรม” เป็นจริง มีจริง “พุทธวิสัย” บำเพ็ญได้ สำเร็จได้! ๒๔๓
(๓๒๓) เบื้องบนมีแต่ “คำสั่ง” จงทำๆ แต่อย่าตีตนเสมอ! ๒๔๓
(๓๒๔) ไม่มีประวัติ ไม่มีหลักฐาน ไม่มีที่มาที่ไป! ๒๔๔
(๓๒๕) ลดละตัดความ เอาอย่างนี้แหละเดี๋ยวดีเอง! ๒๔๔
(๓๒๖) พุทธองค์จริงแท้ พิสูจน์ด้วยตนนานนับกัปป์
เป็นวิถีแห่งวิทยาศาสตร์มาตรฐาน! ๒๔๔

(๓๒๗) เรียนรู้กายให้เห็นเป็นภาวะ ๒ ในมิติต่างๆ
ความมืดมนก็จะหายไป! ๒๔๕
(๓๒๘) ในทุกกิจกรรมของชีวิตประจำวัน ทำภาวะ ๒ ให้ได้ เห็นให้จริง! ๒๔๖
(๓๒๙) ความรู้ประจักษ์แจ้งในการปฏิบัติ จะได้ ๕ อัศจรรย์
คือพลังยิ่งใหญ่! ๒๔๖
(๓๓๐) สูตรมาตรฐานแห่งการหลุดพ้น "ภาวะ ๒-เวทนา-ผัสสะ"
ยิ่งฝึกยิ่งคล่อง! ๒๔๖
(๓๓๑) ปฏิบัติมีขั้นตอนเริ่มจากเบื้องต้น เบื้องกลาง
แล้วค่อยเบื้องปลาย! ๒๔๗
(๓๓๒) มีก่อนมีหลัง เหมือนการเข้าคิว ไม่มีแซงลัด! ๒๔๘
(๓๓๓) อาศัย"สัมผัส"เป็นตัวกระตุ้น
ถ้าไม่มีสัมผัสมันก็เป็นได้แค่จินตนาการ! ๒๔๘
(๓๓๔) ลัทธิมืดบอด กับลัทธิสว่าง ต่างสร้างบริวารของตน
ใครมีสาวกมากกว่ารู้ไหม? ๒๔๙
(๓๓๕) เป็นเส้นทางหลุดพ้นจาก "สุขโลกีย์"! ๒๔๙
(๓๓๖) ขยายความอีกที ภาวะ ๒ คือสุข-ทุกข์
ทำให้เป็น ๑ คือไม่สุขไม่ทุกข์ให้ได้! ๒๕๐
(๓๓๗) ดับมารร้ายชั้นฟ้าได้ คือคุณวิเศษยิ่งใหญ่มหาศาล! ๒๕๐
(๓๓๘) พุทธธรรมรู้วิธีชนะมาร! ธรรมะลัทธิอื่นมัวแต่จมอยู่กับมาร! ๒๕๑
(๓๓๙) ฝึกปฏิบัติเรียนรู้ "เวทนา" ไต่ลึกเข้าถึงฌาน ๔! ๒๕๑
(๓๔๐) คุณวิเศษของ "อุเบกขา" มีดังนี้... ๒๕๒
(๓๔๑) สิ่งที่ได้ต้องรักษา สิ่งที่มีต้องทำให้เจริญ! ๒๕๒
(๓๔๒) กำเนิด"อุเบกขาใหม่" กำเนิด"เวทนาใหม่" เป็นเช่นนี้ไม่สิ้นสุด! ๒๕๓
(๓๔๓) อุเบกขาใหม่ไม่ใช่อุเบกขาเก่าเพียงยืมศัพท์มาใช้
แท้จริงความรู้สึกพิเศษยอดเยี่ยมมันยิ่งกว่าเก่า! ๒๕๔
(๓๔๔) นี่คือ "อุเบกขา" แนวเดียรถีย์! ๒๕๔
(๓๔๕) "ทำทาน" "ปฏิบัติศีล" ต้องฝึก "ทำใจในใจเป็น"! ๒๕๕
(๓๔๖) ทำดีแล้วยังตั้ง "ความหวัง" มันก็ไม่พ้นนรก! ๒๕๕
(๓๔๗) อธิบายอนุปุพพิกถา ๕ ให้ชัดๆ! เริ่มด้วย "ทาน"
การทำใจในใจทำอย่างไร? ๒๕๖

(๓๔๘) การทำใจในใจจากศีล! ๒๕๖
(๓๔๙) การทำใจในใจจากสัคคะ! ๒๕๖
(๓๕๐) การทำใจในใจจากกามาทีนวะ! ๒๕๗
(๓๕๑) “กามภพ”ต้องจัดการก่อน ค่อยล้วงลึก “รูปภพ-อรูปภพ! ๒๕๘
(๓๕๒) ขออภัยที่ต้องยกตัวอย่างพระเถระหลายๆองค์! ๒๕๘
(๓๕๓) ต้องรู้จักโทษภัย “กามคุณ๕” อันเป็นเรื่องพื้นๆ! ๒๕๙
(๓๕๔) หากไม่เริ่มขั้นต้น จะไปหวังขั้นกลาง ขั้นปลายได้อย่างไร? ๒๖๑
(๓๕๕) ฟังข้อติติงต้องมี “ปรโตโฆสะ”จึงจะได้ประโยชน์! ๒๖๑
(๓๕๖) ก็รู้อยู่ว่า “เทวนิยม” เป็นของประจำโลก
แต่เป็นหน้าที่ก็ขอชี้แจงอธิบาย! ๒๖๒
(๓๕๗) พุทธธรรมแท้ก็แค่ปริมาณของยอดปีระมิด! ๒๖๒
(๓๕๘) “โลกุตรธรรม”เหมือนสิ่งใหม่ จึงยากเปิดใจ จึงยากที่จะรับ! ๒๖๓
(๓๕๙) ฉลาดแบบโลกียะ ก็แค่ปัญญาที่เป็นเฉโก! ๒๖๔
(๓๖๐) ย้ำคำสอนพุทธธรรมต้องได้ยินได้ฟังจากสัตตบุรุษเท่านั้น! ๒๖๔
(๓๖๑) โลกุตรธรรมจะอุบัติขึ้นในบางเวลาเท่านั้น มิได้อยู่ประจำ! ๒๖๕
(๓๖๒) “พุทธันดร” คือช่วงเวลาที่โลกว่างจาก “พุทธโลกุตระ”! ๒๖๕
(๓๖๓) ไม่มีเลย โสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ณ ช่วงนั้น เวลานั้น! ๒๖๖
(๓๖๔) หากมีสัตบุรุษเกิดมาก็เพียงแต่“เพื่อศึกษา” แต่“ไม่ถ่ายทอด”! ๒๖๗
(๓๖๕) “สัจจะมีหนึ่งเดียว” ลึกซึ้งจริงๆ มิใช่ลึกซึ้งธรรมดา! ๒๖๗
(๓๖๖) ในวงการชาวพุทธเองก็ยังเป็น ๒! ๒๖๘
(๓๖๗) มาร ๒ หน้าคือสุขกับทุกข์ ถ้าแยกกันไม่ออกตีโจทย์ไม่แตก
ก็เป็นสาวก “สุขนิยม” ๒๖๙
(๓๖๘) หากไม่เป็นสาวก ก็เป็นเรื่องของการรอพระเจ้าประทาน! ๒๖๙
(๓๖๙) โอหนอ! ทั้งๆ ที่เราเองเป็นเจ้าของความรู้สึกแท้ๆ
กลับเข้าใจว่าไปเกิดกับคนอื่นมันแปลกดีนะ! ๒๖๙
(๓๗๐) ข้อเท็จจริงก็คือ ประสาทคนละเส้น เวทนาก็คนละเวทนา
มันจะแทนกันได้อย่างไร! ๒๗๐
(๓๗๑) ต้องโทษเพราะหลับตาปฏิบัติจึงงมงายสำคัญผิด! ๒๗๑
(๓๗๒) ยังไม่ทันเปิดประตู แต่ผ่าเข้าไปนั่งในบ้านได้อย่างไร? ๒๗๑
(๓๗๓) สัญญาวิปลาสก็คือเสพติดทุกข์แต่สำคัญว่าสุข! ๒๗๒

(๓๗๔) เพราะหลงติดจึงหลงผิด จึงเสพติดตลอดชีวิต! ๒๗๒
(๓๗๕) อุปมาอุปไมยจะเอาเมล็ดผลไม้ ก็ต้องเจาะผ่านเปลือก
ผ่านเนื้อเสียก่อน ๒๗๓
(๓๗๖) ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน คนมีชื่อเสียงปฏิบัติผิดๆ
สังคมย่อมหลงตามมากมวล มากปริมาณ! ๒๗๔
(๓๗๗) แปลศีลไม่ทะลุ ปฏิบัติจึงไม่ทะลวง นรก-สวรรค์จึงยากจะพ้น! ๒๗๔
(๓๗๘) สายหลับตา แค่กามคุณก็ยังไม่ชนะ! ๒๗๕
(๓๗๙) ขออภัยที่พาดพิงท่านหลายครั้ง! ๒๗๕
(๓๘๐) เริ่มจากกายกลิก่อน แล้วมาจิตตกลิต้องทำแบบนี้เป็นบรรทัดฐาน! ๒๗๖
(๓๘๑) ปฏิบัติลัดตัดความ มรรคผลก็ถูกลัดตัดตอน! ๒๗๗
(๓๘๒) มัวแต่ลัดตัดตอนอวิชชา ก็ยิ่งงอกงาม เฉโกก็ยิ่งเติบโต! ๒๗๗
(๓๘๓) ความจริงต้องเป็นความจริงวันยังค่ำ คนอื่นบิดเบือนไม่ได้! ๒๗๘
(๓๘๔) อุปมาอุปไมยหลงติดหมากแต่อ้างเป็นยารักษาฟัน! ๒๗๘
(๓๘๕) ย้ำซ้ำ...ผู้ใดเห็นโทษของกาม จงออกมา จงทำให้หลุดพ้น! ๒๗๙
(๓๘๖) ทำเนกขัมมะให้จริง เอหิปัสสิโกก็จะได้จริง! ๒๘๐
(๓๘๗) อบายมุข-กามคุณ กิเลสเหล่านี้ต้องรู้จักตัวรู้จักตน
เห็นโทษเห็นภัยจึงจะปฏิบัติหลุดพ้นได้! ๒๘๑
(๓๘๘) ต้องย้ำซ้ำเพราะเป็นกรณีศึกษาของสายหลับตาได้เป็นอย่างดี! ๒๘๑
(๓๘๙) ถึงแก่นพุทธธรรมได้ก็เพราะเวทนาในเวทนานี่แหละ
ที่มีสัมผัสทวาร ๖ เป็นตัวรับรู้ขั้นต้น! ๒๘๒
(๓๙๐) “สมาธิหลับตา” ก็มีข้อดี แต่เป็นได้แค่ “ธรรมอุปการะ”! ๒๘๓
(๓๙๑) สมาธิหลับตาก็แค่ตัวช่วย ไม่ใช่หลักใหญ่แต่เป็นตัวเสริม! ๒๘๓
(๓๙๒) จัดการ “ภวตัณหา” ต้องลืมตามีทวาร ๖ เต็มๆ ตื่นๆ ๒๘๔
(๓๙๓) “การหลับตา” แค่ศีลก็ไม่ได้ฝึกปรือ ไม่ได้ฝึกฝน! ๒๘๔
(๓๙๔) “การหลับตา” แค่สำรวมอินทรีย์ก็ไม่ผ่าน! ๒๘๕
(๓๙๕) “การหลับตา” จึงไม่ผ่าน ไม่มี ไม่เกิดผลในทุกๆด้าน! ๒๘๕
(๓๙๖) วิเคราะห์ “บุญ” ให้กระจ่างชัดอีกที! ๒๘๖
(๓๙๗) อุปมาอุปไมย “บุญ” คือลูกระเบิด! ๒๘๗
(๓๙๘) หลังการแตกตายทางร่างกายของผู้ปรินิพพาน
ย่อม “สูญสิ้น” ไปจากโลกนี้! ๒๘๗

(๓๙๙) กายสิ้นสุดแล้ว แม้ทางนามธรรมใดๆก็ไม่เหลือเค้า
ไม่เหลือ “รูปรอย” ใดๆ! ๒๘๘
(๔๐๐) ยืนยัน “บรรลุธรรม” ต้องด้วยการ “ลืมตา” เท่านั้น! ๒๘๘
(๔๐๑) หาก“หลับตา” เขาเรียกฌานฤๅษี หาก“ลืมตา”
เขาเรียกฌานของพุทธ! ๒๘๙
(๔๐๒) ย้ำซ้ำเรื่องเทฺวเป็นภาวะ ๒ ปรุงแต่งเป็น รูปกับนาม
เราจึงเรียก “วิญญาณ” ในทุกขั้นตอน!! ๒๙๐
(๔๐๓) โลกใบนี้ไม่มีจิต โลกของเราซิ มีชีวิต มีจิตใจ
ทำฌานทำมรรคผลได้! ๒๙๑
(๔๐๔) “ฌานหลับตา” ย่อมไม่รับรู้สังคมภายนอก
แต่ปรุงแต่งมีจินตนาการ เป็นมโนล้วนๆ! ๒๙๑
(๔๐๕) อย่าหาว่าถล่มซ้ำเติม“ฌานหลับตา”เลย
เพราะมันผิดทางจริงๆ! ๒๙๒
(๔๐๖) อธิบายระบบการทำงาน และการขับเคลื่อนของ“ฌาน” ๒๙๓
(๔๐๗) เหมือนจะสงบนิ่ง แต่มีพลังมหาศาล
คล่องแคล่วว่องไวเป็นอัศจรรย์! ๒๙๔
(๔๐๘) ก่อนจะ“สัมมาทิฏฐิ” ต้องผ่าน“ปรโตโฆสะ”ก่อน
มิฉะนั้นจะล้มเหลว! ๒๙๕
(๔๐๙) กลไกการทำงานของระบบ“มิจฉาทิฏฐิ” ๒๙๖
(๔๑๐) อรหันต์แบบของคุณกับแบบของเรา คุณภาพย่อมต่างกัน! ๒๙๗
(๔๑๑) ในความเห็นต่าง ถือเป็นความอิสระ
จึงเป็นที่มาของ “นานาสังวาส”! ๒๙๘
(๔๑๒) จะสัมมาทิฏฐิต้องมีปรโตฯกับโยนิโสฯ แต่สยัมภูเป็นข้อยกเว้น! ๒๙๘
(๔๑๓) ธาตุรู้ชนิดใหม่ “อัญญธาตุ” ธาตุแห่งการทวนกระแส
ธาตุของผู้บรรลุ! ๒๙๙
(๔๑๔) “อรหันต์”ช่วยผู้อื่นได้ถ้วนรอบก่อน
“โพธิสัตว์”ช่วยรื้อขนสัตว์ให้พ้น “สังขาร”ต่อไป! ๓๐๐
(๔๑๕) ยังไม่พ้น ยังหลงตน แต่อวดดีไปช่วย ย่อมได้รับ“วิบาก”! ๓๐๑
(๔๑๖) รู้แจ้งจริงในกรรมวิบาก เริ่มสั่งสมสัมภารวิบาก
นับแสนนับล้านชาติ! ๓๐๑

(๔๑๗) ความรู้เรื่องโพธิสัตว์ ๙ ระดับ! ๓๐๒
(๔๑๘) สู่เส้นทางอรหันต์หรือเส้นทางโพธิสัตว์ ก็ต้องเริ่มต้นที่“กาย”! ๓๐๓
(๔๑๙) พ้นสักกายทิฏฐิ คือสังโยชน์ข้อที่ ๑! ๓๐๓
(๔๒๐) การแยกแยะ“กาย” อย่างวิจิตรพิสดาร “กาย” คืออะไรบ้าง? ๓๐๔
(๔๒๑) มูลกรรมฐาน ๕... ผมขนเล็บฟันหนัง ท่านสอนให้พิจารณาอย่างไร? ๓๐๖
(๔๒๒) ทำกายนอก ทำกายใน ทำนิโรธ! ๓๐๖
(๔๒๓) การกำหนดรู้“กาย”ได้ถูกต้อง
ย่อมทำ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ได้สำเร็จ! ๓๐๗
(๔๒๔) อย่างไรนิโรธดำ อย่างไรนิโรธขาว! ๓๐๘
(๔๒๕) ภาวะนิโรธ แต่จิตยังทำงานอยู่ ๓๐๙
(๔๒๖) ผู้นี้คือ“สอุปาทิเสสนิพพาน”! ๓๐๙
(๔๒๗) การแยกกายแยกจิตตามกระบวนการธรรมนิยาม ๕
โดยใช้กายภายนอกเป็น ๕ เป็นตัวศึกษา! ๓๑๐
(๔๒๘) ร่างกายนี้มีอวัยวะ ๓๒ จึงมีอาการ ๓๒
เป็นอยู่อย่างปรุงแต่งคือ“สังขาร”! ๓๑๑
(๔๒๙) ๕ อาการคือ ผมขนเล็บฟันหนัง ใช้เป็นอุปกรณ์การศึกษา
แยกกาย-จิตให้รู้แจ้งธรรมนิยาม ๕! ๓๑๒
(๔๓๐) กรณีศึกษา“ผม”เป็น“อุตุ”อย่างไร? ๓๑๒
(๔๓๑) อุปกรณ์เรียนรู้แยก“ธรรมนิยาม ๕” ได้ดีที่สุดคือ“เวทนา”! ๓๑๔
(๔๓๒) ปฏิบัติไม่มีกายย่อมไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ อาสวะย่อมไม่สิ้น! ๓๑๔
(๔๓๓) วิโมกข์ ๘ ต้องมีภาวะ ๒ คือรูปกับนาม! ๓๑๕
(๔๓๔) วิโมกข์ ๘ ครบทุกข้อ จึงจะได้“สัญญาเวทยิตนิโรธ”! ๓๑๖
(๔๓๕) ความหมายของ“สัมภเวสี” ๓๑๖
(๔๓๖) ความหลงผิดคิดว่า“วิญญาณ”คือธาตุรู้ที่ล่องลอยไปโน่นไปนี่! ๓๑๗
(๔๓๗) ล่องลอยรู้อยู่คนเดียว! ๓๑๗
(๔๓๘) วิญญาณต้องมีแดนเกิด มีที่ตั้ง กำหนดรู้ได้ใน“กาย”! ๓๑๘
(๔๓๙) “สัจจะมีหนึ่งเดียว” รวบรวมได้ประมาณนี้
แต่มีข้อสังเกตว่ามี “สัมมาทิฏฐิ”เป็นตัวแรกเริ่ม! ๓๑๘
(๔๔๐) คำว่า“กาย”นั้น บางทีก็เรียกจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง...
หากเข้าใจเนื้อหาก็ไม่สับสน! ๓๒๐

(๔๔๑) "อาสวะ"หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วย"ปัญญา"! ๓๒๐
(๔๔๒) "ปัญญาวิมุติ"ไม่ใช่แค่กิเลสบางตัวหมดสิ้น
แต่ต้องถึงขั้น"อาสวะ"หมดสิ้น! ๓๒๑
(๔๔๓) ยืนยันครั้งที่แปดร้อย "หลับตา"ปฏิบัติ
ไม่มีทางบรรลุเพราะมิจฉาทิฏฐิมาตั้งแต่ต้น! ๓๒๒
(๔๔๔) "เวทนา"ทุกตัวต้องอ่านอาการให้เห็นชัด ต้อง"รับรู้"ความเป็นไป! ๓๒๓
(๔๔๕) ต้องรู้จักรู้แจ้งจริงในการทำให้"ดับ" หรือทำให้"ไม่มี"ได้สำเร็จ! ๓๒๔
(๔๔๖) เจโตปริยญาณ ๑๖ เครื่องมือวัด"จิต"หมด"อาสวะ"หรือยัง ๓๒๕
(๔๔๗) เรียนรู้ "กายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม
เรียนอย่างไร? ๓๒๕
(๔๔๘) กายแตกตายธรรมดา ก็ต้องจบ แต่หาก"มิจฉาทิฏฐิ"
ก็ยังยึดร่างคงอยู่เป็นตัวเป็นตน ซึ่งเป็นแค่"พืช"! ๓๒๖
(๔๔๙) คนว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ แต่ก็ยังยึดร่างที่แตกตายเกินธรรมดาสามัญ
แต่สัตว์เดรัจฉานตายแล้ว มันก็ยอมทิ้ง"ร่าง"ให้เน่า! ๓๒๗
(๔๕๐) เพราะมิจฉาฯ เพราะอวิชชา ร่างที่ตายจึงปรุงแต่งสังขาร
ให้เป็น"พืช"อยู่! ๓๒๘
(๔๕๑) "อุปาทาน"มนุษย์จัดเต็ม แม้"กาย"จะหมดสภาพ
เป็น"พืช" เป็น"อุตุ" ก็ยังหลงยึดเป็น"ตัวกู"อยู่ไม่วาย! ๓๒๙
(๔๕๒) หลงผิด เลอะเทอะ แม้"ซากศพ"แค่ไม่เน่าเปื่อย
ก็สำคัญเป็นผู้วิเศษ"! ๓๓๐
(๔๕๓) มนุษย์พืชมีพลังชีวิต มีพลังจิตแค่ไหน? ๓๓๐
(๔๕๔) วงการแพทย์ก็ยังงง "มนุษย์พืช"ในร่างคน
จะตัดสินว่าตายได้หรือยัง? ๓๓๒
(๔๕๕) ผู้มี"วิชชา"ย่อมรู้ "ธรรมนิยาม ๕" แยก "อุตุ-พืช-จิต"ได้จริง! ๓๓๒
(๔๕๖) "ปัญญา"ในศาสนาพุทธไม่ใช่รู้ทั่วไปหมด
แต่รู้เฉพาะเจาะลึกใน"อริยสัจ ๔"! ๓๓๓
(๔๕๗) "สัมมามรรค" พาหลุดพ้น"สักกายทิฏฐิ"! ๓๓๔
(๔๕๘) "สัมมามรรค"นำพาสู่ "สัมมาญาน" "สัมมาสมาธิ"! ๓๓๕
(๔๕๙) ความแตกต่างระหว่าง"อาสวะ"กับ"อนุสัย" ๓๓๖
(๔๖๐) "กายสักขี"เป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าตรัสไว้! ๓๓๘

(๔๖๑) “อนุปุพพิกถา ๕”เดินทางสู่“สัมมาปฏิเวธ”ได้จริง! ๓๓๘
(๔๖๒) “วุฏฐาน”นั้นออกแล้วออกเลย มิใช่ออกๆเข้าๆแบบสายหลับตา! ๓๓๙
(๔๖๓) บรรลุแล้วก็“สมาทาน”ต่อไปไม่อยู่นิ่ง! ๓๔๐
(๔๖๔)* มาแยกแยะความวิจิตรพิสดารของ “กาย”กันต่อในอีกหลายๆมิติ!
(ข้อ ๑-๖ อยู่ที่หน้า ๓๐๔-๓๐๕) ๓๔๑
(๔๖๕) ความวิจิตรพิสดาร ความลุ่มลึกของ“กาย”ที่สรุปมาถึง ๒๓ ข้อ
น่าจะเข้าใจได้ในทุกแง่มุม! ๓๔๖
(๔๖๖) วงการพุทธศาสนาเขาไม่เรียนรู้“กาย” เขาไม่รู้จัก“กาย”
จึงผิดพลาดใหญ่หลวง! ๓๔๗
(๔๖๗) สัมมาทิฏฐิใน“กาย”ไม่เกิดปรมัตถสัจจะอื่นๆก็ไม่มาแน่นอน! ๓๔๘
(๔๖๘) ปิดประตูบรรลุธรรมกันเลย! ๓๔๙
(๔๖๙) ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“อปัณณกปฏิปทา”ก็ไม่มี“พุทธคุณ”
จึงมีแต่ “พุทธโทษ” ๓๔๙
(๔๗๐) ปฏิเสธ “กาย”ก็เหมือนกลัดกระดุมเม็ดแรกผิดเสียแล้ว! ๓๕๐
(๔๗๑) กำหนดรู้“กายของตน”ก่อน! ๓๕๐
(๔๗๒) อุปัชฌาย์ท่านจะสอนเรื่องนี้ก่อน! ๓๕๑
(๔๗๓) “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” มีหัวข้อธรรมอะไรบ้าง? ๓๕๑
(๔๗๔) เกณฑ์ชี้วัดความเป็น“โพธิสัตว์” ๓๕๒
(๔๗๕) รับความรู้ใหม่ไม่ได้ ย่อมเกิดพลังไร้สภาพ
ผลักสิ่งดีๆกระเด็นกระดอน! ๓๕๓
(๔๗๖) “อย่าใกล้กันเลย” นี่แหละลักษณะ“ยึดอัตตา”แรงสุดๆ ๓๕๔
(๔๗๗) โอกาสพูดคุยปรับความรู้ จึงยิ่งไม่มี! ๓๕๔
(๔๗๘) เมื่อไม่ปรับใจเปิดใจรับรู้สิ่งใหม่สิ่งต่าง
ก็ยากที่จะ“เข้ากระแส”เข้าถึง“โสดาบัน”! ๓๕๕
(๔๗๙) คุณสมบัติ“พระโพธิสัตว์” ๓๕๖
(๔๘๐) รอบที่ ๒ โพธิสัตว์ระดับมัธยม!(ขั้น ๕ ถึงขั้น ๖) ๓๕๗
(๔๘๑) รอบที่ ๓ โพธิสัตว์ระดับอุดมศึกษา!(ขั้น ๗,ขั้น ๘) ๓๕๗
(๔๘๒) สมณะโพธิรักษ์ยืนยันโลกุตระ ยืนยันสยังอภิญญา! ๓๕๘
(๔๘๓) สมณะโพธิรักษ์สร้างชุมชน “สาธารณโภคี”! ๓๕๙
(๔๘๔) เหมือนอวดตัว อวดตน แต่เล่าความจริงให้ฟัง! ๓๕๙

(๔๘๕) ความรู้โลกุตระรู้เองไม่ได้ ยกเว้นโพธิสัตว์ระดับ ๗! ๓๖๐
(๔๘๖) "ปุพเพกตปุญญตา" อธิบายกันอย่างไร? ๓๖๑
(๔๘๗) ย้อนมาเรื่อง"บุญ"อีกที บุญคือการชำระล้างกิเลสเท่านั้น! ๓๖๑
(๔๘๘) หมดหน้าที่"บุญ" ที่เหลือคือ"อภิสังขาร"! ๓๖๒
(๔๘๙) ย้ำ "บุญ" เป็นเรื่องจบกิจจริงๆ! ๓๖๓
(๔๙๐) ไม่มีสภาวะรู้แต่ พยัญชนะ ก็เข้าใจได้ยาก! ๓๖๔
(๔๙๑) ย้ำอีกที "บุญ" กับ "กุศล" เป็นคนละเรื่องคนละตัว ๓๖๔
(๔๙๒) "บุญ" เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น! ๓๖๕
(๔๙๓) ฌานของพุทธ ฌานของเดียรถีย์เป็นดาวคนละดวง! ๓๖๕
(๔๙๔) หากยังไม่ตายไปด้วยไปด้วยปรินิพพานเป็นปริโยสาน
ก็ต้องบำเพ็ญตนสู่ "พุทธภูมิ"! ๓๖๖
(๔๙๕) บรรลุ"ฌาน"ต้องผ่านกระบวนการ"วิชชาจรณะสัมปันโน"! ๓๖๗
(๔๙๖) ฌานย่อมมีอยู่ในศาสนาพุทธเท่านั้น! ๓๖๘
(๔๙๗) กิเลสยากจะเสื่อม เป็นได้ก็แค่ "กดข่ม"! ๓๖๘
(๔๙๘) เมื่อฌานได้เผากิเลสสิ้นเกลี้ยง จึงเรียกปรากฏการณ์ว่า "บุญ"! ๓๖๙
(๔๙๙) เกิดใหม่เป็นคนใหม่ "บุญ" ก็ไม่ตามมา! ๓๖๙
(๕๐๐) มาเข้าใจ"บุญ"ให้ถูกต้องกันเถิด จะได้เดินถูกทาง! ๓๗๐
(๕๐๑) "อภิภู" เป็นเองได้แล้ว แต่แค่"สยังอภิญญา"ยังไม่ถึงขั้น "สยัมภู" ๓๗๑
(๕๐๒) "เอง" คือคุณวิเศษที่เป็นโลกุตรธรรม! ๓๗๑
(๕๐๓) การเกิด "เอง" ค่อยๆขยายเติบโตทีละขั้น ดังนี้! ๓๗๒
(๕๐๔) "สยังอภิญญา" เป็นของโพธิสัตว์ระดับ ๗ ขึ้นไป
ที่เกิดมาไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ มีของเก่าติดตัว! ๓๗๓
(๕๐๕) วิบากของโพธิสัตว์ระดับ ๗! ๓๗๕
(๕๐๖) แม้กระนั้น ก็ยังมีผู้ดวงตาเห็นธรรม
ปฏิบัติตามรวมตัวเป็นกลุ่มเป็นก้อน! ๓๗๕
(๕๐๗) สมณะโพธิรักษ์ประกาศตนเป็น "นิยตโพธิสัตว์"! ๓๗๗
(๕๐๘) ศาสนาพุทธวันนี้ ก็คือศาสนาพราหมณ์ในอดีต
มีแต่เสื่อมต่ำจมปลัก! ๓๗๗
(๕๐๙) หลงผิดว่า จะได้ฌาน สมาธิ นิโรธ
ต้องปฏิบัติแบบหลับตา! ๓๗๘

(๕๑๐) สมณะโพธิรักษ์ยืนยันนำ “โลกุตรธรรม”เผยแพร่
แม้ยากแม้เย็นก็ไม่ท้อ! ๓๗๙
(๕๑๑) “สัมภารวิบาก”ของโพธิสัตว์เป็นไปตามเหตุปัจจัยยุคสมัย!
และขึ้นอยู่กับว่า ท่านเป็นโพธิสัตว์ระดับไหน! ๓๘๐
(๕๑๒) พุทธองค์ยืนยัน สมณพราหมณ์ผู้รู้ได้ด้วยตน
ประกาศโลกนี้โลกหน้าได้แจ่มแจ้งนั้นมีอยู่จริง! ๓๘๑
(๕๑๓) สมณะโพธิรักษ์เล่าเกร็ดชีวิตในอดีต รู้ตัวเองเป็นใคร?
มาทำอะไร? ๓๘๑
(๕๑๔) ความศรัทธาของอาตมาดูได้จากคำกล่าวปฏิญาณในงานอโศกรำลึก! ๓๘๒
(๕๑๕) ความจริงนี้ปรากฏ จึงยิ่งมั่นใจ จึงยิ่งเชื่อมั่น! ๓๘๔
(๕๑๖) ชุมชนคนจนมหัศจรรย์ชาวอโศกอุบัติขึ้น ณ โลกใบนี้! ๓๘๔
(๕๑๗) เพียงสัมผัสอ่านมิจฉาทิฏฐิ ๑๐
ก็ประจักษ์แจ้งเป็น “สูตรสำคัญ” ปฏิบัติสู่โลกุตระ! ๓๘๕
(๕๑๘) ๖ ส.ค. ๒๕๑๘ ประกาศ “นานาสังวาส” กับสงฆ์หมู่ใหญ่! ๓๘๕
(๕๑๙) ขวนขวายอุตสาหะเผยแพร่ทฤษฎีตาม “วรรณะ ๙”! ๓๘๖
(๕๒๐) คนจนอโศก จนอย่างเต็มใจ จนอย่างไม่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ! ๓๘๖
(๕๒๑) คนจนอโศก จนอย่างมี “อายะ ๓” จนอย่างไม่เป็นไปเพื่อตนเอง! ๓๘๗
(๕๒๒) คนจนอโศกมาจนเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจ
เป็นคนจนที่มีอุดมการณ์! ๓๘๗
(๕๒๓) พุทธธรรมแก้เศรษฐกิจพาสู่นิพพานได้! ๓๘๘
(๕๒๔) “อนัตตา” เป็น “คุณธรรม”ของผู้บรรลุธรรมสำเร็จผลจริงแท้ ๓๘๙
(๕๒๕) ทฤษฎีนักปราชญ์ในโลกแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่สำเร็จ! ๓๙๐
(๕๒๖) เมื่อหมดสิ้นตัวตน เจตนาย่อมเป็นไปเพื่อคนอื่น
เพื่อประโยชน์สังคม เพื่อประโยชน์ส่วนรวม! ๓๙๐
(๕๒๗) เศรษฐศาสตร์โลกียะแก้ปัญหาไม่ได้
ต้องเศรษฐศาสตร์โลกุตระเท่านั้น! ๓๙๑
(๕๒๘) เพราะไม่เข้าใจฐานะที่แตกต่าง จึงเลยเถิดเห็นความไม่เสมอภาค
ประกาศกร้าว “คนต้องมีฐานะเท่าเทียมกัน”! ๓๙๒
(๕๒๙) โลกใบนี้ย่อมมีความแตกต่างในทุกๆเรื่อง เราเรียก “ภาวะ ๒”
เราต้องเรียนรู้ให้ได้! ๓๙๓

(๕๓๐) ศาสนาพระเจ้าไม่ยึดภาวะ ๒ เขายกให้พระเจ้าเป็น ๑ เดียว
ยิ่งใหญ่สุดในมหาจักรวาล! ๓๙๓
(๕๓๑) ความแตกต่าง "เทวนิยม" กับ "อเทวนิยม" อีกที! ๓๙๔
(๕๓๒) ปรมังสุขัง...ยิ่งกว่าสุข คือไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นการดับเวทนาที่ยิ่งใหญ่! ๓๙๔
(๕๓๓) โลกยุคทุนนิยม เศรษฐกิจโลกุตระ "บุญนิยม"
เกิดขึ้นได้จริงอย่างเหลือเชื่อ! ๓๙๕
(๕๓๔) เศรษฐศาสตร์โลกุตระเป็น "พุทธวิสัย" มิใช่คนธรรมดาคิดได้! ๓๙๖
(๕๓๕) โลกเจริญรุ่งเรือง ภิกษุแย่งชิงลาภยศฯ
แก่นธรรมเหลือแต่เปลือกกระพี้! ๓๙๗
(๕๓๖) สอนกันแต่ว่า "ศีล"คุมแค่กายวาจา แต่ถ้าจะให้ผลถึง "จิต"
ต้องนั่งสมาธิ! จึงสำคัญผิดแต่แรกเริ่ม! ๓๙๗
(๕๓๗) "ศีล"ย่อมพาบรรลุอรหันต์! ๓๙๘
(๕๓๘) วันนี้ "พระอาจารย์" ท่านกลายพันธุ์เป็น "พระมหาศาล"
น่าเศร้าใจ! ๓๙๙
(๕๓๙) พุทธมี "โลกุตระ" พระเจ้ามีแค่ "ความดี-ความชั่ว"
ไม่ศึกษาความสุข-ทุกข์! ๓๙๙
(๕๔๐) ต้องมีภาวะ ๒ เพื่อเปรียบเทียบเลือกเฟ้น! ๔๐๐
(๕๔๑) ชาวอโศกเป็นกลุ่มตัวอย่างยืนยัน "เอหิปัสสิโก"! ๔๐๑
(๕๔๒) ยุคนี้สัทธรรมวิปริตผิดเพี้ยน ย่อมต่อต้านขัดแย้งเป็นของธรรมดา! ๔๐๑
(๕๔๓) ขอยืนยันภาวะ "สยัง อภิญญา" ยืนยันภาวะ "นิยตโพธิสัตว์! ๔๐๒
(๕๔๔) มีผลงานเป็นตัวชี้วัด มีผู้บรรลุธรรม ยืนยันในคำสอน! ๔๐๓
(๕๔๕) สร้างมนุษย์พันธุ์ใหม่ "คนจนที่สุขสำราญเบิกบานใจ"! ๔๐๓
(๕๔๖) "คนจน"ชาวอโศกช่วยสังคมช่วยเศรษฐกิจ
เพราะมีคุณธรรมระดับโลกุตระ! ๔๐๔
(๕๔๗) เราเป็น "คนจน"ที่เข้าใจ "คนรวย"
มีแต่กอบโกยมีแต่เอารัดเอาเปรียบ! ๔๐๕
(๕๔๘) ทิศทางการพัฒนาประเทศหากพัฒนาส่งเสริมให้คนรวย
ย่อมไปไม่รอด! ๔๐๖
(๕๔๙) "คนจนโลกุตระ" ย่อมรู้จักรู้แจ้งจริงใจ "เศรษฐกิจ"! ๔๐๖
(๕๕๐) ทฤษฎีคอมมูนิสต์ก็ยังเฉโก! ๔๐๖

(๕๕๑) แก้ไม่ได้เพราะไม่จัดการที่ “ต้นเหตุ” ด้วยการศึกษาแบบพุทธ! ๔๐๗
(๕๕๒) สมาธิแบบโลกีย์แก้ปัญหาไม่สำเร็จ ไปไม่รอด! ๔๐๗
(๕๕๓) “คนจน”ที่เสียสละ คือคนที่ยอมขาดทุนเพื่อคนอื่น!
คือคนประเสริฐยิ่งยอด! ๔๐๘
(๕๕๔) อุดมการณ์อโศกคือการสร้างคนจนพันธุ์ใหม่! ๔๐๙
(๕๕๕) “คนจนมหัศจรรย์อยากเป็นกันบ้างไหม?” ๔๐๙
(๕๕๖) เส้นทางปฏิบัติตนสู่ความเป็นคนจนมหัศจรรย์? ๔๑๐
(๕๕๗) ว่าด้วยภพภูมิระดับชั้นของโพธิสัตว์! ๔๑๑
(๕๕๘) ปัจเจกภูมิขั้นต้นต้องเป็นอรหันต์ก่อน ๔๑๑
(๕๕๙) สิ่งสำคัญในการพัฒนาคือ “ปรโตโฆสะ”! ๔๑๒
(๕๖๐) การทำใจในใจนั้นดีอยู่แล้ว แต่ลองทำใจในใจใหม่
เมื่อได้รับความรู้ใหม่ ย่อมเลื่อนฐาน! ๔๑๒
(๕๖๑) ปฏิบัติอย่างเก่าไม่บรรลุ ก็ลองปฏิบัติอย่างใหม่บ้างปะไร! ๔๑๓
(๕๖๒) “สัมมาทิฏฐิ” ได้ด้วยธรรมะ ๒ ประการ
และยังมีธรรมอีก ๕ ประการเป็นตัวช่วย! ๔๑๔
(๕๖๓) ปฏิบัติกันมานานได้มรรคผลกันหรือยัง? ๔๑๕
(๕๖๔) หาก “ทิฏฐิเดิม” ไม่บรรลุ ลองเติม “ทิฏฐิใหม่” ดูบ้าง! ๔๑๖
(๕๖๕) อย่ายึดมั่นถือมั่นในทิฏฐิของตนอย่างไม่ลืมหูลืมตา! ๔๑๖
(๕๖๖) ชาวพุทธปฏิบัติแต่ “ศีล” ก็ไม่ตรงเป้า! ๔๑๗
(๕๖๗) “สีลัพพตุปาทาน” ถือศีลแบบซื่อบื้อ! ๔๑๘
(๕๖๘) พ้นสีลัพพตุปาทานย่อมพ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์ก่อน
และพ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์ในขั้นต่อไป! ๔๑๙
(๕๖๙) ปฏิบัติหลับตาก็หลงสำคัญว่าปฏิบัติศีล
แถมสำคัญว่าศีลบริสุทธิ์แล้ว ณ ตอนนั้น! ๔๑๙
(๕๗๐) หลักธรรมเน้นลืมตา เอาศีลเป็นตัวหลัก! ๔๒๐
(๕๗๑) การหลับตาเป็นการเรียนรู้ไม่ครบพร้อมโลกภายนอกโลกภายใน! ๔๒๐
(๕๗๒) คนอื่นไม่ร่วมรู้คนอื่นไม่รับรอง! ๔๒๑
(๕๗๓) มีอยู่ ๒ ทาง แยกธาตุจิตให้เป็นธาตุอุตุ หรือทำให้มีอยู่อย่างนิรันดร! ๔๒๑
(๕๗๔) พุทธศาสนามีขั้นตอน มีลำดับ ลาดลุ่มลึก ไม่โกรกชัน
นี่ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์! ๔๒๒

(๕๗๕) พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑...พ้นสักกายทิฏฐิ! ๔๒๓
(๕๗๖) “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ขาด “กาย” ไม่ได้ ต้องมี “กาย”ตลอดสาย! ๔๒๓
(๕๗๗) ทิฏฐธรรมคือความจริง คือปัจจุบันชาติ! ๔๒๔
(๕๗๘) ในทิฏฐิทั้งหลาย มีอดีต ๑๘ อนาคต ๔๔ ปัจจุบัน ๕
แต่สายหลับตาไม่รู้ปัจจุบันหรอก! ๔๒๕
(๕๗๙) “นิพพาน” ของผู้ปฏิบัติแบบ “ลืมตา” กับ “หลับตา”
ย่อมแตกต่างกัน! ๔๒๕
(๕๘๐) “หลับตา” ระวังพญาครุฑจะครอบงำ! ๔๒๖
(๕๘๑) “พญานาค” จะกินตัว! ๔๒๖
(๕๘๒) “หลับตา” ฝึก “เตวิชโช” ทำอย่างไร? ๔๒๗
(๕๘๓) ความเที่ยงแท้ของการกำหนดรู้แบบสัมมาทิฏฐิ
และแบบมิจฉาทิฏฐิ! ๔๒๘
(๕๘๔) หนึ่งเดียวของมิจฉาฯ จบจริงแต่ไม่ใช่อริยสัจ ๔! ๔๒๘
(๕๘๕) เมื่อแยกกายแยกจิตไม่เป็น ก็อธิบายไม่ได้สาธยายไม่เป็น! ๔๒๙
(๕๘๖) บรรลุธรรมยอดเยี่ยม คือสามารถดับสุขดับทุกข์ในเวทนา! ๔๒๙
(๕๘๗) เกิดปัญญาเห็น “เทฺว” ไม่มีตัวตน เป็นอนัตตา! ๔๓๐
(๕๘๘) และแม้น“ปรมาตมัน” หรือ“อัตตา” ใดๆก็ไม่มีตัวตน! ๔๓๐
(๕๘๙) ดับความเป็นกายได้คืออย่างนี้! ๔๓๑
(๕๙๐) ไม่รู้จัก “กาย” จึงเท่ากับกลัดกระดุมเม็ดแรกผิด! ๔๓๑
(๕๙๑) ขออนุญาตพูดถึง “อจินไตย”! ๔๓๑
(๕๙๒) กอบกู้พุทธโลกุตระมากว่า ๕๐ ปีแล้ว ได้ผลอย่างไรบ้าง! ๔๓๒
(๕๙๓) อธิบายย้ำเน้นมาตลอด การหลับตาเป็นมิจฉาทิฏฐิ! ๔๓๒
(๕๙๔) อธิบายมาตลอดปฏิบัติเข้าถึงโลกุตระต้อง “ลืมตา”! ๔๓๓
(๕๙๕) ปฏิบัติธรรมต้องปิดทวาร ๖ ครบมีผัสสะเป็นปัจจัย! ๔๓๓
(๕๙๖) ผัสสะย่อมเกิดเวทนาเพื่อเรียนรู้! ๔๓๔
(๕๙๗) เห็นภายใน เห็นภายนอกย่อมเกิดอาการของเวทนาให้เรียนรู้! ๔๓๔
(๕๙๘) ยืนยันหลับตาเป็นทิฏฐิของเดียรถีย์ ย้ำซ้ำให้เข้าถึงจิต! ๔๓๕
(๕๙๙) โลกุตรธรรมบรรลุได้ด้วยการ“ลืมตา”ก็ย้ำจนกว่าจะจำขึ้นใจ! ๔๓๖
(๖๐๐) ทำเอง-ทำจริง-รู้จริง-รู้แจ้ง! ๔๓๗
(๖๐๑) คุณวิเศษการออกจากกาม! ๔๓๗

(๖๐๒) ไม่คิดออกจึงไม่ออก!
หากคิดจะออก แสดงว่าจิตเริ่มมีธาตุรู้อื่น (อัญญธาตุ)! ๔๓๗
(๖๐๓) เทฺวนิยมสายหลับตา ย่อมไม่รู้เรื่องกาม ไม่รู้โทษภัยกาม
จึงไม่คิดออกหรือสลัดละทิ้ง! ๔๓๘
(๖๐๔) ตัด "กาม" ต้องเตรียมอุปกรณ์อะไรบ้าง? ๔๓๙
(๖๐๕) เมื่อ "กิเลสกาม" หมดสิ้นเกลี้ยงมีอาการอย่างไร? ๔๓๙
(๖๐๖) "อัตตา"ถูกทำลาย เราจะรู้จริงใน "อนัตตา"
มีสภาวะจริง มิใช่แค่ตรรกะคิดเอา! ๔๔๐
(๖๐๗) อัตตาทั้งหลาย ไม่ว่าโอฬาริกอัตตา มโนมยอัตตา อรูปอัตตา
เราจะรู้แจ้งรู้จริงทำลายได้จริง ๔๔๐
(๖๐๘) "สายเทฺว" ยกความยิ่งใหญ่ให้เบื้องบน
เราจึงยากจะรู้จักตัวตนกิเลสทั้งหลาย! ๔๔๑
(๖๐๙) ไม่มีทฤษฎีเรียนรู้เทฺว ธาตุรู้โลกุตระ
จึงไม่เกิดการเรียนรู้กาย จึงไม่แจ้ง! ๔๔๒
(๖๑๐) "กรรมวิบาก" มีจริง เป็นได้ เป็นจริง
ทั้งในธรรมาธิษฐาน ปุคคลาธิษฐาน! ๔๔๒
(๖๑๑) "เทวดา มาร พรหม มนุษย์ ปุคคลาธิษฐานเป็นอย่างไร
ธรรมาธิษฐานเป็นอย่างไร? ๔๔๓
(๖๑๒) เรียนไปเรียนมา สุดท้ายวกเข้าตัวเอง จะปุคคลาฯ
จะธรรมาฯ เราจะย่อยเข้าหาจิตเราเอง! ๔๔๔
(๖๑๓) วิญญาณใหญ่น้อย ปราบสยบดับให้สิ้น แยกธาตุ
แยกจิตเป็น ดับให้สิ้น ให้เป็นนิรันดร! ๔๔๕
(๖๑๔) เจ้าของวิญญาณคือตัวเรา ทำลายส่วนที่ควรทำลายด้วยตัวเรา
ทุกอย่างอยู่ในอำนาจของเรา อมตธรรมก็ของเรา! ๔๔๕
(๖๑๕) ทำจิตไม่ให้มีกายได้ เวทนาจึงไม่เกิด "พุทธ"ทำได้
"เทฺว" ทำไม่เป็น! ๔๔๖
(๖๑๖) ภาวะ ๒ จับทีละคู่ๆ อะไร อย่างไร สัมผัสได้
รู้จักรู้แจ้งจริง เห็นกับตา ไม่ใช่ใครเห็นแทน! ๔๔๗
(๖๑๗) ไม่มี "วิชชา" ไม่สลาย "ตัวตน" ไม่อาจดับ "วิญญาณ"! ๔๔๗
(๖๑๘) โลกุตระคืออเทฺวนิยม คือยาวิเศษช่วยมนุษยชาติ! ๔๔๘

(๖๑๙) พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ประกาศโลกุตระ
อายุกาลสั้นยาวต่างกันตามบารมี! ๔๔๘
(๖๒๐) โลกุตระจึงมิใช่เกิดง่ายมาง่าย คนจะได้
ต้องสั่งสมบารมีมากพอ! ๔๔๙
(๖๒๑) "โลกุตระ" จะอุบัติในบางช่วง ช่วงที่ขาดหายไปเรียก "พุทธันดร"! ๔๕๐
(๖๒๒) "โลกียะ" เข้าไม่ถึง "ทุกข์-สุข" ไม่รู้จักความเป็นมายา! ๔๕๐
(๖๒๓) "สุขทุกข์" ไม่เรียนรู้ไม่สนใจ แถมคำสั่งเบื้องบนลำทับ
จึงยิ่งไปกันใหญ่! ๔๕๑
(๖๒๔) หากเรียนรู้เทฺว เรียนรู้วิญญาณในตัวเรา จับ ๒ ภาวะได้
ก็จะรู้จักรู้แจ้งในโลกุตระ! ๔๕๒
(๖๒๕) "วิชชา" นั้นคือสามารถจัดการตัวตนของเราได้! ๔๕๒
(๖๒๖) ที่สุดของชีวิตโลกุตระ จะเดินต่อหรือจะดับสิ้น
ก็เราเองเป็นผู้ตัดสิน! ๔๕๓
(๖๒๗) มาถึงจุดนี้ นั่นคือ "พระเจ้า" ไม่มีสิทธิ์ในตัวเรา! ๔๕๓
(๖๒๘) "ดับเหตุ" ก็จบสิ้น มาศึกษา "อาการของตัณหา" กันเถิด! ๔๕๔
(๖๒๙) "ปฏิจจสมุปบาท" ดับได้ด้วย "ปัญญา"! ๔๕๔
(๖๓๐) เริ่มหลุดพ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑ "พ้นสักกายทิฏฐิ" ๔๕๕
(๖๓๑) "พุทธ" สามารถสลายจิตสู่ภาวะ "ดินน้ำไฟลม"! ๔๕๕
(๖๓๒) เข้าถึงศาสนา "โลกุตระ" จึงไม่ใช่เรื่องง่าย
ต้องฉลาดจริง ฉลาดมากๆ! ๔๕๖
(๖๓๓) ความฉลาดของโลกียะ เรียก "เฉโก"
ความฉลาดของ "โลกุตระ" เรียก "ปัญญา"! ๔๕๗
(๖๓๔) เข้าถึงนิพพานเปรียบได้"ยอดปีระมิด"
เข้าถึงโลกียะเปรียบได้"ฐานปีระมิด"! ๔๕๗
(๖๓๕) จะบรรลุต้องเรียนรู้"ต้น-กลาง-ปลาย"มีลำดับ มีขั้นตอน
ไม่มีก้าวกระโดด! ๔๕๘
(๖๓๖) ปฏิบัติตามลำดับ ตามขั้นตอน แต่ก็เข้าใจยากเย็น
หรือเจตนาไม่ยอมเข้าใจ? ๔๕๘
(๖๓๗) จรณะ ๑๕ เริ่มต้นที่ศีล โดยมีอปัณณกปฏิปทา ๓ กำกับ! ๔๕๙
(๖๓๘) จะซื่อบื้อมะลื่อที่อไปถึงไหน? ๔๕๙

(๖๓๙) มัวหลับตาปฏิบัติติดกิเลส ง่ายๆตื้นๆก็ไม่รู้ตัว! ๔๖๐
(๖๔๐) ขัดแย้งคำสอนพระพุทธเจ้าก็ไม่รู้ แล้วจะได้มรรคผลอย่างไร? ๔๖๑
(๖๔๑) ปฏิบัติหลับตามิใช่"ลัดตัดภพ" แต่กลายเป็น"สร้างภพใหม่" ยุ่งตายหะ! ๔๖๑
(๖๔๒) สร้างภพใหม่ ได้กิเลสตัวใหม่ยิ่งย่ำแย่! ๔๖๒
(๖๔๓) "ภพชาติ"ของกามแทงไม่ทะลุ แล้วจะมาจัดการภพในที่เป็นรูปภพ อรูปภพได้อย่างไร? ๔๖๒
(๖๔๔) นอกจากไม่กำจัดออก มิหนำซ้ำยังเติมภพเติมชาติตัวใหม่อีกๆๆๆ! ๔๖๓
(๖๔๕) ผลที่ตามมาเสียหายใหญ่หลวง เพราะอวิชชาความไม่รู้จึงโง่กว่าเก่า! ใหญ่กว่าเดิม! ๔๖๔
(๖๔๖) ความไม่รู้จึงไม่รู้จัก"สังขาร"เพราะไม่เริ่มต้นที่"กาย"! ๔๖๔
(๖๔๗) มีจิต มีกาย จึงมีเวทนา ก็มาฝึกทำใจในใจก็เข้าถึงนิพพาน! ๔๖๕
(๖๔๘) อย่ามัวงมโข่ง หลงเชื่อความคิดแบบเก่าๆกันเลย! ๔๖๖
(๖๔๙) ทำแบบนี้ผิดแบบแผน ผิดวิธีการจะหนักกว่าเก่า! ๔๖๖
(๖๕๐) อ่านอาการในจิตให้ออก เพื่อการดับความเป็นสัตว์ทั้ง ๙ จะได้เป็นมนุษย์! ๔๖๗
(๖๕๑) หลง "สวรรค์" ย่อมไม่พ้นความเป็น "สัตว์" ย่อมไม่หลุดรอดจาก "นรก"! ๔๖๗
(๖๕๒) เทฺวชอบเล่นกลตามทันได้ไหม? ๔๖๘
(๖๕๓) "พุทธะ" สามารถจัดการเทฺว หรือวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ให้ดับสูญถึงขั้นหมดกรรม! ๔๖๘
(๖๕๔) ภาวะจริงของ "วิญญาณ" พุทธองค์ค้นพบ ทรงสั่งสอนเทคนิคการเรียนรู้! ๔๖๙
(๖๕๕) ย้ำว่าการเรียนรู้ "วิญญาณ" ต้องครบพร้อมภายในภายนอก แล้วมาทำ "นามรูป" ให้สำเร็จ! ๔๗๐
(๖๕๖) เมื่อตากระทบรูป เกิดกลไกการทำงานในจิตอย่างไร! ๔๗๑
(๖๕๗) สัมผัสกับความจริง เป็นกรรมและเป็นกาละอย่างไร? ๔๗๑
(๖๕๘) ทฤษฎีสุดยอด "กรรม" กับ "กาล" เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต ๔๗๒

(๖๕๙) “อเทวนิยม” สัมผัสความจริงของเทฺว ๒
ย่อมแจ่มกระจ่างทะลุในนอกแห่งอัตตา! ๔๗๒
(๖๖๐) นินทา “พระเจ้า” สักเล็กน้อย! ๔๗๓
(๖๖๑) “พระเจ้า” เป็นแต่ “อุปาทานหมู่” ที่สมมติแล้ว ถือเป็น “สัจจะ”! ๔๗๔
(๖๖๒) สมมติใครสมมติมัน แต่ก็หลงตัวเป็นหนึ่งเดียวที่แสนลึกลับ! ๔๗๔
(๖๖๓) พระเจ้าของพุทธไม่ลึกลับ สะสมบารมีเทียบเท่าได้! ๔๗๕
(๖๖๔) พระธรรมของพระเจ้าบังคับให้ก้มหน้า เชื่อถือเชื่อฟัง
เดินตามอย่าวัดรอยเท้า! ๔๗๕
(๖๖๕) นิพพานคือหนึ่งเดียวในมหาเอกภพที่พึงมีพึงได้
พิสูจน์ได้ในระหว่างมนุษย์ด้วยกัน! ๔๗๖
(๖๖๖) นิพพานคือหนึ่งเดียวได้จริง มีจริง ไม่เห็นแย้ง ไม่เห็นต่าง! ๔๗๗
(๖๖๗) เนื้อหาของพระธรรมมิได้อวด มิได้ข่ม แต่เป็นจริงตามที่เป็นจริง! ๔๗๘
(๖๖๘) สัปปุริสธรรม ๗ มหาปเทส ๔ เปรียบเทียบภาวะคู่ให้ได้เสมอๆ ๔๗๘
(๖๖๙) “พระธรรม”เป็นคำบอกกลางๆ ไม่บังคับต้องเชื่อ
ไม่ให้อ้อนวอนร้องขอ ใครอยากได้ต้องทำเอง! ๔๗๙
(๖๗๐) “พระธรรม” เน้น “หลักธรรม” มีกรรมเป็นกำเนิด
มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ติดตัวตลอดไป! ๔๘๐
(๖๗๑) ไม่ให้เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออำนาจพิเศษใดๆ
แต่สอนให้ใช้วิจารณญาณ! ๔๘๐
(๖๗๒) มีลำดับขั้นตอนอันเกิดผลจากการปฏิบัติและให้ทำซ้ำ
เพื่อความตั้งมั่นอันสมบูรณ์! ๔๘๑
(๖๗๓) สัมมาสมาธิ สัมมาปฏิบัติ สัมมาปฏิเวธ ๔๘๒
(๖๗๔) ปฏิบัติ “หลับตา” ทำให้ขั้นตอนหลักธรรมผิดพลาดไปหมด! ๔๘๒
(๖๗๕) สมาธิลืมตา (จรณะ ๑๕ วิชชา ๘)
ย่อมแตกต่างไปจากสมาธิหลับตากันคนละทิศคนละทาง! ๔๘๓
(๖๗๖) สมาธิพุทธแทรกซึมอยู่ในชีวิต ทำมาหากินประจำวันนี่แหละ! ๔๘๔
(๖๗๗) “สัมมาอาชีพ” พัฒนาจนพ้น “มิจฉาชีพ ๕” กันเลย! ๔๘๕
(๖๗๘) อาตมาฝึกมาแล้วทั้ง ๒ แบบ ลองเปิดใจฟังดูบ้าง อย่าด่วนด้าน! ๔๘๖
(๖๗๙) ชาคริยาฯ ความตื่นรู้ ทุกประตูทวาร! ๔๘๖
(๖๘๐) ปฏิบัติแล้วยิ่งหลงข้องอยู่ในถ้ำ อยู่ในป่าเขาก็ยิ่งหลง! ๔๘๗

(๖๘๑) บาปใหญ่ทวีคูณของผู้หลงผิดออกนอก “สัมมาทิฏฐิ”! ๔๘๘
(๖๘๒) ย้ำ! สมาธิพุทธหรือฌานแบบพุทธ ปฏิบัติตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน ขณะกินอยู่หลับนอน ขณะทำการทำงาน! ๔๘๘
(๖๘๓) ทุกขั้นตอนต้องปฏิบัติให้เต็มที่! ๔๘๙
(๖๘๔) ปฏิบัติธรรมย่อมมีสภาพเปิดเผยสว่างแจ้งทุกขั้นตอน! ๔๙๐
(๖๘๕) ระมัดระวังอย่าเลี้ยงชีพด้วยมิจฉาชีพ ๕! ๔๙๑
(๖๘๖) มิจฉาชีพขั้นที่ ๕ ทำงานไม่รับรายได้ ทำงานฟรี! ๔๙๑
(๖๘๗) อาชีพต่ำสุด “กุหนา” เลวร้ายครบเครื่อง! ๔๙๒
(๖๘๘) อาชีพต่ำรองลงมา “ลปนา” ชั่วทางกายกรรมเบาบาง แต่ไปหนักทาง “วจีกรรม”! ๔๙๓
(๖๘๙) อาชีพต่ำรองลงมาอีก “เนมิตตกตา” เลิกทำชั่วแล้ว ทำแต่ความดี! ๔๙๓
(๖๙๐) “เนมิตตกตา” ยังมี “สุขนิยม” ยังไม่มีปัญญาหลุดพ้น! ๔๙๔
(๖๙๑) อธิบาย “เทวนิยม” ซ้ำให้ละเอียดยิ่งๆขึ้น! ๔๙๕
(๖๙๒) ชาวเทวนิยมปฏิบัติแค่ “ละชั่ว-ทำดี”! ๔๙๕
(๖๙๓) ชาวเทฺวนิยมวนเวียนหลงสุขหลงทุกข์ไม่จบไม่สิ้น! ๔๙๖
(๖๙๔) แต่อเทฺวนิยม เรียนภาวะ ๒ ทำจิตในจิตแยกแยะกายในกาย เพื่อรู้จักรู้แจ้งใน “เวทนา”! ๔๙๗
(๖๙๕) การทำใจในใจ มีเจโตปริยญาณ ๑๖ ให้ฝึกฝน! ๔๙๗
(๖๙๖) โลกุตรธรรม ๓๗ มีอะไรบ้าง? ๔๙๗
(๖๙๗) กรรมฐานของพุทธแท้ๆ เริ่มที่ “เวทนา”! ๔๙๘
(๖๙๘) ก่อน “เวทนา” ต้องพึ่งพา “ผัสสะ” มิฉะนั้นไม่เกิดผล! ๔๙๘
(๖๙๙) กสิณ ๔๐ คือความหลงผิดของชาวพุทธ! ๔๙๙
(๗๐๐) สุข-ทุกข์ คือเวทนา คือมายา ต้องประหาร! ๕๐๐
(๗๐๑) เพราะอุปาทานนี่เอง ทำให้หลงผิด สุขต้องมี ทุกข์ต้องหนี! ๕๐๐
(๗๐๒) ปุถุชนคนโลกีย์ คือคนวิปลาส เพราะสำคัญสุขทุกข์มีจริง! ๕๐๐
(๗๐๓) อธิบายความหมาย “วิปลาส ๓”! ๕๐๑
(๗๐๔) อธิบายความหมาย “วิปลาส ๔” ๕๐๑
(๗๐๕) เพราะหลง “สุข” จึงไม่พ้นสังสารวัฏ! ๕๐๒
(๗๐๖) แนวทางการ “บรรลุธรรม”! ๕๐๒
(๗๐๗) ความละเอียดลึกซึ้งของ “นิปเปสิกตา”! ๕๐๓

(๗๐๘) ความละเอียดลึกซึ้งของ “ลาเภนะลาภัง นิชิคิงสนตา”! ๕๐๔
(๗๐๙) ชุมชนปฏิบัติพ้นมิจฉาชีพทั้ง ๕ มีจริง มีอยู่! ๕๐๕
(๗๑๐) ชุมชน“ชาวอโศก”พิสูจน์แล้วทำได้จริง ตัวจริงเสียงจริง! ๕๐๕
(๗๑๑) เป็นชุมชนที่ทุกคนทำเพื่อ“สาธารณโภคี” ทุกอย่างเข้าส่วนกลาง! ๕๐๖
(๗๑๒) ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ จะทำ“ฌาน”แบบ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ไม่เป็น ๕๐๖
(๗๑๓) “วิชชาจรณสัมปันโน” ๑ ในพุทธคุณ ๙! ๕๐๗
(๗๑๔) ทฤษฎีแห่งเอกภพมหาจักรวาล! ๕๐๘
(๗๑๕) ปฏิบัติโลกุตระต้องฝึกฝนในขณะดำรงชีวิตประจำวัน ไม่ปลีกแยก! ๕๐๘
(๗๑๖) ความฉลาดนี้พระพุทธเจ้าให้มา! ๕๐๙
(๗๑๗) เนื้อหาประดามี ปัญญาที่ ๘! ๕๐๙
(๗๑๘) หลักธรรมชาวพุทธคลาดเคลื่อนบิดเบือนไปไกลสุดกู่! ๕๑๐
(๗๑๙) เปรียบความเสื่อมเหมือนกลองอานกะ! ๕๑๑
(๗๒๐) อิสระเสรีทางความคิดเป็นเรื่องสำคัญ
จึงประทานกาลามสูตรให้พุทธบริษัท! ๕๑๑
(๗๒๑) “พระเจ้า”เป็นสิ่งลึกลับ “พระพุทธเจ้า”เป็นสิ่งเปิดเผย! ๕๑๒
(๗๒๒) “พระพุทธ”ให้ความเท่าเทียม! ทุกคนมีสิทธิ์มีได้เป็นได้! ๕๑๓
(๗๒๓) ฐานะ“พระเจ้า”มนุษย์มิอาจเอื้อม! ๕๑๓
(๗๒๔) ทุกอย่างของมนุษย์ พระเจ้าเป็นผู้บันดาล! ๕๑๔
(๗๒๕) “พระพุทธ”ไม่ศักดินา ไม่สงวนสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของ! ๕๑๕
(๗๒๖) ทุกคนมีสิทธิ์ตั้งจิตสู่ “พุทธภูมิ” ๕๑๕
(๗๒๗) เมื่อไหร่ถึงจะเรียก “โพธิสัตว์”! ๕๑๕
(๗๒๘) โพธิสัตว์ระดับมัธยม ๕๑๖
(๗๒๙) โพธิสัตว์ระดับอุดมศึกษา ๕๑๗
(๗๓๐) สัมภารวิบากของโพธิสัตว์แต่ละองค์ย่อมแตกต่างกันไป! ๕๑๗
(๗๓๑) ชาวพุทธทุกคนมีสิทธิ์ฝึกฝนเข้าสู่จุดสูงสุด! ๕๑๘
(๗๓๒) พระธรรมของพระเจ้าสงวนสิทธิ์ไม่ให้ผู้ใดเท่าเทียมพระเจ้า! ๕๑๘
(๗๓๓) พระธรรมของพระเจ้าผูกขาดไว้แต่ผู้เดียว! ๕๑๙
(๗๓๔) ไม่มีใครจัดการกับ“วิญญาณ”ให้สูญหายหมดสิ้น
เพราะเป็นของพระเจ้า! ๕๑๙
(๗๓๕) “ตนเอง”สามารถทำตัวเองให้สลายสูญไปจากพระเจ้า! ๕๒๐

(๗๓๖) ตนเองทำตัวเองไม่เหลือวิญญาณได้! ๕๒๐
(๗๓๗) บรรลุธรรมจบกิจเป็น“อรหันต์”ได้! ๕๒๑
(๗๓๘) ตนเองจัดการตัวเองด้วย “กรรม”! ๕๒๑
(๗๓๙) ตนเองจัดการ “วิญญาณ” ของตัวเอง! ๕๒๑
(๗๔๐) มองให้ออก เจาะให้ลึก แท้จริงแล้ว เทฺวผู้ยิ่งใหญ่หรือพระเจ้านั่น
ก็คือ“วิญญาณ”อันเป็นตัวตนของเรา! ๕๒๒
(๗๔๑) เข้าถึงวิญญาณในตัวตน คือผู้พ้นสักกายทิฏฐิเป็นเบื้องต้น! ๕๒๓
(๗๔๒) สัมผัสได้ด้วยทวาร ๖ นั่นก็คือความเป็นตัวตน! ๕๒๓
(๗๔๓) ต้อง“สัมผัส”ได้จึงจะเป็นความจริง เป็นภาวะมีอยู่จริง! ๕๒๓
(๗๔๔) ชาวพุทธมิจฉาฯกับชาวเทฺวนิยมต่างล้วนโมฆะทั้งคู่! ๕๒๔
(๗๔๕) มนุษย์ทุกคนมีจิตนิยาม มีสิทธิ์ฝึกฝนให้รู้แจ้งรู้จริง ๕๒๕
(๗๔๖) วิญญาณต้องมีหลักแหล่ง มิใช่หลักลอย เป็นเช่นไร?
หมายถึงอย่างไร? ๕๒๖
(๗๔๗) ตนเองจัดการตัวเอง แต่บางคนกลับสำคัญตัวเอง
เป็นแค่ทาสของใครสักคนที่ยิ่งใหญ่ที่ลึกลับ! ๕๒๖
(๗๔๘) ปฏิบัติแบบพุทธ มีจักษุ มีปัญญา มีญาณ มีวิชชา
มีอาโลกบริบูรณ์! ๕๒๗
(๗๔๙) ไม่รู้ว่า “วิญญาณ” เป็นของตนเอง
ย่อมไม่เชื่อใน “กรรม” ใน “วิบาก” เชื่อแต่การดลบันดาล! ๕๒๗
(๗๕๐) ปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ทุกผัสสะ ทุกอิริยาบถ ทุกกิจกรรม (ลืมตา)
ย่อมรู้ทุกโลก ทุกอัตตา ย่อมเข้าถึงอมตะได้! ๕๒๘
(๗๕๑) กระจ่างชัดอัตตา ทำเป็นอนัตตาได้ จัดการวิญญาณของตัวเอง
ให้ไม่กลับกำเริบ! ๕๒๘
(๗๕๒) แยกกายแยกจิต แปรรูปวิญญาณ สู่พีชนิยาม อุตุนิยาม! ๕๒๙
(๗๕๓) แยกกายแยกจิต หมายความว่า แยกแยะ “กายกลิ”
แล้วจัดการได้สำเร็จ! ๕๓๐
(๗๕๔) ชำระ“กิเลส”หมายถึงอาการของ“ใจในใจ”
ไม่ใช่จัดการอิริยาบถของ “กายกรรม”! ๕๓๐
(๗๕๕) ย้ำ! กิเลสคืออาการทางใจ
โดยมีวัตถุภายนอกเป็นตัวกระตุ้น! ๕๓๑

(๗๕๖) “กาย”ต้องมีทั้ง“การสัมผัสภายนอก”
และมีทั้ง“กายกลิ”ที่เป็น“ภาวะ ๒”อยู่ ๕๓๑
(๗๕๗) กำจัด“กายกลิ”ได้แล้ว จะเหลือ“จิตตกลิ” เป็นกิเลสจิตในจิต ๕๓๒
(๗๕๘) สมมติบัญญัติทำให้ตีความผิดพลาด จึงยิ่งทำให้ปฏิบัติผิดทาง! ๕๓๒
(๗๕๙) มีวิชชา จึงแยกกายแยกจิตแบบโลกุตระได้! ๕๓๓
(๗๖๐) จึงทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ไม่สำเร็จ! ๕๓๓
(๗๖๑) สุดยอดแห่งการตาย คือปรินิพพานเป็นปริโยสาน! ๕๓๔
(๗๖๒) ไม่มีวิชชา “วิญญาณ”ย่อมเป็นอยู่อย่างไตรลักษณ์ ระหกระเหิน
มีวิชชาย่อมจัดการวิญญาณให้อยู่หมัด
และชัดเจนแจ่มแจ้งในไตรลักษณ์ ๕๓๔
(๗๖๓) เพราะมี“วิชชา” จึงรู้แจ้ง“วิญญาณ”เป็นของตนเอง
สามารถจัดการให้แตกสลายเป็น“อุตุธาตุ”ได้ ๕๓๕
(๗๖๔) สิ้นสุดความเป็น“ทาส”สู่ความเป็น“ไท”! ๕๓๕
(๗๖๕) กระจ่างชัดในปรมัตถสัจจะและสมมติสัจจะ! ๕๓๖
(๗๖๖) หากไม่รู้วิญญาณในกาย ไม่รู้อัตตาในเทฺว ก็ไปไม่ถึงดวงดาว! ๕๓๖
(๗๖๗) ทำใจในใจคือมนสิกโรตินี่แหละตัวสำคัญ แม้อรหันต์ก็ยังต้องใช้! ๕๓๗
(๗๖๘) จัดการกิเลสในจิตหมดได้ เป็นการจบบนความไม่มี
นั่นแหละ “อากิญจัญญา”! ๕๓๘
(๗๖๙) ปฏิบัติหลับตาเรียกว่าปฏิบัติขณะไม่มีภาวะความเป็นคน! ๕๓๘
(๗๗๐) ไม่ครบความเป็นคนนั้นๆ กิเลสจริงก็ไม่มีอีกหนึ่ง
เล่นแต่ความทรงจำ จะไปได้มรรคผลอย่างไร? ๕๓๙
(๗๗๑) นิพพานต้องพึ่งปฏิกิริยาจากภาวะ“ปัจจุบัน” จึงจะเกิดผล! ๕๔๐
(๗๗๒) การระลึกกิเลสก็แค่เป็น“สัญญา”เท่านั้น วิญญาณย่อมไม่ตั้งอยู่
จะเรียกว่าไม่ครบองค์ประชุมก็ย่อมได้! ๕๔๐
(๗๗๓) การลืมตาคือการเดินทางของจรณะ ๑๕ วิชชา ๘
เป็นไปตามหลักปฏิจจสมุปบาท! ๕๔๑
(๗๗๔) ย้ำการปฏิบัติต้องลืมตาตื่นอยู่ มีปัจจุบันขณะนั้นๆ
มิใช่แค่คิดแค่จินตนาการ! ๕๔๓
(๗๗๕) มโนภาพของอดีตหรือของอนาคตจึงไม่มีที่ตั้ง
จึงเรียกวิญญาณสัมภเวสี! ๕๔๔

(๗๗๖) จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ย่อลงเป็น อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา
ย่อลงอีกเป็น ศีล-สมาธิ-ปัญญา! ๕๔๔
(๗๗๗) การปฏิบัติหลับตาย่อมได้ "อวิชชา ๙"
ซึ่งเป็นสายพานไหลเลื่อนสู่ที่ต่ำ! ๕๔๕
(๗๗๘) พระพุทธเจ้าตรัสชัด"อะไรเป็นอาหารของอะไร"? ๕๔๕
(๗๗๙) ผู้ไม่คบสัตบุรุษน่าสงสารยิ่งนัก! ๕๔๗
(๗๘๐) ศาสนาทางตะวันตกก็เข้าข่ายในเรื่องนี้! ๕๔๘
(๗๘๑) คบสัตบุรุษเป็นเรื่องวิเศษ
เป็นเรื่องยิ่งกว่าได้ลาภยศสรรเสริญท่วมฟ้าท่วมโลก! ๕๔๘
(๗๘๒) ผู้รู้จริงเมื่อพบสัตบุรุษจะรำพึงอย่างนี้ๆ! ๕๔๙
(๗๘๓) การคบสัตบุรุษต้องมีความละอายอย่างแรงกล้า! ๕๔๙
(๗๘๔) ผู้รู้รำพึงอีกครั้ง! ๕๕๐
(๗๘๕) อัญญธาตุเกิดเมื่อมีพลังแห่งความละอายอย่างแรงกล้า! ๕๕๐
(๗๘๖) ขอแวะวิจารณ์ปราชญ์ผู้รู้ทางศาสนาพุทธหลายๆท่าน
ที่ยังจมอยู่กับลาภยศสักการะ! ๕๕๑
(๗๘๗) อาตมาสร้างคนอาริยะ สร้างชุมชนโลกุตระ
มากว่า ๕๐ ปี พอจะเป็นผลงานได้หรือไม่? ๕๕๑
(๗๘๘) สร้างคนสร้างชุมชนให้มีสาราณียธรรม ๖! ๕๕๒
(๗๘๙) สร้างคนสร้างชุมชนอยู่กันอย่างสาธารณโภคี! ๕๕๒
(๗๙๐) ขอโทษนะ...ไม่เก่งจริงไม่มีโลกุตระจริง ย่อมทำไม่ได้! ๕๕๓
(๗๙๑) สร้างคนให้มีคุณวิเศษตาม "วรรณะ ๙"! ๕๕๓
(๗๙๒) ปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชชา ๘
เกิดบุคลากรมีคุณภาพ ๙ ด้าน (วรรณะ ๙)! ๕๕๔
(๗๙๓) ยิ่งฉลาดยิ่งละอาย ๕๕๔
(๗๙๔) พวกดูเหมือนฉลาด หากพบสัตบุรุษย่อมไม่สะเทือนสะดุ้งอะไร
หรือพบสัตบุรุษแล้ว แต่ก็ไม่เชื่อว่าเป็น! ๕๕๕
(๗๙๕) ข้อ ๒ การไม่ได้ฟังสัทธรรม! จึงไม่เกิดศรัทธา เป็นข้อ ๓! ๕๕๖
(๗๙๖) ข้อ ๔ จึงไม่มีการทำใจในใจ! ๕๕๖
(๗๙๗) ข้อ ๕ จึงไม่มีสติสัมปชัญญะ! ๕๕๗
(๗๙๘) สัมผัสวิโมกข์ ๘ ต้องเริ่มด้วย"กาย" จึงจะมีสติสัมปชัญญะ! ๕๕๗

(๗๙๙) สติสัมปชัญญะต้องอยู่ในองค์ของ “อปัณณกปฏิปทา ๓”! ๕๕๗
(๘๐๐) ชัดเจนนะ “กาย” ต้องเข้าใจความหมายให้ดีๆ! (สัมมาทิฏฐิ) ๕๕๘
(๘๐๑) แยกกายแยกจิตต้องทำเป็น หากทำผิดเสียแล้ว
ก็เหมือนกลัดกระดุมผิด! ๕๕๘
(๘๐๒) ทำใจในใจให้เป็นอุตุธาตุ ให้เป็นพืชธาตุ เราต้องรู้อาการของจิตให้ได้! ๕๕๙
(๘๐๓) จะองค์ธรรมหมวดหมู่ใดข้อไหน สรุปว่าจับ “เวทนา”
แยก “เวทนา” ให้เป็นให้ได้! ๕๕๙
(๘๐๔) “ปรมัตถธรรม” แยกจิตวิญญาณได้ “สมมติธรรม”
แค่แยกดีแยกชั่วได้! ๕๖๐
(๘๐๕) เป็นจอมจักรพรรดิก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าบรรลุ “อาริยสัจ ๔”! ๕๖๐
(๘๐๖) มิจฉาทิฏฐิในความเป็นกายเป็นจิตไม่พอ
ยังมิจฉาทิฏฐิเรื่องของ “บุญ”! ๕๖๐
(๘๐๗) พุทธมีเวียนว่ายตายเกิด เทวฺนิยมมีเกิดมาแค่ชาติเดียว! ๕๖๑
(๘๐๘) เข้าใจ“วิญญาณ” จัดการกับ“วิญญาณ”
ย่อมทำ “เวทนา” ให้สูญได้! ๕๖๒
(๘๐๙) “กรรม”คุมทุกอย่าง จัดการทุกเรื่อง พาเราเวียนว่ายตายเกิด!
แต่สาย “เทวนิยม”ไม่เอาเรื่องกรรม! ๕๖๒
(๘๑๐) โง่หรือฉลาดก็มีโอกาสเป็น “ปทปรมบุคคล”! ๕๖๓
(๘๑๑) ผู้ไม่หลุดพ้นย่อมมีโอกาสเป็น “ปทปรมบุคคล”! ๕๖๓
(๘๑๒) ลาภยศสรรเสริญเป็นอันตรายแก่บุคคลทุกระดับ
แม้อรหันต์ก็ยังต้องระวัง! ๕๖๔
(๘๑๓) พระอานนท์ซักถามด้วยความสงสัย!
เป็นอันตรายต่อพระอรหันต์อย่างไร? ๕๖๔
(๘๑๔) พระพุทธเจ้าอธิบาย..เป็นอันตรายแก่ธรรมเครื่องอยู่เป็นสุข! ๕๖๕
(๘๑๕) สำหรับคนทั่วไปเป็นอาริยะก็ตาม
ลาภยศสรรเสริญเป็นอันตรายต่อชีวิต! ๕๖๕
(๘๑๖) สรุปแล้วยังไม่บรรลุอย่าประมาทเด็ดขาด! ๕๖๖
(๘๑๗) “ความประมาท”คือ”อุปกิเลส ๑๖” ลำดับตัวสุดท้าย! ๕๖๗
(๘๑๘) อันตรายของลาภยศสรรเสริญมีหลายมิติ
พระอานนท์ท่านจึงนึกสงสัย! ๕๖๗

(๘๑๙) บุคคลในโลกยุคนี้มีอำนาจในอาณาจักรศาสนา
ยิ่งมีลาภยศสรรเสริญด้วยแล้ว จะเอาตัวรอดเหรอ? ๕๖๘
(๘๒๐) สังคมชาวพุทธยุค พ.ศ.๒๕๐๐ เอาใครมาบริหารศาสนา? ๕๖๘
(๘๒๑) วกมาเรื่อง "หลับตา" ต่อให้เป็นปราชญ์ของพุทธ
หากยังหลงคิดว่าหลับตาพาบรรลุ ก็เป็นอันจบสิ้น! ๕๖๙
(๘๒๒) พระพุทธเจ้าตรัสบริภาษ "ภิกษุสาติ"
เนื่องเพราะสำคัญใน "วิญญาณ" ผิดทิศผิดทาง! ๕๗๐
(๘๒๓) อรหันต์เก็ปฏิบัติจมวนอยู่แค่วิญญาณ "สัมภเวสี"! ๕๗๐
(๘๒๔) เส้นทางปรมัตถสัจจะ คือการสัมผัสวิญญาณด้วยกาย
(ครบภาวะ ๒ มีกายมีจิต)! ๕๗๑
(๘๒๕) สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย ผิดจากนี้ไม่มีวันเกิดมรรคเกิดผล! ๕๗๒
(๘๒๖) ปฏิบัติผิดทางย่อมวนเวียนเป็นสัตว์ ไม่พ้นความเป็นสัตว์! ๕๗๒
(๘๒๗) "กรรม"นี่แหละคือ "พระเจ้า"! ๕๗๒
(๘๒๘) ข้อที่ ๖ จึงไม่มีการสำรวมอินทรีย์ สำรวมตาหูจมูกลิ้นกายใจ! ๕๗๓
(๘๒๙) ข้อที่ ๗ ข้อที่๘ จึง "ทุจริต ๓" ต่อด้วย "นิวรณ์ ๕"! ๕๗๔
(๘๓๐) ข้อที่ ๙ จึงไม่พ้น "อวิชชา" ๕๗๔
(๘๓๑) คนฉลาดเฉโกสร้างความรักความสามัคคีไม่ได้! ๕๗๔
(๘๓๒) ภายใต้พลังอำนาจทุนนิยมสามานย์
"ชาวอโศก"สามารถปฏิบัติ"พุทธพจน์ ๗"ได้จริงมีจริงเป็นจริง! ๕๗๕
(๘๓๔) เพราะสิ่งนี้เปิดเผยได้ พิสูจน์ได้ มาดูได้! ๕๗๖
(๘๓๕) ศาสนาเทวนิยมทำไม่ได้หรอก! ๕๗๖
(๘๓๖) "ทุนนิยม" ไม่ประกาศ ไม่เปิดเผย
จึงไม่สง่างาม ไม่อาจหาญ! ๕๗๗
(๘๓๗) พระเจ้ายึดความรู้ความฉลาดจากมนุษย์
ยึดอิสระเสรี ยึดอัตตา ยึดวิญญาณ! ๕๗๘
(๘๓๘) พระพุทธเจ้าทำตรงข้ามกับพระเจ้า ให้อิสระ ให้เรียนรู้
มี "สิทธิ" เต็มที่ทุกคน ๕๗๙
(๘๓๙) "พระสาวก" หากพากเพียรก็มีโอกาสเป็น "พระพุทธเจ้า"! ๕๗๙
(๘๔๐) พิสูจน์ความสูงสุดได้ทุกคน
หากจัดการกับ "วิญญาณ"ของ "ตนเอง"ได้! ๕๘๐

(๘๔๑) อรหันต์แล้วหากยังเรียนรู้ค้นคว้า "อัตตา"ของสรรพสัตว์
ย่อมเข้าถึง "อนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า" ๕๘๑
(๘๔๒) "พระธรรม"สุดวิเศษ จัดการกับ "จิตวิญญาณ"ได้สุดยอด
แยกเทฺวที่สุดแห่งที่สุด เป็น"อุตุธาตุ"ได้! ๕๘๒
(๘๔๓) "พระธรรม" ไม่ผูกขาด เป็นของทุกคนที่ตั้งใจ
ที่พากเพียร ที่ขวนขวาย! ๕๘๒
(๘๔๔) ไม่เท่าทันมาร เทพบุตร ย่อมจมปลักดิ่งลงโลกีย์! ๕๘๓
(๘๔๕) กายคือรูปนามของวิญญาณ จับ"เวทนา"ให้ทัน! ๕๘๔
(๘๔๖) ความรู้ใน"เวทนา"ย่อมทำ"เนกขัมมะ"ได้! ๕๘๔
(๘๔๗) ไปไม่ถึงดวงดาวเพราะวนอยู่กับ"ภาษาวาทะ"
ไม่รู้ลึกเข้าไปถึง"อัตตาตัวตน"! ๕๘๕
(๘๔๘) จงเปิดใจมี"ปรโตโฆสะ" แง้มใจเปิดรับ"ความรู้"ใหม่ๆบ้าง! ๕๘๕
(๘๔๙) เพราะอุปาทานหลงยึด"วาทะ" จึงสำคัญตนว่า"บรรลุแล้ว"! ๕๘๗
(๘๕๐) นี่แหละๆ "สักกายทิฏฐิ"ของแท้ จึงไม่พ้นสังโยชน์เลย! ๕๘๗
(๘๕๑) เพราะด่าน"กาย" ตีไม่แตกแยกไม่ออก! ๕๘๘
(๘๕๒) ทำใจในใจให้เวทนาเป็น ๑ คือว่าแยกกายแยกจิตสำเร็จ
ในขณะที่ยังไม่ตาย! ๕๘๘
(๘๕๓) มีกายแต่ไม่มีกาย ทำให้เป็นพืชก็ได้ อุตุก็ได้ ในขณะชีวิตเป็นๆ ๕๘๙
(๘๕๔) ทำกายให้เป็นอุตุ-ทำเวทนาให้อุเบกขา-ทำจิตให้หลุดพ้น-
ทำธรรมให้นิพพาน! ๕๘๙
(๘๕๕) ขั้นตอนสู่"อรหันต์"! ๕๙๐
(๘๕๖) อธิบายความหมาย "พืชธาตุ-อุตุธาตุ" ๕๙๐
(๘๕๗) เส้นทางปรินิพพานเป็นปริโยสานเป็นอย่างไร ๕๙๑
(๘๕๘) ลักษณะของจิตนิยามที่ทำเวทนา ๒ ให้เป็นเวทนา ๑ สำเร็จ
นั่นคือเราจัดการเวทนาเก๊ หรือเวทนาที่มีกิเลสเป็นเจ้าเรือนได้! ๕๙๑
(๘๕๙) "เวทนา"ที่เกิดใหม่คือเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา
เป็นเวทนาที่ไม่มีภาวะ ๒ แล้วนั่นเอง! ๕๙๒
(๘๖๐) จะมี"วิชชาต้องเรียนรู้ปฏิบัติ"ไตรสิกขา"หรือ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" ๕๙๓
(๘๖๑) หากมีทิฏฐิไม่ให้ใครแตะต้องเทฺว
หรือไม่ยอมแยกแยะเทฺวก็ไม่มีทางได้นิพพาน! ๕๙๔

(๘๖๒) พุทธศาสนาแยกแยะภาวะเทฺวละเอียดลออ
บัญญัติรูปกายนามกาย มาให้ศึกษาเรียนรู้
ขออย่ามีทิฏฐิกันเลย ลองเปิดใจดูบ้าง! ๕๙๕
(๘๖๓) พุทธวจนะพูดถึงชาวเทฺวนิยม หากยังไม่บรรลุธรรม
ยึดแต่ทิฏฐิตนเอง สัจจะแทนที่จะเป็นภาวะหนึ่งเดียว
กลับกลายเป็นภาวะสอง! ๕๙๕
(๘๖๔) สรุปความในพุทธวจนะก็คือ ถ้ายัง“มิจฉาทิฏฐิ”
ก็จะยึดแต่“ทิฏฐิ”ของตัวว่าเป็น“สัจจะ”จริงเป็นหนึ่งเดียว! ๕๙๗
(๘๖๕) ชาวเทฺวนิยมขาดการเรียนรู้“ผัสสะ”
ขาดการเรียนรู้ในกาลปัจจุบัน จึงไม่รู้จัก”ปัจจุบันขณะ”! ๕๙๘
(๘๖๖) ย้ำ! การเรียนรู้ “ปัจจุบันขณะ”
เป็นอุปกรณ์สำคัญในการปฏิบัติธรรม! ๕๙๘
(๘๖๗) เข้าใจความเป็น“กาย”เสียใหม่
กายนั้นหมายเอาจิต มโน วิญญาณ เท่านั้น
มิใช่ร่างกายแท่งก้อนนี้! ๕๙๙
(๘๖๘) แต่ถึงขนาดนั้น ร่างกายแท่งก้อนนี้ก็ยังอุตส่าห์หลงใหล
ปรนเปรอไม่จบสิ้น! ๖๐๐
(๘๖๙) “กาย”ที่หมายถึงจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง
เป็นวิชาของพระพุทธเจ้า เป็นโลกุตรวิชา ปุถุชนรู้ได้ยาก! ๖๐๑
(๘๗๐) บทที่ ๑ เริ่มต้นศึกษาพุทธศาสนากันเลยมาเริ่มที่“ผัสสะ”
มาเริ่มที่ “เวทนา”! ๖๐๑
(๘๗๑) มารู้จัก “ภพ” “ชาติ” ที่สัมมาทิฏฐิกันเถิด! ๖๐๒
(๘๗๒) ไม่รู้จักความเป็นภพชาติ สอนแต่ให้มีสติ ทำจิตว่าง
จึงแค่สะกดจิตตัวเอง! ๖๐๓
(๘๗๓) ปั้นภพเป็นมโนมยอัตตาหลงอยู่ในขั้น “อาภัสราพรหม”! ๖๐๓
(๘๗๔) ศึกษา “อัตตา ๓” จะได้ไม่หลงรีบลัดปั้นภพหลอกตัวเอง! ๖๐๔
(๘๗๕) “ชาติ” คืออาการของจิตที่หยั่งลงเป็น ๑ ใน ๕ ของการเกิด! ๖๐๔
(๘๗๖) พระอรหันต์ท่านมีชาติที่เป็นโลกุตระ
และมี “วสวัตตี” เป็นเครื่องอาศัย! ๖๐๕

❁ ❁ ❁

❖ เริ่มรวมเรื่อง“เปิดยุคบุญนิยม” เล่ม ๒ ❖

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๓๒๐ มีนาคม ๒๕๖๐

(๑) บุญต้อง “ทำเป็น” คืออย่างไร

ฉบับนี้เราจะสาธยายเรื่อง“ภพ”กันให้ละเอียดยิ่งๆขึ้น โดยเฉพาะคำว่า“บุญ”ตามชื่อหนังสือเล่มนี้นี่แลที่สำคัญนัก

“บุญ”คือ พลังงานของจิตใจที่ผู้เรียนรู้จะต้อง“ทำ”ให้เป็น

“ทำเป็น”คือ เริ่มทำให้มีพลังงาน“ฌาน”ที่เกิดจากการปฏิบัติตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

(๒) บุญถ้าทำไม่เป็นคืออย่างไร?

หากทำไม่เป็น หรือทำอย่าง“มิจฉาทิฏฐิ” ก็ไม่เป็น“พลังฌาน”แบบพุทธแน่นอน ซึ่งมีก็แต่“ฌาน”โลกีย์สามัญทั่วไป

นั่นคือ ส่วนมากคนโลกีย์สามัญก็จะทำเป็นแต่“ฌาน”ที่เกิดจาก“หลับตา”ปฏิบัติกัน ตามแบบเดียรถีย์ทั่วไปรู้กันปกติ

(๓) ปฏิบัติธรรมแบบหลับตาจะไม่มีวันเกิดธาตุรู้ที่เป็นโลกุตระ!

เพราะการปฏิบัติธรรมแบบ“หลับตา”นั้น ไม่มี“สัมผัสด้วยทวาร ๕ ภายนอก” จะไม่ทำให้เกิด“อัญญธาตุ(ธาตุรู้ชนิดอื่น)”ที่เป็นธาตุรู้ของสัตวโลกหรือ‘จิตนิยาม’

อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกต่างกันคนละโลก คนละตระกูลกับ‘ความรู้-ความฉลาด’แบบ“คนโลกียะ”เกิดในจิตของคนผู้นั้นได้เป็นอันขาด

(๔) ธาตุรู้ที่เกิดขึ้นในจิตมีลักษณะอย่างไร?

คนผู้มี“อัญญธาตุ”เกิดขึ้นในจิตคือ คนอย่างไร?

คือ คนที่ได้ยินหรือได้ฟังหรือได้รู้“พุทธธรรม”อันมีความเป็น“ธรรมแบบโลกุตระ”จาก“ผู้อื่น”

คำว่า“อื่น”บาลีว่า“อัญญ”“อื่น”หมายความว่า ไม่ใช่“ตนเอง” หมายถึง“ผู้อื่น”

นั่นก็คือ “ตนเอง”ที่เป็นคนโลกีย์ทั่วไปทุกคน แม้จะมี“ธรรมแบบโลกีย์”สูงส่งถึงขั้นเป็น“ศาสดาเทฺวนิยม”ก็จะเกิด“ความรู้”ชนิด“โลกุตระ”ขึ้นมา“เอง”ไม่ได้เป็นอันขาด

(๕) เป็นอัจฉริยะเป็นถึงศาสดาก็ใช่ว่าจะเข้าถึงโลกุตระ!

ต่อให้ศึกษาด้วยตนเองอย่างสุดยอดอุตสาหะวิริยะปานใดๆ จนกระทั่งเป็น“อัจฉริยะ”ขั้นสูงส่ง

ได้เป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งของศาสนา“เทฺวนิยม”ขึ้นมาในโลกศาสนาใดศาสนาหนึ่งปานนั้น ก็ตาม ก็ยังไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“โลกุตระ”

หรือแม้“ความรู้”นั้นจะได้รับมอบมาจาก“พระเจ้า”และเราได้เป็น“ศาสดา”ผู้ถ่ายทอดคำสอนของ “พระเจ้า” สร้างศาสนาขึ้นมาในโลกได้จริง

"ความรู้-ความฉลาด"นั้นก็ยังเป็น"โลกียธรรม"อยู่นั่นเอง

อันไม่ใช่"โลกุตรธรรม"กันเลยจริงๆ

(๖) อธิบายเพิ่มเติม ๑) การเรียนรู้ภาวะ ๒ หรือเทฺว เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก!

[ที่เรากำลังสาธยายกันอยู่นี้ ขอยืนยันว่ากำลังแยกแยะ"ความรู้-ความเห็น"ที่แตกต่างกันของ"ภาวะ ๒"คือ"เทฺว" เป็นคำหลัก

คำว่า "เทฺว"นี้แปลว่า "๒" ซึ่งเป็น"ภาวะ ๒"ที่ยิ่งใหญ่มากในโลก

และกำลังอธิบาย"ธรรมะคู่เอก" ที่มี"ความแตกต่างกัน"อยู่จริงนิรันดร ได้แก่"โลกียธรรม" กับ "โลกุตรธรรม" ซึ่งก็คือ ความจริงของ"เทฺว" หรือ"ภาวะ ๒" สุดยอดยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติในโลก

การสาธยายนี้เป็นวิชาการ จึงไม่ใช่การก่อความแตกแยก

แต่เป็นการแยกแยะ"ความจริง"

หรือทำความชัดเจนของ"ธรรมะ ๒" ที่เป็น"โลกียะ"กับ"โลกุตระ" อันมีจริงเป็นจริงอยู่ในโลกนิรันดร ให้มนุษยชาติอาศัยและศึกษา"เทฺว"กันอย่างมีที่สุดของ"จริง" และมีที่"จบ"ของสุด

"เทฺว"จึงชื่อว่า "ยิ่งใหญ่"สุดๆในโลก ทั้ง"จริง"ทั้ง"จบ"

นั่นคือ คนในโลกตลอดกาลนาน

(๗)อธิบายเพิ่มเติม ๒) ทุกปรากฏการณ์มีภาวะ ๒ หรือธรรมะ ๒ ทั้งหมดทั้งสิ้น!

ซึ่งจะมีผู้เชื่อถือความเป็น"เทฺว"กับผู้เชื่อถือความเป็น"อเทฺว"

อันคือ"ภาวะ ๒" ที่คนต้องมี-ต้องเป็น"โลกียะ"กับ"โลกุตระ"

นี่แหละในความเป็นมนุษย์ เลี่ยงไม่ได้เลยใน“ความเป็นจริง”นี้

แม้ปุถุชนคนที่ไม่นับถือกระทั่ง“พระเจ้า” เขาไม่นับถืออะไรเลยก็ตาม ก็เป็น“ตัวเขาเอง” เป็น“อิสระ”ของเขาเองทั้งนั้นที่เขาจะยึดจะถือ เพราะที่สุดเขาก็คือ“ตัวเขาเอง”ที่เลือกเองทั้งสิ้น

เพราะ“ตนเอง”เป็น“ตนเอง” ไม่ได้เป็นอะไรของใครเลยจริงๆ

“ความอิสระ”จึงเป็นของตนเองแท้ๆ ไม่มีใครเป็น“เจ้า” เป็นนายเราได้“จริง”หรอก

นอกจาก“ตนเอง”จะเลือก หรือยอมเอง

(๘) อธิบายเพิ่มเติม ๓) อุดมการณ์ของศาสนาพุทธ!

ศาสนาพุทธ ไม่สอนคนให้ทำตนเป็น“เจ้า” หรือ“หลงตน”ว่าเป็น“เจ้า”เป็น“นาย”ใคร

มีแต่สอนให้เป็น“ผู้รับใช้”หรือเสียสละช่วยผู้อื่น (อย่าทำตนเป็น“ผู้รับจ้าง”เด็ดขาด) มันเป็นความสุดยอดแห่งความเป็นคุณค่าของความเป็นคนที่ไม่ถือตัวตน

ใครจะยกย่องให้ตนยิ่งใหญ่สูงส่งอย่างไรแค่ไหน ก็ไม่“หลงตน” ไม่ถือตนว่าตนเป็นใหญ่ แล้วข่มผู้อื่น หรือเบ่ง

แม้เราจะใหญ่จริงสูงจริง เราก็แค่ผู้มีประโยชน์ก็ประเสริฐแล้ว ดีแล้ว เราก็เป็นแค่“คนดี”ในโลกที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่นจริง สามารถทำงานให้แก่ผู้อื่นได้ เกิดประโยชน์ขึ้นมาแก่คน แก่สังคม แก่โลกตามจริง มันก็ดีแล้ว

(๙) อธิบายเพิ่มเติม ๔) เป็นผู้รับใช้นี่แหละ ดีเลิศสุดยอดแล้ว!

คนเราได้แค่นี้แหละดีที่สุดแล้ว อย่าหลงอยากได้อะไรมาเลอะตนเองไปกว่านี้เลย

"เรา"ได้มีประโยชน์แก่คน เราได้"รับใช้"คน นี่ดีสุดแล้ว

แต่อย่าทำตนเป็น"คนรับจ้าง"เป็นอันขาด

"ผู้รับใช้" กับ "ผู้รับจ้าง" เป็น"ภาวะ ๒"หรือ"เทฺว"คู่หนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง มีนัยะลึกซึ้งในความแตกต่างกันยิ่งๆ

(๑๐) อธิบายเพิ่มเติม ๕) พ่อท่านออกตัวมีแต่เจตนาดี อย่าเอาทิฏฐิมาปิดกั้นความรู้นี้!

อาตมาพยายามอธิบาย"ความแตกต่าง" ไม่ได้ทำความแตกแยกให้เกิดแก่ใครดอกนะ!

หากผู้ใดรู้สึกว่า เป็นการก่อความแตกแยกก็ดี เป็นการยกอันนั้นข่มอันนี้ก็ตาม ขอให้ทำความเข้าใจให้เป็นกลางๆเถิด ว่านี้คือ"ความจริง" ที่คนยึดถือกันในโลก ที่เป็นจริง ปฏิเสธไม่ได้

ก็อยู่แต่ว่าใครจะยอมรับนับถือ เชื่อถือ"โลกยะ"หรือ"โลกุตระ" อย่างใด-แบบใด"เท่านั้น

ซึ่งเป็น"สิทธิ"อันสัมบูรณ์ของแต่ละคน เป็น"ความอิสระ"ของแต่ละคนจริงๆ]

(๑๑) อธิบายภาวะ ๒ ระหว่างโลกียะกับโลกุตระแตกต่างกันตรงไหน

ทีนี้ก็มาสาธยายต่อไป ถึงเรื่อง"โลกียะ"กับ"โลกุตระ" นี้แหละ เป็นเรื่องสุดยอด

ซึ่งก็คือ"ภาวะ ๒"เรื่อง"เทฺว"แท้ๆนะ!

เพราะ“ความรู้-ความฉลาด”ของคนในโลกนั้นยังเป็นแบบ“โลกียะ” เป็น“เทฺวนิยม”นี่แหละมาก มีอยู่ตลอดกาลนาน

ยังไม่ใช่“อเทฺวนิยม” ยังไม่เป็น“โลกุตรธรรม”

(๑๒) รู้แบบนี้คือโลกียะ

นั่นคือ ยังเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่ไม่มี“นิพพาน”

ไม่มี“สุญญตา” ไม่มี“อนัตตา”

ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ” หรือความเป็น“เทฺว”อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์

ยังเชื่อว่า“วิญญาณ”หรือ“อัตตา-อาตมัน”มีอยู่นิรันดร

(๑๓) แต่รู้แบบนี้คือโลกุตระ

จึงไม่สามารถจัดการความเป็น“วิญญาณ”หรือ“เทฺว”

จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความรู้สึก(เวทนา)”ของตนว่า“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ในจิต”

พิสูจน์ได้ว่า มันคือ“มายา”ที่เราหลงเป็นทาสมัน

เราสามารถ หมดสิ้น“สุข-ทุกข์”ในความเป็น“กิเลสกาม”ได้แท้ๆ นั่นคือ จิตเป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขา”ได้จริง เป็นต้น

และที่สำคัญที่สุดคือไม่สามารถ“สิ้นสุด“วิญญาณ”ของตนถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้สำเร็จ

ความรู้“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้าซึ่งชื่อว่า ศาสนาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว” จนกระทั่งสามารถทำให้เป็น“อเทฺว”ได้สำเร็จ

(๑๔) โลกุตระเริ่มจากการรู้จากผู้อื่นก่อน

คนผู้จะมี“โลกุตรธรรม”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”กันอย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ได้นั้น

ต้องเริ่มจากได้รู้ ได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้สัมผัส“ความรู้โลกุตระ”นี้จาก“ผู้อื่น”ที่รู้“โลกุตรธรรม”มาแล้วก่อน จึงจะเป็นการ“ต่อเชื้อของความรู้โลกุตระ”กันได้

และ“ผู้อื่น”ที่รู้“โลกุตรธรรม”มาแล้วก่อนนั้น ก็คือ ผู้ได้รับรู้มาจาก“ผู้อื่น” ที่“รู้”จาก“ผู้อื่น”มาก่อนเราอีกหนะแหละ

ดังนั้น “ผู้อื่น”ก็คือ ไม่ใช่“ตัวเอง”

เพราะปุถุชนคนโลกีย์จะไม่สามารถรู้จัก“โลกุตรธรรม”ได้ด้วย“ตัวเอง”เป็นอันขาด

(๑๕) รู้จากผู้อื่นหมายถึงรู้จากใครบ้าง?

“โลกุตรธรรม”ต้องได้ยินจากพระพุทธเจ้าโดยตรง

หรือจากสัตบุรุษ หรือจากผู้ที่อยู่ในฐานะครูที่“สัมมาทิฏฐิ”มาก่อน แล้วเท่านั้น

“โลกุตรธรรม”นี้ ปุถุชนคนโลกีย์รู้เองไม่ได้

เพราะ“โลกุตรธรรม”นี้เป็น“ธรรมะ” ที่ใครๆในโลกจะขบคิดค้นคิดเอาด้วยการผกผัน ด้วยเหตุผลหรือด้วยตรรกะไม่ได้เลย

เนื่องจาก“โลกุตรธรรม”นี้ คนผู้ใดจะเริ่มได้เริ่มมีขึ้นมา ตนก็ต้องเริ่มได้ยินได้ฟังมาจาก“ผู้อื่น”ทั้งนั้น

จะ“คิดขึ้นมารู้เอง” หรือสร้าง“ความรู้โลกุตระ”นี้เองไม่ได้

เลยเป็นอันขาด

(๑๖) โลกุตรธรรมมีสัมมาทิฏฐิมาก่อน

และ“ผู้อื่น”ที่ว่านี้ ก็จะต้องเป็นคนผู้มี“โลกุตรธรรม” ในตน ที่“สัมมาทิฏฐิ”จริงๆมาก่อนแล้ว

ซึ่งนับตั้งแต่“พระพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ทรงเป็น“เจ้าของโลกุตรธรรม(ธรรมสามี)”คนแรกในโลก แล้วทรงนำมาเปิดเผยแก่มนุษย์ในโลก

คนในโลกจึงจะ“รู้” และ“มี”โลกุตรธรรมขึ้นมาในโลกได้

ไม่เช่นนั้น“โลกุตรธรรม”ก็จะมีขึ้น เกิดขึ้นในโลก ไม่ได้เด็ดขาด

ก็จะมีแต่“โลกียธรรม”อยู่ในโลก

(๑๗) มาดูสุขนิยมของมนุษย์ปุถุชน

เป็นธรรมดาของปุถุชน ก็เกิดแล้วตายเล่า วนเวียนสูงแล้วก็ต่ำ ต่ำแล้วก็สูง

มีต่ำมีสูง มีสุขมีทุกข์

เป็น“ภาวะ ๒”วนเวียนอยู่ในชีวิต เกิดๆ-ตายๆ ชาติแล้วชาติเล่า

สุขๆ-ทุกข์ๆ แย่ง“สมบัติผลัดกันชม”ไม่มีจบเวรภัย อยู่ตลอดกาลนาน เป็น“สุขนิยม”ถาวร

(๑๘) ธรรมะของพวกเทวนิยมก็จะเป็นอย่างนี้ๆ!

“โลกียธรรม”คือ “ธรรมะของเทฺวนิยม” ที่เป็น“ธรรมะ”

ไม่มี “นิพพาน” ไม่มี“สูญ”

เป็น“ธรรมะ”ของผู้ที่ไม่รู้จัก“ตัวเอง”

ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อัตตา” อันคือ“ตัวเอง”แท้ๆ

หลงว่าอัตตา”อันคือ“เทฺว”นั้นมีอยู่ตลอดกาลนิรันดร เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”

ไม่รู้จัก“อัตตา”หรือ“อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”อย่างถึงที่สุด ตีแตกแยกแยะ“เทฺว”ไม่ได้ หรือไม่ยอมให้แยก“เทฺว” เด็ดขาด

“เทฺวนิยม”จึงหลงยึดว่า“เทฺว”เป็น“๑”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตีแตกแยกไม่ได้

ทั้งๆที่“เทฺว”นั้นคือ“๒”

พยัญชนะก็แปลว่า“๒”

สภาวะจริงก็“๒”

(๑๙) สุขนิยมที่แท้ก็ซาตาน ที่แท้ก็เทพบุตรมาร!

เพราะห้ามตีแตกแยกแยะ“เทว”เป็นอันขาด จึงจมงมงายอยู่แต่กับ“เทฺว”ที่เป็น“สุขนิยม” ไม่โงหูโงหัว ไม่ยอมศึกษา “ทุกข์”หรือ‘“ซาตาน”

จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง เจ้าตัว“ทุกข์”นี่เองคือ“มาร”ที่เป็นยอด“มายา” อันเป็น“คู่หู”หรือ“ภาวะ ๒”

แปลงตัวเป็น“เทพบุตร” ในนามเต็มว่า“เทพบุตรมาร”

ซึ่งที่จริงมันคือ“มาร”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“มาร”คือ“ยอดมายา” นี้ว่า

เป็นผู้หลอกโลกหลอกมนุษย์ว่า“สุข”เป็น“ของจริง”

“สุข”เป็นยอดอารมณ์ในโลก

“สุขเที่ยงแท้ยั่งยืน”

(๒๐) พระเจ้ากับสุขนิยมเกี่ยวข้องกันอย่างไร?

“พระเจ้า”เป็นผู้ประทาน“สุข”แต่ผู้เดียว

“สุข”มี“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของ“สุขนิยม”

“พระเจ้า”คือ“เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่ที่จะบัญชาให้ใครๆมี“สุข”ได้

“สุขนิยม” คือ ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุข-ทุกข์”คือ “เทฺว” เป็น“ภาวะ ๒”ที่ไม่แยกกันเลย มันเป็น“ภาวะคู่”นิรันดร

แต่เจ้า“สุข”นี้แลมันยอดสุดยอด“มายา”

ที่หลอกมนุษย์ให้หลงติดยึดงมงายอยู่กับ“สุข”ชั่วกาลนานของคนโลก

(๒๑) เอาชนะสุขนิยมต้องรู้จักแม่คนนี้

จนกว่าจะมี“แม่”ที่ชื่อว่า“สิริมหามายา”ผู้ยิ่งใหญ่เลิศประเสริฐกว่า “มารมายาตัวยอด”นั้น ก่อเกิด“จิตใหม่ใหญ่ยิ่งกว่าจอมมารมายา”นั้นขึ้นมา มี“จิตใหม่เป็นอัญญธาตุ”

“แม่”ที่ให้กำเนิด“อัญญธาตุ”นี้แล ชื่อว่า “สิริมหามายา”

ผู้ใดสามารถทำให้“จิต”ของ คนหรือ“จิต”ของตนเกิด “อัญญธาตุ” เป็น“จิตโลกุตระ”ได้

ผู้นั้นก็ชื่อว่าเป็น“สิริมหามายา”

คนผู้ยังไม่มี“สิริมหามายา”มาทำให้เกิด“อัญญธาตุ”ในจิต

ก็จะยังมีแต่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เฉโก”แบบปุถุชน

คนผู้มี“สุขนิยม”ก็งมอยู่ใน“โลก”ของ“โลกียภูมิ”เดิมตลอดกาลนานแน่

เพราะยังไม่มี“ความรู้-ความฉลาด” ที่เรียกด้วยภาษาว่า “ปัญญา”

ซึ่งเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ” ขึ้นมาได้

(๒๒) ฉีกหน้ามารต้องสร้างแม่ให้เกิดในจิตเรา!

ผู้จะมี“ปัญญา”ก็ต้องมี“แม่(มาตา)”คือ “สิริมหามายา” ที่ให้กำเนิด“พระพุทธเจ้า” ผู้เป็นเจ้าของ“ปัญญา” และเป็นเจ้าของ“โลกุตรธรรม” ซึ่งอุบัติขึ้นมาเพื่อเปิดเผย“ความรู้-ความจริง”สุดยิ่งยอดใหญ่นี้ โดยการฉีกหน้า เปิดเผยความเป็น“มาร”ต่อชาวโลก

แต่นั่นแหละ“ชาวโลก”ทั้งหลายก็ยังยากมากที่จะเชื่อว่า “ความสุข”นี้แท้ๆแล้วเป็น“มายา”คือ“มาร”!

(๒๓) บูชาผิดฝาผิดตัวฉิบหายแน่ชีวิตเรา!

ก็จะหลงยึดถือ“มาร”นี้แล ว่า เป็น“เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่แท้เที่ยงยั่งยืน ตลอดกาล

ก็จะสยบสิโรราบยกย่อง“คำสอนของผู้สุดยอดแห่งสุขนิยม”นี้ว่า เป็นเจ้าของ“ความรู้-ความจริง”ที่ยิ่งยอดใหญ่ไม่มีใครเทียมในมหาเอกภพจักรวาลนี้ ก็จะงมงายดำมืดอยู่ดังเดิม

ทั้งๆที่ไม่มีใครเลยได้“สัมผัส”กับ“ตัวตน(อัตตา,อาตมัน หรือภาวะ

ที่ยิ่งใหญ่เป็นปรมาตมัน)”ของ“ผู้เป็นเจ้าของคำสอน” ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจของคนในโลก

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา,อาตมัน” หรือ“ปรมาตมัน”ของ“ผู้เป็นเจ้าของคำสอน”นั้น อย่างสิ้นความ“ลึกลับ” อยู่นั่นเอง

(๒๔) ความไม่รู้ที่เรียกอัตตาธิปไตย

นี่คือ ความยังไม่มีความรู้ยิ่งใน“อัตตาธิปไตย”

ซึ่งหมายถึงความไม่มีพลังปัญญา-ไม่มีพลังจิตที่มี“ประสิทธิภาพ”

หรือไม่มี“อำนาจ”เพียงพอที่จะเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา-อาตมัน”ได้เลย

ยิ่ง“ปรมาตมัน”ก็ยิ่งหมดสิทธิ์ ปิดประตูที่จะรู้

(๒๕) ความไม่รู้ที่เรียกโลกาธิปไตย

และทั้งยังไม่มีความรู้ยิ่งใน“โลกาธิปไตย”

ซึ่งหมายถึง ความไม่มีพลังปัญญา(อุตตร)-ไม่มีพลังจิต(อธิปไตย)

อันเป็น“ภาวะ ๒”ที่มี“ประสิทธิภาพ”หรือมี“อำนาจ”เพียงพอที่จะเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก-ความวน-ความปรุงแต่งกันอยู่

อันมีภายนอก-ภายใน”ที่เรียกว่า“สังขารโลก”ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”จริงๆ

(๒๖) ปุถุชนเข้าใจโลกทิพย์แบบบิดๆเบี้ยวๆ!

เขาก็อ้างกันว่า“โลก”ของพระเจ้าเป็น“โลกทิพย์”ที่ใครไม่บังอาจเข้าไปได้

เป็นที่เฉพาะ“พระเจ้า”ผู้เดียวเท่านั้น ก็ลึกลับแน่!

เมื่อยัง“ลึกลับ”อยู่ก็ไม่เป็น“ความรู้-ความจริง”สัมบูรณ์สุดได้ แล้วเมื่อไหร่“คน”จะสามารถกระจะกระจ่างความเป็น“โลกทิพย์”ได้

ตั้งแต่“โลกนรก-โลกของมาร”ไปครบหมดทั้ง“โลกเทวดา-โลกแห่งพรหมหรือโลกของพระเจ้า”กันสักที?

ในเมื่อ“ทิพย์”ของ“โลก”และ“ทิพย์”ของ“อัตตา” ล้วนเป็น“ความลึกลับ”อยู่ชั่วกาลนานนิรันดร

ไม่เคยเปิดเผยเป็นสากลให้“คน”สัมผัสด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น กาย”ได้เลย

(๒๗) ทบทวนอัตตาธิปไตยอีกที

ดังนั้น จึงไม่มีความรู้ยิ่งใน“อัตตาธิปไตย” ซึ่งหมายถึงความไม่มีพลังปัญญา(อุตตร)-ไม่มีพลังจิต(อธิปไตย)ที่มี“ประสิทธิภาพ” หรือมี“อำนาจ”พอที่จะเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา-ความเป็นตน-ความปรุงแต่งกันอยู่อันมีภายนอก-ภายในของตน”ที่เรียกว่า “สังขาร ๓ (กายสังขาร-วจีสังขาร-มโนสังขาร)”ด้วย“วิชชา”

(๒๘) จับสังขารให้ได้ก่อน

เมื่อไม่รู้“สังขาร” ก็ยัง“อวิชชา”อยู่

ไม่มีจุดเริ่มต้น“ปฏิจจสมุปบาท”ให้ศึกษา ก็ปิดประตูที่จะพบ“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“ภพ” เป็น“ชาติ”

หรือไม่สามารถมี“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“เทฺว” และไม่สามารถจัดการกับ“เทฺว”ได้เป็นที่สุดสัมบูรณ์

เพราะจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“มาร”ตัวแท้ได้เลย จึงหมดสิทธิ์ที่จะจัดการกับ“มาร(ซาตาน)”ได้ถึงที่สุดแห่งที่สุดขั้น“นิพพาน”

เพราะพ้น“ความลึกลับ”ในความเป็น“เทฺว”

ไม่ว่าจะเป็น“เทฺว”เล็ก “เทฺว”ยิ่งใหญ่สุดใหญ่ขนาดไหน ก็ไม่ได้ทั้งนั้นนี่เอง

(๒๙) อวิชชาย่อมมากับความลึกลับ

นี่คือ “ความลึกลับ(รหัสล)”ที่มีนัยะอันปกปิดไว้

คือ ยังมีสิ่งส่วนที่ลึกลับอยู่(รห,รโห) ที่เปิดเผยไม่ได้ ซึ่งเปิดเผยไม่ได้ด้วยอะไรก็ตาม ก็คือ ความเปิดเผยไม่ได้นั่นเอง

ซึ่งไม่ใช่“ไม่กล้าเปิดเผย” แต่เป็นเพราะ“ไม่สามารถเปิดเผยได้”

มัน“จบ”อยู่ที่“อวิชชา”ยั่งยืนถาวรแล้ว

และเป็น “อวิชชา” นิรันดรกันทีเดียว

เพราะหลง“สุข”ว่าเป็น“เทฺว” ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”

“เทฺว”กับ“มาร”เป็น“ภาวะ ๒”
ที่ชาว“สุขนิยม”
หรือชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย
หลงเทิดทูน“สุข”
และสยบให้“สุข”ตลอดกาล

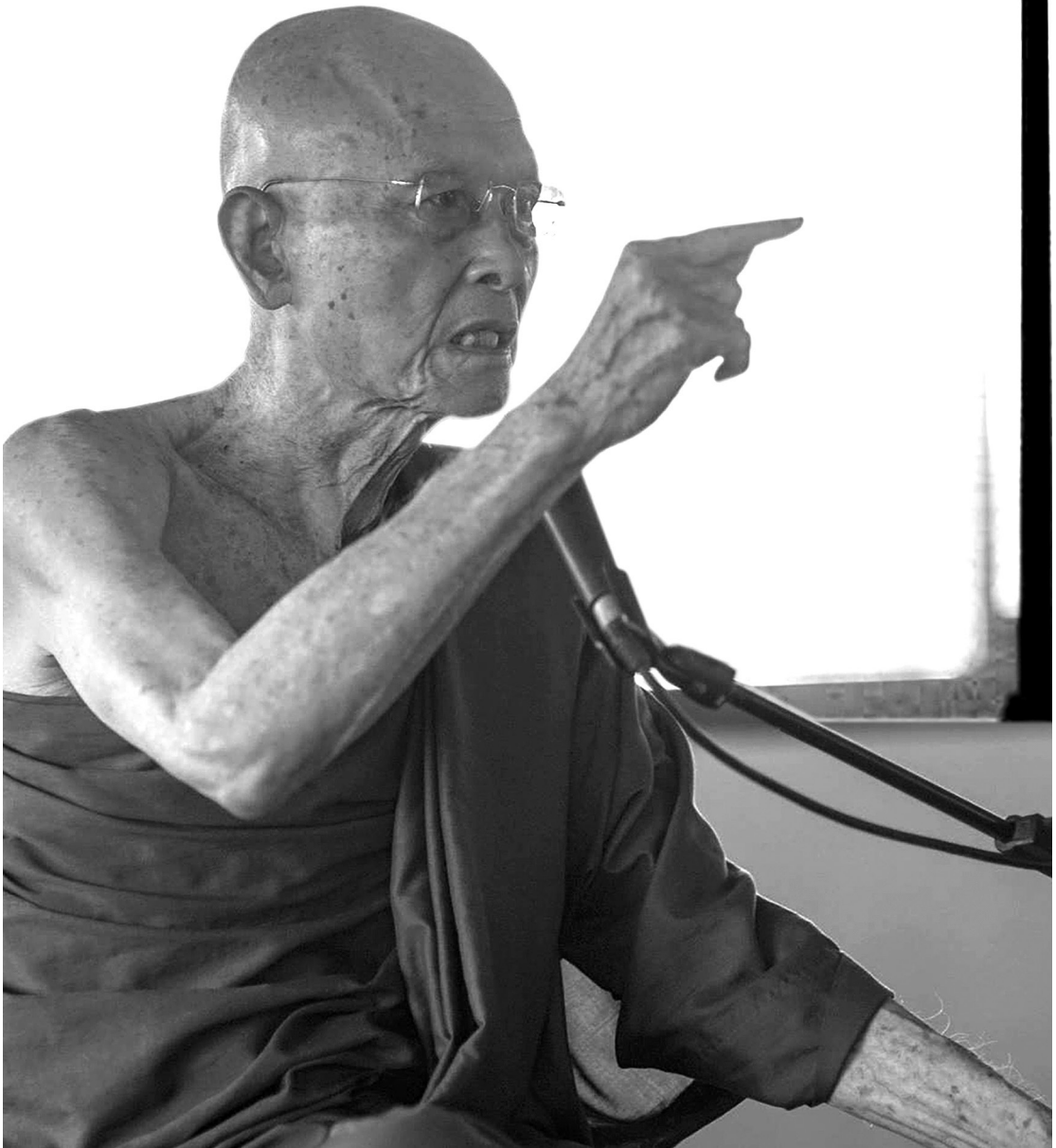

(๓๐) ภาวะ ๒ ของสุขนิยมเป็นเรื่องน่ากลัว!

"เทฺว"กับ"มาร"จึงเป็น"ภาวะ ๒"ที่ชาว"สุขนิยม"หรือชาว"เทฺวนิยม"ทั้งหลาย หลงเทิดทูน"สุข" และสยบให้"สุข"ตลอดกาล

"เทฺว"จึงเป็น"มายาสุดยิ่งใหญ่"

ที่ปิดประตูไขแจ้ง"ความรู้-ความจริง"กันแล้ว นิรันดร

ในโลกจึงมี"เทฺวนิยม"อยู่ประจำโลกฉะนี้เอง ไม่มีหมดสิ้นไปจากโลกได้เลย

เพราะ"มาร"เป็น"มายา"ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแท้จริง

คนโลกีย์หรือ'เทฺวนิยม"จึงหมดสิทธิ์ที่จะ"นิพพาน"

(๓๑) ต้องค้นหาสิริมหามายาให้ได้!

เว้นแต่คนใดได้มาพบผู้ที่มี"สิริมหามายา" สามารถเผยไข"มายา"ที่ดีพิเศษ เป็น"คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)"ได้จริงเท่านั้น จึงจะมี"ทางรอด"ทางเดียว

คือ ต้องมาเป็น"บุตร"ของ"สิริมหามายา"

ถึงจะสามารถเกิด"สิทธัตถะ"สำเร็จได้จริง

(๓๒) ตัวเรานี่แหละต้องเป็นสิทธัตถะ!

"สิทธัตถะ"คือ พยัญชนะที่แปลว่า สำเร็จประโยชน์แล้ว

คำว่า "สิทธัตถะ"จึงเป็นชื่อของคนผู้ที่"สำเร็จประโยชน์แล้ว"ทุกคนอย่างแท้จริง

ถ้าคนผู้นั้นไม่หลงติดยึดอยู่แต่ในความเป็นตัวตนบุคคลเรา

เขา ใครใดก็สามารถมี“สิทธัตถธรรม“ได้!

ดังนั้น คนผู้ใดสามารถพบสัจธรรมที่เป็น“โลกุตระ” และน้อมเข้ารับ“โลกุตรธรรม”จาก“สิริมหามายา” หรือ“ผู้ให้กำเนิด“สิทธัตถะ”ให้บริบูรณ์

จึงจะสามารถ“หลุดพ้น”จากการจมงมงายอยู่กับความเป็น“เทฺว”ได้สำเร็จ

ไม่เช่นนั้น คนสามัญทั้งหลายก็จะจมงมงายอยู่กับ“เทฺว”

ตีแตกแยกแยะ“เทฺว”ไม่เป็น หรือยิ่งไม่ยอมให้ตีแตกแตะต้อง“เทฺว”นั้นเลย

คนผู้นั้นก็จะต้องจมอยู่กับความเป็น“เทฺว”นิรันดร

(๓๓) จากเทฺวสู่อัญญะด้วยการรับฟัง

จนกว่า“เทฺวนิยม”จะเกิด“อัญญธาตุ”

โดยได้รับฟังหรือได้รับรู้จากพระพุทธเจ้าหรือจากสัตบุรุษหรือจาก“ชาวพุทธ”ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”ที่อยู่ในฐานะครูแท้ๆ

ซึ่งแน่นอนว่า จะไม่ใช่เรื่องธรรมดาสามัญโลกียะเด็ดขาด

ก็มาแจกแจงความเป็น“สิริมหามายา”กันให้กระจ่างขึ้นดูซิ

(๓๔) แยกศัพท์สิริมหามายา

“สิริมหามายา”ตามพยัญชนะก็มีคำว่า“มายา”ที่หมายถึง“ความหลอก”อยู่

แต่ผู้ยัง“อวิชชา”จะเห็น“สิริมหามายา”เป็น“มาร”หรือเป็น“ความหลอก” หรือ“สิ่งที่ไม่ถูกต้อง”อยู่อย่างเดิม

ทั้งๆที่“สิริมหามายา”นี้เป็น“ความรู้-ความจริง” แท้จริงยิ่งที่สุดแล้ว ซึ่งตรงกันข้ามกับ“มายา”คนละขั้วกันแล้ว

แต่เพราะผู้ยังเป็น“ทาสมายา”หรือ“ทาสของมาร”ตัวแท้อยู่ ก็จะยังจมอยู่กับ“มายา” ซึ่งเป็น“มาร”จริงๆ ที่คนผู้“หลง”อยู่ว่า“มาร”เป็น“เทพบุตร” เป็นเจ้าแห่ง“สุข” ก็จะหลงบูชา“มาร” หลง“มายา” หลง“เทฺว” หลง“สุข”นั่นแหละอยู่ตลอดกาลนาน

ก็ไม่สามารถ“หลุดพ้น”จาก“สุข”อันเป็น“เทฺว”หรือ“คู่หู”ของ“ทุกข์” ชนิดที่“แกะออกจากกัน”ไม่ได้นี้

(๓๕) ขาดปัญญาจึงแยกเทฺวไม่ออกจึงต้องพึ่งพระเจ้า

เพราะคนผู้นี้จะไม่สามารถมี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเข้าไปถึง“สภาวะ”ความเป็น“เทฺว”

ตีแตกแยกแยะ“เทฺว”ไม่ได้ ก็จะมี“เทฺว”เป็นสรณะ

คือมี God หรือมี“พระเจ้า” เป็น“ที่พึ่ง-ที่นับถือบูชายิ่งใหญ่”

จึงเป็น“อวิชชา”อยู่

ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ที่พึ่ง” ที่เป็น“สัจจะ”ยิ่งกว่านั้น ซึ่งได้แก่“กรรม”นี่เอง ไม่ได้

จึงต้องพึ่ง God พึ่ง“พระเจ้า” อยู่ตลอดกาลนานนิรันดร

(๓๖) ผลกระทบเมื่อไม่ประจักษ์แจ้งในกรรม

ก็“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในกรรม

-ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในวิบาก

-ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในกรรมเป็นของของตน

-ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า" แน่นอน

ชีวิตจึงต้องพึ่ง"พระเจ้า(God)" ไม่สนใจที่จะพึ่ง"กรรม"

God หรือพระเจ้าจึงยิ่งใหญ่กว่า"กรรม"ไปตลอดกาลฉะนี้ ผู้ไม่ยินดี หรือไม่เต็มใจเข้าศึกษาพิสูจน์"กรรม" ว่า ยิ่งใหญ่ในตัวเราแท้ จนกระทั่งชัดเจนชัดแจ้งว่า "กรรม"กับ "พระเจ้า"นั้น เป็นอย่างใด? มีอย่างใด?

ก็จะไม่เห็น"สัจจะมีหนึ่งเดียว"ได้

ก็จะนับถือ"พระเจ้า"หรือ"เทฺว"ที่ตีแตกแยกแยะไม่ได้นั้นตลอดไป

จึงพึ่ง"พระเจ้า" พึ่ง"เทฺว" พึ่งสิ่งลึกลับ สิ่งที่ไม่รู้อยู่แท้

จึงไม่เต็มใจ ไม่ยินดีเข้าพึ่ง"กรรม"ที่ตนเองสามารถจัดการพัฒนา"กรรมของตนเอง"ได้ด้วยตนเองกันแท้ๆ จริงๆ

(๓๗) พระพุทธองค์ค้นพบสัจจธรรมอันยิ่งใหญ่

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ"สัจจะ"นี้ ยิ่งใหญ่มาก

จึงสามารถ"หมดสิ้นสุข-หมดสิ้นทุกข์" หรือทำจิตให้เป็น"อุเบกขาเวทนา" ชนิดที่ถาวรยั่งยืนเที่ยงแท้แน่นอนตลอดกาล ไม่มีอะไรหักล้างได้

จึงทำตนให้"พ้นทุกข์-พ้นสุข" แล้วก็ช่วยผู้อื่นให้"พ้นทุกข์-พ้นสุข"ตามบ้าง

และที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้จริง

(๓๘) มารู้จัก ปรินิพพานเป็นปริโยสาน

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”นี้แหละ ที่ยืนยันว่า ไม่มีใครเป็น“เจ้าของอัตตา”ของเราเลย

เราทำ“อัตตา”ของเราสลายไปเป็น“อุตุธาตุ”

หมดสิ้นมลาย“ความเป็นจิตนิยาม” สูญหายไปจากวัฏฏ-สงสาร จบความเป็น“เทฺว”ในตน

ไม่มีความเป็น“พระเจ้า”ในที่ใดๆทั้งนั้นที่“ตน”จะต้องไปอยู่ด้วยนิรันดร

ไม่มี “ตน”ในกาลแห่งมหาเอกภพ

จึงเป็นการจบสิ้น“อัตตา” สิ้น“โลก”ที่จะต้องวนเวียนกันอีก ไม่เช่นนั้น ก็จะเชื่อกันว่าเกิดมาชาติเดียว

แล้วก็ตายไปอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร เป็นลัทธิ“เทฺวนิยม”

ไม่มี“นิพพาน”อยู่นั่นเอง

(๓๙) ทาสพระเจ้าก็อย่างหนึ่ง ปรินิพพานเป็นปริโยสานก็อย่างหนึ่ง ไม่เหมือนกัน

ก็เป็นผู้ไม่มี“อมตธรรม”

ที่จัดการ“การเกิด-การตาย”ให้แก่“วิญญาณ”ตนเองได้จริง

เพราะไม่มี“ความรู้อื่น”ที่แตกต่างไปจาก“โลกียะ”ที่เป็น“เทฺวนิยม”

ผู้มี“อัตตา”เป็นนิรันดร์

และยังเป็น“ทาสพระเจ้า”อยู่ชั่วกาลนาน
อยู่กับ“โลกีย์”โลกแห่งความลึกลับ
จึงสิ้นความ“ลึกลับ”ไม่ได้
ไม่มีวันที่จะ“มีโลก”อันเปิดเผยแจ้งกระจ่างสว่างชัด หมดสิ้นความลึกลับ
และไม่มีวันที่จะ“ไม่มีอัตตา” พิสูจน์ความเป็น“อนัตตา” ถึงขั้น“นิพพาน”แน่นอน
เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระ
จัดการกับ“โลก”หรือ “ความวนเวียน”นี้แหละ
ให้จบสิ้น“การวนเวียน”ให้แก่ตนได้เด็ดขาด
ดับสิ้นความเป็น“โลกียธรรม”
หรือดับสิ้น“สุข-ทุกข์”ที่ไม่มีวัน“จบ”วันสิ้น
ให้บรรลุการสิ้นสุดแห่ง“การวนเวียน”ได้แท้จริง

(๔๐) เวทนา ๓ แบบโลกุตระ ปุถุชนไม่เรียนรู้

เพราะ“โลกุตรธรรม”เป็น“ธรรมอื่น”ที่แตกต่างไปจาก“โลกียธรรม”แท้จริง
ซึ่งไม่เหมือน“โลกียธรรม”อันเป็นธรรมชาติธรรมดา
ที่คนปุถุชน“หมุนวน”อยู่กับการเสพ“สุข”เสพ“ทุกข์” และ“ไม่สุขไม่ทุกข์(ชั่วครั้งชั่วคราว)”
อันเป็น“เวทนา ๓”ตามแบบชาว“โลกีย์”ทั้งหลาย ที่มี“อุปาทาน”กันอยู่นั้น
ก็รู้ยิ่งด้วย“ปัญญา”ไม่ได้

แม้จะมีความรู้สึกหรืออารมณ์“ไม่สุขไม่ทุกข์”เป็นครั้งคราวบ้าง

หรือปฏิบัติตนให้มี“อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์”นี้ได้ยาวนานบ้าง เหมือนอาหารดาบสหรืออุทกดาบส ก็เป็นแบบ“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”ตามที่เดียรถีย์ทำกันได้

ก็ยังเป็น“โลกียธรรม”อยู่ดี

(๔๑) กามคุณ ๕ เป็นสุขัลลิกะก็ไม่รู้จัก อัตตาก็ไม่รู้เรื่อ ชีวิตจบสิ้น!

เพราะยังไม่ได้เรียนรู้จัก“โลก”ที่มี“กามคุณ๕” กับ“อัตตา” ที่เป็น“อันตา” ๒ ชนิด

ซึ่งต้องเรียนรู้อย่างสำคัญ และหลุดพ้นๆได้ด้วยการเห็นแจ้ง“ความจริงตามความเป็นจริง”ว่า

แท้จริงยิ่งนั้น คนผู้หลง“สุข”อยู่ด้วย“กาม”มันก็เป็น“สุขัลลิกะ”

คือ“สุขเท็จ”แท้ๆ [สุขัลลิกะ = สุข + อลิกะ ; อลิกะ แปลว่า เท็จ สุขัลลิกะก็“สุขเท็จ”]

หรือยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” ก็จะลำบากลำบนยากเย็นแสนเข็ญบำเรอ“อัตตา”ตนเองนี้แลอยู่นิรันดรไม่พ้น“อัตตา”ไปได้

จึงเป็นชาว“เทฺวนิยม”แท้

ตามที่ชาวโลกเป็นกันเต็มโลกมากมายกว่าชาว“อเทฺวนิยม” ก็ยืนยันกันอยู่เห็นๆ

ชื่อว่ายังเป็นทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข

โดยเฉพาะ“สุข”อันเป็น“อารมณ์หรือความรู้สึก”ของจิตที่ชาว“โลกีย์”ยังยึดแท้

ยังหลงเสพติดว่าเป็น“สุขนิยม”กันอยู่นิรันดร นี่ไง!

(๔๒) ทั้งโลกุตรธรรม รสชาติและค่านิยมย่อมต่างจากชาวโลกีย์

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“โลกุตรธรรม”จึงเป็น“ธรรม”แบบ“อื่น (อัญญะ)”ที่รสนิยมหรือค่านิยมไม่เหมือนกับ“ชาวโลกีย์”เด็ดขาด

มันเป็นคนละรส คนละค่านิยม ตรงกันข้ามกันทีเดียว

เพราะยังไม่มี“ธาตุรู้”ตัวอื่นที่ใหม่แตกต่างจาก“โลกียภูมิ”

ผู้เกิด“อัญญธาตุ” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้ชนิดอื่น”ในจิตนั้นพิเศษยิ่ง คนผู้นี้จึงเป็นผู้เริ่มมี“ความเป็นโลกุตระ”ขึ้นในจิตใจ

ในโลกยุคนี้ เมื่อมีพระพุทธเจ้าสมณโคดมอุบัติขึ้นในโลก และทรงเปิดเผย“โลกุตรธรรม”ขึ้นมาโดยสื่อ“ธรรมจักกัปปวัตนสูตร”และ“อนัตตลักขณสูตร”ออกมาให้พราหมณ์ ๕ รูปแรกได้ยินได้ฟัง

(๔๓) โกณฑัญญะต้นแบบอัญญธาตุ!

ก็มี“โกณฑัญญพราหมณ์”เกิด“อัญญธาตุ”ขึ้นในจิต เป็นคนแรกในโลกยุคนี้ จึงเริ่มสิทธิ์ที่จะมี“ปัญญา” ซึ่ง“รู้”ยิ่งกว่า “เฉโก”

พระพุทธเจ้าทรงหยั่งรู้ในวารจิตของโกณฑัญญะ จึงอุทานออกมาว่า อัญญา สิ วต โภ โกณฑัญโญ = โอ! โกณฑัญญะรู้

แล้วหนอ! ...นั่นคือ มี“ธาตุรู้”ชนิดอื่นใหม่เกิดขึ้นในจิตโกณ-ฑัญญะ

“ธาตุรู้”ที่ว่านี้ คือ รู้ธรรมะแบบ“อื่น(อัญญ)”ที่แตกต่างไป คนละอย่าง คนละขั้วคนละโลกกับแบบที่“โลกีย์”มีกัน อันไม่ใช่แบบเดิม แบบเก่าแบบเดียวกับที่ชาวปุถุชนมีอยู่ในโลกที่เป็นแต่“โลกียะ”มาตลอดกาลนาน นั่นคือ “รู้”แบบใหม่ที่ไม่เคยได้รู้

(๔๔) ความรู้ทางโลกุตระ เรียกว่าปัญญา!

“ความรู้”นี้จึงเป็น“อัญญ”คือ ผู้ที่มี“ธรรมะ”อย่าง“อื่น”ที่แตกต่างไปจาก“โลกียธรรม” คนละแบบจริงๆ คนละ“รส” คนละความ“ยินดี” เป็น“ความรู้ที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย เรียกความรู้นี้ว่า“ปัญญา”(อันก็คือ อัญญะ แล้วก็มากขึ้นเป็นพหูพจน์คือ“อัญญา” แล้วจึงเจริญเป็น“ขั้น“ปัญญา”คือความรู้ใหม่ที่เป็นความรู้แบบโลกุตระ)

“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้”ที่ชาวโลกีย์ยังไม่เคยมีกันเลย

ชาว“โลกีย์”ยังไม่มี“นิยม” เพราะยังไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”

(๔๕) นี่คือธาตุรู้ตัวใหม่ ใหญ่กว่าเก่าดีกว่าเดิม!

“อัญญธาตุ”เป็น“ธรรม”ที่ไม่มีใน“โลก”อันเป็น“โลกีย์”ของปุถุชนสามัญทั่วไป

เมื่อคนผู้ใดเกิด“ธาตุใหม่”ตัวนี้ขึ้นจึงเป็น“ธาตุรู้”ตัวอื่น ที่แตกต่างไปจาก“ธาตุรู้”ประดามีเดิม

ซึ่ง “เดิม”ก็ “ธาตุรู้” ที่วนเวียน “หลงทุกข์ๆ สุขๆ” หรือ “ไม่ทุกข์ไม่สุข” เป็นครั้งคราว ก็เป็นไปตามธรรมชาติที่ชาวโลกีย์

ก็มีกันอยู่เท่านั้น

"โลกุตรธรรม"จึงเป็นธรรมที่"ทรงขึ้นใหม่"จริงของผู้มีภูมิเจริญขึ้นถึงขั้น และบังเกิดขึ้นใน"จิต"ของมนุษยโลกผู้ใดผู้นั้น

(๔๖) พระพุทธเจ้าสร้างอัญญธาตุมาก่อนใคร!

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์คือ ผู้ทรงเรียนรู้และทรงบำเพ็ญมาก่อน ให้เกิด"อัญญธาตุ"ขึ้นมา แล้ว"ธาตุ"ตัวนี้ก็เจริญเป็นธาตุรู้"อัญญา" และแล้วจึงพัฒนาขึ้นเป็น"ปัญญา"ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"โลกุตรสัจจะ" ซึ่งได้รู้จาก"เจ้าของ"โลกุตรธรรม เรียกว่า "ธรรมสามี" หรือจากสัตบุรุษ หรือจากผู้อยู่ในฐานะ"ครู"ที่สัมมาทิฏฐิ

ผู้ใดก็ตามที่เป็นผู้มี"ปัญญา"อันเป็น"โลกุตระ"แล้ว กล่าวธรรมที่เป็น"โลกุตระ" จึงจะเกิด"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"อันเป็น "พุทธคุณ"แท้ๆที่สัมมาทิฏฐิขึ้นได้

(๔๗) งานของอัญญธาตุสร้างปัญญา...สร้างฌาน

เพราะเป็นผู้มี"อัญญธาตุ"เข้าขั้น"ปัญญา"ของพุทธศาสนา จึงจะสามารถทำ"ฌาน"แบบพุทธได้ตาม"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" ซึ่งเป็น"ฌาน"แบบโลกุตระ อันแตกต่าง"ฌาน"โลกีย์แน่ๆ

"ฌาน"โลกีย์มีสามัญทั่วไปในโลกนั้น ไม่ใช่"ฌาน"ที่เกิดด้วยกระบวนการ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" จึงไม่ใช่"ฌาน"ของพุทธเลย

เพราะไม่มีประสิทธิภาพถึงขั้น"กำจัดกิเลสถูกตัวตนของกิเลสตัวแท้ (นั่นคือ กายกลิ ของสักกายะ)"เป็น"สัมมาทิฏฐิ"ถูกต้องจริงๆ

(๔๘) สังโยชน์ข้อที่ ๑ สัมมาทิฏฐิเริ่มรู้จักกายแบบไหน?

เริ่มตั้งแต่"พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑" คือ รู้จัก"ตัวกายของตน"

ผู้ยัง"มิจฉาทิฏฐิ"จึงยังไม่เริ่มสัมมาทิฏฐิ ก็จะวนแล้ววนเล่าอยู่ในโลกีย์ ออกจากความเป็น"โลกียธรรม"ไม่ได้ถึง กับนิรันดรกันเลย

ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเกิดผลชำระกิเลสถูกตัวตนของกิเสลอย่างเป็น"ความจริง" กิเลสก็ลดละจางคลายถึงขั้นตายเด็ดขาดแน่ๆมิได้

"สัมมาทิฏฐิ"จึงเป็นประธานที่จะสามารถบรรลุพุทธธรรมไปตามลำดับ ตั้งแต่"พ้นสักกายทิฏฐิ"อันเป็นสังโยชน์ข้อแรกทีเดียว

ซึ่งก็ต้องเริ่มมีสัมมาทิฏฐิในความเป็น"กาย"กันให้ดีๆกันก่อน จึงจะสามารถปฏิบัติลดละกิเลสได้บริบูรณ์ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้า

(๔๙) สัมมาทิฏฐิมีหลายมิติ

เพราะมีสัมมาทิฏฐิใน"สัมมาอาริยมรรค"ก่อนอื่น ทั้งปฏิบัติก็เป็น"สัมมาปฏิบัติ"ถูกต้องอีก จึงเกิด"สัมมาปฏิเวธ"เป็นผลได้แท้

คนผู้ไม่รู้ใน"โยนิโสมนสิการ"ก็ดี ปฏิบัติไม่มี"การทำใจในใจ"(มนสิการ)ของตนก็ดี เพราะมีแต่"รู้" หรืออาจจะรู้มาก แต่ยัง"ทำใจในใจ"(มนสิกโรติ)ของตนไม่เป็น"สัมมาทิฏฐิ" ก็ไม่เป็น"การทำบุญ"

อาจจะเก่งทำ"กุศล"เป็นเยี่ยม แต่ทำ"บุญ"ไม่เป็นเลย

นั่นคือ ยังทำเป็นแค่"กุศล" ยังทำให้มีพลังขั้น"บุญ"ไม่เป็น

หรือไม่เป็นทั้ง"กุศล" และทั้งไม่เป็น"บุญ" คือเป็นแต่"อกุศล" หรือ"บาป"เท่านั้น นั่นก็ยิ่งแย่หนัก

(๕๐) ปุถุชนคนโลกีย์ทำความดีได้แค่กุศล!

คนผู้นี้ก็ยัง“อวิชชา”เต็มที่ คำว่า “กุศล” คือ ความดีงาม นี้ คือโลกียธรรมที่คนปกติสามัญก็ต้องสั่งสมใส่ชีวิตของตนให้ได้ เป็นสมบัติที่ติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน ที่คนในสังคมแต่ละคนจำเป็นต้องมี“กุศล”นี้เป็นเครื่องอาศัยของการมีชีวิตอยู่ ถือว่าเป็นคนเจริญในปุถุชนโลกีย์เข้าใจกัน

เพราะ“กุศล”เป็น“สมบัติ”ที่สะสมใส่ตนได้ และชีวิตต้องอาศัย“กุศล”คือ “ธรรมที่ดี”ไปให้ได้ตลอดที่คนผู้นั้นยังมี“อัตภาพ”

แต่“บุญ”เป็น“วิบัติ” สะสมเป็น“อัตภาพ”ใส่ตนไม่ได้

เพราะ“บุญ”ไม่ใช่“อัตตา” “บุญ”เป็นเพียง“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ ใน“ปัจจุบันขณะ”เท่านั้น “บุญ”จึงมีไม่ได้หากไม่ใช่“ปัจจุบัน”

(๕๑) กุศลติดตัวแต่บุญไม่ติดตาม... มันแปลกดีนะ!

ส่วนคำว่า“อกุศลหรือกุศล” คือ ความไม่ดีไม่งามหรือความดีงาม ที่ปุถุชนคนโลกีย์ สั่งสมใส่“อัตภาพ” เป็นสมบัติติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน เท่าที่ตนยังมิจฉาทิฏฐิ ยังทำ“บุญ”ไม่เป็น

ปุถุชนจึงสั่งสมทั้ง“กุศลและอกุศล”เป็น“สมบัติ”ติด“อัตภาพ”ไปตลอดกาลนาน เป็น“โลกียธรรม”ของแต่ละคนเป็น“นิรันดร์”อยู่จนกว่าจะทำลายความเป็น“อัตภาพ”ที่ยึดอยู่“นิรันดร”ลงได้

ส่วนคำว่า“บุญ”ไม่เป็น“นิรันดร์”ที่ไปกับ“อัตภาพ”ใดๆเลย และไม่เป็น“สมบัติ” จึง“สะสม”ไม่ได้

แม้แต่ จะเป็น“อัตตา” “บุญ”ก็เป็นไม่ได้

(๕๒) พลังบุญมีชีวิตแค่ปัจจุบันขณะนี้!

"บุญ" เป็นแต่พลังงานทำ"วิบัติ"กับกิเลสเท่านั้นในปัจจุบันใด ก็ปัจจุบันนั้น นอก"ปัจจุบันขณะ"ไปแล้ว "บุญ"เป็นหรือมี หรือตั้งอยู่ไม่ได้เลย ในกาละ-เทศะ-ฐานะใดไหน

"บุญ"มีใน"อดีต"ไม่ได้ และมีใน"อนาคต"ไม่ได้เป็นอันขาด

หาก"กิเลสาสวะ"หมดสิ้นลงใน"ขณะ"ของความเป็น"กาล"ใด นั่นคือ เป็นผู้"สิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)"

"บุญ"นั้นก็ไม่มีอีกแล้วจาก"ขณะ"นั้นเป็นต้นไป

(๕๓) บุญคือการชำระล้างกิเลส ล้างเสร็จก็เลิก!

เพราะคำว่า "บุญ" คือ ความชำระกิเลส เป็น"พลังงานแห่งนามธรรม" เป็นโลกุตระ เมื่อ"บุญ"ทำหน้าที่"ได้ชำระกิเลสจนหมดสิ้นอาสวะแล้ว" "บุญ"ของคนผู้นั้นก็จะหมดสิ้นสูญไปเลย เป็นนิพพานนิรันดร ไม่มีอยู่ในที่ไหนต่อไปทั้งในสังสารวัฏฏ์แห่งนามธรรม หรือทั้งในเอกภพมหาจักรวาลแห่งรูปธรรม

"บุญ"ใช้พลังทำหน้าที่จบอรหันต์แล้วก็หมดไป สูญสิ้นไปเลย

ไม่มี"ภพชาติ"แห่งความเป็น"บุญ"เหลือตกค้างเป็น"อุปาทิ(เชื้อ,วิบากขันธ์หรือธรรมชาติที่กิเลสมีตัณหาเป็นต้น เข้าไปยึดไว้)"ใดๆ อีกเลย

การหมด"สิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)"จึงจะ"นิพพาน"ได้

หากยังมี"บุญ"เหลือตกค้างอยู่เป็น"ภพ"เป็น"ชาติ"แม้นิดแม้น้อยละอองธุลี มันก็ยังไม่เป็น"สูญ" ก็เลยไม่มี"นิพพาน"กันได้สักที

(๕๔) ได้บุญทำบุญ ชาวพุทธเข้าใจผิดมาตลอด โปรดแก้ไข!

คำว่า "บุญ"นี้มาจากบาลีที่ว่า
"ปุญญ"อัน"สัมมาทิฏฐิ"
มี"หน้าที่"ชำระกิเลสหรืออกุศล(บาป)
ออกไปจากจิตที่สั่งสมอยู่ในสันดาน
ให้สะอาดหมดจด (สันตานัง ปุนาติ วิโสเธติ)
เท่านั้น

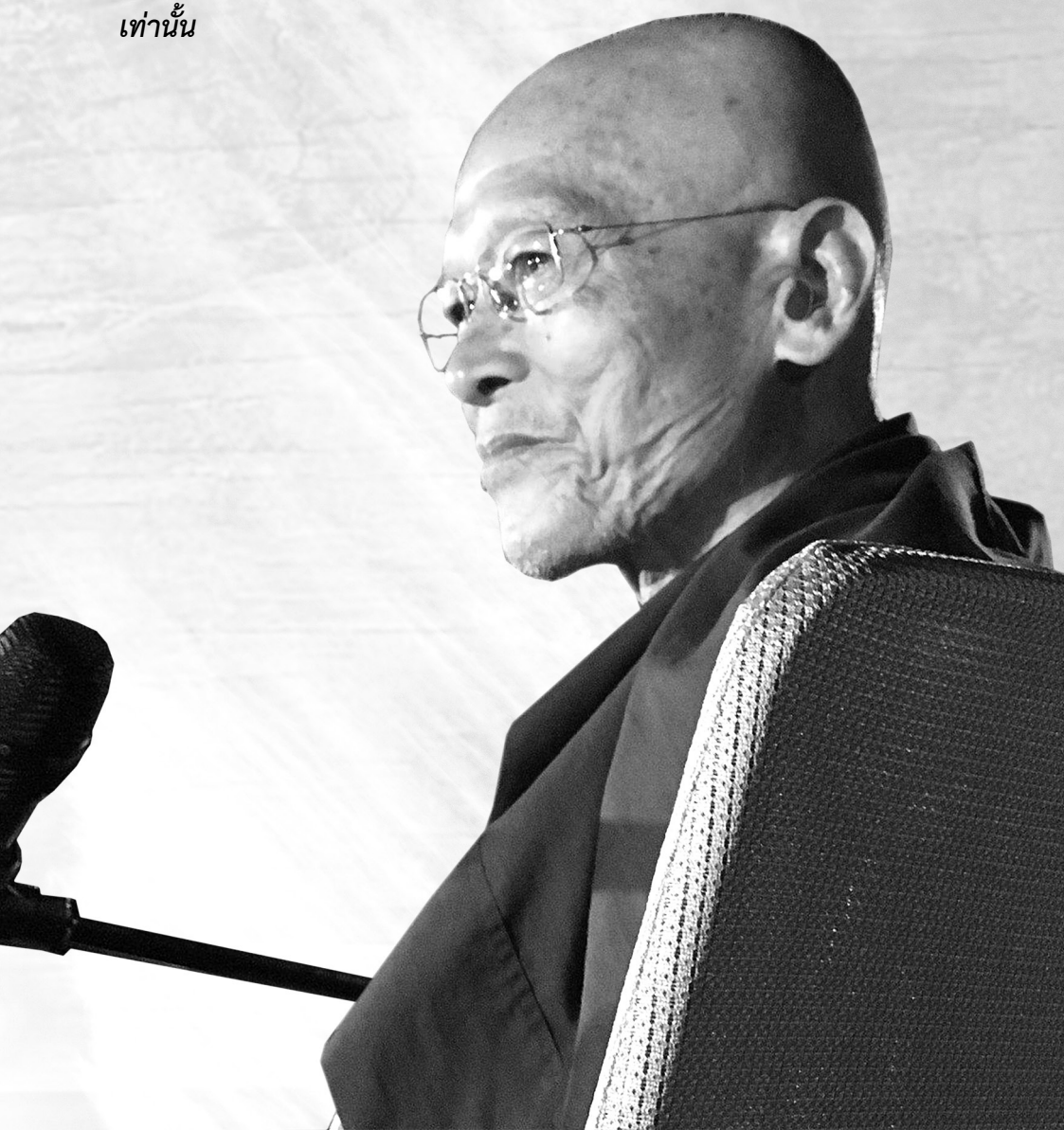

ไม่มีการ“ได้บุญ”จากการ“ทำบุญ”หรือปฏิบัติเป็น “บุญ” หรอก คำว่า “บุญ”นี้มาจากบาลีที่ว่า “ปุญญ”อัน“สัมมาทิฏฐิ”ของศาสนาพุทธนั้นมี“หน้าที่”ชำระกิเลสหรืออกุศล(บาป)ออกไปจากจิตที่สั่งสมอยู่ในสันดาน ให้สะอาดหมดจด (สันตานัง ปุนาติ วิโสเธติ) เท่านั้น เป็น“โลกุตรศาสตร์”แท้ๆ ที่ผู้มี“ภูมิโลกียะ”หรือชาว“เทฺวนิยม” ทั้งหลายเดาเอา คิดเอา เก็งเอา หยั่งรู้เอาตาม“ความรู้โลกีย์” ไม่ได้เลยเป็นอันขาด เพราะ“บุญ”เป็นอจินไตย เป็นโลกุตระ

“บุญ”นั้นเป็นผลสุดท้ายของ“ฌาน” จึงยิ่งกว่า“ฌานวิสัย”

(๕๕) บุญนั้นทำงานเสร็จก็รีบไปไม่มีอ้อยอิ่งนัวเนีย!

เมื่อ“บุญ”ได้ทำหน้าที่“ชำระกิเลสนั้นๆเสร็จ จบกิจ-จบหน้าที่แล้ว “บุญ”ก็“สูญสิ้นไป”ทันที “บุญ”นั้นพลันหายวับไป ไม่เหลืออยู่อีก ไม่มีอะไรตกค้างเป็นเศษของ“บุญ”อีกเลย เมื่อกิเลสาสวะหมดสิ้นหรือสิ้นอวิชชานุสัย สิ้นแม้ธุลีหมอง(อโศก)หรือธุลีเริง(วิรช) จึงเกษมยอดสุดตลอดกาลนาน “บุญ”ก็หมดสิ้นในจิตผู้นั้นนิรันดร

“บุญ”ทำงานเสร็จหน้าที่ลง ก็จะหมดหน้าที่ และไม่มี ไม่อยู่ ไม่เกิดในที่ไหนอีกต่อไป

“ความรู้” เช่นนี้เป็น“โลกุตรธรรม”รู้ได้เฉพาะชาวพุทธอาริยะ

ขอย้ำว่า “บุญ”คือ ความถึงพร้อมด้วย“สูญ” ความถึงพร้อมด้วยความหมดสิ้น ถึงพร้อมด้วยความไม่มี สะสม“บุญ”ไม่ได้

“บุญ”เป็น“วิบัติ”ถ่ายเดียว อย่าหลงว่าบุญเป็น“สมบัติ”ที่มีได้เด็ดขาด คนที่ทำ“บุญ”สำเร็จเป็น“ผล”จึงคือผู้ทำ“สูญ”แท้ๆ

ความเป็น“สูญ”ของกิเลส จึงจะ“สูญ”นิรันดร เป็นนิพพานได้

“นิพพาน”จึงเป็น“สูญ”ที่ไม่มี“บุญ”ในคนผู้นั้นอีกเลยนิรันดร

(๕๖) ทุกวันนี้ เอาบุญมาหลอกล่อ มาหากินทั่วทั้งประเทศ!

ผู้บรรลุ“นิพพาน”จึงคือผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)”

ไม่เช่นนั้น “บุญ”จะกลายเป็นเครื่องมือ ในการหลอกลวงกัน หรือทำความเข้าใจผิดให้แก่คน แล้วคนก็หลงนำเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้แทนคำว่า “ทาน”บ้าง กุศล”บ้าง ก็จะหลง “สะสม”เป็น“สมบัติ”กัน แล้วเอา“ส่วนบุญ” ไปแบ่งกันบ้าง ซึ่งมันเป็นเครื่องมือให้ผู้มีความเฉลียวฉลาดแกมโกง(เฉโก)นำไปหลอกคนได้ หรือไม่..ก็เอาไปค้าไปขายกัน ดังที่นายทุนหัวใสผู้แฝงธรรมอย่างเช่นสมี“ธัมมชโย” หรือคนบาป เดียรถีย์ทั้งหลาย“ค้าบุญขายบุญ”อยู่ในสังคมเต็มโลก!

(๕๗) คุณสมบัติของ “บุญ” มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ค้นพบ!

“คุณสมบัติพิเศษ”ของ“บุญ”ดังกล่าวนี้

สำคัญมาก ที่จะต้องเข้าใจให้ถูกต้อง อย่าให้ผิดเพี้ยนเป็นอันขาด

นี่คือ“โลกุตรศาสตร์”

ศาสนาอื่นๆไม่มี“ศาสตร์”นี้ ยังค้นพบ“โลกุตรศาสตร์”นี้ไม่ได้

เพราะเป็น“ความตรัสรู้”พิเศษเฉพาะเท่านั้นของพระสัมมา-สัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ จึงเป็น“โลกุตรศาสตร์”ที่มีในศาสนาพุทธเพียงศาสนาเดียวในโลก ยังไม่มีในศาสนาอื่น(ปร)

ถ้าผู้ใดเรียนรู้ไม่“สัมมาทิฏฐิ”จริง ก็จะเข้าใจ“ความหมาย” ผิดไป(มิจฉาทิฏฐิ)แน่นอน

คำ ว่า "บุญ"จึงเป็นคำที่พิเศษสุด ที่เข้าใจได้ด้วย"ปัญญา"

ความเฉลียวฉลาดแบบ"เฉโก"คือ ความฉลาดของปุถุชน ไม่สามารถจะเข้าใจความเป็น"บุญ"ได้ง่ายๆเลย

ทุกวันนี้คำว่า"บุญ"ที่เข้าใจ"สัมมาทิฏฐิ"กัน แทบจะหาไม่ได้

"บุญ"เป็น"โลกุตระ"แท้ๆ ถ่ายเดียว คือ ฆ่ากิเลสสำเร็จแท้

(๕๘) ขอย้ำซ้ำเตือนกันอีกที หน้าที่ของบุญ มีหน้าที่เดียว!

"บุญ"มี"อาการเดียว-เป็นพลังเดียว" มี"หน้าเดียว-ทำหน้าที่เดียว-งานเดียว"

งานของ"บุญ"คือทำให้กิเลส"สูญ"

"บุญ"ไม่ทำลายสิ่งอื่น

หน้าที่ของ"บุญ"คือ ต้องทำ"ภาวะ"นั้นๆ ให้"สูญ"เป็น"ผล" แล้วก็จบสิ้น"บุญ"

ภาวะนั้นๆก็คือ กำจัดกิเลสเท่านั้น ไม่มีอื่นเลย

จบเสร็จ.."บุญ"ก็สลายหายไปเลย ไม่เหลืออยู่ในที่ไหนอีกแล้ว

"บุญ"เป็น"วิบัติ"

"บุญ"ทำหน้าที่สำเร็จแล้ว จึงมีแต่"สูญ"

(๕๙) กุศลอกุศลเป็นสมบัติ แต่บุญเป็นวิบัติ!

ทั้งกุศลทั้งอกุศลหรือแม้แต่กิเลส

ใครทำลงไปทุกกรรม จะเกิดเป็น"วิบาก"(ผลของกรรม)ทันที

สั่งสมเป็น"สมบัติ"ตกผลึกไว้ในจิตใจ(อนุสัย)

ทั้งกุศลทั้งอกุศล จึงสะสมกันไปไม่มีที่สิ้นสุด

แตกต่างจาก“บุญ-บาป” เพราะ“บุญ-บาป”สิ้นสุดได้

“บาป”มันเป็นคู่กับ“บุญ”

เมื่อ“บุญ”ชำระ“บาป”หมดสิ้นเกลี้ยงสัมบูรณ์ “บาป”ก็สูญสิ้นไปยั่งยืนถาวรด้วย ตลอดกาล ไม่มีอะไรหักล้างได้อีก

“บาป”ก็ดี “บุญ”ก็ดีกำจัดกิเลสาสวะสิ้นจบแล้วก็ไม่มีนิรันดร

(๖๐) กุศลอกุศลติดตัวนานมากแค่ไหน?บุญกลับติดตัวสั้นกว่านั้น!

แต่“กุศล-อกุศล”กลับมิได้นิรันดร จนกว่าจะถึง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“กุศล-อกุศล”ก็เป็นอัน“ยกเลิก”เท่านั้นเอง

เพราะหมดสิ้น“อัตตา”ให้“จิตอาศัยแล้ว” อัตตาก็สูญหายไปจากกาล

“บุญ”สำเร็จด้วย“กรรม”

แต่เมื่อผู้ใด“จบกิจของบุญ”แล้ว ผู้“สิ้นบุญ”นั้นจะทำ“กรรม”ใดๆอีก ก็ไม่มีผลเป็น“วิบากของบุญ-วิบากของบาป”แล้ว

จึงเป็น“สุกต”มีแต่ดีเท่านั้น(ไม่ดีนั้นสุดจบแล้ว ไม่มีการเกิดอีกแล้ว จึงใช้อักษรวรรค“ตะ”)

ไม่มีอะไรเหลือวนและเวียนที่จะเป็น“ทุกฺกฏ”(ยังไม่ดีสุด-ยังมีเศษมีส่วนไม่ดีอยู่ไม่หัวก็หางของธุลีละออง จึงใช้อักษรวรรค“ฏะ”)อีกเลยแล้ว

(๖๑) อธิบายภาษาศาสตร์สักเล็กน้อย

“สุกต”ส่วนใดที่ดีสุดแล้ว ดีเสร็จแล้ว ดีจบแล้วจะใช้อักษร“ตะ”จากวรรค“ตะฯ”

ส่วน“ทุกฺกฏ”ยังใช้อักษรวรรค“ฏะฯ”อยู่

เพราะ“ไม่ดี”(ทุ)นั้นมันยังต้อง“มีงานกำจัดเหลืออยู่อีก”

แม้จะน้อยๆนิดๆเท่าใดๆ ก็ตาม มันยังไม่“จบกิจ”สัมบูรณ์นั่นเอง

นี้คือ รากอักษรทีเดียว ที่ท่านใช้กันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

“อักษร”หรือ“ไวยากรณ์”สร้างขึ้นจาก“สภาวธรรม”ทั้งนั้น

“สภาวะ”จึงเป็นเนื้อแท้แห่ง“ความจริง” กว่าอักษร-กว่าไวยากรณ์ ด้วยประการฉะนี้

(๖๒) บาปสะสมแต้ม บุญสะสมศูนย์!

ส่วน“บาป”นั้นเป็นเรื่องของ“กิเลส” ใครทำลงไปทุกกรรมจะเกิดเป็น“วิบาก”(ผล)ทันที เป็น“สมบัติ”ที่สะสมไว้ในจิต-ในอัตตา

“บุญ”เท่านั้นที่ทำแล้วไม่มี“ผลสะสม”เลย

ใครๆจึงสะสม“บุญ”ไม่ได้ ด้วยวิธีใดๆ

พิเศษสุดกว่าอื่นๆก็คือ“บุญ”นี่เองที่ไม่ใช่“สมบัติที่เป็นอัตตา”

เพราะ“บุญ”มีหน้าที่เป็นพลังงานชำระกิเลสเท่านั้น ทำให้กิเลส“วิบัติ”สิ้นเกลี้ยงเด็ดขาดแล้ว ก็จบนิรันดร

ผู้ใด“ทำบุญ”เป็นผล ผู้นั้น“กิเลสก็สูญเสียไป”ตามลำดับ

(๖๓) บุญ... คือการเอาออกไปจากจิต!

“บุญ”ไม่ใช่“การได้อะไร”มาใส่ตน หรือใส่จิตตน

มีแต่“สิ่งเสียไปจากจิต” ก็คือกิเลสนี่แหละ ที่จะ“สูญไป”จาก

จิตใจต่างหาก

"บุญ"เป็น"ปรมัตถสัจจะ" เป็น"โลกุตรภูมิ"

"บุญ"ที่สำเร็จผลแล้ว "บุญ"ก็จะสูญ หายไปเลย

ไม่มี"บุญ"เหลือในจิตตนอีก "บุญ"จบหน้าที่แล้วก็"หมดบุญ" ไปเลย ยอดด้วน

"ผลบุญ"สูงสุดคือ "สูญ"

บุญบาปสูญสิ้นไปหมด

บาลีว่า "ปุญญปาปปริกฺขีโณ" เรื่องนี้แหละที่เข้าใจกันยากมาก

(๖๔) ชาวพุทธสำคัญว่า บุญเป็นสวรรค์ เป็นวิมาน เป็นของวิเศษ... จับต้องได้!

ชาวพุทธทุกวันนี้"หลงผิด"กันไปมากไปไกลเหลือเกิน

หลงผิดว่า "บุญ"เป็น"สมบัติ"

เป็น"ภพ" เป็น"ชาติ" เป็น"ตัวตน"

ที่จะได้มาเป็นชิ้นเป็นอัน เป็นข้าวเป็นของ เป็นสถานที่ เป็นกลุ่มก้อน เป็นวิมาน เป็นดินแดน

เป็นอะไรที่จะได้จับได้มี เป็นสิ่งสัมผัสได้

หรือยิ่งกว่านั้น หลงผิดว่า"บุญ"เป็น"ของวิเศษ"

ถ้าใครได้ จะเป็น"สวรรค์วิมาน" จะเป็น"ข้าวของ" จะเป็น"ความมีอยู่"

ที่ใครได้"ผลบุญ"แล้ว"บุญ"นั้นแหละจะทำให้"รวย"

หรือจะทำให้"มี"เป็น"สมบัติ"ติดตัวตนไป แม้แต่เป็น"สุข"

(๖๕) พุทธพจน์ สุขยิ่งกว่าสงบ ก็เข้าใจกลับหัวกลับหาง กลับมือกลับเท้า!

แต่ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ว่า “สุข”ที่ว่านี้ คือ“อาการ”อย่างไร?

ก็เล่าเรียนกันนะว่า “สุข”ที่เป็น“อาการสงบ”

แต่ไม่เรียนรู้ให้ถ่องแท้ว่า สงบอะไร? สงบอย่างไร? สงบแบบใด? สงบแค่ใด? สงบในที่ไหน? สงบเท่าไหร่? สงบทำไม?

อ้างคำตรัสกันจังเลยว่า “สุขยิ่งไปกว่าความสงบ ไม่มี”

แต่ยังไม่สัมมาทิฏฐิว่า “สงบ”นั้น สงบอย่างไร? สงบลึกซึ้งแบบใด?

สงบในที่ไหน? สงบในภพ หรือสงบแบบนิ่งไปหมดทุกสิ่งส่วนทุกกรรม ไม่มีกิริยาใดๆ

โดยเฉพาะ ที่หลอกกันว่า ถ้าหากสะสม“บุญ”ให้มากได้แล้วจะเป็น“สุข”ยิ่งๆ

จึงเอาคำว่า “บุญ” มาเป็น“สิ่งหลอก”คน ให้“อยากได้บุญ”

ถ้าได้“บุญ”แล้วจะได้“สุข” ได้“สวรรค์” ได้“สิ่งที่‘มี’ทั้งหลาย”

ที่ถูกต้องที่สุดคือ ได้“สิ่งที่‘ไม่มี’เลย”ต่างหาก !

“บุญ”คือ พลังงานที่จะทำ“ภาวะไม่มี”ให้เป็นผลสำเร็จแท้ๆ

ไม่เรียนตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า “ภาวะแท้ของสุขของทุกข์” คืออะไร? อยู่ที่ไหน?

จะสัมผัสแตะต้องอาการ“ทุกข์หรือสุขนี้ได้

เมื่อไหร่ จึงจะรู้ชัดแจ้ง“ความจริง”นี้ ?

(๖๖) มาเรียนรู้สุขทุกข์ ด้วยการจับเวทนาแบบลืมตากันเถิด!

พระพุทธเจ้าทรงสอนตลอดเวลาว่า “สุขหรือทุกข์”นั้นเป็น

“ความรู้สึก”

“ความรู้สึก”นี้ภาษาบาลีก็ว่า“เวทนา” ก็ต้องเรียนรู้“ของจริง”ตรงนี้

ตรงความเป็น“เวทนา”(ความรู้สึก)อันอยู่“ในจิต”นี้

“เวทนา”จึงเป็น“กรรมฐาน”หรือเป็น“ที่ตั้ง”(ฐาน)

เป็น“ตำแหน่ง”ของ“งาน”ของ“การกระทำ”(กรรม)

ผู้จะเรียนรู้จาก“การกระทำ”หรือที่พูดกันว่าผู้จะ“ปฏิบัติธรรม”ก็ต้องมี“ที่ตั้ง-ตำแหน่ง”ของ“การปฏิบัติ”

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดที่สุดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔

เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงจะมี“เวทนา”ให้เรียนรู้

ถ้าเว้น“ผัสสะ”แล้วจะ“รู้สึกได้”(มีเวทนา)

นั่นไม่เป็น“ฐานะ”(ที่ตั้งหรือตำแหน่ง)ที่จะมีได้

อ่านพระไตรปิฎก“ไม่แตก”กัน

แม้ว่าท่านผู้แปล จะแปลความกันว่าอย่างนั้น แค่นั้น ยากนิดหน่อย แต่ก็ไม่ผิดเพี้ยนหรอก

(๖๗) “เวทนา”เป็นกรรมฐานสำคัญ ต้องแยกอาการโลกียะโลกุตระให้ออก!

ซึ่งแท้จริง พระวจนะของพระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัดเจนยิ่งว่า

“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน” ไม่ใช่“กสิณ”ที่มีกันตั้ง ๔๐ นั้นเลย

ดังนั้น ในปฏิจจสมุปบาทก็ดี

ในโพธิปักขิยธรรมก็ดี

ยิ่งใน“เวทนา ๑๐๘”ยิ่งชัดแจ้งยิ่งว่า “ฐานปฏิบัติคือ

เวทนา”(กัมมัฏฐาน)

โดยเฉพาะ“มโนปวิจาร ๑๘” และ“มโนปวิจาร ๓๖”นี้ยิ่งชัดว่า “อาการแท้ของเวทนา”

ตรงนี้แหละที่“แยกเวทนา”ได้ชัดแจ้งชัดเจนว่า “อาการอย่างไร”ที่เป็น“โลกียะ”..? อย่างไรที่เป็น“โลกุตระ”..?

ตรง“มโนปวิจาร ๑๘” ที่แยก“เคหสิตเวทนา ๑๘”กับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” นี้เอง

ที่บ่งชี้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “เวทนา”จะมี“อาการ”ยืนยัน“เคหสิตเวทนา”นั้นเป็น“โลกียะ”

ส่วน“อาการ”ของ“เนกขัมมสิตเวทนา”เป็น“โลกุตระ”

ผู้ปฏิบัติได้จริงก็จะยืนยันของตนเองได้อย่างเป็น“ปัจจัตตังเวทิตัพโพ วิญญูหิ”

“ฐาน”ที่ปฏิบัติจึงได้แก่ “เวทนา”ชัดเจนอย่างยิ่ง

ซึ่งจะต้องศึกษาให้ครบ“เวทนา ๑๐๘”จึงจะจบสุดสัมบูรณ์ ด้วยประการฉะนี้

(๖๘) พุทธธรรมอาศัย“สัมผัส”เพื่อกระตุ้นให้เกิด“เวทนา”!

การศึกษาปฏิบัติของพุทธธรรมจึงต้องมี“สัมผัส”

แล้วจะมี“เวทนา”เป็นปัจจัยให้เกิด“อายตนะ”

ต่อจากนั้นก็จะมี“นามรูป” มี“วิญญาณ” มี“สังขาร”ให้ศึกษา

และอีกด้านก็มี“เวทนา” มี“ตัณหา” มี“อุปาทาน” มี“ภพ” มี“ชาติ” ที่จะต้องศึกษา

ถ้าไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่มี“เวทนา”

หากการ“สัมผัส”ของ“รูปกับนาม”ไม่มีขึ้น
“อายตนะ”ก็ปรากฏขึ้นไม่ได้

(๖๙) สัมผัสเกิดนามรูป จึงเกิดอายตนะ หมดสัมผัส อายตนะจึงหมดตาม!

“อายตนะ”นั้น“มีอยู่(อัตถิ ตทายตนัง)”ซึ่งเจ้าของ“ภาวะ ๒” หรือ“เทฺว”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปัจจุบันขณะที่มี“การสัมผัส” ระหว่าง “รูปกับนาม”

หรือขณะมี“นามรูป”ที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”เท่านั้น
เมื่อหมดสิ้นวาระแห่งการ“สัมผัส”ลง
“อายตนะ”ก็หายไป
ไม่มีปรากฏอยู่ในที่ไหนๆ
ไม่จับตัวเป็น“อัตตา”แน่ๆ
ไม่ตกค้างเหลืออยู่อีกเลย
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๑๕๘
“อายตนะนั้นหาที่ตั้งอาศัยมิได้ มิได้เป็นไป หาอารมณ์มิได้
นี้แลเป็นที่สุดแห่งทุกข์ ฯ” ถึงปานฉะนี้ทีเดียว
“อายตนะ”จะหายไปทันทีเมื่อหมดหน้าที่ เยี่ยงเดียวกับ“บุญ”

(๗๐) ผัสสะทีใด อายตนะเกิดทุกที แต่ผัสสะทีใด บุญไม่เกิดแล้ว นี่คือข้อต่าง

เพียงแต่ต่างกันอยู่ที่“อายตนะ”นั้นหมดลงในเมื่อผ่านทุกปัจจุบันที่มี“ผัสสะ”

แต่จะปรากฏได้อีกทุก“ผัสสะ”ในทุกปัจจุบัน
แม้เป็นผู้มีที่สุดแห่งทุกข์แล้ว ก็ยัง“มีอยู่(อัตถิ ตทายตนัง)”
ทว่า“หาอารมณ์มิได้(อนารัมมณเมว)เท่านั้น (อันเป็นเช่นเดียวกันกับ“อารมณ์ก็มีอยู่ นั่นคือ มีอารมณ์ที่รู้สึกตามความเป็นจริง เพียงแต่“อารมณ์เก๊”หรือ“อารมณ์ทุกข์สุข”เท่านั้นที่ไม่มีอีก)
ซึ่งแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับ“บุญ”
ตรงที่ “บุญ”นี้เมื่อหมดสิ้นกิเลสาสวะแล้ว
หรือเป็นผู้มีที่สุดแห่งทุกข์แล้ว
“บุญ”ไม่เกิดอีกตลอดไปเลยในผู้นั้น
แม้จะมี“ผัสสะ”อีกเท่าใดๆ “บุญ”ก็ไม่เกิดอีก
เพราะหมดหน้าที่สัมบูรณ์แล้ว

(๗๑) อายตนะ “มีอยู่” แต่ไม่ตั้งอยู่นั้นเป็นอย่างไร?

แต่“อายตนะ”นั้น“มีอยู่(อัตถิ ตทายตนัง)”
ทว่าไม่ตั้งอยู่ใน ดิน น้ำ ไฟ ลม
อากาสานัญจายตนะ วิญญาณัญจายตนะ
อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ
โลกนี้ โลกหน้า
พระจันทร์และพระอาทิตย์ทั้งสอง
ย่อมไม่มีในอายตนะนั้น เท่านั้น
เพราะถึงจะเป็นผู้มีที่สุดแห่งทุกข์แล้ว
หรือเป็นอรหันต์แล้วก็ยังมีชีวิตอยู่
ยังมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ

ก็ย่อมมี“ผัสสะ”อยู่

จึงมี“อายตนะ”เป็นปัจจัยเป็นธรรมดา

ทว่า“อายตนะ”นั้นหาที่ตั้งอาศัยมิได้

มิได้เป็นไป(อัปปวัตตัง)

หาอารมณ์มิได้(อนารัมมณเมว)

“อายตนะยังมีอยู่”จึงมีนัยะเดียวกันกับผู้หมด“เวทนา” แต่“เวทนา”ก็ยังมีอยู่

แม้ผู้นั้นเป็นผู้ถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้วคือเป็นอรหันต์แล้ว

ท่านก็ยังมี“เวทนาขันธ์”ที่บริสุทธิ์จากกิเลสแล้วอยู่

(๗๒) อเสขบุคคลเมื่อล้างกิเลสได้บางส่วน เขาก็เรียกว่า“ได้ส่วนบุญ”!

แต่“บุญ”นั้นจะไม่มีอีกในผู้เป็น“อรหันต์ หรือผู้ถึงที่สุดแห่งทุกข์

ตรงนี้เองที่“อายตนะและเวทนา”กับ“บุญ”ที่แตกต่างกัน

“บุญ”ผู้ที่ทำบุญถูกต้องตามพุทธธรรม ก็จะ“ทำให้กิเลสลดละจางคลายสูญสิ้นไป”

แล้วก็“จบ” ก็หมดหน้าที่“บุญ” บุญก็ไม่มีอีก

แต่ถ้าแม้น“ทำบุญยังได้ผลไม่สูงสุด-กิเลสยังไม่หมดสิ้นจบสุด”ก็เป็น“เสขบุคคล”(อาริยบุคคลที่ยังไม่เป็นอรหันต์)

ยังเป็นแค่มี“ส่วนบุญ”(ปุญญภาคิยะ) คือ “กิเลสส่วนที่ถูกชำระ” นั้นๆลดละจางคลายไปตามลำดับๆ

ยังไม่หมดเกลี้ยง เรียกว่า “ได้ส่วนบุญ”

ส่วนที่“ถูกกำจัดไปได้”นั่นเอง กล่าวคือ ได้“ส่วนที่เสียไป-ส่วนที่ถูกกำจัดออกไป”

เห็น“ความสะอาดจากกิเลส”ที่เกิด “ความเจริญ”ที่เราได้มั้ย?

และเห็น“สิ่งเลวร้าย”ที่เราเสียออกไป ออกจากตัวไปมั้ย?

“เห็นชัด”ถึง“การเสีย”คือ“การได้”มั้ยล่ะ?

(๗๓) การเสียคือการได้!(our loss is our gain)

“เสียกิเลสออกไป”นั่นคือ เรา“ได้ผลสำเร็จของการปฏิบัติธรรม”

หรือ“เสียแรงงานของเราออกไปแล้วเกิดประโยชน์แก่การสร้างสรรค์ หรือประโยชน์แก่ผู้อื่น”

นั่นคือ เรา“ได้เป็นผู้มีคุณค่า”

ที่แท้นั้น “บุญ”ชำระกิเลสได้ส่วนใด “ส่วนนั้น”คือ“ส่วนบุญ” (ปุญญภาคิยา)

ซึ่งเป็นกิเลสส่วนที่“เสียไป” ไม่ใช่จะ“ได้อะไรมา”

คนผู้ยังทำ“บุญ”ไม่จบสุด ก็คือ ยังทำหน้าที่ชำระ“กิเลส”อยู่

กิเลสยังไม่หมดสิ้นเกลี้ยง ยังไม่จบกิจ

กิเลสดับได้ไปบางส่วนเท่านั้นยังไม่สิ้นอาสวะ ยังเป็น“เสข-บุคคล”

ก็ยัง“ทำบุญ”ต่อไปอยู่

(๗๔) “สิ้นบุญ”ไม่น่ากลัว เพราะคืออเสขบุคคลนั่นเอง!

หาก“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดกิเลส“นั้นๆหมดสิ้น

จบสิ้น“กิเลส”

ไม่มี“กิเลสาสวะ”เกิดอีกแล้วในจิตผู้นี้ “บุญ”ก็สิ้นไป(ปุญญปริกฺขีโณ)

“บุญ”ของตนก็ไม่มีในที่ไหนอีก

นั่นคือ ผู้หมดสิ้น“บุญ”เด็ดขาด

คนผู้นี้ก็ไม่มี“บุญ”อีกเลยนิรันดร

เป็น“อเสขบุคคล”จบกิจ

แม้“บุญ”กับ“อายตนะ”ก็ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตรงนี้

(๗๕) เพราะหมดบุญจึงเกิดฌาน!

นั่นคือ “บุญ”นั้นผู้ที่“จบกิจ”เป็นอรหันต์แล้ว

อรหันต์จะไม่มีพลังงานที่เป็น“บุญ”เกิดในจิตตนอีก

จะเกิดก็แต่“ฌาน”ที่ยังทำอยู่

เพราะ“ฌาน”เป็น“พลังงาน”ที่จะต้องอาศัยใช้งานคู่ไปกับ“ปัญญา”อยู่ตลอด

ตราบที่ยังมี“สัมผัส”ก็ต้องมี“ฌาน”และมี“ปัญญา”คู่หูช่วยกันทั้ง“สัมผัส”ด้วยปัญญา”

และทั้ง“ชำระล้าง” ด้วย“ฌาน”อยู่ตลอด

ไม่ให้มีอะไรติดค้างเป็นอันขาด

ต้อง“ไม่ประมาท”เป็นที่สุด

ดังนั้น ใน“วิญญาณฐิติ ๗”จบด้วย“อากิญจัญญายตนะ”เสมอ

(๗๖) ฌานกับปัญญาต้องมาด้วยกัน!

“ฌาน”กับ“ปัญญา”จึงต้องอยู่คู่กันทำงานร่วมกันไปตลอด

เวลา

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นัตถิ ฌานัง อปัญญัสสะ ปัญญา นัตถิ อฌายโต ยัมหิ ฌานัญจะ ปัญญา

จ ส เว นิพพานสันติเก

= ฌานย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา

ปัญญาย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน

ฌานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด

ผู้นั้นแล อยู่ใกล้นิพพาน”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕)

(๗๗) “ฌาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธไม่เป็น “บุญ”

ผู้ไม่มี“ฌาน”แบบพุทธ และ“ไม่มี“ปัญญา”ที่สัมมทิฏฐิ ย่อมไม่ใกล้นิพพานแน่ๆ

เพราะพลังงาน“ฌาน”คือพลังงานเผากิเลสให้หมดสิ้นไป

เมื่อกิเลสหมดสิ้นไปก็คือ “บุญ” ตามที่ได้พยายามอธิบายมายากเย็นหนักหนานั้นแล้ว

ดังนั้น “บุญ”จึงคือตัวบ่งบอกถึงความสะอาดเกลี้ยงสิ้นจากกิเลส

และเมื่อเสร็จหน้าที่“บุญ”แล้ว “บุญ”ก็ไม่ต้อง“มี”กันอีก

(๗๘) หมดพลังบุญ พลังฌานเข้ามาขับเคลื่อนต่อ!

คง“มี”แต่พลังงาน“ฌาน”เท่านั้นที่“อรหันต์”ผู้ยังบำเพ็ญ“โพธิสัตว์”ต่อไปต้องใช้เป็น“พลังงานช่วย ‘กรรม’ อยู่”

แยกไม่ได้

เพราะ“ฌาน”เป็น“พลังงานของจิต”

ที่มีทั้งประสิทธิภาพทางปัญญา
-มีทั้งแก่นแน่นทางศรัทธาในตัวเองครบบริบูรณ์ทั้ง ๒ ภาวะ
ชื่อว่า "มุทุธาตุ" หรือ"มุทุภูตธาตุ"
และ"ฌาน"กับ"ปัญญา"คือ"กาย"
คือ"คู่หู"ที่ไม่แยกกัน เป็น"ธรรมะ ๒"ที่แยกไม่ได้
ดังที่ได้อธิบายมาแล้วตลอดเวลา
แต่ก็แยกอธิบายคุณลักษณะของทั้ง ๒ ภาวะให้รู้จักรู้แจ้งได้
ชัดเจนยิ่งมั้ย?

(๗๙) ทำบุญกลับได้บาปมีเกลื่อนกลาดทั่วปฐพี!

สำหรับ"บุญ"กับ"กุศล"นั้น นี่ก็แตกต่างกันสำคัญมากที่สุด
"บุญ"กับ"กุศล"นี้มีนัยสำคัญยิ่งยวด
ที่ชาวพุทธทุกวันนี้ได้เลอะเลือน
"สัมมาทิฏฐิ"หายไปจาก"สัจธรรม"ของพุทธศาสนากันแล้ว
ก็เพราะ"มิจฉาทิฏฐิ"ในคำว่า"บุญ"ไปเห็นว่าเป็น"กุศล"กันแล้ว
จึง"ทำบุญ"ไม่เป็น"บุญ"
แต่กลับ"ทำบุญ"เป็น"บาป"เสียนี่!!!
นั่นคือ หลงผิดจนเป็น"อวิชชา"
ไป"ทำบุญ"กลับได้"กิเลส"กัน
ทับถม"โง่"ซ้ำหนักหนาสาหัสเข้าไปอีก
แล้วยึด"บาป"หน้าระรื่น

จบฉบับที่ ๓๒๐

❋❋ ❋

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๓๒๑ เมษายน ๒๕๖๐

(๘๐) เกริ่นกล่าวความเข้าใจผิดในเรื่องของบุญ จึงมีแต่ทุกข์ไม่จบสิ้น!

กำลังพูดย้ำละเอียดซ้ำความพิเศษของ“บุญ”ในศาสนาพุทธว่า

ทุกวันนี้ชาวพุทธทั้งหลายเข้าใจคำว่า“บุญ”

หรือเข้าใจความเป็น“บุญ”เพี้ยนผิดออกไปจากสัจจะ

ผิดอย่างตรงกันข้าม

หน้ามือเป็นหลังมือกัน ปานนั้นทีเดียว

นั่นคือ หลงผิดว่า การ“ทำบุญ”แล้วจะ“มี”ลาภ,ยศ,สรรเสริญ, เป็น“ผล”ของ“บุญ”

หรือแม้แต่“มี”โลกียสุขเกิดในจิตใจของผู้“ทำบุญ”

ผู้เข้าใจอย่างนี้ผิดทั้งนั้น

เพราะเชื่ออย่างนั้น ทำใจอย่างนั้นล้วนเป็น“ภพ” เป็น“ชาติ”ทั้งสิ้น

จิตใจยังไม่ตัด“ความต่อ” คือตัดที่“สันตติ” แต่ยังต่อ“สันตติ” ออกไปอีก

จึงมี“อุปจยะ”(ยังเคลื่อนความเกิดต่อไปอยู่)

ยังไม่จบที่“สันตติ”เป็นที่สุดเด็ดขาด

ยังมีลักษณะของ“ความเกิด”(ชาติ)อยู่

จึงต้องมี“ชรตา” และ“อนิจจตา”อยู่

“ทุกข์”ก็ยังไม่สิ้นเศษ

(๘๑) มหัศจรรย์แห่งบุญ!

อาตมาพยายามนิยาม(define)ความหมายคำว่า“บุญ”ที่เสร็จสัมบูรณ์สุดจริงจะไม่เหลือแม้แต่“ชรตา-อนิจจตา”

เพราะไม่มี“อุปจยะ”ใดอีกแล้ว

จะยุติเด็ดขาดที่“อุปจยะ”ด้วย“วิชชา”

“สันตติ” จึงจบสะเด็ดสนิท “สูญ”ไม่มีอะไรต่อไปอีก

ถ้าแม้นผู้ใดเข้าใจไม่ครบอย่างนี้ ผู้นั้นก็ชื่อว่า ยังมีส่วน“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่

คือยังเหลือส่วนที่ยังเข้าใจผิด เชื่อผิด จากความหมายของคำว่า “บุญ” ที่สัมบูรณ์สุด

จึงไม่ชัดเจนครบใน“ทิฏฐิ”ว่า “บุญ”คือ

ต้องเป็น“การชำระกิเลสออกไปจากสันดาน(อุปนิสัยที่ฝังอยู่ในอนุสัย)”เท่านั้น ให้หมดสิ้นไป

เมื่อทำบุญแล้วเสร็จ ก็ไม่มีอะไร“เกิดต่อ”เลยเป็นอันขาด

“บุญ”จะหายไป สิ้นไปทันที

ไม่มีอะไร“ก่อการเกิด”(อุปจยะ)ต่อเลย

โดยเฉพาะยิ่งสามารถ“ดับอนุสัย”ได้หมดจบเป็นที่สุดแล้ว

(๘๒) การชำระกิเลสเรียกว่าเกิดผลบุญ ไม่ใช่ว่าจะได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน!

กล่าวคือ ผู้ใดทำ“กรรม”ใด “กรรม”นั้นทำให้จิตเกิด“บุญ” ผู้นั้น“มีผลบุญ”

“ผลบุญ”คือ กิเลส“ถูกชำระ”

จะเรียกว่า“เกิดผลบุญหรือมีผลบุญ”ก็ได้ แต่ไม่ใช่“ได้”อะไรที่เป็น“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”

ไม่มีทั้ง “รูป”ทั้ง“นาม”ใดๆเกิดต่อเลย จิตว่างเปล่า

“ผลบุญ”นั้นคือ กิเลส“เสื่อม”ถึงที่สุด ผล“กิเลสาสวะสิ้นสูญ”ไปจากจิต เท่านี้เท่านั้นคือ“บุญ” แล้วก็“จบกิจ-จบเรื่อง”ของ“บุญ”

ผู้ปฏิบัติมี“ผลบุญ”สำเร็จเสร็จลงนั้น จากนั้นไม่มีอะไรเกิดต่ออีก ไม่มี“ภาวะ”ใดเหลือต่อจากการปฏิบัติที่สำเร็จ

“การทำบุญ”มีผลนั้น ไม่ว่า“วัตถุธรรม”หรือ“นามธรรม”ใดๆจะ“อุปจยะ”(เริ่มมีความเกิด)ต่อจากเมื่อทำ“บุญ”เสร็จสิ้นหน้าที่บริบูรณ์แล้ว

จึงชื่อว่า ไม่มี“ภพ-ชาติ”ใดๆในจิตและในโลกในวัฏฏสงสาร

นั่นคือ ไม่มี“การได้อะไร”จาก“การทำบุญ”ที่มีผลสำเร็จเต็มบุญ ถ้าผู้นั้นสัมมาทิฏฐิ

แต่จะ“เสียกิเลสไปจากจิตตน”เท่านั้นถ่ายเดียว

ในจิตจะเป็น“สูญ” คือว่างเปล่าจากกิเลสลงไป

จิตจะสะอาดขึ้นต่างหาก

(๘๓) หากมิจฉาทิฏฐิเสียแล้ว บุญที่ได้ก็จะเป็นบุญเก๊ๆ...บุญสีดำ!

ดังนั้น ผู้ยังเข้าใจผิดไปจากที่ว่านี้ ยังหลงผิดว่า ทำบุญมีผลแล้วจะ“ได้อะไร”

ผู้นั้นยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ตามส่วนผิดที่เหลือนั้นๆอยู่

เพราะไพล่ไปเข้าใจ“กลับขั้วกัน” จาก“ขาว”เป็น“ดำ”เสียนี่!

เพราะผู้นั้นปฏิบัติธรรมของพุทธแล้วประโยชน์ที่เกิดไม่ตรงตามสัจจะคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็ไม่ดี

แทนที่จะได้ก็กลับเสีย

เพราะปฏิบัติไม่ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าก็บาป คือ ประพฤติ"กรรม"ไม่เป็น"บุญ" ตาม"สัมมาทิฏฐิ"ของพระพุทธเจ้า

ทำ"บุญ"ผิดเป็นแค่"กุศล" ไม่เป็นโลกุตระนั่นเอง

แม้แค่เข้าใจผิด ว่า"บุญ"นี้คือ มี"กุศล"เป็นผลได้ ก็ผิดแล้ว!!!

"บุญ"นั้น มีแต่"เสีย" ไม่มี"ได้"อะไรเลย!

ผู้ปฏิบัติธรรมที่สำเร็จความเป็น"บุญ" คือ "เสีย"ถ่ายเดียว!

"บุญ"จึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ และต้อง"กระทำใจตน"ให้ตรงตาม"สัมมาทิฏฐิ"ให้ได้

(๘๔) รู้จักบุญแล้วก็มารู้จักชาติภพที่มิใช่คลอดออกมาตัวเป็นๆ!

นอกจาก"บุญ"แล้ว ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"ชาติ" และความเป็น"ภพ"อีก

"ชาติ"และ"ภพ"ในที่นี้คือ "การเกิดของจิตใจ"

เราหมายเอาเฉพาะที่มิใช่"การเกิดของสัตว์ซึ่งประกอบไปด้วยดินน้ำไฟลมที่ก่อตัวในมดลูก"(ชลาพุชโยนิ)

ไม่ใช่"การเกิดของสัตว์ที่เกิดเป็นไข่ก่อนแล้วค่อยเกิดเป็นตัวอีกที"(อัณฑชโยนิ)

มิใช่"การเกิดของสัตว์เล็กที่ตัวเองแตกตัวเกิดได้เลยแบบจุลินทรีย์"(สังเสทชโยนิ)

แต่คือ "โอปปาติกโยนิ" การเกิดของ"สัตว์ทางวิญญาณ" ที่ชื่อว่า "สัตว์โอปปาติกะ"

"ชาติ"หรือ"การเกิด"ที่ว่านี้จึงหมายถึง"การเกิดของวิญญาณหรือจิต"โดยเฉพาะ

เป็น"การเกิดที่ ๔" นี่เป็น ๑ ใน ๔ แห่ง"การเกิด"

(๘๕) การเกิด ๔ อย่างมีอะไรบ้าง?

ไม่ใช่"สัตว์"ที่มีตัวตน"ร่างกาย"คลอดออกจากท้องแม่ ที่หมายถึง "ชลาพุชโยนิ"

หรือไม่ใช่สัตว์ที่"เกิด ๒ ครั้ง"(ทวิชาติ)เป็น"ไข่"ก่อน แล้วค่อยมาฟักตัวตนเป็นรูปร่างอีกที ที่หมายถึง"อัณฑชโยนิ"

แม้แต่การเกิดของสัตว์เล็กจุลินทรีย์แบ่งตัวแตกตัวเกิด ที่หมายถึง"สังเสทชโยนิ" ก็ไม่ใช่

แต่เป็น"การเกิดของนามธรรม"

คือจิต คือ"วิญญาณ" ที่หมายถึง"โอปปาติกโยนิ"

ซึ่งเกิดโดย"กรรม"ของตัวเอง

มีเหตุมีปัจจัย เกี่ยวข้องโยงใย มีที่ไปที่มา สามารถสืบสาวถึงที่ไปที่มาได้

(๘๖) นักวิทยาศาสตร์รู้แค่การเกิด ๓ ประเภทเท่านั้น!

ต้องชัดเจนใน"การเกิด ๔"ชนิดนี้อย่างสัมมาทิฏฐิ ว่า

การเกิดใด คือ อย่างไรกันแท้

ซึ่งทางวิทยาศาสตร์ก็รู้ได้เพียง"การเกิด ๓"

การเกิดที่ ๔ คือ “โอปปาติกโยนิ” อันเป็น“การเกิดทางจิตวิญญาณ”นั้นเขายังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ดังที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ

เพราะความไม่รู้จัก“การเกิด”คือ“ชาติ”

และไม่รู้ในความเป็น“ภพ”ของจิต นั่นเพราะไม่มีความรู้ใน“กรรมนิยาม” ไม่มีความรู้ใน“กรรม”ทั้งหลาย ที่สั่งสมทั้งเป็น“อดีต”และที่ยังเป็น“อนาคต”

โดยเฉพาะ“มโนกรรมปัจจุบัน”ว่า เป็น“สัจจะความจริง”ตัวแท้

พระพุทธเจ้าจึงทรงเน้นให้คนเรียนรู้ความเป็น“มโน-จิต” ใน“กรรมปัจจุบัน”ให้ได้ จึงจะเป็น“สัจจะความจริง”ของแท้

(๘๗) ปฏิบัติด้วยการหลับตาไม่มีทางเข้าถึงสัจจะความจริงแท้!

ภาวะ“ปัจจุบัน”นั้นเป็นจริงกว่า“อดีต” กว่า“อนาคต”

คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“สัมผัส๖”ครบครันทั้งภายนอก-ภายใน

จึงเป็นผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัจจะความจริง”ครบถ้วน

พระพุทธเจ้าจึงให้ศึกษาใน“ปัจจุบันขณะ”ที่มี“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก”

หรือในการ“สัมผัส”ของ“ทวาร ๖”เสมอ คือ “ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”

ที่มีความตื่นรู้(ชาคริยะ)ของ“ทวาร ๖” และมี“ปัญญา-ญาณ-วิชชา”ที่เกิดในขณะตื่นๆมี“อาโลก(แสงสว่าง)”

(๘๘) ลืมตาเท่านั้นจึงจะปฏิบัติได้!

"อาโลก"คือ โลกแจ้งๆที่มีแสงสว่างของแดด

ผู้ปฏิบัติต้องมีความเห็นแจ้งที่มีแสงพระอาทิตย์ ในขณะ"ลืมตา"กลางวัน

แจ้งๆนี่แหละ จึงไม่ใช่"หลับตา"

ปฏิบัติจริงๆ พระพุทธเจ้าจึงทรงชี้บ่งยืนยันว่าต้องตรัสรู้ด้วยภาวะที่มี"จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก"ไง! ตาหูจมูกลิ้นกายภายนอกรับรู้อยู่ปกติคนตื่น

หรือแม้แต่"กลางคืน"ก็ต้องมีแสงสว่างของแสงที่สามารถช่วยให้"ตาเนื้อ"สัมผัสเห็นได้

จะไม่ใช่"การเห็น"ด้วย"อุปาทาน" ที่สร้างขึ้นเป็น"ภาพในจิตจนสำเร็จด้วยมโนมยอัตตา"แน่ๆ

(๘๙) หนักกว่าเก่าใหญ่กว่าเก่า เล่นมโนเองจึงยิ่งผิดสุดกู่!

หรือยิ่งหนักข้อไปถึงขั้นสร้าง"นิรมานกาย ๓ (กายที่เนรมิตขึ้นเอาเอง ได้แก่ "นิรมานกาย-สัมโภคกาย-อทิสสมานกาย")"ขึ้นมาหลอกตนเองของคนผู้"มิจฉาทิฏฐิ"ชนิดนี้อยู่

อันมีในวงการของ"เทฺวนิยม" ดื่นดาษมากหลาย แล้วหลงผิดว่าเป็น"ขั้นทิพย์"ด้วยนะ!

ซึ่งมันเป็น"ของเก๊" เป็น"อุปาทาน"ที่สำเร็จด้วยจิต

ที่ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น"สัมมาทิฏฐิ"ก็จะหลงกันอยู่ทั่วไปตามปกติของปุถุชนหรือชาว"โลกีย์"หรือ"เทฺวนิยม"

ที่ยังตีแตกแยกแยะความเป็น"เทฺว"ยังไม่ได้ ยัง

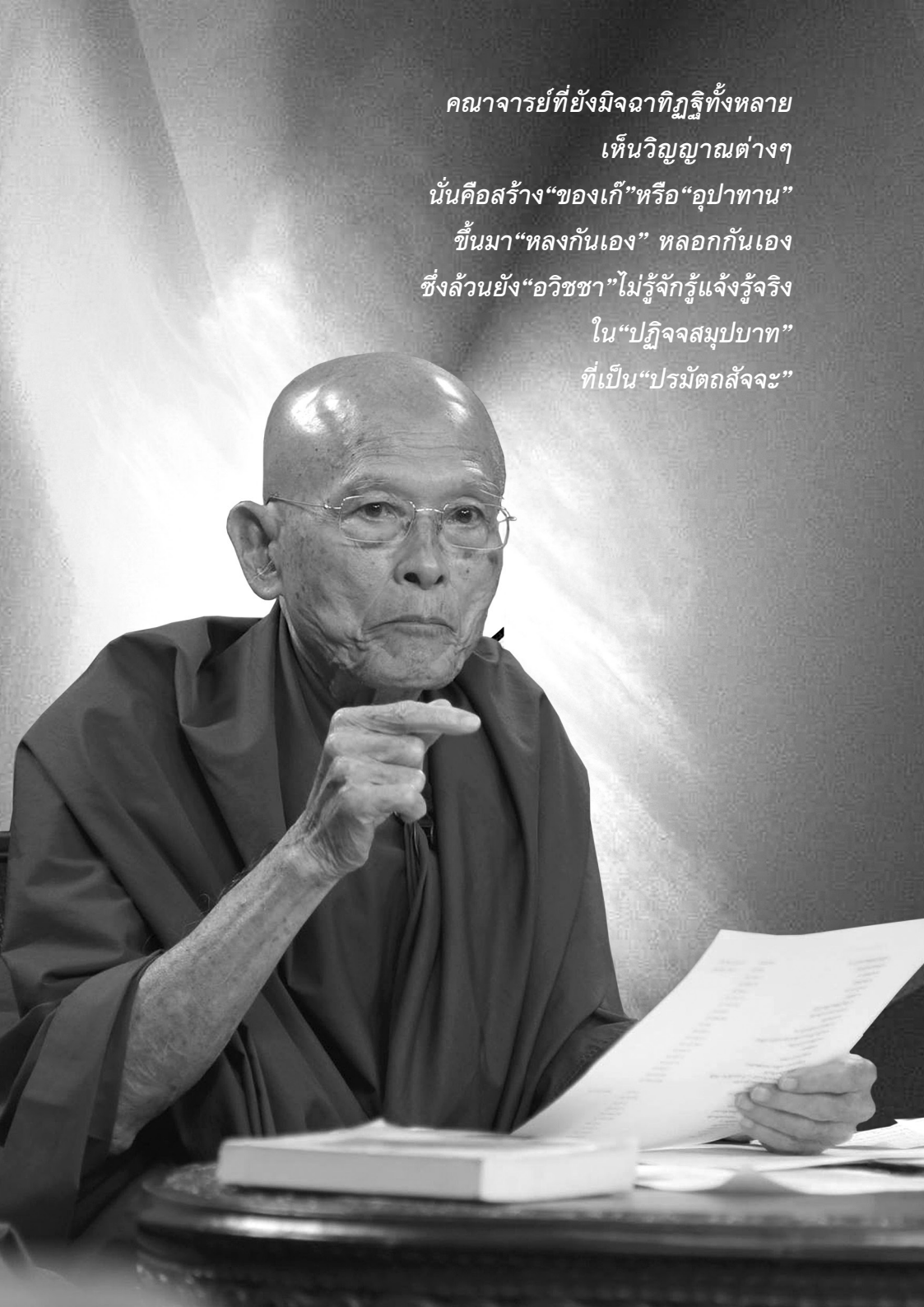
คณาจารย์ที่ยังมิจฉาทิฏฐิทั้งหลาย
เห็นวิญญาณต่างๆ
นั่นคือสร้าง“ของเก๊”หรือ“อุปาทาน”
ขึ้นมา“หลงกันเอง” หลอกกันเอง
ซึ่งล้วนยัง“อวิชชา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ใน“ปฏิจจสมุปบาท”
ที่เป็น“ปรมัตถสัจจะ”

แยกแยะ“นามรูป”ไม่เป็น

จึงยังไม่สามารถรู้จักความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ที่สัมมาทิฏฐิ

(๙๐) อาจารย์มั่นฤาษีลิงดำเป็นตัวอย่างของการเล่นมโน!

ดังที่พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เห็น“วิญญาณเทวดามาจากเยอรมัน”ก็ดี

ฤาษีลิงดำเห็นเทวดาที่เป็นวิญญาณต่างๆและเห็นวิมานเพชรวิมานทองที่เป็น“มโนมยอัตตา”หรือเป็น“นิรมานกาย”ก็ตาม

และบรรดาคณาจารย์ที่ยังมิจฉาทิฏฐิงมงายอยู่ทั้งหลายก็ดี

จึงพากันสร้าง“ของเก๊”หรือ“อุปาทาน”ขึ้นมา“หลงกันเอง”หลอกกันเองอยู่จริงๆทั้งนั้น

ซึ่งล้วนยัง“อวิชชา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ปฏิจจสมุปบาท”ที่เป็น“ปรมัตถสัจจะ”

ผู้สร้าง“ของเก๊”นี้ขึ้นมาได้สำเร็จ คือ ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“จิต-มโน-วิญญาณ”นั้นเป็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”

เฉพาะอย่างยิ่งคือ ยังถูก“อุปาทาน”ครอบงำอยู่นั่นเอง

(๙๑) แยกธาตุจิตที่เป็น ๒ ให้เป็น ๑ ให้เป็น ๐ เมื่อทำไม่เป็นก็ไม่บรรลุ!

โดยเฉพาะดับความเป็น“ตัวตน” ด้วยวิธีแยก“ธาตุจิต”อันคือ“เทฺว”ที่เป็น“๒”ให้เป็น“พีชธาตุ”คือเป็น“๑”(เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ = ธาตุที่ไม่ทุกข์-ไม่สุข) สำเร็จเป็นชีวะระดับ“พืช”

และแม้ที่สุดแยก“พีชธาตุ”คือ“๑”นี้ให้เป็น“อุตุธาตุ”เป็น“๐”ถึงจุด“นิพพาน” ไม่สำเร็จ

เพราะยัง“อวิชชา” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ที่มี“ภาวะ ๒”ขึ้นไปเป็นปัจจัยกันและกัน

คือยังไม่รู้จัก“กาย”หรือ“เทฺว”ปรุงแต่งกันอยู่

นั่นคือ ไม่รู้จัก“วิญญาณ” ไม่รู้จัก“นามรูป” ฯลฯ

(๙๒) แยกนามรูปเป็นมั้ย!

การจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”ต้องรู้ด้วย“นามรูป”เป็นปัจจัย

นั่นคือ ต้องมี“ภาวะ ๒” ที่มี“สัมผัส ๖”ทั้ง ๖ คู่ จึงจะบริบูรณ์

เป็นการศึกษาพุทธศาสนา ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ไม่ใช่ด้วย“ของเก๊”หรือ“หลับตา” ปฏิบัติแล้วงมงายอยู่กับ“ของเก๊”ไม่ยอม“ตื่นรู้ (ชาคร)”ที่มี“ภายนอก-ภายใน”ของ“สัมผัส ๖” ก็ไม่บรรลุนิพพาน จึงเป็นอรหันต์ไม่ได้

“จิต,มโน,วิญญาณ”ศึกษาได้ที่ไหนล่ะ?

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ศึกษาได้ที่“กาย”ของมนุษย์นี้แหละ เพราะ“กาย”นั้นเป็น“ธรรมะ ๒”ที่เรียนรู้ได้ด้วย“นาม”กับ“รูป”

“นาม-รูป”ก็คือ “ธรรมะ ๒”ที่เป็น“เทฺว”คือ“อัตภาวะ”ของ“จิตนิยาม” ที่จะเรียนรู้“จิต-มโน-วิญญาณ”ได้ครบสัมบูรณ์

(๙๓) จิตมโนวิญญาณมีพร้อมฝึกได้เลย!

ผู้ได้“อัตภาวะ”มาเป็นสัตว์ มีความเป็น“จิต-มโน-วิญญาณ” อยู่ประชุมพร้อมที่จะให้เรียน

และให้ปฏิบัติจัดการกันตรง“จิต, มโน,วิญญาณ”นี้เองเป็นสำคัญ

เป็น“แดนเกิด”(สัมภวะ)ให้มีการศึกษา ถึงขั้นมี“การทำจิตในจิต(มนสิการ)”ได้ หรือ“ทำใจในใจ”เป็น

(๙๔) ปฏิจจสมุปบาทโลกีย์มีขั้นตอนอย่างไร?

ผู้ยังไม่ได้ศึกษา“เทฺว”เลย “ธรรมะ ๒”มันก็จะปรุงแต่งกันเกิด“สังขาร ๓”

โดยมี“อวิชชา”เป็นผู้บงการตามธรรมชาติสามัญปกติของ “ปฏิจจสมุปบาท”โลกีย์

ที่เกิดกระบวนการอันมีเหตุปัจจัยจาก“อวิชชา”เป็น“สังขาร”

จาก“สังขาร”เป็น“วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โศก,ปริเทวะ,ทุกขะ,โทมนัส,อุปายาสะ”

ซึ่งหมุนวนไปมาเป็น“อนุโลม-ปฏิโลม”ด้วยความ“ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-มีตัวตน”อยู่อย่างนั้นนิรันดร์กาล

คนผู้ยังเป็น“โลกียชน”อยู่ก็มี“ธรรมะ ๒”มัน“สังขาร”กันไปตาม“ธรรมชาติ”

วนแล้วเวียนเล่า ตลอดที่ยัง“อวิชชา”เต็มรูป

(๙๕) ดักดานจมลึกเหน็ดเหนื่อย!

จิตเป็น“ทาสธรรมชาติ”ไม่มี“ปัญญาอยู่เหนือ(อุตตร)ธรรมชาติ”

โดยการ“ทำใจในใจ”ของตนเอง ให้“หลุดพ้น”ด้วย“วิชชา ๘”

คนผู้นี้ก็จะเห็นว่า “ธรรมะคือธรรมชาติ”อยู่นั่นเอง

ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ”คืออะไร?และ“ธรรมชาติ” ตามที่มันเป็นอยู่นั้นคืออะไร?

“ธรรม”แตกต่างจาก“ธรรมชาติ”อย่างไร?

ยังเข้าใจ“ธรรมะ”ก็ดี “ธรรมชาติ”ก็ดี ไม่ได้ ว่า คือ อะไร? ประกอบไปด้วยอะไร? มีฤทธิ์มีแรงอย่างไร? แค่ไหน?

และจะดับความเป็น“ชาติ”กันตรงไหน? อย่างไร?

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ชาติ” ใน“ธรรม” จึง“ดับชาติ” และอยู่กับ“ธรรม”หรือ“ทรงธรรม” แล้วเป็นอยู่ด้วย“ปัญญา”

(๙๖) เมื่ออยู่เหนือเมื่อหลุดพ้น ชีวิตย่อมมีแต่ให้ๆๆๆๆ--!

ดีที่สุดก็คือ เราจะเป็นอยู่ชนิดที่มีการ“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ที่มีปัญญา

“อยู่เหนือ” คือ สัมผัสกันแล้ว สัมพันธ์กันด้วยดี

โดยเราจะเป็นผู้มีประโยชน์ต่อเขาเสมอ

เราเสียสละได้ตลอด

เราต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้ด้วยสมรรถนะและความขยันของเรา

ทำงานมีผลผลิต-มีแรงงานอยู่ และมีส่วนเกินที่จะสละให้เขาได้เสมอ

เราก็เป็น“ผู้สร้าง” เป็นผู้ประทาน

หรือเป็น“ผู้ให้”แท้ๆ

(๙๗) ขาดทุนก็คือกำไร ---คนต่ำคนโง่ย่อมไม่เข้าใจ!

"ผู้สร้างขึ้นมาได้โดยสุจริต" เราก็เป็นผู้มี"ทุน"ตามสัจจะที่เป็นสิทธิของเรา

แล้วก็"สละทุนของตนที่สร้างขึ้นมาได้"นั้น ผู้นั้นก็เป็นผู้"ขาดทุน"ของเราให้ผู้อื่น เป็นผู้เสียไป สละไปให้ผู้อื่น เราเป็น"ผู้ขาดทุน" นี้แหละคือเราเป็นผู้"อยู่เหนือ"แล้ว!

ขืนเราเป็น"ผู้กำไร"เราคือ"ผู้เอาส่วนได้เปรียบ"เราก็ต่ำ!

เพราะเราเป็น"ผู้เอาเปรียบหรือได้เปรียบ" เราก็คือ"คนที่เบียดเบียนผู้อื่น"แท้!

ผู้ทำทุกข์แก่ผู้อื่น ผู้เป็นภาระแก่ผู้อื่นจริง

(๙๘) ความโง่จึงหลงสร้างลัทธินายทุน!

ผู้ยังโง่ ยังอวิชชาอยู่ ก็จะสร้างลัทธิ"นายทุน"ขึ้นให้แก่โลกแก่สังคมให้ทุกข์ยาก ลำบาก ซึ่งคือ ผู้ก่อบาปอยู่ในโลก

"ทุน"คือ กองผลผลิต หรือกองสมบัติที่สะสมไว้มากๆ แล้วยึดไว้เป็น"ของตน"

แล้วใช้"ทุน"ให้เป็น"นาย"ข่มผู้อื่น

ยิ่งได้มากเกินเท่าไหร่ ก็ยิ่งทำให้เหตุการณ์ในสังคมเลวร้ายมากเท่านั้น

ยิ่งคนผู้ยิ่งมีวิธีที่ยอดเยี่ยมเชิงกลชาญฉลาด(เฉโก)ซับซ้อนที่ทำให้เขาผู้นั้นยิ่งมี"กองทุนที่เป็นของตน(ไม่ใช่ของส่วนกลาง)"ยิ่งมากขึ้นๆทับทวี

คนผู้นี้คือ "นายทุน"ตัวแท้ คือ "ผู้ร้าย"ตัวจริง

(๙๙) นายทุน --นายตัวร้าย นายผู้บั่นทอนสังคม!

"นายทุน"จึงเป็น"เหตุ"แท้ที่ทำให้คนขาดแคลน แย่งชิงกันในสังคม เพราะ"ทุน"ถูกกักไว้เป็น"ของตน"มากเกินล้นเหลือ

ผู้ขาดแคลนก็ต้องแย่งชิง หนักขึ้นถึงขั้น"ฆ่า"กันเพื่อแย่ง

ผู้ที่โลภเอา"ทุน"ของผู้อื่น เอา"ทุน"มาจากผู้อื่น แย่ง"ทุน"จากผู้อื่นนั่นเอง คือ ผู้ร้าย จริงๆ!

(๑๐๐) คนชนิดไหนอยู่ตรงข้ามนายทุน

ผู้สร้าง"ต้นทุน" แล้วสะพัด"ทุนต้น"นั้นไปเสมอ แล้วก็สร้าง"ต้นทุน"ใหม่ขึ้นมาอยู่ตลอด ไม่ต้องสะสม"ทุน"ไว้ให้มาก

ชื่อว่า"ผู้มักน้อย(อัปปิจฉะ) "ผู้ใจพอ(สันโดษ)ไม่มีมากกว่านี้"

แต่เป็น"ผู้ขยัน-สร้างสรร-เลือกสร้างด้วยปัญญา"อยู่เสมอ ชื่อว่า "ผู้ไม่ขาดแคลน" ผู้อุดมสมบูรณ์ ผู้เป็นประโยชน์ต่อโลก

(๑๐๑) ย้อนมาดูนายทุนผู้ชั่วร้ายอีกที!

ส่วนผู้ไม่สร้าง แต่ใช้กลวิธีซับซ้อน"ในการแลกเปลี่ยน-โยกย้ายผลผลิตของผู้อื่น-เอาของผู้อื่นมาค้าขายแบบได้เปรียบยิ่งง่ายดายยิ่งสะดวกได้เปรียบคล่องตัว"

แล้วตักตวงเอาราคาส่วนเกินที่ได้เปรียบเรียกว่า"กำไร"ให้ได้มากๆ

ซ้ำมิหนำขี้โลภกักตุน"ทุน"เป็นเจ้าข้าวเจ้าของไว้เป็นของตน"มากไม่มีที่จบ"

นี้คือ"นายทุน"เจ้าเล่ห์ชาญฉลาด(เฉโก)ตัวร้ายกาจในโลก!

ผู้สร้างผลผลิต สร้าง“ต้นทุน” สร้างความรู้-ความจริง เพื่อผู้อื่น แล้วสะพัด ไม่สะสมกอบกองไว้เป็นของตนส่วนตนให้มาก นั่นคือ “ผู้เสียสละ” ผู้ไม่กอบโกย ผู้ไม่สะสม ผู้ไม่กักตุน

คนผู้ยิ่งหอบหวงกอบโกยเอามาเป็น“กองทุน”ของตนเองไว้ยิ่งมากเท่าใดๆ ก็ยิ่งเป็น“ผู้ร้าย”ของสังคมมากเท่านั้นๆ

(๑๐๒) นายทุนบอกทำอย่างนี้ถนัดกว่า! ไหนคือทางรอดของประเทศชาติ

ผู้สามารถมีวิธีกอบโกย“ทุน” และกักตุน“ทุน”ไว้เป็นของตนมากๆ จึงยิ่งเป็น“ผู้ร้าย”ที่ทำให้สังคมขาดแคลนแย่งชิงกันมากยิ่งๆขึ้นตามสัจจะ

สังคมก็ยิ่งยากเข็ญหนักหนาสาหัสยิ่งๆขึ้น

การสนับสนุนคนให้“แข่งหรือแย่งกันรวย”จึงเป็นการแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่ได้เลย

ต้องสนับสนุนคนให้“แข่งหรือแย่งกันจน” อย่าเป็น“นายทุน” อย่ายกย่องเชิดชูส่งเสริม“นายทุน” จึงจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้และเสถียรยั่งยืนถาวรสำเร็จด้วย

ผู้สร้างผลผลิต แล้วสะพัดออกเสมอ พยายามไม่สะสมไว้ โดยแจกจ่ายไปให้เร็วให้ทั่วถึงกัน อาศัย ใช้ กิน

จึงไม่มี“ทุน”ที่เป็นกอบเป็นกองใหญ่โตมากมายเสมอ ก็ไม่ได้เป็น“นายทุน”

ผู้สะสม“ทุน”ไว้ที่ตนมากๆ ชื่อว่า “นายทุน” คือผู้ก่อเหตุให้เกิด“การแย่งชิง”ตัวร้ายในโลก เป็นภัยของโลก

ผู้สละเสมอ ไม่กักไว้ที่ตัวเอง จึงคือ ผู้ไม่ก่อเหตุแห่งการแย่งชิงเลยในโลก เป็นผู้ไม่เป็นภัยในโลก

และเราต้องเป็น“ผู้มีประโยชน์แก่คนอื่น”อีกด้วย

(๑๐๓) ชีวิตต้องเดินทางเส้นนี้จึงจะสวยงามครบพร้อม!

ดังนั้น เราจึงต้องเป็นคนที่“สร้างสิ่งที่มีประโยชน์แท้จริง” ให้แก่สังคม ให้แก่โลก ไม่สร้าง“รูป(วัตถุที่มีคุณค่าแท้)”ก็สร้าง“นาม (ความรู้-ความจริง)”ให้แก่สังคม แก่โลก

“รูป”หรือ“อรูปธรรม”(ภาวะที่ตนเป็นอยู่ไม่ว่า“พฤติทางกาย,พฤติทางวจี แม้แต่พฤติทางมโน) ที่ใช้อาศัยอย่างมีประโยชน์คุณค่า

และ“นามธรรม”คือ ความรู้(ปัญญา)หรือความจริงที่ใช้อาศัยอย่างมีประโยชน์คุณค่าเช่นกัน

ในสังคมคนต้องมีประโยชน์แก่กันและกัน ผู้มีประโยชน์แก่ผู้อื่นมากได้ ได้นานติดต่อกันเสมอ นั่นแหละ“ดี-ประเสริฐ”

ผู้ปรารถนาดีแก่ผู้อื่น คือ ผู้มีความรู้จริงนั้นแล้วช่วยตำหนิผู้อื่นที่ยังผิด ยังบกพร่องอยู่ ให้เขารีบ“รู้ตัว”แล้วแก้ไขตน

นี้คือ การทำ“ดี”ที่สุดยาก แต่ควรทำอย่างยิ่ง และผู้ทำก็ต้องอย่าให้กิเลสในความมี“ตัวตน”บงการ จึงจะจริงใจบริสุทธิ์

(๑๐๔) อยู่กับคนคิดต่าง เราจะปฏิบัติตัวอย่างไร?

หาก“ดี”แก่กันไม่ได้ ก็อย่าสัมผัสกันเลย ต่างคนต่างอยู่ อย่ากระทบภาวะนั้นๆให้ได้ โดยมันก็อยู่ของมันไปตาม“ธรรมชาติ” ของมัน(คือ ยังมี“ชาติ”อยู่) ส่วนเราก็อยู่ตาม“ธรรม”ของเรา

แต่ถ้าต้องสัมผัสกัน ก็อย่าให้มีผลเสียหายต่อกันให้ได้ ให้เป็น“ผลดี” เช่น ตำหนิเขาให้รู้ตัว ให้เขาเข้าใจตัวเองแล้วแก้ไขตนเองได้ นั่นแลวิเศษ ซึ่งเราก็ต้องแน่ใจว่าเรา“ถูกต้อง”จริงแท้แน่นะ ก่อนจะตำหนิเขา เราก็จะเป็นผู้ช่วยเหลือเขาจริงๆ

(๑๐๕) อยู่เหนือต้องมีความหวังดี ต้องมีพรหมวิหาร ..เหนืออย่างนี้ จึงคือ “อุตตระ”!

คำสำคัญคำหนึ่งของศาสนาพุทธคือ คำว่า“อยู่เหนือ”ที่บาลีว่า “อุตตระ”นี้ก็ต้องอธิบายกันหนักหนาอยู่

“อยู่เหนือ”ไม่ใช่“ข่ม” ไม่ใช่“ปรารถนาร้าย” ไม่ใช่อยากเด่น แต่เป็น“ความปรารถนาดี”แท้ๆบริสุทธิ์ใจ ที่บอก หรือแม้จะตำหนิอย่างแรงขนาดไหน ก็เป็น“ความหวังดี”โดยแท้ ที่จะช่วยเขาด้วยใจจริง และไม่มีอคติในใจเลย มี“พรหมวิหาร”จริง

เพราะเราได้ทำ“ความอยู่เหนือกิเลส”ได้แล้ว หรือ“อยู่เหนืออารมณ์”ที่ถูกกิเลสนั้นๆครอบงำได้แล้วจริง เห็นผลดีจริงๆของ “การหลุดพ้น”นี้มาแล้วจริงๆ จึงปรารถนาดี อยากให้ผู้ที่ตกเป็นทาสกิเลสอยู่ “หลุดพ้น”ด้วยบ้าง

(๑๐๖) วิภวตัณหา ..ความอยากที่เป็นอุดมการณ์!

“ความอยาก”ชนิดนี้ เป็น“ความอยากอุดมการณ์” เรียกว่า“วิภวตัณหา”

คือ“ตัณหา”หรือ“ความอยาก”ที่“ไม่มีภพ(วิภว)”

เป็น“ความอยากของคนที่สิ้นภพจบชาติแล้ว”

มีจิตนิพพานแล้ว

จึงเป็นความบริสุทธิ์ใจแท้ ปรารถนาดีแท้ คือเป็นความปรารถนาทุกอย่างเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อผู้อื่นจริงๆ

ดังนั้น แม้จะยัดเยียดก็ควร!

คนผู้จะปฏิบัติหรือประพฤติจริงดั่งนี้ได้ ก็ต้องมี"จิต"จริงทั้งตนเอง"ไม่มีกิเลส"นั้นๆแล้ว เห็นความดีจริงของ"ภาวะบรรลุธรรม"นั้นแล้ว และเป็นผู้มี"อำนาจอยู่เหนือกิเลส"นั้นจริงแล้ว

ผู้นั้นจึงจะบอกผู้อื่นได้ว่า เรา"อยู่เหนือ(อุตตระ)"ภาวะนั้นๆได้จริงๆ

(๑๐๗) ในโลกนี้แค่ ๓ อำนาจ

"อำนาจ"คือ อธิปไตย นั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้มี"๓ อำนาจ"

ได้แก่ ๑. "อำนาจโลก"ภาษาว่า "โลกาธิปไตย"

๒. "อำนาจตัวตน"ภาษาว่า "อัตตาธิปไตย"

๓. "อำนาจธรรม"ภาษาว่า "ธรรมาธิปไตย"

"อำนาจโลก"คือ โลกมีอำนาจ เมื่อเรา"อวิชชา"อยู่เราก็"ตกอยู่ใต้อำนาจ'โลก'ครอบงำเรา" เราก็เป็น"ทาส"โลก

"อำนาจตัวตน"คือ ตนมีอำนาจ แต่เมื่อเรามี"อวิชชา"อยู่ เราก็"ตกอยู่ใต้อำนาจ'ตัวเอง'ครอบงำเราเอง" เราก็เป็น"ทาส"ตัวเอง ที่เราก็ยังมี"อวิชชา"เป็น"ทาสโลก"อยู่นั่นเอง

"อำนาจธรรม"คือ ธรรมมีอำนาจ เมื่อเรามี"อวิชชา"อยู่เราก็"ตกอยู่ใต้อำนาจ'ตัวเอง'ที่เราก็ยังมี'อวิชชา'ในตัวเอง

"อธรรม"ก็ครอบงำเราเองอยู่ตามเดิมอีกหนะแหละ

"ธรรมาธิปไตย"คือ ธรรมมีอำนาจ แต่เมื่อเรา"อวิชชา"อยู่ เราก็"ตกอยู่ใต้อำนาจของ'อธรรม'ในตัวเองครอบงำเราเอง"

(๑๐๘) อำนาจที่ไม่พ้นอวิชชาย่อมเอาไว้ข่มผู้อื่น สุดท้ายทำร้ายตัวเอง!

ดังนั้น "ธรรมมีอำนาจ"แบบที่เป็น"โลกียธรรม"ก็ย่อมเป็น"อำนาจ"ที่ยัง"อวิชชา"อยู่ ยังไม่"พ้นอธรรม"ไปได้ง่ายๆเลย มิหนำ"ยิ่งหนักเป็นอำนาจที่ซับซ้อนซ่อนเชิงหลอกผู้อื่น"ซ้ำเติมอีก แม้จะเป็นผู้มี"อำนาจ"มากเท่าใดก็เป็นเพียงผู้มี"ลาภยศสรรเสริญสุข"มากเท่านั้น แล้วก็นำมาใช้เป็น"นาย"ข่มผู้อื่น ใช้"ลาภยศสรรเสริญสุข"ทำร้ายผู้อื่น แม้แต่ทำร้าย"ตนเอง"อยู่นั่นเอง ตนเองจึงยังเป็น"ผู้ร้าย" ตามที่มี"อวิชชา"นั้นๆ

จึงต้องเป็นผู้"พ้นอวิชชา"ถึงจะมี"วิชชา"ที่"หลุดพ้น"จากอำนาจ"โลก"และอำนาจ"อัตตา" เป็นผู้"อยู่เหนือโลก-อยู่เหนืออัตตา"อย่างเป็นความจริง ด้วยการมี"โลกุตรธรรม"

ไม่เช่นนั้นก็จะมีแต่"โลกียธรรม"เป็น"ผู้อยู่เหนือ"ชนิดที่เป็น"การอยู่เหนือ"ด้วย"อำนาจลาภยศสรรเสริญสุข"แล้วก็ใช้ข่มกันอยู่นั่นเอง ข่มผู้อื่น ทำร้ายผู้อื่น ด้วย"อธรรม"สุดชาญฉลาดยอดเยี่ยมที่เรียกกันด้วยศัพท์บาลีว่า"เฉโก"นี่เอง

(๑๐๙) อธรรมสุดฉลาดสร้างเฉโกอัจฉริยะ!

"เฉโก" จึงคือ ความฉลาด ซึ่งเป็นความฉลาดคนละโลกกับ"ปัญญา"กันเลย ที่สามารถมิได้ถึงขั้นอัจฉริยะทีเดียว แต่เป็น "ความฉลาด"ที่ร้ายกาจมาก เพราะจะซับซ้อนด้วยเล่ห์ที่สุดยอดแห่งความฉลาด ทำทุกข์ให้ตน "หลงทำสุข"ให้ตน ให้สังคมคนที่ครองตนด้วย"โลกียธรรม"มาตลอดกาลนาน

ซึ่งคนผู้อยู่ใน"โลกียธรรม"นั้นออกจาก"โลก"ที่เต็มไปด้วยอำนาจลาภยศสรรเสริญสุขไม่ได้อยู่นั่นแหละ

(๑๑๐) รู้แจ้งจริงย่อมหลุดพ้นทาส ย่อมมีอิสระเสรีสุดยอด!

จนกว่าคนผู้นั้นจะมี"โลกุตรธรรม"ถึงขั้นสามารถ"อยู่เหนือ(อุตตระ)" ทั้ง"โลก"ทั้ง"อัตตา"และทั้ง"ธรรม"ที่ยัง"อวิชชา"เพราะยังไม่"พ้นโลกีย์"

จึงจะใช้"ธรรม"ที่เป็น"โลกุตระ"นั้นๆ ควบคุมหรือจัดการกับ"โลก"กับ"อัตตา"ได้อย่างเป็น"ธรรม"ชนิดที่เป็น"วิชชา ๘"

ซึ่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"โลก" ความเป็น"เทฺว-มาร-พรหม"บริบูรณ์

แล้วทำตน"หลุดพ้น"จากการเป็น"ทาส" ได้อย่างหมดสิ้นสมบูรณ์ เป็นผู้มี"อิสระเสรี"สุดยอด

(๑๑๑) โลกียธรรมชอบข่ม โลกุตรธรรมชอบช่วย!

ความเป็น"โลกียธรรม"จึงเป็น"ธรรม"ที่มี"อำนาจแบบอวิชชา" จะยังไม่พ้นมี"การข่ม" ไม่พ้น"การทำร้าย"กันอยู่

ส่วนความเป็น“โลกุตรธรรม”นั้นเป็น“ธรรม”ที่มี“อำนาจแบบวิชชา” ที่ไม่มี“การข่ม” ไม่มี“การทำร้าย”เลย

เพราะเป็นผู้มี“ปัญญา”ยิ่งบริบูรณ์จริง ก็ยิ่งไม่มี“เฉโก”

แม้จะเป็นผู้ตำหนิติเตียนผู้อื่นอยู่อย่างหนักหนาปานใดอยู่ก็ไม่ใช่การข่ม หรือการทำร้ายผู้ที่ถูกตำหนินั้นๆแต่อย่างใด

ทว่าเป็น“ความเมตตา” เป็น“ความหวังดี”แท้จริงด้วยซ้ำ

จึงเป็นผู้“อนุเคราะห์โลก”คือ “โลกานุกัมปายะ”ที่แท้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลกวิทู” เพราะมี“โลกุตรจิต”ในตนจริง

(๑๑๒) ความเป็นโลก-อัตตาและธรรม ๓ คำ หากขาดปัญญาก็ไม่รอด!

ผู้ไม่มี“ปัญญา”ที่สัมมาทิฏฐิแท้จริง จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ความเป็น“อัตตา” และความเป็น“ธรรม”ที่เป็น“โลกุตรธรรม”แน่นอน

จึงล้วน“ตกอยู่ใต้”อำนาจโลกและใต้อำนาจอัตตา

แม้แต่อำนาจ“ธรรม”ที่เป็น“โลกียธรรม”อยู่เป็นธรรมดา

ก็เป็นคน“โลกีย์”ผู้ยังทรงสภาพ“เทฺวนิยม”ที่ยังมี“อวิชชา”เป็นเจ้าเรือนเป็นปกติสามัญ

(๑๑๓) ก้าวเข้าสู่โลกุตระ ต้องได้ยินได้ฟังจากผู้อื่นก่อนเท่านั้น!

จนกว่าจะได้รับรู้-ได้ยิน-ได้พบกับ“ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระ”

จากผู้มี“โลกุตรธรรม”ในตนแล้ว

ตั้งแต่ผู้สัมมาทิฏฐิจริงที่อยู่ในฐานะครู

หรือได้รับฟังจากสัตบุรุษ ได้อ่านข้อบันทึกของสัตบุรุษ

ยิ่งได้ฟังจากพระพุทธเจ้าก็ยิ่งสุดยอด จึงจะสามารถเกิด“ความรู้ใหม่”ที่เป็นความรู้ชนิด“อื่น(อัญญ)”ที่แตกต่างกันคนละขั้ว คนละโลกกับความรู้“โลกียะ”ตรงกันข้ามกัน(ปฏิโสตัง)ทีเดียว

เมื่อได้ยินได้ฟังแล้วก็เข้ามาศึกษาจึงจะเริ่มต้นมี“โลกุตร-ธรรม”เกิดขึ้น เพิ่มขึ้น เจริญขึ้นๆไปตามลำดับ เป็น“ปัญญา”

(๑๑๔) ขั้นตอนสู่ธรรมาธิปไตย

ผู้ศึกษาและปฏิบัติจนกระทั่งเกิด“ธรรม”ที่เป็น“พลัง”หรือ“อำนาจ”ทาง“จิต”

หยั่งลง(โอคธา) หรือ“ทรงขึ้น(ธัญญ)”

และสะสมเพิ่มขึ้น“ทรงไว้(ธัมม)”ไปตามลำดับเป็น“โลกุตร-ธรรม”

มีแรงหรือกำลังตามกระบวนการของ“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”

ที่เป็น“อำนาจ”หรือ“อธิปไตย”อันเกิดในจิตอย่างวิเศษเป็นอุตตริมนุสสธรรม

ซึ่งเป็น“โลกุตรธรรม”ก็เรียกเต็มภาษาว่า“ธรรมาธิปไตย”

“ธรรมาธิปไตย”นี้เป็น“โลกุตรธรรม” อันเป็น“ธรรมะ”ที่มี“อำนาจ”อยู่เหนือ“โลก” และอยู่เหนือ“อัตตา”

(๑๑๕) สิ่งที่เกิดคือคุณวิเศษ คือปาฏิหาริย์ คือกุศลจิต!

คนผู้มีพลังจิตแบบ“อยู่เหนือ(อุตตระ)”นี้เป็น“คุณวิเศษ”

คือ“อุตตริมนุสสธรรม”แบบพุทธ

ที่ได้เรียนรู้ความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา” ตาม“พระอนุสาสนี”ชนิดที่เป็น“ปาฏิหาริย์”

“ธรรมะ”ที่มีสภาวะ“อยู่เหนือ”นี้ จะไม่ใช่“ภาวะของอกุศลจิต”เป็นอันขาด

แต่เป็น“ภาวะของกุศลจิต”โดยแท้ถ่ายเดียว

และเป็นความ“อยู่เหนือ”ชนิดที่มี“โลกุตรธรรม”แท้จริงด้วย

(๑๑๖) สะสมอินทรีย์ ๕ พละ ๕ จึงเป็นอาริยะ จึงเป็นโลกุตระ จึงมีใจช่วยเหลือเกื้อกูล!

ใน“โลกุตรธรรม ๓๗”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ นั้น

จัด“อินทรีย์ ๕”อยู่ใน“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ข้อที่ ๔ และจัด“พละ ๕ อยู่ในข้อที่ ๕

พลังอำนาจที่สะสม เจริญขึ้นทั้ง“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”นี้เป็นความเจริญของ“ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ--ปัญญา”

อันเป็นของ“อาริยบุคคล” ที่มี“โลกุตรธรรม”โดยเฉพาะ

ไม่ใช่แค่เป็น“ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ--ปัญญา”ที่เป็นของ“ปุถุชน” ที่มีแต่“โลกียธรรม”เท่านั้น

จึงไม่ใช่พลังหรืออำนาจที่จะไปข่ม ไปเบ่ง ไปทำร้าย ไปเบียดเบียนใคร แต่เป็นพลังอำนาจที่จะไปช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น สัตว์อื่น สิ่งอื่นโดยแท้

(๑๑๗) เป้าหมายพุทธต้องอยู่เหนือโลกเหนืออัตตาให้ได้!

เป้าหมายหลักสำคัญยิ่งใหญ่ในการปฏิบัติของศาสนาพุทธนั้นอยู่ที่ความ“อยู่เหนือโลก”

ที่เรียกด้วยภาษาว่า “โลกุตระ”

และจะรวมความ“อยู่เหนืออัตตา”ไปด้วยพร้อมกันในตัว

เพราะการศึกษาของพระพุทธเจ้าจะเป็น“ภาวะ ๒”เสมอ

“โลก”กับ“อัตตา”จึงคือ “ภาวะ ๒”คู่เอก ที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แล้วศึกษาปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุ“อนุตตริยะ”สัมบูรณ์

(๑๑๘) เหนือโลก-เหนืออัตตา สู่ภาวะ“อนุตตริยะ” สุดยอดเยี่ยม!

“อนุตตริยะ”คือ ความยอดเยี่ยม, ภาวะที่ยอดเยี่ยม

ซึ่งเป็น“ความยอดเยี่ยม”สุดๆ ที่ไม่มีอะไรจะสุดกว่านี้อีก

“อนุตตริยะ” หมวดหนึ่งมี ๓ ได้แก่ ๑.ทัสสนานุตตริยะ(การเห็นอันเยี่ยม) ๒.ปฏิปทานุตตริยะ(การปฏิบัติอันเยี่ยม) ๓.วิมุตตานุตตริยะ(การหลุดพ้นอันเยี่ยม)

ที่จริงนั้นทั้ง ๓ นี้ก็ครบบริบูรณ์แล้ว ทั้งการเห็นแจ้งที่สุดยอดเยี่ยม-ทั้งปฏิบัติก็ได้ผลสำเร็จถึงที่สุดยอดเยี่ยม-ทั้งหลุดพ้นจากกิเลสภายนอก(กามคุณ ๕)หรือจากโลก

และจากกิเลสอัตตาภายใน(นามธรรม)ถึงที่สุดยอดเยี่ยมหมดจบ

(๑๑๙) ยอดเยี่ยมข้อ ๑ ทัสสนานุตตริยะ สัมผัสจริง!

๑.“การเห็น(ทัสสนา)”คือ ต้องมี“การดู”ด้วยตา

“การได้ยิน”ด้วยหู

หรือต้องมีทวารภายนอกทั้ง ๕ “สัมผัส”กระทบกันจริงๆ

แล้วได้มี“การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ด้วย“การสัมผัสสภาวะภายนอกนั้นๆ”

และเกิด“การรู้”ด้วยธาตุรู้ภายในเป็น“คู่”ของ“รูป-นาม”เสมอ

ยืนยัน“การเห็น”ทุกอย่างครบครันถ้วนรอบบริบูรณ์ สุดยอดแห่ง“การเห็น”ไม่มีอะไรเทียมเท่าอีกแล้ว

(๑๒๐) ยอดเยี่ยมข้อ ๒ ปฏิปทานุตตริยะ ปฏิบัติจริง!

๒.“การปฏิบัติ(ปฏิปทา)”คือ ต้องมีการประพฤติ-การกระทำ-การปฏิบัติเรียนรู้ฝึกฝนกันจริงๆ

จนเกิด จนเป็นได้ จนมีสภาพของผลในการปฏิบัตินั้นๆเจริญตามลำดับขั้นจริง

ยืนยัน“การประพฤติปฏิบัติ”อย่างเยี่ยมยอดเต็มที่แล้วจริง

มิใช่ได้แต่รู้ ได้แต่ผกผันขบคิดหรือได้แต่รวบรวมรอบรู้ให้มากๆๆ เท่านั้น

(๑๒๑) ยอดเยี่ยมข้อ ๓ วิมุตตานุตตริยะ บรรลุจริงไม่กลับกำเริบ!

๓.“การหลุดพ้น(วิมุตติ)”คือ ต้องมีการบรรลุถึงจุดสุดยอดจบกิจของการปฏิบัตินั้นๆ

ดับเหตุที่จะให้เกิด“ภาวะนั้น”อีกได้แท้จริง

ได้ทบทวนพิสูจน์“ผล”ว่าเป็น“ความจบ”จริง

อย่างเที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นไปอีก-ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ อย่างสุดยอดสุดเยี่ยมแน่แท้แล้ว

“ความยอดเยี่ยม” ๓ประการนี้ ก็ยืนยันความสำเร็จกันได้เยี่ยมยอดแล้ว

โดยเฉพาะเรื่องของการ“ดับกิเลส”หรือเรื่องของ“การพ้นทุกข์-พ้นสุข”ที่เป็น“อาริยสัจ ๔”

(๑๒๒) ความยอดเยี่ยมที่ละเอียดลึกลงไปอีกคือ อนุตตริยะหมวด ๒ อันมี ๖ ข้อย่อย!

หรือจะเป็น“อนุตตริยะ”อีกหมวดหนึ่ง คือ“อนุตตริยะ๖”ได้แก่

๑. ทัสสนานุตตริยะ(การเห็นอันเยี่ยม)

๒. สวนานุตตริยะ(การฟังอันเยี่ยม)

๓. ลาภานุตตริยะ(ลาภหรือการได้อันเยี่ยม)

๔. สิกขานุตตริยะ(การศึกษาอันเยี่ยม)

๕. ปาริจริยานุตตริยะ(การรับใช้อันเยี่ยม)

๖. อนุสสตานุตตริยะ(การระลึกอันเยี่ยม) ล้วนเป็น“ความยอดเยี่ยม”ของคนผู้ได้ศึกษาปฏิบัติธรรม ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฏฐิ

แล้วจะสามารถ“อยู่เหนือโลก-อยู่เหนืออัตตา-อยู่เหนือธรรม”ได้อย่างเป็นคุณวิเศษที่เป็นคุณแก่โลก

และเป็นคุณแก่ตนสุดยอดเยี่ยมเป็น“อนุตตริยะ”แท้จริง

เพราะมี“ธรรม”ที่เป็น“โลกุตรธรรม”คือ“ธรรมอยู่เหนือโลก”

(๑๒๓) ลักษณะอยู่เหนือโลกย่อมไม่ข่ม ไม่เกทับ ไม่ดูถูก ไม่ร้าย และทำแต่ประโยชน์!

คำว่า“อยู่เหนือโลก”จึงไม่ใช่ไป“ข่มโลก” ไป“ทับบนโลก” ไป“ดูถูกโลก”แต่อย่างใด หรือไปเป็นภัยเป็นโทษร้ายต่อโลก

แต่เป็นผู้“หลุดพ้นจากอำนาจโลก”ครอบงำตัวเราได้อย่างบริบูรณ์สนิทจริง

ซึ่งกลับเป็นผู้“อนุเคราะห์โลก”หรือ“ช่วยเหลือโลก” เป็น“โลกานุกัมปายะ”ด้วยซ้ำ เพราะเป็นผู้“มีธรรม”จริงๆ

“อำนาจโลก”ก็มี“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”นี่เองครอบงำอยู่

ซึ่งผู้หลุดพ้นอำนาจโลก คือ ผู้“ลอยตัวหรืออิสระได้จริงการครอบงำของโลกนั้นได้แล้ว”

“หลุดพ้นคืออิสระจากความเป็น‘โลก’ได้แท้จริง”

ซึ่ง“โลก”ก็คือ ความเป็น“โลกียะ”ทั้งหลายทั้งหมด

(๑๒๔) อยู่เหนือโลกต้องไม่เป็นทาส!

ผู้“อยู่เหนือ”อำนาจโลก หรือ“หลุดพ้น”อำนาจโลก

จึงได้แก่ ผู้หมดความเป็น“ทาสโลกียะ”

ก็คือ ไม่เป็น“ทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”กันได้ชนิดที่“จิตใจ”หมดกิเลสที่เสพติดนั้น

สิ้นความยึดถือ(ดับสิ้นอุปาทาน)ในความเป็นโลกียะจริงๆ

(๑๒๕) อยู่เหนือโลกต้องมีธรรมาธิปไตยในตน!

คนผู้จะ“อยู่เหนือโลก”หรือ“หลุดพ้นอำนาจโลก

คือ จะต้องเป็นผู้มี“ธรรมาธิปไตยในตน”แล้วจริง จึง“หลุดพ้นอำนาจโลก”

เรียกตามศัพท์สั้นๆว่า“อยู่เหนือ(อุตตระ)โลก” ก็คือ“โลกุตระ”

(๑๒๖) โลกใบนี้มี ๒โลกซ้อนกันอยู่ โลกโลกียะกับโลกโลกุตระ จะไปทางไหนเลือกเอา!

“โลกุตระ”จึงเป็นอีก“โลก”หนึ่ง คนละโลกกับ“โลกียะ”

ขอย้ำ..ผู้จะ“อยู่เหนือโลกได้”หรือ“หลุดพ้นอำนาจโลกได้”นั้น

ต้องเป็นผู้มี“ธรรมาธิปไตย”แท้จริง

นั่นคือมี“โลกุตรธรรม”นี่เอง

จึงจะเป็นผู้บรรลุธรรม“อยู่เหนือ”ความเป็น“โลกาธิปไตย”

และทั้งเป็นผู้“อยู่เหนืออัตตาได้”ด้วยหรือ“หลุดพ้นอำนาจอัตตา”ได้อีกด้วย

คือต้องเป็นผู้มี“ธรรมะ”ที่“อยู่เหนือ”ความเป็น“อัตตาธิปไตย”แท้จริง

นั่นคือมี“โลกุตรธรรม”นี่เองจึงจะเป็นผู้บรรลุธรรม“อยู่เหนือ”ความเป็น“อัตตา”ของตน

ซึ่งล้วน“อยู่เหนือ”ตามภาษาเรียกว่า “อุตตระ”นี้แล

(๑๒๗) ก้าวเข้าสู่ความเหนือ ต้องปฏิบัติ “ศีล” อย่างมีต้น-กลาง-ปลาย!

ผู้“อยู่เหนือ”ได้สำเร็จนั้น

คือ ผู้ศึกษาอบรมตนโดยมี“ศีล”เป็นหัวข้อหลักกำกับการปฏิบัติ

ให้“หลุดพ้น”จากแต่ละสิ่ง ไปตามลำดับมีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายของความเป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

ถูกต้องตรงตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“ศีล”นี้ เป็น“ตัวแรก-มูลต้น”

ที่จะกำหนดให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า “ศีล”ข้อนั้นๆ ก็คือ

สิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นคืออะไร..อะไรเป็นอะไร..

อะไรจะเป็นอะไร..อะไรจะไปสู่อะไร..

อะไรจะเกี่ยวกับอะไร..อะไรจะเกิดผลอะไร..

อะไรจะดียังไง..อะไรจะพาพ้นทุกข์อย่างไร..

อะไรประสพความสำเร็จแล้วอย่างไร..อะไรที่จบกิจเป็นอย่างไร..

ภาวะนั้นๆ คืออะไร จบกิจแล้วเป็นไฉน

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า เราหลุดพ้นจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ ชัดเจน แจ่มแจ้ง มีหลัก มีฐาน มีสภาวะตัวตนของสิ่งนั้นภาวะนั้น

เป็นการยืนยัน “ความหลุดพ้น”จากสิ่งนั้นกันอย่างถูกตัวตนของสิ่งนั้นภาวะนั้นจริงๆ

(๑๒๘) ศีลจะเป็นเครื่องชี้วัด หลุดพ้นก้าวหน้าขั้นไหนแค่ไหนเรื่องอะไร!

ไม่ใช่ว่า ยืนยันไม่ได้ว่า หลุดพ้นอะไร หลุดพ้นจากสิ่งใด ภาวะไหน

"ศีล"จึงเป็นเครื่องบ่งบอกถึง สิ่งนั้น เรื่องนั้น ภาวะนั้นที่เราได้"หลุดพ้น"จริง

มิใช่"ความหลุดพ้น"ที่เหมารวมมั่วๆไปหมดว่า "หลุดพ้นแล้ว" แต่บอกไม่ได้ว่า หลุดพ้นอะไร หลุดพ้นจากสิ่งไหน หลุดพ้นจากภาวะใด หลุดพ้นด้วยอาการอย่างไร

(๑๒๙) แม้หลุดพ้นแล้วถึงจะมาสัมผัสยั่วยวนก็ไม่หวั่นไหว!

ที่สำคัญยิ่งก็คือ สิ่งนั้น,ภาวะนั้น ก็ยังมีอยู่

เราผู้"หลุดพ้น"ได้นี้ก็ยังสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งนั้น,ภาวะนั้นอยู่ปกติ ไม่ได้หนีจากสิ่งนั้นภาวะนั้น

กระทบสิ่งนั้นภาวะนั้นได้

มิหนำซ้ำสิ่งนั้นภาวะนั้นกระแทกแรงๆยั่วยวนจัดๆ ก็ยังได้

บอกสิ่งนั้นได้ บอกภาวะนั้นได้

แต่"จิต"ของเราเป็น"ตัวหลุดพ้น"

"จิต"ของเรา"ดับกิเลสในจิต"

"จิต"ของเราหมดสิ้น"ความเป็นทาส"สิ่งนั้นภาวะนั้น

"จิต"ของเรามีประสิทธิภาพ"อยู่เหนือ"สิ่งนั้นภาวะนั้น

"จิต"เราเป็น"อิสระ"แท้จริง

"อิสระ"จากอะไร สิ่งไหน ภาวะใด ก็มีสิ่ง-มีภาวะนั้นๆ เป็นเหตุเป็นปัจจัย บอกได้ ชี้ระบุได้

ไม่ใช่ว่า ไม่รู้อะไรเป็นอะไร เหมารวมมั่วซั่วตีถัวไปหมด

(๑๓๐) ศีลเป็นปฐมบทของการปฏิบัติธรรมสู่ความหลุดพ้น ไม่มีข้อยกเว้น!

"ศีล"จึงเป็น"ตัวแรก-มูลต้น"ใน"จรณะ๑๕ วิชชา๘" ที่จะกำหนดไว้เป็น"เรื่องๆ" เป็น"ข้อๆ" เป็น"ตัวตน"

ชี้บ่งชัดยิ่งว่าอะไรคืออะไร

อะไรเป็น"เหตุ" อะไรเป็น"ผล" ซึ่งมีตัวเทียบตัววัด

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"เทฺว" แต่ละ"คู่"ชัด

แยกภาวะ"๒"ได้ทุกสิ่งส่วน ทุกภาวะ ทุกอาการ ว่า อะไรแตกต่างจากอะไร

พุทธจะมี"ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์"ใน"เทฺว"เสมอ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าอะไรต่ำ-อะไรสูง

อะไรดี-อะไรชั่ว

อะไรโลกียะ-อะไรโลกุตระ

อะไร"อยู่เหนือ"อะไรกันจริงๆแท้ๆ

เห็นความสำคัญยิ่งยอดของ"ศีล"ขึ้นมาบ้างมั้ย?

(๑๓๑) "ศีล"คือพี่ใหญ่ พี่คนโตของการเดินทาง!

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันแข็งขันที่สุดว่า

สีลัง โลเก อนุตตรัง

นั่นคือ ศีลยอดเยี่ยมในโลก

ถ้าไม่ยอดเยี่ยมจริง "ศีล"ก็คงไม่เป็น"ตัวที่๑"ของ"วิชชาจรณสัมปันโน" อันเป็น"พุทธคุณ"ของพระพุทธเจ้าแน่

เพราะฉะนั้น องค์ประกอบของ"ธรรม"ใดที่ไม่มี"ศีล"เป็น

เครื่องชี้บ่งกำหนด“หัวเรื่อง-หัวสิ่ง-หัวสภาวะ”นั้นๆ

ก็ไม่สามารถกำหนด“ตัวตน” หรือกำหนดกรอบ

ก็ไม่มี“เป้า” ไม่มี“ภววิสัย” ไม่มี object ในการศึกษา

ก็ไม่มี“เหตุ”ที่จะเป็น“ปัจจัย”ในการศึกษา“เทฺว”ในโลก

คือไม่มี“ภาวะ ๒”ที่จะเรียนรู้“ความแตกต่าง”ของกันและกันได้

ก็ไม่สามารถจะรู้“ที่สูง-ที่สุด”ของภาวะทั้งปวงในโลกได้

การศึกษาและจัดการภาวะทั้งปวง จึงต้องตีแตกแยกแยะ“เทฺว”คือ“ภาวะ ๒”ให้ได้

“ศีล”และ“ธรรม”จึงเป็น“เทฺว”คู่สำคัญยิ่งยอดที่ต้องพูดเป็นภาวะคู่ว่า “ศีลธรรม” ดังที่ได้ฟัง ได้รู้ ได้ยินกันชินหู

การปฏิบัติธรรมทั้งหลาย จึงขาด“ศีล”เป็นตัวกำหนด“หัวเรื่อง”ไม่ได้ ด้วยประการฉะนี้

(๑๓๒) สมาธิไม่เอาศีลก็เรียกสมาธิเดียรถีย์!

การปฏิบัติ“ธรรม”ของพุทธจึงต้องมี“ศีล”เป็นหลักเสมอ

ดังนั้น “สมาธิ”ที่ไม่มี“ศีล”เป็น“ตัวต้น”จึงผิดทฤษฎีพุทธ

ไม่ใช่“ศีล”ไม่เอา..ทิ้ง“ศีล”ไป

เอาแต่“สมาธิ”แบบเดียรถีย์

และความรู้ก็มีแต่“สัญญา”

แล้วหลงผิดว่าเป็น“ปัญญา”อย่างที่ชาวพุทธปัจจุบันนี้เป็นกันอยู่

มันก็ออกนอกรีตไปเป็นเดียรถีย์หมด ดังที่เป็นกันอยู่จริง

ต้องมี“ศีล”เป็นกรอบกำหนดการศึกษา

แล้วจะจัดการความเป็น“จิต”แต่ละเรื่อง แต่ละขนาด แต่ละเนื้อหาได้อย่างมี“สภาวะจริง(object)”

ไม่เลอะเทอะเละเทะมั่วซั่วไปหมด

แต่มี“ชิ้น”มี“อัน”มี“ตัวตน(อัตตา)”ให้ศึกษา

อย่างน้อยก็“สังขาร”ที่มี“ภาวะ ๒”หรือ“เทฺว”ให้ศึกษาจัดการเสมอ

และมี“ปัญญา”เป็นตัวรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นั้นๆอยู่ด้วยตลอด

จึงจะสามารถจับมั่นคั้นตายได้ว่า “เห็นความเกิด” และ“ทำความดับ”

หรือทำ“วิมุติ”หลุดพ้นจากภาวะนั้นๆได้แท้ๆ

(๑๓๓) ไตรสิกขา ศีลสมาธิปัญญา ดูถูกดูแคลนละเลยตัวใดตัวหนึ่งไม่ได้!

ศาสนาพุทธมี“ไตรสิกขา”เป็น“สูตรสำเร็จ”ของการศึกษา

“ศีล สมาธิ ปัญญา”แยกกันไม่ได้ อย่าแยกกันเป็นอันขาด

เพราะทั้ง ๓ นี้เกื้อกูลกันและกัน เป็นปฏิสัมพัทธกันตลอด

ถ้าไม่มี“ศีล”กำกับเป็นข้อๆไปตามลำดับ

หลงเน้นแต่“หลับตา”

ปฏิบัติโดยไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”อันเป็นเครื่องชี้บ่งถึง“ข้อปฏิบัติไม่ผิด”ของศาสนาพุทธ

ที่อยู่ใน“พุทธคุณ ๙”แท้ๆคือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ของ

พระพุทธเจ้าไปเลย

อย่างที่หลงผิดเตลิดเปิดเปิงกันอย่างกู่ไม่กลับ

"สมาธิ"จึงได้แต่"สมาธิเดียรถีย์"

(๑๓๔) หลับตาทำสมาธิคือแสวงบุญนอกเขตพุทธ!

ทำความชัดเจนแจ่มแจ้งให้ได้จริงๆเถิดว่า

"หลับตา"ปฏิบัตินั้น "มันแสวง'บุญ'นอกขอบเขตพุทธ"

มันเป็นของเดียรถีย์เขา

เพราะการ"หลับตา"ปฏิบัติกันนั้น มันไม่มีกระบวนการ"โลกุตรธรรม ๓๗"

จึงเกิดความ"อยู่เหนือ(อุตตระ)"ไม่ได้

ความเป็นที่สุด ที่เยี่ยมยอด"อนุตตริยะ"จริง ก็เกิดไม่ได้

มัน"มิจฉาทิฏฐิ"เต็มรูปแล้ว ตั้งแต่"กาย"ตัวแรกก็ไม่มี

จุดสำคัญวิเศษเยี่ยมยอดที่จะเกิด"อนุตตริยะ"ได้ก็คือ

ต้องปฏิบัติตามกระบวนการ"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"จึงจะเกิดมรรคผล

อันมีปฏิสัมพัทธของ"สัมมามรรค-สัมมาผล"

หมุนรอบเชิงซ้อนกัน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีราวภาโส)ขึ้นมาได้ด้วย"โลกุตรธรรม ๓๗"

แล้วบรรลุสู่"โลกุตรธรรม ๙" เป็น"อาริยบุคคล ๙"

(๑๓๕) นอกเขตพุทธเพราะรู้แต่กายนอกไม่รู้กายใน ไม่ดูจิตดูใจดูอาการ! (๑ ไม่ได้ ต้อง ๒ เสมอ)

ดังนั้น ผู้ที่มิจฉาทิฏฐิแต่แรกเลยจากภาษาว่า“กาย”

ก็ไปเข้าใจผิดว่า มีแต่“ภายนอก”เดียวๆเดี่ยวๆไม่มี“ภายใน”ด้วย

ผู้ปฏิบัติผู้นี้ก็เริ่ม“ผิด”ไปแล้วตั้งแต่“กาย”ที่ไปหมายเอาว่า“มีแค่ภายนอก”

เอาแต่“ภายนอก” ๑ เดียว จึงกำหนด“กายไม่เป็น ๒”

“กาย”เป็นแค่“๑” ก็“ผิด”ไปอย่างสำคัญฉะนี้แล

การพิจารณาหรือจัดการกับ“กาย”ของผู้ปฏิบัติผู้นี้ก็มีแต่สรีระ“ภายนอก” ๑ เดียวเท่านั้น

มันไม่เกี่ยวกับ“ใจในใจ”เลย

“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ก็ไม่มีเลย!!! ..ชัดเจนมั้ย?

(๑๓๖) ทำ ๒ ให้เป็น ๑ ต้องอาศัยมนสิการ!

“มนสิการ”เป็น“แดนเกิด(สัมภวะ)”ตามข้อ ๒ ของ“มูลสูตร”ก็ไม่มี(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

“มูลสูตร ๑๐ ข้อ”นี้สำคัญมาก เป็น“มูลเหตุ”ของ“ธรรมทั้งปวง”ตั้งแต่“ต้น”จน“ปลายสุด”แท้ๆทีเดียว

(๑๓๗) คำว่ากายต้องชัดเจนในภาษา และต้องชัดเจนในสภาวะ!

ดังนั้น ผู้เริ่มต้นสับสน กำหนดผิดทั้ง“ภาษา”ที่ว่า“กาย”

และผิดทั้ง“สภาวะธรรม”ในความเป็น“กาย”

ผู้นี้ก็จัดการ“กาย”กันแต่แค่ส่วนใดส่วนเดียวเท่านั้น“ภายนอก”ส่วนเดียวความเป็น“กาย”ไม่เชื่อมโยงเข้ามาถึง

“ส่วน ๒”คือ“ใจภายใน”เลย

ก็ได้แต่พิจารณาก็ดี จัดการก็ดี ก็ทำกันกับแต่“สรีระ”เท่านั้น ก็ผิดแน่!

เพราะ“กิเลส”ที่เป็น“ตัวการสำคัญ”ที่ต้องกำจัดนั้น มันไม่ใช่“สรีระ”

แต่มันเป็น“จิตใจ”หรือ“นามขันธ์”ต่างหาก

(๑๓๘) เจาะสรีระเข้าสู่นามขันธ์ให้ได้!

“สรีระ”นั้นมันไม่ใช่“นามขันธ์”

มันเป็นแต่“ร่าง”ภายนอก มันไม่ใช่ตัว“จิตใจ”

“สรีระ”มันมีแต่“รูปขันธ์”แล้วมันจะเป็น“อาการของกิเลส” ได้อย่างไร

ในเมื่อ“กิเลส”หรือ“กลิ”มันคือ“อาการของ“ใจ”

แม้คำว่า“กายกลิ”ก็คือ “ใจ”

หรือ“จิตกลิ”ก็คือ“ใจ”

ที่เป็น“สาระสำคัญแท้”ต้องกำจัดให้หมดไป

ไม่ใช่ไปกำจัด“สรีระ”หรือ“วัตถุ”ภายนอกแต่อย่างใด

นั่นคือ “อาการใจแท้ๆที่เป็น‘กิเลส’เกี่ยวกับภายนอก”

ส่วน“จิตกลิ”นั้น ถ้า “กิเลสภายนอกหมดไปแล้ว” เสร็จกิจแล้ว ก็เหลือแต่“กิเลสที่เกี่ยวกับใจภายในเข้าไป”

ที่ต้องจัดการตัว“กลิ”หรือตัว“กิเลส”ที่เหลือ“ตัวต่อไป”อีกที

(๑๓๙) จัดการกายต้องชัดเจนภายนอก-ภายใน ต้องชัดเจน ภาวะ ๒ ภาวะ ๑ ภาวะ ๐!

ต้องแม่น ต้องคม ต้องชัดในลำดับ

ความเป็น“ภายนอก”และหรือ“ภายใน”ของความเป็น“กาย”และเป็น“ใจ”กันให้ดีๆ

ให้ตรงๆ อย่าผิดพลาดเป็นอันขาด

จึงเป็นการตัดขาด“ภาวะ ๒”ให้เป็น“ภาวะ ๑” หรือที่สุด“ภาวะ ๐”ได้อย่างเป็นจริง

หากปฏิบัติธรรม ไม่มีลำดับอย่างถูกขั้นตอน

มันก็ลักลั่น สับสน วกไปวนมา

หลงเหลือเศษนั้นส่วนนี้ หลุดรอด

ขาดหกตกหล่น วุ่นไปหมด

มันก็ไม่ราบเรียบ ไม่สะอาดหมดจดราวกับแผ่นกระจก หรือหาดทรายฝั่งทะเล

มันก็ถึงที่สุดบริบูรณ์สัมบูรณ์ไม่ได้

ความเป็นที่สุด ที่เยี่ยมยอด“อนุตตริยะ”จริง ก็เกิดไม่ได้

(๑๔๐) เดินทางไม่ถึงฝั่งเพราะไม่รู้จักสังกัปปะ ๗! เพราะไม่เริ่มที่ ๓ เส้าของวิปัสสนา!

เพราะปฏิบัติไม่เป็นลำดับ ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย

ตามกระบวนการ“สังกัปปะ ๗”

อันมี“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ (๓ เส้าของวิปัสสนา) -อัปปนา-พฺยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา (๓ เส้าของสมถะ) - วจีสังขารา (ผลของการปรุงแต่ง)”

โดยการปฏิบัติ“๓ เส้า”คือ “ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ”

อันเป็นกระบวนการ“๓ เส้า”ของ“วิปัสสนา” และ “๓ เส้า” ของ “สมถะ” แล้วจึงเกิด “ผล” เป็น “วจีสังขาร”

ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ที่รู้ๆเห็นๆ ด้วย“รูปกับนาม”

สัมผัส“ภาวะ ๒” อันเป็น“กาย”ก็ดีและเป็น“เทฺว”ก็ดี

ครบครันทุก“ส่วน ๒”ของทุกสิ่งทุกอัน

(๑๔๑) กิเลสหมดจึงตกผลึก จึงควบแน่น จึงตั้งมั่น!

เมื่อกำจัดกิเลสได้หมดสะอาดหมดจด

แล้วก็ตกผลึกสะสมลงด้วย“ปฏิปัสสัทธิ”

ผนึกควบแน่นเข้าเป็น“ความตั้งมั่นของจิต”

“ความตั้งมั่นของจิต”คือ“สัมมาสมาธิ”

จึงเรียกว่า สมาหิโต ด้วยประการอย่างนี้

“สมาหิโต”ที่เป็น“ความตั้งมั่นด้วยดีแล้ว”

จึงไม่ใช่“เจโตสมาธิ”ที่เป็นสามัญปุถุชน ซึ่งรู้จักกันเข้าใจกันในโลกีย์ทั่วไป

(๑๔๒) ปฏิบัติสับสนไม่มีขั้นตอน มรรคผลย่อมไม่เกิด! ย่อมไม่มี! ย่อมไม่มา!

เพราะไม่มีลำดับของ“ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“มรรค”ก็ไม่เป็นลำดับของกระบวนการ“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ”

ผลก็ไม่มี“ความสะอาดหมดจดจากกิเลสเป็นลำดับ ตกผลึกควบแน่นกันเข้า เป็นอัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา

ก็ไม่มีผลเป็น “วจีสังขาร” ของ “สังกัปปะ ๗” ที่เป็น “ฌานที่ ๔” ของจรณะ ๑๕ วิชชา ๘

จิตสะอาดเป็น“ปริสุทธา”(อุเบกขาข้อต้นของ“อุเบกขา ๕”)ก็ไม่ถูกต้องเป็นจริงตามสวากขาตธรรม หรือตาม“คำตรัสไว้ดีแล้ว”

“ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา”

องค์ธรรมอีก ๔ องค์ของ“อุ เบกขา ๕”ก็ไม่มีขึ้นมาให้สะสมเลย

เพราะไม่สามารถเข้าถึง “ฌานวิสัย” ของศาสนาพุทธ

เนื่องจากปฏิบัติกันแต่ “ฌานหลับตา” ของเดียรถีย์

“สัมมาผล”ก็ไม่มีให้รักษาผล

จนตกผลึกควบแน่นสั่งสม “อัปปนา-พฺยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา”ไปเป็นลำดับ

จนกระทั่งเป็น“อุภโตภาควิมุติ”

สั่งสมลงจบ“สมาหิโต”หรือ“สมาหิตจิต”ในส่วนของ“จิตตั้งมั่นแล้ว” ก็ไม่เป็นที่สุดแห่งที่สุดของ“อนุตตรังจิตตัง”ในส่วนที่เป็น“ศรัทธา”

และไม่เป็น“วิมุตติจิต”คือ“หลุดพ้นแล้ว”อันเป็นที่สุดแห่งที่สุดของ“อนุตตรังจิตตัง”ในส่วนที่เป็น“ปัญญา”

(๑๔๓) สรุปทั้งนี้ทั้งนั้นทั้งหลายทั้งปวง มรรคผลไม่เกิดก็เพราะไม่รู้กายในกาย ไม่รู้เวทนาในเวทนา!

แม้แต่เริ่มต้นด้วยการพิจารณา“กายในกาย”ข้อที่ ๑ ของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตรธรรม”ก็ไม่มีกันเลย

หรือหลงพิจารณา “กาย” กันแต่ “กาย” ภายนอก

การพิจารณา“เวทนาในเวทนา”ข้อที่ ๒ ก็ไม่มี

เพราะไม่มี“ผัสสะ ๖”

เพราะฉะนั้น “กิเลสกาม”ที่เป็น“ภายนอก”

อันต้องกำจัดเป็นขั้นต้นก่อนอื่น

ก็ไม่ได้ทำเป็นขั้นตอนมาตามลำดับ

เฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิบัติเรียนรู้จาก“เวทนา”

อันเป็น“ฐาน”ในการปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน“พรหมชาลสูตร”พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อที่ ๕๑ ถึงข้อที่ ๙๐

ก็ไม่มีการปฏิบัติเลย

ซึ่ง“เวทนา”ที่เป็น“ฐาน”ในการปฏิบัตินี้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนให้ศึกษาอย่างบริบูรณ์

แจกแจงถึง“เวทนา ๑๐๘”ทีเดียว

โดยเฉพาะการแยก“โลกียะ”กับ“โลกุตระ”นั้น

ให้ปฏิบัติตรงที่เป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘”กับ“เนกขัมสิตเวทนา ๑๘” ซึ่งเป็น“ฐาน”แท้ๆของการปฏิบัติธรรมของพุทธ คือ“มโนปวิจาร ๓๖”นี่เอง

ซึ่งต้องเรียนรู้จาก“เวทนาในเวทนา”นี่แหละแท้ๆ ไม่ใช่อื่น

(๑๔๔) การเรียนรู้เวทนาต้องอาศัยผัสสะผ่านทวาร ๕ ทวาร ๖!

ผู้จะ“พ้นทุกข์-พ้นสุข”

ก็ต้องปฏิบัติเรียนรู้จาก“เวทนา”ที่เป็น“ฐาน”แห่ง“ความรู้สึก”

เวทนานี้แหละ“ที่ทุกข์-ที่สุข”ตัวแท้

ถ้าไม่มี“เวทนา” แล้วจะเอา“ความจริงแห่งความรู้สึก”ที่“เป็นทุกข์-เป็นสุข”กันจากที่ไหนกันเล่า?

ผู้ไม่เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”จึงโมฆะจากการบรรลุจริงๆ

ผู้ไม่มี“ผัสสะ”ของ“ทวาร ๕-ทวาร ๖”ก็ไม่มี“เวทนา”

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่มี“ฐาน”ที่จะรู้จัก“ฐานความรู้สึกของสุข-ทุกข์”ตัวแท้ตัวจริงเลย

(๑๔๕) รู้ให้ชัด กรรมฐานไม่ใช่กสิณ ๔๐ แต่อยู่ที่เวทนานี่เอง!

ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ฐาน”ที่จะ“กระทำการปฏิบัติ”

หรือที่พูดๆกันว่า“กรรมฐาน”ของศาสนาพุทธให้แม่นยำถูกตรงเถิด ว่าอยู่ที่ความเป็น“เวทนา”นี่เอง

ไม่ใช่“กสิณ ๔๐”อันเป็นความ“หลงผิด”ที่ไปติดยึดอยู่แต่ใน“ฐานสมถะ”เป็นแน่แท้เด็ดขาด

“เวทนา”นั้น มี“๒”ให้ศึกษาคือ “เวทนาแท้”กับ“เวทนาเก๊”

เราจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ของตน ในส่วนที่เป็น“เวทนาเก๊”

ที่ยังเป็น“ทาสธรรมชาติ”ได้จริง เพราะแยก“เทฺว”เป็น

ซึ่ง“เทฺว”นั้นมีทั้ง“กายกับจิต”รวมอยู่ทั้ง ๒ ภาวะ

หากผู้ใดยัง“อวิชชา” มิได้เรียนรู้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ก็เกิด“วิชชา”ไม่ได้

(๑๔๖) จัดการกับเวทนา ทำเทวะหรือภาวะ ๒ ให้เป็น ๑ ด้วยโยนิโสมนสิการ!

เพราะแยก“เทฺว”คือ“ภาวะ๒”ไม่เป็น เช่น “กาย”ก็ดี“จิต”ก็ดี ยังมิจฉาทิฏฐิ

แยก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ไม่ได้อย่างสัมมาทิฏฐิครบถ้วนนั่นเอง

คนผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึงต้องเรียนและปฏิบัติให้ถ่องแท้

ภาษาบาลีว่า “โยนิโส”คือ ถ่องแท้แยบคาย

“มนสิการ”คือ การทำใจในใจ

“การทำใจในใจให้ถ่องแท้”ที่บาลีว่า “โยนิโสมนสิการ”นี่เอง

(๑๔๗) การเรียนรู้“กาย”ขาด“ภายนอก”ก็ไม่ได้ ขาดภายในก็ยิ่งไม่ได้!

และ“กาย”ก็หมายถึง “ธรรมะ ๒”ที่มีให้เรียนทั้ง“ภายนอก-ภายใน”

ซึ่งต้องเรียนจาก“ภายนอก”เข้าไปหา“ภายใน”เสมอ

ขาด“ภายนอก”ไม่ได้ มันไม่ครบ“กาย”

ก็จะไม่สามารถบรรลุอรหันต์

เพราะผู้ได้ชื่อว่า“อรหันต์”ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”

แต่ไม่ใช่ไปจัดการอยู่กับ“ภายนอก”

เฉพาะ“ร่าง(สรีระ)”อันคือ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลมนี้เท่านั้น

เป้าสำคัญต้องจัดการ“กิเลส”ที่อยู่ในใจ

เพียงแต่ว่า ทั้งในขณะปฏิบัติ ทั้งที่บรรลุธรรมแล้ว

ผู้บรรลุนั้นก็ยังมี“กาย”สัมผัสสัมพันธ์อยู่กับ“ภายนอก-ภายใน”นั้นอยู่ปกติ

ไม่ขาด“กาย”ไปแต่ อย่างใด

ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่มีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ตามเดิมอยู่

ที่ไม่มีนั้นทำ“กิเลส”ให้หมดไป

ซึ่งแน่นอนว่า “กิเลส”มันคือ“จิตเก๊ๆ

”มันคือ“ภายใน”แท้ๆ

ก็กำจัดเฉพาะ“กิเลส”นี้ให้มัน“ตายสนิทนิรันดร์”ให้จริง

(๑๔๘) ทำความเข้าใจประเด็นภายนอก-ภายในอีกที!

แม้“กิเลส”ดับสิ้นแล้ว

“กาย”คือ“ภายนอก-ภายใน”ก็มีอยู่

และ“ธาตุรู้”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายนอก-ภายใน ตามปกติสามัญของคนทั้งหลาย

เพียงแต่“กิเลส“ภายนอก”แค่นั้น“ดับ”

ถ้าภูมิ“อนาคามี”ก็กิเลสภายนอกเท่านั้น“ดับ”

ยังมีเหลือกิเลสภายใน

ก็ต้องกำจัดกิเลสภายในที่เหลือให้หมดสิ้น

แต่ถ้า“อรหันต์”ขึ้นไป ก็“ดับ”ได้หมดทั้งกิเลสภายนอก-กิเลสภายใน

และทั้งอนาคามี-อรหันต์ต่างก็มีความสัมผัสสัมพันธ์กับความเป็น“กาย”

คือมีภายนอก-ภายในอยู่ปกติเป็นชีวิตสามัญ

มิใช่หลงผิดแค่ว่า เอาแต่“ภายใน” ภายนอกไม่เกี่ยวเลย

(๑๔๙) อย่างไรที่เรียกว่า "ดับสัญญา"!

เลยทิ้ง"สัมผัสภายนอก" เอาแต่ปฏิบัติ"หลับตา"

มุ่งเข้าไปจัดการ"ดับภายใน"

มันก็ได้แต่"ดับสัญญา"ของตนเองเท่านั้น

"สัญญา"คือ "ความจำ" และ"การกำหนดรู้ในปัจจุบัน"นั้น

ซึ่งการกำหนดรู้ในปัจจุบันขณะที่"หลับตา"ปฏิบัตินั้น

มันกำหนดรู้กันเพียงใน"ภวภพ"ภายในเท่านั้น

มันไม่มี"กามภพ"

มันเป็นแค่"ปัจจุบันขณะที่ผู้ปฏิบัติอยู่ในภพภายใน"

(๑๕๐) ข้อแตกต่างของกามภพ-รูปภพ-อรูปภพ

เพราะมันไม่ยืนยัน"ภพทั้ง ๓"ที่เปิดความรับรู้อยู่ครบ

คือรับรู้อยู่ทั้ง"กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ"ว่า "กามภพ"เราก็ไม่มีกิเลสแล้ว

โดยขณะนั้นก็รับรู้"กามภพ"อยู่

และ"รูปภพ"เราก็มีความรู้อยู่ว่า มีกิเลสหรือไม่มี

แม้แต่"อรูปภพ"เราก็รู้ลึกเข้าไปอีกว่า ยังมีกิเลสหรือหมดแล้ว

ไม่ได้"ปิด"ความรับรู้ไปจาก"ภพภายนอก" ต้องครบ ๓ ภพ

ซึ่งแตกต่างจากการ"หลับตา"ไม่มี"ภพกาม"ภายนอก

ก็ชัดๆอยู่แล้ว มันปิดตาไม่มี"ภายนอก"ไปมีแต่"ภายใน"เท่านั้น

มันเป็นแค่"ความจำ(สัญญา)"ที่ระลึกขึ้นมาในใจ ยังไม่ครบภายนอก-ภายใน เป็น"ภาวะ ๒"

มันจึงไม่สามารถเรียนรู้ยืนยัน“ความจริง”ครบ“๓ ภพ”ที่ต่างก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่บริบูรณ์

มันไม่ใช่“กิเลส”สดๆ ที่เกิดจริงๆหลัดๆในปัจจุบันขณะที่เราสัมผัส“ภายนอก”อยู่โต้งๆบัดนั้น โทนโท่แท้ๆ

(๑๕๑) สัจจะแห่งเทวะต้องเป็นอย่างนี้ๆ!

ถ้า“หลับตา”นั่นมันก็แค่ระลึกเอา“ภาพกิเลส”ที่เคยจำได้ในอดีตขึ้นมารู้

หรือไม่ก็คิดปั้นภาพกิเลสขึ้นมาเองในปัจจุบันที่อยู่กับ“ภพภายใน”ขณะนั้น

ซึ่งไม่มี“ภายนอก”จริงที่“สัมผัส”กับเหตุ“ภายนอก”

จึงไม่ครบทั้ง“ภายนอก-ภายใน”

จึงไม่เป็นความครบที่ครบพร้อม“ภาวะ ๒” ตามความจริงที่จริงของ“สัจจะแห่งเทฺว”

“สัมผัส”ก็ครบ“๒”

โดยมี“อายตนะ”อยู่หลัดๆ เชื่อมอยู่ รู้อยู่

ก็ทั้ง“นอก”ทั้ง“ใน”พร้อมกัน

ไม่ใช่“รู้”กันคนละที

มันจึงครบ“เทฺว”เต็มรูป เกิดพร้อมกันหมดทั้ง“ภพ(รูป)”ทั้ง“ชาติ,ธาตุรู้(นาม)”

ทั้ง“กาย”อันเป็น“สภาพ ๒” ทั้ง“ใจ”ที่ก็มีการรู้“ภายนอก-ภายใน”ด้วย ครบ“๒”ในบัดนั้นทีเดียว

(๑๕๒) อธิบายภาวะ ๒ ภาวะ ๑ และภาวะ ๐ อีกที!

"ความจริง" มันต้องไม่ขาด"ภาวะ ๒"

คือ ไม่ขาดทั้งความเป็น"เทฺว" ไม่ขาดทั้งความเป็น"กาย" ไม่ขาดทั้งบัญญัติทั้งสภาวะแท้

ต้องจัดการ"ภาวะ ๒"คือ ธรรมชาติ ให้เหลือ"ภาวะ ๑"

แล้วก็"ภาวะ ๐"จึงจะหมด"ธรรมชาติ"

แม้แค่"อยู่เหนือธรรมชาติ"นั้นๆอยู่ก็ยังคือ"ภาวะ ๑"

ส่วน"ภาวะ ๐"นั้นคือ กิเลสดับสนิทแม้มีจิตอยู่

นี่ก็สาธยาย"ความจริง"สู่กันฟังไป เท่าที่พอแจกแจงให้รู้กันได้จากความจริงใจแท้ๆของอาตมา ใครได้ประโยชน์ก็สาธุ!

(๑๕๓) ชาวพุทธวันนี้สุดโต่ง บ้างก็ละเลย "ภายนอก" บ้างก็ละเลย "ภายใน"

ชาวพุทธทุกวันนี้ เพราะฟังคำสอนหรืออ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าไม่แตกฉานและเรียนรู้ไม่ถ่องแท้

ก็เลยพากันมุ่งปฏิบัติ"สุดโต่ง"

บ้างก็มีแต่ภายนอก ปฏิบัติ"ใจในใจ"ไม่เป็น

บ้างก็ลัดไปเอาแต่ภายใน"ใจ" ไม่ปฏิบัติเป็นลำดับจากภายนอกไปก่อน

โดยทิ้งภายนอก ลัดเข้าไปเอาภายในกันเลย

นั่นคือ หลับตา-ปิดหู-ปิดทวารภายนอก ๕ ทวารทั้งหมด

จึงมิจฉาทิฏฐิตั้งแต่ต้น

เมื่อไหร่หนอ คำอธิบาย สาธยายด้วยความพยายามเหล่านี้

จะเป็นที่แจ่มแจ้งแก่ผู้ที่แสวงหาทั้งหลาย จะช่วยท่านได้บ้าง

(๑๕๔) ๒,๕๐๐ กว่าปี สัจธรรมจึงผิดเพี้ยนไปมาก!

อาตมาบอกได้จากใจจริงเลยว่า

อาตมาพยายามจริงๆ ซึ่งมันเป็น“ปณิธาน”แท้ๆที่มุ่งมาดปรารถนา

จะเห็นท่านหลุดพ้นอำนาจ“โลกียะ”ที่ผูกท่านไว้จริงๆ

อาตมาสงสารท่านจริงๆ

และก็รู้อยู่จริงๆว่า มันไม่ใช่เรื่องง่าย

ศาสนาพุทธเกิดมาเกิน ๒,๕๐๐ ปี ความเสื่อมมันก็เป็นไปตามสัจจะแห่งไตรลักษณ์

และยุคนี้ พ.ศ.๒๕๐๐ กว่า ความผิดเพี้ยนมันได้เกิดได้เป็นจริงแล้ว ยืนยัน“ความจริง”อยู่ในปัจจุบันนี้เห็นโทนโท่

ซึ่งจะนำ“โลกุตรธรรม”สถาปนาลงไปในกลุ่มกองผู้คนที่ได้หลงผิดเพี้ยนไปแล้วจริง

มันจึงลำบากยากเข็ญจริงๆ

ก็ยิ่งเห็น“ความจริง”นี้อยู่หลัดๆโทนโท่ ที่เป็นอยู่จริงก็มีโต้งๆเห็นๆ ในสังคมศาสนาพุทธ

แม้ประเทศไทยปัจจุบันนี้ที่เป็นอยู่กัน นี่ไง!

แค่ที่พูดกันในคนไทยนี่แหละ

ที่เป็น“คำ”เดิมคำเดียวกันแท้ๆ แต่ได้หลงผิดไปจากพุทธ-ธรรมกันจริงๆแล้ว

และยึดมั่นถือมั่นเอาความผิดนั้น

จึงเป็นความเสื่อมแล้วดังที่เห็นและเป็นอยู่

(๑๕๕) ปรากฏการณ์ผิดเพี้ยนมีดังนี้!

เมื่อบอกว่าที่ถูกต้องแท้ๆตามของเดิมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนั้นมันเป็นอย่างนี้ๆนะ

ท่านก็แย้งทันทีบ้าง ยังเข้าใจไม่ได้บ้าง หรือเข้าใจที่อธิบายมาแล้วทั้งหลายได้ แต่ยังไม่เชื่อบ้าง

ทั้งๆที่ความเข้าใจที่คุณทั้งหลายยึดนั้น มันไม่พาบรรลุได้อย่างรู้ๆเห็นๆกันเป็นปัจจุบันนี้แท้ๆ แต่ก็ยังงมงายเชื่อว่าถูก

ทั้งๆที่มันพาเจริญแค่ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลกีย์

หรือบ้างก็รู้ว่ามันพาไปไม่ถึงนิพพานซักที

แต่ก็หลงประพฤติอยู่อย่างนั้นกันไปจนตาย

แล้วยังหลงกันว่าเป็น“พระปฏิบัติ”เชิดชูบูชากันไป

บ้างก็หลงว่า มิจฉามรรค-มิจฉาผล เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วก็หลงเคารพบูชากันไป อย่างงมงายไม่รู้สีรู้สา ก็น่าสงสาร

(๑๕๖) รู้ว่าปฏิบัติอย่างนี้ไม่บรรลุก็ยังไม่ขวนขวาย มันน่าสงสารสุดๆ!

ที่น่าสงสารยิ่งก็คือ ทั้งๆที่รู้ว่าที่ปฏิบัติอยู่นั้นมันไม่บรรลุมรรคผลหรอก

แต่ก็ยังไม่ขวนขวายหา“ความรู้-ความจริง”ที่มันมีมรรคมีผลจริงกันให้ได้

แถมผู้ที่มีมรรคผลจริงบอกให้ ก็ยังยึดไอ้ที่ไม่มีมรรคผลอยู่

นั่นแหละ มันก็สุดสงสารจริงๆ!

ก็ในเมื่อคุณยึดอย่างที่คุณยึดนั้นมันยังเป็นความรู้หรือเป็นความเห็นกันคนละอย่าง

คุณก็รู้ว่าที่คุณยึดอยู่นั้น ทั้งศึกษา ทั้งฝึกฝน มันก็ยังไม่ชัดในมรรคผล ยังไม่ถึง“นิพพาน”

คุณก็ยอมรับใช่มั้ย?ว่าคุณไม่เกิด“วิมุตติญาณทัสสนะ” จริงๆซักที

ลาภสักการะสรรเสริญที่คุณได้รับอยู่นั้น มัน“มายา”นะ!

(๑๕๗) ถึงมุ่งมั่นปฏิบัติ แต่ไม่มีปรโตโฆสะก็ยิ่งน่าสงสาร!

หรือแม้บางพวกจะไม่หลงยึดลาภสักการะสรรเสริญ เช่น พระป่า หรือที่หลับตาปฏิบัติเป็นต้น

ก็ไม่ตรวจสอบตามพระไตรปิฎกกันให้แม่นคมชัดดีๆว่า นั่นมัน“มิจฉามรรค” มันไม่ใช่ของศาสนาพุทธ

ก็ไม่มี“ปรโตโฆสะ”กันเลย

แม้จะมีผู้ที่มี“ทิฏฐิ”ที่แตกต่างไป และทั้งได้อธิบาย

ทั้งได้ปฏิบัติพิสูจน์ให้เห็นว่า เกิดมรรค-เกิดผลตรงตามพระพุทธพจน์กันจริงๆ ตรวจสอบได้

ก็ยังหลงยึดมั่นถือมั่นไอ้ที่“ผิดๆ”กันอยู่อย่างเดิม ทั้งปริยัติที่ผิดๆ และปฏิบัติกันผิดๆนั่นแหละ

(๑๕๘) ทำไมไม่ฉุกคิด ทำไมไม่เปิดใจ ทำไมไม่ลองศึกษา ทำไมรีบปฏิเสธความต่าง?

แต่คุณก็ไม่ฉุกคิด ว่า ความรู้ความเห็นอีกอย่างที่มีผู้เห็นต่างจากที่คุณได้ยึดถือปฏิบัติมาแล้ว

อันไหนมันน่าจะถูกต้อง สัมมาทิฏฐิ สัมมาปฏิบัติ สัมมาปฏิเวธ มากกว่ากัน

ก็ลองมาทำความเข้าใจ มาลองศึกษาดูบ้างปะไร เผื่อจะเห็น“ความต่าง”ขึ้นมา

และจะได้เปรียบเทียบ ตรวจสอบกันให้แท้ให้ชัดกันจริงๆ ได้ว่า อย่างไหนมัน“น่าจะสัมมาทิฏฐิ”พาไปถึง“นิพพาน”ยิ่งกว่ากันด้วยตนเอง

ตนเองนั่นแหละจะเป็นผู้ตัดสินจาก“ความจริง”ที่ได้ที่มีเองว่า นิพพานของใครเป็นอย่างไร แตกต่างกันอย่างไร

ฌานของใครเป็นอย่างไร? แตกต่างกันอย่างไร?

หรือความแตกต่างอื่นๆก็น่าจะลองมาศึกษาจริงจังดูบ้าง

เช่น จากภาษาคำว่า กายก็ดี บุญก็ดี ฌานก็ดี สมาธิก็ดี ฯลฯ

ซึ่งมันมี“๒ แบบ”ทั้งนั้น

แบบโลกียะกับแบบโลกุตระ นี่แหละ

คือ ความเป็น“เทฺว”ที่พยัญชนะแปลว่า “๒”

สภาวะแท้ๆของ“เทฺว”ก็มี“๒”เช่นเดียวกัน

แบบหนึ่งยังเป็น“โลกียะ”อยู่ อีกแบบหนึ่งที่แตกต่างไปก็เป็นแบบ“โลกุตระ”

เมื่อมันต่างกันแท้ๆ ถ้าแบบหนึ่งถูก อีกแบบหนึ่งก็ต้องผิด ..ใช่มั้ย?

(๑๕๙) ทิฏฐิเก่าไม่บรรลุสักที ลองทิฏฐิใหม่ดูบ้างจะได้ไหม!

ในเมื่อคุณปฏิบัติตามที่ได้เข้าใจอยู่นั้น มันไม่พาบรรลุ

หรือบรรลุก็มี“ความรู้สึก”แบบนั้น

ถ้ามาปฏิบัติตาม“ทิฏฐิใหม่“หรือ“วิธีอื่น(อัญญ)”นี้ดูบ้าง ก็จะได้“ผล”อีกแบบหนึ่ง

คุณก็จะมี“ผล ๒ แบบ”ขึ้นมาเทียบเคียงกันดู ว่า อันไหนจะเข้าท่ากว่ากัน

อันไหนน่าจะถูกต้องเป็น“นิพพาน”

หรือ“สัมมาวิมุติ”กว่ากัน

เราก็จะตัดสินได้ด้วยตัวเอง เมื่อเราทำได้ทั้ง“๒ แบบ”กันจริงๆ

ก็ลองมาพิสูจน์ตามที่เราอธิบายขยายความกันนี้จริงๆจังๆ ดูบ้างปะไร จะเสียหายอะไรกัน

ขอให้“เปิดใจ” เต็มใจศึกษาฝึกฝนดูเถิด แล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเองจริงๆ

จะได้“มั่นใจ”หรือ“เห็นจริง”ในมรรคในผลกันแท้ว่าอันไหนสัมมาทิฏฐิแน่แท้ อันไหนมิจฉาทิฏฐิกันจริงๆ

(๑๖๐) อาตมาผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาแล้ว ต้องหมั่นเทียบเคียง!

สำหรับอาตมานั้น ขอยืนยันว่า อาตมาทำได้ทั้ง“๒ แบบ”

ทั้งที่เรียนรู้กัน ทั้งที่ปฏิบัติกัน จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“๒ แบบ”

จึงสามารถเทียบ“ความจริง ๒ แบบ”นี้ได้ด้วย“ความเกิด-ความเป็น”ของ“ความรู้สึก”

อันได้แก่ “เวทนา ๑๐๘”ที่เป็น“ฐาน”แห่งการปฏิบัติแท้จริงของตนเองแท้ๆ

แล้วเราก็“ตัดสิน”ได้ด้วยตนเอง

ขออภัย ที่พูดนี้คือ ความจริงใจ ไม่ได้มีความอยากอวดตัวอวดตน ไม่ได้หลงตัวหลงตนอะไรเลย แต่พูดตามที่เป็นจริง

ประสงค์จะให้ท่านทั้งหลายที่หลง“ยึดมั่นถือมั่น”กันอยู่

ทั้ง“ปริยัติบัญญัติภาษา”

ทั้ง“การปฏิบัติการประพฤติ” ตามที่ยึดมั่นอยู่ แล้วดูถูกดูแคลนอาตมานั้น

เปิดใจ และมี“ปรโตโฆสะ”ลองมาเรียนรู้“การทำใจในใจ (มนสิการ)”แบบอาตมาดูบ้างซิ

จะได้เกิด“ผล” ๒ แบบ ให้ตัดสินได้จริงๆว่า อันไหนแท้ อันไหนไม่ถูกต้อง

อย่าหลงมิจฉาทิฏฐิยึดมั่นแต่“เทฺวนิยม”กันอยู่นักเลย

หันมาเปิดใจ รับฟัง“อเทฺวนิยม”ที่ขอเสนอนี้กันดูบ้างเถิด

(๑๖๑) อาตมาเสนอข้อมูลไปแล้ว หากจะปฏิบัติ อย่าลืมสร้าง “ฉันทะ” ก่อน!

ซึ่งอาตมาก็ได้แต่เสนอแหละนะ! ทุกคนมีอิสระเป็นของตนที่จะเลือกเรียนรู้นับถือปฏิบัติของตนๆ

ก็“จบ”ด้วย“ความอิสระ”ของเราสุดๆสูงสุดเป็นที่สุดแล้ว

ไม่มี“ความสุดใดๆ”ของ“ความจริง”ที่จะ“สุด”กว่านี้อีกแล้ว สำคัญยิ่งจริงๆก็คือ ใครจะปฏิบัติพิสูจน์นั้นจะต้องมี“จิตยินดี

”คือ มี“จิตฉันทะ”เป็น“ต้นเค้าในใจ(มูลกา)”กันจริงๆ

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

หากไม่มี“ความยินดีเต็มใจจริงๆ”ที่จะมาปฏิบัติพิสูจน์ให้เห็นดำเห็นแดงกันจริงๆละก็ มันก็จะยากมาก

ดีไม่ดี“ล้มเหลว”กันเลยก็ได้

เพราะ“ความยินดี”หรือ“ฉันทะ”นี้ เป็นเบื้องต้นที่สำคัญยิ่งใหญ่จริงๆ ของความสำเร็จต่างๆทั้งหลายทั้งปวง

โดยเฉพาะ“โลกุตรธรรม

”ถ้าไม่มี“ความยินดี”หรือ“ฉันทะ”เป็น“รากเค้า”เบื้องต้นกันจริงจังละก็“ไม่มีความสำเร็จมรรคผล”แน่ยิ่งกว่าแน่

(๑๖๒) “ฉันทะ” เป็นเรื่องสำคัญที่บัญญัติไว้ในหัวข้อธรรมต่างๆ!

“มูลสูตร ๑๐”ก็มี“ความยินดี”หรือ“ฉันทะ”นี้ เป็นเบื้องต้นรากเค้าที่สำคัญยิ่งใหญ่จริงๆ

เป็นแก่นของ“ตัวตั้ง”หรือแกนพลังงานขั้วบวกกันทีเดียว

สำหรับ“ภาวะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่ของ nucleus หรือของโครงสร้างพื้นฐานของกลุ่มอะตอม

ซึ่งก็คือ “ภาวะ ๒”นี่เอง อันศึกษาได้ด้วย“วิญญาณ

”หรือ“นามรูป”

“อิทธิบาท ๔”ก็มี“ความยินดี”หรือ“ฉันทะ”นี้

เป็นเบื้องต้นรากเค้าที่สำคัญยิ่งใหญ่จริงๆ ใน“การขับเคลื่อน” พลังทั้งหลายอื่นต่อไป

ก็จะมีพลังงาน๒ภาวะเสมอ คือขั้วบวกกับขั้วลบ เป็นคู่ที่ต่างกันอยู่แท้สำหรับ“สภาวะ ๒(เทฺว)” ที่ยิ่งใหญ่ของ nucleus หรือของพลังปรมาณู โครงสร้างพื้นฐานของกลุ่มอะตอมกันเลย

แม้แต่ในสูตรต่างๆ“ความยินดี”หรือ“ฉันทะ”นี้ก็สำคัญมากสุดๆที่ต้องร่วมเป็นพลังในการสร้างสรรค์พัฒนาขั้นหัวหน้าของ“สภาวะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่ของ nucleus หรือของความเป็น“เทฺว”

(๑๖๓) การแยกเทฺว ๒ มาจับประเด็นในเรื่องของ “พระเจ้า” ผู้ยิ่งใหญ่!

ส่วนผู้ไม่เรียนรู้“เทฺว”ไม่ยอมให้แยก“เทฺว”เป็น ๒ เพื่อเปรียบเทียบศึกษาภาวะที่ต่างกันจึงจะได้หาส่วนที่เด่น ส่วนที่ด้อยกว่ากันให้จริง

โดยยึดมั่นถือมั่นว่า ความเป็น“เทฺว” โดยเฉพาะ“เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่คือ“พระเจ้า”นั้นเป็น“๑”ที่โดดเดี่ยวเที่ยงแท้ตลอดกาลนิรันดร ไม่ขึ้นต่อองค์ประกอบใดๆเลย

แม้แต่“กรรม”ของพระเจ้าก็เที่ยง แม้แต่“กาล”ของพระเจ้าก็เที่ยง ไม่มีอะไรเคลื่อนจาก ๑

ทั้งๆที่“กาล”มันก็เคลื่อนอยู่ ไม่เคยหยุดนิ่ง ไม่เคยเที่ยงเลย

ชาว“เทฺวนิยม”ก็หลงยึดมั่นถือมั่นกันว่า “พระเจ้า”ไม่ขึ้นกับ“กาล” “พระเจ้า”ยิ่งใหญ่กว่า“กาล”

หรือถึงกับเชื่อกันว่า“พระเจ้า”เป็นผู้สร้าง“กาล”

สร้างเอกภพมหาจักรวาลด้วย“ความยิ่งใหญ่ของ“พระเจ้า”ปานนั้นเลย!

แต่“พระเจ้า”คืออะไร? อยู่ไหน? ก็ไม่มีใครบอกได้ทั้งนั้น

(๑๖๔) เรื่องของ “พระเจ้า”เป็นเรื่องลึกลับห้ามแตะต้อง ห้ามวิจัยวิจารณ์!

“พระเจ้า”ก็ยิ่งใหญ่อยู่ในที่“ลึกลับ”ที่สุด

ไม่มีมนุษย์คนไหนแตะต้องได้เลย

ห้ามตีแตกแยกแยะเด็ดขาด

ห้ามวิจัยวิจารณ์

ห้ามเอาอะไรมาเปรียบมาเทียบไม่ได้ทั้งนั้น

ต้องเชื่อสนิทปิดประตูเปรียบเทียบ ปิดประตูแตะต้อง

ยก“พระเจ้า”เป็นอำนาจเผด็จการสุดๆ หมดสิทธิ์คิดแย้งใดๆ

แม้แต่จะแตะต้องก็ยังไม่สามารถสัมผัสได้เลย

คิดดูเถิดว่า“พระเจ้า”จะลึกลับแค่ใด

เพราะคนในโลกไหนก็ไม่สามารถสัมผัสได้ตลอดกาลนาน

(๑๖๕) เรื่องของพระเจ้าจึงสุดวิสัย รู้จักรู้แจ้งรู้จริง!

มันก็“สุดวิสัย”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันแล้ว เพราะทั้งลึกทั้ง

ลับ จับแตะ“ความลึก-ความลับ”นั้นไม่ได้

เปลี่ยนแปลงอะไรก็ไม่ได้

“กาละ”เที่ยง “เทศะ”เที่ยง “ฐานะ”เที่ยง ตายตัวไปหมดแล้ว

ก็คิดดูเอาเถิด ทั้งๆที่“กาละ”ก็ตาม “เทศะ”ก็ตาม “ฐานะ”ก็ตาม

มันไม่เคยเที่ยง มันไม่ได้อยู่กับที่ มันไม่เคยอยู่โดดเดี่ยวแท้จริงเลยในเอกภพมหาจักรวาล หรือใน nuclues

ยิ่งเป็น “วิญญาณ” เป็น “พระเจ้า” ซึ่งเป็น “ธาตุรู้” ก็ยิ่งต้องมี “รูป” กับ “นาม”

ก็ยิ่งเป็น “๒” ต้องมี “ตัวตั้ง” และ “ตัวเคลื่อน”

แต่ไปหลงผิดกันว่า “เทฺว” เป็น ๑ ยิ่งๆใหญ่ ยิ่งเป็น ๑ ยิ่งๆก็ยิ่ง “เที่ยง” ยิ่งๆก็ยิ่ง “ไม่รู้”

“เอกภพมหาจักรวาล”นั้นเคลื่อนไหวอยู่ตลอดกาลนานแท้ๆ

แต่ก็ยึดมั่นถือมั่น จะให้“เอกภพมหาจักรวาล”เที่ยงอยู่กับที่ให้ได้

(๑๖๖) ความยึดมั่นตายตัวในคำสั่งของพระเจ้า คือการถูกบังคับให้เทฺวมี ๑ เดียว!

ดังนั้น คนผู้ได้ปฏิบัติไปตามทิฏฐิของ“พระเจ้า”แล้ว และยึด“เหตุ”ตามคำสั่งของพระเจ้าเกิด“ผล”นั้น

แล้วคุณก็ยึดมั่นถือมั่น“ผล”ของคุณนั้นว่าจริงหนึ่งเดียวต้องเป็นเช่นนี้

ตามคำตอบตายตัวที่พระเจ้าระบุไว้เท่านั้น

แม้ว่าจะมี“องค์ประกอบ”ใดอื่น ในคนละกาละ คนละเทศะ คนละฐานะ แปลกเปลี่ยนไปแค่ไหน ก็ตาม

ก็จะไม่มีอะไรแตกต่างไปจากที่“พระเจ้า”กำหนดไว้แล้ว ตายตัวเป็นเด็ดขาด

ยึดมั่นถือมั่นยืนหยัดตายตัวตามคำสั่ง“พระเจ้า”

ไม่ขึ้นต่ออะไรทั้งสิ้น

นี่คือ “เทฺว”ถูกบังคับให้เป็น“๑”

โดดเดี่ยวที่สุด ไม่มี ๒ จึงไม่มีอะไรอื่นด้วยเลย

ก็คือ “อวิชชา”สมบูรณ์แบบ

หมดสิทธิ์ที่จะมี “การรู้” ขึ้นมาได้ “โง่”ก็เป็น ๑ เที่ยง

“อวิชชา” จึง “เที่ยง” แล้วสนิทแน่นอนจริงๆ

ทั้งๆที่“เทฺว”คือ “๒” ทั้ง“พยัญชนะ” ทั้ง“สภาวะ”แท้ๆ

มันก็เป็น“วิสัย”ที่สุดวิสัยแล้วสำหรับผู้เชื่อเช่นนี้

ยึด“เหตุ”นี้ ก็ย่อมได้“ผล”นี้ เป็นธรรมดา มันก็ต่างคนต่าง เป็นต่างมีต่างได้

ก็คงต้อง“จบ”กันเท่านี้ ตามที่“ผู้สุดวิสัย”ยึดมั่นแท้กันแล้ว

“หลงผิดสนิท”ว่า ในโลกแห่ง“เทฺวนิยม”แท้ๆก็ยึดว่า “เทฺว”นั้นเป็น“๑”เท่านั้น

“เทฺว”เป็น“๒”ไม่ได้เป็นอันขาด ตลอดกาลนาน

ชาว“เทฺวนิยม”หรือลัทธิ“พระเจ้า”เขาก็“สุดวิสัย”กันแค่นี้

ก็เอาที่คนผู้ยัง“ไม่สุดวิสัย”แล้วกัน ถ้าสนใจก็เชิญศึกษา

(๑๖๗) มาศึกษา "กาย" ที่ต้องครบพร้อมทั้งภายนอก ทั้งภายในอีกที!

เริ่มจากความเป็น"๒"ของ"กาย" ซึ่ง"กาย"เป็น"๑"ไม่ได้

คำว่า"กาย"นั้นเป็น"องค์ประชุม" เป็น"องค์รวม" เป็น"องค์ประกอบ"ต้องมี"ภาวะ ๒"ขึ้นไปเสมอ

"กาย"จะไม่โดดเดี่ยวแค่ ๑

"กาย"นั้นเป็นทั้ง"รูป"ที่มีทั้ง"ภายนอก"ตั้งแต่ดินน้ำลมไฟไปถึง"โลก-สังคม-มหาจักรวาล ฯลฯ"

และเป็นทั้ง"นาม"ที่พร้อมทั้ง"ภายใน" อันคือ"จิต-มโน-วิญญาณ-กิเลส-ปัญญา ฯลฯ"

"กาย"นั้นพระพุทธเจ้าตรัสเน้นให้ศึกษาสำคัญ เข้าหา"จิต-มโน-วิญญาณ"เลยทีเดียว

เพราะ"ตัวการ"คือ "กิเลส"อยู่ในจิต

คำความจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ มีว่า "แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้างฯ"

"กาย" คือ องค์ประชุม คือกอง คือหมู่ คือกลุ่ม ที่มี ๒ ขึ้นไป "กาย"จึงไม่ใช่มีแต่"ภายนอก"เดี่ยวๆ เดียวๆเท่านั้น

(๑๖๘) เมื่อตีความ "กาย"ผิด แทนที่จะได้วิชา กลับกลายเป็นเดรัจฉาน!

เมื่อเริ่มต้นคำว่า"กาย"ก็เริ่ม"สัญญา"กัน"ผิด"เสียแล้ว

มันก็คงปฏิบัติธรรมไปไม่มีผล

ถึงมี ก็มีแต่เดรัจฉานวิชา อย่างที่เห็นและเป็นกันอยู่จริงเต็มศาสนาพุทธทุกวันนี้ ตรวจดูกันจริงๆเถอะ

"สัญญา"คือ ภาวะ"นาม"ที่เป็น"ตัวกำหนดรู้" ที่คนทั้งหลายใช้กันอยู่เป็นปกติตลอดเวลา ตามโลกียภูมิ

จนกว่าจะมามีภูมิ"โลกุตระ"จึงจะสามารถกำหนดรู้ได้ตาม"ปฏิจจสมุปบาท"ด้วยจิตของผู้นั้นเป็น"วิชชา"

แล้วจึงจะเรียนรู้ปฏิบัติ"จัดการ(อภิสังขาร)"กับ"ตัณหา-อุปาทาน"ให้หมดไปจากจิตใจตนได้สำเร็จเป็นอรหันต์

(๑๖๙) กรรมฐานชาวพุทธต้องมี"สัมผัส"เป็นปัจจัยเพื่ออ่าน"เวทนา" ผิดจากนี้ก็ตัวใครตัวมัน!

"ฐาน"ปฏิบัติก็คือ"เวทนา"

ซึ่งต้องมี"สัมผัส"ก็จะเกิด"เวทนา"

เป็น"หทัยรูป"ให้เรียนรู้ปฏิบัติจัดการ

ถ้าไม่มี"สัมผัส"เป็น"ปัจจัย"จนเกิด"เวทนา"

การปฏิบัติธรรมของพุทธก็จะไม่มี"กรรมฐาน"

หรือไม่มี"ฐาน"ที่จะ"กระทำการปฏิบัติธรรม"ถูกตรงสัมมาทิฏฐิแน่นอน

ดังนั้น "การหลับตา"ปฏิบัติ ซึ่งไม่มี"ผัสสะ"หรือ"สัมผัส"ของตาหูจมูกลิ้นกายใจ ก็ไม่มี"เวทนา"ให้ปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ไม่มี"ผัสสะ"ไม่มี"เวทนา"มาปฏิบัตินั้น จัดอยู่ในคนจำพวก "ผู้ไม่รู้ไม่เห็น(อชานตัง อปัสสตัง) "

ผู้ไม่มี"ฐาน"ที่จะปฏิบัติของศาสนาพุทธ เพราะ"กรรมฐาน"

ของศาสนาพุทธคือ “เวทนา”โดยเฉพาะ

ไม่ใช่“กสิณ”ทั้งหลาย หรือ“กสิณ ๔๐”ที่หลงผิดกันเด็ดขาด

(๑๗๐) ระวังเถอะ เพ่งกสิณได้สมถะ ได้ตัณหา ได้โลกียะ!

การปฏิบัติเพ่ง“กสิณ”นั้นคือ การปฏิบัติ“สมถะ”เท่านั้น

ยิ่งเพ่งกสิณแล้วจิตเป็น“สมถะ”คือสงบ

แล้ว“หลับตา”ซ้ำเข้าไปอีกก็เป็นอันหมด“เวทนา”ภายนอกสนิทไปเลย

ก็เลยเป็น“ผู้ไม่รู้ไม่เห็น เป็นความแส่หา(ปริตสฺสิตัง) เป็นความดิ้นรน(วิปฺผันทิตเมว) ของคนที่ตกอยู่ใต้อำนาจของตัณหา เป็นคนมีตัณหา(เวทยิตัง ตัณหาคตานัง)”เท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึงข้อ ๖๓)

จึงชื่อว่านอกรีต!

นั่นคือ ไม่มี“เวทนา”นี่เอง จึงไม่มี“ฐาน”ปฏิบัติธรรมถูกตรงตามพระพุทธเจ้าตรัส

ดังนั้น พวกที่“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มี“สัมผัส(ผัสสะ)”ภายนอก ไม่มี“เวทนา” ก็เป็นพวกนอกรีตศาสนาพุทธไปจริงๆ(ไม่ได้ใส่ความนะ)

ศึกษาตามพระอนุสาสนีกันให้รอบถ้วนเถิด

ผู้ปฏิบัติที่เว้นจาก“เวทนา”ไปแล้ว หรือไม่มี“เวทนา”เป็น“ฐาน(ตำแหน่ง)”ปฏิบัติ ไปยึดกสิณอย่างอื่น ก็ล้วนเป็นแต่เพียงคนที่มีแต่“ความแส่หา(ปริตสฺสิตัง) ความดิ้นรน(วิปฺผันทิตเมว)”

ซึ่งเป็นคนที่ตกอยู่ใต้อำนาจของตัณหา เป็นคนจมอยู่กับตัณหาแล้ว(เวทยิตัง ตัณหาคตานัง)ทั้งนั้น

คนเช่นนี้อาการมิจฉาทิฏฐิหนักมาก แก้ไขลำบาก

ดังที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ แม้แต่ในกระแสหลักของวงการศาสนาพุทธประเทศไทย ในปัจจุบันนี้ก็หลงจมงมงายกันหนักอยู่

ต้องมี“นาม ๕” มี“รูป ๒๘”ปฏิบัติ อยู่ครบครันนะ!

อย่าเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ นั่นออกนอกขอบเขตพุทธแล้ว

(๑๗๑) ขอยืนยัน “เวทนา”คือฐานที่ตั้งแห่งการปฏิบัติธรรม!

ขอยืนยันเด็ดเดี่ยวว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นต้องมี“เวทนา”เป็น“ฐานแห่งกรรม”

หรือเป็น“กรรมฐาน”

หรือเป็น“ฐานที่ตั้งแห่งการปฏิบัติธรรม”โดยแท้

ปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”ให้บรรลุบริบูรณ์ได้

โดยเฉพาะต้องจัดการที่“มโนปวิจาร ๑๘”ที่เป็น“โลกียะ”ให้เป็น“โลกุตระ”จนบริบูรณ์สัมบูรณ์

ก็จบกิจกันตรงนี้

หากไม่มี“เวทนา” ก็เท่ากับ“ไม่มีความจริงของสุข-ทุกข์”ที่เป็น“ปัจจุบัน”

ทิฏฐกาลแท้ๆปฏิบัติกันอยู่ชัดๆโต้งๆ ก็เป็นอันผิด!

ขืนไม่มี“เวทนา”เป็น“ฐาน”ปฏิบัติ

ก็ไม่มี“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”ที่เกิดอยู่หลัดๆในปัจจุบันนั้นๆ

มันก็มีแต่อดีตหรืออนาคตเท่านั้น

ที่ไม่ใช่“ความจริงแท้ๆ”สดๆเท่า“ปัจจุบัน” ชัดเจนมั้ย?

ไม่มีอื่นเลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร” ก็ดี “สามัญญผลสูตร”ก็ดี หรือสูตรอื่นๆทั้งหลาย

อ่านดูดีๆศึกษากันให้ชัดๆเถิด จะได้ไม่พากันจมอยู่แต่กับ“อดีต ๑๘”หรือ“อนาคต ๔๔”กันเท่านั้น

อย่างที่เป็นกันอยู่เต็มสังคมพุทธทุกวันในปัจจุบันนี้

ต่างก็ยึดถือผิดปฏิบัติผิด เป็นที่น่าสงสารยิ่ง

(๑๗๒) หัวข้อธรรมเหล่านี้รู้จักกันบ้างไหม?

“รูป ๒๘”ก็ยืนยันอยู่โทนโท่ว่า ต้องมี“มหาภูต ๔ มีปสาท-รูป ๕ มีโคจรรูป ๔ ภาวรูป ๒ ทำงานอยู่เป็นปกติมนุษย์ตื่นๆ สามัญในชีวิต

กับ หทัยรูป ๑-ชีวิตรูป ๑-อาหารรูป ๑-ปริเฉทรูป ๑-วิญญัติรูป ๒-วิการรูป ๓-ลักขณรูป ๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ “รูปวิภัตติ” ข้อ ๕๑๕-๕๓๘ และเล่ม ๓๕ “ปัจจยาการวิภังค์” ข้อ ๒๕๙)

“นาม ๕”ที่จะต้องใช้ปฏิบัติ ก็คือ “เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ”

และปฏิบัติกับ“รูป ๒๘” ก็จะบรรลุผล ถึง “อรหัตผล”ได้สำเร็จ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

(๑๗๓) ปฏิบัติธรรมต้องรู้จักการทำใจในใจ(มนสิการ) ต้องรู้จักอาการของรูป-นาม!

การปฏิบัติธรรมของพุทธคือ “การทำใจในใจ(มนสิการ)” นั่นก็คือ การจัดการกำจัดกิเลส ซึ่งกิเลสก็อยู่ที่ใจ ไม่อยู่ที่อื่น

เริ่มต้นจะมี“การทำใจในใจ”คือ“มนสิการ”ได้นั้นจะต้องมี “ผัสสะ”

จึงจะเกิด“เวทนา”ให้เราปฏิบัติได้

แล้ว“สัญญา”ก็จะเข้าไปทำงาน“กำหนดรู้”รูป และ“กำหนดรู้”นามต่างๆปฏิบัติได้

การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงต้องมี“นามรูป”หรือมี“กาย” หรือมี“เทฺว”เสมอตลอด

ต้องมี“ภาวะที่ถูกรู้”คือ“รูป” และต้องมี“ภาวะของผู้รู้เอง”คือ“นาม”

ขาด“ภาวะ ๒”ปฏิบัติไม่สำเร็จ

“นาม”ที่จะเข้าไปกำหนดรู้อย่างสำคัญก็คือ“เจตนา” ซึ่ง“เจตนา”ก็มี“๓ ตัณหา” ได้แก่ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

(๑๗๔) จบกิจอรหันต์ด้วยตัณหา ๓ เป็นอย่างไร?

แล้วศึกษาปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)กับ“ตัณหา ๓”นี้ให้เกิดผลสำเร็จเสร็จสัมบูรณ์ให้ได้ จึงจะจบกันที่“วิภวตัณหา”ที่เป็นโลกุตระกันจริงๆ

นั่นคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กามตัณหา”กับ“ภวตัณหา”

แล้วทำให้มันเป็น“วิภวตัณหา”ตามแบบ“โลกุตรธรรม” สำเร็จสัมบูรณ์ให้ได้

ก็“จบกิจ”เป็นอรหันต์

(๑๗๕) อาหาร ๔ ก็ต้องมีนาม-รูป!

“การปฏิบัติ”ที่ถูกต้องของพุทธ จึงไม่ใช่“หลับตา”ปฏิบัติอย่างเด็ดขาด

ต้องมี“อาหาร ๔” ได้แก่ “กวฬิงการาหาร-ผัสสาหาร-มโนสัญเจตนาหาร-วิญญาณาหาร”เป็น“เครื่องอาศัย”

“เครื่องอาศัย”หรือ“อาหาร”ที่จะเรียนรู้นั้นคือ“เทฺว”หรือ“วิญญาณ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เรียนรู้ได้ด้วย“นาม-รูป”

(๑๗๖) จับนาม-รูปเริ่มต้นที่การกิน เป็นเรื่องใกล้ตัวนี้แหละ!

และ“นามรูป”ที่จะมีให้เราปฏิบัติ ก็ได้แก่ “อาหารคือคำข้าวที่กิน ผลไม้ที่กินทางปากเข้าไปเลี้ยงชีวิต(กวลิงการาหาร)” นี้แหละสำคัญยิ่งนัก

ซึ่งเป็น“กรรมฐาน”ที่มีอยู่ประจำชีวิต

ไม่ต้องไปแสวงหาอะไรอื่นเลย

เมื่อเรากินอาหารก็ต้องมี“ผัสสะทางทวาร ๕” ด้วย“ภาวะ ๒”ที่เป็น“ รูป-นาม”

แล้วจึงจะเกิดภาวะในจิตคือมีเวทนา-ตัณหา-อุปาทาน

ซึ่งเป็นเหตุเป็นปัจจัยตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ให้เราได้ศึกษาปฏิบัติจนจบสูงสุดเกิด“วิชชา”แทน“อวิชชา”ได้ครบๆ

จนบรรลุ“วิชชา”สูงสุดก็คือ “วิชชา ๘”

(๑๗๗) ขอบอกว่าฉลาดล้ำลึกแค่ไหนแต่ถ้าไม่ได้ยินไม่ได้ฟังจากผู้มีภูมิโลกุตระก็ยากจะสำเร็จ!

แต่ปุถุชนหรือคนที่ยังไม่มี“ปัญญา” ที่ยังมีแต่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เฉโก”อยู่นั้น

แม้จะฉลาดเฉลียวยอดเยี่ยมอัจฉริยะปานใด

ถึงขั้นเป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่ง สร้างศาสนาได้เป็นศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ปานนั้นก็ตาม

ก็จะมีแต่“อวิชชา”เป็นเจ้าเรือน (“อวิชชา”คือ ความรู้อย่างโลกีย์ทั้งหมด เป็นความรู้ที่ยังไม่ใช่“วิชชา”เลย แม้แต่เป็น“วิปัสสนาญาณ”ที่เป็น“วิชชา” ข้อแรกของ“วิชชา ๘”)”

จะยังไม่สามารถมี“วิชชา”ที่เป็นโลกุตระเองได้เลย

ถ้าไม่ได้ยินได้ฟังหรือได้รับรู้จากผู้มี“ภูมิโลกุตระ”

เช่น จากพระโอษฐ์พระพุทธเจ้าโดยตรง หรือจากสัตบุรุษ หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูที่“สัมมาทิฏฐิ”แสดงออกมาให้ได้รู้

(๑๗๘) ไม่มี ๓ ข้อนี้ถือว่าไม่ใช่การปฏิบัติธรรมในศาสนาพุทธ!

พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าจึงระบุ“อปัณณกปฏิปทา ๓”

ลงไปใน“วิชชาจรณสัมปันโน”

อันเป็นหนึ่งใน“พุทธคุณ ๙”กันทีเดียวว่า

ถ้า“๓ ข้อปฏิบัตินี้(อปัณณกปฏิปทา ๓)”ไม่มีใน“การปฏิบัติหรือไม่มีในการประพฤติธรรม”

คือ ไม่มีใน“จรณะ”แล้วไซร้ ก็ผิดไปจากศาสนาพุทธแล้ว ไม่ใช่การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ

ถ้าผู้ปฏิบัติหรือการปฏิบัติใดไม่มี“๓ ข้อ”นี้ ก็ตัดสินได้เลยว่า ไม่ใช่ศาสนาพุทธ

เช่น “หลับตา”ปฏิบัตินั้นแหละ เป็นต้น

(๑๗๙) วกมาเรื่อง “หลับตา”อีกที อย่าให้ความสำคัญ หากเป็นได้ก็แค่ “อุปการะ”เท่านั้น!

ที่อาตมาพูดย้ำอย่างนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า “การประพฤติธรรม”ในขณะ“หลับตา”นั้นพุทธศาสนาไม่ให้ปฏิบัติ“หลับตา”เลย

ห้าม“การหลับตา”ทั้งสิ้นทุกกรณี ..ก็ไม่ใช่สุดโต่งอย่างนั้น

การปฏิบัติในขณะ“หลับตา”นั้นมีได้ แต่เป็นแค่“อุปการะ”

คือ เป็นแค่“องค์แห่งการช่วยเหลือ”

ไม่ใช่“ทฤษฎีหลัก”โดยตรง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“อุปการะมาก”

ซึ่งเป็น“องค์ประกอบ”ในระดับ“การช่วยเหลือ,เครื่องเสริมหนุน”เท่านั้น

ทำความเข้าใจในความเป็น“เครื่องอุปการะ” กับ“ทฤษฎีหลัก”กันให้คมชัดตรงแม่นกันดีๆ

และผู้ที่ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิดียิ่งแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมี“เครื่องอุปการะ”หรือ“ตัวช่วยอื่น”หรอก

(๑๘๐) การหลับตาจึงขาดการเรียนรู้ในอาหาร ๔...ถือว่าผิด!

เพราะการ“หลับตา”ปฏิบัติจะไม่มี“เครื่องอาศัย”หรือไม่มี“อาหาร ๔”ให้ผู้ปฏิบัติเรียนรู้ได้

จึงหมดสิทธิ์จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาณ”หรือในความเป็น“เทฺว”ได้อย่างถูกต้องบริบูรณ์สัมบูรณ์

เพราะไม่ได้เรียนรู้ด้วย“นามรูป”ที่ครบ“กาย”

จึงไม่มี“วิญญาณาหาร”ให้เรียนรู้ เนื่องจากไม่ได้ปฏิบัติใน

ขณะที่มี“อปัณณกธรรม ๓”

ซึ่งมีทั้ง“การสำรวมอินทรีย์ ๖” มีทั้ง“โภชเนมัตตัญญุตา” มีทั้ง“ชาคริยานุโยคะ”

(๑๘๑) อะไรๆ ก็ไม่มีแล้วจะรอดได้อย่างไร?

“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”นี้เลย

“กวฬิงการาหาร”ก็ไม่มี“ผัสสาหาร”ก็ไม่มี “มโนสัญเจตนาหาร”ก็ไม่มี

ไม่มี“กระบวนการ(process)”ที่เป็น“เหตุ”ให้ศึกษาปฏิบัติสักข้อ

รวมทั้ง“อปัณณกปฏิปทา ๓ (สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ)”ก็ไม่มี

(๑๘๒) ระวังถูกหลอกว่าหลับตาพาบรรลุ! แถมสร้างอุปาทานใหม่!

เพราะเชื่อว่า“หลับตา”ปฏิบัตินี้แหละคือ วิธีปฏิบัติที่ยอดยิ่งแต่แท้ๆมันแค่“มายา”ที่ทำให้นิ่งให้แน่นเข้าไป

แล้วหลงผิดกันว่าอะไรต่ออะไรก็จะเกิดขึ้นมาเองหมดแหละ ทั้งปัญญา ทั้งศรัทธา

นี่แหละ“มายา”ที่ผู้ไม่มี“วิชชา” หรือไม่“สัมมาทิฏฐิ”ได้แท้ ก็จะหลงถูก“มายา”นี้หลอกให้หลงว่า “หลับตา”ปฏิบัตินี้เป็น“หลักแท้” หลักใหญ่ หลักเดียว แล้วจะพาบรรลุอรหันต์

ที่จริงผู้จำเป็นต้อง“หลับตา”ปฏิบัติกันก่อนนั้นคือ คนที่จิต

ฟุ้งซ่านมากเท่านั้น ที่ต้องปฏิบัติ

เพราะตัวเองไม่สามารถใช้"สติ"เรียนรู้ปฏิบัติในขณะ"ลืมตา" สามัญของคนธรรมดาได้จริงๆ จึงต้องฝึกสมถะกันก่อน

แต่ถ้าคนผู้มีสัมมาทิฏฐิ ปฏิบัติตามหลัก"ไตรสิกขา"ของพระพุทธเจ้าตามลำดับกันจริงๆ ก็จะไม่ต้องปฏิบัติ"หลับตา"เลย

ปฏิบัติตาม"ศีล"ทีละข้อ ที่มี"สัมผัส"ให้เรียนรู้"เวทนา"

ที่"หลับตา"ปฏิบัติกันนั้น แถมสะกดจิตให้แน่น ให้แข็ง ให้หยุด ให้นิ่งยิ่งๆเข้าไปๆๆ แล้วจะมีอะไรต่ออะไร"โผล่ผุดขึ้นมาเอง"

หลงละเมอเพ้อพกตลกขนาดว่าจะมี"ปัญญา"ขึ้นมาเองได้

คนที่ไม่รู้ทัน ก็งมงายจมหลงใหลไปกับ"ลัทธินอกพุทธนอกรีต"นี้กันเป็นธรรมดา เพราะยังไม่รู้ฤทธิ์ร้ายของ"อุปาทาน"

(๑๘๓) พิษสงของอุปาทานสุดยอดแห่งนักมายากล!

"อุปาทาน"นี้แหละยอดแห่ง"นักมายากล" มันหลอกคนได้ "สุดเนียนแสนนาน"ครองโลกมาชั่วนาตาปี ทุกยุคทุกสมัย

มัน"ร้ายสุดร้าย"กว่าประดากิเลสทั้งหลายใดๆ

เพราะมันทั้งหลอกคนเป็นพรรคพวกบริวารได้มาก

ทั้งทำลาย"ความจริง"ได้สุดสนิทเนียนยิ่งยอด

แม้ทุกวันนี้ก็ยังมีบริวารของมาร"นักมายากล"ตัวร้ายนี้กันอยู่

มันเป็น"มายา"ครองโลกจริงๆ

คนต้องเรียนรู้"มายา"นี้เองในโลก

เพราะ"มายา"คือ ความเป็น"๒"ที่เป็น"ภาวะคู่"ได้แก่"รูป-นาม"ในความเป็น"จิตนิยาม"

(๑๘๔) เช่น มายากลในรสอร่อย!

เช่น "รสอร่อย"มันไม่ใช่"ความจริง"

มันคือ"อุปาทาน"แท้ๆมันเป็น"มายา"จริงๆ

แต่ผู้ตกเป็น"ทาสอุปาทาน"ก็ยังมี"รสอร่อย"เป็น "เวทนา (ความรู้สึก)"ที่ ๒ คือ "เวทนาเก๊"ที่ตนหลงเสพอยู่นั่นแหละ ซึ่งร่วมกับ"เวทนา"ตามความเป็นจริงอยู่บัดนั้น

เห็น"มายา"แสดงตัวอยู่หลัดๆมั้ย?

เมื่อ"สัมผัส"สิ่งที่เรา"ตกเป็นทาส"อยู่ทีไร "ความอร่อย" มันก็ยังไม่หายไปจาก"ความรู้สึก" ..นี่แหละ"อุปาทาน"คือ มายา

หรือ"ความสุข"มันก็ไม่ใช่"ความจริง" มันเป็น"มายา"

(๑๘๕) เช่น มายากลในความสุข!

"ความสุข"ตัวนี้เอง ที่เป็น"อุปาทาน"ตัวร้ายของมนุษย์ มันหลอกคนให้เป็น"ทาส"ได้ทุกคน ล้วนเคยหลงเป็น"ทาส"มันมาทั้งนั้น

จนกว่าจะได้พบ"โลกุตรศาสตร์"ของพระพุทธเจ้า

แล้วศึกษาปฏิบัติกำจัดตัว"ผีหลอก"ตัวนี้

เพราะมันเป็น"ความทุกข์"ที่หลอกอยู่ใน"สัญญา"

มี"ทิฏฐิ"เป็นตัวการกำกับการแสดง

คนจึงหลง"มายา"ที่มันแสดง"สุขเวทนา"หลอกกันเพราะอวิชชา

แท้ๆมันคือ"อุปาทาน" ที่เป็น"นักมายากล"ตัวร้าย

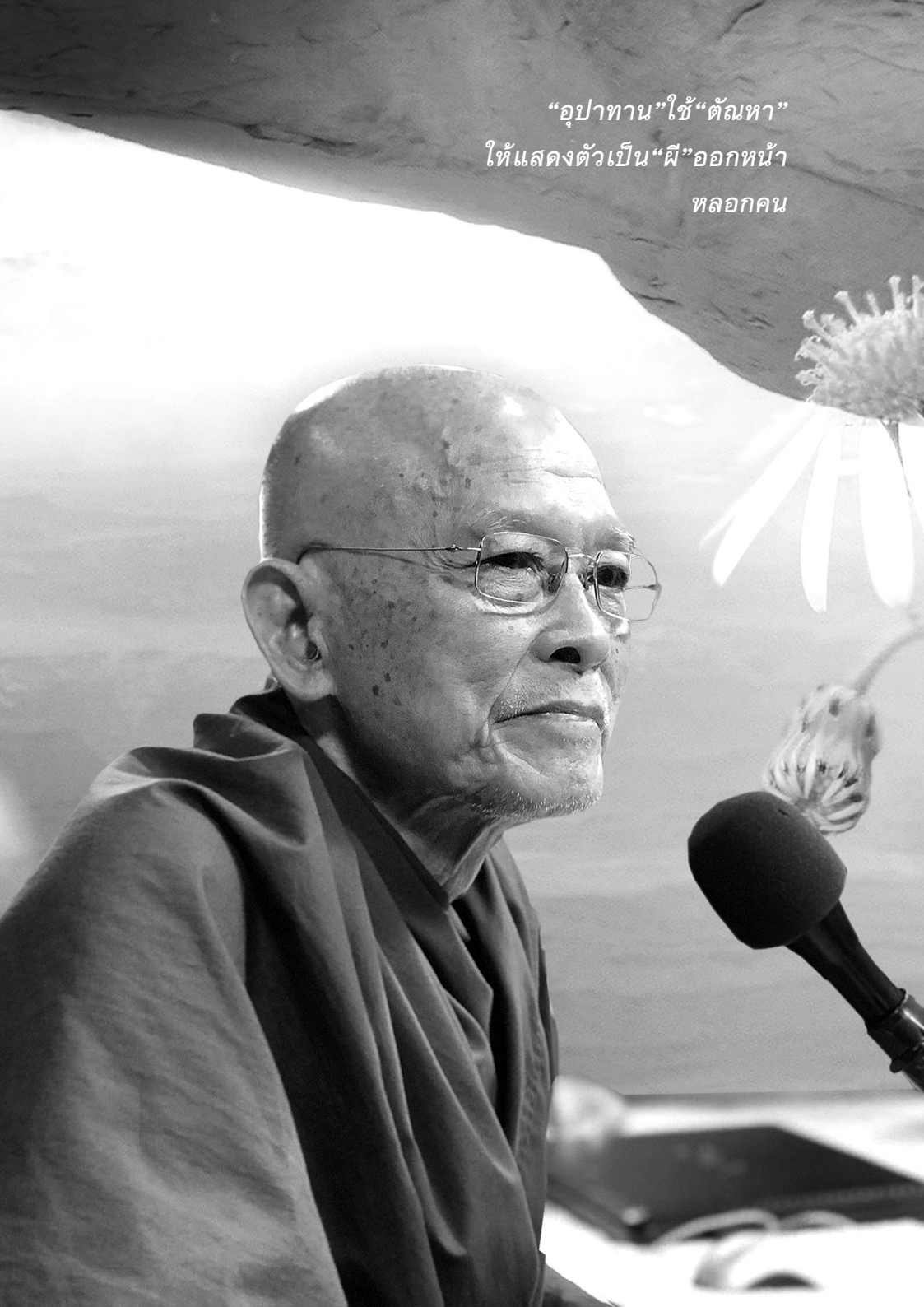
"อุปาทาน"ใช้"ตัณหา"
ให้แสดงตัวเป็น"ผี"ออกหน้า
หลอกคน

(๑๘๖) เช่น มายากลในตัณหา!

แม้แต่"ตัณหา"ที่เป็นปัจจัยอยู่เคียงข้างติด"อุปาทาน"เอง

"อุปาทาน"ยังใช้"ตัณหา"ให้แสดงตัวเป็น"ผี"ออกหน้าหลอกคน

"อุปาทาน"เองมันยังซ่อนอยู่เบื้องลึกของ"ตัณหา" เห็นมั้ย?

เห็นความเป็น"นักมายากล"ของ"อุปาทาน"ตัวร้ายนี้มั้ย?

ลึกสุดๆก็คือ พยัญชนะว่า "สัญญาย นิจจานิ" ที่เป็นทั้ง"ภาษา"และเป็นทั้ง"สภาวะ" ซึ่งก็เป็นธรรมดาของความเป็น"เทฺว"ที่ยังไม่พ้นไปจาก"กรรมกับกาล"ในโลก แห่งมหาจักรวาล

(๑๘๗) ยึดถือแม้นิดแม้น้อยก็แสดงว่ายังไม่ถึงซึ่งสัจจะ!

คนผู้ใดยัง"ยึดเอา,ถือเอา(อุปาทา)"แม้แต่"ความจริงที่ตนกำหนดรู้ว่าเที่ยงแท้แน่นอนแล้วในโลก(สัญญายะ นิจจานิ โลเก)"นั้นว่าเป็น"ตน"

ยังมีความหลงเหลือความยึดเป็น"ตน"อยู่

แม้แค่น้อยนิดธุลีละอองเท่าใดก็ตาม ก็ยังชื่อว่า ผู้ยังไม่ถึงซึ่ง"สัจจะอย่างเดียว"อยู่แท้

(๑๘๘) สัจจะมีอย่างเดียวจริงแท้แน่เลย!

"สัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น"ที่บัณฑิตกล่าว พูด แสดง แถลงในโลก

ได้แก่ ทุกขนิโรธ นิพพาน ความสงบสังขารทั้งปวง ความสละคืนอุปธิทั้งปวง ความสิ้นตัณหา ความสำรอกตัณหา ความ

ดับตัณหา ความออกจากตัณหาเป็นเครื่องร้อยรัด

อีกอย่างหนึ่งมรรคสัจจะ นิยยานสัจจะ

ได้แก่ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา คือ อริยมรรคมีองค์ ๘ คือ ความเห็นชอบ(สัมมาทิฏฐิ) ฯลฯ

ความตั้งจิตมั่น(สัมมาสมาธิ) เรียกว่า เป็น"สัจจะอย่างเดียว" เพราะฉะนั้นจึงชื่อว่า เว้นแต่"สัจจะที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก(สัญญาย นิจจานิ โลเก)" นี้แล้ว อื่นไม่มี [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ "จูฬวิยูหสุตตนิเทสที่ ๑๒ ข้อ ๕๑๙-๕๙๙]

สรุปชัดๆก็คือ "สัจจะหนึ่งเดียว"นั้น ก็คือ "อริยสัจ ๔"นี่เอง

(๑๘๙) นี่ก็สัจจะหนึ่งเดียวในอีกมิติหนึ่ง!

ดังนั้น "สัจจะที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก(สัญญาย นิจจานิ โลเก) หรือ"ในโลกนั้นความแน่นอนก็คือการกำหนดรู้(สัญญา)"ของคนนั่นเองที่เป็น"สัจจะอย่างเดียว"ไม่มี ๒ ที่เกิดอยู่กับปัจจุบันนั้นๆ

นอกจาก"ปัจจุบันนั้นๆ"ที่มี"สัจจะที่แน่นอน(นิจจานิ) ด้วยสัญญาในโลก(สัญญาย นิจจานิ โลเก) หรือ"ในโลกนั้นความแน่นอน(นิจจานิ) หรือเที่ยงแท้(นิจจานิ)ของการกำหนดรู้(สัญญา)ของคนนั้นๆ"แล้ว ไม่มีอื่นที่เป็น"สัจจะอย่างเดียว" เว้นแต่"อริยสัจ ๔"

ผู้บรรลุธรรม"อาริยสัจ ๔"สัมบูรณ์เท่านั้นที่พบ"สัจจะอย่างเดียว" แล้วผู้นี้ก็ไม่มีการแย้งการเถียงให้เป็น"๒"กับใครอีก

(๑๙๐) อย่างไรเรียกว่า"แย้งกัน" อย่างไรเรียกว่า"เถียงกัน"?

แต่ท่านก็จะสาธยายหรืออธิบาย"อาริยสัจ ๔"สู่ผู้อื่นฟัง ซึ่ง

ไม่ใช่การแย้งการเถียง แต่อธิบายสาธยาย“ความแย้งกัน”ของสัจจะให้ผู้อื่นฟัง แต่ผู้ไม่รู้เท่านั้นที่เห็นเป็นว่าท่านยังแย้งยังเถียง

ผู้ไม่บรรลุ“อาริยสัจ ๔”ที่ยังไม่จบ“ภาวะ ๒” ก็จะยังแย้งกันเถียงกัน เพราะยังไม่จบด้วย“สัจจะอย่างเดียว”แท้จริง

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ ๒”หรือ“เทฺว”ได้แท้ และจัดการ“เทฺว”หรือ“ภาวะ ๒”ได้ตาม“สัญญา”ของตนเองเท่านั้น

คือ ผู้มี“สัจจะอย่างเดียว”กันจริงๆ

เพราะทำ“อาริยสัจ ๔”ได้สำเร็จ

(๑๙๑) อริยสัจ ๔เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่คลุมเครือ ไม่ลึกลับ!

“อริยสัจ ๔”เป็นสิ่งที่คนสามารถพิสูจน์ได้ด้วย“กรรม”ใน“กาละ” เป็นวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่ใช่สิ่งคลุมเครือหรือความลึกลับ

ขอให้ทำ“สัมมาทิฏฐิ”ให้แจ้งให้จริง และปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ”เถิด ย่อมเกิด“สัมมาปฏิเวธ” เป็น“สัมมาผล”แน่แท้

ตราบใดมีผู้ปฏิบัติดียิ่ง(สัมมัคคตา)มีผู้ปฏิบัติชอบยิ่ง(สัมมาปฏิปันนา)อยู่ ตราบนั้นโลกไม่ว่างจากอรหันต์ สมดังคำตรัสของพระพุทธเจ้า แน่นอน

(๑๙๒) สัจจะหนึ่งเดียวของผู้มีวิชชาย่อมไม่ตรงกับสัจจะหนึ่งเดียวของผู้มีอวิชชา!

“สัจจะอย่างเดียวหรือความจริงที่เป็นหนึ่งเดียว” และ

แน่นอน(เที่ยงแท้ = นิจจัง)ด้วย“สัญญา(การกำหนดรู้)”นั้น

ต้องเป็นของคน“ผู้พ้นอวิชชา”หรือได้แก่“ผู้มีวิชชา”เท่านั้น

เริ่มตั้งแต่“วิชชา”ข้อที่ ๑ เป็นต้นไป ถึง“วิชชา”ข้อที่ ๘ ก็บริบูรณ์

ส่วนผู้ยัง“ไม่บริบูรณ์ด้วยวิชชา”นั้น มี“สัจจะหนึ่งเดียว(เอกังหิ สัจจัง)”ยังไม่ได้ตรงแท้อยู่นั่นเอง ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมบริบูรณ์แน่นอน ย่อมไม่รู้“สัจจะหนึ่งเดียว”ครบถ้วน

ก็ไม่รู้ที่จบ ไม่รู้ที่หยุด

(๑๙๓) ยังไม่พ้นยังไม่บรรลุก็ชอบเถียง!

โดยเฉพาะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคนผู้เป็น“อรหันต์”แล้วจริง

ก็จะยังแย้งยังเถียงอรหันต์อยู่ร่ำไป

ซึ่งจะแย้งแม้แต่“พระอรหันต์”ที่ท่านบอกว่า“ท่านเองเป็นอรหันต์”ด้วยความจริงใจบริสุทธิ์ใจ

ไม่มีอกุศลจิตแม้อุปกิเลสใดในจิตแท้ๆปานใดเขาก็จะไม่เชื่อ

เพราะ“สัญญา”ของเขายังเป็น“สัญญา”ที่ยัง“กำหนดรู้”ความจริงแท้แน่นอนของ“สัจจะหนึ่งเดียว”ไม่ได้

“วิชชา”ของเขายังไม่มี ถึงมีก็ยังไม่เที่ยงแท้แน่นอน

เพราะ“สัญญา”ของคนผู้นั้นยัง“ไม่เที่ยงแท้แน่นอนในโลก”

“สัญญา”คือ“การกำหนดรู้”ยังไม่ถูกต้องสัมมาทิฏฐิ เป็น“วิชชา”บริบูรณ์สัมบูรณ์

“สัญญา”จึงเป็น“ธาตุรู้”ที่สำคัญยิ่งในการปฏิบัติธรรม

(๑๙๔) เมื่อ“สัญญา”แท้ต้องกำหนดรู้จากการ“เห็น” ไม่มีจึงไม่ครบองค์ประกอบเพราะขาดธรรมะ ๒

เริ่มตั้งแต่“สัญญา”ที่ว่าต้องมี“การเห็น“ด้วย“ตากระทบรูป”

พูดกันชัดปานนี้แท้ๆ พวก“หลับตา”ปฏิบัติก็ยัง“ไม่รู้” ก็ยังพากัน“หลับตา”ปฏิบัติอยู่นั่นแล้ว

แค่นี้เขาก็ไม่มี“สัญญา”กำหนดรู้“ความจริง”นี้ได้

“ความไม่รู้”จึงเป็น“โง่”อยู่ต่อไปไม่หยุดหย่อน

“วิชชา ๘”ข้อที่ ๑ ของคนผู้“หลับตา”ปฏิบัติ จึงชื่อว่ายังไม่มี

เพราะ“ตา”ยังไม่“กระทบหรือสัมผัส”กับ“รูป”ที่ครบ“กาย”

นั่นคือ ไม่ครบทั้ง“ภายนอก”ทั้ง“ภายใน”

ไม่ครบ“ภาวะ ๒”

ไม่ครบทั้ง“กาย”ทั้ง“จิตใจ”

ก็ไม่ครบทั้ง“กายในกาย”

ไม่ครบทั้ง“เวทนาในเวทนา”

ไม่ครบทั้ง“รูปจิต”ทั้ง“อรูปจิต”

ไม่ครบทั้ง“ธรรมในธรรม” อันเป็น“ธรรมะ ๒”หลายนัย เช่น กุศลธรรม-อกุศลธรรม หรือโลกียธรรม-โลกุตรธรรม เป็นต้น

(๑๙๕) วิปัสสนาต้องมี“ปัสสะ” ต้องมี“ญาณ” ต้องมี“วิชชา”!

เริ่มตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ” อันเป็น“วิชชา”ข้อที่ ๑ ใน ๘ นั่นเอง ยังไม่มี

หรือความรู้ที่ต้อง“รู้”ด้วย“การเห็น”คือมี“ตา”กระทบ“รูป”

แล้ว“เห็น”ยังไม่มี

ก็ยังผิด เพราะยังไม่มี“ปัสสะ”

หรือแม้จะมี“ปัสสะ”คือ มี“ตากระทบรูป” มีสัมผัสสิ่งที่จะ“รู้”นั้นแล้ว

แต่“วิชชา”อันเป็น“ความรู้”เริ่มจาก“การเห็น”ที่ต้องมี“ญาณ” ได้แก่ “วิชชา”

เริ่มจาก“อัญญธาตุ”ที่เจริญขึ้นเป็น“อัญญา”เป็นต้นไป ถึงขั้นมี“ปัญญา-ญาณ-วิชชา”

นั่นคือ “ปัญญา”หรือความรู้ที่“เห็น”อันบาลีว่า“ปัสส”แล้วก็มี“ญาณ-วิชชา”หยั่งรู้“ความจริงหรือสัจจะอย่างเดียว”ยังไม่เกิด

จึงมีการแย้งการเถียงอยู่ ไม่มี“การหยุดแย้ง”ลงได้ ที่สุดยังไม่พ้น“วิจิกิจฉา”อยู่นั่นเอง

(๑๙๖) หากแสดง“สัจจะ”หลายอย่าง มิใช่ความฉลาดรอบรู้ แต่เป็นขี้เท่อต่างหาก!

คนที่ยัง“อวดดี”แสดง“สัจจะ”หลายอย่างที่แตกต่างกัน พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “สัจจะมากอย่างต่างๆกัน มิได้มีเลย เว้นแต่สัจจะที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก

ก็พวกสมณพราหมณ์ดำริตรึกเอาในทิฐิทั้งหลายแล้ว

ได้กล่าวธรรมเป็น ๒ อย่าง ว่า คำของเราจริง คำของท่านเท็จ”

ดังนี้ แล้วก็เถียงกัน ข่มกันอยู่

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาเดียวที่มี“วิชชา”อันเป็น“ความ

รู้ขั้นโลกุตระ”

ที่ปฏิบัติให้ถึงซึ่ง“สัจจะ(ความจริง)อย่างเดียว(เอกัง หิ สัจจัง)”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

และทรงยืนยันว่า อย่างเดียวนี้คือ “อริยสัจ ๔ (สัจจะอันเป็นของผู้ประเสริฐ)”

นั่นคือ ทุกสรรพสิ่ง ล้วนมาแต่“เหตุ(สมุทัย)”นำเกิดทั้งนั้น

ถ้า“ดับเหตุ”นั้นเสียได้แล้ว ก็เป็นอัน“ดับ(นิโรธ)” นี่คือ“สัจจะ”

(๑๙๗) “สัจจะ”นั้นมีหนึ่งเดียว...เข้าใจมั้ย?

การพูดเรื่องอื่นๆ นอกจาก“สัจจะที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก”อันได้แก่ “อริยสัจ ๔”จึงเป็นเรื่องแย้งกันอยู่ทั้งนั้น ไม่มีจบ

“สัจจะหนึ่งเดียว(เอกัง หิ สัจจัง)”นี้เป็นการยืนยัน“ความจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด..สุดๆ” ซึ่งบ่งบอกถึง“ความสุดยอดแห่งสัจจะ”อันไม่มีใครจะบอกได้เลย ถ้าไม่ใช่“พระพุทธเจ้า”

“ความจริง”นี้ก็คือ “สัจจะที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก มีหนึ่งเดียวเท่านั้น”

ได้แก่ ทุกขนิโรธ นิพพาน ความสงบสังขารทั้งปวง

ความสละคืนอุปธิทั้งปวง ความสิ้นตัณหา

ความสำรอกตัณหา ความดับตัณหา

ความออกจากตัณหาเป็นเครื่องร้อยรัด

และหรือ มรรคสัจจะ นิยยานสัจจะ ได้แก่ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา

คือ อริยมรรคมีองค์ ๘ เรียกว่า เป็น“สัจจะอย่างเดียว”

(๑๙๘) ศึกษา“สัจจะ”ย่อมเป็นไปเพื่อ“จบกิจ”เท่านั้น!

“สัจจะ”นั้นคือ“อาริยสัจ ๔” ได้แก่ “ทุกข์-เหตุแห่งทุกข์-ความดับทุกข์-มรรคที่ปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์”

ในศาสนาพุทธ“สัจจะ”อย่างเดียวนี้เท่านั้น ที่ศาสนาพุทธศึกษาและปฏิบัติกันให้สำเร็จก็“จบกิจ” หาก“จบกิจ”ใน“สัจจะ”นี้ก็เป็นอันสมบูรณ์แบบแล้วในความเป็นคน ไม่มีอื่นเลย

ดังนั้น สรุปได้ว่า “สัจจะหนึ่งเดียว”นั้นคือ “อริยสัจ ๔”

ศาสนาพุทธจึงได้แก่ ศาสนาที่“ทุกสรรพสิ่ง ล้วนมาแต่เหตุ (สมุทัย) ดับเหตุเสียได้ ทุกสรรพสิ่งก็ดับ”

(๑๙๙) ลัทธินอกพุทธมี ๓ ลัทธิ!

พระพุทธเจ้าตรัสถึงลัทธิอื่นๆ ที่มี“ความเชื่อ”แตกต่างไปจากที่พระองค์ตรัสรู้ ได้แก่

๑. ลัทธิที่มีความเชื่อว่า “ทั้งหมดล้วนไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัย”

๒. ลัทธิที่เชื่อว่า “ทั้งหมดล้วนแต่พระเจ้าเนรมิต”

๓. ลัทธิที่เชื่อว่า “ทั้งหมดมีแต่กรรมเก่า(เท่านั้น)เป็นเหตุ”

“ความเชื่อ”ทั้ง ๓ ลัทธินี้เป็นลัทธินอกพุทธ ตรวจสอบดูเถิดจากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๑

ผู้ยังอวิชชาจะหลงผิดไปได้ทั้งที่มี“เหตุ” และ“ไม่มีเหตุ”

(๒๐๐) ลัทธิไหนน่ากลัวน่าห่วงที่สุด?

พวกที่เชื่อว่า “ทั้งหมดล้วนไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัย” พวกนี้น่ากลัวที่สุด เพราะจะเลวจะร้ายได้อย่างไม่มีขีดจำกัด กรอบขอบเขตไม่มี

คนชนิดนี้จะเอาตัวเองเป็นใหญ่ และไม่มี“หลักดีใดๆ”ยึดถือเลย

ส่วนพวกที่เชื่อว่า “ทั้งหมดล้วนแต่พระเจ้าเนรมิต” ก็ยังดีกว่าพวกแรก เพราะยังเชื่อ“พระเจ้า”

เพราะพระเจ้าทุกองค์ล้วนมีหลักที่ท่านถือกันว่า“ดี”มาบ้างแล้ว

เมื่อปฏิบัติตามคำสอนของ“พระเจ้า”ก็ยังดีได้

แต่ก็น่ากลัวตรงที่“พระเจ้า”แต่ละองค์นั้น สอนให้“ยึดมั่นถือมั่น”ในคำสอน“ตายตัว”

ไม่ขึ้นกับกาละ“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”

ไม่ขึ้นกับ“บริบท”แต่ละบริบท

ไม่ขึ้นกับ“องค์ประกอบ”ที่มีจริงเป็นจริง

ทุกอดีต-ปัจจุบัน-อนาคตเท่ากันเหมือนกันหมด

ยึด“เทฺว”ต้องเป็น“หนึ่ง”เท่านั้นตายตัว ตลอดกาล

ซึ่งเริ่มต้นก็ผิดแล้ว เพราะ“เทฺว”ภาษาก็ชัดๆว่า ๒ ไม่ใช่ ๑

(๒๐๑) เมื่อยึดเทฺวเป็น ๑ ปักมั่นตายตัว ก็ผิดแล้ว! เทฺว ๒ ต่างหาก จึงจะเข้าถึงแก่นแท้ของชีวิต!

เมื่อยึด“เทฺว”เป็น ๑ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“เทฺว”อันประกอบด้วย“สมมุติสัจจะ-ปรมัตถสัจจะ” ซึ่งปรุงแต่งกันเป็น“สังขารโลก-สังขารธรรม”

แม้“กายสังขาร-จิตสังขาร” และความเป็น“เทฺว”อันเป็น“ภาวะ๒”อื่นๆ อีกนับไม่ถ้วน

ศาสนาพุทธมีทฤษฎีที่สามารถศึกษาปฏิบัติอย่างเปิดเผย ความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน” หรือ“เทฺว” ซึ่งมี“สมมุติสัจจะ-ปรมัตถสัจจะ”

แม้ที่สุดถึงขั้น“ปรมาตมัน”หรือ“ความรู้ยิ่งของศาสดา”ที่เป็น“จิตวิญญาณ”จริง

อันเป็น“จิตนิยาม” อย่างถึงที่สุด

สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ถึง“ธาตุแท้”ของ“จิต”ของ“วิญญาณ”ว่า แท้ๆ แล้วก็เป็น“อนัตตา”

แต่เมื่อถูกครอบงำด้วย“อุปาทาน” คนที่ยังมี“อุปาทาน”จึงเป็น“นักมายากล”หรือเป็น“ผี-ซาตาน”ที่หลอกมวลมนุษย์อยู่อย่างเก่งกาจสามารถยิ่ง

(๒๐๒) ดับ“อุปาทาน”ย่อมเข้าถึงปัจจัตตัง!

เมื่อได้ปฏิบัติพิสูจน์แล้ว เจ้าของ“จิตวิญญาณ”จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“มายา”ของ“อุปาทาน”ใน“จิต”ได้

และ“ดับอุปาทาน”ได้สำเร็จจริง

จึงเห็นหน้าตา“ความจริง”ที่เป็น“สัจจะหนึ่งเดียว”ด้วย“ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ในตนเอง

(๒๐๓) ด้วยปัญญา---อัตตาจึงล่อนจ้อน!

ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง(สัมมัปปัญญา)”เปิดเผย“ความลึกลับ”ของความเป็น“ตัวตน”คือ“อัตตา”ต่างๆหมดสิ้น

และ“ดับอัตตา”ทั้งหลายได้หมดสิ้นอีกด้วย

ถึงขั้นทำแต่ละ“อัตตา”เป็น“สูญ”ได้หรือ“นิพพาน”ได้
กระทั่งถึงที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ทีเดียว

(๒๐๔) จาก“จิตธาตุ”เป็น“พีชธาตุ”สุดท้ายเป็น“อุตุธาตุ”!

ซึ่งชัดเจนใน“ธรรมนิยาม ๕”นั่นเองจึง“จบสิ้น”ใน“อัตตา” กันเป็นที่สุด

แยก“จิตธาตุ”เป็น“พีชธาตุ” ที่สุดเป็น“อุตุธาตุ”ได้ด้วยการปฏิบัติ“กรรม”

และด้วยการปฏิบัติ“ธรรม”ที่เป็น“วิชชา” ชนิดที่เปิดเผย ไม่สงวนสิทธิ์

ทุกคนมีสิทธิ์พิสูจน์ได้ ถึงที่สุดพิสูจน์ความเป็น“พระศาสดาอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่ง ที่คนในโลกสัมผัส “ตัวตน(ปรมาตมัน)”ได้

ทั้งความเป็น“รูปร่างตัวตน” ทั้ง“วิญญาณ”ว่า
ทั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจัดการกับ“วิญญาณ”ได้จริง ถึงที่สุด
“ดับสิ้นสูญสลายความเป็นวิญญาณ”ให้เป็น“สูญ”
ให้สลายแยกธาตุเป็น“อุตุ”
สิ้นความเป็น“จิตวิญญาณ”ได้เด็ดขาดจริง

(๒๐๕) ทำจิตวิญญาณให้เป็นอนัตตาได้จริงๆ ไม่ต้องไปอยู่กับพระเจ้า!

ว่า“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”ไม่มีอยู่ในโลกในจักรวาลไหนๆ กันอีกแล้ว

“วิญญาณ”เป็น“อนัตตา”จริงๆ

“จิตวิญญาณ”หรือ“อัตตา”ของใคร “เจ้าของวิญญาณ”นั้น ก็สามารถปฏิบัติจนสามารถสลาย“จิตวิญญาณ”ของตนให้สลาย เป็น“อุตุธาตุ”

หมดความเป็น“ชีวะ” สิ้น

หมดแม้แค่ความเป็น“พีชนิยาม”ก็ไม่มี

ไม่เหลือ“ธาตุที่เป็นชีวะ”อีกแล้ว

แตกสลายเป็นดินน้ำไฟลมอากาศ“อุตุ”ไปหมดสิ้น

“อัตตา”ของตนก็หมดสิ้นไป!

“จิตวิญญาณไม่ใช่“อัตตา” ไม่ใช่“อาตมัน”

ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร ดังที่“เทฺวนิยม”เชื่อกัน

ซึ่งเขายังไม่สามารถรู้ว่า “จิตวิญญาณ”นั้นเป็น“อิสระ”ที่สุด เป็น“อนัตตา”แท้ๆ

(๒๐๖) จิตวิญญาณไม่ต้องนิรันดร ไม่ต้องเป็นทาสพระเจ้า แต่มีกรรมของตนบัญชาการตัวเอง!

จึงพิสูจน์ได้ว่า “จิตวิญญาณ”ไม่ใช่นิรันดร ทั้งไม่ใช่เป็นทาส“พระเจ้า” ไม่เป็นทาสใครใดเลย

“จิตวิญญาณ”เป็นของตนเอง เป็นไปตาม“กรรม”ของตนเองบัญชา เป็นเผ่าพันธุ์ของตนเอง

จะเกิด-จะตาย หรือจะมีอยู่-จะสูญสลายไป ตนเอง“เป็นเจ้าของ”

ตนเองทำตนเองได้จริงเป็นลำดับ ตั้งแต่“การเกิด-การ

ตาย”ของ“โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”

และพิสูจน์“จิตนิยาม”ทำให้เป็น“อุตุนิยาม”ได้ตั้งแต่ยังมีชีวิตเป็นๆอยู่ได้จริง อย่างเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ยืนยันกันได้

(๒๐๗) ชีวิตนี้ไม่มีความลึกลับอีกต่อไปทั้งพยัญชนะทั้งสภาวะ!

ไม่มีอะไร“ลึกลับ”จึงชื่อว่า“อรหะ(ไม่ลึกลับ)”

ที่สุด“อรหันต์(ไม่ลึกลับอย่างเป็นที่สุด)” ซึ่งมีความครบบริบูรณ์ลงกันเป็น“๑ เดียว”

ทั้งพยัญชนะก็“ไม่ลึกลับ” ทั้งสภาวะก็“ไม่ลึกลับ”

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะจริง”นี้ได้ด้วยการมี“สัมผัส” ถึงที่สุดขั้น“อรูปอัตตา”ที่เป็น“สัญญายะ นิจจานิ โลเก”

จึงสัมบูรณ์ครบ“๒”ที่ลงตัวเป็น“๑”

นั่นคือ “พยัญชนะ”กับ“สภาวะ”นี้“๒”

แต่ทั้ง“พยัญชนะ”กับ“สภาวะ”คู่นี้ไม่ขัดกันเลยลงตัวเป็น“๑ เดียวกัน”

ให้ผู้อื่นใครๆก็ตรวจสอบพิสูจน์ได้สนิท

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่พิสูจน์ความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ได้แม้ที่สุด“ปรมาตมัน”หรือความเป็น“เทฺว”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด อย่างเปิดเผย

ไม่มี“ธาตุวิญญาณ”ใดๆ“ลึกลับ”

สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงควมเป็น“เทฺว” และความเป็น“จิตวิญญาณ”บริบูรณ์

จึงรู้จักแจ่มแจ้งความเป็น“เทฺว”หรือ“พระเจ้า”เปิดเผยหมด

(๒๐๘) พระเจ้าแต่ละองค์เขาไม่เปิดเผย ศาสดาก็ลึกลับเพราะไม่เป็นวิทยาศาสตร์!

นี้แหละ สำคัญมาก เพราะ“พระเจ้า”แต่ละองค์ ของ“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย

ไม่มีองค์ไหนเปิดเผย“อัตตา”อย่างชัดเจนชัดแจ้ง“สัมผัส”กับ“ตัวตน”บุคคลมนุษย์เป็นๆทั้งหลายในโลกได้เลย

“เทฺวนิยม”ยัง“ลึกลับ”อยู่ตลอดกาลแม้กับศาสดาทุกองค์

และทุก“ศาสนาเทฺวนิยม”ล้วนลึกลับ

เพราะไม่เป็นวิทยาศาสตร์

“ตัวตน”หรือ“อาตมัน” ยิ่งเป็น“ปรมาตมัน”ยิ่งสำคัญ

ถ้าไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตา(อาตมัน)”เสียแล้วก็เท่ากับว่า“ไม่รู้จักตัวเองนั้นเอง”

ไม่ได้สัมผัสตนเอง ที่เป็น“จิตวิญญาณ”ของตนเองแท้ๆจริงจัง

แล้วจัดการทำ“ตัวเอง”ได้ด้วย“กรรม”ของตนเอง ให้เสื่อมหรือให้เจริญ

ให้บรรลุได้สูงสุดจนกระทั่งทำ“ตนเองพ้นทุกข์”ได้จริง

ที่สุดแห่งที่สุดนั้นถึงขั้น“ดับตนเอง”ให้ “สูญ”ไปหมด“กรรม”ใน“กาล” ปรินิพพานเป็นปริโยสานได้แน่แท้

(๒๐๙) จากอัตตาสู่อนัตตาด้วยนิพพานทีละขั้นทีละขั้น!

“อัตตา”ของท่านจึง“สูญสิ้นไป”เป็น“อนัตตา”แท้ๆจริงๆ ตั้งแต่ทำ“นิพพาน”ได้เป็นขั้นต้น

และทำ“ปรินิพพาน”เป็นขั้นต่อมา

ที่สุดจึงจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” เป็น“อุตุธาตุ”ไปเลย

การทำ“ตนเอง”ให้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้นี้ จึงเป็นการพิสูจน์“อัตตา”ของเราว่า อิสระจาก“พระเจ้า”เด็ดขาด

“พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์มายุ่งอะไรกับ“จิตวิญญาณ”ของเราแน่

เราจัดการกับ“อัตตา”ของเราเองแท้ๆ แม้ที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

หมดสิ้น“อัตตา”ไปจาก“กาล”แห่งจักรวาล

ไม่เหลือเศษเลย เราทำได้จริงๆ

“อัตตาหรือวิญญาณ”เป็นสิทธิ์ขาดของเราเอง

“พระเจ้า”อย่ามาทำเป็น“เจ้าเข้าเจ้าของเรา”เลย

(๒๑๐) ปรินิพพานคือแนวทางการสลายของการสลายขั้นสุดท้ายแห่งสุดท้าย!

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แปลว่า การดับสิ้นสูญสลายแยกธาตุจิตวิญญาณของตนแตกกลายเป็น“อุตุธาตุ(ดินน้ำไฟลม)”ไปเลย เป็นอันสิ้นสุดท้ายแห่งความเป็น“อัตตา(อาตมัน)”สนิทเด็ดขาด หายไปจากวัฏฏสงสาร

จาก“กาล”ที่มีในโลกมหาเอกภพจักรวาล

“อัตตา”หมดสิ้นความเป็น“จิตนิยาม” หมดสิ้น“ชีวะ”ไปได้

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เป็นการพิสูจน์ ว่า เราเป็นเจ้าของ“อัตตา”

สามารถทำลาย“อัตตา”ของเราให้“สูญ”สิ้นสลายเป็น“อุตุ

ธาตุ”ไปเลยด้วยตนเอง

ไม่เหลือความเป็น“ชีวะ”อีกแล้ว

“ตายแล้ว”จึงไม่มี“อัตตา”ใดเหลือ ไปอยู่กับ“พระเจ้า”แล้ว

จึงยืนยันชัดเจนยิ่งว่า “พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์อะไรใน“อัตตา” หรือ“ตัวตน”ของเรา ใน“ชีวิต”ของเราเลยเด็ดขาด

(๒๑๑) รู้แจ้งรู้จริงในอัตตาตัวตนจึงไม่ใช่เป็นของพระเจ้า!

ฉะนี้จึงเป็นการรู้จักรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัตน”คือ“อัตตา”หรือ “อาตมัน”จริง

และยืนยันความเป็น“ตัวตน”ว่า “ตัวตน”เป็นของเรา ไม่ใช่ “ตัวตน”ของ“พระเจ้า”แน่นอน

พิสูจน์“ความจริง”นี้ได้สำเร็จเด็ดขาด“ด้วยตนเอง” เป็น วิทยาศาสตร์แท้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้“ความรู้-ความจริง”ทั้งหลาย ด้วยพระองค์เอง และทรงแสดงพระองค์เอง

ทรงเปิดเผยยืนยันว่า คำสั่งคำสอนเป็นของพระองค์เอง พระองค์เป็นเจ้าของธรรม

(๒๑๒) เราเป็นเจ้าของพระธรรม---คือธรรมสามี!

พระองค์เป็นเจ้าของ“พระธรรม”(ธรรมสามี)

พระองค์แสดงตัวตนเองอย่างเปิดเผย และพิสูจน์ความ เป็น“ตัวตน”

และทำ“ตัวตน”ให้“ดับสูญสิ้นตัวตน”ไปได้แท้ๆจริงๆ เป็น

วิทยาศาสตร์

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”ได้แท้ และ“ดับตัวตน”ได้จริง

“พระพุทธเจ้า”นั้นแสดงความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”

ทั้งใน“สมมุติธรรม”ของความเป็น“ตัวเอง”ที่มี“ร่าง(สรีระ)”ของพระองค์

ให้“คน”ทั้งหลายในโลก“สัมผัส”องค์จริงได้

มีเนื้อมีตัว เหมือนกับความเป็น“คน”สามัญทั้งหลาย

ครบอาการ ๓๒ ที่ต่างก็เป็น“มนุษย์”ครบ“รูป”ครบ“นาม”

ครบ“วัตถุ”ครบ“จิต” ครบ“ภายนอก”ครบ“ภายใน”

และแสดงทั้งใน“ปรมัตถธรรม”ของความเป็น“จิตวิญญาณ”ที่มี“เทฺว”(ภาวะ ๒)”ของพระองค์

ให้“คน”ทั้งหลายในโลก“สัมผัส”องค์จริงได้ ทั้งใน“สมมุติธรรม”ครบ“รูป”ครบ“นาม”

ครบ“กาย”ครบ“จิต” ครบ“ภายนอก”ครบ“ภายใน”

ที่เป็น“ภาวะ ๒”อันยิ่งใหญ่

(๒๑๓) เข้าถึงคุณธรรม-คุณวิเศษย่อมมีสิทธิ์เข้าถึงความเป็นพระพุทธเจ้า!

ซึ่งส่วน“ปรมัตถธรรม”นี้แหละที่มี“คุณธรรม-คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”อันแตกต่างกัน

ถ้าคนผู้ใดสามารถปฏิบัติตนให้เกิดให้เป็นจนบรรลุได้สูงส่งไปตามลำดับ

แม้ที่สุดเท่าเทียมดั่งที่พระองค์ทรงเป็นทรงมี เช่นเดียวกัน

ถ้าผู้นั้นสามารถบำเพ็ญบารมีจนกระทั่งถึงจริง

ก็ชื่อว่า ทรงเป็น“พระพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่งในโลก ขึ้นทำเนียบแท้

จึงครบทั้งความเป็น“๑ (เอกัคค)ใน ๒”

ครบทั้งความเป็น“๒ (เทฺว)ใน ๑”

เช่น ทั้งแสดงชีวิตตัวตนเป็น“เจ้าของคำสั่งสอน(ธรรมสามี)

“กล้าเปิดเผยตนเองให้คนในโลกทั้งหลายสัมผัสสรีระที่มีเนื้อมีตัวจริง ปรากฏตัวเอง

ไม่มี“ความลึกลับ” หมดสิ้นความอำพราง-คลางแคลง-คลุมเครือ ไม่เหลือความสงสัยใดๆเลยได้ด้วย“พระองค์เอง”

(๒๑๔) ตัวตนแห่งพุทธะกล้าหาญท้าทายพิสูจน์ได้ท่านยิ่งใหญ่จริงๆ!

ทั้งยืนยัน“ตัวตนของตนเองโทนโท่หลัดๆโต้งๆ”ที่มี“กรรมในกาล”อยู่ต่อหน้าต่อตามนุษย์ทั้งหลายในโลกให้ซักถาม

ให้ไล่เรียง ย้อนแย้ง ซักฟอกได้

จนสุด“ปัญหา”สว่างแจ้งด้วย“ปัญญา”ของคนผู้นั้นๆที่สามารถเอาตนเองมาศึกษาปฏิบัติพิสูจน์ได้ด้วยตนจริงแท้

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งเป็น“ความรู้ยิ่ง”ทั้งเป็น“ความจริงยอด”ครบ“๒ ภาวะ”แห่ง“เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่สุดๆปานใดๆได้แท้ ๆ

ซึ่งพระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสยืนยันว่า “สัพเพธัมมาอนิจจา ฯลฯ”

นั่นคือ “ธรรมทั้งหลาย ไม่เที่ยง” สิ่งที่“ทรงอยู่”ในโลกทั้งหลายนั้น ล้วนคือ“สังขาร”ที่ปรุงแต่งกันอยู่ด้วยเหตุปัจจัย “ไม่เที่ยง”

ทั้งนั้น

ที่กล่าวได้ว่า "เที่ยง"มีภาวะเดียวเท่านั้นคือ "อาริยสัจ ๔"

ศึกษาตามพระพุทธพจน์กันให้แตกฉานกันดีๆ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่รู้ด้วยตรรกะไม่สัมบูรณ์หรอก ยากมากจริงๆ (ผู้สนใจตรวจอ่านได้จาก จูฬวิยูหสุตตนิเทส ๑๒ และมหาวิยูหสุตตนิเทส ๑๓ พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๑๙-๖๙๘)

(๒๑๕) พระพุทธเจ้ายืนยันคำสอนเป็นของพระองค์

คำสั่งสอนหรือพระธรรมของพระพุทธเจ้านั้น พระองค์ทรงประกาศด้วยพระองค์เอง ทรงยืนยันว่าเป็นของพระองค์เอง เปิดเผยไม่มีอะไรคลุมเครือเหลืออยู่เลย ทุกอย่างกระจ่างแจ้งหมดสิ้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ท่านเปิดเผยทุกอย่าง เหมือน"สองมือแบ"

(๒๑๖) คนอื่นๆลัทธิอื่นเขาไม่บอกเป็นของตัวเอง เขาบอกแค่รับมา ทั้งๆที่เป็นของเขาเอง --มันแปลกดีนะ!

แต่คำสั่งคำสอนของผู้ที่เจ้าตัวเองผู้นำคำสอนมาเปิดเผยก็ไม่รู้ว่า เป็น"คำสอนของใคร"

ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ตัวตน"ของผู้เป็นเจ้าของ"ความรู้-ความจริง"นั้น

ก็ได้แต่รับมา ชนิดที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ตัวตน"ของเจ้าของความรู้นี้เลย แล้วนำมาสอน

และไม่รู้ตนเอง ว่า มี"ความรู้"นั้นเพราะตนเองสั่งสมมาเอง ไม่ใช่ได้มาจากใคร ไม่ใช่ของใครเลย

เพราะ"กรรมเป็นของของตน" "กรรมเป็นมรดกของตนเอง"

ทำเอง ตนจึงมีเอง สั่งสมมาเอง

"มรดกกรรม"ของใครก็ของตน "ตน"ต้องเป็น"ทายาทกรรมของตนเอง" "กรรม"ของใครทำ ก็เป็น "วิบาก"ของตนเอง

"กรรมวิบาก"แบ่งเป็น"มรดกกรรม"ของตนเท่านั้น แบ่ง"กรรม"แบ่ง"วิบาก"ของตนเองให้ใครไม่ได้เลยเด็ดขาด

(๒๑๗) จุดเด่นของกรรมวิบากมีอะไรบ้าง?

"กรรมวิบาก"ของใครก็ของ"ตนเอง"เท่านั้น

"กรรมวิบาก" ถ่ายทอดให้ใครไม่ได้เลยเป็นอันขาด แม้แต่ลูกหลาน

เพราะจะไม่เหมือน"ยีน"หรือ DNA ที่ถ่ายทอด"พันธุ์"กันทาง"สรีระ("สรีรพันธุ์" ซึ่งมันแตกต่างกันอย่างเด็ดขาด เป็นคนละ"ธาตุ"คนละ"ธรรม" กันเลยจาก"กรรมพันธุ์")"

เพราะ"ตนเองเท่านั้น"ที่เป็น"เผ่าพันธุ์ของตนเอง"

"เผ่าพันธุ์"แห่ง"กรรม"แห่ง"วิบาก"นี้ของคนใด คนนั้นก็เป็นเจ้าของ"เผ่าพันธุ์"ของคนๆนั้นเท่านั้น ในเรื่องของความเป็น"เผ่าพันธุกรรม" "เผ่าพันธุกรรม"จะไม่มี"๒ เผ่าพันธุ์"เลย

ความเป็น"เผ่าพันธุกรรม"ของใครก็ของคนนั้นเท่านั้น เช่นเดียวกันกับความเป็น"กรรม"ก็เป็น"กรรมของตนเท่านั้น" จะแบ่งจะแยก จะถ่ายทอดให้เป็น"ของคนอื่น"ไม่ได้เลย

(๒๑๘) พีชนิยาม-อุตุนิยามก็ยังไม่มีตัวตนเท่า"จิตนิยาม"

"พันธุกรรม"หรือ"เผ่าพันธุกรรม"นี้เป็นเรื่องของ"จิตนิยาม"

แท้ๆ ไม่ใช่“พีชนิยาม”และไม่ใช่“อุตุนิยาม”

เพราะมันเป็น“ตัวตนที่ยึดตัวตนของตน”เต็มสมบูรณ์แบบในความเป็น“อัตตา”จริงๆ

“พีชนิยาม-อุตุนิยาม”ยังไม่มีความเป็น“อัตตา”

คือยังไม่มีความเป็น“ตัวตนและยึดของตัวของตน”เท่าเทียม“จิตนิยาม”

“จิตนิยาม”หรือ“วิญญาณ”จึงมี“ความรักตัวตน-เห็นแก่ตัว”มากจัดจ้านยิ่งกว่า“พีชนิยาม-อุตุนิยาม”ไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า

หรือในอีกด้าน “จิตนิยาม”มี“ความโกรธอาฆาตแค้นพยาบาท”แรงร้ายยิ่งกว่า“พีชนิยาม-อุตุนิยาม”อย่างเทียบกันไม่ได้เลย!

(๒๑๙) จิตนิยามหากไม่เชื่อกรรมเชื่อวิบาก เราจะตกเป็นข้าทาสของโลกียะให้กดหัว กดขี่ข่มเหง!

ซึ่ง“จิตนิยาม”ที่ยัง“อวิชชา”อยู่นั้นยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ใน“วิบาก”หรอก

“กรรมวิบาก”เป็น“อจินไตย”จริงๆ

แถมซ้ำมิหนำยก“กรรม”ยก“วิบาก”ให้เป็นสิทธิ์ของ“พระเจ้า”หรือเป็นของ“สิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น”ที่ไม่ใช่“ตนเอง”เป็น“เจ้าของ”หรือเป็น“นาย”ตนเอง แล้วให้“พระเจ้า”คอยบัญชาบงการ“ตนเอง”ไปเสียอีก

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กรรมเป็นของของตน”แท้ๆ

แม้“พันธุกรรม”หรือ“เผ่าพันธุกรรม”ก็เป็น“ของตนเอง”เท่านั้น

และใครจะแย่งเอา“กรรม”เอา“วิบาก”ของตนเองไปจากตนเอง ก็ไม่ได้เด็ดขาดด้วย หรือ

“ตน”จะแบ่ง“กรรม”ของตนเองที่ตนเองทำ”ให้ใครๆก็ไม่ได้

“ตน”ทำแล้ว“ตนจะไม่เอา”ก็ไม่ได้

ดังนั้น “ความเป็นกรรมทั้งหลาย”ก็ดี

“ทายาทของกรรม”ก็ดี”

การเกิดใดๆของกรรม”ก็ดี

“เผ่าพันธุ์ของกรรม”ก็ดี

แม้ที่สุด“ที่พึ่งของตนแท้ๆจริงๆ”ก็ดี

ล้วนเป็น“ของตนของตนทั้งสิ้น”

(๒๒๐) “กรรม”กับ“วิบาก”ไม่ใช่ของใคร แต่เป็นของเรา ใครก็แย่งไปไม่ได้! แบ่งให้ใครก็ไม่มีทาง!

“กรรม”เป็นของใครไม่ได้เลย ใคร“ทำ”ต้องเป็นของตนเท่านั้น (กัมมัสสกะ)

“กรรม”ของปู่ย่าตายาย ของพ่อแม่ ของพี่น้อง ของป้าน้าอาใดๆ ก็สืบทอดเป็นมรดกตกทอดไปถึงลูกหลานเหลนโหลนไม่ได้เลยเป็นอันขาด ยิ่งไม่ใช่เครือญาติสายโลหิตก็ไม่ต้องพูดถึงเลย

ดังนั้น ความเป็น“กรรม” หรือ“การกระทำ” ซึ่งก็คือ“อาการทางกาย-อาการทางวาจา-อาการทางใจ”ของสัตวโลกทั้งหลาย

ที่เกิดมาเป็น“จิตนิยาม” ที่มี“พฤติการณ์(condition)”ขึ้นแล้ว ไม่ว่าใหญ่หรือเล็กธุลีละอองปานใด ก็ต้องเป็น“ของตน”

สั่งสมเป็น“วิบากของตน”หรือสะสม“ผลการกระทำเป็นของ

ตน”ทั้งหมด

ไม่มีตกหล่น ไม่ระเหิดระเหยไปจากการเป็นของตนเลย ทุก“วิบาก”ล้วนเป็นของตนและจะออกฤทธิ์เอากับตนเองอยู่ทั้งสิ้น ไม่หายไปไหน

จนกว่าสัตว์ตัวนั้น คนผู้นั้นที่สามารถ“ตาย”ขั้นสุดท้าย “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำเร็จได้จริงเท่านั้น!

(๒๒๑) จิตวิญญาณที่เป็นอัตตา เราสามารถทำเป็นอนัตตาได้ นี่เป็นเรื่องจริง!

นี้คือ การพิสูจน์ว่า“จิตวิญญาณ”ทั้งหลายนั้นเป็น“อนัตตา” แท้จริง คือ “ไม่มีตัวตน”เหลืออยู่ในที่ใดๆอีกเลย ไม่ว่าในโลก ในเอกภพมหาจักรวาล หรือในวัฏฏสงสาร หรือในกาล

เพราะความเป็น“จิตนิยาม”หรือ“อัตตา(อาตมัน)”ของคนผู้นี้ที่เป็น“เจ้าของอัตตาหรือจิตวิญญาณของตนเอง”

สามารถ“จัดการ(อภิสังขาร)”หรือ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตน ทำ“อัตตา(อาตมัน)”ของตนนั่นเอง ให้แยกเป็น“อุตุธาตุ”

นั่นคือ แตกแยกทำลายไปเป็นดินน้ำไฟลม ไม่เหลือความเป็น“จิตวิญญาณ”ไปเป็นที่สุดได้นิรันดร

(๒๒๒) วิบากของโลกุตระจึงสูญสลายได้ ไม่เป็นของใครและไม่อยู่กับใคร!

“วิบาก”ใดๆของคนผู้นี้จึงจะเป็นอันยกเลิกได้แท้จริง สูญสลายหายไป ไม่เหลืออะไรเป็นของตนหรือของใครใดเลย

ไม่ไปอยู่กับ“พระเจ้า” ดังที่ชาว“เทฺวนิยม”เขาเชื่อกันอยู่นั้นอีกเลยเด็ดขาด

ซึ่ง“วิบาก”นี้เองแหละแท้ๆ ที่เป็นส่วนประกอบของความเป็น“พระเจ้า”เสียเอง

ที่ร่วมกับ“กรรม”ปัจจุบันบัญชาบงการตนเอง จะออกฤทธิ์หรือจะบงการเป็น“โทษ”หรือเป็น“คุณประโยชน์”ต่อไปในชีวิตของตนๆ

จนกว่าผู้นั้นจะทำที่สุดให้ตนจบ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไปเองได้สำเร็จ

วิบาก=วิ+ปาก

วิ=ยิ่งๆ; เสริมส่งให้ยิ่งๆไปทิศใดก็ได้

เช่น “ไม่”ยิ่งๆก็ได้, “ดีเยี่ยม”ยิ่งๆก็ได้

ปาก=การหุง, การต้ม, การทำให้สุก; ผลของกรรมอันสุกงอมเต็มที่

วิปาก=ผลของกรรม, ผลของกรรมที่ทำให้สุกจนถึงขั้นสุกงอมเต็มที่

(๒๒๓) มีแต่กรรมปัจจุบันที่จะให้คุณให้โทษกับเจ้าตัว!

มีแต่“กรรมปัจจุบัน”นี่แหละ ของคุณเองที่เป็นคุณหรือเป็นโทษแก่ตัวคุณเอง

“กรรมปัจจุบัน”กับ“วิบาก”จึงคือ“พระเจ้า”ตัวแท้ของตนๆ แต่ละคนๆ ซึ่งแต่ละคนจัดการ“ตนเอง”ให้เป็นไปเองทั้งสิ้น

“พระเจ้า”ที่เป็นใหญ่บงการคนทั้งหมดในโลกนั้นไม่มีหรอก

ดังนั้น ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ใน“วิบาก”

จึงทำ“กรรม”ที่เป็น“บุญ(กำจัดกิเลส)”และทำ“กรรม”ที่เป็น“กุศล(ความดี)”เท่านั้น

จะไม่ทำ“บาป-อกุศล”เลยเป็นอันขาด

และสามารถทำ“อนัตตา”แก่ “จิตนิยาม”ของตนได้เป็นที่สุด

เมื่อ“คนผู้นั้นยังจิตของตนให้เป็นไปในอำนาจ(วสวัตตี)”ได้จริงๆ ทั้งในขณะที่ยังเป็นๆและที่ตายเป็นสุดๆ

(๒๒๔) เมื่อสิ้นอาสวะจึง“หมดบุญ” ทั้งๆที่ยังไม่ตาย!

และเมื่อตนได้กำจัดกิเลสในจิตของตนหมดสิ้นอาสวะสนิทเด็ดขาดแล้ว ผู้นั้นก็ไม่ต้องทำ“บุญ”กันอีกแล้ว

จึงเป็นผู้“หมดบุญ”แล้วตั้งแต่ท่านยังไม่ตาย

ไม่ใช่ไปหลงเข้าใจอยู่แค่ว่า ผู้“หมดบุญ”นั้นคือ “คนที่สิ้นลมหายใจ”ตายทางร่างกายไป

เพราะคนที่ยัง“ไม่สิ้นอาสวะ”นั้น แม้จะตายทางร่างกายสิ้นลมไปอีกกี่ชาติก็ยังจะต้อง“ทำบุญ”ให้เป็น

ทำให้“สัมมาทิฏฐิ”จริงๆอยู่นั่นแหละ “หมดบุญ”ไม่ได้หรอก

(๒๒๕) วิปัสสนาญาณจะสร้างพลังงานทางจิต อันเรียกว่า “ฌาน”!

ผู้ที่ศึกษา“วิชชา ๘”ของพระพุทธเจ้าจะมี“วิปัสสนาญาณ”ซึ่งเป็น“วิชชาข้อที่ ๑”

ก็จะทำ“กรรม”ด้วย“วิชชา”

หรือ“ความรู้(ปัญญา,ญาณ)”ถึงขั้น“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

ก็จะมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนเป็น ซึ่งตรงตามข้อ ๒ ของ“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนเป็น

นั่นก็คือ “ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนตามกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

จึงจะมี“พลังงานทางจิต”ที่เรียกว่า“ไฟ”(ฌานคำนี้แปลว่า“ไฟ”)

อันเป็น“ฌาน”อยู่ในรูปของ“พลังงานทางจิต”มีเฉพาะในศาสนาพุทธ

ซึ่งไม่ใช่“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ด้วยวิธี“หลับตา”สะกดจิตตามวิธีปฏิบัติแบบนอกพุทธที่ปุถุชนคนสามัญทำๆกันทั่วไป

อันเรียกกันว่า meditation ของชาวโลกีย์

(๒๒๖) ศีลนั้นเมื่อเจริญขึ้นย่อมเกิดฌานจนสามารถเผากิเลสให้หมดสิ้น จึงเกิด“บุญ”เป็นที่สุด! จึงจบกิจในทันที!

ผู้ปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ไปตามลำดับ

อันมี“ศีล”เป็นข้อต้น แล้วเจริญ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

ก็จะเกิด“ฌาน”สัมมาทิฏฐิตามแบบพุทธ จนมีประสิทธิภาพ“เผากิเลส”ได้ผลไปตามขั้นตอน

กระทั่ง“กิเลสหมดสิ้นสูงสุด”ก็เป็น“บุญ”สำเร็จจริง

“บุญ”คือ ผลสำเร็จของ“พลังงานไฟวิเศษ”

“พลังงานไฟวิเศษ”เป็นพลังงานทางจิต ภาษาก็คือ“ฌาน”

“ฌาน”ชำระกิเลสไปตามขั้นตอน กระทั่งถึง“ผลสูงสุดของการชำระกิเลส”ก็เรียกด้วยศัพท์ว่า“บุญ”

"ผลสูงสุดของการชำระกิเลส"นี้แหละ ที่ยืนยันว่า"จบกิจ"กันเด็ดขาดจริงๆเป็นที่สุดแห่งที่สุด

ไม่ต้องมี"บุญ"เหลือหรือกลับมาวนเวียนใน"ชีวิต"ใน"กรรม"ของคนผู้นั้นกันอีกเลยเด็ดขาด

จึงชื่อว่า"หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)" คือ ชีวิต"ของคนผู้นี้ไม่ต้องมี"กรรม"ที่จะต้องให้เป็น"บุญ"กันอีก

(๒๒๗) "หมดสิ้นบุญ" จึงหมายถึง "นิพพาน" อันเป็นคุณวิเศษอันเป็นสิ่งยอดเยี่ยมไม่น่ากลัวแต่อย่างใด!

"การหมดสิ้นบุญ"ได้จริงๆปานฉะนี้จึงจะเป็น"นิพพาน" ที่มี"คุณวิเศษ"

อันสัมบูรณ์แบบชนิด"สูญ"สนิท ชนิดที่"นิรันดร"ทีเดียวด้วย"นิจจัง-ธุวัง-สัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง"

ถ้ายัง"มีความมี"ของ"การกำจัดกิเลส"หรือ"กิจชำระกิเลส"ชนิดที่ไม่มี"จบสิ้นอย่างเด็ดขาดสัมบูรณ์"กันสักที

"แล้วไม่รู้แล้ว-จบไม่รู้จบ"กันอยู่นั่นแหละ มันก็ไม่ชื่อว่า"นิพพาน"อันเป็น"คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)"แท้

มันก็ไม่เป็นอัน "หมดสิ้นกิเลสาสวะ"เด็ดขาด

ไม่สุดสิ้น"การวนเวียน"อันคือ "โลก" หรือ"ดับโลก"เด็ดขาดจริง

นั่นคือ "คน"ผู้บรรลุอรหันต์ขึ้นไปเท่านั้นที่จะเป็น"ผู้หมดบุญ"สิ้นสุด"บุญ"ทุกนัย

เรียกว่า"ปุญญปาปปริกฺขีโณ(ผู้หมดสิ้นบุญสิ้นบาป)"

คำว่า“บุญ”นี้จะต้องศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ”จริงๆ จึงจะปฏิบัติธรรมให้สำเร็จได้จริง

“กรรม”ที่เป็น“บุญ” หรือ“กรรม”ที่เป็น“กุศล”จึงแตกต่างกันอย่างสำคัญยิ่งยอด

เพราะเป็น“โลกุตระ” เป็น“ปรมัตถธรรม”

การทำ“กรรม”ให้เป็น“บุญ”ไม่ได้ ก็ไม่มีทางที่จะบรรลุนิพพานได้สำเร็จเป็นเด็ดขาด

(๒๒๘) “วิชชา”และ“อวิชชา”ย่อมบริหาร“กรรม” จัดการ“กรรม”แตกต่างกัน!

ผู้มี“วิชชา”จึงเป็นผู้จัดการหรือบัญชาการ“กรรม”ของตนเองตามความสามารถของตนเองได้เองสำเร็จเองจริงๆ

แต่ผู้ที่“ตนเอง”ยัง“อวิชชา” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ทั้งหลายของตนๆ

หรือของ“อัตตาแต่ละอัตตา”

หรือของ“ศาสดาแต่ละศาสดา”เองแท้ๆ ที่เกิดอยู่ใน“กาล”ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลุพุทธธรรม

“ศาสดา”ของ“เทฺวนิยม”ทั้งหลายจึงหลงผิดว่า มี“อำนาจศักดิ์สิทธิ์”หรือ“อำนาจลึกลับ”

คืออำนาจ“พระเจ้า”นั่นเอง เป็นผู้บงการตนหรือคนทั้งหลายให้ทำ“กรรม”

จะดีหรือชั่ว จะเป็นทุกข์หรือเป็นสุข ก็ตามพระประสงค์ของ“พระเจ้า”ทั้งสิ้น

(๒๒๙) “อวิชชา”มีพระเจ้า “วิชชา”มีพระพุทธ!

“เทฺวนิยม”เชื่อว่า “พระเจ้า”ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่กว่า“กรรม”

ก็เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ใน“วิบาก” ใน“กรรมเป็นของของตน”

เนื่องจากไม่ได้ศึกษาเรื่อง“กรรมวิบาก”ที่เป็น “อจินไตย”จริงๆ

เพราะไม่เชื่อถือ“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”

เนื่องจาก“เทฺวนิยม”ยัง“อวิชชา”อยู่แม้แต่“ในตนเอง”

ไม่มีความรู้ในความเป็น“ตนเอง”

หรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” นี้แหละ

“ตนเอง”แท้ๆ “พระธรรม”ที่เป็นของตนเองแท้ๆ และ “ความตรัสรู้ของตนเอง”แท้ๆ ก็ไม่รู้ว่าเป็น“ของตนเอง”เลย!

ซึ่งจริงๆแล้ว “คำสอน”หรือ“พระธรรม”ที่“พระศาสดา”แต่ละพระองค์นำมาประกาศนั้นไม่ใช่ของ“พระเจ้า”ที่ไหนหรอก

“พระธรรม”ของแต่ละพระศาสดานำมาประกาศนั้นๆ

ล้วนเป็น“คำสอน”ของ“ตนเอง(อัตตา)”คือของผู้เป็น“ศาสดา” เองนั่นแหละ

แต่พระศาสดาเอง“ไม่รู้ความจริง”นี้ จริงๆ

(๒๓๐) พระเจ้าให้ลึกลับ! พระพุทธให้สว่าง! พระเจ้าไม่รู้ว่าใครทำ! พระพุทธรู้จริงว่าใครทำ!

“ความจริง”นี้ก็พระศาสดาเองอีกแหละที่ยังคงยึดมั่นถือมั่น (อุปาทาน)ทำ“ความลึกลับ”เองนี้ไว้ให้“ลึกลับ”อยู่ใน“ตนเอง”กันอยู่

ตลอดกาล

จึง“ลึกลับ”ในความเป็น“พระเจ้า”นิรันดร

“พระเจ้า”นั้นคือ “อัตตา”แท้ๆ คือ“ตนเอง”จริงๆ

นั่นก็คือ ยังไม่รู้“ความจริง”ว่า

ความเป็น“พระเจ้า”นั้นก็คือ“ตนเอง”นั่นแหละเป็น“พระเจ้า”เอง คือ“ตัวตนของศาสดาเอง”

ยังไม่มีความรู้ว่า“คำสอน”หรือ“พระธรรม”ที่“พระศาสดา”แต่ละองค์นำมาประกาศแก่โลกนั้น

เป็น“คำสอน”หรือเป็น“พระธรรม”ของท่าน“พระศาสดาเอง”นั่นเอง

ที่พระองค์ได้สั่งสมบารมีมาเอง เป็น“ของตนๆเอง”แท้ๆ ไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ กว่าจะได้เป็นศาสดา

จนท่านได้เป็นศาสดา ก็คือ “กรรมวิบาก”ของท่านเอง

เพราะท่านไม่มีความรู้ในความเป็น“ชาติ” เป็น“ภพ” ไม่รู้ในความเป็น“กรรม”เป็น“วิบาก”

ที่มี“การเกิด-การตาย” สืบทอด สั่งสม“กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ)-ตนรับมรดกกรรมของตน(กัมมทายาท)-กรรมจึงพาตนเกิดตนเป็นอะไรต่ออะไรมาตลอด(กัมมโยนิ)-สร้างเผ่าสร้างพันธุ์ของความเป็นกรรมเป็นวิบากของตนเอง(กัมมพันธุ)-ตนพึ่งกรรมของตนเองมาเองแท้ๆ(กัมมปฏิสรโณ)”เลย

(๒๓๑) ศาสดาไม่รู้ว่าคำสอนแท้จริงเป็นของตนเอง เหตุก็เพราะไม่รู้จัก “อัตตา”! ...นี่แหละ “อวิชชา”!

เรื่อง“คำสอน”หรือ“พระธรรม”ของท่าน“พระศาสดาเอง” นี้ที่เป็น“พระธรรม”ของท่าน“พระศาสดาเอง”

แต่“พระศาสดาเอง”ยังไม่รู้ว่า เป็น“ของตนเอง”นี้ จึงเป็น“ความลึกลับ”อยู่กับ“ตนเอง”เต็มๆไปกับ“ตนเอง”

ถ้ายึดอยู่อย่างนี้ก็นิรันดรทีเดียว

เพราะท่าน“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นตนเอง” คือ ไม่รู้ว่า“อัตตา”คืออะไร?

“อัตตา”นี่เองแลที่ท่าน“ไม่รู้ตนเอง“เลย

“ความไม่รู้”นี้ จึงเป็น“อวิชชา”ที่สำคัญมากๆๆๆยิ่งๆๆๆที่สุด สำคัญมากยิ่งๆ ตรงที่“ความไม่รู้”ว่าอะไรคือ“อัตตา”

จึงยังมืดมนอนธการ หรือ“ลึกสุด”และ“ลับสุด”อยู่ตลอดกาลในความเป็น“อัตตา” เป็น“อาตมัน” เป็น“ปรมาตมัน”

หลงมืดสนิทปิดไว้เอง ทำ“อวิชชาให้แก่ตนเอง” จมอยู่แต่กับ“ความไม่รู้ที่ตนเองทำให้ลึกลับเอง”นี้เองแท้ๆ!

ไม่ยอมตั้งใจลองหันมาศึกษาพิสูจน์“ความลึกลับ”นี้กันสักทีจึงจมอยู่กับ“ความลึกลับ” ไม่สามารถเปิดเผยแจ้งกระจ่างได้แน่

(๒๓๒) พระพุทธประกาศทฤษฎีอัตตา แต่หากไม่เปิดใจก็ไม่บรรลุกันง่ายๆ!

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศ“ทฤษฎี”ที่วิเศษให้ศึกษา“ความจริง”ที่เป็น“อัตตา” เป็น“อาตมัน” เป็น“ปรมาตมัน”นี้แล้ว

ประกาศไว้ก่อน“พระศาสดา”ของชาว“เทฺวนิยม”มากมายหลากหลายศาสนาจะอุบัติขึ้นมาในโลกนี้ด้วยซ้ำ

ดังนั้น ชาว“เทฺวนิยม” จึงไม่มี“ทฤษฎี”ศึกษา เพราะปิดประตูตนเองเสียเอง ไม่ยอมรับ“ทฤษฎี”อื่นไปศึกษา ไม่มี“ปรโตโฆสะ”

เพราะหลงยึดอยู่แต่ทฤษฎีของ“พระศาสดา”เทฺวนิยม ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตนเอง” อันมี“ธาตุวิญญาณ”อยู่เองแท้ๆ

ไม่สะดุดใจเลย ไม่แวบไหวในจิตสักนิดเลย ว่า

“ธาตุรู้”ก็ดี“ความรู้”ก็ดี ล้วนคือ“ธาตุ”

หรือ“ธรรม”ที่เรียกว่า“วิญญาณ”

ซึ่งล้วนก็คือ“อัตตา”คือ“อาตมัน”คือ“ปรมาตมัน”ที่แปลว่า“ตนเอง”ทั้งนั้น

(๒๓๓) เพียงแปล“อัตตา”คือ“ตนเอง”อะไรๆก็จะกระจ่างขึ้น!

แต่ไม่มาจับ“การศึกษาความเป็นตนเอง”ให้รู้แจ้งแทงทะลุความเป็น“อัตตา”คือ“อาตมัน”คือ“ปรมาตมัน”ให้“รู้จบ”กันให้ได้ ทั้งๆที่ก็พูดกัน ยอมรับกันทั้งนั้นว่า “อัตตา”ก็ดี “อาตมัน”ก็ดี “ปรมาตมัน”ก็ดี ล้วนเป็น“วิญญาณ”

ที่นับถือกันว่า เป็น“พระเจ้า” ยกย่องยิ่งใหญ่เรียกกันว่า“พระวิญญาณ”ปานนั้น

ก็ไม่เริ่มต้นเรียนรู้-พิสูจน์-สัมผัสความเป็น“วิญญาณ”ก็ดี “อัตตา”ก็ดี “อาตมัน”ก็ดี “ปรมาตมัน”ก็ตาม

ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อัตตา”ตนเอง” แม้แต่“วิญญาณของตนเอง” ที่มีในตนอยู่เองในตนเองแท้ๆ

จึง“อวิชชา”คือ“ไม่รู้”กันไปตลอดกาลนิรันดร์

เพราะไม่เคยศึกษา ไม่เคยพิสูจน์“อัตตา”ก็ดี “อาตมัน”ก็ดี

“ปรมาตมัน”ก็ตาม จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”แท้

(๒๓๔) จัดการตัวเองก็คือจัดการกับจิตวิญญาณตัวเอง ย่อมพบคำตอบ โอ้หนอพระเจ้านั้นไซร้คืออนัตตา!

ก็ไม่เชื่อว่า ตนนั้นจัดการกับ“จิตวิญญาณ”ตนเองได้ อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ที่สุดทำ“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”ของตนเองให้สิ้นสูญเป็น“อนัตตา”สำเร็จจริง

จึงไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า “พระเจ้า”แท้ๆนั้น“อนัตตา”

“พระเจ้า”ไม่ใช่“อัตตา”หรือ“ปรมาตมัน”นิรันดรเลย

เนื่องจากยังเชื่ออยู่แต่ว่า “วิญญาณ”ของใครๆล้วนเป็นของ“พระเจ้า”

และปักใจเชื่อสนิท ว่า“พระเจ้า”นี้เป็น“ภาวะที่มีอยู่นิรันดร”

ชนิดที่ยก“พระเจ้าของข้าใครอย่าแตะ” ตาบู..เด็ดขาด!

(๒๓๕) แตะต้องพระเจ้าได้คือ ศึกษาตัวตนของเราเองได้สำเร็จ! รู้จัก จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ได้อย่างเหลือเชื่อ!

เมื่อไม่สามารถจะแตะต้อง“พระเจ้า”ได้ สัมผัสไม่ได้ ก็เรียนรู้ความเป็น“วิญญาณ”ไม่ได้ ทั้งๆที่“วิญญาณ”นี้คือ ภาวะที่เป็น“ตัวตน”ของตนเองแท้ๆ ที่สามารถ“สัมผัส”แตะต้องเรียนรู้ได้ในตนเองทันที ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ไม่ลึกลับ”เลย

แต่เพราะไม่ได้เรียนรู้“คำสอน”และปฏิบัติที่“สัมมาทิฏฐิ”

จึงไม่ได้เรียนการทำ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ให้แก่ตนเอง ก็พิสูจน์ยืนยัน“อัตตา”กันโทนโท่หลัดๆปัจจุบันนี้สำเร็จแท้ๆไม่ได้

มันก็ยังคลุมเครือ ยังลึกลับ ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ยืนยันกัน ณ ปัจจุบันหลัดๆสัมผัสกันได้โต้งๆ โทนโท่ได้เลย

แล้วจะให้"เชื่อ"สิ่งที่"ลึกลับอยู่" ยังไม่รู้แจ้งเห็นจริงนี่หรือ?

(๒๓๖) ทบทวนลัทธินอกพุทธอีกที!

ความเชื่อถือยึดถือหรือลัทธิต่างๆ ที่เป็น"ลัทธินอกพุทธ"นั้น พระพุทธเจ้าตรัสตัวอย่าง"๓ แบบ"(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๑)ให้ดู

๑. ปุพเพกตเหตุวาทะ คือ ลัทธิที่มีวาทะ มีความเชื่อว่า ทั้งหมดมีแต่กรรมเก่าเป็นเหตุ

๒. อิสสรนิมมานเหตุวาทะ คือ ลัทธิที่มีวาทะ มีความเชื่อว่า ทั้งหมดล้วนแต่พระเจ้าเนรมิต

๓. อเหตุอัปปัจจยวาทะ คือ ลัทธิที่มีวาทะ มีความเชื่อว่า ทั้งหมดล้วนไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัย

มันก็ยึดถือเชื่อถือกันไปได้ต่างๆ สารพัดยิ่งไปกว่านี้ก็ได้ ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแจกความมี"ทิฏฐิ ๖๒" ให้เห็นกันมาแล้ว

(๒๓๗) พระอัสสชิเปล่งอาสภิวาจาล้มล้างลัทธินอกพุทธให้แก่พระสารีบุตรเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาส!

สำหรับ"พุทธ"แท้ๆนั้น คำความที่ยืนยันตามพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๖๘ ก็คือ "ผู้มีอายุ ครั้งนั้น พระอัสสชิได้กล่าวธรรมปริยายนี้ ว่าดังนี้ :- ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น พระมหาสมณะมีปกติทรงสั่งสอนอย่างนี้"

บาลีก็มีว่า “อถโข อาวุโสอสฺสชิ ภิกฺขุ อิมํ ธมฺมปริยายํ อภาสิ เย ธมฺมา เหตุปฺปภวา เตสํ เหตุํ ตถาคโต (อาห) เตสญฺจ โย นิโรโธเอวํวาที มหาสมโณติ ฯ”

สั้นๆก็คือ ธรรมใดเกิดมาแต่เหตุ ดับเหตุเสียได้ ธรรมนั้นก็ดับ

ชัดเจนแจ่มแจ้งนะว่า ศาสนาพุทธต้องมี“เหตุ” และต้องมีการปฏิบัติที่มี“กระบวนการ”(process)ที่เป็น“เหตุ”แห่งการปฏิบัติ

(๒๓๘) ไม่มีสิ่งยิ่งใหญ่ในจักรวาล ไม่มีต้นธาตุ ต้นธรรม...มีแต่ตัวเรา ตัวตนแห่งเราที่ต้องเรียนรู้และจัดการ!

ไม่ใช่ว่า “วิญญาณ”ยิ่งใหญ่ตัวต้นของทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาล หรือ“ต้นธาตุ-ต้นธรรม” หรือ“ต้นเหตุแห่งวิญญาณ”นั้นก็ยัง“ลึกลับ”กันอยู่นิรันดร จับมั่นคั้นตาย“วิญญาณต้นธาตุ”ไม่ได้สักที

ในเมื่อ“พระเจ้า”คือ“ตัวต้น”แท้ๆ เป็น“เหตุ”ตัวต้น ไม่มีอะไรจะเป็น“ต้น”ไปกว่านี้ได้แล้ว ก็ต้องเป็นสิ่งที่“เปิดเผย”จึงจะยอมรับเชื่อถือ เป็น“ความจริง”กันได้ร่วมกันโต้งๆ หลัดๆ โทนโท่ ด้วยทวารทั้ง ๖ ของคนผู้มี“วิญญาณ”หรือ“ธาตุรู้แท้ๆ”จริงๆ ยืนยันร่วมกัน

ไม่เช่นนั้น มันก็ยังไม่ชัดเจนแจ่มกระจ่างแจ้ง เปิดเผย จนเรียกได้ว่า“ความจริง”ที่จริงที่สุดกันได้อยู่นั่นเอง

ชัดๆก็คือ ทุกอย่างต้องมีที่มาที่ไป ไม่มีอะไรลึกลับ ไม่มีอะไรคลางแคลง สงสัย ข้องใจทุกอย่างต้องกระจ่างแจ้ง เปิดเผย จึงจะสามารถข้าถึง“ความจริงที่ชัดเจนสัมผัสของจริงกันได้”

(๒๓๙) กรณีศึกษาอาหาร ๔ จับวิญญาณ จับรูป-นาม!

พระพุทธเจ้าทรงหาตัวอย่างชนิดชัดๆเจนๆใกล้ตัวที่สุดมาใช้อธิบายขยาย“ความจริง”ให้เรียนรู้ จะได้เห็นกันง่ายๆ ที่จับต้อง“วิญญาณ”กันได้ด้วยตัวเอง อวัยวะของตัวเองแท้ๆ

เช่น มี“อาหาร ๔”ข้อนี้ เป็น“เหตุ” ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ”ได้ด้วยการมี“รูป-นาม” มีภาวะ“๒”ให้ศึกษา

นี่คือ ตัวอย่างที่จะพิสูจน์ความเป็น“วิญญาณ”ได้ด้วยความเป็น“คน” จึงสามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปัจจัยซึ่งกันและกันของความเป็น“เทฺว”ทั้งหลาย คือ “อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”หรือ“วิญญาณ”แท้ๆได้ ว่า“วิญญาณ”นั้นเป็นแบบนี้ๆเอง

(๒๔๐) วิญญาณ-เวทนา-สัญญา-สังขาร ๔ ทหารเสือบุกป่า ฝ่าดง พิชิตมารใหญ่ มารน้อย!

“วิญญาณ”คือ “ธาตุรู้” ที่มีตั้งแต่“ความรับรู้สึกได้”ที่เป็น“เวทนา” และ“ความกำหนดรู้เอาได้ด้วยตัวเราเอง”ที่เป็น“สัญญา” ซึ่ง“ธาตุรู้นี้แหละที่มันปรนปรุงกันอยู่เอง” เป็น“สังขาร”ของเรา ในตัวเรา เราจึงจะสามารถเรียนรู้ได้จาก “สังขาร”ทั้งหลาย ที่“ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน”ที่ผู้เรียนรู้สามารถจะ“สัมผัส”สิ่งที่“ถูกรู้”เรียกว่า“รูป” เป็น“ภาวะที่ถูกรู้”นี้ได้ จึงจะสามารถศึกษาจากภาวะ“วิญญาณ” ที่ไม่ลึกลับกันได้จริงๆ ชนิดที่“สัมผัส” ความเป็น“อัตตา” ก็ดี ความเป็น“วิญญาณ” ก็ดี ความเป็น “เทฺว” ก็ดี แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”กันทีเดียว แล้ว“ดับพระเจ้า”ได้ด้วยซ้ำ ด้วยความ

มี“กาย”อันเป็นไปใน“ตัวเรา”แท้(สักกาย)ให้เราศึกษาได้“ไม่ลึกลับ”เลย

(๒๔๑) รู้ภาวะการเกิด รู้ภาวะการดับ และดับได้จริง อนัตตาก็เป็นไปได้เสมอๆ!

เราจึงจะสามารถรู้ภาวะ“การเกิด”และภาวะ“การดับ”ของ“วิญญาณ”ได้สำเร็จแท้ๆ “ไม่ลึกลับ” เพราะเราสัมผัสของจริง ทำการ“ดับ”ได้จริง จึงจะพิสูจน์ว่า “วิญญาณ” เป็น “อนัตตา”

นั่นคือ “วิญญาณ”หรือ“อัตตา“หรือ“เทฺว” หรือ“พระเจ้า”นั้นล้วน“ไม่ใช่ตัวตน”จริงเลย

เพราะเราสามารถ“ดับ”ภาวะเหล่านั้นได้กันจริงๆ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ทุกอย่างเกิดมาแต่เหตุ”

เมื่อทำตาม“กระบวนการ”นั้นๆ ดับ“เหตุ”นั้นๆได้แล้ว

“ผล”ก็เป็น“ความดับ”ได้ไปทั้งหมดทั้งสิ้นแน่แท้

ก็“ดับวิญญาณ”หรือ“ดับอัตตา”หรือ“ดับเทฺว”อันเป็น“พระเจ้า”แท้ๆได้สำเร็จพิสูจน์“ความจริง”นี้กันได้ด้วยตนเอง

(๒๔๒) ฝึกปฏิบัติจริงกับ กวลิงการาหารมีขั้นตอนอย่างไรที่จะจบลงอย่างนิรันดร!

ตามตัวอย่างง่ายๆ ที่คนเราเป็นอยู่ในชีวิตด้วยตัวเองนี้แหละ นั่นคือ ความเป็น“อาหาร ๔”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ ตั้งแต่“กวลิงการาหาร” ซึ่งต้องมี“ผัสสาหาร” จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนสัญเจตนาหาร”ที่

เป็น“ตัวการสำคัญ”อันชื่อว่า“ตัณหา ๓”ที่มันเป็นตัวพาให้เกิด“เวทนา ๓”อยู่ ไม่รู้จักจบลงได้นิรันดร

จึงต้อง“ลืมตา”มี“สัมผัส ๖”เป็นการศึกษาที่มี“วิญญาณ”กันจริงๆ ให้เรียนรู้“การเกิด”จริง และทำ“การดับ”ได้กันจริงๆ โดยเฉพาะตัว“เวทนา”ที่เป็นตัว“ทุกข์”ตัว“สุข”เองแท้ๆ ที่ผู้เป็น“อาริยะ” โดยจับ“ภาวะ”นี้ เป็น“สัจจะแห่งการศึกษา” เรียกว่า“อริยสัจ ๔” ที่มีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”หรือ“อัตตา” หรือ“พระเจ้า” หรือ“เทฺว” ที่เป็นภาวะคู่คือ “สุข-ทุกข์”ตัวร้ายที่สำคัญยิ่งได้โทนโท่ จึงสามารถ“ดับสุข-ดับทุกข์”กันได้จริงแท้

(๒๔๓) แต่ถ้าปฏิบัติ “หลับตา” บทปฏิบัติฝึกฝน เกิด-ดับ ย่อมไม่มี!

การปฏิบัติ“หลับตา”นิ่งไม่มีการสัมผัสกับการกิน-การใช้เป็นเครื่องอาศัยศึกษา“เวทนา”จาก“การสัมผัสนี้ ก็ไม่มี“ฐาน” ที่จะกระทำ หรือปฏิบัติ นั่นคือ ไม่มี“กรรมฐาน”กันแล้ว

“วิญญาณาหาร”จึงยิ่งไม่มีใหญ่ให้ปฏิบัติกันเลย เพราะไม่มี“นาม-รูป”หรือไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติครบถ้วนองค์ประกอบจะจัดการ“วิญญาณ”ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“นาม-รูป”

เช่น เมื่อ“ตา”กระทบ“รูป”เราก็มี“เวทนา”อันเป็น“ความรู้สึก”ที่เกิดอยู่ใน“วิญญาณ”ขึ้นมาให้ศึกษาของจริงกันจริงๆ

(๒๔๔) ภาวะ “ถูกรู้” คือรูป ภาวะ “ผู้รู้” คือนาม ต้องเข้าใจ ต้องรู้อาการ!

ซึ่งตัวที่อยู่ในภาวะ“ถูกรู้”ก็คือ“รูป”แม้เป็นจิต,มโน,วิญญาณ เมื่ออยู่ในภาวะที่“ถูกรู้”ก็ชื่อว่า“รูป” นี้ ๑

และ ๒ นั้นคือ“ตัวผู้รู้”ที่เป็น“นาม”ของเราเอง ที่จะเข้าไปรู้“นาม”ทั้งหลายอันคือ จิต เจตสิก รูป(รูปจิต-อรูปจิต) นิพพาน

“๑”และ“๒”นี้เป็น“ภาวะคู่”ที่บัญญัติคือ“กาย”หรือ“เทฺว”

ซึ่งชาว“โลกีย์”หรือ“เทฺวนิยม”นั้นมีแต่“ความรู้”ที่เรียกว่า“เฉโก” ก็ไม่สามารถจะมี“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้”ขั้น“โลกุตระ”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”หรือความเป็น“เทฺว”ได้

เพราะยังไม่เริ่มต้นมี“อัญญธาตุ”ขึ้นในจิต จนกระทั่งเติบโตเกิดเจริญขึ้นเป็น“อัญญา” และเป็น“ปัญญา”ในที่สุด

(๒๔๕) ความรู้ของชาวเทฺวนิยมมีแต่เฉโก แถมมาตีกิน มาตีสนิทกับ“ปัญญา”ของชาวพุทธเสียนี่!

คนปุถุชนหรือชาว“เทฺวนิยม” ความรู้จึงมีแต่“เฉโก” ยังไม่สามารถมีความรู้ที่เป็น“ปัญญา”

คำว่า“ปัญญา”เป็นพยัญชนะกำหนดสภาวะของ“ความรู้ความฉลาด”ขั้นโลกุตระ ที่มีนัยสำคัญแตกต่าง“เฉโก”คนละขั้ว

แต่ภาษาคำว่า“ปัญญา”ทุกวันนี้ มันได้เพี้ยนผิดไปจากความหมายแท้ๆเดิมๆของพระพุทธเจ้า มันได้กลายไปมีความหมายอย่างเดียวกันหรือเหมือน“เฉโก”ไปสนิทสนมกลมเกลียวกันเรียบร้อยโรงเรียน“มิจฉาทิฏฐิ”แล้ว

แม้คำว่า “กาย”ก็ตาม คำว่า“บุญ”ก็ตาม คำว่า“ฌาน”ก็ตาม คำว่า“สมาธิ” ฯลฯ ทั้งนั้นๆเกือบทั้งหมดล้วน“มิจฉาทิฏฐิ”

มันได้ผิดเพี้ยนไปจากความถูกต้องของพระพุทธเจ้าเกือบไม่เหลือแล้ว

และได้หลงยึดมั่นถือมั่น“ความผิด”เป็น“ความถูก”กันจนสนิทแน่น ยากสุดแสนยากยิ่งที่จะเปลี่ยนความเห็นหรือเปลี่ยนความยึดมั่นที่ได้หลงยึดกันสุดแน่นแล้วนี้ในทุกวันนี้

(๒๔๖) เช่นจะหลุดพ้นก็บอกว่าต้องปฏิบัติ “หลับตา” เช่นสิ่งที่เป็น “กุศล” ก็บอกว่าเป็น “บุญ”! “กาย” ก็แค่ “วัตถุ” ตื้นๆ!

เช่น ยึดว่า วิธีปฏิบัติจะได้ฌานได้สมาธิก็ต้อง“หลับตา” ดั่งที่เดียรถีย์ทั้งหลายออกป่าพากันไปทำอยู่ทั่วไปเป็นสามัญ

เหมือนยุคก่อนพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลก ก็มีแต่“ลัทธิเดียรถีย์” ที่พากันออกป่า นั่งหลับตาปฏิบัติ เป็นสมาธิสะกดจิต ซึ่งมีแต่แบบโลกีย์ ยังไม่มี“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า ก็เข้าใจ“สมาธิ”ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ไม่ได้

เรียนรู้ความเป็น“บุญ”ก็เพี้ยนเป็น“กุศล”

เข้าใจความเป็น“ปัญญา”เป็น“เฉโก”

เข้าใจ“กาย”เป็น“รูปวัตถุ”เท่านั้น เป็นต้น

และอื่นๆวิปริตผิดเพี้ยนไปหมด พุทธจึงสิ้นเชื้อโลกุตระดังที่เป็น

อาตมาพูดจริงๆนะ ไม่ได้หาเรื่องพูดเลอะเทอะ ใส่ความ

แต่มันเป็น“ความจริง”ยืนยัน ใช่มั้ย?ตามที่เห็นและเป็นอยู่โต้งๆ

(๒๔๗) กลัดกระดุมเม็ดแรกผิด มันก็ผิดไปหมด!

ที่อาตมากำลังพูดอยู่นี้ เริ่มจากคำว่า“กาย”อันเป็นคำแรกของ“สังโยชน์ ๑๐”ข้อที่ ๑ มาเลย มันจึงต้องมาเรียนรู้ทำความเข้าใจกันให้“สัมมาทิฏฐิ”กันให้ได้ ไม่เช่นนั้นกลัดกระดุมเม็ดแรก“ผิด” มันก็ผิดไปหมด อย่างที่สังคมชาวพุทธในทุกวันนี้ที่จมอยู่ การเรียนรู้ของศาสนาพุทธต้องมี“นามรูป”หรือ“กาย”เสมอ

ขาดความเป็น“กาย”ไม่ได้ การเรียนรู้จะผิด วิปริตพิการไป ดังนั้น“หลับตา”เข้าไปศึกษาในภวังค์ จึงเป็นการปฏิบัติที่ผิดแบบพุทธ ซึ่งโลกีย์เดียรถีย์ปฏิบัติกัน จึงงมงายอยู่แต่กับ“กาย”คือ วัตถุภายนอกทั้งหลายแค่นั้น

(๒๔๘) เดียรถีย์แยกกาย แยกใจเป็นคนละเรื่อง แถมยังดึงชาวพุทธให้มาเป็นพวก!

แยก“กาย”แยก“ใจ”กัน เป็นคนละส่วน คนละเรื่อง ก็ผิดแน่

เห็นแจ้งชัดเจนว่า เดียรถีย์ยึดถือความเป็น“กาย”ผิดไปมั้ย?

และชาวพุทธทั้งหลายวันนี้ เข้าใจ“กาย”อย่างเดียรถีย์ ใช่มั้ย

ที่ถูก “กาย”มันคือ“ภายนอกกับภายใน..ในขณะเดียวกัน” มันแยกกันไม่ได้ ปัจจุบันนั้นต้องมีทั้งกายทั้งใจ แต่ต้องลงมือ“ทำที่ใจในใจ(มนสิกโรติ)”นี้ทันที ที่ยังอยู่กับ“ปัจจุบัน”ที่มี“สัมผัส”นี่เอง

ชัดมั้ยว่า “กาย”ไม่ใช่แค่ร่างภายนอก-วัตถุภายนอกเท่านั้น

“กาย”นี้ต้องเข้าใจให้“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันให้“ครบ” จนกระทั่ง“พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์”ให้ได้ก่อนอื่นเลย

ความเป็น“กาย”สำคัญปานฉะนี้ พระพุทธเจ้าจึงกำกับไว้

ใน“สังโยชน์”ข้อที่ ๒ ว่า ต้อง“พ้นวิจิกิจฉา”ในความเป็น“กายของตน(สักกาย)” คือต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กายของตน” นี้เอง ...ชัดเจนขึ้นมั้ย?

(๒๔๙) พ้นวิจิกิจฉาก็ตีความผิดๆ เพี้ยนๆ!

แต่ชาวพุทธปัจจุบันนี้ ไพล่ไปเน้นเพียงว่า “พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์”นั้นคือ ต้องพ้นวิจิกิจฉาใน“พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์” ซึ่งมันไม่ใช่ มันกำหนดผิดจุดหมายสำคัญกันไปแล้ว

ในที่นี้ไม่ใช่“พ้นวิจิกิจฉา”เรื่องพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ มันต้องเน้นที่ตรง“กาย”ต่อจาก“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ ต่างหากที่จะต้อง“พ้นวิจิกิจฉาในความเป็นกาย” จึงจะ“สัมมาทิฏฐิ”ในกระบวนการของ“สังโยชน์ ๑๐”

(๒๕๐) เข้าใจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แบบสัมมาทิฏฐิ ต้องแบบนี้!

สำหรับ“พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์”นั้น ไม่ใช่การกำหนดรู้ในขณะ“ปฏิบัติ”ให้พ้นสังโยชน์ มันคนละ“กาละ”กันแล้ว “พระไตรรัตน์”ทั้ง ๓ นั้นเราต้องเข้าใจมาก่อนเป็นเบื้องต้นแล้วได้ศรัทธามาก่อน มี“ฉันทะในพระไตรรัตน์”แล้ว ซึ่งเป็นศรัทธาในพระไตรรัตน์นั้นมาเป็นขั้นต้นแล้ว อย่างน้อยก็เข้าใจแล้วว่า“ศาสนาพุทธ”มี“องค์ ๓”คือ“พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์”ว่าคืออะไร แล้วที่จะมาเป็น“สาวก”คือ มาเป็นผู้ฟัง มาศึกษาปริยัติเริ่มต้น เพื่อนำมา“ปฏิบัติ”อย่างพากเพียรกันต่อไป แล้วมันจึง

จะมีมรรคมีผลบรรลุเป็น“ปฏิเวธ”ขึ้นมาได้ ตามขั้นตามตอน

“ศาสนาพุทธ”คือ ศาสนาอันมี“ความรู้-ความจริง”ที่ตรัสรู้ความเป็น“วิญญาณ”หรือ“เทฺว”ชนิดที่พระพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยพระองค์เองอย่างถ้วนรอบ แล้วทรงประกาศ“ความรู้-ความจริง”เรื่อง“วิญญาณ”ให้ผู้อื่นรู้ตาม และปฏิบัติจัดการกับ“วิญญาณ”ของตนได้ด้วย“วิชชา”ที่สามารถทำ“นิพพาน”สำเร็จจนกระทั่งสามารถทำความเป็น“วิญญาณ”ของตนให้เป็น“พีชธาตุ”ให้ตนอาศัย“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ในชีวิตก็ได้ และถึงขั้นที่สุดทำเป็น“อุตุธาตุ”ก็ได้ ซึ่งจบสุดสิ้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

(๒๕๑) ปรินิพพานเป็นปริโยสานคือความตายครั้งสุดท้ายของมนุษย์!

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็คือ “ความตาย”ครั้งสุดท้ายของ“วิญญาณ”ที่มี“สังขาร”เป็น“ปัจจัยในความเป็นชีวิตมนุษย์

“มนุษย์”ที่มี“วิญญาณ”ผู้นั้น ก็“ตาย”สิ้นสลายสูญหายไปจาก“กาล” จาก“วัฏฏสงสาร” จาก“เอกภพมหาจักรวาล”

แม้แต่จาก“พระเจ้า”แท้ๆได้ ด้วย“วิชชา”ของคนผู้นั้นเอง จึงไม่เหลืออะไรที่เป็น“ตน”คือ“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”กันอีกแล้ว ใน“วัฏฏสงสาร” หรือใน“เอกภพมหาจักรวาล”

ผู้ทำ“การตาย”เป็นครั้งสุดท้ายแห่งสุดท้ายปานฉะนี้ได้ ซึ่งเป็นการทำ“การตาย”ให้แก่“ตน”ด้วย“วิชชา”ของชาวโลกุตระที่มีภูมิขั้น“อรหันต์”ทุกองค์ คือ“โพธิสัตว์ระดับ ๔”ขึ้นไป

(๒๕๒) เจ้าของวิญญาณไม่ใช่ใคร แต่คือตัวเรา! "อัตตา"ก็ไม่ใช่ใคร ก็ตัวเราอีกแหละ!

ชาว"โลกุตระ"รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"วิญญาณ" และสามารถ"ทำ"วิญญาณ"ของตนให้แตกแยก"ธาตุวิญญาณ"สลายเป็น"อุตุธาตุ"ไปได้ ไม่ต้องไปอยู่กับ"พระเจ้า" อย่างไม่"ลึกลับ"เลย เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"วิญญาณ"หรือ"อัตตา"หรือ"เทฺว"

จึงเป็นการพิสูจน์ความเป็น"เจ้าของวิญญาณ"หรือความเป็น"อัตตา"ว่า "เป็นของตน"โดยแท้ "อัตตา"ไม่ ใช่เป็นของใคร แม้แต่พยัญชนะก็ยืนยันว่า "อัตตา"คือ"ตัวตนของตนเอง"

"อัตตา"ไม่ได้แปลว่า "ตัวตนของผู้อื่น"สักหน่อย

จึงยิ่งพิสูจน์ได้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่า "พระเจ้า"ที่เป็นใหญ่เป็น"เจ้าแห่งอัตตา"แท้ๆนั้น ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แค่"ตัวเอง"คือความเป็น"อัตตา"ของตนในตน ก็ไปยก"อัตตา"ให้เป็นของผู้อื่น

(๒๕๓) ชาวเทฺวนิยมย่อมสำคัญว่าพระเจ้าเป็นเจ้านายของวิญญาณ!

ชาว"เทฺวนิยม"เชื่อกันว่า "พระเจ้า"เป็นเจ้านายของวิญญาณ

และ"วิญญาณ"หรือ"อัตตา"ไม่สูญหายไปได้ ต้องไปอยู่กับ"พระเจ้า"ผู้เป็น"วิญญาณ"ยิ่งใหญ่ที่สุดสูงสุดเป็นที่สุด ซึ่งเป็นเจ้าของ"วิญญาณ"ทั้งหมด แล้วแต่"พระเจ้า"จะให้อยู่

สวรรค์ หรือลงนรก ที่เชื่อมั่นกันสูงสุดก็คือ "วิญญาณ"มีอยู่นิรันดรด้วย

แม้"ตัวตน"ของ"พระเจ้า"เอง ก็ยังไม่มีใครคนใด"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ด้วย"การสัมผัสตัวตน"ของ"พระเจ้า"ได้เลย

แล้วจะเอา"ความจริง"ที่สัมบูรณ์ครบถ้วนไม่มีอะไรลึกลับคลางแคลง สงสัยตั้งแต่ความเป็น"พระเจ้า"ต้นตอแท้ๆได้ยังไง?

"พระเจ้า"ต้นตอก็"คลุมเครือ-ลึกลับ"ตลอดกาลอยู่ฉะนี้

(๒๕๔) อย่างไรเรียกสมมุติสัจจะ อย่างไรเรียกปรมัตถสัจจะ!

แต่"พระพุทธเจ้า"เป็น"ความจริงชัดเจน" มี"ตัวตน"เป็น"สมมุติสัจจะ"และมี"วิชชา"เป็น"ปรมัตถสัจจะ"ที่"ไม่ลึกลับ"เลย กระจะกระจ่างแจ้งทุกสัจจะ สามารถพิสูจน์"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)"นี้ได้ทั้ง"๒ ความจริง"

พิสูจน์กันเป็นวิทยาศาสตร์ขั้นมี"สัมผัส"ของจริงกันเลย ซึ่งละเอียดลออครบ"วิญญาณ-อัตตา"แม้แต่"เทฺว-มาร-พรหม"ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความจริงว่าแตกต่างกันไฉน?

ศาสนาพุทธ มี"วิชชา"ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"วิญญาณ"ครบทั้ง"เทฺว"น้อยใหญ่ถึงขั้นยิ่งใหญ่สุดกระจะกระจ่างชัดเจน ไม่ลึกลับ "พระพุทธ"จึงเป็น"เจ้า"แห่ง"ความรู้-ความจริง"ในความเป็น"วิญญาณ"และ"อัตตา"ที่ยืนยันได้ จึงไม่ใช่"สิ่งลึกลับ"ฉะนี้

"เจ้า"แห่ง"ความจริง"ในศาสนาพุทธ จึงคือ"พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ซึ่งเป็น"ผู้ตรัสรู้'ความจริง'ด้วยพระองค์เอง"

(๒๕๕) คำสอนของพระพุทธเจ้าย่อมแตกต่างไปจากคำสอนของพระเจ้า!

พระพุทธเจ้าตรัส“คำสอน(อนุสาสนี)”โดยพระองค์เองจากพระโอษฐ์ของพระองค์โดยตรงแก่ชาวโลก เป็น“พระธรรม”จากพระโอษฐ์ต่อผู้คนได้ยินด้วยหู ได้เห็นด้วยตา กันโต้งๆ โทนโท่

คำว่า “คำสอน”หรือ“พระธรรม”นี้ ของพุทธ หรือของ“เทฺวนิยม”มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญมาก

สำหรับ“คำสอน(doctrines)”ของพุทธนั้น เป็นเพียงคำกล่าวให้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”เท่านั้น ใครจะทำตามก็ได้ ไม่ทำตามก็ได้ เป็นอิสระเสรี ไม่มีเชิงเป็น“คำสั่ง(command)”หรือ“คำบัญชา”

ส่วน“คำสอน”หรือ“พระธรรม”ของ“พระเจ้า(God)”นั้นเป็น“คำสั่ง(command)”ให้“พระบุตร(ประกาศก)”นำมาถ่ายทอดอีกทอดหนึ่ง ซึ่งนับ“ผู้ถ่ายทอดคำสั่ง”นี้ว่าเป็น“ศาสดา” แต่ที่แท้คือผู้“ถ่ายทอดคำสอน”หรือเป็นเพียง“ผู้ประกาศคำสอน(prophet)”ของ“พระเจ้า” ยังไม่ใช่“เจ้าของความรู้-ความจริง”เองจริงๆ

(๒๕๖) พระธรรมของพระเจ้า คือคำสั่ง คือคำประกาศิต ห้ามโต้เถียง ห้ามย้อนแย้ง!

ซึ่งลักษณะ“พระธรรม”ของพระเจ้าก็เป็น“คำสั่ง”ที่ต้องปฏิบัติตามวิจัยวิจารณ์ใดๆไม่ได้ เป็น“คำบงการ,คำประกาศิตเด็ดขาดตายตัว(dictator)”เป็นอำนาจดั่งนายทาสบงการลูกทาส!

และที่สำคัญคือ “คำสั่ง”ของพระเจ้าจะถูกจะผิดอย่างไรก็ไม่มีใครที่เป็น“ตัวตนของมนุษย์บุคคล”ที่มีเนื้อหนังมังสาใน

โลก“รับผิดชอบคำสั่ง”นั้นๆ เพียงแต่ให้“ศาสดา”เป็น“ผู้รับหน้า” แทนเท่านั้น ถ้าหาก“คำสั่ง”นั้นจะผิดจะถูกอย่างไร จะทำได้หรือทำไม่ได้ จะดีแท้หรือไม่ดีแท้ไฉน ก็เป็น“ของพระเจ้า”รับผิดชอบไป เพราะ“คำสั่ง”นั้นไม่ใช่ของ“พระศาสดา”หรือของ“ผู้นำมาประกาศ(ประกาศก, prophet)”แต่อย่างใด เป็นของ“พระเจ้า”โน่น!

เห็นชัดมั้ยว่า แม้“คำสอน(พระธรรม)”ของ“พระเจ้า” กับของ“พระพุทธเจ้า”ก็มีนัยสำคัญที่แตกต่างกัน แค่“ความรับผิดชอบสิ่งที่เป็นของตน”ก็ยัง“โยนกลอง”กันอยู่เลย! แล้วไปหมกไว้ที่“ความลึกลับ”เป็นผู้รับผิดชอบ แม้แต่“พระศาสดาเอง”ก็ไม่ต้องรับผิดชอบ“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“พระธรรม”นั้นๆ!

(๒๕๗) ความจริงที่ไม่สมบูรณ์... ความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์... ความจริงที่ไม่มีบุคคลรองรับ... มันเป็นความจริงที่แปลกประหลาดดีแท้!

มันไม่เด็ดขาดสูงสุดสัมบูรณ์แบบ(ultimate absolute)” เป็น“ความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์, ความจริงในตัวของมันเอง(axiom) จึงยังไม่มีที่จบ ชนิดที่จับต้องได้ จับมั่นคั้นตายกันด้วย“สัมผัส ๖” ที่คนทั้งหลายต่างร่วมรู้ร่วมสัมผัสร่วมรับรองร่วมกันเลย

อนึ่ง จะปฏิบัติได้จริงหรือไม่ได้จริง ก็ไม่มี“ตัวตนคนจริง”ที่ได้พิสูจน์ความจริงนั้นๆด้วยตนเองมาก่อน จนกระทั่งบรรลุเป็น“พระเจ้า”ได้สำเร็จอย่างมีหลักฐานยืนยันว่า “คำสอนหรือคำสั่ง”นี้เป็น“ความรู้”ที่สามารถปฏิบัติบรรลุ“ความจริง”ที่คนอันมีพลังงานกาย-พลังงานใจขั้น“จิตนิยาม”ในโลกมนุษย์นี้จะ

พากเพียรปฏิบัติได้เสมอกัน ซึ่งยืนยันว่า เป็น“ความรู้-ความจริง” ที่“คน”ในโลกทำได้สำเร็จเท่าที่คนจะพึงทำได้ เหมือนอย่าง “พระพุทธเจ้า”ได้พิสูจน์มาแล้วด้วย“สัมภารวิบาก”สุดๆ จริงๆ

(๒๕๘) พระพุทธองค์พิสูจน์ด้วยตัวเองชาติแล้วชาติเล่า!

พระพุทธองค์ทรงพิสูจน์ด้วย“กรรมวิบาก”ที่พระองค์ทรงประพฤติปฏิบัติหนักหนาสาหัสไม่มีใครเท่าเทียม สั่งสมบารมีมาชาติแล้วชาติเล่า นับชาติไม่ถ้วน ความยากเย็นนั้นๆได้จริง กระทั่งบรรลุสิ่งสูงส่งของความเป็น“คน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบ“อจินไตย ๔” ที่ยืนยันได้ว่าบริบูรณ์ที่สุดขั้นสุดสูงจบถ้วน“พุทธวิสัย”เป็น “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”

(๒๕๙) ความเป็นพระพุทธเจ้าทุกคนมีสิทธิ์ไขว่คว้า! มันเป็นสุดยอดแห่งเสรีภาพ และสุดยอดแห่งเสมอภาค!

ความเป็น“พระพุทธเจ้า”นี้ ไม่สงวนสิทธิ์ ทุกคนมีสิทธิ์ ถ้าคนผู้นั้นอุตสาหะวิริยะพากเพียรสั่งสมบารมีจนได้จนถึงแท้

นี้คือ “อิสระเสรีภาพ”และเป็น“ความเสมอภาค”อันยิ่งใหญ่บริบูรณ์สัมบูรณ์ที่สุดของความเป็น“คน”ในโลกที่แท้จริง

ไม่มีอะไรจะเป็น“อิสระเสรีภาพ”และ“ความเสมอภาค”จริงยิ่งเยี่ยมใหญ่ยอดสุดๆในความเป็น“คน”ทั้งหลายเท่านี้อีกแล้ว

เพราะพระพุทธเจ้าก็คือ“คน”เท่าเทียมกันกับทุกคนในโลกซึ่งพระองค์พิชิต“ความสำเร็จสูงสุดในความเป็นผู้ตรัสรู้นี้”ด้วย “กรรม”ของพระองค์เอง มิใช่ด้วย“อำนาจ”ของสิ่งอื่นใดเลย

(๒๖๐) เราก็มีสิทธิ์พิชิตได้ เธอก็มีสิทธิ์พิชิตได้ คุณก็มีสิทธิ์พิชิตได้!

คนทุกคนจึงทำ“กรรม”ของตนเองได้ สั่งสม“วิบาก”จนเป็น“บารมี”ได้ กระทั่งบรรลุสูงสุดถึงที่สุด พิชิต“ความสำเร็จสูงสุดในความเป็นผู้ตรัสรู้”จนกระทั่งเป็น“ศาสดา”ได้เช่นกัน ไม่สงวนสิทธิ์ไว้ที่“พระพุทธเจ้า”องค์เดียวเท่านั้น

หากใคร“ใจถึง-ปฏิบัติตนเองได้จริง” ก็สามารถบรรลุจริงได้ ดั่งพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงทำได้ ซึ่งทุกองค์ก็ล้วนเป็น“คน”ที่มี“จิตนิยาม”เช่นเดียวกันกับ“คน”ปกติทั้งหลาย

ความเป็น“ศาสดา”ของพุทธศาสนาจึงไม่ใช่ยศไม่ใช่ตำแหน่งที่“เจ้าผู้ยิ่งใหญ่ลึกลับ”ซึ่งอยู่ที่ไหนก็ไม่มีใครรู้ จะมาเป็นผู้ประทานให้ใครต่อใครเป็น“ศาสดา”ก็ได้ตามอำเภอใจ โดยไม่มีที่มาที่ไปไม่มีเหตุ-ไม่มีปัจจัย หรือไม่มีเหตุ-ไม่มีผล

ศาสนาพุทธจึงเป็น“วิทยาศาสาตร์”อันใครๆก็มีสิทธิ์ที่จะเล่าเรียนศึกษาพิสูจน์ให้ถึงความเป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งได้ ถ้าผู้นั้นได้สั่งสมบำเพ็ญบารมีจนมีภูมิธรรมสูงส่งถ้วนถึง

(๒๖๑) ศาสนาพุทธประจักษ์แจ้งรู้จริงในสิ่งใดบ้าง?

ซึ่งศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรม”ใน“วิบาก” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการเวียนเกิด-เวียนตาย และมี“การสั่งสมวิบากเป็นของของตน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการทำดี-ทำชั่ว หรือทำบาป-ทำบุญ

ว่า “ดี-ชั่ว” คือขั้นโลกียะ ส่วน “บาป-บุญ” คือขั้นโลกุตระ

โดยเฉพาะการทำ“บุญ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “กิเลส”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” จึงกำจัดกิเลสได้หมดสิ้นแท้จริง

“พุทธ”จึงทั้งเป็น“ศาสนาที่สามารถเปิดเผยชัดเจนที่สุด” ไม่มีอะไร“ลึกลับ” ไม่มีอะไรปกปิดอำพราง ให้คลุมเครืออยู่เลย

ทั้งเป็น“ศาสนาที่สุดที่สูง”ใน“ความเสมอภาค”เท่าเทียมกันของความเป็น“คน” ที่ใครๆก็มีสิทธิ์จะเป็นผู้พิชิต“ความสำเร็จสูงสุดในความเป็นเจ้าของความรู้-ความจริงสุดๆ” เพียงแต่ว่า คนผู้นั้นจะอุตสาหะพากเพียรจนถึงที่สุดได้สำเร็จจริงมั้ย เท่านั้น

(๒๖๒) เราคือผู้จัดการใหญ่ เราคือเจ้าของบริษัท!

ทั้งมี“อิสระ”แท้ ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจใคร-สิ่งใด เป็นใหญ่ในตนเองและจัดการตนเองได้จนมีอำนาจ“เหนือโลก-เหนืออัตตา”

ทั้งสามารถทำ“อัตตา(อาตมัน, ปรมาตมัน)”หรือ“จิตวิญญาณ”ซึ่งเป็น“เทฺว”ที่ยิ่งใหญ่ปานใด ให้เป็น“อนัตตา” พิสูจน์ได้ขณะเป็นๆ

ที่สุดทำ“กายแตกตาย(กายัสสะ เภทา)”ให้สูญสลายเป็น“อุตุธาตุ”ไป“หลังจากการตาย(ปรัมมรณา)”ไปแล้ว ก็จบสิ้นความเป็น“จิตนิยาม” จบความเป็น“อัตตา-อาตมัน”เป็นที่สุดแห่งที่สุดสำหรับผู้ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้สำเร็จจริง

ศาสนาพุทธมี“ที่สุด”เป็น“ที่สุด”ในทุกปริเฉทชัดเจน

และหมด“ที่สุดแห่งที่สุด”กันได้แม้แต่ละชาติๆ

ทั้งหมดสิ้นสุดเป็น“ที่สุดของชีวะ”ขั้น“จิตนิยาม”ให้เป็น“พีชนิยาม”และทั้งให้แปรสภาพกลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปเลยได้

(๒๖๓) จากจิตนิยามสู่พีชนิยาม สู่อุตุนิยามนี้แลคือ "นิพพาน"!

ศาสนาพุทธสามารถจัดการกับ"เทฺว"อันคือ"อัตตา-อาตมัน" แม้ถึงขั้น"ปรมาตมัน"ที่เป็น"จิตนิยาม"ให้เป็น"อนัตตา"ได้สุดๆ ด้วยการจำแนกแยก(distinguish)ธาตุ"จิตนิยาม"แล้วทำให้เป็น "พีชนิยาม"และ"อุตุนิยาม" ด้วยความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"กรรม" และใน"ธรรม"อันเป็น"เทฺว"คู่สำคัญยิ่งยอดได้จริงแท้ ด้วยประการฉะนี้ จึงชื่อว่า ศาสนาที่มี"นิพพาน" ขั้น"โลกุตระ"

(๒๖๔) ยึดมั่นสุขนิยมย่อมดับทุกข์ไม่สำเร็จ!

"นิพพาน"คือ การ"ดับสูญวิญญาณ"หรือ"เทฺว"คู่สำคัญอัน คือ"สุข-ทุกข์"นี่เอง"คู่เอก" ที่"เทฺวนิยม"ยังยึดมั่นถือมั่นเป็น"สุข-นิยม" ยังตีแตกแยกแยะ"เทฺว"ไม่ได้ จึง"ดับสิ้นสุข-ทุกข์"ไม่ได้

(๒๖๕) อุเบกขาเวทนาคือ อารมณ์นิพพานแท้! เป็นอนัตตาจริง!

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น "เทฺว" คือ สุข-ทุกข์นี้ เป็น "มายา"แท้ที่สามารถ "ดับ" มันจนสิ้นไม่เหลือ "ตัวตน" สู่ "อารมณ์อนัตตา" สำเร็จจริงสิ้นหมด "พระเจ้า"

"ความรู้สึกที่ไม่สุข-ไม่ทุกข์"นี้ มีคำไวพจน์(synonym)เป็น บาลีว่า "อุเบกขาเวทนา"

ความรู้สึกดังว่านี้มัน"วิเศษยิ่งกว่าสุข" เป็น"คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)"จริงๆ ที่เป็น"อารมณ์นิพพาน"แท้ๆ

เพราะเป็น"ความรู้สึกของคนที่'ดับเทฺว'อันเป็น'สุขนิยม'ได้ สำเร็จอย่างยากที่จะใช้"ตรรกะ"ใดๆ คาดคะเน หรือขบคิดให้ลึก

ซึ้งปานใดๆก็มิได้ เป็น“อารมณ์ของฌาน ๔”แบบพุทธโดยเฉพาะที่สัมมาทิฏฐิ จึงเป็น“ฌานวิสัย” ซึ่งมันเป็น“อจินไตย”จริงๆนะ!

(๒๖๖) ผู้เขียนต้องขออภัยที่ชี้ผิด ชี้สูงชี้ต่ำ แต่ยืนยันในกุศลเจตนา ไม่มีความคิดข่มเบ่งใดๆ!

ก็ต้องขออภัยกันจริงๆ ที่วิจัยวินิจฉัยกันปานฉะนี้ ก็ขอยืนยันว่า ไม่มีธุลีละอองของ“อคติ”ใดเลยที่ต้องการข่มหรือเบ่งว่า อันหนึ่งสูง อันหนึ่งต่ำ แต่อย่างใด มันเป็นการขยาย“ความจริงตามความเป็นจริง”แก่กันและกันฟังเท่านั้น ซึ่งมันเลี่ยง“ความจริง”ไปไม่ได้เลย มันต้องสาธยายขยายความชี้ชัดกันด้วยเหตุผล-ตามเหตุปัจจัย ต้องอ้างอิงหลักฐานยืนยันกันให้ครบๆถ้วนๆ ให้แจ่มกระจ่างสุดๆกันนั่นเอง เพื่อจะได้ใช้ประกอบในการศึกษา“ความจริง”ให้ยิ่งๆให้ยอดๆ ให้มากสุดๆเท่าที่จะทำได้

(๒๖๗) เป็นความจริงใจที่หวังว่าผู้แสวงหาจะได้ประโยชน์!

ที่สาธยายมาแล้วนั้นก็เป็น“ความจริง”ที่ผู้เขียนเจตนาบอก“ความจริงจากใจตนเอง”ที่เชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ยิ่งสำหรับผู้แสวงหาสัจธรรม จะมี“ตัวเลือก”ตามอิสระเสรีภาพของตนๆ

และขอยืนยันว่า คำสาธยายมาทั้งหมดของอาตมาคือ เรื่องของ“อาริยสัจ ๔”ที่อาตมาบรรลุตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าอันพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงรับรองว่า“เป็นสัจจะหนึ่งเดียว”ที่เที่ยงแท้แน่นอนแล้วตาม“การกำหนดรู้ได้ด้วยตนเองในโลก”

(๒๖๘) เพราะผู้เขียนได้พิสูจน์แล้วมีจริง เป็นจริงไม่มีสิ่งใดจะยิ่งใหญ่เกินกว่านี้!

ซึ่งอาตมาได้พิสูจน์แล้วด้วยตนเองจริงๆ อย่างมั่นใจที่สุดว่าเป็น "ความจริง"ของ"เทฺว"ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

ไม่มี"ความจริง"ที่ยิ่งใหญ่ใด จะใหญ่ยิ่งเกินกว่านี้อีก

อย่างอื่น เรื่องอื่นนอกจาก"อาริยสัจ ๔"ที่เป็น"สัจจะหนึ่งเดียว"นี้แล้ว จะไม่มีเลย มีแต่ผู้บรรลุ"อาริยสัจ ๔"แล้วด้วยกัน มี"นิพพาน"ตรงกันเท่านั้นที่จะมี"สัจจะหนึ่งเดียว"

(๒๖๙) อาริยสัจ ๔ มีหนึ่งเดียว ลงกันได้ไม่ขัดแย้ง นอกนั้นต่างความเห็น ต่างความเชื่อก็ว่ากันไป!

อันคือ ผู้จบกิจใน"อาริยสัจ ๔"ด้วยกัน ก็มี"หนึ่งเดียว"นี้เท่านั้น ที่"ลงกันได้" ตรงกันจริง ไม่มีแย้งกันเป็น"๒"เลย

นอกนั้น อย่างอื่น เรื่องอื่น ไม่มีอะไรเลยที่จะ"ตรงกัน" เป็น"หนึ่งเดียว"ถึงที่สุดแห่งที่สุด กระทั่งไม่มีภาวะแตกต่าง ไม่มีแย้งกันอีก จนไม่ต้องถกกัน ไม่ต้องเถียงกัน

ดังนั้น ผู้ยังมีอะไรต่างๆหรือยังมี"นานา" ที่เป็นความแตกต่างอยู่

แล้วต่างก็ยึดถือตาม"ความเห็น-ความเชื่อ"ของตนๆ แต่ละคน

ที่มี"การกำหนดรู้ที่ยึดถือของตนอย่างเที่ยงแท้แน่นอน" นั้น ไปตามธรรมชาติปกติของคนแต่ละคน

(๒๗๐) ย้ำอรหันต์จบจริง สัจจะมีหนึ่งเดียว นอกนั้นอาจต่างคิดต่างเห็นก็เป็นธรรมดา!

มันก็คือ “ความเป็น ๒”หรือ“เทฺว”นั่นเอง ที่คนผู้ได้ศึกษาปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุจบเรื่อง“เทฺว”สูงสุดเป็นที่สุดแล้วจะหมดสิ้น“ปัญหา”เด็ดขาด จะมีแต่“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จบ”

สรุป ผู้จบกิจใน“อาริยสัจ ๔”แล้ว เป็น“อรหันต์”ด้วยกันเท่านั้นที่มี“สัจจะที่เที่ยงแท้แน่นอนด้วยสัญญาในโลก”จึงจะมี“สัจจะหนึ่งเดียวเที่ยงแท้” ไม่ถกเถียง ไม่แย้งกันแล้ว

นอกนั้น “สัจจะมากอย่างต่างๆกัน”ทั้งนั้น ต่างคนต่างยึดต่างแย้ง ต่างเถียงกันอยู่ทั้งสิ้น เพราะยังจบลงด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ไม่ได้ หรือจบลงตาม“วิชชา ๘”ของพระพุทธเจ้าไม่ได้

(๒๗๑) คำสั่งของพระเจ้าก็จบได้เหมือนกัน แต่จบแบบจำนน!

นอกจากจะจบด้วย“คำสั่งของพระเจ้า” จึงยอมจบ เพราะ“จำนน”ว่า เป็น“คำสั่ง”จาก“พระเจ้า” แม้จะยัง“ลึกลับ”หรือยังคลางแคลงอยู่ ก็ต้อง“จบ” แต่ไม่ใช่“จบด้วยปัญญาอันยิ่งของตนเอง” มันก็ยังไม่แจ่มกระจ่างสว่างเปิดเผยร่วมกันสัมผัสรู้อยู่ “สัจจะหนึ่งเดียว”จึงได้แก่ “อริยสัจ ๔ หรืออาริยสัจ ๔”นี้เท่านั้น นอกนั้น ไม่มีอะไรเป็น“สัจจะหนึ่งเดียว”

จึงหา“สัจจะหนึ่งเดียว”จากอื่น “มิได้มีเลย” เว้นแต่“สัจจะที่เที่ยงแท้แน่นอนด้วยสัญญา(การกำหนดรู้ของตนๆ)ในโลก” ตามนี้

(๒๗๒) ผู้จบแล้วแต่ยังมีผู้ที่เห็นแตกต่างจึงเรียก "นานาสังวาส"!

ดังนั้น ผู้เห็นแตกต่างกันไปจึงเป็น"๒" ก็เป็นธรรมดา

ต่างคนก็ต่างเห็นแตกต่าง ก็แยกเชื่อถือกันไป ก็เป็น"๒"

ซึ่งเป็นที่สุดแห่งที่สุดของ"อิสระเสรีภาพ"กันตรงนี้ เรียกด้วยศัพท์ของสมาชิกหรือศาสนิกพุทธศาสนาว่า "นานาสังวาส"

แม้คนในศาสนาพุทธร่วมที่เห็นแตกต่างกัน ก็"มีได้"แน่นอน พระพุทธเจ้าจึงให้"สงบ"เป็นที่สุดกันด้วยหลักธรรมวินัย"นานาสังวาส"นี้เป็นที่สุด ศาสนาพุทธจึงมีที่สุด"ยุติ"กันด้วยธรรม-วินัย"นานาสังวาส"นี้เป็นที่สุด ด้วยการให้"อิสระแห่งความคิด" ของทุกคน ที่ย่อมยังมี"ความแตกต่าง"กันที่ยังไม่ลงเอยเป็นที่สุด ของ "สัจจะที่มีการกำหนดรู้เที่ยงแท้เป็นหนึ่งเดียว"

นั่นคือ ยังไม่"จบกิจ"บริบูรณ์บรรลุ"อาริยสัจ ๔"ตรงกันนี่เอง

(๒๗๓) "สัจจะมีหนึ่งเดียว"ได้แก่ผู้บรรลุธรรม"อาริยสัจ ๔"!

"สัจจะมีหนึ่งเดียว"ได้แก่ ผู้บรรลุธรรม"อาริยสัจ ๔"นี้ตรงกันจึงเป็น"หนึ่งเดียว"จริงๆในโลก ไม่มีอะไรอื่นเลย ที่จะเป็น "สัจจะที่กำหนดรู้ได้ด้วยสัญญาที่เที่ยงแท้แน่นอนของตน"มีแต่ "ปัญญา"ที่เป็น"คำสอน"จาก "พระพุทธ" ไม่ "ลึกลับ"และ"จบความเป็นเทฺว"สุดที่สุดได้ดังนี้

ที่สุดแห่งที่สุดของ"สัจจะมีหนึ่งเดียว"ของพุทธเป็นฉะนี้แต่ สำหรับคนผู้ยังเห็นเป็นอื่น ที่ยังเป็น"เทฺวนิยม" ก็จะยึด"สัจจะ

มีหนึ่งเดียว”ที่เป็น“เทฺวผู้ยิ่งใหญ่”เรียกว่า “พระเจ้า” ของ “เทฺวนิยม” ซึ่งยัง “มีตัวตน-เป็นอัตตา-เป็นปรมาตมัน” อยู่ ก็เป็นจริง

แต่ไม่ใช่“อาริยสัจ ๔”เลย จึงไม่ใช่“อนัตตา” ก็จริงที่สุด

ก็แน่นอนที่สุดอีกด้วยว่า ต้อง“แตกต่างกันคนละขั้ว”จริง

เราจึงมีที่“ยุติ”ใน“ความแตกต่าง”นี้ไม่มีข้อสงสัยใดๆเลย

(๒๗๔) ข้อยุติของพุทธศาสนาคือ “นานาสังวาส”!

และในพุทธศาสนาเราก็มีหลักเกณฑ์ที่ชื่อว่า“นานาสังวาส”เป็น“วินัย”ข้อสำคัญยอดสุดให้เรียนรู้และปฏิบัติซึ่งเป็นข้อทำ“ความยุติ”ที่ดียิ่งเยี่ยมวิเศษที่สุดของพุทธ

เพราะวินัยเรื่อง“นานาสังวาส”นี้มันเป็นที่สุดแห่งที่สุดของ“สุดวิสัย”ในความเป็นคน ที่มี“ความเห็น”หรือ“ความยึดถือ”แตกต่างกันเด็ดขาด ไม่สามารถจะทำความเข้าใจร่วมกันได้แล้ว

จึงต้องให้“อิสระเสรีภาพ”แก่“ความเห็น-ความยึดถือ”ของแต่ละคนไปเป็นที่สุด

นี้คือ สุดยอดแห่ง“อิสระเสรีภาพ”ในศาสนาพุทธ

(๒๗๕) นานาสังวาสเกิดจากพุทธวิสัยเป็นอจินไตย ซึ่งเข้าใจได้ยาก!

ความรู้สุดยอดเหล่านี้เป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าเป็น“พุทธวิสัย” อันเป็น“อจินไตย”สูงสุด ที่คนปุถุชนหรือชาว“เทฺวนิยม”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเองเป็นอันขาด

ต้องได้ยิน-ได้ฟัง-ได้อ่าน หรือได้รู้จากผู้ที่"รู้"โลกุตระ อันเป็น"พุทธวิสัย"นี้มาจาก"ผู้ได้เรียนรู้"โลกุตระ"มาก่อนเป็นลำดับๆ จึงจะสามารถมี"ปัญญา"เรียนรู้"ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-"ได้

"พุทธวิสัย"จึงเป็น"อจินไตย" ที่ผู้ยังไม่มี"พุทธนิสัย"มากพอที่ถึงขีดเข้าขั้น"วิสัย"ก็ไม่สามารถจะอาจเอื้อมไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง "พุทธวิสัย"ไปเป็นลำดับต้น-กลางได้เลย

ก็ต้อง"อาสัย"ศึกษาพุทธคุณเพิ่มขึ้นๆไปอีกให้ได้ถึงขีดถึงขั้นเป็นลำดับๆไป "อาสัย-นิสัย-วิสัย"ซึ่งล้วนเป็น"สย"ทั้งสิ้น

(๒๗๖) เจาะลึกนิรุตติแห่งภาษา สู่สภาวะของ "อนุสัย-อาสัย-นิสัย-วิสัย"!

ความเป็น"สย"หรือ"สยํ"นี้คือ ความเป็น"ตนเอง" ซึ่งไล่จาก"อนุสัย"ที่หมายถึงความเป็น"ตนเองแบบปุถุชน"โลกียะ"มีกิเลสเป็น"เจ้าเรือนแห่งตนเอง"มาก่อนทั้งสิ้น

แล้วจึงได้"อาสัย"เรียนรู้ธรรมมีสัมมาทิฏฐิที่เป็น"โลกุตระ"

กระทั่งสั่งสมเป็น"นิสัย"

แล้วจึงจะแข็งแรงมั่นคงเป็น"วิสัย"

ที่สุดก็สั่งสมลงตกผลึกแน่นหนาในจิตเป็น"อนุสัย"ให้"ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความเป็น"สยํ อภิญญา"ของตนใช้"อาสัย"ทำกรรมไปจนกว่าจะ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"

ลำดับของ"สย" คือ "อนุสัย"(ปุถุชน) แล้วจึงเริ่ม"อาสัย"แล้วโลกุตรภูมิศึกษาฝึกฝน สั่งสมขึ้นก็"นิสัย" และเป็น"วิสัย" ที่สุดเป็น"อนุสัย"ของ"อรหันต์"หรือของ"โพธิสัตว์"อยู่ทำงานอยู่ในโลก

(๒๗๗) อนุสัยโลกียธรรมพัฒนาสูงขึ้นเข้าสู่กระแสโลกุตระเป็นโสดาฯ เป็นสกิทาฯ...!

จาก“อนุสัย”ที่เป็น“อนุสัยโลกียธรรม” เมื่อได้เรียนรู้ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิ “อนุสัยโลกียธรรม”ก็จะได้รับการเปลี่ยนไป“อาสัย”โลกุตระ เริ่มจาก“เข้ากระแส(โสตาปันนะ)โลกุตระ”ได้ ก็เป็น“โสดาปัตติมรรค” กระทั่งเต็มความเป็น“โสดาปัตติผล”ก็เป็น“นิสัย”โลกุตระ

จนกว่า“นิสัยโลกุตระ”จะเพิ่มขึ้นเป็น“วิสัยโลกุตระ”ของความเป็น“โสดาบัน”แล้วเพิ่มซับซ้อนขึ้นไป“อาสัย”ความเป็น“สกิทาคามี” จนกระทั่ง“นิสัยสกิทาคามี”เลื่อนสูงขึ้นไปเป็น“วิสัยสกิทาคามี” แล้วสั่งสมลงเป็น“อนุสัยสกิทาคามี”(อนุสัยชนิดนี้ ไม่ใช่“อนุสัยของกิเลส”หรอกนะ! เป็น“อนุสัย”ของโลกุตรธรรม) ซึ่งสั่งสมซับซ้อน“หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)กันขึ้นไปๆๆ

คนจึงสามารถสะสม“โลกุตรธรรม”จาก“อาสัย”มีคุณภาพเพิ่มขึ้นเป็น“นิสัย” แล้วจึงจะเป็น“วิสัย” ที่สุดเป็น“อนุสัย”ของอรหันต์

(๒๗๘) อนุสัยอรหันต์ก็ยังพัฒนาไปทีละขั้น (อาสัย-นิสัย-วิสัย) เหมือนกันแต่ฐานนี้เป็นระดับอจินไตย!

สำหรับ“อนุสัย”ของอรหันต์นี้ เป็น“อจินไตย”ในระดับ“พุทธภูมิ” คนที่ยังไม่มีภูมิโพธิสัตว์เพียงพอจึงยังไม่ใช่“วิสัย”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ต้องมีภูมิเริ่มเข้าขั้น“พุทธวิสัย”นั่นแหละจึงจะสามารถเข้าใจความเป็น“อนุสัย”ของอรหันต์ได้ไปตามลำดับ

หรือแม้แต่ความเป็น“ฌานวิสัย”แบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิแท้ๆ

ซึ่งเป็นโลกุตระก็เป็น“อจินไตย” เพราะมิใช่“ฌานวิสัย”ที่เป็นโลกียะเท่านั้น คนทุกคนก็สามารถพิสูจน์ได้ในความเป็น“ตนเอง”

(๒๗๙) “ฌานวิสัย” แบบพุทธฝึกแบบหลับตาก็หมดสิทธิ์!

ถ้า“สัมมาทิฏฐิ”จริง อุตสาหะพากเพียรจริง ก็สามารถบำเพ็ญให้จิตใจบรรลุ“ฌานวิสัย”แบบพุทธได้

“ฌาน”ที่เป็นแบบพุทธ“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆนั้น จะไม่ใช่“ฌาน”ที่“หลับตา”ปฏิบัติกันเป็นสามัญของโลกีย์ทั่วไปแน่ๆ

“ฌาน”ของพุทธนั้น คนผู้ใดจะสามารถปฏิบัติได้ถึงขั้น“ฌานวิสัย”ที่เป็น“อจินไตย” จึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆตื้นๆ อย่างที่พูดกัน ทำกันอยู่ดื่นๆดาษๆในโลก เช่น “หลับตา”ปฏิบัติกันเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”นั้นเป็นอันขาด

(๒๘๐) การฝึกฝนต้องลืมตาๆๆ เน้นลืมตาๆเท่านั้น!

เพราะ“ฌานวิสัย”ของพุทธนี้ ต้องปฏิบัติ“ลืมตา” มี“ศีล-สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ-ศรัทธา-หิริ-โอตตัปปะ-พหุสุตะ-วิริยะ-สติ-ปัญญา-ฌาน๑-ฌาน๒-ฌาน๓-ฌาน๔-วิปัสสนาญาณ-มโนมยิทธิ-อิทธิวิธญาณ-ทิพยโสตญาณ-เจโตปริยญาณ-ปุพเพนิวาสานุสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ”

แต่“หลับตา”ปฏิบัติมันไม่มีแม้แต่“ศีล-สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ” มันจึง“ผิด”ไปจาก“ฌาน”ที่เป็น“วิสัย”ของพุทธ

เห็นมั้ยว่า "ฌาน"ของพุทธนั้นเป็น"อจินไตย" ไม่ใช่"ฌานวิสัย"ของปุถุชนคนสามัญจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆ

(๒๘๑) ฝึกฌานแบบพุทธ เริ่มที่หลักธรรมจรณะ ๑๕!

เพราะ"ฌาน"ที่เป็น"วิสัย(อารมณ์)"ขั้น"อจินไตย" ที่จะเกิดได้เป็นได้ด้วยการปฏิบัติด้วย"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" มิใช่ด้วยการปฏิบัติ"หลับตา" ที่ไม่มี"สังวรศีล"สักข้อ ไม่ได้"สำรวมอินทรีย์ ๖ ครบทั้งภายนอกภายใน"เลย ไม่ได้ปฏิบัติในขณะบริโภคอาหาร ก็ไม่มี"อาหาร ๔"ให้ตนได้ปฏิบัติตัดกิเลสในการกิน ซึ่งในอาหารการกินนี่แหละที่มันเกิดกิเลสให้เราได้ปฏิบัติกับคนทุกคน เพราะคนต้องกินอาหารประจำชีวิตให้เราได้ปฏิบัติกันทุกคน ไม่ได้พากเพียรเรียนรู้ปฏิบัติออกมาหา"ความตื่น(ชาคริยา)"ให้ครบทั้งภายนอก-ภายใน แต่กลับหลบเข้าไปหลับอยู่ภายในภวังค์เสียด้วยซ้ำ

(๒๘๒) จรณะ ๑๕ ทดลองในเรื่อง "กิน" เป็นอย่างไร?

ซึ่ง"สำรวมอินทรีย์ภายนอกทั้ง๖-ปฏิบัติตัดกิเลสในการกิน-พากเพียรเรียนรู้ปฏิบัติออกมาหา"ความตื่น(ชาคริยา)" ทั้ง ๓ ข้อนี้ ท่านยืนยันไว้ด้วยว่า การปฏิบัติธรรมต้องมีอยู่ครบ จึงจะถือว่า"ไม่ผิด" ต้องไม่ขาด"ข้อปฏิบัติ ๓ ข้อ"นี้ จึงจะเป็น"การปฏิบัติที่ไม่ผิด(อปัณณก = ไม่ผิด,ชอบธรรม,จริง,แน่นอน)" กันทีเดียว

แต่ผู้ปฏิบัติที่หลงว่า"หลับตาเข้าไปทำ'จิตรวมกันเข้าๆๆๆ' ให้เป็น'จิตหนึ่ง'สำเร็จ"ด้วยการข่มเข้าไป บีบเข้าไปๆ จนแน่น

ก็เกิด“ฌาน”เกิด“สมาธิ”แบบ“วิขัมภนะ”คือ ด้วย“การข่ม” ..มันก็ได้ ก็เป็นแบบ“ข่มเอา”ไง! ก็เป็น“ผล”ของแบบ“โลกีย์เดียรถีย์สามัญทั่วไป”ที่รู้กันง่าย มีกันดาษดื่นอยู่ประจำโลก เป็นสาธารณะในศาสนาลัทธิต่างๆ ต่างก็ทำได้แต่“แบบโลกีย์”นี้

(๒๘๓) ลดละเป็นขั้นตอนมีก่อนหลัง จาก“กายกลิ” สู่ “จิตกลิ”!

ซึ่งมันไม่ใช่แบบเรียนรู้ด้วย“สัญญา(เจตสิกที่ทำหน้าที่กำหนดรู้)”จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส(กายกลิหรือจิตกลิ)”แล้วจึงประหารเฉพาะ“ตัวตนของกิเลส”นี้ไปตามลำดับ“กายกลิ” แล้วจึงจะประหาร“จิตกลิ”ต่อไป จนกิเลสตายหมดตั้งแต่ขั้นหยาบ-ขั้นกลาง-ขั้นละเอียด สิ้นเกลี้ยงจริงๆ ด้วยทฤษฎีที่สมบูรณ์แบบ

ด้วยการทำ“ตทังคปหาน(ฆ่ากิเลสตัวนั้นๆอย่างรู้ๆมีวิธีการวิปัสสนา)

ไม่ใช่แค่“ข่มจิตไว้”ได้นาน จนกระทั่ง‘แสนนาน’ ด้วยการทำ“วิกขัมภนปหาน(ข่มจิตด้วยวิธีสมถะ)”เท่านั้น

(๒๘๔) ข่มจิตด้วยวิขัมภนปหาน คนหลับตาก็ยังไม่รู้เลย แล้วจะลดละจริงได้อย่างไร?

และไม่ใช่“ข่มกิเลส”ด้วยนะ! เพราะการปฏิบัติด้วยวิธี“ข่มกิเลส”นั้นแม้แต่ตัวกิเลสผู้ปฏิบัติก็ยัง“ไม่รู้จัก”ด้วยซ้ำตั้งแต่“สักกาย”ที่เริ่มจาก“กายกลิ”เป็นขั้นต้น ก็ยังไม่รู้หรอก ถ้าผู้ปฏิบัตินั้นยัง“ไม่พ้นมิจฉาทิฏฐิ”หรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”

ความเป็น“สังโยชน์”พระพุทธเจ้าจึงขึ้นต้น“ข้อที่ ๑” ด้วย

การเรียนรู้ความเป็น“กาย”กันก่อนอื่น ชัดเจนมั้ย?

(๒๘๕) มาเถิดมา “แยกกาย-แยกจิต” ให้เป็นก่อน!

ภิกษุในศาสนาพุทธจึงต้องเรียนรู้การ“แยกกาย-แยกจิต” อันเป็น“มูลกรรมฐาน ๕”จากพระอุปัชฌาย์ทุกรูป ให้สัมมาทิฏฐิ ทันทีที่เริ่มบวชขึ้นมาเป็น“องค์ภิกษุ”ในศาสนาพุทธ ถ้ายังมิจฉาทิฏฐิใน“มูลกรรมฐาน ๕”ก็ไม่สามารถจะ“แยกกาย-แยกจิต”ให้เป็น“อุตุธาตุ-พีชธาตุ-จิตธาตุ”ด้วย“กรรม”ด้วย“ธรรม”ได้แน่นอน

พยายามทำความเข้าใจในนัยสำคัญของคำว่า“กาย”นี้ให้ชัดๆคมๆแม่นๆตรงๆเถิด

จึงจะสามารถรู้จักความเป็น“ตัวตน”ของกิเลสได้

การกำจัดกิเลสจึงจะ“ถูกตัวตนของกิเลส(สักกาย,กายกลิ)”จริง

ไม่เช่นนั้นกิเลสก็หมดเกลี้ยงกันจริงๆไม่ได้

(๒๘๖) “ฌาน”คือ พลังงาน เพ่งเผาทำลายทุกตัว! เหล่ากิเลสขนานนามมันว่า “จอมยุทธ์แห่งการทำลาย!”

ซึ่งกิเลสหมดสิ้นไปได้ก็เพราะถูก“ฌาน”อันเป็น“พลังงานไฟ”ที่เป็น“พลังงานทางจิต”เผากิเลสลงไปได้จริงตามลำดับของ“ฌาน ๑-๒-๓-๔”ที่เกิดด้วยการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ไม่ใช่ด้วยการปฏิบัติ“หลับตา”สะกดจิตเข้าไปๆๆ แน่ๆ

เพราะการปฏิบัติแบบพุทธสัมมาทิฏฐิจริง จะรู้จัก“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ต่างๆ อย่างถูกสภาพของสภาวะนั้นๆ

จะมี“ปัญญา” คือ พลังงานที่เป็น“ธาตุรู้โลกุตระ”ที่ตรัสรู้โดยเฉพาะของพระพุทธเจ้า จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”กันอย่างถูกต้องสภาวะแท้ๆ ไม่คลุมเครือไม่สับสน

(๒๘๗) ฌานกระบี่มือ ๑ อภิสังขารกระบี่มือ ๒!

แล้วก็จัดการ“อภิสังขาร(การทำใจในใจของตนอย่างวิเศษนั่นเอง)” ให้ได้ตามที่เราประสงค์ ให้สำเร็จผลไปเป็นขั้นๆ จนจบเสร็จถึงขั้นบริบูรณ์ นั่นคือ “ฌาน๑”มีองค์๕ ได้แก่ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา

วิตก คือ วิ + ตก หรือ ตักก

วิจาร คือ วิ + จาร

(๒๘๘) ขออธิบายนิรุตติภาษาสภาวะของวิตกวิจาร!

วิ มีความหมายได้หลายอย่าง คือ ไม่มี, วิเศษ, แจ้ง, ต่าง

วิ ในความหมายว่า “ไม่มี” ก็คือ สิ่งที่เป็นโทษ เป็นภัยเป็นต้นเราจะ“ไม่ให้มี” เราก็ทำใจในใจเราจนมัน“ไม่มี” ก็จบกิจ“วิ”ไป๑

“วิ”ที่๒ คือ“วิเศษ” ก็หมายถึง ดีเยี่ยม “วิ”ที่๓ ก็แจ่มแจ้งรู้แจ้ง ชัดแจ้ง ในความจริงนั้นๆ “วิ”ที่๔ ก็รู้ในภาวะ“ต่างๆ”ด้วยและรู้ในภาวะ“ที่แตกต่างกัน”ของภาวะนั้นๆด้วย และได้คัดเลือกเอาส่วนที่“ดีเยี่ยม”นั้นได้สำเร็จด้วย จึงเป็น“ความดีเยี่ยม” ดังนี้

ตก หรือ ตักก คือ องค์รวมของจิต ที่ปรุงแต่งกันอยู่(สังขาร

นี้แหละที่ผู้มี“วิชชา”จะรู้จักได้เป็น“ตัวแรกของกระบวนการ‘สังกัปปะ ๗’ ซึ่งมี ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พฺยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร) ซึ่งจะเกิดขึ้นมาในจิตเรา เมื่อเราเริ่มสัมผัสได้ ภาวะของมันทั้งหมดนี้แหละที่เราจะต้องเรียนรู้องค์ประกอบของมันทั้งหมดให้ชัด มันคือ “ธาตุรู้” องค์รวมที่เราเริ่มสัมผัสได้ เรียกว่า “ความตรึก” ก็คือ ความตริตรึกนึกคิดทั้งหมดที่กำลังเกิดอยู่ในใจเรา

จาร คือ การเคลื่อนไหวของจิตนั้นๆ แล้วเราก็เจาะละเอียดลงไปในพฤติของจิต หรือกิริยาของจิตที่เคลื่อนไหวนั้นซึ่งเรากำลังสัมผัสของจริงอยู่นี้อีกที แล้วแยกแยะให้ออกว่ามีอะไร ที่ร่วมผสมปรุงแต่งกันอยู่นั้น ด้วยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้ ว่ายังไงไฉนกัน?

(๒๘๙) อธิบายนิรุตติภาษา สภาวะแห่ง “อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”!

ซึ่งกำหนดให้ได้ทั้ง“อาการ-ลิงคะ-นิมิต” ตรงตามที่เราได้ยินได้ฟังมา(อุเทศ) ตรงตามคำสอนของพระศาสดาพระพุทธเจ้ามั้ย? แล้วเรามั่นใจว่าเป็น“ความจริง”หรือไม่? ตรวจความจริงแท้แน่ด้วยตัวเราเองอีกทีด้วยนะ! ไม่ใช่ว่า เราถูกครอบงำทางความคิดของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ดังคำตรัสพระพุทธเจ้าให้อิสระสัมบูรณ์ไว้ใน“กาลามสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๕)

๑.“อาการ(ความเคลื่อนไหวหรือกิริยาของจิต)”ตามจริงที่เป็นอยู่นั้นอย่างไร?

๒.“ลิงคะ”ความแตกต่างกัน(เพศ)ไฉน?

๓.เราก็ประมวลเป็น“นิมิต”(เป็นเครื่องหมายเอาเองด้วยการกำหนด

ตามที่มันมี“รูป”มี“นาม”อย่างนั้นอย่างนี้ไว้ในใจของเราให้แม่นมั่นชัดเจน)ให้ได้

๔.“อุเทศ”(คำอธิบายของพระพุทธเจ้าหรือผู้เป็นครูอธิบายไว้ ก็ตรวจด้วยว่าตรงตามหรือไม่)”

(๒๙๐) การฝึกฝน“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”นี้ สรุปลงเรียกว่า “การตรองการกลั่นกรอง”!

ทั้ง ๔ ภาวะนี้ เรียกว่า “ความตรอง” หรือ“กลั่นกรอง”

“ความตรอง”หรือ“การกลั่นกรอง”ก็คือ เราวิเคราะห์วิจัยดูและวินิจฉัยภาวะเหล่านั้นด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”เท่าที่เรามีให้ถ้วนรอบทั้ง“ตักกะ”ทั้ง“จาร” จนแจ่มกระจ่างชัดเจน

เมื่อ“ความสำเร็จ”ของ“ตักกะ”และ“จาร”บริบูรณ์ก็เรียกว่าจบเรื่อง“ตักกะ”และ“จาร”ก็สัมบูรณ์สำเร็จใน“วิตก-วิจาร”

(๒๙๑) จากฌาน ๑ สู่ฌาน ๒-๓-๔ ค่อยๆไต่ระดับ!

นั่นคือ พฤติการณ์หรือการกระทำ“ฌาน ๑” เมื่อมีผลผ่าน“ฌาน ๑”ไปได้ เราเจริญขึ้นก็ย่อม“ยินดี”ในผลนั้นเรียกว่า“ปีติ”

เมื่อเสร็จกิจของ“วิตกวิจาร” เลิก“วิตกวิจาร”ไปก็เหลือแต่“ปีติ-สุข-เอกัคคตา”ก็เป็น“ฌาน ๒”

จาก“ฌาน ๒”จะเป็น“ฌาน ๓”ได้นั้นก็คือ เรารู้ด้วยปัญญาของเราแน่แท้ว่า อาการ“ปีติ”คืออาการของ“ความยินดี”นี้ ถ้าเราเอาแต่เพิ่มอาการนี้ให้ยิ่งขึ้นๆ หรือติดใจในอารมณ์นี้ยิ่งขึ้นๆ มันก็เป็น“อุปกิเลส”ยิ่งขึ้นๆ ก็เป็นเหมือนที่เราเป็นปุถุชนเคยหลงผิดอย่าง“อวิชชา”มาแล้ว ขืนเราทำตามที่เป็นปุถุชนนั้นก็กลาย

เป็น “กิเลส”หนาหนักเพิ่มขึ้นแน่แท้ บัดนี้เรารู้ทันแล้ว เราก็ไม่ทำอาการ“ปีติ”ให้มันหนักมันหนาขึ้นในจิตใจอีก เราก็ลดปีติด้วยปัญญา

(๒๙๒) จากฌาน ๒ สู่ฌาน ๓!

เมื่อเราลด“ปีติ”ลง เราก็ยิ่งเห็นยิ่งรู้อาการที่เป็น“จิตสงบ”ที่เนียนสนิทยิ่งๆขึ้น ถ้าเราลดปีติได้ ไม่มี“ปีติ”ก็ยิ่งสงบที่เป็นจริง เหลือแต่“สุข”ที่เป็นเอกัคคตา”ยิ่งๆขึ้น เป็น“ฌาน ๓”

(๒๙๓) จากฌาน ๓ สู่ฌาน ๔!

ถ้ายิ่งลดอาการที่เหลือในจิตลงอีก คือ“สุข”ที่เสพอยู่ในใจ จิตมันก็จะยิ่งสงบลงๆ เพราะจิตจะเริ่มมี“อุเบกขา”เข้ามาในจิต คือ มันก็ยิ่งจะ“ไม่มีสุข(ไม่มีทุกข์ที่เป็นคู่หูด้วยแน่นอน)” เราก็จะสูงยิ่งขึ้นไปจาก“ฌาน ๓”ได้ เข้าสู่“ฌาน ๔” ที่ไม่มีสุขไม่มีทุกข์แท้จริง

(๒๙๔) ระวังติดแป้นอยู่ในฌาน ๓!

หรือยังทำให้“สงบสนิท”ยิ่งไปกว่านี้ ถึงขั้น“ไม่มีสุข”เลยไม่ได้ ก็จะหลงเสพติดอยู่เป็น“ฌาน ๓”นี้แหละเป็น“สุข” ไม่สูงขึ้นไปเป็น“ฌาน ๔” ก็เป็น“เทพเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่งที่“ติดแป้น”ไปเลย นี่คือ เสพติด“ฌาน ๓”หรือไม่ก็หลง“ฌาน ๓”เป็นนิพพานก็มี

ซึ่งผู้ที่หลงอารมณ์ต่างๆเป็น“นิพพาน”นี้มีทั้งหลง “กาม” เป็น “นิพพาน”มันก็หลงผิดได้จริงๆ คิดดูเถิด หลง“ฌาน ๑”เป็นนิพพานก็หลงได้ หลงแต่ละ“ฌาน” ไม่ว่า ฌาน ๒ ก็ตาม ฌาน ๓ ก็ตาม ฌาน ๔ ก็ตาม ว่า เป็นนิพพาน ล้วน“หลงผิด”กันได้ทั้งนั้น

(๒๙๕) ระวังมารหลอกให้หลงผิดตลอดเวลา "สัมมาทิฏฐิ" จึงสำคัญอย่างยิ่ง!

ถ้าไม่เรียนรู้ให้"สัมมาทิฏฐิ"ตาม"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"ก็ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน"ทิฏฐิ ๖๒" ข้อสุดท้าย"ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ ๕ประการ" ซึ่งจะหลงติดหลงเสพไม่หลุดพ้นไปจาก"ทิฏฐิ ๖๒"นี้ไปได้เป็นอันขาด [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๒.(๕)ที่ปรารภขันธ์อนาคต] ก็นัยนี้เอง

ผู้พ้น"มิจฉาทิฏฐิ"ทั้ง ๖๒ บริบูรณ์แท้จริงเท่านั้น จึงจะปฏิบัติบรรลุนิพพานได้บริบูรณ์สัมบูรณ์แท้จริง

เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นมั้ยว่า แม้แต่"ทิฏฐิ ๖๒"นี้เอง ก็มีความลึกซึ้งยิ่งนัก(คัมภีรา)ใน"สัมมาทิฏฐิ"หรือ"มิจฉาทิฏฐิ" เห็นตามได้ยาก (ทุทฺทสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพธา) สงบชนิดพิเศษ(สันตา) สุขุม(ประณีต)ยิ่งนัก ใช้แค่การขบคิดแม้จะอัจฉริยะก็ไม่ได้(อตักกาวจรา) ละเอียดขั้นนิพพาน(นิปุณา) บัณฑิตแท้เท่านั้นจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง (ปัณฑิต เวทนียา)

(๒๙๖) กว่าจะรู้เดียงสา... กว่าจะถึงฌาน ๔... ไม่ง่ายเลย!

ผู้ปฏิบัติตาม"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"แล้วสามารถบรรลุ"สัมมาฌาน" จนกระทั่งถึง"ฌาน ๔"ที่เป็น"ฌาน"บรรลุได้ถึงขั้นมีอารมณ์"อุเบกขา"อย่างสัมมาทิฏฐิกันจริงๆ จึงจะหลุดพ้น"ทุกขอาริยสัจ"ตามแบบพุทธ"โลกุตระ"ที่มีอารมณ์"อุเบกขา"กันแท้ๆจริงๆ

โดยการปฏิบัติตามกระบวนการ"เวทนา ๑๐๘"ที่มี"ผัสสะ"เป็นปัจจัยมาตลอด จนสามารถบรรลุอารมณ์"อุเบกขา"คือ จิตสัมผัสรู้จัก"อารมณ์ที่ไม่มีสุขไม่มีทุกข์" จิตเป็นกลางๆ หมดอารมณ์สุข

ทุกข์ไปจากจิตแบบโลกุตระอย่างบริบูรณ์ ตามลำดับ เป็นที่น่าอัศจรรย์จริงๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

(๒๙๗) เตือนกันไว้ถึงจะ“สัมมาทิฏฐิ”แล้วก็ยังมีโอกาส “หลงทาง” เสมออย่าประมาท!

การปฏิบัติธรรมนั้นแม้จะ“สัมมาทิฏฐิ”ในเบื้องต้นแล้ว ในการปฏิบัติไปตามลำดับ ยังสามารถ“หลงทาง”หรือ“หลงติด”ในระหว่างทางก็ได้ แต่ละช่วงตอนของการปฏิบัติที่ยังไม่บรรลุอรหันต์จบกิจ

ผู้ที่เรียนรู้และสามารถปฏิบัติได้อย่างราบเรียบ ไม่สะดุดเลยได้เยี่ยมยิ่งเท่าใดๆ ก็เป็นความน่าอัศจรรย์อย่างยิ่งเท่านั้นๆ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปหาราทสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ดังนั้น “การหลงเสพติด”ในอารมณ์ต่างๆ ถึง ๖๒ ทิฏฐินี้ จึงครบถ้วนสิ้นแล้วในเรื่องของ“อารมณ์,ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ครบแล้ว และตรัสไว้ให้คนเรียนรู้กัน แล้วปฏิบัติให้“หลุดพ้น”จาก“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ทั้งหมดนั้นมาให้ได้

(๒๙๘) หลงเสพติดในอารมณ์คือ ดอกไม้ข้างทาง ให้รีบเดินผ่าน แม้จะสวยงามหอมชื่นสักปานใด!

ผู้ที่ยัง“หลงเสพติด”ในอารมณ์ต่างๆแม้ถึงขั้น“หลงเสพติดอารมณ์“รูปฌาน ๔”ที่เป็น“ความรู้สึกไม่สุข-ไม่ทุกข์”คือ“อุเบกขา” แล้วทีเดียว แต่ยังหลุดพ้น“ฌาน ๔”ไม่ได้ ก็หลงจมเสพติดอยู่ตรงนี้

หรือยิ่งกว่านั้น นั่นคือ ผู้ที่ยิ่ง“หลงผิดหนักไปใหญ่”อีก ก็คือ

ผู้หลงหันทิศเข้าไปติดยึด“อรูปฌาน” มันก็เลยยิ่งกลายเป็น“โง่หลงมืดหนัก”ยิ่งๆไปอีกในความเป็น“อรูป”ที่ลึกละเอียดเข้าไปหา“ความไม่รู้สึก”อันเป็น“ภาวะตรงกันข้ามกับความเป็นความรู้สึกสามัญปกติมนุษย์ตื่นๆ”

เพราะ“อรูปฌาน”นี้คือ“อารมณ์ที่ละเอียดบางเบายิ่งๆขึ้น”ไปกว่า“รูปฌาน”นั่นเอง

ซึ่งนัยสำคัญของ“ฌานแบบโลกียะ”กับ“ฌานแบบโลกุตระ”นั้นมันหันทิศกันคนละทาง

(๒๙๙) “อรูปฌาน” คือดอกไม้ข้างทาง ระวังพิษร้าย ไร้กลิ่นไร้สี!

“อรูปฌาน”ของ“โลกุตระ”นั้นเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะรูป”กับ“ภาวะอรูป”กันอย่าง“ตื่นๆ(ชาคริยะ)”มี“ทวาร ๕”ภายนอกรับรู้อยู่“เต็มสติ-เต็มปัญญา”ครบถ้วน แจ่มแจ้งกระจ่างสว่างใสทั้งภายนอกทั้งภายใน บริบูรณ์ถ้วนรอบกันเลย

ส่วน“อรูปฌาน”ของ“โลกียะ”นั้นไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะรูป”กับ“ภาวะอรูป”กันอย่าง“ตื่นๆ(ชาคริยะ)”ที่มี“ทวาร ๕”ภายนอกรับรู้อยู่“เต็มสติ-เต็มปัญญา”ครบถ้วน แจ่มแจ้งกระจ่างสว่างใสทั้งภายนอกทั้งภายใน บริบูรณ์ถ้วนรอบกันดังที่ชาว “โลกุตระ” รู้เลย

การหลงหลับหลบเข้าไปยึดเอา“อรูปฌาน”ภายในจึงคือ หลงผิดเข้าไปยึดเอา“อัตตา”ภายในจิตตนเองซ้ำเข้าไปอีก จึงยิ่งเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”หนักหน้าเข้าไปใหญ่ ที่เป็น“ความไม่รู้”ว่า นั่นคือ“ตนเองมืดดำมุดเข้าไปในอัตตาตนเอง”หนักหน้าสาหัสยิ่งขึ้น!

(๓๐๐) เสพติดอารมณ์ที่ไม่มีอารมณ์... เข้าใจไหมเอ่ย!

เพราะผู้นั้นยังหลง“อารมณ์”เนียนๆของ“ความสงบที่เป็นสมถะ”หรือ“ความสงบที่ยิ่งหยุดยิ่งนิ่งยิ่งดับความรับรู้”นั้นลงไปหนักยิ่งๆขึ้น แล้วรู้สึกว่าเรายิ่งพอใจ-ติดใจในอารมณ์นี้อยู่ยังขาดมันไม่ได้ ยิ่งอยากเสพแช่แน่นิ่งอยู่แต่กับ“อารมณ์สงบ”แบบนี้ไปนานๆๆๆๆ ไม่อยากมี“อารมณ์ที่ปรุงแต่งกับอะไรเลย” ก็คือยิ่งหลงเสียเวลาเสพอยู่แต่กับอารมณ์ที่“ไม่มีอารมณ์”กันแบบนี้ไปใหญ่

ก็ไม่เป็นอันไปมีอารมณ์ปรุงแต่งกับ“ความรู้สึก”ตื่นๆของ“เวทนา”สามัญของโลกปกติกันเลย เพราะเสพติดอารมณ์แบบนี้

จะไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”ตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันเป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้าเป็น“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”เลย

(๓๐๑) ประมาทดูถูกละเลย “อปัณณกปฏิปทา ๓” ไม่ได้เลย! ไม่ได้จริงๆ! ไม่ได้อย่างยิ่ง!

เพราะไปมัวหลงหนักหนาอยู่แต่“หลับตา”ปฏิบัติกัน ไม่ใส่ใจใน“อปัณณกปฏิปทา ๓”อันเป็นหลักปฏิบัติที่ไม่ผิดของศาสนาพุทธ

“อปัณณกปฏิปทา ๓” ได้แก่ ๑.อินทรียสังวร คือ การสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ แล้วเรียนรู้กิเลสที่เกิดจากการสัมผัสทางอินทรีย์ ๖ นี้ ๒.โภชเนมัตตัญญุตา คือ การบริโภคของกินของใช้จะต้องเรียนรู้พิจารณาลดละกิเลสในขณะมีการกินการใช้เสมอ ๓.ชาคริยานุโยคะ คือ การหมั่นทำ“ความตื่น” นั่นคือ เป็นผู้มี“สติตื่นรู้ตัวทั่วพร้อมให้ได้”ให้แก่ตนเองเสมอ ทั้งในความเป็น “กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”

ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”สะกดจิตนั้นจะไม่สามารถรู้จัก“อารมณ์ต่างๆของฌาน”แบบโลกุตระ ดังที่อาตมาอธิบายนี้หรอก เพราะไม่มีการปฏิบัติตามแบบ“ลืมตา”ที่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นั่นเอง

(๓๐๒) “ฌานเกิดไม่ได้เพราะเหตุนี้!

เพราะไม่มี“ศีล”และไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓” จึงไม่มี“สัทธรรม ๗” ดังนั้น“ฌาน ๑-๒-๓-๔”แบบโลกุตระจึงเกิดไม่ได้

เมื่อไม่ใช่การปฏิบัติที่เป็นไปตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” การจะเกิด“รูปฌาน ๔-อรูปฌาน ๔”แบบ“โลกุตระ”จึงเกิดไม่ได้-มีไม่ได้ ก็มีกันแต่“ฌาน ๔”แบบ“โลกียะ”

“รูปฌาน ๔”และ“อรูปฌาน ๔”ของ“ฌานโลกีย์”นั้น เป็นคนละแบบ คนละเรื่องกับ“รูปฌาน ๔”และ“อรูปฌาน ๔”ของ“ฌานโลกุตระ” หันทิศไปคนละขั้ว เดินหันหลังให้กัน ตรงข้ามกันไป ชนิดที่เห็นได้ชัดเจนยิ่งว่า ตรงกันข้าม ๑๘๐ องศาไปเลยทีเดียว

(๓๐๓) “ฌานโลกีย์” แตกต่างจาก “ฌานโลกุตระ” ดังนี้...

“ฌานโลกีย์”ไม่สามารถรู้จักอะไรที่เกี่ยวกับ“ภายนอก”ที่มี“ทวาร ๕ สัมผัสรู้ร่วมกับคนอื่น”เลย หลงงมจมรู้อยู่ของตนคนเดียว

แต่“ฌานโลกีย์” นั้นพุทธก็สามารถรู้ได้ทำได้ตามที่ “ฌานโลกีย์”ทำกัน สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“๒ แบบ” จึงเห็น “ความแตกต่าง”ของ“ฌานทั้ง ๒ แบบ”กันจริงๆ ก็เปรียบเทียบกันได้ว่าอย่างไร เป็นอย่างไร? แบบไหนบริบูรณ์สัมบูรณ์ยิ่งกว่ากัน?

(๓๐๔) ย้ำซ้ำ "ฌานโลกุตระ"อีกที!

เพราะ"ฌานโลกุตระ"ของพุทธนั้น สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง "จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" ละเอียดด้วยกระบวนการของ"รูป ๒๘-นาม ๕"ทุกสภาวะ โดยเฉพาะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"สักกายะ" รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนของ"กิเลส"ตั้งแต่เป็น"กายกลิ" เมื่อกำจัด"กายกลิ"ได้แล้ว เหลือ"จิตกลิ"ก็ตามเข้าไปกำจัดกิเลสที่เป็น"จิตกลิ"กันอีกจนหมดสิ้นเกลี้ยง จิตก็บริสุทธิ์จากกิเลส อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสภาวะของของกายของจิต จึงสามารถบรรลุนิพพาน

(๓๐๕) ย้ำซ้ำ "ฌานโลกียะ"อีกที!

แต่"ฌานโลกียะ"ที่ไม่ใช่ของพุทธนั้น ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" ที่ละเอียดด้วยกระบวนการของ "รูป ๒๘-นาม ๕"ทุกสภาวะของ"กายและจิต" เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"สักกายะ"ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ตัวตน"ของ"กิเลส"ตั้งแต่เป็น"กายกลิ" เมื่อกำจัด"กายกลิ"ได้แล้ว เหลือ"จิตกลิ"ก็ตามเข้าไปกำจัดกิเลสที่เป็น"จิตกลิ"กันอีกจนหมดสิ้นเกลี้ยง จิตก็บริสุทธิ์จากกิเลส ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะของกายของจิต คือภาวะ"เทฺว"

(๓๐๖) สูตรง่ายๆทำ ๒ ให้เป็น ๑ จับให้แม่น!

"ฌานโลกุตระ"ของพุทธจึงสามารถ"ดับเทฺว"คือ ภาวะ ๒ ได้สำเร็จอย่างเป็น"ปรมัตถธรรม" จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"เทฺว" แล้ว "ดับ"ความเป็น"เทฺว"หรือ"ภาวะ ๒"ตัวตนของ"เทฺว"ก็ดับ

"สูญ"หมดสิ้น"อัตตา"หรือ"เทฺว"ไม่เหลือ"ตัวตน(อัตตา,อาตมัน)" เป็น "อนัตตา"ด้วย"ฌาน"ตาม"กระบวนการของจรณะ ๑๕ วิชชา ๘"

ซึ่งไม่ใช่"ฌาน"แบบ"หลับตา"ที่หลงปฏิบัติกันผิดๆเด็ดขาด

ผู้ที่สามารถปฏิบัติจิตใจตนให้บรรลุ"อนัตตา"สำเร็จนั้น จะต้องเกิด"ฌาน"เกิด"บุญ"ชำระกิเลสได้จริงแท้ ชนิดที่มี "กระบวนการของจรณะ ๑๕ วิชชา ๘" จึงจะชื่อว่า เป็น"พุทธคุณ" แท้ของพุทธ

(๓๐๗) มนตราแห่งพุทธคุณต้องแบบนี้!

ซึ่งผู้ปฏิบัติ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"อย่างสัมมาทิฏฐิก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"กายกลิ"และ"จิตกลิ"แล้วกำจัด"กลิ"หรือ"กิเลส" ทั้งหลายอย่างถูกต้องสัมผัส ด้วยความเป็น"ฌาน"ที่เกิดตาม "พุทธคุณ" อันเป็นกระบวนการของ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"

(๓๐๘) คุณสมบัติหรืออาการแห่งฌาน ๔!

อาการที่จิตเป็น"ฌาน"ของพุทธนั้น เมื่อสำเร็จเป็น"ฌาน ๔" ก็จะมีสภาพจิต"บริสุทธิ์จากกิเลส(ปริสุทธา) และเมื่อยิ่งปฏิบัติต่อไป"จิต"ก็ยิ่งสะอาดขาวผ่องยิ่งๆขึ้นเรื่อยๆ(ปริโยทาตา)-จิตของผู้นั้นก็จะเป็นจิตยิ่ง"หัวอ่อน"คือเป็นจิตที่ปรับได้เร็วไวและไหวพริบก็ปราดเปรียวขึ้นเป็น"ธาตุ"ที่ยิ่งมีคุณวิเศษ"มุทุ(จิตหัวอ่อนที่ยิ่งแววไว ทำดับ-ทำเกิดได้ทั้ง"กายปาคุญญตา-จิตปาคุญญตา)"ยิ่งๆขึ้น จึงทำงานทำการต่างๆทั้งภายนอกทั้งภายใน ไม่ว่า"กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม"ได้ดี ได้เหมาะสมกับประโยชน์นั้นๆยิ่งๆขึ้น ภาษาก็

เรียกว่า "กัมมัญญา(ทำงานใดก็ดียิ่งเหมาะควรแก่การงานนั้น)"

และ"จิต"จะไม่มีวันเศร้าหมอง มีแต่"ผ่องใส"ยิ่งๆขึ้นเป็น "ปภัสรา"ครบถ้วนคุณวิเศษของ"อุเบกขา ๕ ประการ(ปริสุทธา -ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา)" ..ชัดมั้ย? (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐)

ทุกวันนี้ ผู้เรียนรู้ปฏิบัติธรรมพุทธศาสนาในประเทศไทย แทบหาไม่ได้เลยที่จะปฏิบัติ"ฌาน"ด้วย"จรณะ ๕ วิชชา ๘" แล้วได้ผล ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

(๓๐๙) ของแท้ ของจริงหาไม่เจออีกแล้ว!

มีก็แต่พากันเชื่อว่าและปฏิบัติ"หลับตา"เข้าไปในภวังค์แล้ว จึงจะเกิด"ฌาน"ทั้งนั้น

จึงหาความเป็น"ฌาน"ที่ถูกต้องเป็น"สัมมาทิฏฐิ" ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสจริงๆแทบไม่มีเลย!

ก็ขอย้ำว่า "ฌาน"ของพุทธที่"สัมมาทิฏฐิ"นั้น จะไม่ใช่"ฌาน" ที่หลงผิดพากันเข้าใจว่า"หลับตา"ปฏิบัติข่มจิตสะกดจิตเข้าไปๆแล้ว จะเกิด"ฌาน"เป็นอันขาด

"ฌาน"ของพุทธไม่ต้อง"หลับตา"เลย

"ฌาน"ของพุทธปฏิบัติตามกระบวนการ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" ซึ่งปฏิบัติโดยมี"ศีล"เป็นหลักนำในการปฏิบัติ

ซึ่งการปฏิบัติก็จะมีข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อสำคัญเรียกในภาษาบาลีว่า"อปัณณกปฏิปทา ๓" ได้แก่

๑.อินทรียสังวร ๒.โภชเนมัตตัญญุตา ๓.ชาคริยานุโยคะ

แต่"หลับตา"ปฏิบัตินั้น"มันผิด"จึงได้แต่"ฌาน"แบบเดียรถีย์

(๓๑๐) อานิสงส์แห่งฌานหลับตาปฏิบัติ!!

เพราะ“ฌาน”หลับตาปฏิบัติไม่มีกระบวนการของ“สัมมาสังกัปปะ ๗”

จึงมีแต่ทำให้จิตหยุดดำรินึกคิดอย่างพาซื่อ ให้เจตสิกมันหยุดๆนิ่งๆ แล้วจิตใจก็กลายเป็น“จิตเฉื่อยช้า”

ยิ่งทำให้“เจตสิก ๓”พิกลพิการ ตรงกันข้ามกับแบบของพุทธ คนละขั้วกันเลย

แทนที่“เจตสิก”ต่างๆจะเจริญด้วย“วิการรูป ๕”เป็น“กายปาคุญญตา”(ความคล่องแคล่วแห่งกองเวทนา,สัญญา,สังขาร เป็นต้น)

เจริญเป็น“กายปัสสัทธิ”(ความสงบเพราะเกิดจากสัมผัสภายนอกอยู่ก็ทำให้กิเลสตายไปจากจิตได้ ยิ่งมีความสงบกายจึงยิ่งแคล่วคล่องว่องไวตื่นเต็มตาเปิดทวารทั้งทวาร ๖ มีอธิปไตยในโลก มีอธิปไตยในอัตตา ไม่ใช่แค่สงบแบบสงบด้วยสะกดจิตให้สมถะอยู่ใน“ภวังคจิต”เท่านั้น)

เป็น“จิตฺตปัสสัทธิ”(ความสงบเพราะทำกิเลสที่เป็นภายในตายไปจากจิตได้ต่อจาก“กายปัสสัทธิ”อีกที จึงยิ่งมีความสงบจิตยิ่งแคล่วคล่องว่องไวตื่นเต็มตามีอธิปไตยในโลก มีอธิปไตยในอัตตา ไม่ใช่จิตได้แค่สมถะอยู่ใน“ภวังคจิต”เท่านั้น)

เป็น“กายลหุตา”(ความเบาคล่องง่ายของ“กาย”เพราะกิเลสที่เกิดจากเมื่อสัมผัสภายนอกอยู่ กิเลสก็ได้ตายไป เจตสิก ๓ ก็ยิ่งเบาว่างสบายยิ่ง)

เป็น“จิตฺตลหุตา”(จิตว่างโล่งโปร่งเบา เพราะกิเลสที่เหลือในภายในหมดสิ้นไปอีก)

เป็น“จิตฺตมุทุตา”(จิตยิ่ง“หัวอ่อน”คือเป็นจิตที่ปรับหรือดัดได้เร็วไว และไหวพริบก็ยิ่งเฉลียวฉลาดปราดเปรียว)

เป็น“จิตฺตกลฺลตา”(จิตยิ่งมีการฉับไวยิ่งๆขึ้น) เป็นต้น

(๓๑๑) ฌานวิสัยสร้างไฟเผากิเลส เกิดจิตสะอาดบริสุทธิ์ ก่อเกิดอุเบกขา ๕!

"ฌานวิสัย"ของพระพุทธเจ้าจึงเป็น"คุณวิเศษ"ที่เจริญยิ่งๆขึ้น

เพราะสามารถปฏิบัติ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"สร้าง"ไฟ(ฌาน)" อันเป็น"ปัญญา"ทำการ"เผา(ฌาเปติ)"กิเลส

อันได้แก่"ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ"ลงได้ เป็น"บุญ(ปุญญ)"สำเร็จหมดสิ้นจริง

"จิตจึงสะอาดบริสุทธิ์เป็น"อุเบกขา ๕"

อันเป็น"การทรงไว้ซึ่งความเป็นพรหม"ที่แท้จริง

เป็น"พระพรหม"หรือเป็น"พระเจ้า"ในตัวคนจริง ที่เกิดได้ด้วย"กรรม"ของตนนี่แลแท้ๆ

ถึงที่สุดคือ"ดับสุข-ดับทุกข์" อันเป็น"เทฺว"หรือภาวะ"๒"ลงได้ด้วย"กรรม"ของตนสำเร็จเสร็จจบหมดสิ้น ด้วย"ฌาน ๑-๒-๓-๔"

จนกระทั่งถึงขั้นปลายครองสภาพ "อุเบกขา"ซึ่งเกิด "คุณวิเศษ ๕" คือ ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา

ยืนหยัดความเป็น"ฌาน ๔"ที่มีประสิทธิผล

จากการปฏิบัติตามกระบวนการ"เวทนา ๑๐๘"

เป็น"เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา" เจริญด้วยคุณวิเศษ "อุเบกขา ๕"นี้ไปได้ยิ่งขึ้นๆเสมอ

(๓๑๒) จากอุเบกขา ๕ พาเกิดพรหมวิหาร ๔ ในคนเป็นๆอย่างเรา!

ซึ่งเป็นพฤติกรรม“พรหมวิหาร ๔”ที่ยิ่งใหญ่ในคนเป็นๆนี้เอง หรือชื่อว่า “อัปปมัญญา ๔”ธรรมที่เผยแผ่ไปไม่มีประมาณ อันหมายถึง เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา นั้นแล

“เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา”นี้เป็นพฤติกรรมจริงของชีวิตคนเป็นๆ แสดงปรากฏการณ์ของ“พรหมวิหาร ๔”อยู่โต้งๆ

สัมผัสกันได้ด้วย“สัมผัส ๖”ของมนุษย์ด้วยกันยืนยันความเป็น“พระพรหม” ซึ่งก็คือ“พระเจ้า”แท้ๆที่เป็น“ปรมาตมัน” จริงๆ

พิสูจน์ความเป็น“พระเจ้า”อันคือ“จิตวิญญาณ”แท้ๆขั้น “ปรมัตถสัจจะ”ที่มีจริง “สัมผัส”ได้จริงโทนโท่ โต้งๆ หลัดๆ แน่ๆ แท้ๆ ณ ปัจจุบันธรรมนี้ขณะนี้ในชีวิตคนเป็นๆนี้นี่เอง

ไม่ใช่“พระเจ้า”ที่ลึกลับจากไหนมาแสดง“อุเบกขาธรรม” สำเร็จความเป็นพรหม(วิหาร) ๔

แต่ในคนเป็นๆนี่เองแสดง“ธรรมกาย”ครบ“กายเทฺว” หรือ“เทฺว ธัมมา”ที่มี“นามรูป(ภาวะ ๒)” อันให้จับต้องได้จริงยืนยันแก่กันและกันโต้งๆ หลัดๆนี้ แน่แท้

ที่เกิดได้ด้วย“กรรม”อันปรากฏ“พฤติการณ์”โทนโท่

ยืนยันชัดเจน จับต้องสัมผัสได้ว่า เกิดได้ด้วย“กรรม”

เห็นมั้ยว่า ชัดเจนแจ่มแจ้งกว่าเกิดได้ด้วย God หรือเกิดได้ด้วยการบันดลบันดาลของ“พระเจ้า” ที่ยัง“ลึกลับ”อยู่

(๓๑๓) ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วย“กรรม” และ“ความเพียร”!

เพราะไม่มีอะไรเลยที่จะ“ไม่สำเร็จ”ได้ด้วย“กรรม” กับ“ความเพียร”ของความเป็น“คน” ที่อยู่ใน“กาละ”อันเดินทางไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุดนี้ของเอกภพมหาจักรวาล ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ขอให้คนผู้นั้นมีอุตสาหะวิริยะเต็มที่เถิด อาตมาคือผู้หนึ่งที่กำลังพิสูจน์ “ปรมัตถสัจจะ-ความจริงที่ยิ่งใหญ่”นี้ ซึ่งพบความจริงที่เป็นได้มิได้จริงมาเป็นลำดับๆ ถึงชาตินี้ก็ “โพธิสัตว์ระดับ ๗”

“ทุกสิ่งอย่างสำเร็จได้ด้วยความเพียร”อันยิ่งใหญ่ของคน

พระพุทธเจ้าได้ทรงพิสูจน์ด้วยความเป็น“สัตว์โลก”และความเป็น“คน”ของพระองค์แท้ๆ ซึ่งจริงยิ่งตรงที่เจ้าของคำสอนพิสูจน์ด้วยพระองค์เองมาเองแล้ว มีหลักฐาน มีตำนาน มีชาดกบันทึกไว้ แม้จะไม่ทั้งหมดทั้งสิ้น ก็มีมากพอเพียงที่จะยืนยันได้

(๓๑๔) พระพุทธเจ้าองค์นี้ก็ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ!

“นัยสำคัญ”อีกประเด็นของพระพุทธเจ้า ก็คือ พระองค์เป็นผู้ได้ประพฤติตาม“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆนั้นมาเองจนกระทั่งประสพผลสำเร็จได้เองแล้ว สามารถพิสูจน์“คำสอน”นั้นมาด้วย“กาย-ใจ”ของตนที่มีชีวิตในโลกชาติแล้วชาติเล่า ว่า...“เป็นได้ตามคำสอน(doctrine)”ทุกประการถึงขั้น“ปรินิพพาน”จริง และ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แท้ หมดสิ้นความเป็น“วิญญาณ”

หรือจะไม่ยอม“ดับสิ้นวิญญาณ”ของตน จะยังคง “อัตตา” ของตนไว้ต่อไปอีกนานเท่านาน ซึ่งนับกาลนานถึงขั้น“นิรันดร”ก็ย่อมได้ ดังที่ในพุทธศาสนาก็ยังมี“พระอวโลกิเตศวร”ทรงยืนยันความเป็น“อมตะ”นี้ ซึ่งถึงทุกวันนี้“พระอวโลกิเตศวร” ก็ยังยืนยันมั่นคงในความเป็น“วิญญาณ”ของพระองค์อยู่

(๓๑๕) นิรันดรพระเจ้ากับนิรันดรพระพุทธมีนัยะต่างกัน!

ถ้า“นิรันดร”ของ“พระเจ้า”มีจริง “นิรันดร”ของ“พระอวโลกิเตศวร” ของพุทธก็มีจริงเช่นกัน ในประเด็นแห่ง“นิรันดร”

แต่เป็น“นิรันดร”ที่มีนัยะสำคัญแตกต่างกันไปอีกอย่างสุดลึกว่า..

ทุก“วิญญาณ”หรือทุก“อัตตา” จะเป็นของใครก็ตาม แม้จะเป็นของ“พระอวโลกิเตศวร”ล้วนไม่ใช่การยืนยัน“ความเที่ยง” นะ!

ทว่ากลับยืนยันและพิสูจน์ความจริงประเด็นนี้ได้ว่า เป็น“นิรันดร”ที่มี“ความไม่เที่ยง”ต่างหาก ก็ต้องศึกษาให้คมๆแม่นๆ

นั่นคือ พระอวโลกิเตศวร เป็น“พระโพธิสัตว์”แท้ๆที่มุ่งมั่นบำเพ็ญบารมีตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็ต้องตรงกันสิ

(๓๑๖) อนิจจตาอยู่ท้ายสุด อยู่สุดท้าย!

ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่ว่านั้นก็คือ ทรงยืนยันไว้ในหมวด“ลักษณรูป ๔” บัญญัติไว้ชัดว่า“อนิจจตา”เป็น”ตัวท้าย-สุดท้าย” ตัวที่ ๒๘ ของ“รูป ๒๘”กันทีเดียว ศึกษาให้รู้จริงและปฏิบัติให้

ถึง“ภาวะจริง”กันเถิด จะได้แม่นชัดตรงกันเป๊ะๆไม่มีปัญหาเสียที

แจ่มแจ้งยิ่งจริงครบแล้วนะว่า ตัว“ท้ายสุด”ของ“รูป ๒๘”นั้นคือ “อนิจจตา” จุดนี้ก็ชี้บ่งยืนยัน“ความอิสระเสรี”สุดๆ ของพุทธศาสนาอีก ว่า ความเป็นพุทธนั้นมีได้ทั้ง“๒ นัย”บริบูรณ์ ถ้วนความเป็น“เทฺว”คือ ชี้ให้เห็นถึงการมี “ภาวะ ๒” ทั้งตามพยัญชนะที่แปลว่า“๒” และทั้ง“สภาวธรรม”ก็เป็น“๒”ตรงตาม“คำสอน(doctrine)”อันจับต้องสัมผัสด้วยทวาร ๖ ของคนทั้งหลายในโลกได้

แต่ภาวะที่เป็นตาม“คำสั่ง(command,dictate)”ของ“ God นั้นก็ยืนยันชัดเจนยิ่งว่า ไม่มี“ปรินิพพาน” โดยเฉพาะไม่มี“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” มีแต่ยืนยันว่า “จิตวิญญาณ”นั้นมีอยู่นิรันดร

(๓๑๗) “เทฺวนิยม”ทำ“จิตนิยาม”ไม่เป็น แยกสลาย“จิตธาตุ” ไม่ได้!

ก็แจ่มแจ้งที่สุดกันแล้วว่า “เทฺวนิยม”ไม่สามารถแยกธาตุ “จิตนิยาม”ให้สลายกลายไปเป็น“อุตุนิยาม” ไม่เหลือสภาพของ “ชีวะแห่งอัตตา”กันอีกได้เลย ไม่ว่า“อัตตา”หรือ“อาตมัน”หรือ “ปรมาตมัน”ของชีวะที่เป็น“พีชนิยาม”หรือ“จิตนิยาม”

“เทฺวนิยม”แยกสลาย“จิตธาตุ”ให้กลายไปเป็น“อุตุธาตุ”ไม่เป็น ดับสิ้น“เวทนา”ให้บริบูรณ์สัมบูรณ์ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ธาตุรู้”ที่ชื่อว่า“ปัญญา”หรือ“วิชชา๘”ของพระพุทธเจ้าไม่ได้ ไม่มีความรู้นี้!

ซึ่งแตกต่างจากพุทธที่มีทั้งความรู้และทั้งพิสูจน์ได้ครบทั้ง "ความไม่มีเวทนาเป็นสุข-เป็นทุกข์(อทุกขมสุขหรืออุเบกขา)" อันก็คือ"ดับเทฺว"ซึ่ง"ดับภาวะ ๒" ตั้งแต่ยังครองความเป็น"คน"อยู่ ก็ทำ"จิตนิยาม"ให้เป็น"พีชนิยาม" นั่นก็คือ ไม่มี"เวทนาที่เป็นสุข-เป็นทุกข์"ได้จริงแท้แน่แล้ว นี้ ๑

นี่คือ ยืนยัน"การดับเทฺว"ได้ขณะยังมีชีวิตในคนเป็นๆแท้ๆ

(๓๑๘) พุทธธรรมล้มล้างคำสอนของพระเจ้า!

และที่สุดยืนยัน"ความสูญ"หรือความเป็น"อนัตตา"ของ "วิญญาณ"ได้ว่า "ไม่มี"อยู่เป็นนิรันดรได้แน่แท้ยิ่งกว่า"มี"อยู่นิรันดร โดยการ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน" ไปหมดสิ้นกลายไปสู่"อุตุธาตุ"หรือ"อุตุนิยาม" นี้ ๒

ซึ่งการทำ"จิตนิยาม"ให้กลายเป็น"อุตุนิยาม"ได้นี้ มันเท่ากับลบล้างความยิ่งใหญ่ของ"พระเจ้า"ที่หลงเชื่อกันว่า "พระเจ้า"เป็นเจ้าของ"วิญญาณ"จัดการทุกอย่าง ควบคุมบงการทุกอย่าง ทุกสรรพสิ่งไม่มีใครจัดการได้ นอกจากพระเจ้า นี้ ๑ และ ๒.เป็นการล้มล้าง"อัตตานิรันดร"ด้วย นี้ก็อีก ๑

(๓๑๙) ไม่มีหลักฐาน ไม่มีพิสูจน์ แล้วจะให้คิดว่ามีจริงเป็นจริงได้อย่างไร?

ส่วนความเป็น"พระเจ้า"นั้น ท่านไม่มีหลักฐานว่า ได้ประพฤติพิสูจน์"คำสั่ง(command,dictate)ของท่านเองมาจริง เป็นจริงหรือไม่? ก็ไม่เห็นมีหลักฐานของ"พระเจ้า"ว่า ท่านได้ปฏิบัติสั่งสมทั้ง

"ความรู้"ทั้ง"ความจริง"ด้วย"กรรม"ด้วย"วิบาก"จริงได้หรือไม่?

ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่า ลัทธิ"พระเจ้า"ไม่รู้เรื่อง "กรรม"เรื่อง"วิบาก" ไม่รู้เรื่อง"กรรมเป็นของของตน"กันเลย

(๓๒๐) มีแต่ส่งผ่านคำสั่งรุ่นแล้ว รุ่นเล่า สิบปี ร้อยปี พันปี!

นี่ก็ยืนยันว่า"พระเจ้า"นั้นมีแต่"คำสั่ง"เท่านั้น และ"หลงยึด" มั่นถือมั่นแน่แท้ว่า "เที่ยง" ไม่เปลี่ยนไปตาม"กาละ"ที่เปลี่ยนไป ไม่เปลี่ยนไปตาม"เทศะ"ที่เปลี่ยนไป และแม้"ฐานะ"ที่เปลี่ยนไปเลย

นี่ก็ชี้ชัดอีกว่า "เทฺวนิยม"นั้นยังหลง"ยืนยัน"ว่า อะไรๆก็ "เที่ยง"ดะไปหมด เหมาเข่งว่า อะไรๆก็"เที่ยง" ทั้งๆที่มันไม่จริง!

(๓๒๑) เวลาเปลี่ยนสภาพที่เปลี่ยน สถานะเปลี่ยน ทุกอย่างเปลี่ยน มันไม่เที่ยงจริงๆ!

ก็เห็นๆ"กาละ-เทศะ-ฐานะ"มันเปลี่ยนแปรไปอยู่ตลอด ไม่เที่ยง ซึ่งในเอกภพมหาจักรวาลนี้แค่"กาละ"ก็ไม่เคยเที่ยง มันไม่อยู่ที่เดิมเลย มันเคลื่อนไปข้างหน้าอยู่เสมอ มันเปลี่ยนไปจากจุดเดิมอยู่ทุก"ความเคลื่อน" มันไม่"คงที่"เลย

แม้"เทศะ"อันเป็น"ถิ่นที่-ความเป็นสถานต่างๆ"มันก็เปลี่ยนไป แปรไปอยู่เสมอ ไม่เสื่อมก็เจริญ และ"เทศะ"นี้ไม่เที่ยงจนหายสูญได้

"ฐานะ"ก็ตาม "ฐานะ"มันก็บอกแจ้ง"ตัวตน"ของมันเท่านั้น

ศาสนาพุทธยืนยันพิสูจน์ความเป็น"ตัวตน"ว่า"ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่มีตัวตน"ได้แท้จริง จนกระทั่งหมดสิ้น"ฐานะ" ไม่มีอยู่ในโลก

(๓๒๒) "พุทธธรรม" เป็นจริง มีจริง "พุทธวิสัย" บำเพ็ญได้ สำเร็จได้!

"คำสอน"(doctrine)ของพระพุทธเจ้าเป็นจริงทุกคำสอน และคนสามารถปฏิบัติตามได้ทุก"คำสอน" แม้แต่"พุทธวิสัย"ก็สามารถบำเพ็ญบารมีให้เป็นดั่งพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเป็นได้จริงๆ ด้วย

"คำสอน(doctrine)"ของพระพุทธเจ้าจึงเป็น"ประกาศิต"ก็แท้ๆ ด้วย ทั้งไม่มีการ"บังคับ"ใครใดเลย นับเป็น"ความอิสระ"สุดยอด

ส่วน"คำสั่ง(command,dictate)"ของ"พระเจ้า"พิสูจน์ไม่ได้ทุกคำสั่งสอน แถมไม่สอดคล้องกับ"ความไม่เที่ยง"ของเอกภพมหาจักรวาลอีกด้วย

(๓๒๓) เบื้องบนมีแต่ "คำสั่ง" จงทำๆ แต่อย่าตีตนเสมอ!

จึงเป็นแค่"คำสั่ง(command,dictate)เท่านั้น ที่"พระบุตร" หรือ"ประกาศก"ผู้นำ"คำสั่ง"นั้นมาประกาศ ว่า เป็น"คำสั่ง"ของพระเจ้า แต่ไม่ยืนยัน"ความจริง"ของ"คำสั่ง"ว่า ได้มี"คน" ในโลกพิสูจน์แล้วว่า"เป็นไปได้จริง" แม้"พระบุตร"เอง ก็ยอมรับว่าใน "คำสั่ง"นั้น "พระบุตร" เองก็ไม่สามารถ "เป็นได้" เท่าเทียม "พระเจ้า"ที่ตรัส"คำสั่ง"มาให้แก่มนุษย์ปฏิบัติว่า"มนุษย์" นี่แหละ"จงทำ"

แต่"พระเจ้า"สั่งเท่านั้น ไม่มีการพิสูจน์ว่า คนจะทำได้หรือ"เป็นไปได้"ทั้งหมดหรือไม่? "คำสั่ง"ของพระเจ้า จึงไม่เป็น "ประกาศิต"จริงแท้ทุกคำสั่งสอน จึงเป็น"คำสั่งสอน"ที่พิสูจน์

ไม่ได้อีกมาก จึงเป็นความเฟ้อเกิน อาจเข้าข่าย“เพ้อเจ้อ”ได้

(๓๒๔) ไม่มีประวัติ ไม่มีหลักฐาน ไม่มีที่มาที่ไป!

“พระเจ้า”เองก็ไม่มีประวัติและหลักฐานอ้างอิงยืนยัน “ภาวะนั้นๆ”กันเลย ทุกอย่างไม่มีที่มาที่ไป ไม่มี“เทฺว”นั่นเอง ไม่มี“ธรรมะ ๒”ยืนยัน“เหตุกับปัจจัย”ก็ดี ยืนยัน“ความเป็นจริง”กับ“ความไม่จริง”ก็ตาม แต่ประการใด ซึ่งสามารถเปรียบเทียบ“ความจริง-ความไม่จริง” หรือเปรียบเทียบ“เป็นไปได้-เป็นไปไม่ได้” แม้แต่“ความพ้นทุกข์(พ้นสุขด้วย)”แท้ๆ“พระเจ้า”ก็ไม่สามารถทำให้มนุษย์“พ้นทุกข์”เด็ดขาดยั่งยืนตลอดกาล ไม่แปรปรวน ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ได้เลย

(๓๒๕) ลดละตัดความ เอาอย่างนี้แหละเดี๋ยวดีเอง!

นอกจาก“จบลงง่ายๆดื้อๆ”เพียงแต่บอกว่า “ตายแล้วก็ไปอยู่กับพระเจ้าในสวรรค์” ก็จะ“เป็นสุข”เองแหละ เพราะ “พระเจ้า”เป็น“เจ้าของความสุข” ...ว่างั้นเถอะ!!!???

ศาสนานับถือ“พระเจ้า”จึงเป็น“สุขนิยม”ไม่มี“ปรินิพพาน”

เพราะไม่มี“ความสิ้นทุกข์-สิ้นสุข”อันเป็น“ภาวะ ๒”ที่ยืนยันความเป็น“เทฺว”และ“ดับเทฺว”เป็น“นิพพาน”หมดเกลี้ยงกันสนิท

และไม่มีที่สุดแห่งที่สุด “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้จริง

(๓๒๖) พุทธองค์จริงแท้ พิสูจน์ด้วยตนนานนับกัปป์ เป็นวิถีแห่งวิทยาศาสตร์มาตรฐาน!

"คำสอน"ของพระพุทธเจ้าทุกอย่างทุกประการพระองค์ทรงรับรองว่า พระองค์ทรงพิสูจน์มาด้วยตนเองชาติแล้วชาติเล่านับชาติไม่ถ้วนทั้งสิ้น ไม่ใช่"คำสอน"ที่ไม่มีหลักฐานยืนยัน

เฉพาะอย่างยิ่งได้พิสูจน์ด้วย"ความเป็น๒ (เทฺว ธัมมา)" นั่นก็คือการพิสูจน์เยี่ยงเดียวกันกับ"นักวิทยาศาสตร์ทางวัตถุ" ที่แยกพลัง"นิวเคลียร์"เป็น"บวกกับลบ" แต่ของพระพุทธเจ้านี้เป็น"วิทยาศาสตร์ทางจิต" ที่มี"องค์๒"แห่งพลังงาน "กายหรือจิต"

(๓๒๗) เรียนรู้กายให้เห็นเป็นภาวะ ๒ ในมิติต่างๆ ความมืดมนก็จะหายไป!

"กาย"คือ ภาวะ๒ ที่มี"รูปกับนาม"

มี"ภายนอกกับภายใน"

มี"สุขกับทุกข์"

มี"ภาวะที่ถูกรู้(รูป)"กับ"ตัวเองเป็นผู้รู้(นาม)"

มี"ความรู้สึกชอบ"กับ"ความรู้สึกไม่ชอบ"

มี"ภาวะเกิด"กับ"ภาวะดับ"

เฉพาะอย่างยิ่งพิสูจน์"ภาวะ๒"ที่เป็นคู่สำคัญคือ "ภาวะที่พิสูจน์ได้"กับ"ภาวะลึกลับ"เป็นต้น นี่คือ การชี้ชัด"สภาวะคู่เอก"

"สภาวะคู่"สำคัญที่สุดในความเป็น"วิญญาณ"ทั้งหลาย ที่เรียกว่า "อัตตาหรืออาตมันหรือปรมาตมัน" นี้แหละ"กาย"คู่เอกในความเป็น"วิญญาณ"หรือ"อัตตา"หรือ"เทฺว"ที่ต้องเรียนพิสูจน์

เช่น "เทฺว"หรือ"อัตตา(อาตมัน,ปรมาตมัน)"ซึ่งอยู่ในสภาพเป็น"วิญญาณ"ทั้งหลาย

(๓๒๘) ในทุกกิจกรรมของชีวิตประจำวัน ทำภาวะ ๒ ให้ได้เห็นให้จริง!

พระพุทธเจ้ามีคำสอนให้พิสูจน์ได้ด้วย“กาย”นี่เอง ดังที่ทรงยืนยันไว้ใน“อาหาร ๔”ข้อที่ ๔ ว่า พึงเรียนรู้โดยการกำหนดรู้“วิญญาณ”ได้ด้วย“นาม-รูป”จาก“วิญญาณาหาร”อันมีองค์ประกอบ“๔”ได้แก่ กวลิงการาหาร-ผัสสาหาร-มโนสัญเจตนาหาร-วิญญาณาหาร”นี้แลเป็นต้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๔) ซึ่งทรงอธิบายและยกอุทาหรณ์ลึกซึ้งชัดแจ้งยิ่ง

(๓๒๙) ความรู้ประจักษ์แจ้งในการปฏิบัติ จะได้ ๕ อัศจรรย์ คือ พลังยิ่งใหญ่!

“ความรู้-ความจริง”ของพระพุทธเจ้าจึงเป็น“ความกระจ่างแจ่มแจ้ง”ที่เป็น“สวากขาตธรรม๕”ได้แก่“สันทิฏฐิโก-อกาลิโก-เอหิปัสสิโก-โอปนยิโก-ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” พิสูจน์ได้ใน“คน”เป็นๆ ที่มีชีวิต“ร่างกาย-จิตใจ”(ภาวะ ๒ หรือเทฺว) อย่างเราๆ ท่านๆนี่เอง จึงไม่ใช่“สิ่งลึกลับสูงสุดยิ่งใหญ่”ที่สัมผัสไม่ได้

(๓๓๐) สูตรมาตรฐานแห่งการหลุดพ้น “ภาวะ ๒-เวทนา-ผัสสะ” ยิ่งฝึกยิ่งคล่อง!

เครื่องอาศัย(อาหาร)ที่จะใช้เรียนรู้นั้น เริ่มกันที่“อาหาร”เป็น“คำข้าว-กับข้าว”ที่กินใส่ปากเลี้ยงชีวิตเรานี่แหละเป็นองค์ประกอบที่ให้เกิด“เวทนา” เพราะ“ฐาน”ที่ปฏิบัติของการปฏิบัติธรรมในศาสนาพุทธ ที่ภาษาเรียกว่า“กรรมฐาน” นั้นก็

คือ“เวทนา”นี่แหละ ไม่มีอื่นเลย อย่าไป“หลับตา”ไม่มี“สัมผัส๖”เลย มันผิด!

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติมัน“ไม่มีภายนอกที่เป็นกาย”ครบ๒ไง!

และการจะมี“เวทนา”ขึ้นมาให้ปฏิบัตินั้นมันต้องมี“สัมผัส ๖” เป็นคู่ๆมี“ภาวะ๒”หรือ“เทฺว”อันเป็น“นามรูป” หรือ“วิญญาณ”ขึ้นมาให้ปฏิบัติเป็นของจริงที่จับต้องได้

เรียนรู้จาก“ภาวะปรากฏจริง” มิใช่มีแต่“ความคิดนึก”หรือมีแต่“จินตนาการ”ลมๆแล้งๆอยู่แต่“จิตในจิต”กันแค่นั้น อย่างนั้นก็มีแต่“ภายใน”เท่านั้น

มันก็ไม่มีภายนอก ไม่มี“กายอันเป็นภายนอก”เลย ..ชัดมั้ย?

แม้เป็นชาวพุทธทุกคนที่จะปฏิบัติธรรมก็ต้องมี“สัมผัส” ที่มี“กาย”มี“จิต”เป็น“ภาวะ๒”ให้ปฏิบัติ ไม่เช่นนั้น“โมฆะ”แน่ ไม่มีผล

(๓๓๑) ปฏิบัติมีขั้นตอนเริ่มจากเบื้องต้น เบื้องกลาง แล้วค่อยเบื้องปลาย!

เพราะ“กายกลิ”อันเป็น“กิเลส”หยาบที่มาจาก“เหตุภายนอก”ซึ่งต้องกำจัดเป็นเบื้องต้น ก็ไม่ได้เริ่มต้น แล้วจะกำจัด“จิตตกลิ”อันเป็นเบื้องกลาง-เบื้องปลายกันแบบไหน? ได้อย่างไร?

การหลับตาปฏิบัติจึงไม่มีผลสำเร็จเด็ดขาด เพราะมันไม่เริ่มจาก“กาย”อันเป็นความหยาบใหญ่ภายนอกหรือ“เบื้องต้น”กันก่อน

ตื่นจากความหลงงมงายอยู่กับวิธีปฏิบัติของเดียรถีย์กันเสียทีเถิด ชาวพุทธทั้งหลายเอ๋ย

หยุดพากันไปเป็นเดียรถีย์กันให้ได้เถอะ

(๓๓๒) มีก่อนมีหลัง เหมือนการเข้าคิว ไม่มีแซงลัด!

เปรียบเหมือนเราจะพยายามเข้าไปให้ถึง“ภายในใจกลาง” ของ“ภูเขา” แต่คุณเล่นไม่ผ่าน“ภายนอก”ของ“ภูเขา”ก่อนเข้าไป ตามลำดับของความเป็น“ภูเขา”ที่มันมีอยู่เช่นนั้นจริงนั้น มันจะเกิดผลสำเร็จภาวะที่เป็น“ความจริง”ได้อย่างไร? แบบไหน?

“หายตัว”เข้าไปเลย หรือไง?

ทุกสิ่งอย่างมันมี“ก่อน” มี“หลัง”เป็นลำดับทั้งนั้น ไม่มีอะไรเลยที่จะละเว้นความมี“ก่อน” แล้วจึงจะตามมาด้วยความมีลำดับต่อมาที่เรียกว่า“หลัง” ในเอกภพมหาจักรวาลนี้ ที่มี“กาล”เป็นตัว“ยืนโรง”

(๓๓๓) อาศัย“สัมผัส”เป็นตัวกระตุ้น ถ้าไม่มีสัมผัสมันก็เป็นได้แค่จินตนาการ!

คนทั้งหลายจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”จริงๆ ไม่ว่า “เทฺว”เล็ก“เทฺว”ใหญ่ อันคือ“วิญญาณ”หรือ“พระเจ้า”ที่เป็นอัตตา-อาตมัน ที่สุดถึงขั้น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น จึงต้องศึกษาจากการ“สัมผัส”ภาวะนั้นๆ ทั้งภายนอก-ภายใน จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นั้นได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ถ้วนครบกันจริงๆ

แต่“เทฺวนิยม”นั้นไม่ได้“สัมผัส”ส่วนใดเลย ไม่ว่า“ภายนอก”หรือไม่ว่า“ภายใน” มีแต่ภาวะของ“จินตนาการ”กันเอาเองทั้งนั้น!

หรือ“หลับตา”ปฏิบัติก็เท่ากันกับผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “เทฺว” หรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า” คือ ไม่มี“สัมผัสกาย”ได้เลย

(๓๓๔) ลัทธิมืดบอด กับลัทธิสว่าง ต่างสร้างบริวารของตน ใครมีสาวกมากกว่ารู้ไหม?

เพราะ“เทฺว”ก็ลึกลับ “พระเจ้า”ก็ลึกลับ สัมผัสด้วยทวาร ๖ ไม่ได้ ซึ่งไม่ใช่“โลก”แห่งความเป็นจริง มันคลุมเครือ มันคลางแคลง มันไม่เปิดเผยอย่างตื่นรู้(ชาคร)ได้ด้วยกันกับมนุษย์ที่มี“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก” มีทั้งนัยน์ตา(จักษุ)เห็น มีทั้งแสงสว่าง(อาโลก) กระทบสะท้อนให้“ตา”เห็นได้ มีทั้ง“ธาตุรู้”ที่เฉลียวฉลาดด้วย “ความรู้”ระดับ“ปัญญา-ญาณ-วิชชา” เหนือกว่า“ความรู้แบบ “เฉโก” จึงไม่หมดความคลางแคลงสงสัย มัวเมา มืดบอดกันจริงๆ

ศาสนาพุทธนั้นต้องบรรลุธรรมด้วย“การมีสัมผัส”ครบครัน ทั้ง“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก” ไม่ขาดปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเลย จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ครบครัน ไม่ลึกลับ(อรหะ) จึงสามารถจัดการกับ“เทฺว”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์สำเร็จเป็น“อเทฺว”

สำเร็จเป็น“อเทฺว”ก็คือ จัดการความเป็น“เทฺว”อันได้แก่ “ภาวะ ๒”ให้เป็น“ภาวะ ๑” หรือ“ภาวะ ๐”บรรลุ“นิพพาน”ได้จริง

(๓๓๕) เป็นเส้นทางหลุดพ้นจาก “สุขโลกีย์”!

หรือสามารถจัดการ“กรรมนิยาม”กับ“ธรรมนิยาม”ให้“จิตนิยาม”เป็น“พีชนิยาม”และเป็น“อุตุนิยาม”ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ” ที่ท่านแปลไว้ว่า “ธรรมสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ซึ่งพูดให้เข้าใจง่ายๆก็คือ “ภาวะ ๒”ของ“เทฺว”นั่นเอง ถ้าผู้ใด

สามารถตีแตกแยกแยะได้ และจัดการทำ“ภาวะ ๒”อันคือ “เทฺว”นั้นแล ให้เป็น“ภาวะ ๑”ได้สำเร็จ เราก็จะ“พ้นทุกข์” ทั้งๆที่เราก็ยังอยู่กับ“ภาวะ ๒”นั้นๆอยู่ แต่เราไม่มี“สุขโลกีย์”นั้นแล้ว

(๓๓๖) ขยายความอีกที ภาวะ ๒ คือสุข-ทุกข์ ทำให้เป็น ๑ คือไม่สุขไม่ทุกข์ให้ได้!

ขยายความชัดๆอีกทีก็คือ ผู้ได้ศึกษา“เวทนา ๑๐๘”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความรู้สึก”กันจริงๆ ซึ่ง“ความรู้สึก”นี้มันเป็น“เทฺว”ที่ผู้อวิชชานั้นจะถูกครอบงำด้วย“มายา”ของ“ภาวะ ๒”คือ“สุข-ทุกข์” แล้วหลงติด“สุข”โลกีย์นี้อยู่ เพราะไม่ได้ศึกษา“อาริยสัจ ๔” จึงจัดการกับ“ความรู้สึก”ของตนที่ยังมีอาการ“สุขหรือทุกข์”ให้หมดสิ้นไปเป็น“๑”อย่างเดียวสุดวิเศษ คือ“ไม่สุขไม่ทุกข์” เรียกในภาษาศัพท์ว่า“อุเบกขา” ซึ่งภาวะก็คือ “ความรู้สึกกลางๆระหว่างสุขกับทุกข์”

“สุข”ก็ไม่เป็น หรือ“ทุกข์”ก็ไม่เป็น มันเป็น“ความรู้สึก”อื่นไปแล้ว คือ “ไม่เป็นทั้งสุข-ไม่เป็นทั้งทุกข์” ดับ“เทฺว”ไปเลย

(๓๓๗) ดับมารร้ายชั้นฟ้าได้ คือคุณวิเศษยิ่งใหญ่มหาศาล!

“ดับทุกข์-ดับสุข”ได้บริบูรณ์ หรือดับ“ภาวะ ๒” ซึ่งก็คือ“ดับเทฺว”คู่สำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกของ“วิญญาณ”นี้แหละ ที่เป็น“คุณวิเศษ”อันมี“ประสิทธิภาพ”เกินกว่าสามัญของคนโลกีย์หรือแม้แต่ของ“ศาสดาทางโลกีย์”หรือ“เทฺวนิยม”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เพราะ“เทฺวนิยม”ของโลกีย์ไม่ได้ศึกษา“เทฺว”หรือ“อัตตา”อันเป็น“ตัวตนของตน” จึงไม่สามารถตีแตกแยกแยะความเป็น“เทฺว”

อันคือ“ตัวตน(อัตตา)”หรือ“วิญญาณ”นี่เอง ซึ่งมีทั้ง“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร”ประชุมกันอยู่เป็น“วิญญาณขันธ์”ได้

ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เวทนา”อันเป็น“ตัวธาตุแห่งความรู้สึกตัวแท้เอง”ในตนได้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่เป็น“ความจริง”นี้ไม่ได้ ..เห็นชัดเจนดีขึ้นมั้ย?

(๓๓๘) พุทธธรรมรู้วิธีชนะมาร! ธรรมะลัทธิอื่นมัวแต่จมอยู่กับมาร!

ส่วนศาสนาพุทธนั้นเรียนรู้“ความจริง”นี้ได้ และสามารถ“ดับความรู้สึก”ส่วนที่เป็น“เทฺว”คู่สำคัญยิ่งคือ“สุข-ทุกข์”อันเป็น“เวทนาในเวทนา”ส่วนนี้ลงสำเร็จจริงจึง“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”แท้

นั่นคือ “เวทนา”เอง ก็ยังมี“เวทนาในเวทนา”ที่แยกออกไปได้อีก ว่า “เวทนา” ๑นั้น เป็น“เวทนามายา”หรือ“เวทนาเก๊”

แม้จะ“ดับเวทนาเก๊”หรือ“มายา”นี้ได้แล้ว แต่ก็ยังมี “เวทนา”อยู่ คือ ยังมี“ความรู้สึก”เต็มในเวทนาส่วนใหญ่ของตนทั้งหมด ทว่าเป็น“เวทนา”ที่สะอาดบริสุทธิ์จากสุข-จากทุกข์ แม้แต่จากโสมนัส-โทมนัสก็ไม่มี หมดสิ้นไป ไม่มีไปกระทั่งอุปายาสะกันเลย

เมื่อ“ดับเวทนามายาหรือเวทนาเก๊”นี้ได้ ก็ยังมี“เวทนาแท้”

(๓๓๙) ฝึกปฏิบัติเรียนรู้ “เวทนา” ไต่ลึกเข้าถึงฌาน ๔!

ซึ่งเป็น“ความรู้สึก”ที่เจริญถึงขั้น“ฌานที่ ๔”อันเกิดจากการปฏิบัติตามกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘”แยกแยะ“มโนปวิจาร ๑๘”ออกได้ แล้วจัดการ(อภิสังขาร)ชำระกิเลสใน“เคหสิตเวทนา๑๘”

ที่เป็น“โลกียะ”ให้เจริญพัฒนาสู่“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”เป็น“โลกุตระ”ได้สำเร็จ จนกระทั่งถึงผลบรรลุ“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” ก็ได้“ที่อาศัยจุดสำคัญ”ของ“ภาวะนิพพาน”

“อุเบกขา”ที่เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”(แตกต่างจาก“เคหสิตเวทนา” คนละขั้ว) ผู้ปฏิบัติตามกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็น“มโนปวิจาร ๑๘” ของโลกียะกับโลกุตระได้ด้วยตน

(๓๔๐) คุณวิเศษของ “อุเบกขา” มีดังนี้...

ซึ่งคุณธรรมอันวิเศษของ“อุเบกขา”นี้ก็คือ “ความบริสุทธิ์จากกิเลส(ปริสุทธา)”เป็นตัวตั้งต้นอยู่แล้ว เมื่อชีวิตยิ่งมี“กรรมวิบาก”สั่งสมผลที่สะอาดยิ่งๆขึ้นมากเพิ่มขึ้นๆ ความเป็น“อุเบกขา”ก็ยิ่งเจริญงอกงามไพบูลย์เป็น“อุเบกขา”ที่พัฒนาขึ้นเป็น“ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-และสูงสุดเป็น“ปภัสสร(สดใสสว่างแจ้งผ่องจ้ายิ่งๆขึ้น)” ไม่เท่าเดิมแต่เจริญก้าวหน้าเป็น“อุเบกขา”ที่ยิ่งประเสริฐเลิศสูงขึ้นๆ เจริญขึ้นๆ ไม่หยุดอยู่เท่าเดิม มีแต่เจริญขึ้นๆๆๆ

พุทธสามารถศึกษาปฏิบัติ“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนให้เกิด“อุเบกขา ๕”ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”อันเยี่ยมยอดนี้ได้เป็นวิทยาศาสตร์กันปานฉะนี้!

(๓๔๑) สิ่งที่ได้ต้องรักษา สิ่งที่มีต้องทำให้เจริญ!

เพราะหลักเกณฑ์ของพุทธมีทั้ง“การรักษาผล(อนุรักขนาปธาน)ด้วย“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”ทุกการปฏิบัติใน“ปัจจุบัน ๓๖”

สั่งสมผลตกผลึกลงไปเป็น“อดีต ๓๖” และทั้ง“ไม่สันโดษในกุศล” หมายความว่า ความเจริญของกุศลนั้น เพิ่มเติมยิ่งขึ้นๆเสมอ ไม่ต้องหยุดยั้ง ไม่ต้องทำ“ใจพอ”ในความเป็น“กุศล”!

ความเจริญของประสิทธิภาพจิตแบบพุทธ จึงมีแต่เจริญก้าวหน้าไม่เสื่อมเลย ด้วยประการฉะนี้จริง เมื่อ“พลังแกนตั้ง (ศรัทธาหรือเจโต)”ที่ตั้งมั่นแข็งแรงเต็มที่ของ“อดีต ๓๖” ร่วมกับ “พลังแรงเคลื่อน(ปัญญา)” ที่เชี่ยวชาญเต็มที่ของ “ปัจจุบัน ๓๖” ผนึกกันเป็น “๒ พลัง”ตั้งมั่นแข็งขันเต็มที่ จึงรับมือกับภาวะ “อนาคต ๓๖”ที่เดินทางมาถึงภาวะ“ปัจจุบันนั้นๆ”ได้แท้จริง สำเร็จแน่ยิ่งกว่าแน่

(๓๔๒) กำเนิด“อุเบกขาใหม่” กำเนิด“เวทนาใหม่” เป็นเช่นนี้ไม่สิ้นสุด!

“พลังอดีต ๓๖”กับ“พลังปัจจุบัน ๓๖”อันมีถึง“๒ พลัง”จึงช่วยกันได้เต็มที่ ก็สามารถร่วมกันจัดการสิ่งที่เกิดเมื่อกระทบกันปรุงแต่งกันขึ้นในบัดนั้นให้บริสุทธิ์อีก เกิดเป็น“อุเบกขาใหม่”ได้สำเร็จจริงเพิ่มขึ้นอีก “เวทนา”ที่เกิดใหม่จึงยิ่งผ่องใส “ปภัสสร” ยิ่งๆขึ้นไปไม่หยุดหย่อน ..ชัดเจนมั้ย?

เห็นความเจริญพัฒนายิ่งๆขึ้นของกระบวนการ “ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสสรา” แจ่มแจ้งขึ้นได้นะ?

ความรู้สึกแท้ๆของ“อุเบกขา”นี้จึงเป็น“ความรู้สึกพิเศษ”ที่ไม่มีภาษาจะเรียกแล้ว ก็ได้แต่ขอยืมคำว่า “อุเบกขา”นี้ใช้สื่อไปก็เท่านั้นเอง ส่วน“สภาวะ”จริงนั้น คือ“อุเบกขา”ที่ยิ่งเจริญยิ่งขึ้นๆ

(๓๔๓) อุเบกขาใหม่ไม่ใช่อุเบกขาเก่าเพียงยืมศัพท์มาใช้ แท้จริงความรู้สึกพิเศษยอดเยี่ยมมันยิ่งกว่าเก่า!

คล้ายๆกับที่ท่านขอยืมภาษาคำว่า“สุข”มาเรียก“นิพพาน” ว่า “นิพพานัง ปรมัง สุขัง”นั่นแล ที่ผู้แปลมักแปลกันว่า “นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง”ฉันเดียวกัน แต่ที่แท้แล้ว“นิพพานนั้นยิ่งกว่าสุข” ซึ่งมันเป็น“คุณวิเศษ”ที่ยิ่งๆขึ้นไปจาก“สุข”กันเลยเป็นไหนๆ

แต่นี่ก็เพียงยืมภาษาคำว่า “สุข” มาใช้เรียกแทนไปเท่านั้น

ฉะนี้แลคือ ความตรัสรู้อันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระพุทธเจ้า

“อุเบกขา”จึงพ้นภาวะ“สุข”ไปแล้ว และมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง สิ้นสุดความเป็น“สุขนิยม”เด็ดขาด!

(๓๔๔) นี่คือ “อุเบกขา” แนวเดียรถีย์!

แต่ก็ยังมี“อารมณ์หรือความรู้สึกที่ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ที่“เทฺวนิยม”หรือชาวโลกีย์ปฏิบัติแบบ“หลับตา”ฝึกสะกดจิตไม่ให้รับรู้อารมณ์สุขหรือทุกข์จนเก่ง จนชำนาญ จนเป็นไปได้ แบบเดียวกันกับอาฬารดาบส หรืออุทกดาบส ที่เป็น“เจโตสมถะ” ของเดียรถีย์ที่มีอยู่ประจำโลกีย์ ซึ่งก็ยังนับเป็น“เคหสิตอุเบกขา”เท่านั้น ยังไม่ใช่“อุเบกขา”แบบโลกุตระ ที่ชื่อว่า “เนกขัมมสิตอุเบกขา”เลย

เพราะไม่ใช่“เนกขัมมสิตอุเบกขา” ที่ปฏิบัติด้วยกระบวนการของ“เวทนา ๑๐๘”ที่มี“เนกขัมมะ”ตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ของพระพุทธเจ้ากันอย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งได้เริ่มเรียนรู้มาตั้งแต่“อนุปุพพิกถา ๕” ที่เรียนรู้มาตามลำดับคำสอนโลกุตรธรรม

อันมี “ทาน-ศีล-สัคคะ-กามาทีนวะ-เนกขัมมานิสังสะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๒๗)

(๓๔๕) “ทำทาน” “ปฏิบัติศีล” ต้องฝึก “ทำใจในใจเป็น”!

นั่นคือ “ทำทาน”หรือ“ปฏิบัติศีล” ก็ต้อง“พ้นมิจฉาทิฏฐิ” ว่า“ทำใจในใจ”อย่างไร? จึงจะ“ไม่เป็นการสร้าง‘ภพ’ใส่จิตตนเอง”

แต่เป็นการ“กำจัดกิเลสออกจากจิตตนเอง”เรียกว่า เนกขัมมะ

“เนกขัมมะ”คือ “มโนปวิจาร”ซึ่งเป็น“อาการหรือพฤติในจิต”

“อาการ”ของจิตที่“ทาน”ก็ดี ปฏิบัติ“ศีล”ก็ดี ที่ยังมี“ภาวะหวังสวรรค์”อยู่ ตนก็ยัง“ทำใจในใจ”ของตนให้มี“อาการ”ของ“ความหวัง” นั่นแหละเป็น“ภพ-ชาติ”

คุณจึงจะต้อง“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น“อาการ”ที่“ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ”ในใจตนให้ถูกจริงตรงอาการ จึงจะชื่อว่า ไม่มี“สาเปกโข”

“ทาน”แล้วจะ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”อย่างไร? จึงจะไม่มี“สาเปกโข” นั่นคือ ในใจของเราไม่มีอาการของ‘ความหวัง’เกิดในใจ

“สาเปกโข”หมายถึง “อาการของความหวัง”ที่เกิดในใจ

(๓๔๖) ทำดีแล้วยังตั้ง “ความหวัง” มันก็ไม่พ้นนรก!

เพราะชัดเจนแล้วว่า “สวรรค์(สัคคะ)นั้น มันก็คือ“ภพ” ถ้าขืนยังมี“ความหวัง”ที่จะได้“สวรรค์”มันก็คือ ยังมี“การสร้างภพ”ใส่จิตตนเองอยู่ ไม่ใช่“การดับภพ” ต้องมี“สัญญา”ต้องมี“ปัญญา”รู้ภาวะของ“อาการจิต”ที่เป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”เกิดขึ้นในใจของเราให้แน่แท้ ซึ่งเราได้เรียนรู้จาก“อนุปุพพิกถา ๕” ได้แก่ ทาน-ศีล-

สัคคะ-กามาทีนวะ-เนกขัมมานิสังสา(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๒๗)

(๓๔๗) อธิบายอนุปุพพิกถา ๕ ให้ชัดๆ! เริ่มด้วย "ทาน" การทำใจในใจทำอย่างไร?

๑. ทาน นี้คือ การให้ ซึ่งเป็นการกระทำที่มีผลเป็น"กุศล"ก็เป็นธรรมดาสามัญ แต่ถ้า"การให้"นั้น"มิจฉาทิฏฐิ"ใน"การทำใจในใจ(มนสิการ)" คือผู้ทานนั้นทำทานแต่ภายนอก ส่วน"ภายในใจ" ไม่สามารถ"ทำใจในใจ"ให้กำจัดกิเลสลดละจางคลายจากกิเลสไม่ได้ "การทาน"นั้นก็ไม่เป็น"บุญ" อย่างดีก็ได้แค่"กุศล" เพราะยังมี"ภพ"มี"ชาติ"เป็น"สวรรค์"กันอยู่ ยังไม่เป็นโลกุตระ

(๓๔๘) การทำใจในใจจากศีล!

๒. ศีล คือ การปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นๆ โดยจิตต้องมีสติสัมปชัญญะปัญญาควบคุมกาย-วาจา โดยเฉพาะ"มโน"ก็จะ เป็นประธานระวังไม่ให้กายกรรม-วจีกรรมทำผิดให้ได้ตามข้อศีลนั้นๆ โดยมโนกรรมก็ปฏิบัติลดละกิเลสจนกระทั่งเว้นขาดจากกิเลสให้หมดสิ้นดับภพสวรรค์-ดับภพนรกเป็นผู้หมดสวรรค์ หมดนรก

(๓๔๙) การทำใจในใจจากสัคคะ!

๓. สัคคะ คือ สวรรค์ ดินแดนอันแสนรื่นรมย์ในกามคุณ ๕ ผู้ที่หลงติดยึดใน"กามภพ"อันเป็นภายนอกอยู่ นี้เป็น"สวรรค์" ก็คือ ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"โทษ"ของ"สวรรค์"ที่มี"กามคุณ ๕" อันเป็น"สวรรค์"ที่เกิดจากการสัมผัสทาง"ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย"

แล้วตนก็ยังมี“กิเลสกาม”ที่ติดแน่นเป็นสุข-เกิดเป็นทุกข์อยู่

ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สวรรค์”ที่แท้ ว่ามันเป็นคู่หูของ“นรก”ที่แยกกันไม่ได้ จึงยังติด“สวรรค์ของกามคุณ”อยู่

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนชัดยิ่งว่า“สวรรค์(สัคคะ)” ของนักมายากล“กามคุณ ๕”ตัวนี้แท้ๆนั้นมันคือ“กลิ(โทษ,ภัย)”ตัวจริง!

(๓๕๐) การทำใจในใจจากกามาทีนวะ!

๔. กามาทีนวะ คือ โทษภัยของกาม

ผู้ศึกษาที่สัมมาทิฏฐิจึงจะเข้าใจว่า“กามคุณ ๕ เป็นโทษภัย(กามาทีนวะ)”จริงๆอย่างยิ่ง หาไม่แล้วก็จะหลงติด“กาม” หลงใหล“ภพสวรรค์”ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย(กามคุณ ๕)ที่ยังเป็น“โทษ”เป็น“ภัย”นี้อยู่นั่นแหละ

จะไม่ตั้งใจเรียนรู้ให้“สัมมาทิฏฐิ”แล้วตั้งหน้าตั้งตาเอาจริงกับการกำจัดกิเลสกามกันก่อนจริงๆแน่นอน

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภัยในโทษของ“รสแห่งกามคุณ ๕”นี่เอง ว่าสำคัญก่อน จะต้องกำจัดก่อนกิเลสขั้น“รูป” แล้วจึงจะต่อไปกำจัดขั้น“อรูป”อย่างเป็นจริง ตนเองก็ไม่อยากออกจากความติดยึดในความเป็น“กามคุณ ๕” ก็จะจมหลงเสพหลงติดอยู่ใน“กามภพ”นี้ อันเป็นเบื้องต้นแท้ๆ ที่จะต้องเรียนรู้ให้ชัดเจนแจ่มแจ้งก่อน แล้วต้องปฏิบัติให้ตนออกจาก“กามภพ”คือ ต้องกำจัด“กิเลสกาม”ออกให้ได้ก่อนเป็นขั้นแรก

ไม่เช่นนั้นก็กำจัดขั้นต่อไปไม่ได้!

(๓๕๑) “กามภพ”ต้องจัดการก่อน ค่อยล้วงลึก “รูปภพ-อรูปภพ!

ลำดับขั้นตอนของการกำจัดกิเลส“กามภพ”ของตนให้ได้เป็น “ขั้นต้น”หรือ“ขั้นที่ ๑”ก่อน แล้วคนผู้นี้จึงจะสามารถกำจัดกิเลส “รูปภพ”ที่เป็นกิเลส“ขั้นต่อไป”ได้

หากไม่ปฏิบัติกำจัดกิเลส“กามภพ”ให้ได้เสร็จสิ้นไปก่อน จะขืน“ลัด”ตัดตอนไปกำจัดกิเลส“ภายใน”คือ“รูปภพ-อรูปภพ”ก่อนนั้น มันเป็นเรื่อง“เป็นไปไม่ได้เลย”เป็นอันขาด!

หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร มันก็“เป็นไปไม่ได้(impossible)”

ไม่มี“มรรคผล” บรรลุ“อรหันต์”ไม่ได้เด็ดขาด ขอยืนยัน!!!

(๓๕๒) ขออภัยที่ต้องยกตัวอย่างพระเถระหลายๆองค์!

อย่างเช่น สายอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ที่มี มหาบัว ญาณสัมปันโน ผู้เป็นลูกศิษย์เอก ซึ่งมีบทบาทสืบทอด“มิจฉาทิฏฐิ”ของอาจารย์มั่นได้อย่างแพร่หลายมาก เป็นต้น

มหาบัวท่านยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามคุณ ๕”เลย ท่านเอาแต่ปฏิบัติ“หลับตา” เป็นการ“มนสิการ”กันได้แต่แบบ“หลับตา” จึงไม่สามารถ“ออกจากกาม”กันเป็นเบื้องต้นได้ก่อนกันเลย

การ“หลับตา”ปฏิบัตินี้ มันเป็น“อโยนิโสมนสิการ”โดยแท้

เพราะมันไม่เป็นการปฏิบัติ“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ไม่มี“สัมมาอริยมรรคองค์ ๘” ไม่ใช่การปฏิบัติ“อริยสัจ ๔”เลย

“ฌาน”จึงเป็นได้แต่“ฌานฤาษี”หรือ“ฌานเดียรถีย์โลกีย์”

มันมีแต่มืดมิดหลงผิดมุทะลุปฏิบัติแบบ“หลับตา”ที่เป็นของ

เดียรถีย์กันไป แล้วก็หลงผิดว่า “ตนบรรลุธรรม”ถึงขั้นหลงว่าตนเป็น“อรหันต์”กันปานนั้นเลย!

ซึ่งมัน“มิจฉาทิฏฐิ-มิจฉาปฏิบัติ”กันไปสุดขั้ว มันก็“มิจฉาปฏิเวธ”กันทะลุออกนอกโลกของศาสนาพุทธไปไกลลิบทีเดียว

มหาบัวก็พาพุทธศาสนิกชน“หลงผิด”ตามมหาบัวไปกันใหญ่ ก็เท่ากับช่วยกันกัดกร่อนศาสนาพุทธหนักหนาสาหัสบาปยิ่งๆขึ้น

(๓๕๓) ต้องรู้จักโทษภัย “กามคุณ ๕” อันเป็นเรื่องพื้นๆ!

เพราะการเสพติดของมหาบัว แค่เสพติดหมากพลูอยู่แท้ๆ แค่นี้ตัวมหาบัวก็ยังไม่รู้เลยว่านี่คือ “กามคุณ ๕” อันเป็นกิเลสเบื้องต้นของการปฏิบัติที่จะต้อง“ออกจากกาม”คือ “เนกขัมมะ” ที่ตนเสพติดอยู่จริง มหาบัวก็ไม่รู้ตัว ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเลย แถมโกหกกลบเกลื่อนว่า “หมากพลูไม่ใช่สิ่งเสพติด” ยังคงเสพติดหมากพลูกันประจำชีวิตอยู่กระทั่งมรณภาพจากโลกนี้ไป แล้วยังฝากฝัง“มิจฉาทิฏฐิ”นี้ไว้แก่ลูกศิษย์ลูกหาหรือผู้หลงนับถือศรัทธากันอีกมากกว่ามาก มหาบัวพาชาวพุทธหลงผิดไปหนักหนาสาหัสจริงๆ ช่างไม่รู้สัจจะ ยังจะพาคนเลอะเทอะหลงใหลไปถึงไหนกันหนอ!

ความหลงผิด มิจฉาทิฏฐิมันระบาดออกปานนี้ จะทำเป็นหลับไม่รู้คู้ไม่เห็นกัน อาตมาไม่ใช่คนตาบอดนะ!

อาตมาจึงจำเป็นจริงๆที่จะต้องพูดถึงมหาบัว โดยเฉพาะเรื่องเสพติดหมากพลูอันเป็นเรื่องของการเสพติดหยาบๆใหญ่ๆเบื้องต้นบ้องตื้นแท้ๆ แต่มหาบัวยังไม่ประสีประสากับ“กามคุณ ๕”

การมี“ปรโตโฆสะ”
ลดอคติบ้าง
จะได้ประโยชน์แก่ตนจริงๆ

แค่“หมากพลู”ที่ตนเสพติดอยู่อย่างหนักนี้เลย แล้วพาลหลงตัวเองอย่างหนักว่า ตนบรรลุธรรมสูงสุด ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ก็หมายความว่า ท่านมหาบัวบรรลุ“ปรินิพพานทำปริโยสาน”ได้แล้วสิ มันก็หลงผิดมืดมิดบอดสนิทสาหัสกันแย่!

(๓๕๔) หากไม่เริ่มขั้นต้น จะไปหวังขั้นกลาง ขั้นปลายได้อย่างไร?

ซึ่งแค่เบื้องต้น“กามคุณ ๕”โทนโท่ ท่านก็ยังเสพยังติดอยู่หนักหนาสาหัส ขาดไม่ได้ แล้วจะไปละไปขาดจากขั้นกลาง-ขั้นปลายต่อไปที่เป็นขั้น“รูป”ขั้น“อรูป” หมดสิ้นกิเลสเป็น“นิพพานปริโยสาน”ได้อย่างไร อาตมาสงสารผู้หลงผิดตามมหาบัว แม้คนใหญ่คนโตในประเทศ มีการศึกษาสูงๆแท้ๆมากมาย โง่หรือแกล้งโง่กันแน่! พากันสยบให้กับ“สิ่งเสพติดแท้ๆหยาบๆชัดๆ”อยู่ได้ไง?

ขออภัยจริงๆ ที่จะต้องขอเอา“มหาบัว ญาณสัมปันโน”มาเป็นกรณีการศึกษาในที่นี้ และขอขอบคุณท่านมหาบัวไว้ในที่นี้ด้วยที่อาตมาได้มีท่านทำตนเป็น“ตัวอย่าง”ให้อาตมาได้นำมาใช้เป็นอุปกรณ์อ้างอิงว่า“คนจริง”ที่ไม่ประสีประสาก็มีได้ปานฉะนี้

(๓๕๕) ฟังข้อติติงต้องมี “ปรโตโฆสะ”จึงจะได้ประโยชน์!

ลูกศิษย์ลูกหาท่านมหาบัว ก็โปรดอดใจฟังด้วยใจสงบ มี“ปรโตโฆสะ”ให้ดีๆกันเถิด ลดอคติบ้าง จะได้ประโยชน์แก่ตนจริงๆ

อย่าหลงพากันงมงาย“อโยนิโสมนสิการ”กันอยู่นักเลย โงหูโงหัวขึ้นมาบ้าง จะได้มี“สัมมาทิฏฐิ”กันขึ้นมาหาสัจจะเสียที

เรื่อง“หลับตา”ปฏิบัตินี้แหละ ที่อธิบายอย่างไรๆ ผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“ฌานหลับตา-สมาธิหลับตา”อยู่ ก็ยังยึดมั่นถือมั่นใน“มิจฉาทิฏฐิ”ของตนๆในเรื่องนี้กันไม่คลาย จึงยังยาาากส์มากเหลือเกิน ยากสุดๆจริงๆ!

แม้จะยากอย่างไร หนักหนาสาหัสเท่าไหร่ ก็จำเป็นต้องพูดกัน เพราะมันเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”จริงๆ!!! ที่ต้องช่วยกันให้ได้

มันน่าสงสารจริงๆนะ!!!!!

(๓๕๖) ก็รู้อยู่ว่า “เทวนิยม” เป็นของประจำโลก แต่เป็นหน้าที่ก็ขอชี้แจงอธิบาย!

ซึ่งจริงๆ “โลกียะหรือเทฺวนิยม”มันก็“ต้องมีอยู่ประจำโลก”

เพราะในโลกมันต้องมี“ผู้ไม่รู้(อวิชชา,โลกียะ)”ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ เป็นสัจจะแท้ๆกับมี“ผู้รู้(วิชชา,โลกุตระ)” มันก็เป็นธรรมดาโลก

อาตมาก็รู้“ธรรมดาของโลก”ข้อนี้อยู่แหละ แต่ก็ต้องขอพูดเพราะมันเป็น“ความจริง”ที่พากัน“ผิด”เพี้ยนกันไปจริงๆไง!

ซึ่งผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ด้วยการ“หลับตา”ปฏิบัตินี้ มันมีมา“คู่โลก”และมีอยู่“ประจำโลก”ของชาว“เทฺวนิยม-โลกียะ”เลย ..ก็เป็นธรรมดาสามัญ“เทฺวนิยม-โลกียะ”มันย่อมไม่หมดไปจากโลกเด็ดขาด ไม่ว่ายุคไหนๆ สังคมจะเสื่อมหรือสังคมเจริญสุดๆปานใดก็ตาม ในโลกมันก็ต้องมี“ปุถุชนคนโลกีย์”นั่นแหละเป็นส่วนใหญ่เสมอมาตลอดกาลนาน แน่นอน ไม่เห็นจะต้องสงสัยอะไรเลย

(๓๕๗) พุทธธรรมแท้ก็แค่ปริมาณของยอดปีระมิด!

ก็เหมือนกับ“ปีระมิด(pyramid)”จากยอดสูงสุดแหลมเล็กลงมาหาข้างล่าง จากที่สูงก็ย่อมมีปริมาณเป็นส่วนน้อยธรรมดา และปริมาณของปีระมิดลงมาส่วนล่างมันต้องมีเป็นส่วนมาก ก็ย่อมปกติอยู่แล้ว

แม้คนชาวพุทธเองแท้ๆในทุกวันนี้ได้เสื่อมจากความรู้ที่เป็น“โลกุตระ”ไปเกือบเกลี้ยงกันหมดแล้ว ผู้ที่เข้าถึงภูมิ“โลกุตระ”นั้นย่อมมีเป็นส่วนน้อยในสังคมมนุษยโลกก็เป็นธรรมดา ไม่เห็นจะเป็นเรื่องแปลกอะไรนี่

(๓๕๘) “โลกุตรธรรม”เหมือนสิ่งใหม่ จึงยากเปิดใจ จึงยากที่จะรับ!

เพราะ“โลกุตรธรรม”เป็นธรรมะแบบ“ใหม่”อีกแบบหนึ่ง ที่ยังไม่เคยมีในโลก พระพุทธเจ้าผู้เป็นพระศาสดาองค์เดียวเท่านั้นในโลกที่ตรัสรู้ “โลกุตรธรรม” ซึ่ง“โลกุตรธรรม”นี้เป็น“ธรรมะ”แบบ“อื่น(อัญญะ)”แตกต่างไปจาก“โลกียธรรม”เป็นคนละโลกเลยทีเดียว

ใน“เทฺวนิยม”หรือใน“โลกียะ”คือ โลกที่ไม่มี“โลกุตรธรรม”

ดังนั้นคนมีความรู้หรือความเฉลียวฉลาดที่เป็น “โลกุตระ”นั้น จึงเป็นความรู้หรือความฉลาดที่เพิ่มขึ้นจากความรู้ความฉลาดแบบ“เฉโก”ขึ้นเป็นแบบใหม่ แบบอื่น ที่ใช้ภาษาเรียกว่า“ปัญญา”

“ปัญญา”กับ“เฉโก”จึงเป็นคนละความรู้ คนละความฉลาด

“เฉโก”กับ“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้”หรือ“ความฉลาด”ของคนที่เป็นคนละโลกกันเลย จึงไม่ควรเอาความรู้ความฉลาดที่เป็น

แค่“เฉโก”ไปเรียกว่า“ปัญญา” มันผิดความเป็นจริง

ชัดเจนขึ้นนะว่า ความรู้ความฉลาดแบบ“เฉโก”นั้น ไม่ใช่ความรู้ความฉลาดแบบ“ปัญญา”เด็ดขาด มัน“ความรู้”คนละโลก

(๓๕๙) ฉลาดแบบโลกียะ ก็แค่ปัญญาที่เป็นเฉโก!

ในโลก“เทฺวนิยม”ยังไม่มีความรู้ความฉลาดที่เป็น “ปัญญา”เลย “เทฺวนิยม”มีความรู้ความฉลาดยังเป็นแค่“โลกียะ”อยู่เท่านั้น

แต่ทุกวันนี้ชาว“เทฺวนิยม”ก็เอาคำว่า“ปัญญา”ไปใช้เรียกความรู้แบบ“เฉโก”กันหน้าตาเฉยอย่างสนิทสนมแล้ว

ขอยืนยันว่า“ปัญญา”นั้นเป็น“ความรู้แบบโลกุตระ” ไม่ใช่ “เฉโก”ที่เป็น“ความรู้แบบโลกียะ”เลย “ปัญญา”กับ“เฉโก”นั้นมันเป็น“ความรู้”กันคนละชนิด-คนละโลก-คนละจิต-คนละ“ธรรม”กันเลย ซึ่งมัน“ทวนกระแส(ปฏิโสตัง)”กัน ๑๘๐ องศาด้วยซ้ำ

(๓๖๐) ย้ำคำสอนพุทธธรรมต้องได้ยินได้ฟังจากสัตตบุรุษเท่านั้น!

ปุถุชนคนโลกีย์จะสร้าง“โลกุตรธรรม”หรือ“ปัญญา”ขึ้นมาเองด้วยตนเองไม่ได้ ต้องได้ยินได้ฟังหรือได้รับรู้มาจากพระโอษฐ์พระพุทธเจ้าโดยตรง หรือจากสัตบุรุษ หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฏฐิ จึงจะสามารถมี“ปัญญา”มี“โลกุตรธรรม”ขึ้นมาได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒)

เพราะ“ปัญญา”หรือ“โลกุตรธรรม”เป็นของ“พระพุทธเจ้า”

ท่านเป็น“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ที่เป็น“ปัญญา”และ“โลกุตระ”แท้ๆ

(๓๖๑) โลกุตรธรรมจะอุบัติขึ้นในบางเวลาเท่านั้น มิได้อยู่ประจำ!

ใน“กาละ”ที่เดินทางไปตามความหมุนของจักรวาลนั้นจะมี“โลกุตรธรรม”อุบัติขึ้นมาช่วยมนุษย์“ระหว่างใด-ระหว่างหนึ่ง”ของ“กาล”เป็นช่วงๆ

“โลกุตรธรรม”จะไม่มี“ประจำโลก”อยู่ตลอดกาลหรอก เพราะผู้มี“สัจจะที่แท้อันยิ่งหนึ่งเดียวเท่านั้น”หรือจะมีคน“ผู้ประเสริฐเป็นอาริยะ”รับ“โลกุตรธรรม”ได้ มันเป็นของยากและก็มีส่วนน้อยแน่ๆ ในแต่ละยุคกาลที่จะมี“ปัญญา”ขึ้นมาในโลก

ไม่ว่าในยุคไหนๆ เช่น ใน“ยุคนี้” ก็ยืนยันความจริงนี้อยู่โต้งๆไง!

ในยุคที่มี“พุทธ”อุบัติช่วยคนให้มี“ปัญญา”ซึ่งเป็น“โลกุตรธรรม”จึงยากมาก

แม้แต่ในสังคมคนที่มี“โลกุตระ”ขึ้นมาแล้วยังรักษาธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ไว้ให้อยู่ครองนานก็ยังยากยิ่ง

(๓๖๒) “พุทธันดร” คือช่วงเวลาที่โลกว่างจาก “พุทธโลกุตระ”!

“พุทธโลกุตระ”จะมีขึ้นในโลก เป็นครั้งเป็นคราวเท่านั้น

ดังนั้น ในโลกยุคใดสมัยใดที่“ไม่มีพุทธโลกุตระ” โลกยุคนั้นสมัยนั้นจึงเป็น“โลกที่ว่างจากศาสนาพุทธ”เรียกว่า “พุทธันดร”

พุทธันดร มาจาก “พุทธ + อันตระ” ก็เป็น“พุทธันตระ” แล้วจึงเพี้ยนมาเป็นไทยว่า “พุทธันดร”

พุทธ ก็คือ ความเป็น“ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” ก็รู้กันดีอยู่แล้ว

หรือ พุทธ คือ การมีความรู้และการมีความจริงที่เป็นของพระพุทธเจ้า ได้แก่ การบรรลุธรรมของศาสนาพุทธที่เป็นโลกุตระ

อันตระ คือ ระหว่าง, ภายใน, ชั้นใน, ความแตกต่าง

พุทธันดร จึงคือ ยุคนั้น ระหว่างนั้นมันมีแต่ความแตกต่าง มันไม่มี"อาริยสัจ ๔"เป็น ๑ เดียวกันกับของ"พระพุทธเจ้า"เลย

(๓๖๓) ไม่มีเลย โสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ณ ช่วงนั้น เวลานั้น!

ประชาชนผู้บรรลุผล"อาริยสัจ ๔"รวมกันเป็นกลุ่มหมู่บุคคลที่มี"รูปธรรม"ปรากฏให้เห็นได้ สัมผัสได้ ยืนยันว่าเป็นคนบรรลุคุณธรรมอันวิเศษที่เป็น"โลกุตรธรรม" มีโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ตรงตามพระไตรปิฎก อันเป็นหลักฐานอ้างอิงร่วมกันได้ และมีมวลมากพอจนสามารถยืนยันได้ว่า "ของจริง" ..ไม่มี... ไม่เกิดขึ้นได้!

หรือแม้ผู้บรรลุ"อาริยสัจ ๔"เป็น ๑ เดียวกันกับสัตบุรุษ ก็ไม่มี... ไม่เกิด!

มันไม่มีใครที่บรรลุ"โลกุตระ"อันมี"สารสัจจะตรงกันเป็น ๑ เดียวกันกับสัตบุรุษ"นั่นเอง จึงไม่มีภาวะ"สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น มิได้มี ๒ (เอกัง หิ สัจจัง น ทุตียมัตถิ)"กันเลย ในยุคนั้น ระหว่างนั้น!

แม้แต่"สัตบุรุษ"ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"โลกุตรธรรม"ก็ไม่มีเลยในยุคนั้น ระหว่างนั้น ฉะนี้แหละคือ "พุทธันดร"แท้ๆ

ซึ่งกาละนั้น"โลกุตรธรรม"ไม่มีในคนกันเลย มีแต่"โลกียธรรม"เท่านั้นในโลกยุคนั้น

(๓๖๔) หากมีสัตบุรุษเกิดมาก็เพียงแต่"เพื่อศึกษา" แต่"ไม่ถ่ายทอด"!

หรือแม้ยุคนั้นมี"สัตบุรุษ" แต่ก็มี"สัตบุรุษ"ผู้เดียวเท่านั้น จะเพราะ"สัตบุรุษ"ท่านไม่ถ่ายทอด"โลกุตรธรรม"ก็ตาม เพียงแต่ท่านมาเกิดในยุคนั้นเพื่อศึกษาเท่านั้น ผู้อื่นคนใดก็มีด้วยเกิดด้วยไม่ได้ "โลกุตรธรรม"ก็ไม่แพร่ออกไปจากสัตบุรุษสู่บุคคลอื่นในยุคนั้น

หรือไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถถ่ายทอด"โลกุตรธรรม"ให้ผู้ใดในยุคนั้นได้เลย เพราะคนในยุคนั้น"เหลือวิสัย"ที่จะถ่ายทอดโลกุตรธรรมให้แก่ใครๆได้ หรือแม้จะได้ก็ไม่กี่คน ไม่มากพอที่จะเป็น"เชื้อ"สามารถขยายผลให้แพร่หลายเจริญก้าวหน้าต่อไปได้จริงๆ นี่คือ ผู้คนในโลกยุคนั้นระหว่างนั้น มันไม่สามารถจะสถาปนา"โลกุตรธรรม"ให้แก่คนในยุคนั้น ระหว่างนั้นกันได้แล้วจริงๆ สุดวิสัย

เพราะคนในยุคนั้นเสื่อมหนักจนถึงขั้นแม้จะพากเพียรอบรมสั่งสอนคนในยุคนั้นให้บรรลุธรรมที่เป็น"โลกุตระ"กัน ไม่ได้เลยจริงๆ

ฉะนี้เอง ยุคที่เรียกว่า พุทธันดร หรือพุทธันตระ

"พุทธันตระ"บาลี ก็กลายมาเป็นภาษาไทยว่า "พุทธันดร"

(๓๖๕) "สัจจะมีหนึ่งเดียว" ลึกซึ้งจริงๆ มิใช่ลึกซึ้งธรรมดา!

ความชี้ชัดว่า "สัจจะเป็น ๑ เดียวนั้น" หมายถึง ธรรมะของผู้บรรลุ"อาริยสัจ ๔"เป็น"อรหันต์"อย่างเดียวกันได้เท่านั้น "ในใจ"ของผู้บรรลุอรหันต์ทุกคน จึงชื่อว่า "สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น มิได้มี ๒"

นอกจาก"ความเป็นอรหันต์ ของผู้บรรลุอาริยสัจ ๔"นี้แล้ว ไม่มีอะไรเลยในโลกในมหาจักรวาลที่จะ"ลงกันได้เป็นหนึ่งเดียว"จริงสุดๆ

ตรงกันสนิทเนียนชนิดที่ไม่มีอะไรเหลื่อมเส้น-แลบแสง-เลยสุด(อันตา) ออกไปจากความเป็น“๑”ที่สนิทเนียนยิ่งยอดกว่านี้อีกแล้ว

ยอดแห่งยอดของ“สัจจะมี ๑ เดียวเท่านั้น มิได้มี ๒” คือ“ภาวะดังว่านี้” และมี ๑ เดียวนี้เท่านั้น นอกจาก“ภาวะนี้”แล้ว ไม่มี“ภาวะอื่นใด”เป็น“๑ เดียว”ได้แน่แท้ดั่งนี้เลยในโลก... ในมหาจักรวาลเอกภพ นั่นคือ มันมีแต่“ความแตกต่าง”กันทั้งนั้น

(๓๖๖) ในวงการชาวพุทธเองก็ยังเป็น ๒!

แม้แต่ในวงการศาสนาพุทธ โดยเฉพาะแตกต่างไปจาก“สัตบุรุษ” หรือแม้นจะเห็นด้วยก็“น้อยเหลือเกิน” ไม่สามารถจะนำพา “โลกุตรธรรม”เจริญขึ้นไปได้ นอกจากจะมีได้แค่วงเล็กๆ และที่สุดก็จะค่อยๆร่อยหรอหมดสูญสิ้น “โลกุตรธรรม”ที่มีอยู่ส่วนน้อยนั้นไปไม่เหลือเลย

ในระหว่างนั้น ประชาชนคนยุคนั้นมันเผยแพร่หรืออธิบาย “โลกุตรธรรม”ออกไปสู่ประชาชนก็เข้าใจกันไม่ได้ ในยุคนั้นสมัยนั้น มันมีแต่“โลกียธรรม” แม้เขาจะเป็น“สัจจะหนึ่งเดียวกัน”ในหมู่ “เทฺวนิยม”หรือ“โลกียะ”ด้วยกัน แต่มันก็ไม่ใช่“อาริยสัจ ๔”ที่“สัมมาทิฏฐิ” ทว่ามันเป็น“สุขนิยม” คือยังหลงติดยึด“สุข”กันอยู่

เขายังไม่รู้ว่า“สุข”เป็น“มายา” เขายังแยก“ภาวะ ๒”หรือความเป็น“เทฺว”ไม่ออก แม้คำว่า“เทฺว”จะหมายถึง“๒”แท้ๆ

เขาไม่รู้กันว่า “ทุกข์”มันเสนอ“หน้าสุข”ออกมาหลอกคนให้หลงว่าเป็น“ความจริง” ทั้งๆที่“ตัวแท้ของมันมี ๒ หน้า”

(๓๖๗) มาร ๒ หน้าคือสุขกับทุกข์ ถ้าแยกกันไม่ออกตีโจทย์ไม่แตกก็เป็นสาวก "สุขนิยม

ซึ่ง"๒ หน้า"นั้นคือ"เทฺว" และ"เทฺว"ที่หมายถึง"การแยกไม่ได้"นั้นก็คือ "สุขกับทุกข์"นี่เอง ที่เป็น"คู่หู"ที่แยกกันไม่ได้เด็ดขาด

คนผู้ยังหลงอยู่ในวังวนของ"เทฺวนิยม" จะหลงติด"สุข"กันอยู่ โดยไม่มีความรู้(อวิชชา)ว่า "สุขกับทุกข์"นี้เป็น"เทฺว"ที่ตนเองหรือ"พระเจ้าเอง"นั่นเอง ยึดติด"สุขนิยม"

ไม่ได้ศึกษาแยกแยะความเป็น"เทฺว"อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"เทฺว" แม้ที่สุด"เทฺวผู้ยิ่งใหญ่"อันคือ"พระเจ้า" จึงยังหลงเชื่อว่า "พระเจ้า"เป็น"เจ้าของความสุข" และเป็น"ผู้ที่ประทานความสุขให้แก่คน" เป็น "๑" ยิ่งใหญ่

(๓๖๘) หากไม่เป็นสาวก ก็เป็นเรื่องของการรอพระเจ้าประทาน!

และถือกันว่า"พระเจ้า"คือ "พระผู้บันดาล"ที่จะให้ใคร"สุข"ใคร"ทุกข์"ก็ได้ หรือไม่ให้ใครก็สุดแล้วแต่พระประสงค์ เชื่อกันอย่างนี้ทีเดียว ซึ่งเท่ากับเชื่อกันถึงขั้นว่า "พระเจ้า"เป็น"เจ้าของเวทนา"หรือเป็น"เจ้าของความรู้สึกคนทั้งหลายทั้งปวง" ปานนั้นเลย

(๓๖๙) โอหนอ! ทั้งๆ ที่เราเองเป็นเจ้าของความรู้สึกแท้ๆ กลับเข้าใจว่าไปเกิดกับคนอื่นมันแปลกดีนะ!

ซึ่งโดยสัจจะแล้ว "เวทนา"หรือ"ความรู้สึก"ของใคร มันก็ต้องเป็น"ของคนคนนั้นเอง" ใครจะบังอาจไปเป็น"เจ้าของความ

รู้สึกของใครอื่น”ได้เล่า “ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”ของใคร มันก็ต้องเป็น“ของคนผู้นั้นเอง”เท่านั้นสิ!

“ความรู้สึก”ของคนนี้ จะไปเกิดกับคน“ที่ไม่ได้ถูกกระทบหรือไม่ได้สัมผัสภายนอก”ด้วยเลย มันจะเกิด“ความรู้สึก” ได้อย่างไร?

ผู้ที่สามารถหยั่งรู้เข้าไปถึง“ความรู้สึก”ของผู้อื่นได้นั้น ก็เป็นเพียงการประเมินเอาเองด้วย“กะเอง-คาดเอาเอง”เท่านั้น

ในเมื่อ นาย ก.เป็นผู้ถูกกระทบ นาย ก.ได้สัมผัสการกระทบภายนอกนั้น นาย ก.”ย่อมเกิด“ความรู้สึก”นั้นแต่ผู้เดียว

แต่นาย ข.ไม่ได้รับการกระทบสัมผัสเลย แล้วนาย ข.จะเกิด“ความรู้สึก”นั้นขึ้นมาจริงได้กระนั้นหรือ? มันจะเกิดได้ยังไง?

(๓๗๐) ข้อเท็จจริงก็คือ ประสาทคนละเส้น เวทนาก็คนละเวทนา มันจะแทนกันได้อย่างไร!

ประสาทคนละประสาท ของใครของมัน นายข.ก็ไม่ได้สัมผัส แล้วนายข.จะเกิด“ความรู้สึก”จากการกระทบสัมผัสนั้นได้ยังไง? เส้นประสาทของนาย ก.ก็ไม่ได้ต่อโยงติดกันกับของนาย ข.สักหน่อย แล้วนายข.จะมี“ความรู้สึก(เวทนา)”ขึ้นมาได้ กับคนอีกผู้หนึ่งที่เขามีการกระทบสัมผัส มันจะเกิด“ความรู้สึก”ได้เป็นจริงยังไง?

ไปมี“ความรู้สึก”แทนกัน มันก็เป็นแค่การสร้าง“อุปาทาน” ใส่จิตตนเองขึ้นมาเองเท่านั้นเอง มันเป็น“ความรู้สึก”เดียวกันที่ไหน? และสัมผัสก็คนละสัมผัสเสียอีก มันคนละคนแท้ๆ อย่าขี้ตู่

แค่ว่า นาย ก.มีการสัมผัสภายนอก ส่วนนาย ข.ไม่ได้มีการสัมผัสภายนอกเลย แค่นี้มันก็แตกต่างกันแล้ว คนหนึ่งมี“สัมผัส”จึง

มี“ความรู้สึก” ส่วนคนที่“ไม่มีสัมผัส” มันก็“ไม่มีความรู้สึก”

แล้วจะเอา“ความรู้สึก”อะไรมาเกิดเรียกว่า“สุข”ได้เล่า?

(๓๗๑) ต้องโทษเพราะหลับตาปฏิบัติจึงงมงายสำคัญผิด!

แต่เขาทั้งหลายนั้น“ไม่รู้ตัว”กันหรอกว่า เขาได้พากันหลงติด“สุข”อย่างงมงายกันขนาดไหน เหตุเพราะปฏิบัติ“หลับตา”นี่เอง

จึงยังหลง“ติดสุข” ยังมี“อุปาทาน”ใน“สุข” เพราะไม่มีความรู้ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ไม่มีความรู้ในความเป็น“ภาวะ ๒” อันมี“กาย”ที่มีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”คู่กันไปเสมอ

และ“ภายนอก”นั้นคือ“กามคุณ ๕”อันเป็นขั้นต้นที่จะต้องเรียนรู้ก่อน และกำจัด“กิเลสกาม”ที่เป็น“สุข-ทุกข์”นี้ให้ได้ก่อนเป็นลำดับต้น จึงจะกำจัดขั้นต่อไปเป็นลำดับกลาง-ปลายอย่างมีขั้นตอน แต่ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่ได้ปฏิบัติเป็นลำดับอย่างสัมมาทิฏฐิ จึงไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”ได้เลย

เพราะปฏิบัติไม่เป็นลำดับของ“ต้น-กลาง-ปลาย”

จึงไม่มี“ความรู้”หรือ“วิชชา”ที่เป็นลำดับได้แท้จริง

(๓๗๒) ยังไม่ทันเปิดประตู แต่ผ่าเข้าไปนั่งในบ้านได้อย่างไร?

เมื่อ“หลับตา”เข้าไปใน“ภวังค์” ก็ไม่มี “กาย” คือ “ภายนอก” ร่วมอยู่ในการปฏิบัติ หลงผิดเข้าไปมีแต่“ภายใน”

ขออภัย เช่น ท่านมหาบัว ญาณสัมปันโน กับหมู่พวกที่มีทิฏฐิเดียวกันกับท่านนั้น ล้วนไม่รู้จัก“ทุกขอาริยสัจ ๔”เลย

เพราะท่านยังวิปลาสกันอยู่ โดยเห็น“ทุกข์” เห็น“เหตุแห่ง

ทุกข์”ว่า เป็น“สุข”อยู่ชัดๆโต้งๆ

(๓๗๓) สัญญาวิปลาสก็คือเสพติดทุกข์แต่สำคัญว่าสุข!

สิ่งที่ยืนยันได้ ว่า ท่านทั้งหลายนั้นต่างยัง“เสพติด“ทุกข์”และเสพติดเหตุแห่งทุกข์คือ “หมากพลู”กันอยู่นี้แหละที่ชี้บ่งอยู่ชัดๆ

หมากพลูเป็นสิ่งเสพติด ที่ผู้ติดในรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสของหมากพลูนั้นแท้ๆ เขาเหล่านั้นก็ไม่รู้จัก“เหตุแห่งทุกข์ เพราะยังวิปลาสอยู่ พากันหลงเสพ“สุข”จาก“ทุกข์”แท้ๆนั้นกันไม่รู้สีรู้สา

“กามคุณ ๕”คือ “รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัส”ของ“หมากพลู” ที่เป็น“สิ่งเสพติด” เป็นเหตุแห่ง“กิเลส“ภายนอก”ตื้นๆ ต้นๆ หยาบๆ แค่นี้ พวกท่านทั้งหลายก็ยัง“ไม่รู้”เลย

ท่านได้ละเลย ความเป็น“ภายนอก”ไปจนเลยเถิดไปไกลมากยิ่งกว่ามาก ไปหลงยึดเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติกัน จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกขอาริยสัจ ๔”ได้

(๓๗๔) เพราะหลงติดจึงหลงผิด จึงเสพติดตลอดชีวิต!

ท่านไม่รู้แม้แต่“สุข”แค่ใน“สิ่งเสพติด”นี้ จึงไม่คิดปล่อยวาง

ท่านจึงพากัน“หลงติด”ความเป็น“ทุกข์”อย่างอวิชชาอยู่จนตาย ดังที่ท่านเป็นและเห็นกันอยู่ จนตายไปกับชีวิตของท่านมันก็ติดอยู่ในอนุสัยของท่านนั่นแหละไปอยู่ตลอด

ดังนั้น ท่านจึงยังอยู่ในหมู่คนผู้ที่ยังไม่พ้น“วิปลาส” ซึ่งมีทั้ง“วิปลาส ๓” ทั้ง“วิปลาส ๔”กันอยู่จริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

ดังที่ท่านมหาบัว ญาณสัมปันโน ติด“กามคุณ ๕”ในหมากพลู

อยู่แท้ๆ ความรู้ระดับปุถุชนคนสามัญตื้นๆแค่นี้ ท่านก็"ไม่รู้"ว่าท่านติด ท่านเสพ"กามคุณ ๕"อันเป็นกิเลส"กามภายนอก"หยาบๆแท้ๆนี้อยู่ มันก็ยืนยันได้ว่า "ความรู้"ขั้นลึกเข้าไปหา"ภายใน"ท่านทั้งหลายไม่สามารถจะรู้ได้เป็นอันขาด

(๓๗๕) อุปมาอุปไมยจะเอาเมล็ดผลไม้ ก็ต้องเจาะผ่านเปลือกผ่านเนื้อเสียก่อน!

เพราะคนผู้จะทำลาย"เปลือกผลไม้-เนื้อผลไม้"เข้าไปถึง"เม็ดในผลไม้"ได้นั้น มันก็ต้องทำลาย"เปลือกภายนอก"ก่อนเป็นขั้นต้นแล้วจึงจะได้ทำลาย"เนื้อผลไม้"เป็นขั้นต่อไป แล้วจึงจะเข้าไปถึง"เม็ดใน"ให้ทำลายได้เป็นที่สุด ใครมันจะดันทุรังเข้าไปทำลาย"เม็ดใน" หรือ "เนื้อผลไม้" ของผลไม้ได้ยังไง? ถ้าไม่ได้จัดการผ่าน"เปลือกนอก"หรือทำลายเปลือกนอกก่อน พิลึกแท้ๆ!!!

"รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส"ที่ท่าน"กินหมากพลู"คือกามคุณ ๕" เป็น"ภายนอก"แท้ๆ ต้องจัดการก่อนสิ! แค่นี้ไม่รู้จริงๆหนะเหรอ?

สาย"หลับตา"ปฏิบัติจึงเป็นเดียรถีย์อยู่ "แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ"กันอยู่ได้ เพราะมิจฉาทิฏฐิแค่นี้ ก็ยังอวิชชากันอยู่

ที่จริงแล้วอาตมาเชื่อว่า "ท่านรู้นะ!" เพราะท่านเคยพยายามที่จะเลิกกินหมากพลูนี้เหมือนกัน แต่เลิกไม่ได้ มันติดหนักมาก จากนั้นท่านก็หาคำหาความ หาอะไรต่ออะไรมาหลอกลูกศิษย์ทั้งหลายกลบเกลื่อนไปว่า ที่ท่านกินหมากพลูอยู่ไม่ขาดปากนี้ ท่านหลุดพ้นเกินกว่าคำว่า"เสพติด"ไปแล้ว..เข้าใจ๋?!!!???

ขออภัยที่ต้องยกเอาท่านมหาบัว มาเป็นตัวอย่างอ้างอิง

(๓๗๖) ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน คนมีชื่อเสียงปฏิบัติผิดๆ สังคมย่อมหลงตามมากมวล มากปริมาณ!

เพราะมันเป็นที่แพร่หลายอยู่ในประชาชนคนไทย ที่พากันไป"หลงผิด"งมงายกันอยู่จริง ลูกศิษย์ลูกหาท่านก็กินหมากกินพลูไปทั่วถ้วน มันก็น่าสงสารที่แค่นี้ก็ยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกัน

แม้แต่เรื่อง"กาม-โทษของกาม" อันเป็นเรื่องเบื้องต้นของ"พุทธธรรม"แท้ๆ ซึ่งเป็น"อนุปุพพิกถา" คือการแสดงธรรมไปตามลำดับตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่ามีกันอย่างไร ก็ต้องเรียนรู้ ปฏิบัติกันให้เป็นลำดับตามนั้น ท่านก็ยังไม่รู้ไม่ได้ปฏิบัติตามเลย ท่านก็ยังพากัน"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่ ไม่ถอดถอน ตามที่เป็นอยู่ก็เห็นๆ

(๓๗๗) แปลศีลไม่ทะลุ ปฏิบัติจึงไม่ทะลวง นรก-สวรรค์จึงยากจะพ้น!

มันเป็น"สิ่งเสพติด"

มันคือ "สุราเมรยมัชชะ"แค่ข้อ ๕ ของ"ศีล ๕"เท่านั้น

ทาน-ศีล-สัคคะ-กามทีนวะ ก็เบื้องต้นแค่นี้ ก็ไปหลง"สวรรค์หรือสัคคะของกาม"นี้อยู่ได้

ไม่รู้จัก"โทษของกาม"จึงหลงติดอยู่ใน"นรก"แค่นี้ ไม่รู้"นรก-สวรรค์" แม้เพียงแค่นี้

จึงพากันหลงนรก-ติดสวรรค์ที่เป็น"ภพ" เป็น"ชาติ"กันไม่สามารถมี"วิชชา"กันได้เลย

(๓๗๘) สายหลับตา แค่กามคุณก็ยังไม่ชนะ!

นี่แหละ เครื่องชี้บ่งให้เห็นว่า ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”กันนั้นไม่สามารถที่จะเข้าถึง“เนกขัมมานิสังสา”คือ “อานิสงส์ในการออกจากกาม”ที่เป็นขั้นแรกเบื้องต้น ก็อย่างที่เห็นและเป็นอยู่กันนี่เอง เพราะแค่“กามคุณ ๕”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันไม่ได้

“หมากพลู”ที่ท่านมหาบัวเสพติดอยู่นี้ มันคือ การเสพ“กามคุณ ๕”แท้ๆจริงๆ ท่านก็ยัง“หลุดพ้น”มันไม่ได้ ซึ่งเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ไปหาความท่านมหาบัวเลย นี้เป็น“ความรู้วิชาการ”พุทธ-ศาสนาโดยตรง ที่ต้อง“หลุดพ้นกามภพ”ก่อน“รูปภพ-อรูปภพ”

จึงจำเป็นต้องนำมาพูดถึง“ปรากฏการณ์”ที่มีจริงนี้กันให้ชัด

ที่ท่านมหาบัว ยังติด ยังเสพ“กามคุณ ๕”ของหมากพลูอยู่นี้ ก็ไม่ใช่เรื่องแกล้งพูด แต่เป็นเรื่อง“จริง”ที่ต้องบอกกันให้รู้

(๓๗๙) ขออภัยที่พาดพิงท่านหลายครั้ง!

ที่ท่านมหาบัวท่านเสพติดหมากพลูอยู่จนตาย แล้วท่านก็ทำให้ชาวพุทธอีกมากหลายหลงว่าท่านเป็นผู้บรรลุธรรมสูงสุดเป็นอรหันต์นั้น มันเป็น“ความผิด”ที่จริง ที่ต้องรีบบอกกัน ให้รู้ทัน

ไม่เช่นนั้นจะพากันหลงจมไปกับ“ความไม่รู้(อวิชชา)”ที่หนักลึกถลำสาหัสเข้าไปสู่“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ยิ่งกว่านี้อีก มันร้ายกาจเกินไป

ท่านมหาบัวนั้นท่านไม่ได้เป็น“อรหันต์”เลย ท่านต้องเรียนรู้อีกมาก ยังอยู่ไกลอีกนักกว่านักที่จะผ่าน“ความรู้”ที่เป็นพุทธศาสนา แม้แต่ความเป็น“อนุปุพพิกถา ๕” ได้แก่ ทานกถา-สีล

กถา-สัคคกถา-กามาทีนวกถา-เนกขัมมานิสังสากถา

แม้แต่ความเป็น“กาย” ที่เป็น“ภายนอก” เป็น“กาม”แท้ๆ ท่านก็ยังไม่เริ่มต้นกันเลย ท่านพากันละเลย ข้ามไปเสียด้วยซ้ำ

เพราะท่านยังไม่รู้ความเป็น“กาม ไม่รู้จัก“โทษภัยของกาม” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามาทีนวะ”ว่า“กามเป็นโทษภัย”กันแท้ๆ ท่านจึงไม่มีความคิดสักนิดที่จะออกจากกาม หรือหลุดพ้นจาก “กายกลิ”กันให้ได้ก่อน แล้วจึงจะจัดการกำจัด“จิตตกลิ”ต่อไปได้

(๓๘๐) เริ่มจากกายกลิก่อน แล้วมาจิตตกลิต้องทำแบบนี้เป็นบรรทัดฐาน!

“กายกลิ”คือ “กาม”ที่เป็นกิเลส“ภายนอก” คือเปลือกของผลไม้ ต้องผ่านตรงนี้กันก่อน ก็ดันทุรังกันอยู่ วิชชาท่านยังไม่มี

“กาม”มันเป็น“กลิ” คือ“โทษ,ภัย”ที่เป็นกิเลส และเป็นกิเลส “ภายนอก”ขั้นต้นที่จะต้องจัดการก่อนด้วย

แต่ความรู้ในลำดับแค่นี้ เขาก็ทำไม่ถูกต้องกันแล้ว มันก็เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”แม้แต่ขั้นต้นสามัญแค่นี้ บรรดาผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่ต้นกันแล้ว

ก็น่าสงสารที่สุด อาตมาก็ได้แต่พูดให้รู้ เตือนให้ทำความเข้าใจให้ถูกต้องกันดีๆ พูดกันมานาน ปากเปียกปากแฉะ พูดมา ๓๐-๔๐ ปีแล้ว ก็แสนยากเหลือเกิน สำหรับคนที่ได้“หลงผิด”พากันติดยึด“มิจฉาทิฏฐิ”กันอย่างเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนเสียแล้วนี่! ดังที่เป็นกันอยู่นี้

เราจึงต้องมาจัดการ“กำจัด”โทษภัย“ภายนอก”นี้กันเสียก่อน เป็นลำดับต้น ตามธรรมดาธรรมชาติ สามัญของคนปกตินี่แหละ

(๓๘๑) ปฏิบัติลัดตัดความ มรรคผลก็ถูกลัดตัดตอน!

แต่เพราะ“อวิชชา” คือ ไม่รู้แม้แต่ว่า “ภายนอก”คือ ลำดับต้นที่ต้องจัดการให้ได้กันก่อน แล้วจึงจะทำในขั้นต่อไป แค่นี้ก็ยังไม่รู้

ไปตัดลัดลำดับ ทิ้งความเป็น“ขั้นต้น”ไปเสีย “หลับตา”เข้าไปจัดการใน“ภายใน”อันเป็น“ขั้นกลาง-ขั้นปลาย”กันเลย

ขอยืนยันว่า มันเป็นไปไม่ได้ ในภาคปฏิบัติ ในภาคของความจริง

มันต้องเริ่มกันที่“ภายนอก”เป็นต้นไป คือ “กายกลิ”ก่อน

กำจัด“กายกลิ”แล้ว จึงจะผ่านเข้าไปจัดการ“จิตตกลิ”ได้ต่อไป

ผู้มีธาตุรู้ถึงขั้น“ปัญญา”อันเป็น“โลกุตระ”จริงแท้จึงจะเชื่อมั่นว่า“กาม”นั้นมันคือกิเลส เป็นโทษเป็นภัยแก่ชีวิตที่อยู่ในจิตใจคนจริงๆ และยอมปฏิบัติตนอบรมฝึกฝน“ออกจากกาม”ก่อน“ภายใน” ซึ่งมันมีความเป็นลำดับ“นอก-ใน”อยู่จริง ก็ควรจัดการ“นอก”ก่อนตามลำดับ

(๓๘๒) มัวแต่ลัดตัดตอนอวิชชาก็ยิ่งงอกงาม เฉโกก็ยิ่งเติบโต!

ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”คือมีแค่“เฉโก” ยัง“ไม่รู้”แค่ลำดับว่า“นอก”ควรจะ“ก่อน” แล้วจึงจะ“ใน”เป็นที“หลัง” ก็“โง่(อวิชชา)”อยู่ตามจริงแน่ๆ ก็เป็นธรรมดา ตามที่เขาเป็นอยู่จริง ไม่ใช่พูดผิด หรือหาความกัน แม้แต่จะเป็นการ“มีอคติ”ใดๆ ก็ไม่ใช่แน่นอน มันคือ“ความจริง”

ที่พูดนี้เป็นการพูดสาธยายตามวิชาการ ไม่ใช่เรื่องข่มกัน ว่ากัน

ผู้“โง่”อยู่ก็คือผู้ยัง“อวิชชา”แท้ ก็ต้องพัฒนาตัวเองต่อไปให้“พ้นอวิชชา”ให้ได้สิ! เมื่อตนยัง“โง่”อยู่จริง มันก็ต้องทำตนให้“พ้น

อวิชชา”มี“วิชชา”ให้ได้ จึงจะ“พ้นโง่” เป็นไปตาม“ความจริง”นั้นๆ จึงจะ“จริง”

“ความจริง”ของใครเป็นจริงมีจริง มันก็“จบ”กันที่“จริง”

(๓๘๓) ความจริงต้องเป็นความจริงวันยังค่ำ คนอื่นบิดเบือนไม่ได้!

เมื่อคนผู้ใดสามารถบรรลุถึงซึ่ง“ความจริงแล้ว” มี“ความจริง”ในตนแล้วจริง ใครจะพูดอย่างไร ใครจะหาความกันยังไง! มันก็เปลี่ยน“ความจริง”ที่มันมี“จริง”เป็น“จริงตามสัจจะ”นั้นๆไปไม่ได้หรอก

ผู้“ไม่รู้โทษภัยที่มันจริง”อย่างถูกต้องแท้จริงนั้นๆเท่านั้น ที่จะไม่ดิ้นรน“ออกจากโทษภัย”นั้น เช่น ผู้ไม่รู้“กาม” ก็ไม่คิด-ไม่พยายาม“ออกจากกาม”ดังที่เรากำลังพูดกันอยู่นี้ไง ยิ่งผู้“หลงเสพติดกามอยู่” ก็แน่นอนคนผู้นี้ย่อม“ไม่ออกจากกามที่เป็นโทษภัยแท้ๆ”นั้นแน่ๆ

แถมจะเกิดอาการ“ไม่ชอบใจ”ที่เราพูด“ความจริง”นี้เอาด้วย

ดังที่เรากำลังยกตัวอย่าง “มหาบัว”ที่ท่านเสพ“กามคุณ ๕”อยู่ ดังที่ยกตัวอย่างว่า ท่านติดหมากพลู ที่เป็นสิ่งเสพติดอันมี“รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส คือ “กามคุณ ๕”แท้ๆ ท่านก็ไม่รู้ว่ามันเป็น“กาม” มันเป็น“สิ่งเสพติด” และท่านก็กินก็เคี้ยวเสพมันอยู่ไม่ขาดปาก จนตาย

แล้วทิ้งความงมงายใน“มิจฉาทิฏฐิ”นี้ไว้ให้ลูกศิษย์ลูกหา เวร! แท้ๆ มันจึงเป็นความจำเป็นที่อาตมาจะต้องมาเสียเวลา“ทำเวร”นี้อยู่

(๓๘๔) อุปมาอุปไมยหลงติดหมากแต่อ้างเป็นยารักษาฟัน!

ขออภัย ที่เรายกตัวอย่างว่า มหาบัว ญาณสัมปันโน ที่ท่านเสพติดรสชาติของ“กามคุณ ๕” คือ รสชาติของ“หมากพลู”ที่ท่านเสพติด

อยู่แท้ๆนั้น เพราะท่าน“ไม่รู้”ในความเป็น“กาม” ทั้งๆที่ท่าน“เสพรสชาติของกามในหมากพลู”นั้นอยู่จริง ท่านก็ยังพูดด้วยภาษาว่า “ท่านไม่ได้เสพติด” แถมท่านเบี้ยวความจริงไปเสียอีกว่า “ท่านกินยารักษาฟัน”ฟันมันเป็นอะไร ..แล้วทำไมฟันมันไม่หายสักที ตั้งแต่หนุ่ม จนแก่ ท่านก็กินหมากพลูนี้กันอยู่นั่นแหละ จนตาย ซึ่งใครๆก็รู้ว่า ท่านไม่ได้รักษาฟันจริงหรอก! ท่านคือ“คนกินหมาก” ท่านเคี้ยวหมากอย่าง“เสพติด”แท้ๆ

แต่ที่จริงนั้นท่านมหาบัว ไม่รู้จัก“กาม” หรืออาจจะรู้อยู่แต่ท่านพูดแก้เกี้ยวให้มันเบี้ยวมันเพี้ยนไปเสียว่า “ไม่ใช่การเสพติด-ไม่ใช่สิ่งเสพติด” ไม่เช่นนั้นท่านจะได้ชื่อว่า ยังเสพ-ยังติดหมากติดพลูอยู่ ท่านก็จะเป็นอรหันต์ไม่ได้ เพราะอรหันต์คือผู้สิ้นเสพสิ้นติดยึดใดๆทุกสิ่งอย่าง ดังนั้น ท่านจึงยืนยันว่า “หมากพลู”ไม่ใช่“สิ่งเสพติด”!

ท่านกินหมากกินพลูอยู่ตลอดอย่างนั้น ท่านไม่ได้เสพติดหรอก!!!

ใครเชื่อท่านมั่ง??? ยกมือ..!!!!

แล้วท่านก็เสพ“กาม”ที่เป็น“รสต่างๆของหมากพลู”นี้ไปจนตาย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์จริง ไม่ใช่นิทาน หรือเรื่องแต่งขึ้นมาหาเรื่องกันแต่อย่างใดเลย

ใครจะเชื่ออย่างไร? ...ก็ใช้ วิจารณญาณของตนๆเองเทอญ

(๓๘๕) ย้ำซ้ำ...ผู้ใดเห็นโทษของกาม จงออกมา จงทำให้หลุดพ้น!

คนผู้ใดเห็น“โทษภัยของกาม(กามาทีนวะ)จริง”ก็จะพยายาม“ออกจากกาม”หรือ“ปฏิบัติตนดิ้นรน“ออกจากกาม”ให้ได้แน่นอน

อาตมารู้เรื่อง“กาม”มีโทษ(กลิ) และได้ปฏิบัติ“ออกจากกาม”ได้

จริง โดยปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นปราชญ์แท้

เมื่อมีสูตรหรือทฤษฎีของปราชญ์เอกพา“ออกจากกาม”ได้ ผู้ใดเชื่อถือทฤษฎีนั้น ก็นำไปปฏิบัติตาม กระทั่ง“หลุดพ้นจากกาม” ได้จริง นั่นก็คือ“ความจริง”ที่ผู้แสวงหา“ความจริง”จะได้รับผลของ“ความจริง”ที่ว่านี้ “ความจริง”ของพระพุทธเจ้ามีให้พิสูจน์

เชิญ!.. ใครเต็มใจจะพิสูจน์ ก็มาพิสูจน์ได้ เป็น“เอหิปัสสิโก”

(๓๘๖) ทำเนกขัมมะให้จริง เอหิปัสสิโกก็จะได้จริง!

อาตมาพิสูจน์มาแล้ว และได้รับผลแล้วจริง ก็ขอยืนยัน ว่า กิเลส“กาม”นั้นต้อง“เนกขัมมะ” คือ ต้องลงมือปฏิบัติเพื่อ“ออกจากกามภพ”ก่อนที่จะปฏิบัติออกจาก“รูปภพ-อรูปภพ”ได้เป็นลำดับต่อไป เพราะถ้าขืน“หลับตา”เข้าไปปฏิบัติ“ภายใน”ให้ได้ก่อน“ภายนอก” มันก็เท่ากับคนที่เป็นเด็กน้อยไม่เดียงสาแน่แท้ ที่แค่“ความเป็นภายนอก-ความเป็นภายใน”แค่นี้ก็รู้ไม่ได้ มันก็เด็กไม่เดียงสาจริงๆ ใช่มั้ย?

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“กาม”เป็น“โทษ(อาทีนวะ)” เหมือนเด็กๆที่ไม่ประสีประสากับความเป็น“กาม” หรือไม่เดียงสากับความเป็น“กาม” ก็แน่นอนว่าไม่มีความรู้ตัว ไม่มีจิตคิดจะปฏิบัติตน“ออกจากกาม(เนกขัมมะ)”เด็ดขาด ดังที่ท่านมหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านเป็นอยู่ คือ ท่านเสพติดหมากพลูจนตายนี่แล จึงบ่งชี้อยู่ชัดๆว่า ท่านไม่รู้(อวิชชา)แม้แค่“กามคุณ ๕”ว่า เป็น“กิเลส-ตัณหา”จริงๆ

ซึ่งท่านมหาบัว ญาณสัมปันโน และพระสาย“หลับตา”ทั้งหลายที่ท่านไม่เห็นว่า การกินหมากพลูของตนนั้นเป็น“การเสพ

กามคุณ ๕” จึงยังเป็นผู้ยังติดยึดใน“กาม”อยู่แท้

ความรู้ในความเป็น“คุณ”หรือเป็น“โทษ”ที่ติด“รสกาม”เท่านี้ ท่านก็ยังไม่มี“ปัญญา”รู้ว่า เป็น“โทษ(อาทีนวะ,กลิ)” มันเป็นกิเลส

ซึ่ง“กามกิเลส-กามตัณหา”นี้เป็น“กามโทษ(กามาทีนวะ)”ตรงๆ มันไม่ใช่“กามคุณ”เลยจริงๆ ท่านยังไม่รู้แม้แต่“โทษ”หรือ“คุณ”แค่หมากพลู แค่สิ่งเสพติดหยาบๆตื้นๆแค่นี้ ท่านจึงยังไม่“ออกจากกาม” แม้แต่“กิเลสกาม”คือหมากพลูหยาบๆตื้นๆที่ติดอยู่นี้

(๓๘๗) อบายมุข-กามคุณ กิเลสเหล่านี้ต้องรู้จักตัวรู้จักตน เห็นโทษเห็นภัยจึงจะปฏิบัติหลุดพ้นได้!

ดังนั้น ความรู้แค่ความเป็น“คุณ” หรือเป็น“โทษ”ในการติด “รสกาม”อยู่เท่านี้ ก็ยังไม่มี“ปัญญา”รู้ว่า เป็น“โทษ(อาทีนวะ,กลิ)” แล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“โทษ”อื่นๆที่ละเอียดลึกล้ำไปกว่านี้ได้ หรือ “สิ่งเสพติด”หยาบๆตื้นๆแค่นี้ มันเป็นแค่ขั้น“อบายมุข”

ความเสพ“กามคุณ ๕”อยู่นั้นคือ “กามคุณ”ของปุถุชน!

ท่านมหาบัวไม่มีความรู้ในเรื่องของ“กามคุณ ๕”เลย ท่านจึงเสพติดหมากพลูอันเป็นการเสพสมในรูป,รส,กลิ่น,เสียง,สัมผัสอยู่ตลอดชีวิต ดังนั้น ที่ท่านหลงว่า“ตนเองบรรลุอรหันต์”นั้น มันจึงเป็น“อรหันต์เก๊”ที่“เลอะเทอะเปรอะเปื้อน”อยู่แม้แค่น้ำหมากน้ำพลูก็ไม่รู้ว่า“เป็นความเลอะเทอะของกามคุณ ๕”

(๓๘๘) ที่ต้องย้ำซ้ำเพราะเป็นกรณีศึกษาของสายหลับตาได้เป็นอย่างดี!

ต้องขออภัยจริงๆที่อาตมายังย้ำซ้ำแซะเรื่องมหาบัวอยู่อีก อาตมาขอยืนยันว่า อาตมาไม่มีจิตคิดร้ายใดๆต่อมหาบัวเลย อาตมาเห็นว่า กรณีนี้ของท่านมหาบัว มันชัดมันง่ายมันตื้นที่จะใช้เป็นตัวอย่างในการอธิบายธรรมะให้ผู้ศึกษารู้ได้ และลูกศิษย์ลูกหาท่านมหาบัวก็มีมากด้วย จึงทำเพราะเป็นประโยชน์มาก

คนผู้ยัง“อวิชชา”อยู่ หรือผู้ที่ยัง“ไม่มีความรู้แบบโลกุตระ”ก็จะไม่“เนกขัมมะ”แน่นอน คือจะไม่“ออกจากกาม”ที่เป็นขั้นต้นแท้ๆ

ผู้หลง“รสกาม”เป็น“รสสุข”คือ ผู้ยัง“อวิชชา”ในความเป็น“เวทนา” ไม่ได้ศึกษา“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ว่าเป็น“ภพ” เป็น“แดนสุข”ที่ตนติดเสพอยู่ ก็ยังชื่อว่า ยังไม่ละ“ภพ”ไม่ดับ“ชาติ”

(๓๘๙) ถึงแก่นพุทธธรรมได้ก็เพราะเวทนาในเวทนานี่แหละที่มีสัมผัสทวาร ๖ เป็นตัวรับรู้ขั้นต้น!

มีศาสนาพุทธนี้แหละที่สอนให้คนเรียนรู้“เวทนา”และปฏิบัติบรรลุธรรมเป็นอรหันต์กันก็ที่“เวทนาในเวทนา”นี่เอง ตามหลักปฏิบัติ“วิชชาจรณะสัมปันโน” ที่มีกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘” โดยเฉพาะ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เคหสิตเวทนา ๑๘” แล้วปฏิบัติ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”กันอย่าง“ลืมตา” บรรลุกันด้วย“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก” พร้อม“การสัมผัสด้วยทวาร ๖”แท้ ๆ

ไม่มีคำสอนพระพุทธเจ้าที่พาบรรลุด้วยการ“หลับตา”เลย

นอกจากจะใช้เป็น“เตวิชโช”ตรวจสอบ“ความรู้เดิมของตน”

เช่น พระพุทธเจ้าทรงใช้“เตวิชโช”ในคืนขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ใต้ต้นโพธิ์ ริมแม่น้ำเนรัญชรา วันวิสาขบูชานั้น เป็นต้น

(๓๙๐) "สมาธิหลับตา" ก็มีข้อดี แต่เป็นได้แค่ "ธรรมอุปการะ"!

ซึ่งการทำ"เตวิชโช"นี้จะ"หลับตา"ระลึกกำหนดรู้ก็ได้ จะ"ลืมตา"ก็ได้ เป็นการใช้"สัญญา"เท่านั้น ไม่ใช่การเกิด"ปัญญา"

เพราะผู้จะปฏิบัติให้เกิด"ปัญญา"นั้นจะต้องปฏิบัติในขณะอยู่ในภาวะ"ลืมตาตื่นๆ" ซึ่งจะมี"องค์๖" ได้แก่ ๑.ปัญญา ๒.ปัญญินทรีย์ ๓.ปัญญาพละ ๔.ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์ ๕.สัมมาทิฏฐิ ๖.มรรคอันมีองค์ ๘ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้ามีแต่เน้นให้"ลืมตา" ให้ทำ"ความตื่น(ชาคริย)" มีแต่ให้"ตื่นๆ" ให้พากเพียรเป็นผู้มี"ความตื่น" คือ ชาคริยานุโยคะ

แต่ที่ทรงกล่าวพาดพิงถึง"การหลับตา"บ้างว่าเป็นอุปการะมาก ก็ต้องมี"สัมมาทิฏฐิในการหลับตา"นั้นๆ ส่วนการ"หลับตา"นั้นพระองค์ทรงตำหนิด้วยซ้ำ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๕๓-๘๖๕)

(๓๙๑) สมาธิหลับตาก็แค่ตัวช่วย ไม่ใช่หลักใหญ่แต่เป็นตัวเสริม!

จึงเรียกว่า"สมาธิหลับตา"นั้นเป็น"อุปการะ" เป็นแค่การช่วยเหลือ ในบางกรณีเท่านั้น ไม่ใช่หลักใหญ่ของการปฏิบัติเลย

ถ้าไปหลง"หลับตา"ปฏิบัติโดยหลงผิดว่า ต้อง"หลับตา"เป็นทางเอกตลอดในการปฏิบัติก็ผิด ปฏิบัติกำจัด"กามตัณหา"ก็"ลืมตา" แม้แต่การกำจัด"ภวตัณหา"ก็ต้อง"ลืมตา"อีกเช่นกัน "สัมผัสเหตุ"ที่จะทำให้เกิดกิเลสทางทวาร๕ ภายนอกอยู่ปกติ แต่ผู้หลุดพ้นกิเลสภายนอกคือ "กิเลสกาม"ได้แล้ว ก็"อยู่เหนือเหตุ

ภายนอก(กาม)”นั้นได้จริงแล้ว

จึงกำจัด“ภวตัณหา(รูป-อรูป)”กันต่อ โดย“ลืมตา”ปฏิบัติตามเดิมอยู่นั่นเอง

เพียงแต่ทำการกำจัดกิเลสส่วนที่มัน“ยังเหลืออยู่ในภายใน” ต่อไปตามลำดับ ไม่ได้“หลับตา”เลย

นี่ก็นัยะหนึ่ง ที่เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ยากมากที่จะอธิบายกัน

(๓๙๒) จัดการ “ภวตัณหา” ต้องลืมตามีทวาร ๖ เต็มๆ ตื่นๆ

ซึ่งผู้จะกำจัด“ภวตัณหา”นั้นก็ไม่ใช่จะ“หลับตา”ปฏิบัติ ก็ยัง“ลืมตา”ตามเดิมอยู่นั่นแหละ การจะกำจัดกิเลสขั้น“รูป”ก็ดี ขั้น“อรูป”ก็ตาม ก็ล้วนปฏิบัติ“ลืมตา”ที่มี“ทวาร ๖”อยู่ครบทั้งนั้น

ไม่มีการปฏิบัติ“หลับตา”กำจัดกิเลสเลย ไม่ว่า“รูปฌาน”และ“อรูปฌาน” มีแต่“ลืมตา”ปฏิบัติทั้งนั้น ไม่ว่ากิเลสใน“รูป”หรือใน“อรูป” ที่เรียกกันว่า การปฏิบัติ “รูปฌาน ๔-อรูปฌาน ๔” นั่นแหละ เพราะ“ฌาน”ของพระพุทธเจ้าเกิดจาก “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“ฌาน”ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เกิดจากการ“หลับตา”ปฏิบัติ

(๓๙๓) “การหลับตา” แค่ศีลก็ไม่ได้ฝึกปรือ ไม่ได้ฝึกฝน!

การหลับตาปฏิบัติมันมีแค่“จรณะ ๑”จรณะเดียวคือ “หลับตา” ปฏิบัติเท่านั้น มันไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”ก็ยืนยันอยู่โทนโท่ แม้“ศีล”ก็ไม่ได้ใช้ปฏิบัติ จึงไม่เกิด“สัทธรรม ๗” “ฌานแบบหลับตา”จึงไม่ใช่ของพุทธ ซึ่งต้องมี“ศีล”เป็นข้อ

กำหนด“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

เมื่อไม่มี“ศีล”อยู่ในพฤติบทของการปฏิบัติแต่ละขั้นแต่ละตอน ก็ไม่มีลำดับเลย ก็บรรลุธรรมไปตามลำดับโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ไม่ได้เลย เพราะมันเละเทะไม่เป็นขบวน

(๓๙๔) “การหลับตา” แค่สำรวมอินทรีย์ก็ไม่ผ่าน!

“อปัณณกะ ๓” อีกก็บอกอยู่แล้วโต้งๆว่าการปฏิบัติที่ไม่มีข้อปฏิบัติ ๓ ข้อนี้ อันได้แก่ ปฏิบัติธรรมโดยการสำรวมอินทรีย์ ๖ ไม่ใช่มีแค่“อินทรีย์เดียว”แค่ภายในจิตเท่านั้น -และปฏิบัติธรรมโดยอาศัยการกินการใช้ในชีวิตสามัญนี่เองลดกิเลส(โภชเนมัตตัญญุตา) -และปฏิบัติธรรมโดยพยายามทำความตื่นให้เต็มอยู่ทั้งภายนอก-ภายในปกตินี้แหละ(ชาคริยานุโยคะ) จึงจะยืนยันชี้ชัดความเป็น“ศาสนาพุทธ”อย่างถูกต้องถ่องแท้กันโต้งๆ

ถ้าไม่มี“๓ ข้อ”นี้ในการปฏิบัติธรรม นั่นแหละ“ผิด”ต่างหาก

(๓๙๕) “การหลับตา” จึงไม่ผ่าน ไม่มี ไม่เกิดผลในทุกๆด้าน!

ตกลงก็ชัดเจนว่า “หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มีตั้งแต่“ศีล” และไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”อีก “สัทธรรม ๗”ก็เกิดไม่ได้ “ฌาน” ตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕”จึงมีไม่ได้ “ฌาน”ที่เกิดจากกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”จึงเกิดไม่ได้ ..เห็นมั้ย? ชัดเจนมั้ย?

นั่นมันหลงผิดไปยึดเอาว่า ได้“จิตเป็น ๑”เป็นแบบ“สมถะ” มันไม่ใช่แบบ“วิปัสสนา”เลย มันไม่มี“วิชชา”แม้แต่“ข้อที่ ๑”คือ “วิปัสสนาญาณ” มันไม่มี“ความรู้ที่เป็น‘ปัสสะ’คือ ‘เห็นด้วยตา

กระทบ สัมผัสรูป'อยู่โต้งๆชัดๆ" ก็เป็นปรากฏการณ์โทนโท่แท้ๆ ก็ไม่มี

เห็น"ความผิด"ไปจาก"กระบวนการ'จรณะ ๑๕ วิชชา ๘'ของพุทธศาสนา" ที่แจกแจงให้ชัดกันจนป่านนี้ "รู้เห็น"กันได้บ้างมั้ย?

"วิชชา ๘"ของพระพุทธเจ้า ต้องเกิดในขณะ"ลืมตา"ทั้งสิ้น ตั้งแต่"วิปัสสนาญาณ"อันเป็น"วิชชาข้อที่ ๑"ไปกระทั่ง"วิชชาข้อที่ ๘"คือ"อาสวักขยญาณ" แม้แต่"อิทธิปาฏิหาริย์"หรือ"อาเทสนาปาฏิหาริย์"ก็ล้วนเป็น"อภินิหาร(อำนาจทางธรรมที่ได้สะสมเป็นบารมีไว้ ซึ่งมิใช่การสะสม"บุญ"เด็ดขาดแน่นอน เพราะ"บุญ"สะสมไม่ได้ แต่"จิตที่สะอาด" ต่างหากที่สะสมเป็น "บารมี"อันเกิดจาก"บุญ"ได้ทำการกำจัดกิเลสออกไปได้แล้ว จึงเหลือแต่ "จิตสะอาดจากกิเลส" เท่านั้นที่สะสมได้ "บุญ"เสร็จงาน"บุญ"ก็หายไป)" ซึ่งผู้ปฏิบัติเข้าถึง"ปรมัตถธรรม"ย่อมเป็นไปตามพระอนุสาสนีทั้งสิ้น

(๓๙๖) วิเคราะห์ "บุญ" ให้กระจ่างชัดอีกที!

ในศาสนาพุทธจึงมีคำว่า"ปุญญปาปปริกฺขีโณ"ในคนผู้เป็น "อรหันต์" อันแปลว่า "สิ้นบุญสิ้นบาป" กันไง!

มันก็ต้องเป็นจริงสิ..ว่า "บุญ"นั้นต้อง"ไม่วนไปมา" หรือต้อง"ไม่มี ๒" ชัดมั้ยว่า "บุญ"นั้นมีแต่"หนึ่งเดียว"เท่านั้น

"บุญ"จะวนไปวน-วนมา จะกลับไป-กลับมา.."เป็น ๒"กันอยู่ไม่รู้จบรู้สิ้น แล้วมันจะ"จบสิ้น"ลงได้อย่างไร?

ถ้า"บุญ"ไม่รู้จักหมดสิ้นสูญสลาย ยัง"วน"ไปมา ไม่มีจบ

ชัดเจนยิ่งมั้ยว่า "บุญ"มี ๒ ไม่ได้เลย "บุญ"ไม่ ๑ ก็ ๐

"บุญ"ที่เป็น"๑"นั้น คือ"บุญ"ที่อาศัยทำงาน เมื่อทำงานสำเร็จ กำจัดกิเลสหมดสิ้น ก็เสร็จ"หน้าที่บุญ" ก็ "๐" ไป

(๓๙๗) อุปมาอุปไมย "บุญ" คือลูกระเบิด!

เหมือนลูกระเบิด เมื่อระเบิดทำหน้าที่"ระเบิดแตกแล้ว" ระเบิดก็สลายตัวหมดความเป็น"ลูกระเบิดแล้ว ไม่เหลือลูกระเบิดอีกแล้ว" ฉันใด "บุญ"ก็เป็น"ลูกระเบิดที่ระเบิดแล้ว"ฉันนั้น

ลูกระเบิด"ระเบิดแล้ว"จะกลับมาเป็น"ลูกระเบิด"ขึ้นมาอีกที หรือจะยัง"คงเป็นลูกระเบิดอยู่อย่างเก่า"กันยังไง?

"บุญ"นั้นทำหน้าที่สำเร็จแล้วมันก็มีแต่จะ"ไม่เป็นตัวเอง-ไม่เหลือตัวเอง-ไม่ใช่ตัวเอง"ได้อีกแล้ว เป็นได้แต่"อนัตตา"ท่าเดียว

หาก"บุญ"ก็ยังขืนเป็น"๒"ได้ มันก็เป็น"สมบัติ"กันอยู่ไม่รู้แล้ว ไม่สิ้นซาก"วิบัติ"กันสักที

แล้ว"การสูญสิ้นชนิดไม่เหลืออะไรเลย"ที่ชื่อว่า"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ "มูลสูตร ๑๐" ข้อที่ ๑๐)

มันจะมีภาวะนี้กันได้อย่างไรล่ะ?

(๓๙๘) หลังการแตกตายทางร่างกายของผู้ปรินิพพานย่อม "สูญสิ้น" ไปจากโลกนี้!

"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"นี้ หมายถึง ภายหลังจากการแตกตายทางร่างกาย(กายัสสะ เภทา ปรัมมรณา)ของผู้บรรลุอรหันต์แล้ว "จิตนิยาม"หรือ"จิตวิญญาณ" หรือ"อัตตา"ของคนผู้เป็นอรหันต์นั้นก็จะสลายแตกแยกเป็น"อุตุนิยาม"ไปสิ้น ไม่เหลือความเป็น"ชีวะ"กัน

อยู่ในวัฏฏสงสารอีกเลยแล้ว แม้แต่"ความเป็น'พีชนิยาม'ก็ไม่เป็น"

จึงจะเป็น"การสูญสิ้น"ที่สลายหายไปจากโลก จากกาละอันไม่มีวันสิ้นสุดของเอกภพ ไม่มีเหลือเศษธุลีของความเป็น"จิตนิยาม"หรือ"อัตตภาวะ"ของคนผู้นั้นอีกเลย

ไม่เหลือ "จิตวิญญาณ" หรือ "อัตตา"หรือ "เทฺว" ใด แม้ใน Space and Time of Continuum ตามสูตรของ ดร. อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

(๓๙๙) กายสิ้นสุดแล้ว แม้ทางนามธรรมใดๆก็ไม่เหลือเค้า ไม่เหลือ "รูปรอย" ใดๆ!

หรือทางนามธรรม ก็ไม่เหลือ แม้ใน"สันตติของ กรรม และกาละ (Karma and Time of Continuum)" จึงเป็นจุด"ต้นสุดๆและปลายสุดๆ"ตามที่"มูลสูตร ๑๐"ของพระพุทธเจ้าตรัสถึง"ต้นเค้า"และ"ปลายเค้า" ชนิดที่สุดยอดแห่ง"รากเหง้า-ปลายเงื่อน" ของทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลเอกภพสุดๆ ไม่มีอะไรจะแจ้งถึงจุด"สุด" ได้เท่านี้อีกแล้ว ที่"จิตนิยาม"หรือ"อัตตา-ปรมาตมัน"ของมนุษย์จะสามารถ"รู้ได้" และทำจนเป็นที่สุดๆจริงๆได้

(๔๐๐) ยืนยัน "บรรลุธรรม" ต้องด้วยการ "ลืมตา" เท่านั้น!

ศาสนาพุทธนั้น"บรรลุธรรม"ด้วยการ"ลืมตา"มี"จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก(โลกที่สว่างแจ้งด้วยแสงแดด)" จึงชื่อว่า เป็น"การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"จาก"ทั้งรูปและทั้งนาม" นั่นคือ "วิญญาณ(รูปกับนาม)" หรือ"เทฺว" หรือ"กาย" ซึ่งเป็น"การรู้แจ้งๆ เห็นๆ สว่างๆ"

ไม่ใช่เป็น“การรู้มืดๆ” หรือ“การรู้อย่างคลุมเครือ”เด็ดขาด

พุทธนั้น“ลืมตา”เรียนรู้ฝึกฝนให้หมดกิเลสกันทุกการประพฤติ แม้กำจัด“กิเลสกาม”อยู่ แม้หมดไปได้แล้ว ก็ยัง“ลืมตา”ปฏิบัติเพื่อกำจัด“กิเลส”ขั้น“รูป”ต่ออยู่นั่นเอง หมดสิ้น“รูป”แล้วจึงจะกำจัดกิเลสขั้น“อรูป”ที่เหลือขั้นปลายต่อไปให้หมดสิ้นเกลี้ยง ตามลำดับ

มิใช่ว่า“ปฏิบัติตัดกิเลสขั้น“รูป-อรูป”นั้นต้อง“หลับตา”เข้าไปตัด แต่“ลืมตา”ปฏิบัติทุกพฤติบท ทุกขั้นตอนต่างหาก

เพราะทุกวันนี้ไม่เชื่อว่า “ฌาน”ของพุทธนั้น“ลืมตา”ปกติ

แต่ไปหลงผิดว่า “ฌาน”ต้อง“หลับตา”จึงจะเป็น“ฌาน”

(๔๐๑) หาก“หลับตา” เขาเรียกฌานฤาษี หาก“ลืมตา” เขาเรียกฌานของพุทธ!

“หลับตา”เป็น“ฌาน”ก็ได้.. ทว่าฌานอย่างนั้นเป็น“ฌาน”อีกแบบหนึ่ง คือ ฌานโลกีย์ หรือ“ฌาน”ของเดียรถีย์ที่มีประจำโลก ซึ่งมิใช่“ฌาน”พุทธที่ปฏิบัติด้วย“กระบวนการจรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“ฌานของพุทธ”นั้นต้อง“ลืมตา” ทั้งในขณะปฏิบัติ และทั้งในขณะบรรลุผล แม้จะบรรลุผลแล้วก็มียัง“ลืมตา”อยู่ และใช้พลังงาน“ฌาน”ได้โดยไม่ยาก-ได้โดยไม่ลำบากใน“ฌานทั้ง ๔”

“ฌานพุทธ”จึงไม่ใช่“ฌาน”ที่เป็นได้ก็แต่ตอน“หลับตา”เท่านั้น

“ฌานหลับตา”นั้น เป็น“ฌาน”ที่ไม่ครบถ้วน“ความจริง”ของ“โลกกับอัตตา” ยังไม่ใช่“ภาวะ๒”หรือ“เทฺว” เพราะไม่ครบถ้วน“ความจริง”ของ“โลกที่พร้อมทั้ง ๒ อย่างคือทั้งวัตถุ-ทั้งจิต” เพราะ “ฌานหลับตา” เกิดในความเป็น “สังขารโลก” ไม่ได้ จะเป็น“ฌาน”ได้ก็แต่ในความ

เป็น“อัตตา”เท่านั้น ซึ่งเป็น“ฌาน”เกิดได้แต่“ภายในจิต” ในภาวะ ๑ เดียว

“ลืมตา”ออกมาสัมผัสกับ“โลกภายนอก”เป็น“ฌาน”ไม่ได้

จึงไม่ครบความเป็น“เทฺว” ที่แปลว่า “๒”บริบูรณ์

(๔๐๒) ย้ำซ้ำเรื่องเทฺวเป็นภาวะ ๒ ปรุงแต่งเป็น รูปกับนาม เราจึงเรียก “วิญญาณ” ในทุกขั้นตอน!!

“โลกที่มีอัตตาด้วย”หมายความว่า “โลก”ที่มี“ภาวะ๒”หรือเทฺวนั่นเอง ปรากฏขึ้นใน“โลก” เมื่อมี“ความทรงอยู่(ธรรม)”ของ“ภาวะ ๒(เทฺว)”อันเป็น“ความจริง”ของ“สังขาร”ที่มี“โลก(รูป)”กับ“ธาตุรู้(นาม)”(ซึ่งก็คือ“เทฺว”หรือ“ภาวะ ๒”อีกแหละ) มันเจริญเข้าสู่ภาวะที่นับได้ว่า เข้าขั้น“จิตนิยาม” (เจริญข้ามขั้น‘พีชนิยาม’ได้แล้ว) อันเป็นพลังงาน“วิญญาณ”กันแล้ว

เพราะความเป็น“สังขารโลก”ขั้น“จิตนิยาม”นั้นเกิดจาก“เทฺว” คือ เกิดจาก“ภาวะ ๒”ปรุงแต่งกันขึ้นมาของ“รูปกับนาม”ที่ได้สัดส่วน“ความจริง”นี้ก็เรียกว่า“วิญญาณ”[ซึ่งเป็น“สังขาร” ของ“นาม” กับ “รูป” ปรุงแต่งกันอยู่ หรือ “สังขาร”ที่มี“วิญญาณ” เป็นปัจจัย และ“วิญญาณ” ที่มี“นามรูป”เป็นปัจจัย และ “นามรูป” ก็จะมี “อายตนะ” เป็นปัจจัย ...“อายตนะ”ก็จะมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย ...“ผัสสะ” ก็มี“เวทนา”เป็นปัจจัย ...“เวทนา”ก็มี“ตัณหา”เป็นปัจจัย ...ตัณหา”ก็มี“อุปาทาน”เป็นปัจจัย ...“อุปาทาน”ก็มี“ภพ”เป็นปัจจัย ...“ภพ”ก็มี“ชาติ”เป็นปัจจัย ...“ชาติ”ก็มี “ชรา-มรณะ-โสกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ+โทมนัส-อุปายาสะ” ซึ่งมี“เหตุ”มี“ปัจจัย”แก่กันและกันเป็น “ปัจจยาการ” ไปตาม“ปฏิจจสมุปบาท” ของพระพุทธเจ้านั่นเอง]

(๔๐๓) โลกใบนี้ไม่มีจิต โลกของเราซิ มีชีวิต มีจิตใจ ทำฌาน ทำมรรคผลได้!

"โลกที่ไม่มีอัตตาด้วย"หมายถึง "โลก"เดี่ยวๆเดียวๆ ไม่เป็น "ภาวะ๒"

จึงได้แก่ "โลก"ที่ไม่เป็น"เทฺว"นั่นเอง

เป็นแต่เพียง"โลก"ที่ไม่มี"จิตวิญญาณ"หรือไม่มี"ธาตุรู้"

ไม่มี"นามธรรม"ปรุงแต่งร่วมอยู่ด้วย

จึงเป็นแค่"โลก"ที่เป็น"อุตุธาตุ"เท่านั้น คือเป็น"โลก"ที่ไม่มี"จิต"

"โลก"ที่ว่านี้จึงแตกต่างจาก"อัตตา"

เพราะเป็น"โลก"ที่มีแค่"วัตถุ"คือ"สสาร"และ"พลังงาน"ที่เป็น"อุตุนิยาม" นี้นัยะหนึ่ง

อีกนัยะหนึ่งแม้จะเป็น"จิตนิยาม"แล้ว และสามารถทำ"จิต"ให้เป็น"ฌาน"ได้

แต่ยังเป็น"ฌานโลกีย์"

ก็จะเป็น"ฌาน"ที่มีในขณะ"หลับตา"อยู่แค่นั้น อันเป็น "ฌาน"สามัญที่ชาวโลกีย์ทำกันอยู่ทั่วไป

ซึ่งไม่ใช่"ฌานโลกุตระ"ที่เป็นของพุทธศาสนา อันเกิดได้ด้วยการปฏิบัติ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"อย่างสัมมาทิฏฐิ

จึงมีความแตกต่างไปจาก"ฌานหลับตา"อย่างลึกล้ำ หรือแตกต่างจาก"ฌานโลกีย์"ที่มีนัยสำคัญยิ่ง

(๔๐๔) "ฌานหลับตา" ย่อมไม่รับรู้สังคมภายนอกแต่ปรุงแต่ง มีจินตนาการ เป็นมโนล้วนๆ!

“ฌานหลับตา”นั้นไม่มี“โลกวิทู”

เพราะเป็น“ฌาน”ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก”อันมีความเป็น“ภายนอก”

ซึ่งรู้เห็นเป็นไปร่วมกับคนอื่นตามที่สังคมเกี่ยวข้องกันเป็นไปกันอยู่จริงๆ

“ฌานหลับตา”อาจจะเก่งในทาง“อัตตา”ที่อยู่“ในภายในภวังค์เฉพาะตน”

แต่มันไม่รู้ความเป็น“โลก”ที่เกี่ยวกับมวลสังคมมนุษยชาติเขาเป็นไป

มันมีเฉพาะ“อัตตาภายใน”เท่านั้น

เป็น“จินตนาการ”ที่รู้อยู่ของตนคนเดียว

คนอื่นไม่มีใครร่วมรู้ที่จะ“เห็นด้วยตา-ได้ยินด้วยหู-ได้กลิ่นด้วยจมูก-ลิ้มรสด้วยลิ้น-รับรู้สึกเย็นร้อนอ่อนแข็งด้วยการสัมผัสภายนอกที่มีทวาร ๕”กับคนอื่นๆเขาเป็นเขามีกันเลย

มันจึงมีแต่“อัตตา”อันไม่มี“โลก”ที่เป็น“ภายนอก”ร่วมกับใครๆภายนอกเขาเลย

“ฌานหลับตา”จึงไม่มี“โลกุตรจิต” (อันเป็น“ฌาน”มีประสิทธิภาพร่วมกับ“โลกภายนอก”ในขณะ“ลืมตา”สัมผัส“โลก”กับใครๆเขาเลย)

มันเป็น“ฌาน”มีแต่ประสิทธิภาพแค่“หลับตา”เก่งเท่านั้น!

(๔๐๕) อย่าหาว่าถล่มซ้ำเติม“ฌานหลับตา”เลย เพราะมันผิดทางจริงๆ!

“ฌานหลับตา” จึงไม่มี“โลกานุกัมปายะ”ที่บริบูรณ์ช่วย“โลก”

ได้มากพอหรือไม่เต็มที่ เพราะไม่มี“โลกวิทู”

มันเป็น“ฌาน”ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังคม” ของ“โลก”มากพอ

ไม่รู้เรื่อง“การเมือง”ของสังคมของโลก

ไม่รู้เรื่อง“เศรษฐกิจ”ของสังคมของโลก เป็นต้น

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่ได้เปิดตา“สัมผัส”รับรู้ความเป็นสังคม ภายนอกที่เป็น“โลก”

จึงไม่มี“โลกวิทู” อันเป็นความปรุงแต่งของสังคมภายนอก ที่มีกว้าง-มีมากหลากหลาย อันเป็นสังขารโลกของสังคมมนุษย์

ผู้“ลืมตา”ปฏิบัติ

จะมีสัมผัสเป็นสามัญเท่าที่ไหวพริบปฏิภาณของผู้ใดผู้นั้น ก็จะ สามารถซึมซับรับรู้เรียนรู้ไปในตัวตามภูมิบารมีที่จริง

การเกิดได้เป็นได้ของความรู้และสมรรถนะที่จะ“ช่วยสังคม” เป็น“โลกานุกัมปา”จึงมีจริง ตามความรู้และสมรรถนะที่มีจริงแต่ละคน

ซึ่ง“ฌานของพุทธ”ที่เป็น“โลกุตระ”นี้ ทั้ง“รูปฌาน”และ“อรูป ฌาน”ล้วนเรียนรู้และบรรลุกันในภาวะ“ลืมตา”ทั้งนั้น

“รูปฌาน ๔”ก็ลืมตา “อรูปฌาน ๔”ก็ลืมตา!

(๔๐๖) อธิบายระบบการทำงาน และการขับเคลื่อนของ“ฌาน”

“ฌาน”คือ“พลังงานของจิต”ที่เกิดได้ด้วย“อภิสังขาร(การปรุงสร้าง ที่เป็นโลกุตระ)”ตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

มีฤทธิ์“เผากิเลส”จึงเรียกว่า“ไฟ”

เมื่อเผากิเลสได้ผลก็เรียกว่า“บุญ” เป็นศาสตร์ของพุทธ

ดังนั้น ทั้ง“ฌาน”ทั้ง“บุญ”เป็น“พลังงานทางจิต”แท้ๆมีหน้าที่ชำระกิเลสในขณะ“ลืมตา”ปฏิบัติทั้งนั้น ที่รู้ได้ด้วยปัญญาโลกุตระ

ยิ่งเป็น“สมาธิ”ก็ยิ่งหมายถึง“จิตตั้งมั่น”ของคนในสภาพปกติ

ที่มีชีวิตมีงานมีการ“ทำ-พูด-คิด”สามัญตื่นเต็มอยู่ เท่าที่คน“ลืมตา”มี“สติเต็มที่”เป็นอยู่นี่แหละ

จึงเป็น“ฌาน”ที่มีประสิทธิภาพอันเป็นคุณวิเศษที่ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ จะรู้ตามได้ยากมาก(ทุรนุพโพธา)

เห็นตามได้ยากมาก(ทุททสา)

ลึกซึ้งยิ่งนัก(คัมภีรา)

เพราะมันสงบที่วิเศษชนิดมีความซับซ้อนย้อนแย้งในตัวเองอย่างวิจิตรพิสดาร(สันตา)

(๔๐๗) เหมือนจะสงบนิ่ง แต่มีพลังมหาศาล คล่องแคล่วว่องไว เป็นอัศจรรย์!

นั่นคือ “สันตา”นี้ไม่ใช่“สงบ”อย่างพาซื่อมิติเดียวง่ายๆ ที่เป็น“สงบแบบนิ่งๆ-ความไม่เคลื่อนไหวของ‘กายกรรม-วจีกรรม’แบบนั้นหรอก”

แต่เป็น“ความสงบของกิเลสหรือกิเลสมันนิ่ง-มันหยุด มันไม่มีตัวตนแล้ว กิเลสมันดับไปจากจิต”

ดังนั้น“จิต”จึงยิ่งแข็งแรงมีพลังสูงได้ สามารถขับเคลื่อน“กายกรรม-วจีกรรม”ออกมาได้อย่างแคล่วคล่องว่องไวปราดเปรียวมีพลังแรงดีทีเดียว(กายปาคุญญตา-จิตตปาคุญญตา)ต่างหาก

คือ “ผู้สงบ”ที่ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”แบบพุทธ

"กิเลส"ของผู้ใดยิ่ง"สงบ"หรือ"กิเลสยิ่งดับไปจากจิต"มากเท่าใด

"กาย"และ"จิต"ของผู้นั้นจะยิ่ง"คล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียวยิ่งๆเท่านั้นๆ

บาลีคือ"กายปาคุญญตา-จิตตปาคุญญตา"

มันมีลักษณะ"ปรัชญาที่มีความย้อนแย้งลึกซึ้งซับซ้อนในตัวเอง!(dialectics = วิพากษ์วิภาษวิธี)"

ซึ่งเป็นลักษณะของ"สิริมหามายา"

ย้อนแย้งในตัวเองที่สำคัญยิ่ง

ที่คนปุถุชนสามัญทั่วไปจะทำความเข้าใจแทบไม่ได้เลย

จึงยากมากๆที่ปุถุชนคนโลกีย์จะสามารถเข้าใจ หรือคาดคะเน"สภาวะของคุณวิเศษแห่งโลกุตรธรรม"นี้ได้(อตักกาวจรา)

(๔๐๘) ก่อนจะ"สัมมาทิฏฐิ" ต้องผ่าน"ปรโตโฆสะ"ก่อน มิฉะนั้นจะล้มเหลว!

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"ธรรม"ที่เป็น"โลกุตรธรรม"นั้นจะต้อง"สัมมาทิฏฐิ"กันจริงๆ

ซึ่งผู้ที่ยัง"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่แท้ จะมี"สัมมาทิฏฐิ"ได้นั้น ก็จะต้องมี"ปรโตโฆสะ"

เพราะตนเองยัง"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่จริง

นั่นคือ ต้องฟังผู้มี"ทิฏฐิ"ที่แตกต่างไปจากตน (เพราะมีสัมมาทิฏฐิ)

และต้องทำความเข้าใจ"ทิฏฐิ"ของผู้อื่นที่แตกต่างไปจากตนนั่นแหละให้ดีๆ

พิจารณาดีๆใน“ความแตกต่างนั้น”

จนกระทั่งสามารถเข้าใจและเชื่อถือ“ทิฏฐิ”ใหม่ที่“แตกต่างไปจากตน”นั้นได้

และเห็นดีตาม ปฏิบัติตาม“ทิฏฐิใหม่”นี้

นี่ก็คือ เป็นผู้มี“ปรโตโฆสะ”

แต่ถ้ายังยึด“ทิฏฐิของตน”ที่ปฏิบัติอยู่นั้น

มันก็ยังไม่บรรลุเป็น“อย่างใหม่ตามทิฏฐิใหม่”

คนผู้นั้นก็คงยัง“จมอยู่”กับ“มรรคเก่า-ผลเก่า”นั่นเอง

มันก็ไม่ใช่“ปรโตโฆสะ”

และยังคง“มนสิการ(การทำใจในใจ)แบบเดิมคงเดิมอยู่นั่นเอง”

มันก็คือ ไม่มี“ปรโตโฆสะ” และยัง“มนสิการไม่โยนิโส”อยู่คงเดิม

นั่นคือไม่สามารถ“โยนิโส มนสิการ”

สรุปก็คือ คนผู้นี้ยัง“ยึดมั่นถือมั่นของตนอยู่ตามเดิม”

(๔๐๙) กลไกการทำงานของระบบ“มิจฉาทิฏฐิ”

ผู้ที่ยังไม่บรรลุธรรมถึงขั้นอรหันต์ได้ก็เพราะยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ไม่มากก็น้อย

เหตุสำคัญที่ทำให้ยัง“ไม่พ้นมิจฉาทิฏฐิ”ก็เพราะยังยึด“ทิฏฐิ”ของตน

ไม่มี“ปรโตโฆสะ”และ“มนสิการ”ยัง“อโยนิโส”อยู่

นั่นคือ “การทำใจในใจยังไม่ถูกต้องถ่องแท้”อยู่อย่างเดิมนั่นเอง

จะตัดสินได้ก็อยู่ที่“ในขณะนั้นเจ้าตัวเป็นอรหันต์อยู่แล้ว”

แต่ถ้าตนเองก็ยังไม่มี“วิชชา ๘” หรือไม่บริบูรณ์ด้วย“เจโต-ปริยญาณ ๑๖”หรือไม่มี“โสฬสญาณ ๑๖” เป็นต้น

ก็ไม่มีเครื่องมือตรวจวัดตนเองจนกระทั่งสามารถรู้ว่า ตนเป็นอรหันต์จริงได้หรอก

ถ้าตัวเองรู้ว่า ตน“ยังไม่ได้เป็นอรหันต์”

หรือยังไม่แน่ใจ ว่าตนเองบรรลุอรหันต์แล้วจริง

มันก็ต้อง“ฟัง”คนผู้เขายืนยันตนเองได้แล้ว ผู้อื่นที่เขายืนยันว่าเขาเป็น“อรหันต์”บ้าง

ถ้าตนก็“ยังไม่แน่ใจ” มันก็ต้องมี“ปรโตโฆสะ”ดูบ้างสิ!

แต่ถ้าแน่ใจเชื่อมั่นว่า“ตนบรรลุอรหันต์แล้วอยู่ในขณะนี้” ก็แล้วไป คุณก็มีความเป็น“อรหันต์”ของคุณแล้ว

(๔๑๐) อรหันต์แบบของคุณกับแบบของเรา คุณภาพย่อมต่างกัน!

ก็เหลืออยู่แต่ว่า“อรหันต์”ของคุณ กับ“อรหันต์”ของอาตมา

อย่างไหนมันจะเป็น“อรหันต์”ตามแบบพระพุทธเจ้าแท้จริงกว่ากัน?

ซึ่งก็คงต้องตรวจสอบตาม“พระไตรปิฎก”ที่มีอยู่ฉบับเดียวกันนั้นดูอย่างละเอียดลออ ถ่องแท้กันจริงๆเท่านั้น ว่า “ของใครจะตรงตามพระไตรปิฎก”แน่แท้กว่ากัน?

แต่ถ้าต่างคนต่างก็“ตีความจากพระพุทธวจนะ”แล้ว ต่างก็ยืนยันว่า“ตนถูกต้องของตนๆ”ทั้งคู่ ก็เป็น“อันจบ”ลงตรงนี้

นั่นคือเราทั้งคู่ ต่างก็เป็น“นานาสังวาส”กันแล้วเรียบร้อย

ต่างยึดถือตาม“ทิฏฐิ”ของตนๆ เป็นที่สุดแล้ว

(๔๑๑) ในความเห็นต่าง ถือเป็นความอิสระ จึงเป็นที่มาของ "นานาสังวาส"!

ก็"จบ"กันตรงที่ว่า "ความเห็นของคุณ"กับ"ความเห็นของข้าพเจ้า"ต่างก็ยืนยัน"ความเห็นของตนๆ"ไปคนละอย่างเด็ดขาด

ก็สุดๆกันแล้วในความเป็น"อิสระเสรีภาพ" เพราะมันต่างคนก็ต่าง"เห็น(ทิฏฐิ)" ต่างคนก็ต่าง"ยึดถือ(อุปาทิยติ)"ของตนๆกันแล้วนี่!

จะไป"บังคับใจ"ของคนอื่น ให้มาเป็นอย่างเรากระไรได้

"นานาสังวาส"จึงเป็นหลักสำคัญยิ่งใหญ่ของธรรมวินัยข้อสุดท้าย

ที่พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ให้มนุษย์ใช้ "ปลดปล่อยอิสระเสรีภาพ"แก่ตนและแก่บุคคลอื่นอื่นสูงสุดแล้ว

หลักธรรมวินัย"นานาสังวาส"นี้จึงเป็นความตรัสรู้ที่ยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าแท้ๆ

ไม่มีใครใดสามารถมี"ความรู้"ถึงจุดสุดยอดที่จะ"ปลดปล่อยอิสระเสรีภาพ"ให้แก่ตนและแก่บุคคลอื่นสูงสุดได้

ชนิดที่"สุดแห่งที่สุดในความเป็นอิสระเสรีภาพ"จริงๆ กันปานฉะนี้

(๔๑๒) จะสัมมาทิฏฐิต้องมีปรโตฯกับโยนิโสฯ แต่สยัมภูเป็นข้อยกเว้น!

ทีนี้มาพูดกันถึงเรื่อง"ทิฏฐิ" ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗ ว่า ผู้ที่จะ"สัมมาทิฏฐิ"ได้นั้น จะต้องเป็นผู้มี"ปรโตโฆสะ"นั้น ๑ และต้อง"โยนิโส มนสิการ"นี้อีก ๑

มีธรรม“๒ ข้อ”นี้เป็นเครื่องชี้บ่งยืนยัน ที่จะตัดสินคน ผู้จะมี “สัมมาทิฏฐิ”ได้นั้นต้องมี“ปรโตโฆสะ” กับ“โยนิโส มนสิการ”

ผู้ที่ไม่ต้องมี“ปรโตโฆสะ(ไม่ต้องฟังคำพูดของใครอื่น)”นั้น เพราะเป็น “เจ้าของธรรม”ก็คือ “พระพุทธเจ้า”แต่ผู้เดียว ซึ่งเป็น“สยัมภู”แท้ๆ

“สยัมภู”คือ พระผู้เป็นเอง พระผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

พระผู้ทรงประพฤติปฏิบัติด้วยพระองค์เอง ตั้งแต่เริ่มได้รู้ได้ยิน ได้ฟังความเป็น“โลกุตรธรรม” และได้ติดตามศึกษากระทั่งจิตเกิด“อัญญธาตุ”

(๔๑๓) ธาตุรู้ชนิดใหม่ “อัญญธาตุ” ธาตุแห่งการทวนกระแส ธาตุของผู้บรรลุ!

“อัญญธาตุ”คือ “ธาตุรู้ชนิดใหม่”ซึ่งมัน“แตกต่าง”จาก“ธาตุรู้โลกียะเดิม”ที่เคยรู้มาแต่ไหนแต่ไร

“ความรู้ใหม่”นี้มันแปลกแตกต่างเป็นธาตุรู้ที่“ทวนกระแส(ปฏิโสตัง)”กับ“ความรู้ที่เคยมีมาแต่เดิม”

เป็นความรู้ชนิด“อื่น(อัญญะ)” เพราะมันไม่เหมือนความรู้ที่มีมาแต่เดิม”

และเมื่อได้เรียนรู้“ความรู้ใหม่”นี้มากขึ้นๆ ซึ่ง“มีมรรคมีผล”เป็นลำดับ“ต่ำ-กลาง-สูง”ตาม“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิมุติ”

และมี“วิมุตติญาณทัสสนะ”อย่างเป็น“สภาวธรรม”ให้เราบรรลุของตนในตนจริงๆ

ตั้งแต่ความเป็น“บุคคล ๘-บุคคล ๔”จบรอบต้นเป็น“อรหันต์”

เป็นขั้นต้นของความเป็นมนุษย์ที่ดับสิ้นความเป็น“อัตตา”ตัวตน

ของตนได้สำเร็จก่อน อันเป็น“ใบไม้กำมือเดียว”

(๔๑๔) “อรหันต์”ช่วยผู้อื่นได้ถ้วนรอบก่อน “โพธิสัตว์”ช่วยรื้อขนสัตว์ให้พ้น “สังขาร”ต่อไป!

นั่นคือ คนต้องมีคุณธรรมระดับความเป็น“อรหันต์”เฉพาะตนของตนได้แล้วจริงนั่นแหละ จึงจะเป็นผู้มี“ภูมิธรรม”อันถ้วนรอบไปช่วยคนอื่นให้บรรลุ“อรหันต์”ตามบ้างได้ดีจริง

ซึ่งแต่ละคนก็ต่างมีองค์ประกอบ“สังขารของชีวิต”ที่แตกต่างกันไปของใครของมัน

อันต้องช่วยสอนช่วยแนะให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สังขาร”ตามปัจจยาการของ“ปฏิจจสมุปบาท”

ถึงขั้น“ดับภพ”จบ“ชาติ”สำเร็จได้ถูกต้องดีงามด้วยอย่างสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ

แม้จะปฏิบัติตนจนกระทั่งดับภพชาติในความเป็น“สังขารของตน”ได้สำเร็จบริบูรณ์แล้ว

ก็ยังมีความเป็น“สังขาร”ของคนอื่นๆอีกที่จะช่วยรื้อขนสัตวโลกทั้งหลายให้หลุดพ้นจากความเป็น“สังขาร”ด้วยอีก

ซึ่งเป็น“หน้าที่”ของ“โพธิสัตว์”แท้ๆจริงๆ

“โพธิสัตว์”จึงหมายถึงผู้ที่มี“โพธิ”อันเป็น“ความตรัสรู้”ของตนแล้วของตนก่อน

จึงจะไปช่วยผู้อื่นได้จริงแท้ไปตามลำดับ

ผู้ที่ยังไม่บรรลุธรรมของตนได้แล้ว ยังจะถือดีไปทำหน้าที่รื้อขนสัตว์อื่นนั้น มันยิ่งกว่า“เตี้ยอุ้มค่อม”เชียวนะ!

(๔๑๕) ยังไม่พ้น ยังหลงตน แต่อวดดีไปช่วย ย่อมได้รับ“วิบาก”!

อย่า“อวดดี-ถือดี”กันปานนั้นเลย

ส่วนคนที่หลงตนว่า ตนบรรลุทั้งๆที่ตนไม่บรรลุนั้น แต่เขาหลงตน เขามีมิจฉาทิฏฐิ มันก็ช่วยไม่ได้

มันเป็นอิสระเสรีของเขา ก็ต้องปล่อยเขาสร้างวิบากสั่งสม“วิบากบาป”นั้นไป

เพราะเขา“หลงตน”จริง เขามี“อวิชชา”จริง ทำไงได้!

ผู้รู้จริงก็ได้แต่ตักเตือน ทักท้วง ด่าว่า ตำหนิ ให้สติกันไป ด้วยเห็นแล้ว“สงสาร”ที่เขามีอยู่นั้น มันแท้จริง

เพราะเขาไม่มีความรู้ใน“ปฏิจจสมุปบาท”

เขายัง“อวิชชา”อยู่จริง

เขาก็ไม่รู้จัก“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา ฯลฯ” จึงยังมี“ภพ-ชาติ”

ฉะนี้คือ ความรอบรู้ที่จะเรียนรู้ของคนอื่น และช่วยรื้อขน“คนอื่น”ให้เจริญเป็น“อรหันต์” และเป็น“โพธิสัตว์”สูงขึ้นไปตามลำดับ

เป็น“โพธิสัตวภูมิ ๘-๙ ขั้น” จนกว่าจะบรรลุขึ้นไปๆตามลำดับกระทั่งสูงสุด“สัมมาสัมโพธิญาณ”

เป็น“อนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”โน่นแหละ

จึงจะถึงขั้น ๙ สูงสุดเท่าที่ความเป็นคนในโลกจะมี“ความสูงสุด”กันได้

(๔๑๖) รู้แจ้งจริงในกรรมวิบาก เริ่มสั่งสมสัมภารวิบากนับแสนนับล้านชาติ!

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กรรมวิบาก”ก็จะสั่งสม“สัมภาร-วิบาก”แต่ละชาติๆ นับชาติไม่รู้กี่ล้านชาติ

มันนับชาติกันไม่ถ้วนกันหรอก กว่าจะสั่งสม“ปัจจัตตัง” มาเป็น“ปัจเจกภูมิ”ขั้นต้น

และกว่าจะมี“ภูมิสูง”ถึงขั้น“โพธิสัตว์ระดับ ๗” ชื่อว่า “สยังอภิญญา”นั้น

มันก็ต้องมีการบำเพ็ญบารมีกันมาจริงๆ ซึ่งมิใช่มีแค่รู้“ปริยัติ”

(๔๑๗) ความรู้เรื่องโพธิสัตว์ ๙ ระดับ!

“โพธิสัตว์”นั้น มีลำดับตั้งแต่“โพธิสัตว์ระดับ ๑”ถึงขั้นสูงสุดเป็น“ระดับ ๙”อันเป็นขั้นสูงสุดคือ ขั้น“สัมมาสัมโพธิญาณ” ได้แก่

๑. โสดาบันโพธิสัตว์ ๒.สกิทาคามีโพธิสัตว์ ๓.อนาคามีโพธิสัตว์ ๔.อรหันต์โพธิสัตว์ ๕.อนุโพธิสัตว์ ๖.อนิยตโพธิสัตว์ ๗.นิยตโพธิสัตว์ ๘.มหาโพธิสัตว์ ๙.อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสูงสุด

ซึ่งมีผู้อยากเป็น“โพธิสัตว์” แต่“มิจฉาทิฏฐิ” ไม่รู้จักรู้แจ้งว่าจะทำ“กาย”อย่างไร? จะทำ“จิต”อย่างไร? จึงจะมีคุณวิเศษพัฒนาขึ้นเป็น“โพธิสัตว์”ได้

เพราะไม่รู้เบื้องต้นจะทำอย่างไร? จะขึ้นต้นกันตรงไหน? ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จะมีอย่างไร? ไม่รู้จักเลย

ได้แต่“อยากเป็น” แล้วก็มั่วประพฤติไปเองไป ไม่มีหลักเกณฑ์ตามสัจธรรม

(๔๑๘) สู่เส้นทางอรหันต์หรือเส้นทางโพธิสัตว์ ก็ต้องเริ่มต้นที่"กาย"!

เริ่มตั้งแต่คำว่า "กาย" คำแรกเลย ที่ผู้จะศึกษาความเป็นพุทธศาสนานั้น จะต้องเรียนรู้ก่อนอื่นใดอื่น นั่นคือ เรียนรู้"กาย"นี่เอง

เช่น ต้องเริ่มกันที่"สักกายทิฏฐิ" อันเป็น"สังโยชน์"ข้อที่ ๑ ใน"สังโยชน์ ๑๐ ข้อ"

ซึ่งจะต้องเรียนรู้ทำ"ความเข้าใจ"ให้ถูกต้อง เป็นข้อแรกกันทีเดียว

ถ้าแม้นข้อแรกนี้ก็"มิจฉาทิฏฐิ"เป็นข้อต้นเสียแล้ว

ในกระบวนการปฏิบัติทั้งหลายก็เป็นอันเดินทางผิดแน่นอน

ย่อมไม่บรรลุ"สัมมาผล"เป็นเด็ดขาด

ซึ่งการทำความเข้าใจใน"สักกาย(กายของตน)"นี้แหละ

ที่จะต้องมี"สัมมาทิฏฐิ(เข้าใจให้ถูกต้อง)"ให้ได้ทั้งคำว่า"กาย" และทั้งคำว่า"สัก"

ที่หมายถึง"อันเป็นของตน"นั่นเองให้ถูกแท้อีกด้วย

(๔๑๙) พ้นสักกายทิฏฐิ คือสังโยชน์ข้อที่ ๑!

ดังนั้น ทั้ง"ส หรือ สัก"ที่หมายถึง"อันเป็นของตน"

คุณก็ต้องมีความเข้าใจ(ทิฏฐิ)ถูกต้องถ่องแท้ให้ได้ก่อน

นั่นคือ "พ้นสักกายทิฏฐิ" ซึ่งเป็น"สังโยชน์ข้อที่ ๑

แล้วคุณจึงจะทำ"การกำหนดรู้ (ใช้ความเป็น'สัญญา'ของคุณเอง)" เพื่อศึกษาความเป็น"กาย"ที่มีทั้งความหลากหลาย"มิติ"

และมีทั้งความมากมายของ"นัย"ที่คุณจะต้องวินิจฉัยวิจัยวิจารกระทั่ง"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความเป็น"กาย"

ได้ถ้วนครบมากที่สุด บริบูรณ์ที่สุดเท่าที่คุณจะทำได้

ตามความเก่งที่สามารถของตนเอง

และทั้งความเป็น“กาย”นี้แหละ มันมีความหลากหลาย “นัยะ”มากมาย“มิติ”เหลือเกิน ที่คนไทยยุคปัจจุบันนี้ได้พากัน“มิจฉาทิฏฐิ”กันไปอย่างสุดโต่งหลงว่าเป็น“วัตถุ” และมีภาวะแค่“๑”เท่านั้นด้วย

มันจึงน่าสงสารชาวพุทธในยุคนี้จริงๆ!

(๔๒๐) การแยกแยะ“กาย” อย่างวิจิตรพิสดาร “กาย” คืออะไรบ้าง?

ตั้งใจพิจารณาตามอาตมาจะแยกแยะความวิจิตรพิสดารของคำว่า“กาย”นี้ ให้ฟังกันชนิดที่คุณไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลยแน่ๆ

๑. กาย คำนี้แปลว่า องค์ประชุม, กอง, หมู่, ฝูง, หมวดแห่งเจตสิก

เช่น หมู่, กอง, องค์ประชุมของเวทนา-สัญญา-สังขาร เป็นต้น

ความหมายนี้ทุกวันนี้ก็ยังมีการแปลไว้ในพจนานุกรมบาลี-ไทยกันอยู่

ซึ่งมันก็ยืนยันความหมายเดิมอยู่ แต่คนในสังคมปัจจุบันนี้ได้เข้าใจผิดไปจาก“ความหมายเดิมแท้จริง”นั้นแล้ว

ชนิดที่กล่าวได้ว่า ไม่เหลือตามความหมายเดิมนั้นกันเลย

๒. กาย คือ จิต-มโน-วิญญาณ ที่สังขารกันโดยมีวัตถุธรรมภายนอกร่วมอยู่ด้วยในชีวิตสัตวโลก

แต่ทุกวันนี้พากันเข้าใจผิดไปเป็น“ร่างภายนอกหรือสรีระ(body) ที่เป็นรูปธรรม”อย่างเดียว

หรือหมายถึงส่วนที่เป็น“วัตถุ”อันไม่มี“จิต-มโน-วิญญาณ”ร่วม

ด้วยเลย

๓. กาย ต้องมี“๒ ภาวะ”ขึ้นไปเสมอ และต้องมี“จิต”ร่วมด้วยอยู่เสมอ จึงชื่อว่า“ภาวะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”เสมอ

ถ้าไม่มี“จิต”ร่วมด้วยจึงเป็นสภาพที่“ไม่มีกาย” เช่น ความเป็น“พีชนิยาม”ไม่มี“กาย”เป็นต้น

๔. กาย ต้องมี“ภายนอก”ด้วย “ภายใน”ด้วยตลอด ไม่ขาดกัน

๕. กาย ถ้าใครเข้าใจว่า หมายถึงภาวะเดียวแค่นั้นก็“มิจฉาทิฏฐิ” ไปเลย หรือยิ่งเข้าใจว่า “กาย”เป็น“วัตถุ” ก็ยิ่งผิดใหญ่ มิจฉาเต็มๆ

๖. “การแยกกาย-แยกจิต”นั้นพระพุทธเจ้าทรงให้อุปัชฌาย์ทุกองค์ต้องสอน“การแยกกาย-แยกจิต”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แก่สัทธิวิหาริกเป็นสำคัญก่อนอื่นทีเดียว

โดยมี“มูลกรรมฐาน ๕” ได้แก่ ผม(เกษา),ขน(โลมา),เล็บ(นขา),ฟัน(ทันตา),หนัง(ตโจ) อันเป็น“กายภายนอก ๕ ชนิด”ที่มีอยู่ในตัวทุกคน

ซึ่งใช้ผมหรือขนหรือเล็บหรือฟันหรือหนัง เป็นอุปกรณ์การศึกษาปฏิบัติ

เพื่อทำ“ธรรมนิยาม ๕”ให้ตนได้สำเร็จ

จึงจะสามารถรู้ตนเองได้ว่า

เราปฏิบัติบรรลุธรรมจริงหรือไม่?

ได้อย่างไร?

แค่ไหนแล้ว?

ไม่เช่นนั้นก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตามความเป็นจริงได้เลยว่า เราปฏิบัติธรรมมีมรรค-มีผล

(๔๒๑) มูลกรรมฐาน ๕... ผมขนเล็บฟันหนัง ท่านสอนให้พิจารณาอย่างไร?

ก็ขออธิบายขยายความละเอียดแทรกไว้ในข้อ ๖ นี้ ก็จะมากสักหน่อย เพราะเป็นนัยสำคัญที่ควรจะรู้ไว้เสียเลยในตอนนี้

ผู้ที่สามารถปฏิบัติอย่างสัมมาทิฏฐิเมื่อเกิดมรรคผล

ตนเองก็จะสามารถ"กำหนดรู้(สัญญา)"ความเป็น"ธรรมนิยาม ๕"จาก"ผมหรือขนหรือเล็บหรือฟันหรือหนัง"อย่างใดอย่างหนึ่ง

จากความเป็น"กาย" จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"กายในกาย"

โดยพิจารณาจาก"ผม"ของตน จาก"ขน"ของตน จาก"เล็บ" จาก"ฟัน"จาก"หนัง"ของตน อันเป็น"กรรมฐาน ๕ อย่าง"นี่แหละ

ว่า เมื่อใด? อย่างไร? แค่ไหน?

อาการใน"ผม"ของเรา ยังเป็น"กาย"อยู่ อาการอย่างใด"ไม่เป็นกาย"แล้ว

กลายเป็น"อุตุธาตุ"ไปแล้ว

ไม่มี"ชีวะ"แล้ว

ไม่มีภาวะของ"ความรู้สึก(เวทนา)ดั่ง"ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม"ไปแล้ว

ไม่ใช่แม้แต่"พีชนิยาม" ไม่ใช่"จิตนิยาม"

หรือพูดอย่างเต็มสภาพก็คือ ปฏิบัติธรรมถึงขั้นทำความเป็น"นิโรธ"แล้วได้สำเร็จ

(๔๒๒) ทำกายนอก ทำกายใน ทำนิโรธ!

ซึ่ง"นิโรธ"หมายถึง "ดับ"หรือ"ความไม่ปรากฏ"ภาวะนั้น

นักปฏิบัติธรรมจึงต้องมี"ความเข้าใจที่ถูกต้อง(สัมมาทิฏฐิ)"ใน

ภาวะที่เป็น“ความไม่ปรากฏกายในกาย”ของ“เทฺว(เทฺว = ภาวะ ๒)”

อันเป็นภาวะของ“นิโรธ”

หรือภาวะ“วิหาร(การอยู่,การเป็นเครื่องอยู่)ของ“เวทนาในเวทนา” หรือของ“จิตในจิต” หรือของ“ธรรมในธรรม”

ที่ไม่มี“กายในกาย”ส่วนหนึ่ง แต่ยัง“มีอยู่”ส่วนหนึ่ง

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการของ“นิโรธ” ซึ่งเป็น “การดับกิเลส”สำเร็จ(ดับเฉพาะกิเลสนะ!)

ที่มีผลทำให้แก่“กายในกาย”และ“จิตในจิต”ของตน

หรือเจาะละเอียดลงไปถึง“ดับกิเลส”อันเป็น“เหตุ” ให้มี“การดับเวทนาในเวทนา”

ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า “ดูกรอานนท์ ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง ด้วยประการฉะนี้ (เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทายะ เอกสโมสรณา ภวันติ)”

ดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐

(๔๒๓) การกำหนดรู้“กาย”ได้ถูกต้อง ย่อมทำ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ได้สำเร็จ!

ซึ่งผู้ปฏิบัติต้องมีความรู้ในความเป็น“สัญญา”

สามารถทำ“การกำหนดรู้”ความเป็น“กาย”สัมมาทิฏฐิ

จึงจะทำ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ของตนเกิดผลถึงขั้น“นิโรธ”ได้สำเร็จ

และต้องในขณะที่มี“วิญญาณฐิติ ๗(นั่นคือ วิญญาณตั้งอยู่)”

อันจะไม่ใช่“การดับทั้งวิญญาณ”จนกระทั่งไม่มี“ธาตุรู้”เลย

เป็นอันขาด

จึงจะทำความเป็น“สัตว์”ของตนให้หมดไปจาก“จิต”ของตนได้จริง โดยลำดับด้วย“อนุปุพพวิหาร ๙”(รูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ และสัญญาเวทยิตนิโรธ ๑)

ซึ่งแตกต่างจาก“อนุปุพพนิโรธ ๙”ที่มี“ความดับ” อย่างมีนัยสำคัญที่ต้องพิจารณากันให้คมๆ[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๕๕ กับข้อ ๓๕๖]

(๔๒๔) อย่างไรนิโรธดำ อย่างไรนิโรธขาว!

เฉพาะอย่างยิ่งในความเป็น“นิโรธ”คำเดียว

ฝ่ายนี้เข้าใจว่า“ดับ(นิโรธ)”นั้นคือ ดับไปหมดทั้ง“เวทนา”ทั้ง“สัญญา”!

ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจคำว่า“สัญญา เวทยิต นิโรธ”ที่อยู่ใน“อนุปุพพวิหาร ๙”นั้น

“ดับ”ด้วยการใช้“สัญญา”ทำงานกำหนดรู้เฉพาะ“กิเลส”อย่างแม่นคมชัด

จึงเป็นผู้ปฏิบัติมีทั้ง“สัญญา”ทำงาน มีทั้ง“เวทนาในเวทนา”ที่ถูกแยกแยะแล้วจึงจัดการ“ดับ”เฉพาะกิเลส

แต่“อนุปุพพนิโรธ”นั้น ไม่มี“สัญญา เวทยิต”ทำงานเลย

มีเฉพาะ“นิโรธ”ถ่ายเดียว ดื้อๆ ทื่อๆ ซื่อๆ

ส่วนของพุทธที่“สัมมาทิฏฐิ”นั้น

เป็น“นิโรธ”ที่มีทั้ง“สัญญา” ที่กำหนดรู้“เวทนา”อย่างละเอียดลออหมดจดครบถ้วน

แล้วจัดการกับ“กิเลส”เท่านั้นที่“นิโรธ”

(๔๒๕) ภาวะนิโรธ แต่จิตยังทำงานอยู่

"จิต"จึงยิ่งแจ่มใสสะอาดทำงานอย่างแจ้งกระจ่างสว่างอยู่

คือ"จิต"ยังมี"อยู่"(วิหรติ) และ"เวทนา"ส่วนที่ยัง"อยู่"ก็ยังมีอยู่

ทรงสภาพ"จิตประเสริฐวิเศษ"ทำงานอยู่ให้แก่มนุษยชาติในโลก ตราบที่ยังไม่ทำ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"ไปขั้นสุดแห่งที่สุด

ฉะนี้เอง คือ ลักษณะ"นิพพาน"ที่ผู้ทำ"อรหัตตผล"สำเร็จในตนจริง

ซึ่งเป็นการทำคุณวิเศษอันสำคัญยิ่งของพุทธได้สำเร็จคือ...

ทำ"กายในกาย" ให้"ไม่มีกายในกาย" อยู่ใน"กาย"อย่างเป็นจริง!

(๔๒๖) ผู้นี้คือ"สอุปาทิเสสนิพพาน"!

ผู้ปฏิบัติได้เช่นนี้ก็นับว่า มันทำส่วนที่"ไม่ใช่กาย"ในจิตได้แล้ว

นั่นคือ ส่วนที่"ดับ"ได้แล้วนี้

"ชีวะ"ก็"ไม่เป็นแล้ว-หมดสภาพชีวะแล้ว"

จึงเป็น"วัตถุธาตุ"ที่ไม่มี"เวทนา" ไม่มี"วิญญาณ" เรียกโดยศัพท์วิชาการว่า "อนุปาทินนกสังขาร"

คือ สังขารที่ไม่มีวิญญาณครอง หรือสังขารที่ไม่มีใจครอง

หรือเรียกเต็มๆในพระอรหันต์ที่บรรลุ"นิพพาน"นี้ว่า ผู้"สอุปาทิเสสนิพพาน(นิพพานยังมีอุปาทิเหลือ,ดับกิเลสแต่ยังมีขันธ์ ๕ เหลือ)"

เพราะตน"ทำใจในใจ"ของตนด้วยการทำ"อภิสังขาร(การจัดการ

ปรุงแต่งได้อย่างยิ่งเป็นโลกุตระ)”ถึงขั้น“ปุญญาภิสังขาร(การปรุงแต่งถึงขั้นชำระกิเลสด้วยความสามารถ เรียกได้ว่าจัดการกับจิตสำเร็จ“บุญ”)”ก็อย่างนี้

ผลสำเร็จของภาวะ“บุญ”[ไม่ใช่“ได้บุญ”ดอกนะ! แต่เป็นภาวะของพลังงานจิตมีประสิทธิภาพถึงขั้น“ชำระกิเลสสำเร็จ”เรียกด้วยภาษาว่า“บุญ”] ซึ่งในจิตเรา“ไม่สุข-ไม่ทุกข์(อุเบกขาเวทนา)”ได้แล้วจริง

เป็น“การพ้นทุกขอาริยสัจ”ของพุทธ เพราะ“ดับกิเลสที่เป็นเหตุ”ได้ ด้วยพลังงาน“ปัญญา”แท้ๆ

(๔๒๗) การแยกกายแยกจิตตามกระบวนการธรรมนิยาม ๕ โดยใช้กายภายนอกเป็น ๕ เป็นตัวศึกษา!

ซึ่งผู้จะปฏิบัติธรรม“ทำใจในใจ”ของตนสำเร็จได้ดังว่านี้

ก็ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“การแยกกาย-แยกจิต”ตามกระบวนการของ“ธรรมนิยาม ๕”

ที่จะเรียนรู้พิสูจน์กำหนดรู้ได้จากการอ่าน“อาการ”ใน“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”

ที่เป็น“กายภายนอก ๕ ชนิด”นั่นเอง

ว่า อย่างไร? เมื่อใด? มันมีอาการเป็น“อุตุนิยาม” อย่างไร? เมื่อใด?

มันมีอาการเป็น“พีชนิยาม” อย่างไร? เมื่อใด?

มันมีอาการเป็น“จิตนิยาม” อย่างไร? เมื่อใด?

มันมีอาการเป็น“กรรมนิยาม” อย่างไร? เมื่อใด?

มันมีอาการตาม“ธรรมนิยาม”อย่างนั้นอย่างนี้

“ธรรมนิยาม ๕”นี้จะเป็น“อาการ”ที่ปรากฏ“ลักษณะ ๕”ใน

"จิต"ตนได้

คนผู้นั้นต้องศึกษาปฏิบัติสำเร็จ"ผล"ตามคำสอนพระพุทธเจ้า

"ลักษณะ ๕"ของ"ธรรมนิยาม ๕"นั้นก็ขอพูดซ้ำอีกคือ "(๑)อุตุนิยาม (๒)พีชนิยาม (๓)จิตนิยาม (๔)กรรมนิยาม (๕)ธรรมนิยาม"

และ"ธรรมนิยาม ๕"ที่พิสูจน์ได้นี้

ผู้ศึกษาจาก"ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง"ซึ่งเป็น"กาย"ภายนอก ๕ชนิดของ"อาการ ๓๒(ทวัตติงสาการ)"

อันเป็นส่วนประกอบลักษณะต่างๆทั้งภายนอกและภายในของคนทุกคน

ที่ผู้ศึกษาจะสามารถเรียนรู้ใช้แยกแยะให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ทุกคน

(๔๒๘) ร่างกายนี้มีอวัยวะ ๓๒ จึงมีอาการ ๓๒ เป็นอยู่อย่างปรุงแต่งคือ"สังขาร"!

"อาการ ๓๒"ภาษาบาลีคือ ทวัตติงสาการ นี้คือ ส่วนประกอบที่มีลักษณะต่างๆ กัน ๓๒ อย่าง ในร่างกาย

ได้แก่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไส้ใหญ่ ไส้น้อย อาหารใหม่ อาหารเก่า(อุจจาระ) มันสมอง ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มันเหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ มูตร(ปัสสาวะ)

ท่านทรงเรียก"อวัยวะทั้ง ๓๒"นี้ว่า มันเป็นอยู่อย่างปรุงแต่งคือเป็น"สังขาร"

จึงมี"อาการ"ของแต่ละอวัยวะ ทั้ง ๓๒ เรียกกันสั้นๆก็เรียกว่า "อาการ"

แต่ละอวัยวะจึงมี“อาการ”ของแต่ละอวัยวะ

(๔๒๙) ๕ อาการคือ ผมขนเล็บฟันหนัง ใช้เป็นอุปกรณ์การศึกษา แยกกาย-จิตให้รู้แจ้งธรรมนิยาม ๕!

ซึ่งส่วนภายนอก“๕อาการ” คือ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง นั้นเป็นแต่ละชนิด

เราสามารถใช้เป็นอุปกรณ์ในการศึกษา เพื่อเรียนรู้“การแยกกาย-แยกจิต”ให้รู้แจ้ง“ธรรมนิยาม ๕”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

ผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ส่วนไหน? เมื่อใด? อย่างไร?

ที่มันไม่ใช่“กาย”แล้ว มันเป็น“วัตถุ”ไปแล้ว

เป็น“อุตุนิยาม” ไม่มีชีวะแล้ว

ถ้าส่วนใดที่หลุดขาดออกไปจาก“ร่าง(สรีระ,body)”ของเราแล้ว

เราก็เข้าใจง่าย ว่าส่วนนั้นไม่ใช่“กาย”ของเราแน่

เช่น เราตัด“ผม”ของเราขาดออกไปจาก“ผม”ส่วนที่มันยังติดอยู่กับ“ร่างกาย”ของเราแล้ว

ส่วนที่ถูกตัดขาดออกไปจาก“ร่าง”นั้นก็ไม่ใช่“กาย” มันก็รู้ได้ง่าย พอเข้าใจได้กันทุกคน ไม่ยาก ..ใช่มั้ย?

(๔๓๐) กรณีศึกษา“ผม”เป็น“อุตุ”อย่างไร?

เพราะมันขาด“ชีวะ”จาก“ร่าง”จากตัวตนไปแล้ว คนละส่วนไปแล้ว

มันขาดจากกันเด็ดขาด มันแยกกันอยู่ชัดๆ ว่า ไม่ใช่ส่วนที่จะเกี่ยวข้องกับชีวิตร่างกายของเราแล้ว

ก็เห็นได้โต้งๆ ว่า เป็น“อุตุ”

ว่า ส่วนที่ขาดจากกันเด็ดขาดที่ไม่มี“จิต”ร่วมอยู่แล้วนั้น ส่วนนี้ก็คือ ไม่ใช่“กาย

ขาดความเป็น“กาย”ไปเด็ดขาดแล้ว

เป็น“อุตุ”ไปแล้ว ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่สามารถทำ“จิตในจิต” ให้“อกุศลจิต”อันคือ ส่วนที่เป็น“กิเลสในจิต(สราคะหรือสโทสะหรือสโมหะ)”นี้แหละ

“ไม่ให้เป็นกาย-ขาดความเป็นกาย” เป็น“อุตุ”ที่ยังอยู่ใน“จิต”ของเราได้สำเร็จ

หรือจะให้ละเอียดลงไปอีกก็คือถึง“เวทนาในเวทนา(ก็คือจิตในจิตหรือเวทนาเจตสิก)” จัดการ(อภิสังขาร)ทำกิเลสในจิตของตนให้ตายไปเป็น“อุตุ”

หรือจะพิจารณาจากขนก็ดี เล็บก็ดี ฟันก็ดี หนังก็ดี ก็พิจารณาได้ ก็นัยะเยี่ยงเดียวกัน

ต่างก็ใช้เรียนรู้การแยก“กาย” แยก“จิต”ได้เช่นเดียวกันจาก“อาการที่มีภายนอก”ทั้ง ๕ นั้น

แต่ขณะนี้ เราใช้ความเป็น“ผม”เป็นตัวอย่างในการอธิบาย

เท่าที่เคยอธิบายมา อาตมามักจะใช้“เล็บ”เป็นอุปกรณ์อธิบาย แต่คราวนี้ขอใช้“ผม”ลองดู คงไม่สับสนนะ

ทีนี้ถ้า“ผม”ส่วนที่ยังไม่ขาดออกไปจากที่มันติดอยู่กับ“ร่างกาย”ของเราล่ะ

ก็กำหนดให้รู้ว่า“ผม”ส่วนไหน? ตรงไหน? ที่มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว

และ“ผม”ส่วนไหนที่มันยังนับว่า“เป็น“กาย”ของเราอยู่

(๔๓๑) อุปกรณ์เรียนรู้แยก“ธรรมนิยาม ๕” ได้ดีที่สุดคือ“เวทนา”!

ก็จะต้องเรียนรู้ได้ที่“เวทนา”นี้แหละ

ที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้อย่างถ่องแท้สัมบูรณ์

ไม่มีส่วนสิ่งอื่นใดที่จะสามารถใช้เป็นอุปกรณ์เรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการแยก“ธรรมนิยาม ๕”ได้ดีที่สุด และสัมบูรณ์ที่สุดได้เท่า“เวทนา”นี้เลย (เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ ; ตรวจดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

การเรียนรู้จึงอ่าน“ความรู้สึก”ที่บาลีคือ“เวทนา”นี่เอง

ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา”

ขณะที่เรามี“การสัมผัส”อยู่กับ“เหตุภายนอก”ขณะนั้นอยู่ในปัจจุบันชาติ(ทิฏฐกาล)เลย

แล้วเกิด“อาการของความรู้สึกภายในขึ้นมา”ในใจเรา

เราก็อ่าน“ความจริง”กันตรงนี้ว่า มันมี“อาการของความรู้สึก”.. สุขหรือทุกข์ หรือไม่?

แต่ถ้าเป็นการทำให้“ไม่มีความสุข-ไม่มีความทุกข์”ได้ชนิดที่“ไม่มีสัมผัสภายนอก”เลย

รู้สึกอยู่แต่“ภายในภวังค์” แบบนี้มันก็ไม่มี“กาย”

การ“หลับตา”ปฏิบัตินี้แหละ คือผู้ยังเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ เพราะมันไม่มีความเป็น“กายภายนอก ๕”ตั้งแต่ต้นแล้ว จึงไม่ชื่อว่า มี“กาย”

(๔๓๒) ปฏิบัติไม่มีกายย่อมไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ อาสวะย่อมไม่สิ้น!

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“กาย”นั้นก็เท่ากับ“ไม่ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำให้กิเลสถึงขั้น“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว”ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ ว่าด้วย“บุคคล ๙ จำพวก”

เพราะเมื่อ“กาย”ไม่มี“สัมผัสภายนอก ๕”เลย

แม้จะมีทฤษฎี“วิโมกข์ ๘”มันก็ปฏิบัติไม่ได้

ก็ไปปฏิบัติ“หลับตา”เสียนี่ ไม่มี“กายภายนอก ๕”

มันก็เป็นการปฏิบัติที่“ผิด”ทฤษฎี“วิโมกข์ ๘”อยู่แล้ว

(๔๓๓) วิโมกข์ ๘ ต้องมีภาวะ ๒ คือรูปกับนาม!

ชัดเจนมั้ยว่า “ทฤษฎีวิโมกข์ ๘”นั้นต้องมี“ภาวะ ๒”ได้แก่ “รูปกับนาม”

นี่คือข้อกำหนดใน“วิโมกข์ ๘”ข้อที่ ๑ ก็ยืนยันว่า “รูปี รูปานิ ปัสสติ”

รูปี คือ รูป และรูปานิ คือ ผู้ที่จะเห็นรูป (ผู้หลับตาหรือผู้ตาบอดหรือผู้ไม่มีสัญญาในรูปนั้นๆ ผู้นั้นก็ไม่เห็นรูปนั้นแน่) ปัสสติ คือ เห็น

เมื่อมี“รูป”และมี“ผู้ที่จะเห็นรูป”(ภาวะ ๒)

เกิดการ“สัมผัส”ด้วย“ตา”(ตากระทบรูป) ก็ต้อง“เห็น” ขึ้นมาแน่

บาลีว่า“ปัสสติ”นี่เอง

แต่ถ้าไม่มี“ภาวะ ๒”(ตากับรูป เป็นต้น)ทำงานครบหน้าที่ ก็ไม่เกิด“การเห็น(ปัสสติ)”ขึ้นมาได้

จึงต้องมี“การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ก็ดี ผู้“ตาบอด”ก็ดี

แม้แต่ผู้“ตากระทบรูป”อยู่แท้ๆ แต่“ไม่มีสัญญา(อสัญญี)”ทำงาน ผู้นั้นย่อมไม่มี“การเห็น”ขึ้นมาได้

(๔๓๔) วิโมกข์ ๘ ครบทุกข้อ จึงจะได้"สัญญาเวทยิตนิโรธ"!

นั่นคือ "วิโมกข์ ๘"ต้องมีตั้งแต่ข้อ ๑ ครบถึงข้อที่ ๘ จึงจะบรรลุ "สัญญา เวทยิต นิโรธ"ที่เป็น"สัมมาทิฏฐิ"ถูกตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ถ้าเรียก"วิโมกข์ ๘"ว่า เป็น"สมาบัติ"ก็ต้องเป็น"สมาบัติแบบพุทธ" ไม่ใช่"สมาบัติ"แบบเดียรถีย์ ที่"หลับตา"ปฏิบัติแน่ๆ

จึงจะบรรลุ"สัญญาเวทยิต นิโรธ" อันไม่ใช่บรรลุ"อสัญญีสัตว์(สัตตาวาส ข้อที่ ๕)"เลย

"สัตตาวาส ๙"นั้น คือ ผู้ยังมี"อวิชชา"ก็เป็น"สัตว์"อยู่ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง หรือเป็นอยู่หมดทั้ง ๙ อย่าง

ส่วนผู้ที่ปฏิบัติเป็น"สัมมาทิฏฐิ" เช่น ผู้ปฏิบัติในขณะมี"วิญญาณฐิติ ๗" ก็สามารถบรรลุ"สัญญา เวทยิต นิโรธ"

หรือบรรลุ"นิพพาน"ได้จริงในขณะที่มี"กาย"หรือมี"ตา,หู,จมูก,ลิ้น,โผฏฐัพพะ"ทำหน้าที่"กำหนดรู้อยู่(มีสัญญาที่กำหนดรู้ภายนอกอยู่ = วิญญาณฐิติ ๗)

(๔๓๕) ความหมายของ"สัมภเวสี"

ผู้ที่"วิญญาณ"ยังไม่มี"ที่เกิด(สัมภวะ")หรือไม่มี"ที่ตั้ง(ฐิติ)" เรียกอาการของ"ธาตุรู้"ชนิดนี้ว่า "สัมภเวสี"

"สัมภเวสี"คือ "วิญญาณ"ที่ไม่มี"ที่ตั้ง(ฐิติ)"หรือไม่มี"แดนเกิด(สัมภวะหรือปภวะ)"

"วิญญาณ"ในแบบศาสนาพุทธ ต้องมี"แดนเกิด"ต้องมี"ที่ตั้ง"

"ที่ตั้ง(ฐิติ)"หรือ"แดนเกิด(สัมภวะหรือปภวะ)"อันจะใช้ศึกษาได้นั้นคือ

เกิดที่“ตาสัมผัสรูป-หูสัมผัสเสียง-จมูกสัมผัสกลิ่น,ลิ้นสัมผัสรส,กายสัมผัสโผฏฐัพพะ”

๕ ทวารนี้แหละที่จะเป็น“ที่ตั้งหรือแดนเกิด”ให้เราก็รู้ ผู้อื่นก็สามารถร่วมรู้ได้ด้วยเป็น“กายสักขี”

“กายสักขี”คือ มี“กาย”เป็น“พยาน” ร่วมตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ร่วมเห็นกับตา ร่วมรู้ด้วยกันกับผู้อื่นทั้งหลายได้(มิใช่รู้เห็นอยู่แต่ผู้เดียวเท่านั้น)

(๔๓๖) ความหลงผิดคิดว่า“วิญญาณ”คือธาตุรู้ที่ล่องลอยไปโน่นไปนี่!

ซึ่งผู้“อวิชชา”เข้าใจผิดว่า “วิญญาณ”นั้นคือ “ธาตุรู้”ที่“ล่องลอย”อยู่ในที่ไหนๆต่อไหนๆ ทั่วไปหมด

เป็น“ธาตุรู้”ที่อยู่ใน“ภพภายในจิตของตนผู้เดียว”ที่ไม่เกี่ยวกับ“สัตว์อื่นหรือคนอื่น”ที่สัมผัสเป็น“ภายนอก”ร่วมรู้กับ“สัตว์อื่นหรือคนอื่น”

กำหนดหมาย(สัญญา)เอาแต่ “ธาตุรู้”ของตนอิสระเสรีผู้เดียวที่ตนจะเป็นอะไร เป็นอย่างไรใครก็ไม่ต้องไปรู้ร่วมด้วย

“ตนเอง”อิสระอยู่เอง เป็นไปตามแต่ตัวเองจะเป็นจะไป

จะ“จริง”หรือ“ไม่จริง” ใครจะ“รู้”หรือ“ไม่รู้”ก็เป็นสิทธิ์ส่วนตัวแต่ผู้เดียว

ตนรู้เห็นเป็นจริงเด็ดขาดผู้เดียว ไม่มีใครมีสิทธิ์มากำหนดให้ตนได้ ตนมี เป็นอันขาด(ราวกับพระเจ้าปานนั้นเลย ราวกับผู้บรรลุที่สัมมาทิฏฐิ ก็ไม่ปาน)

(๔๓๗) ล่องลอยรู้อยู่คนเดียว!

ซึ่งจะ“ล่องลอย”ไปไหนต่อไหนตามอำเภอใจในภวังค์ หรือเป็น“วิญญาณ”ที่ไม่มี“ที่ตั้ง(ฐิติ)”หรือไม่มี“แดนเกิด(สัมภวะ,ปภวะ)” โดยใครๆ

อื่นใดไม่ต้องมาร่วมรู้-ร่วมเห็นด้วยหรอก "ตนรู้ในตนคนเดียวแค่นั้น"

แท้ที่จริงนั้นคนผู้นี้ก็คือ ผู้มี"อัตตาเต็มตัวเต็มบ้อง"นั่นเอง!

"สัมภเวสี"จึงเป็น"ธาตุรู้"ที่ไม่มีที่ตั้ง-ไม่มีแดนเกิด"อันไม่สามารถสัมผัสศึกษาปฏิบัติกันให้รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริงกันอย่างบริบูรณ์ได้เลย

(๔๓๘) วิญญาณต้องมีแดนเกิด มีที่ตั้ง กำหนดรู้ได้ใน"กาย"!

"วิญญาณ"ที่คนเราจะสามารถศึกษาได้นั้นต้องมี"แดนเกิด"หรือต้องมี"ที่ตั้ง"ที่สามารถ"กำหนดรู้ได้อย่างแม่นยำใน"กาย"ของคนนี้เอง

"ที่ตั้ง"หรือ"แดนเกิด"นั้นได้แก่ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย

อัน"ใจ"ของเราจะสามารถ"รู้จัก"

แล้วจึงจะสามารถเรียนรู้จาก"รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ"

กระทั่ง"รู้แจ้ง"กระจะกระจ่างถ้วนรอบใน"อาริยสัจ ๔"ที่เป็น"สัจจะมีหนึ่งเดียวในโลก"ได้สัมบูรณ์ จึง"รู้จริง"ได้ด้วยประการฉะนี้

(๔๓๙) "สัจจะมีหนึ่งเดียว" รวบรวมได้ประมาณนี้ แต่มีข้อสังเกตว่ามี "สัมมาทิฏฐิ"เป็นตัวแรกเริ่ม!

ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้นั้นรวบรวมมาจะมีอยู่ดังนี้

๑. ต้องสัมมาทิฏฐิในความเป็น"กาย" เป็น"สัญญา" จึงจะสามารถกำ จัดความเป็น"สัตตาวาส ๙"ในขณะมี"วิญญาณฐีติ ๗"ได้หมดสิ้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘ กับข้อ ๔๑)

๒. ต้องปฏิบัติในขณะมี"วิญญาณฐีติ ๗"(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑)

๓. ต้องสัมมาทิฏฐิสามารถแยก"ความรู้-ความฉลาด"ที่เป็น"เฉโก"กับ"ปัญญา"ได้ ว่า อย่างใดเป็น"โลกียะ" อย่างใดเป็น"โลกุตระ"

๔. ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗-๒๘๐) ในความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”จึงจะสามารถกำจัดความเป็น“สัตว์”ในขณะปฏิบัติที่มี“วิญญาณฐิติ ๗”กันได้หมดสิ้นความเป็น“สัตตาวาส ๙”

๕. ต้องสัมมาทิฏฐิในความเป็น“กาย”เป็น“จิต” สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”เป็น“ธรรมนิยาม ๕ (อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม)”

๖. ต้องสัมมาทิฏฐิในความเป็น“คน,มนุษย์”กับ“สัตว์โอปปาติกะ” สามารถแยกความเป็น“คน,มนุษย์”แยกความเป็น“เทพ-มาร-พรหม”ได้

๗. ต้องสัมมาทิฏฐิในความเป็น“กุศล”กับ“บุญ”ที่มีนัยสำคัญยิ่งยอด

๘. ต้องสัมมาทิฏฐิใน“ฌาน”ใน“สมาธิ” ใน“บุญ” ใน“บาป”

๙. ต้องสัมผัส(ถูกต้อง)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๖๖)

๑๐. ต้องปฏิบัติให้“สัมมาทิฏฐิ”เป็นลำดับตาม“อนุปุพพวิหาร ๙”

๑๑. ต้องสัมมาทิฏฐิในความเป็นพุทธศาสนาว่า จะไม่ใช้ข้อปฏิบัติที่เป็น“อสัญญีสัตว์” แต่จะมีผลสำเร็จเป็น“สัญญา เวทยิต นิโรธ”

๑๒. ต้องสัมมาทิฏฐิในความเป็น“นิโรธ”ที่บรรลุผลแค่ยัง“มิจฉาผล”เป็นโลกียะ กับผลที่เป็น“สัญญา เวทยิต นิโรธ”เป็นโลกุตระของพุทธ

๑๓. ต้องสัมมาทิฏฐิ ว่า ผู้ใดปฏิบัติไม่มี“วิญญาณฐิติ(ไม่มีวิญญาณตั้งอยู่ในขณะปฏิบัติ เช่น “หลับตา”ปฏิบัติ)” นั่นคือ ผู้ปฏิบัติที่ไม่มีสิทธิ์จะ“บรรลุธรรม”

ได้แก่ (ก) ผู้ที่“ตาบอด”ปฏิบัติเป็นต้น

(ข) ผู้“มีตา”แต่“หลับตา”เสีย(ผู้มิจฉาทิฏฐิปฏิบัติ) มันก็“ไม่มีกาย”ให้สัมผัส (๓)

มี“รูป”แต่“สัญญา(การทำหน้าที่กำหนดรู้ รูป”นั้นของ“สัญญา”)”ไม่ทำงาน มันก็ไม่“เห็น”รูปใน“กาย”

(๔๔๐) คำว่า“กาย”นั้น บางทีก็เรียกจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง... หากเข้าใจเนื้อหาก็ไม่สับสน!

ความเป็น“กาย”อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

“กาย”ตามพจนานุกรมแปลไว้ว่า หมู่ กอง ฝูง ประชุม ; หมวดของเจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา และสังขาร

การปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย“กาย”อยู่ตลอด จึงจะนับว่า เป็น“ฌาน-สมาธิ-วิมุตติ”ที่สัมมาทิฏฐิของพุทธ

ซึ่งต้องมีความเป็น“กาย”ในขณะปฏิบัติ นี้เป็น“เงื่อนไขหลัก”

ที่จะยืนยันว่าบุคคลผู้ที่กิเลสถึงขั้น“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (น เหว โข อัฏฐ วิโมกเข กาเยน ผุสิตวา วิหรติ ปัญญาย จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ)”

ดังบุคคลที่เป็น“ปัญญาวิมุตติ” ซึ่งเป็นผู้“อาสวะหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” ก็เริ่มนับเป็นผู้มีอรหัตตผลทีเดียว

เพราะ“อาสวะหมดสิ้นแล้ว” ไม่ใช่แค่“อาสวะบางอย่างสิ้นไป”นะ!

ผู้“อาสวะหมดสิ้นแล้ว”นั้น เริ่มนับว่า เป็น“อรหันต์”กันแล้ว

(๔๔๑) “อาสวะ”หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วย“ปัญญา”!

“ปัญญาวิมุตติ”จึงเป็นผู้ที่มี“การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” แน่นอน

จึงเป็นผู้ที่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”

สูงกว่าผู้“กายสักขี(บุคคลลำดับ ๕)”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสโต้งๆ

แม้แต่ผู้‘กายสักขี”ที่มี“อาสวะบางอย่างสิ้นไป”เห็นมั้ยว่า ก็ยังต้องมี“กาย”เป็น“สักขี(เป็นพยานหลักฐานยืนยัน)”แล้ว เป็นบุคคลขั้นที่ ๕

รองจาก“ปัญญาวิมุตติ”ซึ่งเป็นบุคคลลำดับที่ ๔

รองจากผู้“อุภโตภาควิมุตติ(ลำดับ ๓)”

จาก“ปัจเจกสัมพุทโธ(ลำดับ ๒)”

จาก“สัมมาสัมพุทโธ(ลำดับ ๑)”

ดังนั้น ผู้“ปัญญาวิมุตติ”ก็จะต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ด้วยแน่

เพราะท่านผู้นี้ย่อมปฏิบัติเป็นสัมมาทิฏฐิ คือ ต้องปฏิบัติในขณะมี“วิญญาณฐิติ ๗”ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”

และต้องมี“สัญญา”ที่ไม่ผิด ไม่วิปลาสแน่ จึงจะเป็นผู้“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้วเพราะเห็นด้วยปัญญา”ได้ปานนั้น

ถ้าแม้น“ปัญญาวิมุตติ”เป็นผู้“มิได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ก็เป็นผู้ทำให้“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”ไม่ได้!

(๔๔๒) “ปัญญาวิมุติ”ไม่ใช่แค่กิเลสบางตัวหมดสิ้น แต่ต้องถึงขั้น“อาสวะ”หมดสิ้น!

แต่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดนะว่า“ปัญญาวิมุตติ”นั้นคือ ผู้“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”!

“ปัญญาวิมุตติ”นั้นไม่ใช่แค่“บุคคลผู้ที่กิเลสบางอย่างของผู้นั้นก็หมดสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”เท่านั้น แต่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” ...ใช่มั้ย?

ก็ดูแค่ผู้ถึงขั้นมี“กายสักขี” หรือผู้“ทิฏฐิปัตตะ” หรือผู้“สัทธาวิมุต”เท่านั้น

ก็ยังสามารถทำ“อาสวะบางอย่าง ให้สิ้นไปได้”กันแล้ว

พยายามศึกษาให้แม่น ตรง คม ชัดๆ อย่าให้สับสน

[หมายเหตุ : ในพระไตรปิฎกไทย ฉบับหลวง เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ “ปัญญาวิมุตติ” ท่านแปลบาลี “น เหว โข อัฏฐ วิโมกเข กาเยน ผุสิตวา วิหรติ ปัญญาย จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ” ว่า“มิได้ถูกต้องวิโมกข์ ๘ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ แต่อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา ...ฯ” นั้นน่าจะทำให้งง สับสนย้อนแย้งกันอยู่

“ปัญญาวิมุตติ” นั้นต้องเป็นผู้“ถูกต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” จึงจะเป็นคนที่“อาสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา]

“กาย” จึงมีความสำคัญยิ่งปานฉะนี้

(๔๔๓) ยืนยันครั้งที่แปดร้อย “หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มีทางบรรลุเพราะมิจฉาทิฏฐิมาตั้งแต่ต้น!

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงชัดเจนว่า เป็นมิจฉาทิฏฐิแท้ๆ

ผู้ไม่ให้ความสำคัญในความเป็น“กาย” ปฏิบัติขาด“กาย”จึงโมฆะ!

อาตมาจึงขอยืนยันว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันปิดประตูที่จะเกิดมรรคผลในศาสนาพุทธไปเลย ไม่บรรลุ

มัน“มิจฉาทิฏฐิ”ร้อยเปอร์เซ็นต์

เมื่อไม่มี“ภายนอก” ไม่มี“ผัสสะ ๖” ก็ไม่มี“เวทนา ๖”ให้ปฏิบัติ แล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”ให้เรียนรู้ประพฤติธรรมกันจริงๆได้อย่างไร?

หรือแม้สามารถทำ“ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ในจิตได้ ก็ต้องอ่านความจริงให้ชัดอย่างสำคัญอีกว่า มันมีอย่างไร? เข้าขั้น“โลกุตระ”มั้ย?

อาการที่ไม่มี“ความรู้สึกสุขหรือทุกข์ หรือเฉยๆ = ไม่สุขไม่ทุกข์ (อทุกขมสุข,อุเบกขา)”นั้น

เราต้องแยกแยะ“อาการของความรู้สึก”ต่างๆออกว่า

มัน“รู้สึกสุขหรือไม่สุข-ทุกข์หรือไม่ทุกข์”ได้ชัดเจน

ซึ่งมันมีนัยสำคัญแตกต่างจาก“ความไม่รู้สึกเลย(นัตถิ)”อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

(๔๔๔) “เวทนา”ทุกตัวต้องอ่านอาการให้เห็นชัด ต้อง“รับรู้”ความเป็นไป!

“ความไม่รู้สึกเลย”นั้นมันก็คือ “นิโรธอย่างมิจฉาทิฏฐิ”ก็ได้

คือ ความรู้สึกใดๆมันดับไปหมดเลย

ถ้าแม้น“ความรู้สึกใดๆมันดับไปหมดเลย” อย่างนี้มันก็คือ “การดับแบบโลกีย์” แบบ“เทฺวนิยม”ธรรมดาๆ

เพราะมัน“ไม่มีความรับรู้ใดๆในจิต”ขณะนั้น

จะเพราะ“เหตุ”จากการปฏิบัติตามทฤษฎีเดียรถีย์ทั้งหลายก็ตาม

หรือมัน“พักการรับรู้ไปโดยอัตโนมัติ”ตามธรรมชาติก็ตาม

มันก็คือ “จิตดับอยู่-ไม่ทำงานรับรู้”เท่านั้น

ซึ่งยังไม่ใช่“ผล”แห่งการปฏิบัติที่“สัมมาทิฏฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

เพราะถ้าตาม“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว

มัน“ดับเฉพาะสุขกับทุกข์ที่เป็น“เวทนา”เท่านั้นให้“ไม่มี”

โดยเราไม่มี“วิปลาส ๔”แล้ว

แต่“ความรู้ยิ่ง(ปัญญา)”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ของเราขณะนั้น

และความกำหนดรู้(สัญญา)“อาการที่ไม่มีความรู้สึก(เวทนา)สุข-ทุกข์”นั้นๆก็ยัง“มี”อยู่

(๔๔๕) ต้องรู้จักรู้แจ้งจริงในการทำให้"ดับ" หรือทำให้"ไม่มี"ได้สำเร็จ!

จึงมี"การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความจริงของ"กลิ(โทษ,ภัย)"โดยเฉพาะ เราได้ปฏิบัติทำให้มัน"ดับไป"หรือ"ไม่มี"สำเร็จ

สำหรับ"ธาตุรู้"นั้นมัน"มีอยู่อย่างยิ่ง" มีอย่างเลิศยอดด้วย

คือมันมี"จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก"

มีทั้ง"สัญญา"คือ การกำหนดรู้อยู่หลัดๆเป็น"ปัจจุบัน"ที่มีทั้ง"ภายนอก-ภายใน" เป็น"กาย"อยู่โต้งๆ

ถ้าอย่างนี้ก็นี่แหละที่เราต้องแยกแยะความเป็น"กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม"กันอย่างครบถ้วนบริบูรณ์จริงๆ

คือ ต้องมี"กาย"เป็นสำคัญ และใน"กาย"นั้นต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรายละเอียดของ"เวทนา"

แล้วจัดการ"จิตในจิต-ธรรมในธรรม"

ซึ่งต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรายละเอียดของ"จิตในจิต"ที่มีกระบวนการ"เจโตปริยญาณ ๑๖"

ให้สามารถแยกแยะรู้ได้ว่า เราจัดการส่วนที่เป็น"กิเลส"ออกไปได้อย่างไร? เท่าไหร่?

จึงจะกำหนดรู้รอบถ้วนได้ว่า

เราลดละกิเลสได้หรือไม่?

และหมดสิ้น"อาสวะ"หรือยัง?

หมดสิ้นอาสวะแล้วถึงขั้น"ยั่งยืน,เที่ยงแท้,ตลอดไป,ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นแล้ว,ไม่มีอะไรจะหักล้างได้,ไม่กลับกำเริบ" บริบูรณ์สัมบูรณ์แล้วนะ!

(๔๔๖) เจโตปริยญาณ ๑๖ เครื่องมือวัด“จิต”หมด“อาสวะ”หรือยัง

“เจโตปริยญาณ ๑๖” ก็ได้แก่ “สราคะ สโทสะ สโมหะ วีตราคะ วีตโทสะ วีตโมหะ วิกขิตตังจิตตัง-สังขิตตังจิตตัง อมหัคคตัง-มหัคคตัง สอุตตรังจิตตัง-อนุตตรังจิตตัง อสมาหิตังจิตตัง-สมาหิตังจิตตัง อวิมุตตจิต-วิมุตตจิต”

ซึ่งเป็นมาตรวัดเครื่องตรวจวัดว่า “จิต”ของเราหมดสิ้นเกลี้ยงทุกเหลี่ยมทุกมุมของ“กิเลสาสวะ”แล้วหรือยัง?

(๔๔๗) เรียนรู้ “กายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม เรียนอย่างไร?

การเรียนรู้“กายในกาย”คือ การเรียนรู้รอบถ้วนทั้ง“โลก”ทั้ง“อัตตา”ที่เกี่ยวข้องกันอยู่ทั้งหมดครบ“ภายนอก-ภายใน”

ส่วน“เวทนาในเวทนา”นั้นคือ การเรียนรู้เข้าไปหา“ภายใน”ที่ต่อจาก“กาย”อีกที หรือ เรียนรู้ “เวทนา ๑๐๘”

และ“จิตในจิต”คือ การเรียนรู้“เจโตปริยญาณ ๑๖”

สำหรับการเรียนรู้“ธรรมในธรรม”

นั้นคือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่“ทรงอยู่”หรือ“ทรงไว้”

ในเครื่องอาศัยอยู่ของเราเองทั้งหมด

ทุกเหลี่ยมทุกมุม ทุกมิติทุกนัยะ

ซึ่งจะรู้ครบทั้งในความเป็น“กุศลธรรม-อกุศลธรรม(โลกียะ)”

และทั้งในความเป็น“โลกียธรรม-โลกุตรธรรม(โลกุตระ)”

รู้ทั้งความจริงที่เป็น“เทฺว”อันคือ“จิตนิรันดร-จิตอนัตตา”

ซึ่ง“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง”แต่ละอย่างเราใช้เป็นอุปกรณ์เรียนรู้

"แยกกาย-แยกจิต"ว่าส่วนไหนที่เป็น"กาย" ส่วนไหนที่เป็น"จิต"ได้

ส่วนไหนที่ไม่ใช่"กาย"แล้ว แต่ยังมี"ชีวะ"ซึ่งยังเป็น"พืชนิยาม"อยู่

หรือส่วนไหนที่เป็น"อุตุนิยาม"ไปเลย ไม่ใช่"กาย"แล้วจริง

เช่น คนที่สิ้นลมหายใจ ตายลง ร่างกายเรียกว่า"ศพ(สวะ)" คือส่วนนี้ไม่ใช่"กายของเราแล้ว" ไม่ใช่"สก(เป็นของตน)"ของเราแล้ว

(๔๔๘) กายแตกตายธรรมดา ก็ต้องจบ แต่หาก"มิจฉาทิฏฐิ" ก็ยังยึดร่างคงอยู่เป็นตัวเป็นตน ซึ่งเป็นแค่"พืช"!

เพราะไม่ว่าคนหรือสัตว์ที่"ตาย"แล้วถึงขั้น"ธาตุจิต"ของคนผู้นั้นไม่มีพลังงานขั้น"จิต"อยู่ใน"ร่าง"แล้ว

อย่างเก่งอาจจะมีชีวะเหลือแค่"พืช"(ก็พอรู้กันอยู่นะ ว่า ในความเป็น"มนุษย์พืช"ในวงการแพทย์)

ถ้า"พลังงานพืช"นี้ไม่สามารถกลับฟื้นขึ้นมาเป็นพลังงาน"จิต"ได้อีกแล้ว "ชีวะ"นี้ก็เป็นแค่"พืช"เท่านั้น ไม่ใช่"คนหรือสัตว์หรือมนุษย์"แล้ว

แต่ผู้ที่ยัง"มิจฉาทิฏฐิ"ที่สอนกันผิดๆ ก็จะยึดว่า"ร่าง"เป็นของตน

ดังเช่นที่สอนกันในหมู่ที่"หลับตา"ทำสมาธิ หรือเทฺวนิยมส่วนใหญ่ ซึ่งไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"กาย"ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ดังที่อาตมาสาธยายอยู่อย่างยากเย็นนี้ เป็นต้น

จึงพากันยึดว่า"ร่าง"ของตนเป็น"ตัวตนของตน"อยู่

แม้ท่านผู้นี้ตายลงไปแล้ว ท่านก็ไม่ยอมทิ้งร่างของตน

จึงยังยึด"ร่างของตน"อยู่กลายเป็น"ศพ"ที่ไม่เน่าบ้าง "นั่ง

สมาธิ”ตายบ้าง

ซึ่งผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน ความเป็น“ธรรมนิยาม ๕”ก็จะหลงผิด มิจฉาทิฏฐิ จึงวิปลาสไปยึดเอาความไม่ใช่“กาย”ในตนแล้ว เป็น“กาย” ของตนอยู่

“ตายแล้ว”ก็ยังยึด“ร่าง”ที่เป็น“ศพ”ของตนอยู่ ไม่ปล่อยวาง ทิ้ง“ร่าง”นั้นให้เน่าไปตามปกติสามัญสัตวโลก

ซึ่งมันก็แสดงถึงความไม่มีปัญญา ที่รู้ความจริงตามความเป็น จริง แค่“การตาย”ของชีวิตก็ยังงมงายกันอยู่

ทั้งที่เรื่อง“การตาย”นี้แม้แต่เดรัจฉานมันก็ไม่ยึด“ร่าง”กัน แล้ว

หรือคนสามัญทั่วไป ตายแล้วก็ทิ้ง“ร่าง”นั้นไป เป็นธรรมดา

(๔๔๙) คนว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ แต่ก็ยังยึดร่างที่แตกตายเกินธรรมดา สามัญ แต่สัตว์เดรัจฉานตายแล้ว มันก็ยอมทิ้ง“ร่าง”ให้เน่า!

แต่ศึกษากันมาผิดๆ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ฉะนี้เอง

จึงยังพากัน“โง่”เกินธรรมดาสามัญ

แม้แต่“พ้นสักกายทิฏฐิ”ซึ่งเป็นแค่“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ ก็ทำ“ทิฏฐิ”ให้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายของตน” ที่บาลีว่า“สักกาย”ไม่ได้หรอก

จึง“ตาย”ไปแล้วก็ไม่ทิ้ง“ร่าง”ให้เน่า เปื่อยแยกสลายไปเป็นดิน น้ำไฟลมตามธรรมชาติของ“ชีวะ”ที่ตาย

แค่“พืช” หรือ“สัตว์”เดรัจฉาน มัน“ตาย”ลงมันทิ้ง“ร่าง”ทั้งนั้น

เพราะมันไม่“โง่” ชนิด“กลับตาลปัตร”โง่ซับโง่ซ้อนยิ่งขึ้นๆ

จึงเป็นคนที่“ยังไม่รู้” เป็นผู้“ยิ่งเรียนยิ่งโง่หนักจัด”สลับซับซ้อน

(๔๕๐) เพราะมิจฉาฯ เพราะอวิชชา ร่างที่ตายจึงปรุงแต่งสังขาร ให้เป็น“พืช”อยู่!

ยิ่งเติม“มิจฉาทิฏฐิ”ให้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”มี “อวิชชา”หนาแน่นยิ่งๆขึ้น

หลงยึดมั่นถือมั่นว่า “ร่าง”นี้ยังเป็น“กาย”ของตนอยู่

จึงงมงายอยู่กับ“ความเป็นพืช”ว่าเป็น“กาย”ของตนอยู่

แม้“ตาย”แล้วไม่มี“จิตวิญญาณ”แล้ว ก็ยัง“ยึดมั่นถือมั่น”ว่า “ร่าง”เป็น“กายของตน”กันอย่างที่เห็นและเป็นกันอยู่

มันก็“มิจฉาทิฏฐิ” หนักหนาสาหัสจัดจ้านยิ่งๆๆขึ้น

ก็น่าสงสาร น่าสังเวชใน“ความหลงผิด(โมหะ)”ชนิดนี้สุดๆ

ที่ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”กันนี้ กลับไปหลงงมงายกันอยู่

ผู้ทำได้สำเร็จชนิดนี้จึงผิดประหลาดวิตถารเลยเถิดไป

แม้แต่จากความเป็นสามัญธรรมดาของสัตวโลกทั้งหลาย

ไม่ว่าเดรัจฉานหรือคนปุถุชน เมื่อตายลงมันก็ต้องทิ้ง“ร่าง”อัน หมดสิ้นความเป็น“ชีวะ”ที่ไม่มี“จิต”แล้วนี้

ให้เปื่อยเน่าสลายไป ก็เป็นปกติตามสัญชาตญาณสัตวโลกที่ไม่ หลงผิดวิตถาร

ธรรมดาสัตวโลกมันก็“ไม่มีความหลงยึดติด”นี้กันหรอก

แต่ผู้มิจฉาทิฏฐิจัดหนักกลับ“ยิ่งยึดติดหนักจัด”เข้าไปใหญ่

เพราะเข้าใจผิดงมงายเลอะเทอะเละเทะเข้าไปอีกว่า

มันเป็น“ความวิเศษ”!

ก็เลยยิ่งโง่หนัก โง่หนา โง่อวิชชาซับซ้อนสลับสับสนกันยกใหญ่

(๔๕๑) "อุปาทาน"มนุษย์จัดเต็ม แม้"กาย"จะหมดสภาพเป็น"พืช" เป็น"อุตุ" ก็ยังหลงยึดเป็น"ตัวกู"อยู่ไม่วาย!

เหตุก็เพราะเติม"อวิชชา"ยิ่งเรียนยิ่งโง่มี"อุปาทาน"จัดหนักหน้าเพิ่มแน่นเข้าไปอีก

ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"กาย"เป็น"จิต"เป็น"พืช"หรือเป็น"อุตุ"

ยังหลงผิดยึดพลังงานที่เป็น"พืชนิยาม"ว่าเป็น"กาย"ของตนอยู่

เพราะยังไม่มีสัมมาทิฏฐิพอที่จะรู้ว่า พลังงานของความเป็น"คน"ที่มี"กาย"และ"จิต"นั้น แค่ไหน? อย่างไร? จะต้องแยกจากกันตอน"ตายสิ้นลมหายใจไปแล้ว"

ซึ่งสัตวโลกแม้เดรัจฉานมันก็รู้เป็นสามัญ

และสัตว์เดรัจฉานหรือปุถุชนสามัญธรรมดาปกติทั่วไปที่ไม่มี"อุปาทาน"ซับซ้อนผิดๆ วิตถาร

เมื่อมัน"ตาย"ลงตามสามัญมันก็ปล่อยขันธ์-ทิ้งร่างนั้นไปทันทีเป็นธรรมดาปกติสัตวโลกที่"ไม่โง่จัด"จนกระทั่งตีกลับซับซ้อนเลยเถิดเกินสามัญ

กลายเป็น"ยิ่งเรียนยิ่งโง่ยิ่งโตยิ่งเซ่อ"!

ทั้งๆ ที่"ตายทางร่างกาย"แล้ว ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าตนตายจากความเป็น"สัตว์"ที่มี"ร่างเก่า"นั้นแล้ว ทิ้งร่างนั้นได้แล้ว

แต่ก็ไม่ยอมทิ้งร่างนั้น ยังหลงยึดว่า"เป็นของตน"

เพราะยึดติด"ร่าง"ของตนอยู่ว่าเป็น"กาย"ของตนอยู่ ยังมิจฉาทิฏฐิอยู่

จึงเป็นผู้มี"ความติดยึดยิ่งกว่าปุถุชนสามัญ"หนักจัด ก็ไม่ทิ้ง"ร่างเก่า"นี้ไป!

(๔๕๒) หลงผิด เลอะเทอะ แม้“ซากศพ”แค่ไม่เน่าเปื่อย ก็สำคัญเป็นผู้วิเศษ”!

ดังนั้น คน“ตาย”แล้วเป็นสามัญแท้ๆ

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ก็ยังหลงผิดเลอะเทอะซับซ้อนไปเป็นว่า นี่แหละคือ“ความวิเศษของผู้วิเศษ”

ก็พากันหลงมิจฉาทิฏฐิกราบ“ซากศพ”ที่ตนสร้าง“อุปาทาน”อย่างแรงกล้า

ยึดมั่นหนัก จึงยังไม่เน่าเปื่อยไปตามธรรมชาติสามัญ มันก็ได้ผลด้วยแรงที่ตนเองทำเอาจนสำเร็จด้วยจิต(เป็น“มโนมยอัตตา”ชนิดหนึ่ง)

เพราะคนผู้นี้ยิ่งเรียนยิ่งมี“อวิชชา”เพิ่มหนักขึ้น

มี“อุปาทาน”ยึดมั่นถือมั่นจัดหนัก“เกินปุถุชนสามัญ”(โง่ยิ่งกว่าปุถุชนสามัญ)

จึงกลายเป็น“ร่าง”ที่ไม่เน่าอยู่ต่อไป

ผู้ที่มิจฉาทิฏฐิก็พากันหลงผิดเตลิดเปิดเปิงไปใหญ่ว่า นี่แหละคือผู้วิเศษ“ตายแล้วไม่เน่า”

ก็หลงเคารพกราบไหว้บูชา ยกย่อง“ศพผู้มิจฉาทิฏฐิอวิชชาสาหัสหนักยิ่งนักหนา”นี้ว่า“วิเศษ”!

มันก็เป็นความหลงเลอะเทอะสลับซับซ้อนไปใหญ่อย่างน่าสงสาร !

(๔๕๓) มนุษย์พืชมีพลังชีวิต มีพลังจิตแค่ไหน?

ร่างที่เป็น“มนุษย์พืช”ไปนี้ หากยังให้“อาหาร”เข้าไปใน“ร่าง”นี้

และใน“สังขาร”ภายในของคนผู้นี้ยังมีพลังงาน“พืชนิยาม”อยู่มากพอ

“ร่าง”นี้ก็จะเป็น“มนุษย์พืช”ไปได้อีกนาน

หรือดังที่ในห้องไอซียูของโรงพยาบาลทั้งหลายมีกันอยู่

ก็หลงเลี้ยง“พืช”นี้ว่าเป็น“คน”ที่ยังมี“จิต”อยู่ ทั้งๆที่พลังงานภายในนั้นไม่ใช่“จิต”แล้ว มีเพียง“พืช”เท่านั้น

หากแม้นว่า “ร่าง”นี้เป็น“พืช”ไปสนิทแล้วแท้

เหลือแต่พลังงาน“พืชนิยาม”เท่านั้น

ไม่มีพลังงานที่จะฟื้นกลับคืนมาเป็น“จิต”ได้แน่นอนแล้ว

“ร่าง”นี้ก็ไม่มี“เวทนา”

ไม่ใช่“วิญญาณ”

ไม่มี“บาป-ไม่มีบุญ”

ไม่มี“กาย”

แต่ได้กลายเป็น“พืช”ไปแล้วจริงๆ

ไม่มีกรรม-ไม่มีวิบากที่จะสั่งสมแล้ว

ไม่เป็นกุศล-ไม่เป็นอกุศล ไม่เป็นสุข-ไม่เป็นทุกข์ กันอยู่

นั่นคือ “ร่าง”นี้ ไม่ใช่มนุษย์แล้ว เป็น“พืช”ไปแล้ว

ไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญาณ มีแค่“พืชนิยาม”อยู่ในร่างนี้เท่านั้น

เป็น“ศพหรือสวะ”ที่จะเสื่อมลงไปสู่“อุตุนิยาม”ถ่ายเดียว

ไม่ฟื้นขึ้นมาสู่“จิตนิยาม”อีกแน่นอน

เพราะ“ร่าง”นี้“ตาย”แล้ว จากความเป็น“คน”ไม่มี“กาย”แล้ว

แม้จะเป็น“พืช”อยู่ ก็ไม่มี“กาย”

ซึ่งเป็นแค่“สังขาร”ที่เป็น“สังขารไร้วิญญาณครอง(อนุปาทินนก-สังขาร)”

เป็นแค่“ชีวะ”ที่ไม่มี“เวทนา”แล้วไง!

(๔๕๔) วงการแพทย์ก็ยังงง "มนุษย์พืช"ในร่างคน จะตัดสินว่าตายได้หรือยัง?

ดังนั้น จึงจะต้องศึกษาว่า ส่วนไหน? เมื่อใด? อย่างไร? ที่มันไม่ใช่"กาย"แล้ว แต่มันยังมีความเป็น"ชีวะ"อยู่ในตัวเรา

คือ เป็น"พืชนิยาม"ไปแล้ว

เพราะมัน"ไม่มีเวทนา-ไม่มีจิตหรือไม่มีวิญญาณ"กันแล้วนั่นเอง

ซึ่งมันมิใช่"สัตว์"ไม่ใช่ชีวิตของ"จิตนิยาม"แค่เป็น"พืช"

ในวงการแพทย์ จึงเลี้ยง"พืช"ที่อยู่ใน"ร่างคน"ไว้ชนิดที่ยังงงๆ

ยังยากที่จะตัดสินใจจัดการเด็ดขาดลงได้ในความเป็น"ชีวะ"

ซึ่งเป็นความลึกซึ้งยิ่งนักในความเป็น"อุตุ-พืช-จิต"ที่สัมพันธ์กัน

จึงต้องศึกษาให้"สัมมาทิฏฐิ"กันจริงๆว่า

ส่วนไหน? เมื่อใด? อย่างไร? จึงจะเรียกว่า "จิตนิยาม"

ที่ส่วนนี้ยังเป็น"กาย"อยู่ ยัง"มีจิต-มีวิญญาณธาตุ" ซึ่งยังทำหน้าที่"อุปาทินนกสังขาร(สังขารที่มีวิญญาณครอง นั่นก็คือ เป็นธาตุที่มี"เวทนา" มี"กรรม" มี"วิบาก"สั่งสมเป็น"อัตตา")"

ยังเป็นพลังงานที่เมื่อกระทบกับสิ่งส่วนใดก็จะเกิด"ความรู้สึก"

คือ ยังเกิด"เวทนา"ในความเป็น"วิญญาณ"

เราก็จะปฏิบัติได้ถูกต้องกับ"ชีวิต"ที่เป็น"พืช"ไม่มี"เวทนา" แล้ว หรือ"ชีวิต"ที่เป็น"คน"ที่มี"วิญญาณ"อยู่ ไม่ผิดพลาด

(๔๕๕) ผู้มี"วิชชา"ย่อมรู้ "ธรรมนิยาม ๕" แยก "อุตุ-พืช-จิต"ได้จริง!

และ"วิญญาณ"หรือ"จิตนิยาม"นี้เอง ที่จะเป็น"ธาตุ"หรือเป็น"ธรรม"ที่มีอยู่ใน"ตัวตน"

ด้วยการ“สมาทาน”เรียนรู้ของผู้มี“วิชชา”

จึงจะสามารถเรียนรู้“ธรรมนิยาม ๕”

แยกความเป็น“อุตุ-พีช-จิต”ได้ด้วย“กรรม” ด้วย“ธรรม” ตามหลักธรรมต่างๆของพระพุทธเจ้า

เริ่มยึดถือสมาทาน“มรรค”ปฏิบัติไปตามลำดับ จึงจะเกิด“ผล”ไปตามลำดับๆ ต้น-กลาง-ปลาย

“สมาทาน”คือ ผู้ถือเอาพร้อม

นั่นคือ ผู้ที่ยึดถือปฏิบัติในขณะเป็นมรรค ก็ต้องมีขั้นตอนไปตามลำดับ

ไม่ใช่จะปฏิบัติลัดเอา หรือปฏิบัติกลับไปกลับมา ไม่ไล่เรียงไปตามลำดับ

ซึ่งผู้ใดยึดได้“มิจฉามรรค”ก็บรรลุ“มิจฉาผล”

และ“มิจฉาผล”นั้นจะมีอยู่ประจำตนอยู่ตลอด(หลงว่ามี“นิรันดร”ด้วยซ้ำ)

ไม่ว่าจะเป็น“ฌาน” หรือเป็น“สมาธิ” หรือเป็น“อวิชชา”!

และ“มิจฉาผล”นั้นจะมีอยู่ให้เราได้ศึกษา ไม่ขาดไปได้หรอก

แม้ในขณะที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่แท้ๆ ก็ยังมีมิจฉามรรค-มิจฉาผลได้เลย

ไม่ว่าจะเป็น“มิจฉาฌาน” หรือเป็น“มิจฉาสมาธิ” หรือเป็น“อวิชชา” เป็นต้น

(๔๕๖) “ปัญญา”ในศาสนาพุทธไม่ใช่รู้ทั่วไปหมด แต่รู้เฉพาะเจาะลึกใน“อริยสัจ ๔”!

ผู้เริ่มมี“ปัญญา”รู้ใน“อริยสัจ ๔”จึงจะเป็นผู้มี“สัมมามรรค” แล้ว

จึงจะปฏิบัติให้เกิด“สัมมาผล”ได้

“ปัญญา” เป็น“ความรู้เฉพาะของศาสนาพุทธ”

ไม่ใช่“ความรู้”ที่ไปหมายถึง“ความรู้”อะไรก็ได้ ในเรื่องทั้งหลายของ“โลกจินตา”

แต่“ปัญญา”คือ ความรู้ใน“อริยสัจ ๔”อันเป็นสัมมาทิฏฐิ

เป็นความรู้เฉพาะในศาสนาพุทธ เพราะเป็น“โลกุตระ” และ“โลกวิทู”

ผู้จะมี“สัมมาทิฏฐิ”รู้จัก“สัมมามรรค”ขึ้นมาได้

ก็จะต้องได้ยินได้ฟังจากผู้มี“สัมมาทิฏฐิ-สัมมามรรค-สัมมาผล” ใครใดจะรู้เองไม่ได้

(๔๕๗) “สัมมามรรค” พาหลุดพ้น“สักกายทิฏฐิ”!

และจะเริ่มต้นรู้จัก“สัมมามรรค”นั้นก็จะเริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ

จึงจะเป็นผู้เริ่มศึกษาให้“พ้นสักกายทิฏฐิ”

แล้วปฏิบัติกับ“กายของตัวเอง”ที่เรียกว่า“สักกาย”ก่อนอื่น

ยุคไหนสมัยไหนก็ตาม ใครๆก็ตามจะยังไม่มี“สัมมามรรค-สัมมาผล”ได้เองเลย จะไม่มี“ปัญญา”

จนกว่าจะได้ยินได้ฟังธรรมที่เป็น“โลกุตระ”จาก“พระสัมมา-สัมพุทธเจ้า”หรือจาก“สัตบุรุษ”

หรือจาก“สยัง อภิญญา” หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฏฐิ

(ตรวจได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒ “ปัญญาสูตร”)

ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”แล้วปฏิบัติจนเกิด“สัมมาผล”เที่ยงแท้

แน่นอนยั่งยืนก็จะอยู่กับตนไปตลอดกาลนาน

(๔๕๘) "สัมมามรรค"นำพาสู่ "สัมมาฌาน" "สัมมาสมาธิ"!

ดังนั้น ผู้ใดสามารถมี"สัมมามรรค"แล้ว ก็ปฏิบัติชนิดที่มี"กาย"อยู่กับพร้อม "ลืมตา"ปฏิบัติ

ไม่ต้อง"หลับตา"ปฏิบัติแล้วก็"เข้าๆ-ออกๆ"แบบการปฏิบัติของเดียรถีย์เลย

ไม่ว่าจะปฏิบัติ"ฌาน" หรือปฏิบัติ"สมาธิ" หรือเป็น"นิโรธ" ก็จะเป็น"มรรค"เป็น"ผล"นั้นอยู่ประจำตนอยู่ตลอดลืมตานั่นเอง

จึงจะเป็น"สัมมาฌาน" หรือเป็น"สัมมาสมาธิ" หรือเป็น"วิชชา"

ผู้เรียนรู้จนกระทั่งมี"สัมมาทิฏฐิ"เริ่มจากความเป็น"กาย" แล้วศึกษาปฏิบัติ ก็จะ"จัดการ(อภิสังขาร)"ความเป็น"กายกลิ"ได้สำเร็จ

เริ่มจากการ"ออกจากความเป็นกาม(เนกขัมมะ)"เป็นขั้นต้น

แล้วจึงกำจัดกิเลสขั้น"รูป"และขั้น"อรูป" ที่เป็นกิเลสขั้น"จิตตกลิ"ต่อไปได้

กิเลสขั้น"กายกลิ"นั้น กิเลสภายนอกคือ"กาม"

ต้องกำจัดให้มี"กายสักขี"ยืนยันกันโทนโท่ ยืนยันเป็นพยานอ้างอิงกับผู้อื่นได้เป็นภายนอกที่สัมผัสได้ด้วย"ทวารทั้ง ๕"

ไม่ใช่มีแต่กำจัดกิเลสกันแต่ภายใน "จิตใจ"เท่านั้น

"กิเลสภายนอก"หมดสิ้นเรียกว่า "สิ้นอาสวะ"

เหลือ "กิเลสภายใน "เรียกว่า "อนุสัย"

"อาสวะ"คือกิเลสหยาบและกลาง

ส่วน"อนุสัย"คือกิเลสละเอียดที่เหลืออยู่ใน"จิต"ทั้งหลาย

ซึ่งต้องกำจัดด้วย“ไฟฌาน”ที่เป็น“สัมมาฌาน”จึงจะเป็น “สัมมาสมาธิ”ได้

ผู้หลับตาปฏิบัติไม่เกิด “พลังกาย”ที่เป็น “ไฟฌาน” ก็กำจัด “กาม”ไม่ได้

ซึ่งผู้ที่ไม่เรียนรู้เริ่มต้นจาก“กาย”ที่จะมี“กาม”เป็นขั้นต้นก่อน ก็คือ ผู้“มิจฉาทิฏฐิ” เพราะปฏิบัติผิด ตั้งแต่ขั้นต้นก็ยังไม่เริ่มเลย!

(๔๕๙) ความแตกต่างระหว่าง“อาสวะ”กับ“อนุสัย”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มีสิทธิ์ เพราะละเลย“อาสวะ”ขั้นต้น อันคือ “กาย”ที่มีกิเลส“กาม”เป็นกิเลสขั้นต้น “อาสวะ”ขั้นต้น ที่จะต้องจัดการเป็น“ขั้นต้น” คือ “อาสวะ”ก่อน แล้วจึงจะจัดการกับกิเลสขั้น“อนุสัย”กันต่อไปได้ อย่างสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ

กิเลสขั้น “อาสวะ”นั้นเป็นกิเลสมีขั้นตอน กำจัดไปตามลำดับ “สังโยชน์ ๑๐”

ได้แก่ ๑.สักกายทิฏฐิ ๒.วิจิกิจฉา ๓.สีลัพพตปรามาส ๔.กามฉันทะ ๕.พยาบาท ๖.รูปราคะ ๗.อรูปราคะ ๘.มานะ ๙.อุทธัจจะ ๑๐.อวิชชา (พตปฎ.เล่ม ๑๑ ข้อ ๒๘๔,๒๘๕)

ส่วน“อนุสัย”นั้นเป็นกิเลสมีขั้นตอนกำจัดไปตามลำดับ“อนุสัย ๗”

ได้แก่ ๑.กามราคะ ๒.ปฏิฆะ ๓.ทิฏฐิ ๔.วิจิกิจฉา ๕.มานะ ๖.ภวราคะ ๗.อวิชชา (พตปฎ.เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๒)

“อาสวะ”กับ“อนุสัย”หมายถึง “ตัวตน”หรือ“กาย”ที่แตกต่าง

กัน ซึ่งละเอียดลึกซึ้งอย่างมีนัยสำคัญกันคนละขั้น

ความเป็น“ตัวตน”นั้น ขั้น“สก”คือขั้นหยาบใหญ่ ใช้พยัญชนะ“ส+ก”

ซึ่ง“ก”นี้เป็นอักษรตัวแรกของพยัญชนะวรรค ๓๓ ตัวทีเดียว

สำหรับ“ส+ว”นั้น “ว”นี้เป็นพยัญชนะอวรรคตัวที่ ๔ ของ “อวรรค”หรือ“เศษวรรค”

ส่วน“ส+ย”นั้น“ย”เป็นพยัญชนะอวรรคตัวที่ ๑ ของ“เศษวรรค”เชียวนะ! ซึ่งสื่อว่ามันเริ่ม“ก่อรูป”ขึ้นมาแล้วนะ!

ถ้ามัน“ก่อรูป”ขึ้นมาอีกถึง“เศษวรรค”ตัวที่ ๔ คือ “ส+ว”นั้น มันก็เป็น“รูปใหญ่”ขึ้นกว่า“ส+ย”ขึ้นมาถึง ๔ ขั้น

แต่มันก็ยังไม่หยาบใหญ่ถึงขั้น“ส+ก”หรือ“สก”ซึ่งเป็น“ตัวตน”ที่ประกอบขึ้นด้วยอักษรตัวแรกของพยัญชนะ ๓๓ ตัว คือ“ก”ทีเดียว

ดังนั้น“สก”จึงเป็นตัวตนที่หยาบใหญ่เต็มตัว

“สว”ก็เป็นตัวตนหยาบขั้นกลางที่ต้องกำจัดไม่ให้เหลือ “ตัวตน”จนสิ้นอาสวะ

ส่วน“สย”นั้น ถ้ามี“สยัง อภิญญา”ในตนแล้วก็ยิ่งเลย “อรหันต์”ไปหา“สยัมภู”ไง!

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ จึงไม่ได้เริ่มต้นอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

ก็จะไม่มีพยานหลักฐานยืนยันกันได้เลยว่า สามารถกำจัด“อาสวะ”แม้แค่บางอย่าง ให้สิ้นไปได้ เป็น“กายสักขี” เพราะ“ไม่มีปัญญารู้”ทั้ง“กาย”ทั้ง“อาสวะ”

(๔๖๐) "กายสักขี"เป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าตรัสไว้!

"กายสักขี"ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้คือ

บุคคลบางคนในโลกนี้ ถูกต้อง(สัมผัส)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย

สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะบางอย่างของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา

นี้เรียกว่า บุคคลผู้เป็นกายสักขี (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

"อาสวะบางอย่างของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว"นั้นแหละ

คือ ผู้ที่"อาสวะ"ของ"กาย"อันเป็น"ภายนอก"ได้แก่"กาม" นั่นเอง

เป็นพยาน(สักขี)ที่ยืนยันเป็นกิเลสทาง"กาย"หมดสิ้นไปเพราะเห็นด้วยปัญญา

"กาม"นั้นต้องเกี่ยวกับ"กาย" ไม่มี"กาย"ก็เรียนรู้"กาม"ไม่ได้

ผู้ยังหลงผิดว่า"กาม"เป็น"กามคุณ(เห็นกามว่าดี)" ยังหลงว่า "กามเป็นเรื่องดี"อยู่

ยังไม่เห็นว่ามันเป็น"กามาทีนวะ(เห็นกามเป็นโทส)"ยังไม่เห็นว่ามันเป็นภัยเป็นโทษทาง"กาย"ที่ภาษาว่า"กายกลิ"

ผู้นั้นก็จะยังไม่คิดจะ"ออกจากกาม(เนกขัมมะ)"แน่ๆ

(๔๖๑) "อนุปุพพิกถา ๕"เดินทางสู่"สัมมาปฏิเวธ"ได้จริง!

สำหรับผู้ได้ศึกษา"อนุปุพพิกถา ๕"ของพระพุทธเจ้า ที่สามารถเข้าใจในความเป็น"ทาน-ศีล-สัคคะ-กามาทีนวะ-เนกขัมมะ"ก็จะเรียนรู้ปฏิบัติตนเพื่อ"ออกจากกิเลสกามคุณ(เนกขัมมะ)"ไปตามลำดับ

กระบวนการ"อนุปุพพิกถา๕"ได้แก่ ทาน-ศีล-สัคคะ-กามาทีนวะ-

เนกขัมมะ”

ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“อนุปุพพิกถา ๕”ก็จะเริ่มปฏิบัติเกิดสัมมาปฏิบัติ

ปฏิบัติ“ทาน”ก็จะออกจากกาม

ปฏิบัติ“ศีล”ก็จะออกจากกาม ที่ตนหลงเสพเป็น“สวรรค์(สัคคะ)

กระทั่งเกิด“สัมมาปฏิเวธ”ได้สำเร็จจริงเป็นลำดับๆ จนหมดจบบริบูรณ์สัมบูรณ์

ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในเรื่อง“ทาน-ศีล-สัคคะ(สวรรค์ = สุข)”ก็จะยังประพฤติตนเป็น“โลกียะ”อยู่

จนกว่าจะมี“ภูมิโลกุตระ” จึงจะเริ่มปฏิบัติเพื่อ“ออกจากกาม(เนกขัมมะ)” ออกจาก“โลก” และออกจาก“อัตตา”

ก็จะสามารถ“หลุดพ้นสวรรค์-หลุดพ้นนรก”ที่เป็น“เทฺว”นั่นคือ“ภาวะ ๒”ไปได้บริบูรณ์ โดยดับ“เหตุ”ที่หลงติด“สวรรค์”นั้นๆได้จริง

(๔๖๒) “วุฏฐาน”นั้นออกแล้วออกเลย มิใช่ออกๆเข้าๆแบบสายหลับตา!

ผู้พ้น“ออกไปจาก..(กิเลสนั้นๆ หรือโลกนั้นๆ อัตตานั้นๆ เป็นต้น)..ได้แล้ว”

ชื่อว่า “วุฏฐาน” ซึ่งหมายถึง“ออกไป(จากโลก-จากอัตตานั้นๆ)ได้แล้ว” ก็“สำเร็จผล”เลย

ไม่ใช่“ออกๆ”แล้วก็“เข้าๆ”กันแบบมิจฉาทิฏฐิ

เพราะโลกุตรธรรมนั้น“วุฏฐาน”ไม่ได้แปลว่า “ออกแล้ว”ก็ยัง“วนเวียน”กลับไป“เข้า”สู่ที่เดิมกันใหม่ วนแล้ววนเล่าอีกอยู่ไม่จบ

ซึ่งมันเป็น“วิติกกมะ”คือมันเป็น“การก้าวล่วง”หรือหลุดพ้นสิ่ง

นั้นไปได้แล้ว”

ไม่ต้องหวนมามี“การละเมิด”สิ่งนั้นอีกได้แล้ว หยุดวน

“วุฏฐาน” ไม่ใช่“ออกๆ-เข้าๆ” วนออก-วนเข้าไม่เลิกไม่จบสักที ตามที่มี“ผู้มิจฉาทิฏฐิ”พูดและทำกัน

เช่น ชาว“เทฺวนิยม”พูดและทำการ“เข้าฌาน-ออกฌาน”

หรือ“เข้าสมาธิ-ออกสมาธิ” หรือ“เข้าสมาบัติ-ออกสมาบัติ”

แม้“เข้านิโรธ-ออกนิโรธ” ซึ่งไม่จบ ไม่เสร็จเด็ดขาด การ“วนๆ-เวียนๆ”ซะที

อย่างนั้นมันเป็นแบบโลกีย์เดียรถีย์ทั้งหลายเขาพูดกันทำกัน

ซึ่งโลกีย์เดียรถีย์เขาไม่มี“สูญ” ไม่มี“เลิกการวนเวียน”เด็ดขาด

(๔๖๓) บรรลุแล้วก็“สมาทาน”ต่อไปไม่อยู่นิ่ง!

เมื่อผู้ใดบรรลุขั้น“วุฏฐาน(ออกไปได้จากความยึดมั่นถือมั่น,ออกพ้นไปจากสังขาร)”ได้แล้ว

ผู้ยึดถืออาศัย“คุณวิเศษ”ทำงานกระทั่งบรรลุธรรมหลุดพ้นไปจาก“อุปาทาน(การยึดมั่นถือมั่นด้วยอวิชชา)”ได้แล้ว

ผู้นี้ก็คงความเป็น“สมาทาน(การยึดถือได้อย่างเที่ยงแท้ยืนนานด้วยวิชชา)”ไว้ทำงานต่อไปเพื่อประโยชน์อันยิ่ง ตราบเท่าที่ตนยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“สมาทาน”คือ ผู้จบกิจแล้วถึงขั้นมี“คุณวิเศษนั้น”เป็น“อัตโนมัติ”ในตนแล้ว

ก็มี“การถือเอา(อาทาน)”คุณวิเศษนั้นไว้ใช้ต่อไปได้อยู่ประจำตนได้“เสมอ(สมะ)”

เฮ้อ!...ข้อ ๖ นี้สาธยายกันเสียยาว แต่ก็คงจะได้รู้อะไรดีขึ้นบ้าง

(๔๖๔) มาแยกแยะความวิจิตรพิสดารของ "กาย"กันต่อในอีกหลายๆมิติ! (ข้อ ๑-๖ อยู่ที่หน้า ๓๐๔-๓๐๕)

๗. คนจึงต้องมี"ความเห็น(ทิฏฐิ)"ให้ถูกต้องในความเป็น"กายของตน(สัก)" จนกระทั่ง"พ้นสักกายทิฏฐิ"ถึงขั้นพ้น"วิจิกิจฉา"ให้ได้

๘. ผู้ทำ"กาย"ให้หมดความรู้สึกเป็น"อุตุ"ได้ เป็น"พีชะ"ได้ และเป็นผู้"ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้(วสวัตตี)" ฉะนี้คือ ผู้บรรลุธรรม

[ผู้มิจฉาทิฏฐิหรือไสยศาสตร์ก็สามารถสะกดจิตสร้าง"อุปาทาน"ให้เป็นผู้หมดความรู้สึกได้ด้วย แต่เป็น"การกดข่มไว้สำเร็จด้วยสมถวิธี" ซึ่งไม่ใช่ภาวะของการแยกกาย-แยกจิตด้วย"อภิสังขาร"ที่สามารถจัดการกับ"พลังงานจิต"ของตนทำให้เป็น"พีชธาตุ-อุตุธาตุ"ได้ด้วย"ปัญญา"เป็นอันขาด เพราะมิจฉาทิฏฐิหรือไสยศาสตร์ไม่มี"ปัญญา,ญาณ,วิชชา"ที่จะ"แยกกาย-แยกจิต"ได้ดอก]

๙. ผู้บรรลุนิพพาน คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"กาย"เป็น"จิต" และสามารถทำ"กาย"ทำ"จิต"ของตนให้เป็น"อุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรม"

โดยมี"กรรม"คือ "การกระทำ"ที่สามารถ"กระทำใจในใจ"ให้"ทรงไว้"

ซึ่งก็คือ "ธรรม"ได้ดีทุกภาวะเสมอ

โดยเฉพาะ"ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข"หรือ"ปราศจากกิเลสาสวะนิรันดร"

๑๐. การปฏิบัติธรรมของพุทธต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"กาย"ก่อนที่จะรู้"เวทนา"ไปตามลำดับ

แล้วจึงจะทำ"กรรม"อันเป็น"ธรรม"ให้"ทรงไว้" อย่าง"สัมมา

ทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”เป็นขั้นตอน

๑๑. “การทำใจในใจ(มนสิการ)”นั้นต้องมี“กาย”เป็น“ภาวะ ๒”อยู่พร้อม“สัมผัส..ภายนอก-ภายใน”ด้วย จึงจะครบ“รูป-นาม”หรือ“เทฺว”

๑๒. “กาย”คือ “เทฺว”ที่เรียนรู้แยกแยะได้ กายต้องไม่เป็นภาวะเดี่ยว หรือมีแค่ ๑ ต้องมี ๒ และมากกว่า ๒ ขึ้นไป ประชุมกันเสมอ

๑๓. แต่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กาย”ก็ดี “เทฺว”ก็ดี นั้น ต้องมี“ธาตุรู้”เป็นประธานในความเป็น“๒”ขึ้นไปทุกภาวะ

ตั้งแต่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความต่างกันของความเป็น ๒”

ซึ่งต้องเปรียบเทียบหาความ“ยิ่งกว่า”ให้ได้

และทำให้“ความยิ่งกว่า”นั้นสำเร็จ“ผล”ไปทุกคู่

๑๔. ในความเป็น“๒”คือ มี“กายในกาย”ก็ดี-“เวทนาในเวทนา”ก็ดี-“จิตในจิต”ก็ดี-“ธรรมในธรรม”ก็ดี นั้น

โดยมี“จิตหรือนาม”เป็นประธาน

และเรียนจาก“กาย”หรือ“เทฺว”เป็น“คู่ศึกษา”ไปทีละคู่ๆ ด้วยรายละเอียดของกระบวนการ“รูป ๒๘”กับ“นาม ๕”

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงและจัดการกับ“ภาวะ ๒”ให้เจริญขึ้นๆไปทุกคู่เป็นลำดับๆ

๑๕. “กาย”ถ้ามีแต่“นาม” หากขาด“รูป”ภายนอกให้“ถูกรู้” ก็ไม่ใช่“กาย”

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ได้เลย

เช่นบรรดาผู้ที่เป็น“เทฺวนิยม”ทั้งหลายเป็นต้น จึง“อวิชชา”อยู่กับ“เทฺว”อยู่ตลอด

๑๖. ดังนั้น “กาย”จึงมี“กาม”เป็น“รูป”หยาบภายนอก ที่ต้องรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงเป็น“ขั้นต้น”ก่อน แล้วกำจัดให้ได้ก่อน

“ธาตุรู้”นั้นจึงจะแหลมคมสามารถทะลุลึกดำเนินเข้าไป “รู้”ขั้น“รูป” และขั้น“อรูป”ต่อไปได้ เป็นลำดับๆตามจริง

ไม่เช่นนั้นก็กำจัดขั้น“รูป-อรูป”ที่เป็นลำดับต่อจาก“ภายนอก(กาม)”เข้าไป“ภายใน”อีกที ไม่ได้เป็นเด็ดขาด

เพราะมันผิดธรรมชาติแห่ง“ความจริง”

มันก็“หลงผิด”หลับละเมอไปว่า ควักลำไส้ข้างในได้โดยไม่ผ่านผิวหนังข้างนอกเข้าไป ไม่ตามขั้นตามตอนให้ได้ก่อน

มันก็ขี้โกง เล่นตลก หรือโกหก เพราะมันไม่จริง มันผิดลำดับอยู่โต้งๆ

๑๗. “กาย”คือ สภาพคู่ ที่มี“ธาตุรู้(นาม)”ซึ่งเป็น“ประธาน(subject)” กับมี“ธาตุที่ถูกรู้(รูป)”ซึ่งเป็น“รูปธาตุ(object)”เสมอ

แต่ถ้าขืนแยกกัน มันก็ไม่เป็น“จิตนิยาม”หรือไม่มี“วิญญาณ” นั่นคือไม่มี“กาย”ให้ศึกษาครบบริบูรณ์เท่านั้นเอง เช่น พวก“หลับตา”ปฏิบัติก็มิจฉาทิฏฐิเป็นต้น

๑๘. แต่“จิต”ไม่มี“กาย”ก็ได้

คือ “ธาตุอวิชชา”ที่ยังงมงาย ยังเร่ร่อนไม่มีที่เกิด

ไม่มีแดนที่ตนสถิต ไม่มีแหล่งไม่มีหลักที่ตนอาศัยได้เลย

จึงเป็น“จิต”ที่ไม่มีใครรู้จัก แม้แต่ตนเองก็ไม่มีความสามารถรู้จัก “ตนเอง”

จิตแบบนี้คือ จิตที่เรียกว่า“สัมภเวสี” ซึ่งเป็น“จิต”ที่ยัง“อวิชชา”อยู่เต็มๆ

เป็น“จิต”ที่“โง่”ยังมืดมนด้วยความไม่รู้ ยังบอดอยู่กับ“เทฺว”

“จิต”ไม่มี“กาย”ก็ได้ คือ “ธาตุอวิชชา”ที่ยังงมงาย
ยังเร่ร่อนไม่มีที่เกิด ไม่มีแดนที่ตนสถิต
ไม่มีแหล่งไม่มีหลักที่ตนอาศัยได้เลย
จึงเป็น“จิต”ที่ไม่มีใครรู้จัก
แม้แต่ตนเองก็ไม่มีความสามารถรู้จัก“ตนเอง”
จิตแบบนี้คือจิตที่เรียกว่า“สัมภเวสี”
ซึ่งเป็น“จิต”ที่ยัง“อวิชชา”เต็มๆ

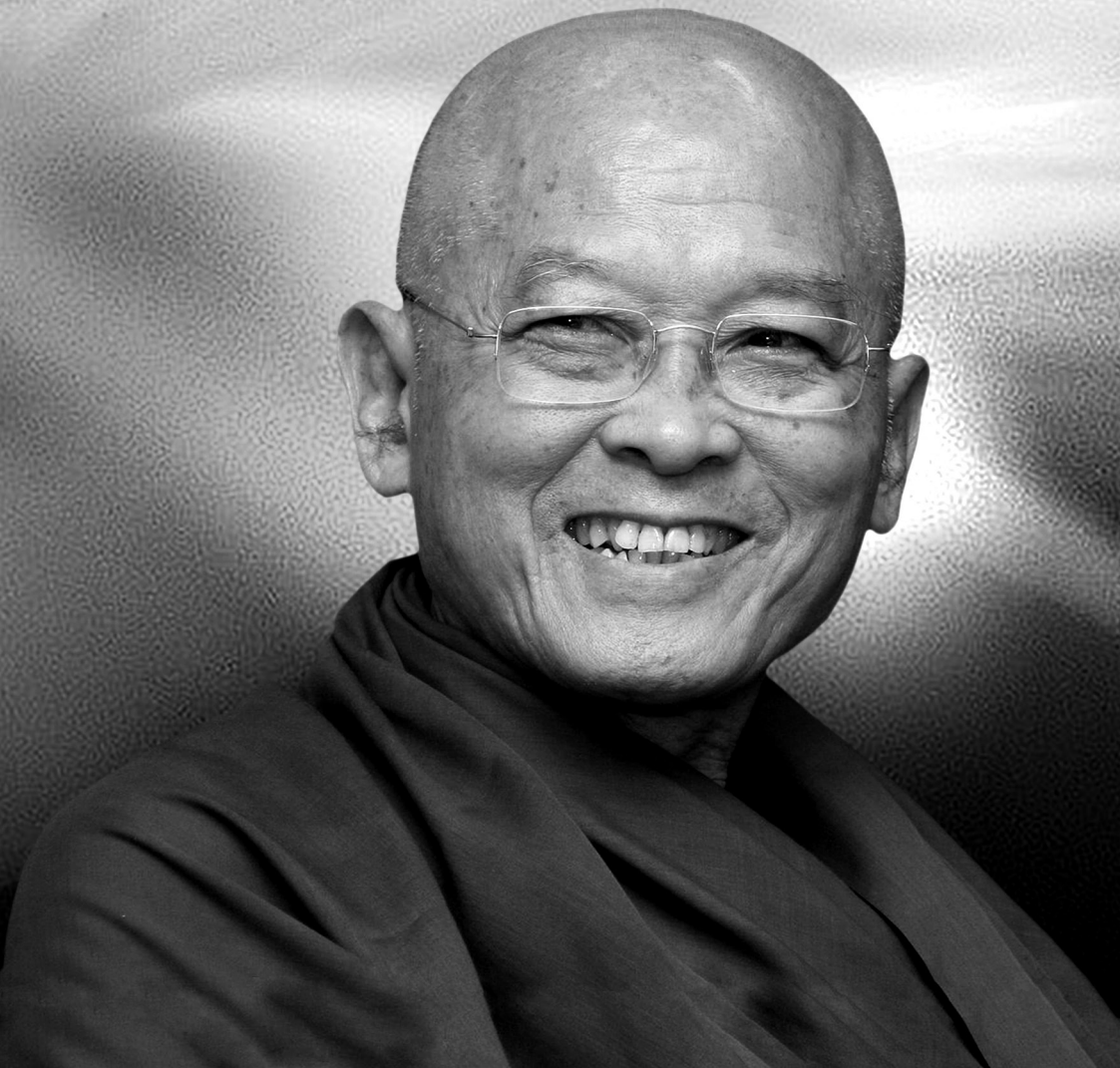

ยังไม่มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,โผฏฐัพพะ”

ไม่มี“ทวาร ๕ ภายนอก”

ไม่มีภาวะคู่ ไม่มีความเป็น“รูปกับนาม”

จึงเป็นแต่จินตนาการหรือความฟุ้งซ่านของตนอยู่คนเดียว หรือมีแต่ความแส่หาของตัณหา!

เช่น พวกที่“หลับตา”ปฏิบัติ เป็นต้น

“ความรู้-ความเห็น”ที่ได้จึงเป็นแค่“อุปาทาน”ที่ตนยึดถือเอง

เป็น“มโนมยอัตตา” หรือเป็นแค่“กาย ๓” ได้แก่ นิรมานกาย-สัมโภคกาย-อทิสสมานกาย

ซึ่งเป็นความฟุ้งฝันเพ้อเจ้อเลอะเทอะ ที่มันจะเป็นอะไรต่ออะไรก็ย่อมเป็นได้ทั้งนั้น

๑๙. ผู้สามารถจัดการกับ“กายตนเอง”ในส่วนที่มันเป็น“จิต”

อันสามารถมี“ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์”

คัดสรรเอา“อกุศลจิต-บาป”

หรือส่วนที่เป็น“โทส,ภัย(กลิ)”

แล้วจัดการกำจัด(ปหาน)ให้มัน“พ้นจากความเป็นอกุศลจิต”ได้สำเร็จ

จนกระทั่ง“ส่วนนั้น”กลายเป็น“ส่วนที่ไม่ใช่กาย”

เสร็จจบจริง ตาม“ปัญญา”ที่เจริญ“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มัคคังคะ”

ฉะนี้คือ ผู้สำเร็จ“มรรคผล”

๒๐. ภาวะที่“ไม่ใช่กาย”ก็คือ ภาวะนั้นเป็น“วัตถุ”ไปแล้ว

เป็น“อุตุ”แล้ว หรืออย่างน้อยก็เป็น“พืช”ไปแล้ว

ซึ่งเป็นชีวะที่“ไม่มีกาย”ได้แก่ “พีชนิยาม(พีช)” ถ้ายิ่งกว่านั้นก็เป็น“อุตุนิยาม(มหาภูต ๔)”

ทั้ง“พีช”และทั้ง“อุตุ”นั้น ล้วนคือ ธาตุที่ไม่มี“เวทนา” ไม่ใช่ธาตุที่เป็น“วิญญาณ”

ฉะนี้แล คือ “การดับวิญญาณ” การทำ“นิโรธ”สำเร็จ

ผู้สามารถ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนให้เป็น“พีช”หรือ“อุตุ”ได้สำเร็จนี้แลคือ ผู้บรรลุ“นิพพาน” เป็น“การพ้นสุข-พ้นทุกข์”

๒๑. ภาวะ“จิต”ที่มีความเป็น“นิพพาน” คือไม่มี“เวทนาที่เป็นสุข-เป็นทุกข์” แต่มี“ปัญญา”ทำ“สัญญา เวทยิต นิโรธ”สำเร็จจริง

๒๒. “นิโรธ”ที่ไม่มี“กาย”คือ “มิจฉานิโรธ” ซึ่งก็สามารถทำให้เป็น“นิโรธที่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ได้ ตามแบบของเดียรถีย์

เป็น“นิโรธ”ที่ไม่มี“ปัญญา”

และทำ“สัญญา เวทยิต นิโรธ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ไม่ได้

๒๓. “กาย”ที่ใช้ศึกษา หากมิจฉาทิฏฐิเสียแต่เริ่มต้น ก็คือ ผู้ยังไม่พ้น“สักกายทิฏฐิ”ซึ่งคือ “สังโยชน์ข้อที่ ๑”กันเลย

เพราะไม่ได้เรียนรู้มาจาก“อุปัชฌาย์”หรือเรียนแต่เรียนมาผิดๆ ในความเป็น“กาย”

(๔๖๕) ความวิจิตรพิสดาร ความลุ่มลึกของ“กาย”ที่สรุปมาถึง ๒๓ ข้อ น่าจะเข้าใจได้ในทุกแง่มุม!

“กาย”จึงสำคัญมากมายยิ่งกว่ายิ่ง ที่พระพุทธเจ้าทรงตราวินัยแบบแผน

ให้อุปัชฌาย์สอนการ“แยกกาย-แยกจิต”ให้แก่สัทธิวิหาริกก่อน

อื่นใดกันเลย

จึงจะปฏิบัติบรรลุนิพพาน บรรลุ“ธรรมนิยาม ๕”ได้

จึงจะบรรลุสุญญตาได้

จึงจะบรรลุอริยสัจ ๔ บริบูรณ์

จึงจะ“พ้นทุกข์-พ้นสุข”เป็น“อเทฺว”

กำจัด“วิญญาณ”ของตนให้สูญหายไปจากมหาจักรวาล สูญหายไปจาก“กาล”สำเร็จสัมบูรณ์สุด

การศึกษาศาสนาพุทธจึงจะต้องมาเรียนรู้“กาย”จนกระทั่ง“พ้นสักกายทิฏฐิ”

จึงจะปฏิบัติพิจารณา“กายในกาย”เริ่มต้นความเป็น“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็นการเรียนรู้“โลกุตรธรรม”ข้อที่ ๑ ได้

จึงจะสามารถปฏิบัติ“ทำใจในใจ”ของตนให้บรรลุธรรมแบบพุทธ

ถึงขั้นกำจัด“อาสวะหมดสิ้นแล้วในจิต”ได้

แยกกาย-แยกจิตตนเป็น“อุตุธาตุ”ไปได้จริง จึงจะถึงขั้นทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำเร็จ

(๔๖๖) วงการพุทธศาสนาเขาไม่เรียนรู้“กาย” เขาไม่รู้จัก“กาย” จึงผิดพลาดใหญ่หลวง!

เห็นมั้ยว่า หากใครไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กาย”

ไม่มีสัมมาทิฏฐิในความเป็น“กาย”ไปตั้งแต่ต้นแห่งการศึกษา

การปฏิบัติพุทธศาสนา มันก็ล้มเหลวหรือโมฆะหมดเลย

การจะบรรลุธรรมในศาสนาพุทธก็ปิดประตูไปสนิท

ทุกวันนี้ ชาวพุทธทั้งหลายได้“มิจฉาทิฏฐิ”คือ เข้าใจผิดในความ

เป็น“กาย”กันเกือบจะทุกคนแล้ว แม้แต่อาจารย์หรือผู้ที่นับถือกันว่าเป็นปราชญ์ในวงการศาสนาพุทธแท้ๆ ก็ล้วนไม่เข้าใจ“กาย”ตามนิยาม ตามนัยะ ตามมิติ ตามเนื้อแท้ที่อาตมาได้สาธยายมานี้กันแล้วทั้งนั้น

จึงเป็นเครื่องชี้บ่งยืนยันได้ชัดๆว่า การนับถือหรือการเรียนรู้ปฏิบัติกันอยู่ทั้งหลายนั้น ล้วนไม่ใช่ศาสนาพุทธกันแล้ว

ได้กลายเป็นศาสนาเดียรถีย์กันไปสนิทสนม จนยากสุดยากที่จะทำให้กลับไปสู่พุทธ!

แต่ก็ปรากฏว่า ยังพอมีคนไทยจำนวนหนึ่งน้อยนิดที่สัมมาทิฏฐิได้ จึงยังไม่สิ้นเชื้อ“โลกุตรธรรม”ของพุทธไปเสียทีเดียว

(๔๖๗) สัมมาทิฏฐิใน“กาย”ไม่เกิดปรมัตถสัจจะอื่นๆก็ไม่มาแน่นอน!

หากสัมมาทิฏฐิในคำว่า“กาย”ไม่ได้ ก็เรียนเรื่องปรมัตถสัจจะอื่นๆอีกในศาสนาพุทธต่อไปผิดหมด

จึงได้ความเป็นพุทธเท่าที่ส่วนใหญ่ทั้งประเทศไทยเป็นกันอย่างที่เห็นกันและเป็นอยู่ในสังคมศาสนาพุทธในประเทศไทยมีความเป็น“พุทธศาสนา”กันอยู่นี้แล

ความเป็น“กาย”ประณีตวิจิตรพิสดารปานฉะนี้ ซึ่งจะแจกแจงมิติหรือนัยะอื่นๆของความเป็น“กาย”ออกไปอีกมากกว่านี้ก็ยังทำได้

แต่..เพียง ๒๓ ประเด็นแค่นี้ ก็เหลือหลายแล้วที่ปุถุชนคนผู้อวิชชาจะนึกไม่ถึงเลยว่า “กาย”ที่เขาได้“มิจฉาทิฏฐิ”กันไปแล้วนั้นมันมีความสำคัญยิ่งใหญ่กันขนาดนี้เชียวหรือ?

(๔๖๘) ปิดประตูบรรลุธรรมกันเลย!

เพราะเหตุฉะนี้เอง ถ้าแม้นคนผู้ที่จะศึกษาปฏิบัติเข้าใจคำว่า "กาย"มิจฉาทิฏฐิอยู่

ไม่ทำความเข้าใจให้"พ้นมิจฉาทิฏฐิ"จนกระทั่งหมดสิ้น"วิจิกิจฉา" ตาม"สังโยชน์ ๑๐" ก็คือ คนผู้ไม่"สัมมาทิฏฐิ"เป็นขั้นต้นแล้ว

หรือคนผู้ที่"หลับตา"ปฏิบัติหลงผิดกันอยู่นั้น ก็จะคงเป็น "สัตว์" พ้นความเป็น"สัตว์"ตาม"สัตตาวาส ๙"นั้นไปไม่ได้เด็ดขาด

เท่ากับปิดประตูที่จะบรรลุธรรมของศาสนาพุทธสนิทแน่นไปเลย

เพราะผู้"หลับตา"ปฏิบัตินั้น จะเกิด"ปัญญา"ไม่ได้ เนื่องจาก ไม่ครบกระบวนการของ"องค์ธรรม ๖

ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธรรมวิจัยสัม โพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคอันมีองค์ ๘" ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

(๔๖๙) ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี"อปัณณกปฏิปทา"ก็ไม่มี"พุทธคุณ" จึงมีแต่ "พุทธโทษ"

โดยเฉพาะ ไม่มี"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" แม้แต่"อปัณณกปฏิปทา" ซึ่งเป็น"๓ ข้อธรรม"

ที่ยืนยันว่า ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธหากแม้นไม่มี"๓ ข้อ(สำรวม อินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ)"นี้ในการปฏิบัติธรรมก็เป็น อัน"ปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ"กันเลย

ดังนั้น เหล่าผู้ที่"หลับตา"ปฏิบัติทั้งหลายจึงปฏิบัติกันด้วย"มิจฉา มรรค"และได้"มิจฉาผล"กันไปหมด

ซึ่งผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นจะเกิดได้แค่“สัญญา”เท่านั้น

เพราะ“ความรู้”มันไม่ครบกระบวนการของ“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก”ได้เป็นอันขาด ก็เห็นกันอยู่ชัดๆ

ชัดเจนชัดแจ้งขึ้นมั้ยว่า “กาย”มีความสำคัญอย่างยิ่งยอดปานใด ในความเป็นศาสนาพุทธ

และคำว่า“กาย”นี้เป็นภาษาบัญญัติของศาสนาพุทธโดยตรง ที่พระพุทธเจ้าทรงมีคำจำกัดความ(นิยาม,definition)ของพระองค์เอง

สำหรับศาสนาพุทธ “กาย”จึงเป็น“คำที่พิเศษมาก”

(๔๗๐) ปฏิเสธ “กาย”ก็เหมือนกลัดกระดุมเม็ดแรกผิดเสียแล้ว!

แต่ทุกวันนี้คนไปเข้าใจคำว่า“กาย”ผิดเพี้ยนไปไกลเหลือเกิน จนกระทั่งปฏิบัติพุทธธรรมไม่เป็น“โลกุตระ”เลย

เพราะจุดเริ่มต้นแท้ๆคือ“กาย”ก็เข้าใจผิด

กลัดกระดุมเม็ดแรกผิดแล้ว จึงผิดกันยิ่งๆขึ้น

จะดันทุรังปฏิบัติอะไรอื่นต่อไปมันก็ผิดไปหมดทั้งนั้นแล้ว ไม่ต้องพูดหรือทำอะไรต่อไปเลย มันผิดไปหมดทั้งปวง จะดันทุรังไปทำไม?

เพราะความเป็น“กาย”สำคัญปานฉะนี้แล พระพุทธเจ้าจึงทรงให้ผู้ศึกษาปฏิบัติศาสนาพุทธต้องเรียนรู้ทำ“ทิฏฐิ”ให้แจ้งในความเป็น“สักกาย(กายของตน)”กันให้ได้ โดยจัดเป็น“สังโยชน์ข้อที่ ๑”

นั่นคือ ต้องทำความเข้าใจกับ“กายของตน” กระทั่ง“พ้นสักกายทิฏฐิ”กันก่อนอื่น

(๔๗๑) กำหนดรู้“กายของตน”ก่อน!

"กาย" ซึ่งก็ต้องศึกษาจาก"ตนเอง(ส,สัก)" ต้องมีปฏิภาณพอ มีไหวพริบกันบ้างว่า "กายเป็นของตน"นั้นกำหนดรู้กันตรงไหน? และความเป็น"กาย"นั้นคืออะไร? มีอย่างไรกันบ้างในความเป็น"กาย"

และสำคัญอีกข้อคือ "กาย"นี้เป็นข้อแรก เป็นจุดเริ่มต้น

หากไม่เริ่มต้นและเรียนต่อไปอย่างมีลำดับที่สัมมาทิฏฐิ ก็จะสับสน วกวน เสียเวลา เสียแรงงาน เสียทุนรอนทรัพย์สินกันไปสูญเปล่า ไม่เข้ายา อย่างน่าเสียดาย ซึ่ง"มิจฉาทิฏฐิ"กันเต็มที่แล้ว

(๔๗๒) อุปัชฌาย์ท่านจะสอนเรื่องนี้ก่อน!

และผู้จะเข้ามาบวชเป็นภิกษุนั้น เริ่มแรกอุปัชฌาย์ก็จะต้องสอน"มูลกรรมฐาน ๕"

ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"ธรรมนิยาม ๕"อันได้แก่ "อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม" อย่าง"สัมมาทิฏฐิ" แตกฉานพ้น"วิจิกิจฉา"ก่อนอื่น

ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถเลย ที่จะเรียนรู้และจัดการทำ"กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม"

ให้เป็น"อุตุธาตุ" เป็น"พีชธาตุ"ใน"จิต"ของตน ด้วย"กรรม"ของตน ถึงขั้นสำเร็จ"โลกุตรธรรม"เป็นอันขาด

หรือ"โลกุตรธรรม"ของพระพุทธเจ้านั้น มันจะต้องเริ่มด้วยการพิจารณา"กายในกาย"เป็น"ข้อต้น"ของ"โพธิปักขิยธรรม ๓๗" ไม่มีอื่น

"กายในกาย"เป็น"โลกุตรธรรม"ข้อแรก ที่จะต้องเริ่มต้น

(๔๗๓) "โพธิปักขิยธรรม ๓๗" มีหัวข้อธรรมอะไรบ้าง?

โพธิปักขิยธรรม คือ ธรรมอันเป็นฝักฝ่ายแห่งความตรัสรู้,

ธรรมอันเป็นไปในฝ่ายแห่งปัญญาเป็นเครื่องตรัสรู้,

ธรรมที่เกื้อหนุนแก่อริยมรรค มี ๓๗ ประการคือ สติปัฏฐาน ๔, สัมมัปปธาน ๔,อิทธิบาท ๔,อินทรีย์ ๕,พละ ๕,โพชฌงค์ ๗,มรรคมีองค์ ๘

โพธิปักขิยธรรม ๓๗ นี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ ว่า เป็น"โลกุตรธรรม"ทั้งหมด ทั้ง ๓๗ ข้อ

โพธิ คือ ความรู้อันยอดเยี่ยม,การตรัสรู้,ความรู้ที่พระพุทธเจ้าทรงมี,

โพธิคือการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านี้ประกอบด้วยองค์ ๗ เรียกว่า โพชฌังคา หรือสัมโพชฌังคา

ดังนั้น ผู้อื่น คนอื่นที่มี"โพธิ" ซึ่งแตกต่างไปจาก"ปุถุชน"ชาวโลกียะหรือแตกต่างจากสัตวโลกสามัญ จึงชื่อว่า "โพธิสัตว์"

เพราะ"จิตนิยาม"ของคนผู้นี้มีความรู้-ความฉลาดเจริญถึงขั้นที่เรียกได้ว่า "ปัญญา"

อันเป็น"ความรู้-ความฉลาด"แบบใหม่เข้าขั้น"โลกุตระ"

ซึ่ง"ความรู้-ความฉลาด"ที่เป็น"โลกุตระ"นี้ มันไม่ใช่"ความรู้-ความฉลาด"ที่เป็น"โลกียะ"สามัญธรรมดาในโลกของปุถุชนแล้ว

มันเป็นความรู้-ความฉลาด"แบบใหม่ที่ไม่เคยเกิดมาก่อนกับคนในโลกปุถุชนคนโลกีย์เท่าที่เคยมีมา จึงเรียกความรู้นี้ว่า"โพธิ"

(๔๗๔) เกณฑ์ชี้วัดความเป็น"โพธิสัตว์"

โพธิสัตว์ คือ สัตว์ที่ตนเองกำหนดไว้ว่า ตนจะต้องตรัสรู้ หรือถึงซึ่งความเป็นพระพุทธเจ้าให้ได้

พระโพธิสัตว์นั้นต้องบำเพ็ญบารมีมากมายหลายหลากล้านชาติ ก่อนจะถึงชาติสุดท้ายแห่งสุดท้าย

กว่าจะเริ่มนับว่าเป็น“โพธิสัตว์”จึงนับจาก“จิตเดิม”ของตน

ได้สะสม“ความรู้”มาถึงขีดสามารถ“เข้าใจ”ความเป็น“โลกุตระ”

ซึ่งเป็นความรู้ของ“คนโลกใหม่”หรือของ“มนุษย์ต่างดาว”ได้

“ความรู้-ความฉลาด”ชนิดใหม่นี้ มันแปลก มันแตกต่าง มันคนละโลก คนละทิศทางกับของเดิมที่ปุถุชนคนเราเคยใช้มา ยึดถือมาตลอด

แต่เก่าก่อนมันเป็น“ความรู้”ที่แยกทางกันกับของเก่าของเดิมถึงขั้น “สวนทาง ตรงข้ามกัน วิ่งหนีกัน ๑๘๐ องศาเลย”ทีเดียว

เพราะ“ความรู้ใหม่(ปัญญา)”นี้ มันยังไม่เคยมีในปุถุชนคนโลกีย์

(๔๗๕) รับความรู้ใหม่ไม่ได้ ย่อมเกิดพลังไร้สภาพ ผลักสิ่งดีๆ กระเด็นกระดอน!

ซึ่งในจิตคนผู้ใดยังไม่สามารถรับรู้“ความรู้ใหม่”นี้ได้ แม้แค่เข้ามากระทบสัมผัสกับตน มันก็จะรู้สึกว่า “มันรับไม่ได้”

มันจะ“ขัดใจ”ร้อนเดือดถึงขนาดผลักไสอย่างแรงกระเด็นกระดอนออกไปเลย ปานนั้นเลย

แล้วก็จะรู้สึก“ไม่ชอบใจ”เอามากๆถึงขั้นมี“อาการโกรธ-เกลียด-ชัง”ขึ้นมาหนักจัด

(๔๗๖) “อย่าใกล้กันเลย” นี่แหละลักษณะ“ยึดอัตตา”แรงสุดๆ

จึงอยู่ในลักษณะ“อย่าใกล้กันเลย” อยู่กันคนละโลกนั่นแหละดีแล้ว ดีกว่าจะเข้ามาหากัน ต่างคนต่างอยู่ จะได้ไม่มีเรื่อง

นี่คือความรู้สึกของคนที่ยึดมั่นถือมั่นใน“ความรู้”หรือ“ทิฏฐิ”ของตนจัด ที่ตนยึด“ความเป็นอัตตา”อย่างหนักอย่างแรงสุดๆ!

ถ้าอย่างนี้ ก็คือ ต่างคนต่างยังอยู่ไกลกันมาก ห่างกันเท่ากับอยู่ดาวคนละดวง

ไม่เพียง“พลังงานรอบนอก”ที่ห่างกันนั้น ยังมีช่องว่างกั้นขวางอีกกว้างด้วย ไกลแสนไกล แม้ระดับ“พลังงาน”ก็ยังไม่ใกล้กันเลย มันยังห่างระยะทางเป็น“ปีแสง”ทีเดียว ยังไกลอีกมากนักที่จะกระทบกัน แค่จะเขยิบเข้ามา มันก็กระเด็นกระดอนออกจากกันไปคนละทิศแล้ว

(๔๗๗) โอกาสพูดคุยปรับความรู้ จึงยิ่งไม่มี!

ซึ่งขั้นนี้ก็คือ“ความรู้”หรือ“ทิฏฐิ”ของทั้ง ๒ ยังไม่ทันที่จะได้เปรียบเทียบกันดูหรอก นี่มันแค่แลเห็นกันด้วย“กล้องส่องทางไกล”ชั้นหนึ่งของโลกเชียวนะ!

เพียงมองกันแค่นั้น ก็ต่างกระดอนออกจากกันกระเด็นไปไกลเสียแล้ว

ยังไม่ต้องถึงขั้น“พูด”กันหรอก เพราะยังไงมันก็ไม่เข้าถึง“หู”เป็นแน่ มันยังอยู่กันไกลเหลือเกิน

เพราะฉะนั้นไอ้ที่จะถึงขั้นจับ“ตัวตน”มาเทียบมาวัดกันนั้น มันยังเป็นไปไม่ได้

จนกว่าจะเข้าใกล้กันจริงๆ และสามารถเข้ามาชิดกัน ถึงขั้น“สัมผัส(ผัสสะ)”กันได้ แล้วเกิด“เวทนา(ความรู้สึก)”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันและกันชนิดมี“โผฏฐัพพะ(ผิวหนังภายนอกกระทบกัน)”

จนกระทั่งสามารถเข้าสู่กันและกันได้ เหมือนไฟฟ้ามี“สื่อ

(medium)”แตะสัมผัสกันแล้ว โน่นแหละ

แต่นี่มันยังไกลกันแสนไกล ที่ไกลเกินกว่าจะเป็นเวลากล่าวถึง

(๔๗๘) เมื่อไม่ปรับใจเปิดใจรับรู้สิ่งใหม่สิ่งต่าง ก็ยากที่จะ“เข้ากระแส”เข้าถึง“โสดาบัน”!

มันจึงยังไม่ใกล้ภาวะที่เรียกว่า“เข้ากระแส”ที่ภาษาบาลีเขาว่า “โสตาปันนะ” แล้วเพี้ยนมาเป็นภาษาไทยคือ “โสดาบัน”เลย

มันยังไม่ถึงขั้น“โสดาบัน”อันเป็น“โพธิสัตว์”ระดับแรกหรอก มันยังห่างแสนห่าง ยิ่งกว่าอยู่กันคนละกาแล็กซีทีเดียว

สัตว์ ที่เป็นมนุษย์ระดับ“เวไนยสัตว์(สัตว์ที่สอนได้)”ผู้จะเริ่มซึมซับรับ“ความรู้”ขั้น“โลกุตระ”ได้นั้น จึงจะเริ่มนับเป็น“โสดาบันโพธิสัตว์”

๑. โสดาบันโพธิสัตว์ จึงได้แก่ ผู้ตั้งจิตมุ่งบำเพ็ญ“พุทธภูมิ”

นั่นคือ จะไปให้ถึงขั้นสูงสุดเป็น“พระพุทธเจ้า”

แต่ตอนนี้เพิ่งบำเพ็ญตนเริ่มย่างก้าวเข้ามาแตะกระแส “โสดาบัน” ขั้นต้นเท่านั้น

จึงเริ่มนับเรียก“โสดาบันโพธิสัตว์” ที่มีขั้นที่ ๑ คือ “เข้าสู่กระแสโลกุตระ”ที่บาลีว่า โสตาปันนะ

ซึ่งความเป็น“โสดาบัน”นี้ พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนว่าจะมีธรรมะสูงขึ้นๆเป็นลำดับ ๔ ระดับ

ได้แก่ “โสดาบัน(เข้ากระแสโลกุตระ) -อวินิปาตธัมม(เป็นโสดาบันแล้วแต่ยังไม่มั่นคง ทว่าไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา) -นิยตะ(มั่นคงเที่ยงแท้ในความเป็นโสดาบัน) -สัมโพธิปรายนะ(มีแต่เจริญไปสู่ที่สูงที่สุด)

(๔๗๙) คุณสมบัติ“พระโพธิสัตว์”

ผู้ที่มุ่งเป็น“โพธิสัตว์”นั้น คือ ผู้ที่ไม่เห็นแก่ประโยชน์ตนเองถ่ายเดียว แต่จะต้องทำประโยชน์แก่ผู้อื่นไปด้วยพร้อมกันให้ได้เสมอ จึงจะใช้เวลาและความอุตสาหะมากกว่าผู้จะเอาแต่“อรหันต์”

ส่วนผู้ที่มุ่งจะเอาแค่“อรหันต์” ก็จะไม่รู้เรื่องของ“โพธิสัตว์” อย่างเพียงพอ

มุ่งแต่เรียนรู้มุ่นอยู่แค่ในกรอบของความเป็น“อัตตา”ตนเอง

และสามารถ“ดับกิเลส”ที่เป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” สำหรับ“ตนเอง”ได้ไปตามลำดับจนหมดสิ้น ก็จบกิจเพียงเท่านี้

[ขออธิบายเสริมไว้ตรงนี้นิดหน่อย เพราะยังมีคนเข้าใจผิดอยู่ นั่นคือ ผู้ที่ยังไม่บรรลุธรรมแม้แค่เริ่มโสดาบัน แต่ตั้งจิตมุ่งเป็นโพธิสัตว์ ทว่าตนเองยังไม่มี“โพธิ”เลย คือยังไม่มี“ความตรัสรู้อาริยภูมิ”แม้ขั้นเริ่มต้นนั้น ยังไม่ชื่อว่า ผู้เป็น“โพธิสัตว์” เพราะยังไม่มี“โพธิ (ภูมิตรัสรู้)”ในตนเลย แม้แต่ขั้นโสดาบันขั้นเริ่ม

จึงยังเรียกว่า “โพธิสัตว์”ยังไม่ได้ ยังเป็นปุถุชนอยู่ ยังไม่มี“อาริยธรรม”แม้แค่“โสดาบัน”ขั้นต้นไง!

ก็มีคนผู้หลงผิดดังว่านี้อยู่ไม่ใช่น้อย ว่าคนผู้เริ่ม“ตั้งจิต”แค่“อยากเป็นโพธิสัตว์”นั้น ทว่าจิตยังไม่มี“ภูมิธรรม”ที่เป็นอาริยบุคคลแม้แต่ขั้นเริ่ม จะเรียกว่าเป็น“โพธิสัตว์”ยังไม่ได้ เพราะยังไม่เริ่มมี“ความรู้ที่เป็นอาริยะ-เป็นโลกุตระ”สักน้อยเลย

มีแต่“ความอยากเป็น”เท่านั้น

มันก็แค่ตั้งใจพยายามจะเป็น“โพธิสัตว์”ให้ได้เอง มีแค่“อุปทายติ” ยังไม่มี“สมายติ” จึงเป็นได้แค่“ปุถุชนคนอยากเป็นโพธิสัตว์” จะเรียกว่า“โพธิสัตว์”ไม่ได้ หรือจะเรียกว่า“ปุถุชนโพธิสัตว์”ก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่คนมี“โพธิ” แม้แต่“โพธิ”ขั้นเริ่มต้นก็ยังไม่มีสักนิดสักน้อย]

จากการเป็น“โสดาบันโพธิสัตว์”ได้แล้ว จึงจะเป็น“สกิทาคามีโพธิสัตว์”ต่อไปได้

แล้วจึงจะต่อขั้นเป็น“อนาคามีโพธิสัตว์”ได้อีก จนจบขั้น“อรหันต์โพธิสัตว์”

นี้คือ “โพธิสัตว์ ๔ ขั้น”รอบแรกเรียกว่ารอบ“ระดับปฐม”ในการเป็น“โพธิสัตว์”

(๔๘๐) รอบที่ ๒ โพธิสัตว์ระดับมัธยม!(ขั้น ๕ ถึงขั้น ๖)

จากนั้นจึงจะเป็น“ระดับมัธยม”ในการเป็น“โพธิสัตว์” อันเป็นขั้นสูงต่อขึ้นไปสู่“โพธิสัตว์อีก ๔ ขั้น”

นับต่อไปก็เป็นขั้นที่ ๕ เรียกว่า“อนุโพธิสัตว์”คือ น้องใหม่ใน“ระดับมัธยม”ในการเป็น“โพธิสัตว์”

เมื่อบำเพ็ญบารมีเต็มรอบขั้นที่ ๕ แล้วจึงจะเป็นระดับ ๖

ก็เรียกว่า“อนิยตโพธิสัตว์”ก็จบความเป็น“ระดับมัธยม”

จาก“ระดับมัธยม”จึงจะสูงขึ้นไปเป็นระดับ ๗ เรียกว่า“นิยตโพธิสัตว์”อันเป็น“ระดับอุดมศึกษา”ขั้นต้น

(๔๘๑) รอบที่ ๓ โพธิสัตว์ระดับอุดมศึกษา!(ขั้น ๗,ขั้น ๘)

ผู้มีภูมิ“โพธิสัตว์ระดับ ๗” จึงจะเรียกว่า “สยัง อภิญญา”ได้

“สยัง อภิญญา”นั้นคือ ผู้ที่มีภูมิธรรมที่เป็น“พุทธโลกุตระที่สัมมาทิฏฐิ”ในตนที่ได้สั่งสมบารมีมาจาก“อนุโพธิสัตว์” และ“อนิยตโพธิสัตว์”อีกจนถ้วนเต็ม

จึงจะก้าวเข้าสู่ความเป็น“นิยตโพธิสัตว์”ที่มี“อภิญญา(ความรู้ขั้น

ปัญญาอันยิ่งแบบพุทธคือโลกุตระที่ไม่มีศาสนาใดมีได้)" ซึ่งจะเป็น"เอง(สยัง)" มี"เอง(สยัง),ด้วยตนเอง(สยัง)"

แม้จะเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์ในโลกยุคใดสมัยใดก็มีติดตัวมา"เอง(สยัง)" ไม่มีใครบันดาลให้

คนผู้"สยัง อภิญญา"หรือ"นิยตโพธิสัตว์"จึงสามารถเป็นผู้เกิดมาไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ ไม่ต้องได้ยินได้ฟังจากใครก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"ความรู้ที่เป็นโลกุตรธรรม"ได้เองจริง

ดังเช่น "อาตมา(สมณะโพธิรักษ์)"ที่เป็นคนผู้เกิดมาในยุคกึ่งพุทธกาลนี้ คือ ในยุค พ.ศ. ๒๕๐๐ อันปรากฏขึ้นจริงในโลกที่สัมผัสได้ และพิสูจน์ได้ว่า เป็นผู้มี"ความรู้-ความจริง"ยืนยัน "โลกุตรธรรม"

(๔๘๒) สมณะโพธิรักษ์ยืนยันโลกุตระ ยืนยันสยังอภิญญา!

และเมื่ออาตมาได้นำเอา"โลกุตรธรรม"ของพระพุทธเจ้ามาพูดขึ้นอธิบายขึ้น

ก็มีคนในยุคนี้ ยุคเดียวกันนี้ที่เป็นชาวพุทธผู้แสวงหา หรือผู้ตั้งใจศึกษาพุทธธรรมที่ไม่มีอคติในตัวอาตมา ก็สามารถเข้าใจได้เข้าใจดี

พากันนำไปปฏิบัติจนบรรลุความเป็น"โลกุตรธรรม"

พากันลดละหน่ายคลายจางจากลาภยศสรรเสริญสุข

ปล่อยวางการยึดมั่นถือมั่นหลงหัวปักหัวปำอยู่กับลาภยศสรรเสริญสุขหนักหนา

ออกมา(เนกขัมมะ ; ซึ่งไม่ใช่แค่ออกมาบวชเป็นภิกษุเท่านั้น แต่ออกมาปฏิบัติออกจากกาม ออกจากนิวรณ์ ๕ กันอย่างเอาจริงเอาจัง ทั้งฆราวาสหญิงชาย)จากความ

หลงนั้น มาเป็นคน“โลกุตระ” เป็นคนเจริญอาริยภูมิ จนกระทั่งมี “วรรณะ ๙”มาอยู่รวมตัวกันเป็นชุมชนสังคม“สาธารณโภคี” พิสูจน์โลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้าได้จริงแม้แต่ในยุคกึ่งพุทธกาลนี้ทีเดียว

(๔๘๓) สมณะโพธิรักษ์สร้างชุมชน “สาธารณโภคี”!

จนกระทั่งเกิดชุมชนหมู่บ้านที่มีเศรษฐกิจขั้น“สาธารณโภคี” อันเป็นสังคมที่แต่ละคน ที่เป็นสมาชิกกลุ่มชุมชนสาธารณโภคีทำงานฟรีเอาผลผลิตและรายได้เข้าส่วนกลางด้วยกันทั้งชุมชนนี้ ล้วนสมัครใจมาเป็นสมาชิกด้วยตน“เอง”เพราะมี“ปัจเจกภูมิ”ของตนเองแท้ๆ

ผู้ที่สั่งสม“ปัจเจกภูมิ”ได้มากจนกระทั่งถึงขีดเข้าเขตความเป็น“รู้เอง-เป็นเอง”ได้จึงจะชื่อว่า “สยัง อภิญญา”

ซึ่งคำว่า “สยัง อภิญญา”นี้ หมายถึง ผู้มีภูมิธรรมขั้น“ปัญญาอันเป็นโลกุตรธรรม”ในตนเองแล้ว คือ ผู้มี“ความรู้ในความเป็นโลกุตรธรรมในตนเอง” โดยไม่ต้องอาศัยใครถ่ายทอดให้ ไม่ต้องได้ยินได้ฟังจากผู้รู้แจ้งจริงใน“โลกุตรธรรม”ใดก็รู้ได้ด้วยเองได้แล้ว เป็นผู้เกิดขึ้นในโลกในยุคใดก็มี“โพธิ(ความรู้โลกุตระ)” มีภูมิรู้เป็นโลกุตรธรรมที่เป็น“เอง” มี“เอง(สยัง)” จะมีติดตนติดตัวของตนเองมาเลย เพียงแต่ว่า “เป็นของตนเอง”อยู่ในขั้น“อภิภู”เท่านั้น ยังไม่ถึง“สยัมภู”

(๔๘๔) เหมือนอวดตัว อวดตน แต่เล่าความจริงให้ฟัง!

อาตมาประกาศตนเองขึ้นในโลกยุคนี้ว่า อาตมาเกิดมาชีวิตนี้อาตมาไม่มีครูบาอาจารย์

ผู้ยังอวิชชาไม่มีความรู้ใน“สยัง”ก็เกิดอาการรับไม่ได้ หาว่า

อาตมาบังอาจมากเกินไปแล้วที่ประกาศตนอย่างนี้

นั่นก็เพราะเขายังไม่มีรู้ความรู้"อภิภู"หรือ"อภิญญา"กันดี

"อภิญญา"จึงไม่ใช่"ความรู้ยิ่ง"แค่ขั้น"โลกียะ"เด็ดขาด เพราะเป็น"ความรู้ยิ่ง"ขั้น"โลกุตระ" ซึ่งไม่ใช่เดรัจฉานวิชานั้นแน่ยิ่งกว่าแน่

ความรู้"โลกุตระ"นี้แตกต่างกับความรู้ของชาว"เทฺวนิยม" กันคนละโลก คนละดวงดาว เป็นคนละภาษา คนละทิศคนละทาง

ในโลกของ"เทฺวนิยม"นั้น แม้จะเป็น"ความรู้"ที่เก่งรู้มากรู้สูงส่งปานใดก็ไม่มี"โลกุตรธรรม" ยังเป็น"ความรู้ที่มีความวนเวียนอยู่ในโลกียะเดิมๆ"นั่นเอง ยังออกจาก"ความวนของโลก"ไม่ได้

เพราะในโลกของ"เทฺวนิยม"นั้นเป็นความรู้วนเวียนอยู่ในวงวนของ"โลกียธรรม"เท่านั้น จะไม่มี"ความรู้ที่เป็นโลกุตรธรรม"เลย

(๔๘๕) ความรู้โลกุตระรู้เองไม่ได้ ยกเว้นโพธิสัตว์ระดับ ๗!

ผู้จะมี"ความรู้"แบบ"โลกุตรธรรม"นั้น ผู้ที่เป็นปุถุชนคนใด หรือเป็นคนในโลก"เทฺวนิยม"อยู่ จะไม่สามารถ"รู้เอง" หรือจะเกิด"ความรู้โลกุตรธรรม"ขึ้นมาในตนเองไม่ได้ จนกว่าจะได้บำเพ็ญบารมีถึงขั้น"โพธิสัตว์ระดับ ๗"ขึ้นไป

เมื่อเกิดขึ้นมาในโลกยุคใด ก็สามารถมี"ความรู้โลกุตระ" เป็น"สัมมาทิฏฐิ"ได้"เอง"เป็นผู้สืบทอดศาสนาพุทธ

ผู้ไม่ได้บำเพ็ญบารมีมาถึงขั้น"นิยตโพธิสัตว์"อันเป็น"โพธิสัตว์ระดับ ๗"จริง จะไม่สามารถเกิด"ความรู้โลกุตระ"ขึ้นได้"เอง(สยัง)" เป็นอันขาด "ต้องได้ยินได้ฟังโลกุตรธรรม"จากสัตบุรุษหรือจากผู้อยู่ในฐานครูที่สัมมาทิฏฐิ จึงจะ"รู้แจ้งโลกุตระ"

เพราะ“โลกุตรธรรม”นั้นใครก็ตาม ตนเองจะรู้“เอง”ไม่ได้

คำว่า “เอง”ที่บาลีว่า “สยัง”นี้ เป็น“สภาวะ”ที่ทรงคุณธรรมอันวิเศษยิ่งล้ำ(อุตตริมนุสสธรรม) นั่นคือ มันถึงขั้นเป็น“ความจริง” และ“ความรู้”ที่ผู้นั้นต้องบรรลุผลนั้น“เอง”มาแล้ว

“มี”ในตน“เอง”มาแล้ว ที่ภาษาว่า “ปุพเพกตปุญญตา”

(๔๘๖) “ปุพเพกตปุญญตา” อธิบายกันอย่างไร?

“ปุพเพกตปุญญตา”ที่มีอยู่ใน“จักกสูตร”คือ”“จักร๔”(พระไตรปิฎก เล่ม๒๑ ข้อ๓๑)นั้น บรรดาผู้รู้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายได้แปล“ปุพเพกตปุญญตา”หรือให้ความหมายกันมาว่า “ความเป็นผู้ทำบุญไว้ในกาลก่อน” หรือ“ความเป็นผู้มีบุญได้กระทำไว้แล้วในปางก่อน”

ซึ่งถ้าคนใดยังเข้าใจคำว่า“บุญ”เป็น “สมบัติ” “บุญ”ก็คือสิ่งที่“ได้มาใส่ตน” ความเป็น“บุญ”ก็เติมเพิ่มขึ้นใส่“อัตตา”ของตนเป็น“สมบัติ”ข้ามภพข้ามชาติมาด้วยเลย ..นั่น“ผิด”ถนัดแล้ว!

ถ้าเป็นอย่างนี้“บุญ”นั้นก็จะไม่ใช่“วิบัติ”อันหมายถึงทำ“ความฉิบหายกิเลสไป-กิเลสเสื่อมสิ้นไปจากจิตผู้นั้น”แน่

ก็จะกลายเป็นว่าผู้นั้นทำบุญก็“สะสมบุญ”

“บุญ”ก็เป็น “สมบัติ”ที่ยิ่งทำ“บุญ” บุญก็ยิ่งมากขึ้น

“บุญ”ก็ไม่ใช่“วิบัติ” “บุญ”กลายเป็นตัว“สมบัติ” ก็เลยไม่เป็นอัน“สิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)”ได้สำเร็จสักที

(๔๘๗) ย้อนมาเรื่อง“บุญ”อีกที บุญคือการชำระล้างกิเลสเท่านั้น!

แต่แท้จริงนั้นคำว่า“บุญ”คือ“ชำระจิตสันดานให้หมดจด

(สันตานัง ปุนาติ วิโสเทติ)” ซึ่งก็คือ ชำระกิเลสที่มันแปลงตัวเป็น“จิต”อยู่ ในสันดานเรานั่นเองให้สะอาดเกลี้ยง

แล้ว“บุญ”ก็สิ้นไปจากจิต เช่นเดียวกันกับ“บาป”ที่สิ้นไป

เป็นผู้“ไม่มีบุญไม่มีบาป”อีกแล้ว

ที่เป็นสภาพของ“ปุญญปาปปริกฺขีโณ”ตรงตามคำตรัสพระพุทธเจ้า

“บุญ”เมื่อชำระกิเลสเสร็จกิจ “บุญ”ก็หมดสิ้นไปพร้อมกับ“กิเลส”หรือ“บาป”ที่เป็น“ซาตาน”ให้หมดสิ้นไป ไม่เกิดในตนอีกแล้ว ตามที่บาลีว่า “ปุญญปาปปริกฺขีโณ”

คนผู้นั้นจึงจะชื่อว่า มี“นิพพาน”ได้แท้จริง และเป็น“ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”เป็นผู้จบกิจ

(๔๘๘) หมดหน้าที่“บุญ” ที่เหลือคือ“อภิสังขาร”!

นั่นคือ เป็นผู้ไม่มี“กิเลส”ไม่มี“บาป” ไม่มี“ซาตาน”เกิดขึ้นใน“จิต”ผู้นั้นอีกเลยตลอดกาลนิรันดร

ดังนั้น“บุญ”ก็หมดสิ้นไปด้วย เพราะ“พลังงานจิต”ก็ไม่จำเป็นที่จะต้อง“ชำระกิเลส”อีกแล้ว

การปรุงแต่งจิตหรือปรุง“พลังงานจิต”ขึ้นมาทำงานต่างๆที่ภาษาว่า“อภิสังขาร” คือ การปรุงแต่งพลังงานจิตอยู่ตามปกติที่เป็นคนยังไม่ตาย ซึ่งไม่ใช่“การ“สังขาร”ปกติของปุถุชน

แต่เป็นการปรุงแต่งอย่าง“อภิสังขาร”ของอาริยชนแท้ๆ

และเมื่อ“จบกิจ”ก็ไม่ต้องเป็น“บุญ”กันอีกแล้ว

ภาษาก็คือ “อปุญญ” ซึ่งก็คือ “ไม่เป็นบุญ”กันอีกแล้ว

แม้จะมี“การสังขาร”ก็เป็นขั้น“อภิสังขาร” เช่น ยังเป็น“ฌาน”อยู่เป็นต้น ก็ได้“พลังงานจิตที่เต็มไปด้วยปัญญา”แล้ว ไม่มี“บาป”เกิดในจิตอีกแล้ว

จึงอย่าไปแปลคำว่า “อปุญญ”ที่เป็น“อปุญญาภิสังขาร”นี้ว่า“บาป”กันอีกล่ะ!

เพราะท่านผู้นี้ เป็นคน“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป”แล้ว

(๔๘๙) ย้ำ “บุญ” เป็นเรื่องจบกิจจริงๆ!

อย่าวนเวียนเป็นคน“ไม่จบกิจ” แม้จะ“หมดบาปหมดบุญ”แล้วก็ยังหลงผิดติดอยู่แต่กับพยัญชนะ

“วน”กลับเอา“อปุญญ”ไปเป็น“บาป” วนกลับมา“มีบาป”กันอีก ทั้งๆที่ท่านผู้นี้ทำกรรมใดก็“ไม่ต้องเป็นบุญ”กันอีกแล้ว

ก็ยังไปหลงแปลคำว่า“อปุญญ”กลับวนไปเป็น“บาป”กันอีกอยู่ มันก็“สิ้นบุญสิ้นบาป”กันไม่ได้สักที

ถ้าขืน“วน”กันไม่รู้สิ้นสุดได้เลย การ“จบกิจ”ก็มีไม่ได้เลย

ดังนั้น คำว่า“บุญ”หรือ“ปุญญ”นี้ จึงไม่ใช่“พลังงาน”ที่จะ“ปุญญาภิสังขาร(อภิสังขาร)”แล้ว ก็ยังสะสม“บุญ”ลงไปใน“จิต”อีก

และเมื่อผู้ที่“ปุญญาภิสังขาร”เสร็จแล้วเป็นผู้“อปุญญาภิสังขาร”กันแล้ว ก็ยังจะให้กลับไปเป็น“บาป”กันอีก

แล้วเมื่อไหร่ผู้ที่ทำ“อภิสังขาร”จึงจะเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”ที่บาลียืนยันว่า “ปุญญปาปปริกฺขีโณ”กันได้สักทีล่ะ?

(๔๙๐) ไม่มีสภาวะรู้แต่ พยัญชนะ ก็เข้าใจได้ยาก!

ผู้ที่ยังไม่มีความรู้ถึงสภาวะ มีความรู้แค่พยัญชนะจึงเข้าใจ“สภาวธรรม”ที่เป็น“พลังงานของความเป็นบุญ”ไม่ได้

จะเข้าใจได้แต่คำว่า “บุญ”หมายถึง“กุศล”อยู่เท่านั้น

จะแยกความเป็น“เทฺว”คือ ภาวะ๒ ของ“บุญ”กับ“กุศล” ที่มีนัยสำคัญแตกต่างกันของ“สภาวธรรม”อย่างยิ่งยวดไม่ได้

ผู้ที่จะเข้าใจสภาวะที่เรียกว่า“บุญ”ไม่ได้กันง่ายๆหรอก

แม้แต่ชาวพุทธในทุกวันนี้ ก็หลงผิดไปเข้าใจกันเพียงว่า “บุญ”ก็คือ“กุศล”นั่นเอง ซึ่งมันผิดถนัดถนี่อย่างยิ่ง

(๔๙๑) ย้ำอีกที “บุญ” กับ “กุศล” เป็นคนละเรื่องคนละตัว

“บุญ”เป็นสิ่งที่คนไม่ควรต้อง“มี”ขึ้นมาให้ตนเลย เพราะ “บุญ”ไม่ใช่“กุศล”แต่อย่างใด ที่คนควร“มี”ขึ้นมาให้แก่ตนแม้สักนิด คนต้อง“จบกิจ”เป็นผู้ไม่ต้องทำ“บุญ”อีกเด็ดขาด

เป็นคนผู้ “สิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญฺญปาปปริกฺขีโณ)”จบกิจเป็น “อรหันต์”ขึ้นไปให้ได้นั่นต่างหาก เป็นคนไม่มี จึงสะสม “บุญ” แล้ว จึงใช้คำว่า “นักบุญ” เรียกใครไม่ได้เลย

เพราะคำว่า “นัก” แปลว่า มาก, ยิ่ง, อย่างยิ่ง

อรหันต์ไม่ใช่ “ผู้มีบุญมาก” แต่คือ “ผู้ไม่มีบุญแล้ว”

มีศาสนาที่ไม่ใช่พุทธ หรือแม้แต่ชาวพุทธมิจฉาทิฏฐิก็หลงผิดเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้ว่า “นักบุญ”โดยหมายความว่า คนผู้นั้นเป็นผู้เก่งกาจในการทำ“บุญ”อันเป็นความดีทั้งหลายแหล่บ้าง ทำความเสียสละยิ่งยอดบ้าง ในศาสนาคริสต์เอาไปใช้หมายถึงผู้

ทำความดีไว้มากเมื่อตายแล้วได้รับยกย่องเป็น“นักบุญ” ผู้สำเร็จในทางศาสนาบ้าง ซึ่ง“ผิด”ไปจากความหมายของ“บุญ”ทั้งนั้น

(๔๙๒) “บุญ” เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น!

“บุญ”จึงเป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าที่มีในศาสนาพุทธเท่านั้น ในศาสนาอื่นใดทำความเป็น“บุญ”ไม่ได้หรอก

ศาสดาในศาสนาอื่นใดก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นพลังงานจิตที่สำเร็จเป็น“บุญ”เป็นอันขาด เพราะ“บุญ”เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

ศาสดาอื่นใด นอกจาก “ศาสดาพุทธเจ้า” จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งในคำว่า“บุญ” จึงทำ“ความจริง”ถึงขั้น“นิพพาน”ไม่ได้

“บุญ”คือ พลังงานของ“ฌาน”ที่ทำการ“เผา”กิเลสสำเร็จ

ดังนั้น ผู้ที่สามารถ“ทำพลังงานจิต”ของตนหรือมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนให้เป็น“ฌาน”ตามทฤษฎี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”และเป็น“บุญ”สำเร็จ ที่“สัมมาทิฏฐิ”

ตามความตรัสรู้พระพุทธเจ้าถูกต้องถ่องแท้แยบคายบริบูรณ์ จึงจะสามารถ“เผากิเลส”ได้หมดสิ้นจากจิตเป็นผู้“นิพพาน”

(๔๙๓) ฌานของพุทธ ฌานของเดียรถีย์เป็นดาวคนละดวง!

ผู้ยังหลงผิดอยู่ ทำ“ฌาน”แบบเดียรถีย์ ทำ“บุญ”แบบชาวโลกีย์ของปุถุชนกันไม่เป็น“โลกุตระ”นั้น หมดสิทธิ์ที่จะได้นิพพาน

“ฌาน”ของพุทธซึ่งแตกต่างกันอย่างยิ่งกับ“ฌาน”ที่สามัญทั่วไปในโลกที่ชาว“เทฺวนิยม”ทำๆกันอยู่ ชนิดที่เป็นคนละแบบ เป็น

คนละเรื่อง อยู่ดาวคนละดวงเลยทีเดียว

ผู้ทำได้จริง จึงเป็นผู้ทำ“ฌาน”แบบพุทธ ทำ“บุญ”แบบพุทธอย่างมีประสิทธิภาพ เกิด“สัมมามรรค-สัมมาผล”สัมบูรณ์

กิเลสหมดสิ้นอาสวะ เป็นอรหันต์ ก็สามารถจะตายลงด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้จริงทุกองค์ แยกธาตุ“จิตของตน”ให้แตกสลายไปเป็นธาตุดินน้ำไฟลม ซึ่งเป็น“อุตุนิยาม”ได้สำเร็จจริง

ตั้งแต่ตนเองบรรลุ“อรหันต์”ซึ่งเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๔”เป็นต้นไป ได้ทุกองค์

(๔๙๔) หากยังไม่ตายไปด้วยไปด้วยปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็ต้องบำเพ็ญตนสู่ “พุทธภูมิ”!

“โพธิสัตว์”คือผู้มี“โพธิ” คือ “ความตรัสรู้”ที่เป็น“ฌาน”แล้วก็เป็น“บุญ” เสร็จไปแล้ว

“จิตสะอาดจากกิเลสสาสวะ” แล้วจิตตกผลึกสะสมเป็น “สัมมาสมาธิ” ตามแบบพระพุทธเจ้า

หากผู้นี้ยังไม่“ตายไปด้วยปรินิพพานเป็นปริโยสาน” บุคคลผู้นี้ยังบำเพ็ญตนมุ่งสู่“พุทธภูมิ” ก็ต้องอาศัย“อัตตา”ที่ตนยังใช้ทำงานเป็น“โพธิสัตว์”

แม้บรรลุ“อรหันต์”แล้วยังบำเพ็ญบารมีต่อไปอยู่ จาก“อรหันต์” ซึ่งเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๔”แล้ว ก็พากเพียรบำเพ็ญ“โพธิสัตว์ระดับ ๕”กัน“ต่อไป

“โพธิสัตว์” จึงเป็นคน “ไม่มีบุญแล้ว” ตลอดไปเป็นลำดับๆ

นับตั้งแต่“อนุโพธิสัตว์”ซึ่งจัดเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๕”อันเข้า

เขต“โพธิสัตว์ขั้นมัธยม”เป็นต้นไป “โพธิสัตว์มัธยม”มี ๒ ระดับคือ “อนุโพธิสัตว์”ซึ่งเป็นระดับ ๕ กับ“อนิยตโพธิสัตว์”เป็นระดับ ๖

ส่วน“โพธิสัตว์ขั้นอุดมศึกษา”ก็มี ๒ ระดับคือ “นิยตโพธิสัตว์” เป็นโพธิสัตว์ระดับ ๗ กับ“มหาโพธิสัตว์”ระดับสุดท้าย ๘

(๔๙๕) บรรลุ“ฌาน”ต้องผ่านกระบวนการ“วิชชาจรณสัมปันโน”!

จบ“มหาโพธิสัตว์”ระดับ ๘ ขึ้นเป็น“ระดับ ๙”ก็พ้นความเป็น“พระโพธิสัตว์”ทั้งหลายทั้งหมดเป็น“พระพุทธเจ้า” นับเป็นผู้เต็มถ้วนบริบูรณ์ด้วย“สัมมาสัมโพธิญาณ” ก็เป็นผู้จบครบทุกอย่างสัมบูรณ์แบบ ซึ่งจะอยู่ในวัฏฏสงสาร หรือใน“กาล”ของจักรวาลก็เท่าที่ท่านประสงค์ จะมีชีวิตอยู่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน

เห็นชัดเจนมั้ยว่า “คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ของศาสนาพุทธนั้น“เกินวิสัย”ที่ผู้ยังไม่ใช่ชาว“โลกุตระ”จะเดาเอา-จะคาดคะเนเอาหรือจะขบคิดด้วยตรรกะแบบใด ก็ไม่อาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แน่ๆ

“ฌาน”ก็ดี “บุญ”ก็ดี หรือแม้แต่“สมาธิ”ก็ตามแม้แต่คำว่า “กาย”อันเป็น“เทฺว”คู่แรกก็เถอะ จึงเป็น“อจินไตย”แท้ๆ!

“ฌาน”เป็น“อจินไตย”นั้นคือ “ฌานวิสัย”แบบชาวโลกุตระ ซึ่งมันเกินกว่าที่ชาว“เทฺวนิยม”หรือชาวโลกียะจะรู้ได้“เอง”

ชาว“เทฺวนิยม”หรือชาวโลกียะ ก็จะมีแต่“ฌาน”ตาม“วิสัย” ของโลกียะเท่านั้น และพากเพียรทำกันได้ง่าย มีกันอยู่ดื่นดาษ

ถ้าคน“เทฺวนิยม”ผู้ใด ไม่ได้ยินไม่ได้ฟัง“โลกุตรธรรม”จากพระพุทธเจ้า หรือจากสัตบุรุษ หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูผู้สัมมาทิฏฐิแท้ และไม่ได้ตั้งใจเรียนรู้ด้วยดีและไม่ได้ฝึกฝนตามชาวโลกุตระ ก็จะ

ไม่สามารถบรรลุ“ฌาน”อันเกิดจากกระบวนการ“วิชชาจรณสัมปัน-โน” ซึ่งเป็น“๑ ในพุทธคุณ ๙”ของชาวพุทธได้เด็ดขาด!

“บุญ”จึงเป็น“นิสัย”หรือ“วิสัย”ที่แท้ของชาวโลกุตระเท่านั้น

(๔๙๖) ฌานย่อมมีอยู่ในศาสนาพุทธเท่านั้น!

“ฌาน”ของพุทธ “บุญ”ของพุทธจึงพิเศษเป็น“คุณวิเศษ”ที่เรียกว่า“อุตตริมนุสสธรรม”เกินกว่าสามัญทั่วไป เพราะมีในพุทธ-ศาสนาเดียว ในศาสนาอื่นหรือศาสนาใดไม่มี แม้ในชาวพุทธเอง แท้ๆยุคปัจจุบันนี้ก็“มิจฉาทิฏฐิ”เกือบหมดแล้ว ทำได้ก็แต่“ฌาน” แบบไม่ใช่ของพุทธกันทั้งนั้น จึงไม่บรรลุธรรมขั้น“บุญ”ได้เลย

“ฌาน”ที่ทำๆกันก็ได้แต่“กุศล” อันเป็น“โลกียธรรม”เท่านั้น

เพราะเป็น“ฌาน”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”ไปจากแบบพุทธกันแล้ว

“บุญ”จึงไม่สำเร็จเป็น“ผล”ได้จริง เพราะทำกิเลสไม่“วิบัติ”

นั่นคือ“หลับตา”ปฏิบัติ ก็ไม่เกิด“พลังงานไฟ”ตาม“ฌาน”พุทธ

(๔๙๗) กิเลสยากจะเสื่อมเป็นได้ก็แค่ “กดข่ม”!

ผู้ทำ“ฌาน”ที่มิจฉาทิฏฐินั้น“หลับตา”ไม่เป็น“ฌาน”ที่เกิดจาก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

จึงไม่สำเร็จ“บุญ” เผากิเลสไม่ได้!

“กิเลส”ก็ไม่เสื่อมสลายหายไปได้ อย่างเก่งก็แค่“กดข่ม”ได้นาน เมื่อได้แค่“กดข่ม”กิเลสไว้เท่านั้น ทำ“กิเลส”ให้“เสื่อมสูญสลายหายไป”จริงๆ จนไม่เหลือ“อาสวะ”เลยกันได้ ก็ไม่ใช่“วิบัติ”แท้

เห็นชัดมั้ยว่า “บุญ”ทำแต่“วิบัติ”หน้าที่เดียวเท่านั้น

"บุญ" จึงไม่ใช่ "สมบัติ" และไม่ใช่ "เครื่องมือ" สร้างอะไรขึ้นมาเลย "บุญ" มีแต่ "กำจัด-ทำลาย" ให้ "วิบัติ" ที่ต่อจากพลังงาน "ฌาน"

(๔๙๘) เมื่อฌานได้เผากิเลสสิ้นเกลี้ยง เราจึงเรียกปรากฏการณ์ว่า "บุญ"!

ซึ่ง "ฌาน" นั้นคือ พลังงานจิตที่มีประสิทธิภาพ "เผากิเลส" กันให้ "สูญสิ้น" หมดกันไปเลย เมื่อถึงขั้นสุดท้าย "เผา" กันให้หมดสิ้นจึงชื่อว่า "กิเลสเกลี้ยงสนิทบริบูรณ์" ไม่เหลือส่วนที่จะให้ "ฌาน" เผาต่ออีกแล้ว ก็หมดกิเลสอันคือ "บาป" สิ้นเกลี้ยงลงเรียกว่า "บุญ" แล้ว "บุญ" ก็หายไปหรือ "สิ้นบุญไป" เลย เพราะจบกิจ "สิ้นบุญสิ้นบาป (ปุญญปาปปริกฺขีโณ)" ด้วยประการฉะนี้

และจะไม่เหลือ "กิเลสาสวะส่วนใดมีอยู่อีกเลย" เป็นอันขาดนิรันดร จึงเรียกว่า "สิ้นบุญ(ปุญญปริกฺขีโณ)" นั่นคือ จบสิ้นความเป็น "สาสวะ" บริบูรณ์เกลี้ยงสู่ความเป็น "อนาสวะ" สัมบูรณ์

"สิ้นบุญสิ้นบาป" กันเด็ดขาด ก็ไม่ต้องมี "บุญ" ไม่ต้องมี "บาป" กันอีกแล้วในกาละต่อไปของคนผู้นี้

ผู้ทำ "บุญ" สำเร็จจบแล้ว จึงชื่อว่า "ผู้ไม่มีบุญ"!

(๔๙๙) เกิดใหม่เป็นคนใหม่ "บุญ" ก็ไม่ตามมา!

ผู้ทำ "บุญ" สำเร็จจริง แม้ตายข้ามชาติมาเกิดเป็น "คนใหม่" ก็คือ คนผู้ "ไม่มีบุญ" อีกแล้ว เพราะ "บุญ" ได้ทำมาแล้วแต่ปางก่อน

ดังนั้น "ปุพเพกตปุญญตา" จึงหมายถึง "บุญ" ที่ทำมาแล้วแต่ปางก่อน" นั่นก็คือ คนผู้นี้ "มีการได้ชำระกิเลสออกไปจากจิตสำเร็จ

แล้วแต่ปางก่อน” ซึ่ง“ไม่ใช่มี‘สมบัติ’ที่ได้ทำสำเร็จใส่จิตตนแล้วแต่ปางก่อน”

ทว่าหมายถึง“ได้ทำ‘วิบัติ’ให้แก่จิตตนสำเร็จแล้วแต่ปางก่อนติดตัวมา”ต่างหาก ซึ่งตรงกันข้ามกับความจริงที่ว่า “ได้ทำ‘สมบัติ’ใส่จิตตนสำเร็จแล้วแต่ปางก่อนติดตัวมา”

มันคนละความหมายมันคนละสภาวธรรมมันตรงข้ามกันเลย!

ถ้าผู้ใดเข้าใจผิด(มิจฉาทิฏฐิ) ผู้นั้นก็จะหมายเอาว่า “บุญ” ไม่ใช่“สิ่งที่สูญไป” จะไม่ใช่ภาวะของ“การชำระออกไป”แล้วสูญสิ้น หรือการ“หมดสิ้นสูญสลายหายไปเกลี้ยง” แต่หลงผิดเข้าใจว่า“บุญ”ไม่มีวัน“หมดสิ้นกันได้เป็นที่สุดเด็ดขาด”กันสักทีอยู่นั่นเอง

“บุญ”ก็จะยัง“วนเวียน”มา“มี”อีกอยู่นั่นแล้ว ไม่มีวัน“จบ” ไม่มี“สิ้นสูญ”เด็ดขาด ก็ไม่มี“นิพพาน”ที่“จบกิจ”กันได้สักที

(๕๐๐) มาเข้าใจ“บุญ”ให้ถูกต้องกันเถิด จะได้เดินถูกทาง!

ดังนั้น ถ้า“เข้าใจคำว่า‘บุญ’ถูกต้อง(สัมมาทิฏฐิ)”แล้ว “ปุพเพกตปุญญตา”ก็จะหมายความว่า “การชำระกิเลสออกไปได้แล้วที่ได้ทำไว้แต่ปางก่อน” หรือ“ชาติก่อนได้ชำระกิเลสส่วนนั้นมาแล้ว”

เมื่อ“ปุพเพกตปุญญตา”หรือ“ชาติก่อนได้ชำระกิเลสส่วนนั้นมาแล้ว” หาก“กิเลส”ส่วนที่“กำจัดได้มาแล้ว”นั้นมีคุณวิเศษถึงขั้น“สยัง(เอง)”

มันก็จะ“ทรงอยู่(ธรรม)”ในตนเอง ข้ามชาติไปมันก็จะ“มีเอง-เป็นเอง” เป็น“ธรรมะ”ขั้น“อภิภู”คือ ขั้น“ผู้เป็นเอง”ได้แล้ว

(๕๐๑) “อภิภู” เป็นเองได้แล้ว แต่แค่“สยังอภิญญา”ยังไม่ถึงขั้น “สยัมภู”

“อภิภู”นี้ยังมิใช่“สยัมภู”ดอกนะ! ยังเป็นแค่ขั้น“อภิภู” แม้น “อภิภู”จะหมายถึง “พระผู้เป็นเอง, พระผู้เป็นยิ่ง”ได้แล้วจริง

นั่นคือ “ผู้เป็นเอง”ได้แล้ว แต่ก็ยังแค่ขั้น“สยัง อภิญญา” ยังไม่ถึง“สยัมภู”

“สยัมภู”นั้นหมายถึง “พระผู้เป็นเอง”ที่เป็นขั้น“พระพุทธเจ้า”

ส่วน“อภิภู”คือ ผู้เป็น“เอง” ซึ่งหมายถึง บุคคลที่มีคุณวิเศษโลกุตรธรรมในตนคนละขนาด คนละขั้น ยังไม่ถึง“สยัมภู” นัยสำคัญคือ ต่างก็เป็น“ผู้เป็นเอง”ได้แล้วเท่านั้น ซึ่งก็คือ เป็น“เจ้าเอง” หรือเป็น“พระเจ้าเอง”แท้ๆ แต่มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันสำคัญอยู่

“เอง”คำนี้ยืนยันชี้บ่งว่า ไม่เป็น“ของใครอื่น” มันเป็นของ “ตนเอง”หรือไม่ใช่ “ของใครอื่น”แต่คือ“ของตนเอง”

(๕๐๒) “เอง” คือคุณวิเศษที่เป็นโลกุตรธรรม!

“ความเป็นใหญ่หรือความยิ่งใหญ่”ที่มีในตน“เอง” เป็นของตน“เอง”นี้ที่เรากำลังพูดถึง

ก็หมายถึง“คุณวิเศษที่เป็นโลกุตรธรรม”อันมีใน“ศาสนาพุทธ”ศาสนาเดียวเท่านั้น ที่มีคำว่า“เอง”หรือ“สยัง”

“อภิภู”คือ ผู้ชนะ,ผู้มีชัย,ผู้ประสบชัยชนะ,ผู้มีอำนาจเหนือ,ผู้ยิ่งใหญ่,พระผู้เป็นเจ้าแห่งความรู้ที่มีจริงเป็นจริงในธรรม

“เอง”คำนี้จึงยิ่งใหญ่ เป็นใหญ่ สำหรับมนุษย์อย่างสำคัญจริงๆ ในโลกในเอกภพมหาจักรวาล ซึ่งหมายถึง“จิตนิยาม”

เมื่อ“อภิญญา”เกิดขึ้นก็จะเกิดขึ้นได้“เอง”

และ“อภิญญา”นี้ต้องเป็น“โลกุตรธรรม”เท่านั้น

“ความเป็นเอง”นี้พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นของ“พระองค์เอง” จึงเป็นของศาสนาพุทธหนึ่งเดียวแท้ๆ

ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงสั่งสมกรรมวิบากมาด้วย“พระองค์เอง” ตรัสรู้เอง

แล้วนำมาสอนให้ผู้อื่น“เป็นเอง”ได้ตาม

(๕๐๓) การเกิด “เอง” ค่อยๆขยายเติบโตทีละขั้น ดังนี้!

ลำดับแห่งการเกิด“เอง”มีดังนี้

เริ่มตั้งแต่“ความรู้”ขั้นต้นนั้นคือ “ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ (ซึ่งมันเริ่มมีความรู้โลกุตระขึ้นในจิตตน)”แล้วสะสมคุณธรรมนี้มากขึ้นจนถึงอีกขั้นหนึ่งพอสมตัว

จึงจะเป็น“ปัจเจกภูมิ”ระดับต้น

ผู้สะสม“ปัจเจกภูมิ”ได้มากถึงขีดขั้น“ตายข้ามชาติไป”ก็ยังสามารถมีของ“ตนเอง”ได้เอง โดยไม่ต้องอาศัยผู้อื่น

ก็จะมีภูมิโลกุตระของตน“เอง” จึงจะได้ชื่อว่า“สยัง”

คือมีความเป็น“เอง”ของตนเองได้เองแล้ว นั่นคือ มี“สยังอภิญญา”

นับว่า บรรลุ“นิยตโพธิสัตว์”

จาก““นิยตโพธิสัตว์”ก็จะสะสมเพิ่มภูมิ“อภิภู(ผู้เห็นยิ่ง,ผู้เป็นเอง)”มากขึ้นสูงขึ้นไปสู่“มหาโพธิสัตว์”ระดับที่ ๘ แล้ว จึงจะเป็น“สัมมาสัมพุทโธ(ตรัสรู้เองโดยชอบ)”ขั้นสูงที่สุด“ระดับที่ ๙” จบกันตรงนี้

ไม่มี“ความรู้ยิ่ง”ที่จะมีได้,เป็นได้ยิ่งกว่า“ระดับที่ ๙”นี้อีกแล้ว สำหรับ“ความรู้ในโลกในวัฏฏสงสารแห่งมหาจักรวาลเอกภพ”

“อภิภู”คือ พระผู้ครอบงำภาวะนั้นได้อย่างยิ่งตามจริง,พระผู้เห็นยิ่ง,พระผู้เป็นเอง,พระผู้เป็นนายของสัจธรรม (มิใช่ผู้เห็นผู้อื่นเป็นทาสดอกนะ!) ซึ่งดูรายละเอียดของสัจธรรมได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๔๙ เป็นต้นไป (อภิภายตนะ ๘)

(๕๐๔) “สยังอภิญญา” เป็นของโพธิสัตว์ระดับ ๗ ขึ้นไป ที่เกิดมาไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ มีของเก่าติดตัว!

ผู้“สยัง อภิญญา”จะเริ่มเป็น“ผู้รู้ได้เอง”เพราะได้สั่งสม“ความรู้ที่เป็นโลกุตระ”มาอย่างเพียงพอชนิดที่เกิดมาในโลกโดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์

เพราะ“มีของตนเองติดตัวมา”

แล้วมาบำเพ็ญบารมีเพิ่มอีกจึงจะสูงขึ้นไปเป็น“มหาโพธิสัตว์”อันเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๘”

ผู้มี“ความรู้โลกุตระเอง”นี้ พระโพธิสัตว์ระดับ ๗ จะมี“วิบาก”ที่ต้องบำเพ็ญยากยิ่งนักหนาสาหัส

นั่นคือ เริ่มจากผู้ที่เป็น“นิยตโพธิสัตว์”จริง

ย่อมแสดง“ภูมิรู้โลกุตระของตนเอง”

ต่อมนุษยโลกในยุคที่ไม่มี“โลกุตรธรรม”แล้วในยุคนั้น

ออกมาให้มนุษย์ได้ยินได้ฟังอย่างจริงใจซื่อสัตย์ต่อสัจธรรม

มันก็จะขัดแย้งกับ“โลกียธรรม”ที่เขาได้หลงผิดยึดถือว่า“ถูกต้อง”มาเหนียวแน่นนั้นอย่างจ๋ำหนับกันเลย!

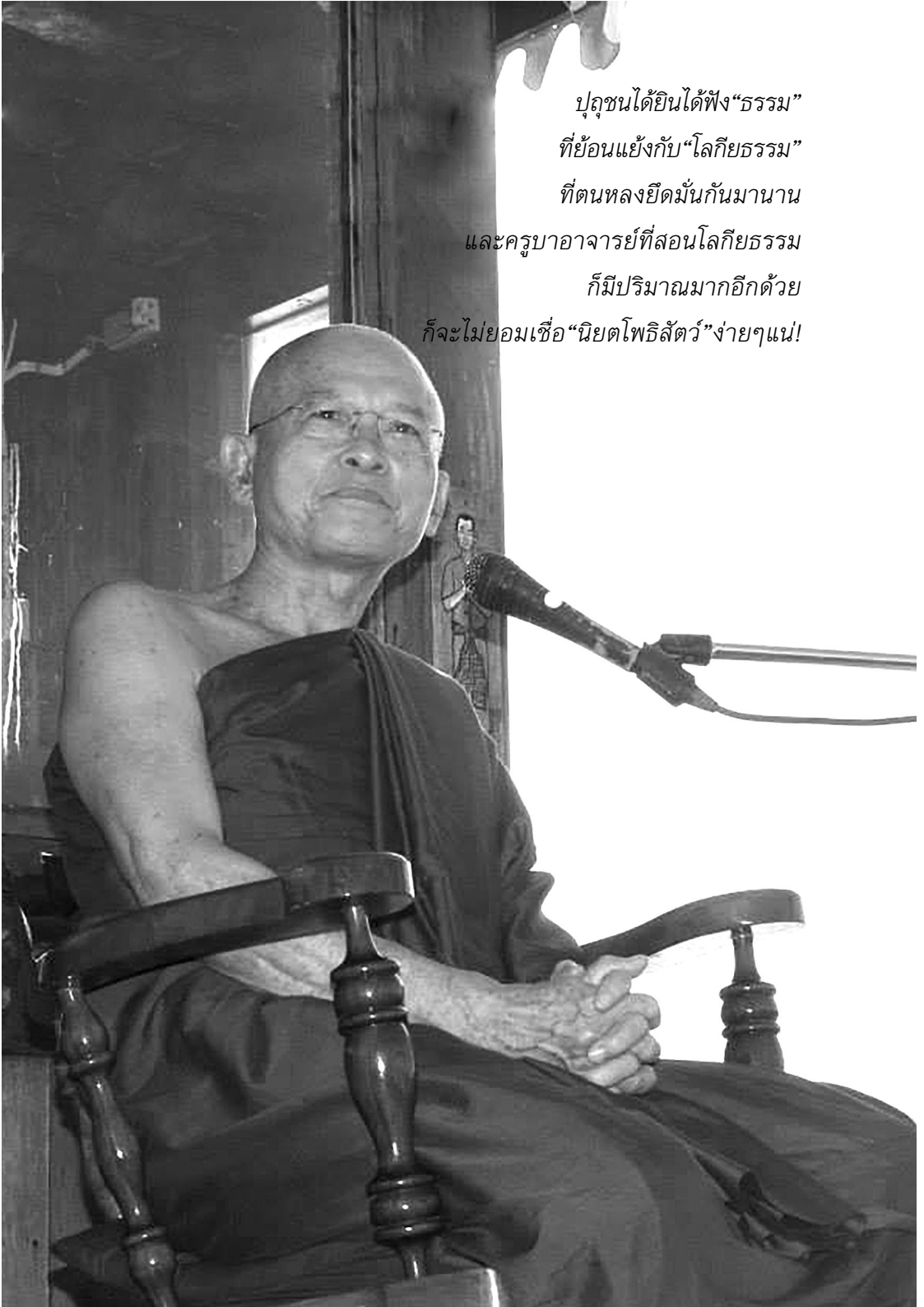

ปุถุชนได้ยินได้ฟัง“ธรรม”
ที่ย้อนแย้งกับ“โลกียธรรม”
ที่ตนหลงยึดมั่นกันมานาน
และครูบาอาจารย์ที่สอนโลกียธรรม
ก็มีปริมาณมากอีกด้วย
ก็จะไม่ยอมเชื่อ“นิยตโพธิสัตว์”ง่ายๆแน่!

(๕๐๕) วิบากของโพธิสัตว์ระดับ ๗!

เมื่อคนปุถุชนได้ยินได้ฟัง“ธรรม”ที่ย้อนแย้งกับ“โลกียธรรม”ที่ตนหลงยึดมั่นกันมานาน และพรรคพวกครูบาอาจารย์ที่สอนโลกียธรรมก็มีปริมาณมากอีกด้วย

ก็จะไม่ยอมเชื่อ“นิยตโพธิสัตว์”กันง่ายๆแน่!

ส่วน“นิยตโพธิสัตว์”ก็มีพวกส่วนน้อยกว่าด้วย ย่อมมีการเปรียบเทียบกันขึ้น จึงตัดสินขั้นต้นขั้นตื้นว่า

ผู้มีส่วนมากนับว่าชนะ!

และมันยิ่งแย้งหนักขึ้นๆกันในขั้นต่อไป เมื่อได้พูดได้อธิบายกันมากขึ้น ละเอียดขึ้น ลึกขึ้น ซับซ้อนยิ่งขึ้น ความเห็นผิด ยึดผิดกันไปคนละทาง

ตามที่ชาวพุทธในยุคนี้ได้พากันเสื่อมหรือพากันหลงผิดไปยึดถือผิดกันงมงายมากแล้ว

จึงยิ่งทั้งลำบากเหลือหลาย ทั้งยากยิ่งหนักหนา ซึ่งสุดแสนสาหัสแสนเข็ญกันทีเดียว

มนุษย์แม้แต่ชาวพุทธนี่แหละที่ยังอวิชชา เมื่อได้ยินได้ฟังก็จะแปลกหู เห็นขัดแย้งอย่างยิ่ง ก็จะต่อต้าน

เห็น“นิยตโพธิสัตว์”ว่าเป็นผู้จะมาล้มล้าง“โลกียธรรม”ที่เขาก็มีมิจฉามรรคมีมิจฉาผลแล้วด้วยนี้กันเลย (มิจฉามรรค-มิจฉาผล”นี้เป็นแค่“โลกียผล”อยู่แท้ๆแต่เขาหลง)

(๕๐๖) แม้กระนั้น ก็ยังมีผู้ดวงตาเห็นธรรม ปฏิบัติตามรวมตัวเป็นกลุ่มเป็นก้อน!

และเมื่อ“นิยตโพธิสัตว์”ยืนหยัดยืนยันประกาศ“โลกุตรธรรม”ที่ตนมั่นใจนี้ อย่างอุตสาหะไม่ท้อถอย ก็จะมีคนผู้มี“ธุลีในดวงตาน้อย”

คือ ผู้แสวงหาที่ไม่มีอคติในใจนัก จะเริ่มเห็นได้ เข้าใจได้

จนกระทั่งเมื่อ“นิยตโพธิสัตว์”มุ่งมั่นทำงานเผยแพร่ประกาศธรรมต่อไปไม่หยุดยั้ง

จึงมีผู้เข้ามาพิสูจน์ตาม ได้มรรคได้ผลตาม ก็เป็นมรรคผลที่เป็น“โลกุตระ”ซึ่งเป็นอีก“แบบหนึ่ง”

ซึ่งเป็น“แบบใหม่”ที่ไม่ใช่แบบที่ชาว“โลกียะ”เป็นกันมีกันอยู่แน่นอน

จึงเกิดมี“รูปธรรม-นามธรรม”ขึ้นมาจริง ให้เปรียบเทียบยืนยันกัน ว่า

อย่างใดแบบไหนจะตรงตามพระพุทธพจน์แท้จริงกว่ากัน

จึงต้องใช้ทั้ง“คุณภาพ”และมีมวล“ปริมาณ”

ที่ได้ที่เกิดอันเป็น“โลกุตรธรรม”กัน

และต้องใช้“เวลา”พิสูจน์ ทั้งตรวจสอบจากหลักฐานที่ต่างก็ยอมรับนับถือกันว่าเป็นสิ่ง“อ้างอิง”ตรงกันคือ “พระไตรปิฎก”ที่นับถือด้วยกัน

และต่างก็ยอมรับในพระไตรปิฎกนี้ร่วมกันเป็นเครื่องยืนยันว่าเป็นของพระพุทธเจ้า

พุทธธรรมที่เป็น“โลกุตระ”จึงจะค่อยๆกลับฟื้นขึ้นมาได้

อาตมาก็พากเพียรพยายามมาตลอด

(๕๐๗) สมณะโพธิรักษ์ประกาศตนเป็น "นิยตโพธิสัตว์"!

ซึ่ง พ.ศ.๒๕๐๐ กว่าแล้วนี้มนุษย์ในโลกยุคนี้ หรือชาวพุทธในยุคนี้นั่นแหละไม่มีใครรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"โลกุตรธรรม"แล้ว

เมื่ออาตมาผู้เป็น"นิยตโพธิสัตว์"แสดงธรรมของพระพุทธเจ้าออกมาสู่โลกยุคนี้ ก็แน่นอนว่า ย่อมไม่เหมือน"โลกียธรรม"ที่ปราชญ์และเหล่าครูบาอาจารย์ชาวโลกในยุคนี้

ทั้งผู้ที่เป็นอาจารย์ฆราวาสหรือเป็น"พระ" ที่ได้พากันยึดมั่นถือมั่นอย่างแน่นเหนียวหนักหนากันอยู่

มันจึงขัดแย้งกันจริงๆ

เพราะคนในยุคนี้มีอยู่เป็นอยู่ก็แต่"โลกียธรรม"

แถม"โลกียธรรม" อันหมายถึง "ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข" ก็เบ่งบานงอกงามเจริญไพบูลย์ยิ่งนักอีกด้วย

พุทธในยุคนี้จึงถูก"โลกียธรรม"เป็นใหญ่ครอบครองบริหารบัญชาการวงการศาสนาพุทธอยู่!

(๕๐๘) ศาสนาพุทธวันนี้ ก็คือศาสนาพราหมณ์ในอดีต มีแต่เสื่อมต่ำจมปลัก!

ซึ่งเรียก"พระผู้ครอบครองบริหาร"ในยุคนี้ได้ชัดๆเยี่ยงเดียวว่า"พระมหาศาล"!

เพราะ"พระ"ยุคนี้ได้เสื่อมดั่งเดียวกันกับ"ศาสนาพราหมณ์"ในยุคโน้นที่เสื่อมนั่นแหละ

และเรียก"พราหมณ์"ผู้ได้เสื่อมกันในยุคโน้นว่า "พราหมณ์มหาศาล"นั่นเอง ..คล้ายกันมั้ยล่ะ?

แม้แต่“พระหรือภิกษุ”ของพุทธยุคนี้ที่จัดกันว่า เป็น“พระป่า” ผู้หลงกันว่า เป็น“พระปฏิบัติ”

แต่ปฏิบัติแบบเดียรถีย์ ก็ยังตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองบริหารของ“พระบ้าน”ที่เป็น“พระมหาศาล”

ทั้ง“พระป่า-พระบ้าน”ยุคนี้ล้วนยังเข้าใจ“โลกุตรธรรม”ไม่ได้ทั้งนั้น ยังหลงระเริงกันอยู่กับ“โลกียธรรม”อันเป็น“สมบัติผลัดกันชม” ซึ่งยังไม่หยุด“ผลัดเปลี่ยนวนเวียนกันชมสมบัติ”ด้วยอวิชชา

ต่างก็ยัง“ไม่ดับสิ้นอาสวะ”กันทั้ง“พระบ้าน”และทั้ง“พระป่า” ล้วนยัง“วนเวียน”ใน“โลกียธรรม”ทั้งคู่ ผลัดกันชาติแล้วชาติเล่าอยู่

(๕๐๙) หลงผิดว่า จะได้ฌาน สมาธิ นิโรธ ต้องปฏิบัติแบบหลับตา!

เพราะต่างหลงผิดด้วยกันทั้งคู่ว่า การปฏิบัติธรรมที่จะบรรลุนิพพานนั้นต้อง“หลับตา”

จึงหลงว่า“อาปานสติสูตร”ก็ดี หรือแม้แต่“สติปัฏฐานสูตร”ก็ดี

“วิโมกข์ ๘”ก็ดี “สมาบัติ”ก็ดี

หรือไม่ว่าจะเป็น“ฌาน”ก็ดี จะเป็น“สมาธิ”ก็ดี แม้“นิโรธ”ก็ตาม

จะต้องปฏิบัติด้วยการ“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”กันทั้งนั้น

แม้แต่“ศีล”เมื่อไป“หลับตา”ปฏิบัติก็โมเมตีขลุมเอาเลยว่ามี“ศีล”บริสุทธิ์ในตัวแล้ว เลอะเทอะกันถึงปานนั้น!

ซึ่งมันไม่ใช่การปฏิบัติตามพุทธคุณ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เลย

ชาวพุทธหรือสังคมศาสนาพุทธในทุกวันนี้มันไม่มีความเป็น“พุทธ”อันเป็นของพระพุทธเจ้ากันหมดสิ้นแล้วจริงๆ

(๕๑๐) สมณะโพธิรักษ์ยืนยันนำ "โลกุตรธรรม"เผยแพร่ แม้ยาก แม้เย็นก็ไม่ท้อ!

เมื่ออาตมานำ"โลกุตรธรรม"ของพระพุทธเจ้า ออกมาประกาศสู่สังคมพุทธ มันจึงแตกต่างกันอย่างชัดเจน ทั้งความหมายของธรรมะ และทั้งสภาวะของธรรมะ

อาตมายืนยัน"โลกุตรธรรม"

แต่ส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดในประเทศไทยยืนยัน"โลกียธรรม"

ซึ่งมันก็เหมือนศาสนาทั้งหลายในโลกเขาอยู่เท่านั้น

แถมมีเดรัจฉานวิชา มีไสยศาสตร์มากหนักหนาสาหัสกว่าศาสนาอื่นเขาอีกด้วย

ก็น่าสงสารศาสนาพุทธอย่างยิ่ง

เมื่อพุทธกระแสหลักประกาศธรรมเป็น"โลกียธรรม"เท่านั้น ส่วนอาตมาประกาศธรรมเป็น"โลกุตรธรรม" มันจึงต้องพิสูจน์กันอย่างหนักหนาเป็นธรรมดา

ซึ่งอาตมาก็เต็มใจยิ่งๆ มุ่งมั่นที่จะพิสูจน์สัจธรรมนี้แน่ยิ่งกว่าแน่

มาถึงยุคนี้ ปางนี้อาตมายืนยันว่าตนเป็น"สยัง อภิญญา"ซึ่งคือผู้มีภูมิธรรมของ"โพธิสัตว์"ระดับ ๗ "นิยตโพธิสัตว์"ขึ้นไป

ที่อาตมาประกาศว่า "ตนเองเป็นนั้น" จะแท้หรือไม่แท้

ก็ต้องพิสูจน์"ตัวเอง"กันไป จนกระทั่งจะชัดเจนพอ ถึงขั้นเห็นได้ในความเป็น"อภิญญา"ที่อาตมามี"เอง"เป็น"สยัง อภิญญา"จริงหรือไม่?

"นิยตโพธิสัตว์"คือ ผู้ที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าที่เที่ยงแท้แล้ว นั่นก็คือ ผู้สอบเข้ามหาวิทยาลัยจะทำความเป็นพระพุทธเจ้า

ได้แล้ว(สูงกว่า “อนิยตโพธิสัตว์”ที่ยังเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๖”ขั้นมัธยมอยู่ ส่วน“นิยต-โพธิสัตว์”เริ่มสอบเข้ามหาวิทยาลัยพระพุทธเจ้าขั้นอุดมศึกษาได้แล้ว)

เป็นแต่ว่า ตนเองนั่นแหละจะพากเพียรอุตสาหะจนสำเร็จได้หรือไม่เท่านั้นเอง

(๕๑๑) “สัมภารวิบาก”ของโพธิสัตว์เป็นไปตามเหตุปัจจัยยุคสมัย! และขึ้นอยู่กับว่า ท่านเป็นโพธิสัตว์ระดับไหน!

ซึ่ง“สัมภารวิบาก”ที่หนักหนาสาหัส

เช่น ต้องทรมานทรมาทรกรรมในทางทุกกรกิริยาก็ไม่มีแล้ว

หรือวิบากทาง“รูปธรรม”ที่ยากๆหนักๆในการบริหารประชาชน

เช่น สอนวิชาชีพเลี้ยงชีพ หรือต้องรับผิดชอบแบกหามเป็นผู้“ทำนำ”ประชาชนที่เป็นงานทาง“โลก”อยู่นั้นก็ไม่ใช่“สัมภาร-วิบาก”แล้ว

จะมีก็แต่ต้องทำงานทาง“ธรรม” แบกหามต่อสู้งานทาง“ธรรม”

โดยเฉพาะที่เป็น“โลกุตรธรรม”ให้กลับคืนมาสู่โลกอีก

มนุษยชาติจะได้อาศัยคุณวิเศษนี้ต่อไปกระทั่งสิ้น“พุทธกัปป์” ของพระสมณโคดมสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจะมี“๕,๐๐๐ ปี”เป็น“กัปป์”

อาตมาคือ ผู้รับอาสาจาก“พระพุทธเจ้าสมณโคดม”มาโดยตรง

จึงสามารถพูดบอก“ความจริง”นี้ได้ตามจริง

และยังโชคดีที่พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐนี้ ยังมีคำตรัสของพระพุทธเจ้าเป็นหลักฐานยืนยันให้อ้างอิงได้ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ข้อที่ ๑๐

ที่ว่า “อัตถิ โลเก สมณพฺราหฺมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา

เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจโลกัง สยัง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตีติ”

(๕๑๒) พุทธองค์ยืนยัน สมณพราหมณ์ผู้รู้ได้ด้วยตน ประกาศโลกนี้โลกหน้าได้แจ่มแจ้งนั้นมีอยู่จริง!

แปลความว่า “สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง ในโลกมีอยู่”

ซึ่งอาตมาเมื่อเห็นข้อความนี้จาก“มหาจัตตารีสกสูตร” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗

อาตมาก็รู้ได้ทันที และมั่นใจยิ่งว่านี้ คือ เครื่องชี้บ่งถึงว่าอาตมานั้น“ใช่”แล้ว “สยัง อภิญญา”

ที่จะต้องมาประกาศตน ยืนยันตน“เอง”ว่า คำตรัสที่เป็นของแท้ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้จริงหรือไม่? อย่างไร?

หลังจากอาตมารู้ตัวเองว่า ตนได้บรรลุธรรมแล้ว ตั้งแต่ยังไม่เคยอ่านพระไตรปิฎก ยังไม่พบข้อความที่ว่า “สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง ในโลกมีอยู่”มาก่อนเลย ว่า พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร”นี้ ยืนยันกันถึงปานนี้

(๕๑๓) สมณะโพธิรักษ์เล่าเกร็ดชีวิตในอดีต รู้ตัวเองเป็นใคร? มาทำอะไร?

แต่อาตมาก็รู้ตัวแล้วว่า ตนเป็น“โพธิสัตว์”ที่จะมาทำงานสืบทอดพระศาสนาของพระพุทธเจ้าสมณโคดม

ตนเองตั้ง“นามแฝง”ของตนว่า“โพธิรักษ์”ด้วยตนเอง

เริ่มทำงานทางธรรมมาตั้งแต่เป็นฆราวาสกระทั่งได้ออกบวชมาใช้ชีวิตทางธรรมเต็มที่ กระทั่งถึงปัจจุบันนี้ และมาได้อ่านพบคำตรัสยืนยันนี้ในพระไตรปิฎก

“โพธิรักษ์”แปลว่า “ผู้รักษาความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”

“โพธิ”หมายถึง “ความรู้ขั้นโลกุตรธรรม” ที่ไม่มีมนุษย์ในโลกคนใดสามารถ“รู้เอง”ได้ เพราะเป็น“ความรู้ที่เป็นความจริงสูงสุดในมหาจักรวาลเอกภพ”ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์“ตรัสรู้เองโดยชอบด้วยพระองค์เอง”เท่านั้น

อาตมาจึงยิ่งมั่นใจชัดเจนยิ่งๆในตนเองว่า ตนเองคือ “สยังอภิญญา”

ผู้ที่พระพุทธเจ้าสมณโคดมตรัสให้เป็นที่ปรากฏไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร”ดังกล่าวแล้วนี้ ชนิดที่มี“สำนึก”ต่อหน้าที่นี้ที่สุด

(๕๑๔) ความศรัทธาของอาตมาดูได้จากคำกล่าวปฏิญาณในงานอโศกรำลึก!

ดังนั้น เมื่ออาตมาได้พบหลักฐานยืนยันกันชัดเจนยิ่ง อาตมาจึงน้อมรับภาระสุดแสนยิ่งใหญ่นี้ ด้วยความเคารพเทิดทูนสุดเศียรสุดเกล้า ดังบท“สัจจวาจาบูชาพระบรมสารีริกธาตุ” ที่ชาวอโศกใช้กล่าวปฏิญาณในงาน“อโศกรำลึก”ของชาวอโศกทำพิธีบูชาทุกครั้ง

ซึ่งอาตมาได้กล่าวเทิดทูนด้วยคำจริงจากใจในพิธี“บูชาพระบรมสารีริกธาตุ”ทุกครั้งของงาน“อโศกรำลึก”ที่เราชาวอโศกจัดกันเป็นงานประเพณีประจำปี ในวันที่ ๙ มิถุนายน ของทุกปี

เมื่อทุกคนกราบ ๓ ครั้งเสร็จแล้ว ก็จะเปล่งกล่าว “นโมตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ”พร้อมกันเสียก่อน

แล้วจากนั้นอาตมาผู้เดียวจึงจะกล่าวบูชา โดยอาตมาเป็นผู้กล่าวนำไปก่อน คำบูชานั้นก็มีว่า ดังนี้

“อิติปิ โส ภควา อรหัง สัมมาสัมพุทโธ

วิชชาจรณสัมปันโน สุคโต โลกวิทู อนุตฺตโร

ปุริสทัมมสารถิ สัตถา เทวมนุสสานัง พุทโธภควาติ

ขอนอบยอบหมอบกราบคารวะ

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมของเหล่าข้าน้อยนี้

เกลือกถูรองรับอยู่ใต้ละอองผงคลีแห่งธุลีฝ่าพระบาทของสมเด็จพ่อ ผู้เป็นอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระผู้มี“พระคุณ” ดังกล่าวข้างต้น อย่างสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

เหล่าข้าน้อยทั้งหลายขอน้อมรำลึกเทิดทูนพระคุณอันหาที่สุดมิได้ ณ กาลศุภสมัย ๙ มิถุนายนนี้

เหล่าข้าน้อยทั้งหลายขอตั้งปณิธานต่อพระมหาบรมสารีริกธาตุ ณ บัดนี้ว่า (ต่อจากนี้ จึงจะให้ทุกคนเปล่งกล่าวตามพร้อมกัน)

...เลือดและวิญญาณของเหล่าข้าน้อยทั้งหมดนี้

ขอถวายอุทิศแด่พระพุทธศาสนาไปตราบดินสิ้นฟ้า

จนกว่าข้าน้อยแต่ละคนจะปรินิพพาน

ขอได้โปรดรับปณิธานนี้

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อมของเหล่าข้าน้อยทั้งหลายเถิดเทอญ.”

แล้วก็กราบคารวะ ๓ ครั้ง เป็นอันจบพิธี

(๕๑๕) ความจริงนี้ปรากฏ จึงยิ่งมั่นใจ จึงยิ่งเชื่อมั่น!

อาตมาจึงมั่นสุดมั่นหัวใจยิ่งๆในหลักฐานต่างๆ ที่มี“ความจริง” เกิดปรากฏขึ้นเป็นจริงได้อย่างแปลกประหลาดหลากหลาย(phenomena) ทั้งๆที่มันยากแสนยากฝืนใจคน มันย้อนแย้งกระแสโลกแท้ๆ

มันจึงยิ่งเป็นการยืนยันสัจธรรมต่างๆ ให้อาตมานำมาอ้างอิงกับผู้คนในสังคมยุคนี้ได้

มันทำให้อาตมาเชื่อมั่นเพิ่มยิ่งขึ้นได้ว่า ความรู้ความเป็น“ปัญญาวิชชา”ที่อาตมามีจริงนี้ ว่า“ถูกตรงตามสัจธรรมพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้และทรงประกาศไว้”แน่นอน

(๕๑๖) ชุมชนคนจนมหัศจรรย์ชาวอโศกอุบัติขึ้น ณ โลกใบนี้!

ในสิ่งแวดล้อมทั้งมวลที่เป็นองค์ประกอบเกิดขึ้นได้จนกระทั่งมีเป็นสังคม“ชุมชนคนจนมหัศจรรย์ชาวอโศก”ก็ดี

ทั้งความเป็นไปได้ที่เกิดชุมชน“สาราณียธรรม๖”ถึงขั้นมีเศรษฐกิจสุดวิเศษคนในชุมชน ทำงานฟรีทั้งนั้น ทุกคนเสียภาษีเข้าส่วนกลาง ๑๐๐% อีกด้วย และเป็นอยู่กันอย่างสุขสำราญเบิกบานใจไปกับระบบเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี”กันในยุคสังคมทุนนิยมสามานย์ปานนี้ แถมอีกทีเดียว

มันเกิดขึ้นได้ยังไง?! ..ไม่ใช่เรื่องมหัศจรรย์ก็เกินไปล่ะ!!!!!

งานที่อาตมารับจากพระพุทธเจ้ามานี้ มันเป็น“สัจธรรม”ที่พระโพธิสัตว์ทุกองค์ต้องทำ“สัมภารวิบาก”นี้กันให้สอบผ่านทุกองค์

อาตมาไม่ได้ประหลาดใจอะไรอีกแล้ว เมื่อมีเหตุปัจจัยครบพร้อมทั้ง“ความรู้เดิมกับความรู้ใหม่”ของอาตมาเป็นหลักฐานชัดปานนี้

(๕๑๗) เพียงสัมผัสอ่านมิจฉาทิฏฐิ ๑๐ ก็ประจักษ์แจ้งเป็น "สูตรสำคัญ" ปฏิบัติสู่โลกุตระ!

เพราะเมื่ออาตมาสัมผัสอ่าน"มิจฉาทิฏฐิ ๑๐"หรือ"สัมมาทิฏฐิ ๑๐"เพียงตัวหนังสือ อาตมาก็ชัดเจนได้ทันที มี"สัมมาทิฏฐิ"ทันที ว่า

นี่คือ"สูตรสำคัญ"ที่อาตมาจะได้ใช้เป็นอุปกรณ์ในการสาธยายอธิบายเนื้อแท้ในความเป็น"สัมมาสมาธิ"ของ"โลกุตรธรรม"จากกระบวนการที่มาใน"มหาจัตตารีสกสูตร"นี้เอง เป็นสำคัญอย่างยิ่ง

"มหาจัตตารีสกสูตร"นี้แหละที่เป็นคำขยายความอธิบายให้รู้แจ้งกระจ่างความขึ้นจาก"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"

อันเป็น"พุทธคุณ"แท้ที่เป็น"วิชชา"เฉพาะพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ซึ่งมีอยู่ใน"พุทธคุณ ๙"

เป็นการยืนยันในบทสวด"อิติปิโส ภควา ฯ"ที่ชาวพุทธใช้สวดกันอยู่

(๕๑๘) ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘ ประกาศ "นานาสังวาส" กับสงฆ์หมู่ใหญ่!

ดังนั้น เมื่ออาตมาได้พา"ชาวอโศก"ประกาศตัวเองเป็น"นานาสังวาส"กับ"เถรสมาคม"หรือ"สงฆ์หมู่ใหญ่"ที่บริหารพุทธศาสนาของประเทศไทยอยู่อย่างเต็มอำนาจ ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘

จากนั้นเป็นต้นมา อาตมาก็นับเอาวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๑๘ ที่ถือว่าเรา"สงฆ์ชาวอโศก"เป็น"นานาสังวาส"กับสงฆ์หมู่ใหญ่หรือ"เถรสมาคม"ถูกต้องตรงตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าแล้ว

อาตมาก็เริ่มสาธยายแจกแจงความเป็น"โลกุตรธรรม"อย่างเอาจริงเอาจังมาตั้งแต่บัดนั้น

(๕๑๙) ขวนขวายอุตสาหะเผยแพร่ทฤษฎีตาม "วรรณะ ๙"!

ก็ทั้งบรรยาย ทั้งพิมพ์หนังสือออกเผยแพร่ ทั้งใช้สื่อสารเท่าที่เราสามารถขวนขวายอุตสาหะทำได้ ด้วยทฤษฎี"แบบคนจน"

เพราะเราเป็นมนุษย์ที่ปฏิบัติมีมรรคผลจริงได้ตามพระอนุสาสนีพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

จึงเป็น"คนจน"ตาม"วรรณะ ๙"ที่แท้จริง ไม่ได้แฝงเล่ห์ซับซ้อนใด

ยืนยัน"ความจริง"ที่เป็น"โลกุตรธรรม"กันจริงๆแท้

และไม่ต้องกดข่ม"ความจน"ของตนเลย

เพราะเต็มใจจน-ตั้งใจจน-มุ่งมาจนกันจริงๆ

ด้วย"ปัญญา"ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า การเป็นคนที่มี"ความจน"อย่างสัมมาทิฏฐินั้น คือ อาริยบุคคลแท้ คือ คนประเสริฐผู้ยังชีพอย่างเป็นประโยชน์ต่อตน ต่อสังคมมนุษยชาติ ต่อโลก

(๕๒๐) คนจนอโศก จนอย่างเต็มใจ จนอย่างไม่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ!

"คนจน"ที่มี"ปัญญา"จริงแท้ เป็นผู้มี"วรรณะ ๙" มีความเป็นอยู่กับหมู่กลุ่มสังคมที่เป็น"สาราณียธรรม ๖"

นั้นคือ ผู้เจริญด้วยเศรษฐกิจ

ไม่มีปัญหาเรื่องเศรษฐกิจสำหรับตนเอง เพราะเต็มใจจน

และเป็นผู้มีพลังสร้างสรรค์ช่วยเศรษฐกิจของสังคม เนื่องจากมีความรู้ที่เป็น"เศรษฐศาสตร์"ของพระพุทธเจ้า ด้วยความเข้าใจดีลึกซึ้งว่า เราเป็นคนมี"อายะ ๓"ได้แก่ พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-

โลกานุกัมปายะ

"อายะ" คือ กำไร รายได้ ผลประโยชน์

(๕๒๑) คนจนอโศก จนอย่างมี "อายะ ๓" จนอย่างไม่เป็นไปเพื่อตนเอง!

คนผู้มี"อายะ ๓"คือ พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ นั้น จึงเป็นคนที่มี"กำไร" มี"รายได้" มี"ผลประโยชน์" อย่างยิ่งต่อตน ด้วยความเจริญที่เป็นอาริยะ นั่นคือ ไม่เป็นไปเพื่อตนเอง

แต่เป็นไปเพื่อผู้อื่นเพื่อสังคมประเทศชาติอย่างแท้จริงยั่งยืนแท้

กำไร หรือรายได้ หรือผลประโยชน์ ของ"คนจน"ที่มี"ปัญญา"จริงแท้นี้

ขาดทุนนั้นคือ"กำไร"

รายได้นั้นคือ"คุณค่าทางจิตที่เจริญอย่างเป็นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)"

ผลประโยชน์นั้นคือ "อายะ ๓" ได้แก่ "พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ"จริงๆ

ไม่มีอะไรซับซ้อนซ่อนเชิงที่หมุนรอบเชิงซ้อนมาให้ตนเองหมดจดแท้ๆ

(๕๒๒) คนจนอโศกมาจนเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจ เป็นคนจนที่มีอุดมการณ์!

ซึ่งเป็นการ"แก้ปัญหาเศรษฐกิจ"ในสังคมมนุษยชาติได้สำเร็จ

แท้แน่นอน มั่นคงยั่งยืนจริง ไม่เป็นโทษ ไม่เป็นภัยแก่คนอื่น ไม่เป็นพิษแก่สังคมภายนอกเลยด้วย

เพราะ“ผล”สำเร็จคือ “จิตคนกิเลสน้อยลงจริง”หรือ“จิตไม่มีกิเลสแท้”

จึงเป็น“เศรษฐศาสตร์”ที่สุดวิเศษ

นั่นคือ จะดำเนินชีวิตไปด้วย “เศรษฐกิจ” ทฤษฎีพระพุทธเจ้า

ซึ่งได้แก่ การเป็นคนที่มีคุณสมบัติเข้าขั้นมี“วรรณะ ๙”

และจะเป็นสังคมชุมชนหมู่กลุ่มที่มี“สาราณียธรรม ๖”

“วรรณะ ๙” และ“สาราณียธรรม ๖”ไม่ใช่ความสุดโต่ง ไม่ใช่ความเป็นไปไม่ได้

แต่เป็นการปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมได้จริงๆ

เป็นความเป็นไปได้แท้ๆ ที่สามารถนำมาศึกษาและปฏิบัติบรรลุผลกันอยู่แม้ในยุคปัจจุบันนี้

นั่นคือ “ชาวอโศก“ที่เป็นชาวพุทธในประเทศไทยนี่เอง

เชิญไปพิสูจน์หรือไปดูตามหมู่บ้านชุมชนอโศกที่มีกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป ในประเทศไทยนี้แลได้

(๕๒๓) พุทธธรรมแก้เศรษฐกิจพาสู่นิพพานได้!

คนในศาสนาที่มี“เศรษฐศาสตร์”ชนิดนี้จะสามารถทำตนบรรลุ“นิพพาน”ได้แท้จริง เพราะ“ดับอัตตา”ได้แท้ อย่างสัมมาทิฏฐิ

สังคมที่ปุถุชนคนโลกีย์หรือชาวโลกที่ยังเป็น“เทฺวนิยม”ผู้ยังยึดมั่นถือมั่นอยู่กับศาสนาที่ยึดถือ“พระเจ้า”หรือยังยึด“เทฺว”(แม้ชาวพุทธ)ก็จะยังไม่มีนิพพาน

“นิพพาน”ยังเป็น“อจินไตย”จริงๆสำหรับชาว“เทฺวนิยม”!

ชาว“เทฺวนิยม”จะยังไม่สามารถตีแตกแยกแยะความเป็น“เทฺว”ที่ตนยึดมั่นถือมั่นอยู่นั้นออกเป็นความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ตนเอง(อัตตา)”

และลดความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”ที่สุดถึงขั้นดับ“ตนเอง(อัตตา)”สำเร็จได้จริงด้วยตนเองเป็น“อนัตตาธรรม(ความมีธรรมที่ไม่มีตัวตน)”

หรือปฏิบัติกระทั่งจัดการกับการยึดมั่นถือมั่นใน“อัตตา”สูญสิ้นไปจากจิตตน เป็นผลสำเร็จ

สูงสุดคือ ทำ“อัตตา”ของตนหรือ“เทฺว”ของตนให้“ดับสิ้นไปจาก“กาล”จาก“วัฏฏสงสาร”สำเร็จเป็น“อุตุธาตุ”หรือ“อุตุนิยาม”ได้จริง

จึงเป็นการพิสูจน์ความแท้จริงในความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือ“อัตตา”หรือ“เทฺว”หรือ“พระเจ้า” หรือ“จิตนิยาม”นั้นคือ“อนัตตา”

(๕๒๔) “อนัตตา” เป็น “คุณธรรม”ของผู้บรรลุธรรมสำเร็จผลจริงแท้

“อนัตตา”คือ ความไม่ใช่ตัวตน-ไม่เป็นตัวตน”

“อนัตตา”ไม่ใช่คำความที่คนนำมาพูดกันโก้ๆ พูดเล่นๆ หรือเป็นแค่ตรรกะ หรือเป็นแค่เราเข้าใจได้อย่างดียิ่ง ว่า เป็น ๑ ในไตรลักษณ์เท่านั้น

แต่เป็น“คุณธรรม”ของคนที่ปฏิบัติบรรลุผลสำเร็จจริงแท้

ซึ่งได้แก่ คนผู้นั้นจัดการ“ดับเทฺว”หรือ“ดับพระเจ้า”ได้จริงชนิดที่เป็น“อนัตตา”กันจริงๆ

โดยการสามารถทำ“จิตตน”ให้เป็น“อุตุ”หรือเป็น“พีชะ”ได้

ซึ่งเป็น“จิต”ที่ไม่มีตัวตน”

จึง“ไม่เห็นแก่ตัวตน”จริงๆ

คนที่ตีแตกแยกแยะความเป็น“เทฺว”คือ “ภาวะ ๒”ได้อย่างสัมมา-ทิฏฐิ และจัดการกับ“เทฺว”ทั้งที่ตนเองและทั้งภายใน-ภายนอกตนเองได้ จึงเป็นผู้จัดการกับ“เศรษฐกิจ”ทั้งแก่ตนและทั้งแก่ผู้อื่นแก่สังคมได้ดีเยี่ยม

ก็เป็นผู้ไม่สร้างภาระยุ่งยากในเรื่องเศรษฐกิจให้แก่ใครให้แก่สังคมได้อย่างยั่งยืนสำเร็จแท้จริง

(๕๒๕) ทฤษฎีนักปราชญ์ในโลกแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่สำเร็จ!

ซึ่งชาว“โลกียะ”หรือชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลายในโลกกระทำ“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”กันอยู่ตลอดมานั้น มัน“เป็นไปไม่ได้แท้จริง”

ที่แก้ด้วยทฤษฎีสารพัดของด็อกเตอร์หรือของปราชญ์ต่างๆ อยู่ในโลกโลกียะกัน แม้จะแก้อย่างไรมันก็“ไม่มั่นคงยั่งยืน”เด็ดขาดอยู่นั่นเอง

มีทฤษฎี“แบบคนจน”หนึ่งเดียวนี้เท่านั้น ที่จะใช้“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ให้แก่สังคมประเทศได้สำเร็จยอดเยี่ยมที่สุดกว่าทฤษฎีใดๆ

เพราะมีความรู้“โลกุตรธรรม”จึงสามารถ“กำจัดกิเลสในจิตตน” จนกระทั่งเป็น“ผู้ไม่เห็นแก่ตัว”สำเร็จจริงๆ

โดยเกิด“ปัญญา”ที่ครบด้วยประสิทธิภาพขั้นเป็นผู้มี“อายะ ๓” ได้แก่ “พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”อยู่ตลอดเวลา

(๕๒๖) เมื่อหมดสิ้นตัวตน เจตนาย่อมเป็นไปเพื่อคนอื่น เพื่อประโยชน์สังคม เพื่อประโยชน์ส่วนรวม!

เนื่องจากตนเองเป็นผู้“หมดสิ้นตัวตน”แล้ว ตนจึงเต็มไปด้วย

"เจตนา"สร้างอะไรๆ ก็เพื่อผู้อื่นไปตลอดทุกกรรม

โดยการสร้าง"กำไร-รายได้-ประโยชน์"ให้เป็นของ"ผู้อื่น"คือ "พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ"นี้แล อยู่ในสังคมในโลก

ซึ่ง"ทุกกรรม-ทุกงาน"ของคนผู้นี้จะ"ไม่เพื่อตัวเอง"เลย

สำหรับ"ตนเอง"นั้นไม่ตั้งใจขวนขวายที่จะได้ลาภยศสรรเสริญสุขเพื่อตนเองแท้จริงที่สุด ซึ่งการยังชีพก็อาศัยเพียง"เป็นผลพลอยได้"เท่านั้น

ชีวิตของตนให้"ผู้อื่นเลี้ยงไว้(ปรปฏิพัทธา เม ชีวิกา)"

กินอยู่ให้ชีวิตตั้งอยู่ได้

ทำงานไป ตั้งใจมุ่งมั่น ทำงานให้แก่โลกแก่สังคมไป

"เทฺวนิยม"จะมี"ความเข้าใจ"ในความเป็น"โลกุตรธรรม"ไม่ได้ง่ายๆ เลย ยิ่งจะมี"ปัญญา"ในโลกุตรธรรมได้อย่างสัมบูรณ์ก็ยิ่งสุดยาก

(๕๒๗) เศรษฐศาสตร์โลกียะแก้ปัญหาไม่ได้ ต้องเศรษฐศาสตร์โลกุตระเท่านั้น!

ผู้มีภูมิขั้นปราชญ์ ขั้นศาสตราจารย์ ขั้นผู้เรียนรู้วิชาเศรษฐศาสตร์ของโลกีย์มาอย่างสูงส่ง ขั้นดอกเตอร์ ขั้นโพสต์ดอกเตอร์กันก็เถอะ

ยังยากมากๆที่จะนำ"เศรษฐศาสตร์โลกุตระ"ไปใช้กับสังคมประเทศได้!

ก็ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้พูดถึงความจริงมีส่วนเป็นเชิงข่ม ในโอกาสจำเป็นต้องพูดความจริงนี้

ไม่ใช่จะเบ่งข่มกันหรอกนะ! แต่"โลกุตระ"นั้นมันเป็นเรื่อง

“อจินไตย”จริงๆ

คือมันเกินกว่าสามัญปกติคนธรรมดาผู้ยังไม่ออกจากกรอบของ“โลกียภูมิ”

ที่เริ่มมี“อัญญธาตุ”เกิดขึ้นในจิตวิญญาณกันแท้ๆ ก็จะยังไม่สามารถ“สัมผัส”หรือ“เข้าถึง”เนื้อแท้ของ“วิมุตติรส” เช่น “รสความจนที่สุขสราญเบิกบานใจ” หรือมี“รสที่ได้ขาดทุนเป็นกำไร”กันแท้ๆ เป็นต้น

(๕๒๘) เพราะไม่เข้าใจฐานะที่แตกต่าง จึงเลยเถิดเห็นความไม่เสมอภาค ประกาศกร้าว “คนต้องมีฐานะเท่าเทียมกัน”!

การเป็น“คนจน”ที่ตั้งใจจน มุ่งมาจน เต็มใจจน จึงไม่ใช่“การข่มฝืนไว้”ให้ได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจจะ“จนได้ไปจนตลอดชีพ”

หรือเป็น“คนจน”ที่งมงายไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ฐานานุฐานะ”ของคนของสังคม ที่ต่างมีฐานะที่แตกต่างกัน

แล้วโง่เลยเถิดไปเป็นเรื่องของ“ความไม่เสมอภาค”

โง่เตลิดเปิดเปิงหลุดโลกไปว่า คนต้องมี“ฐานะเท่าเทียมกัน”นั้น คือต้องให้คนทุกคนในสังคม“จนเท่ากัน” หรือ“ให้“รวยเท่ากัน” หรือให้มี“อะไรๆก็เท่ากัน”ไปทุกอย่าง

ซึ่งมันเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เลย

ที่จะให้รูป-ให้นาม ก็ดี ให้ฟ้า-ให้ดินก็ดี

ให้ฐานะของคนก็ดี ให้วิบากของคนก็ดี ให้คนต้องทำอย่างนั้น-ทำอย่างนี้ ให้มีอย่างนั้น-มีอย่างนี้ ฯลฯ ตามที่ตนปรารถนา ได้ดอก

(๕๒๙) โลกใบนี้ย่อมมีความแตกต่างในทุกๆเรื่อง เราเรียก "ภาวะ ๒" เราต้องเรียนรู้ให้ได้!

มันไม่มีอะไรเลยในโลกที่เป็น"ของ ๒ สิ่ง" แม้แต่"ความคิดหรือความรู้ของคน ๒ คน" ที่จะไม่แตกต่างกัน เว้นแต่"ความสำเร็จในอรหัตตผล"เท่านั้น ที่เป็น"สัจจะมีหนึ่งเดียว" นอกนั้นไม่มีอะไรเป็น"หนึ่งเดียว"เลย(ตรวจดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ "จูฬวิยูหสุตตนิทเทส" ข้อ ๕๔๙) มีแต่ความแตกต่างกัน เป็น"ภาวะ ๒"ทั้งนั้น

ซึ่งความเป็น"ภาวะ ๒"ที่ยิ่งใหญ่สำคัญที่สุดในโลก ก็คือ ภาวะ"เทฺวนิยม"กับภาวะ"อเทฺวนิยม"นี่แล

จะไข"ความมี"กับ"ความไม่มี"ให้โลก ให้มนุษยชาติ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความจริง"สูงสุดแห่งที่สุดได้

(๕๓๐) ศาสนาพระเจ้าไม่ยึดภาวะ ๒ เขายกให้พระเจ้าเป็น ๑ เดียวยิ่งใหญ่สุดในมหาจักรวาล!

เพราะ"เทฺว"ที่เป็นพยัญชนะแปลว่า"๒" แต่ชาว"เทฺวนิยม"ลัทธิหรือศาสนาส่วนใหญ่ในโลกทั้งหลาย ต่างหลงยึดมั่นถือมั่นกัน ยกให้"เทฺว"ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดที่เรียกกันว่า"พระเจ้า(God)"นี้เป็น"๑"

สุดใหญ่ยิ่งใหญ่ เป็นเจ้าของมหาจักรวาล เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างในเอกภพกันเลย และเป็นผู้บัญชาบงการทุกสรรพสิ่งแต่ผู้เดียว

"พระเจ้า"หรือ GOD จึงเป็นเจ้าของเอกภพมหาจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง แล้วแต่"พระเจ้า"จะมีพระประสงค์ใด "พระเจ้า"ก็จะเป็นผู้บงการให้เป็นไปตาม"บัญชา"ของพระเจ้าทั้งสิ้น!

"เทฺว"หรือ"ภาวะ ๒"แท้ๆก็เลยผิดเพี้ยนไปจาก"ความจริง"

นั่นคือ"ภาวะ ๒"ที่พยัญชนะก็คือ"เทฺว"แปลกันชัดๆอยู่ว่า"๒"

แต่ ชาว"เทฺวนิยม"พากันหลงผิดว่าเป็น"ภาวะ ๑"กันอย่างเด็ดขาด

แล้วมาห้ามวิจัยวิจารณ์ ห้ามแตะต้องแยกแยะไปจาก"๑" ด้วยประการทั้งปวง

ชาว"เทฺวนิยม"สำคัญผิดความเป็น"ภาวะ ๒"แท้ๆ ไปเป็น"๑"ดื้อๆ

"พระเจ้า"ซึ่งแท้ๆคือ"เทฺว"จึงผิดไปจาก"๒" ด้วยประการฉะนี้

"เทฺวนิยม"จึงไม่มีการตีแตกแยกแยะ"ความเป็น"เทฺว" และยังห้ามเด็ดขาดไม่ให้ตีแตกแยกแยะ แถมห้ามวิจัยวิจารณ์ซ้ำเข้าไปอีกด้วย

(๕๓๑) ความแตกต่าง "เทวนิยม" กับ "อเทวนิยม" อีกที!

ชาว"เทฺวนิยม"จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า "เทฺว"นั้นคือ"ภาวะ ๒"ที่สำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในกระบวนการของความเป็น"ธรรม"หรือเป็น"ศาสนา"ในมหาจักรวาล ก็ด้วยการ"หลงผิด"อย่างนี้เอง

ในโลกนี้จึงมี"เทฺวนิยม" ที่มีความแตกต่างจาก"อเทฺวนิยม"ของพระพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้"ภาวะ ๒"อันยิ่งใหญ่ตามที่อาตมาพยายามนำมาสาธยายสู่กันฟังอยู่นี้แล

เช่น มี"รูป"กับ"นาม" มี"กาย"กับ"จิต" มี"๐"กับมี"นิรันดร" มี"โลกียธรรม"กับมี"โลกุตรธรรม" เป็นต้น

(๕๓๒) ปรมังสุขัง...ยิ่งกว่าสุข คือไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นการดับเวทนาที่ยิ่งใหญ่!

โดยเฉพาะเรื่อง“โลกุตรธรรม”นี้เป็นเรื่องคุณวิเศษของมนุษยชาติที่พิเศษจริงๆ ที่คนผู้มีภูมิธรรมเป็น“อาริยชน”จริงๆจึงจะเป็นได้มิได้แท้ ถึงขั้นมี“ยิ่งกว่าสุข(ปรมังสุขัง)” อันถึงขั้น“ไม่สุขไม่ทุกข์”กันทีเดียว

ซึ่ง“ความไม่สุขไม่ทุกข์”หรือที่เรียกกันว่า“อุเบกขาเวทนา”นี้แหละ เป็น“การดับภาวะ ๒”อันเป็น“การดับทุกข์ดับสุข”สำเร็จได้จริงๆ ซึ่งดับ“เทฺว”กันเลย

จึงเป็น“การดับเวทนาที่ยิ่งใหญ่สุดๆ”ของมนุษยชาติ!

ผู้บรรลุธรรมขั้นมี“อุเบกขาเวทนา” หรือขั้น“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”จึงเป็นผู้สามารถมี“ฌานวิสัย”ระดับ“ฌาน ๔”ใช้อาศัยในชีวิต

เพราะเป็นคน“ไม่แย่งสุข-ไม่แย่งทุกข์”ที่เกิดจากลาภยศสรรเสริญสุขอันเป็นเหตุใหญ่แห่ง“โลกธรรม”ทั้งหลายของสังคมโลก

จึงเป็นคนไม่เป็นพิษไม่เป็นภัยอยู่ในสังคมมนุษย์

เป็นผู้มี“เศรษฐกิจ”ขั้น“โลกุตระ”กันจริงๆ

(๕๓๓) โลกยุคทุนนิยม เศรษฐกิจโลกุตระ “บุญนิยม” เกิดขึ้นได้จริงอย่างเหลือเชื่อ!

และสามารถสร้างชุมชนที่มี“เศรษฐกิจ”ขั้น“สาธารณโภคี”เกิดขึ้นในโลก สร้างได้แม้แต่ในยุค“ทุนนิยมสามานย์”ที่หนักหนาสาหัสแท้ๆนี้

ในประเทศไทยเรา ก็คือ “ชุมชนชาวอโศก”เรานี่เอง ที่ยืนยันความจริงนี้เป็นปรากฏการณ์จริง อ้างอิงได้อยู่ในโลกยุคปัจจุบันนี้

ซึ่งเป็นสังคมชุมชนที่“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ได้สำเร็จเด็ดขาด ไม่ต้องแย่งลาภยศสรรเสริญสุขเป็นสุดยอดจริงชนิดที่มั่นคงถาวรยั่งยืนกันจริงๆ

“ทรัพย์สินที่ทุกคนในสังคมนี้ที่ต่างก็ทำมาหาได้นำมารวมกันเป็น“สาธารณะ”เป็น“ส่วนกลาง”กินใช้ร่วมกัน

อันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ยิ่งนัก ที่เกิดได้เป็นได้ในสังคมมนุษย์ยุคนี้อย่างเหลือเชื่อ!

นี่ไม่ใช่คุยกันโก้ๆ พูดเล่นพล่อยๆ แต่เป็นเรื่องจริงที่น่าอัศจรรย์แท้

(๕๓๔) เศรษฐศาสตร์โลกุตระเป็น “พุทธวิสัย” มิใช่คนธรรมดาคิดได้!

เพราะ“เศรษฐศาสตร์ของพระพุทธเจ้า”นี้เป็น“พุทธวิสัย”ที่ตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง ไม่ใช่วิสัย“สาธารณะของปุถุชน”หรือผู้ที่ยังเป็น“เทฺวนิยม”อยู่จะสามารถสร้างให้เกิดขึ้นมาได้

ดังนั้น “เทฺวนิยม”จึงไม่ได้“สัมผัสรสของโลกุตรธรรม”กันแน่ๆ

ผู้ที่“จิตวิญญาณ”ยังเป็น“เทฺวนิยม”หรือยังไม่เข้าถึงความเป็น“โลกุตระ”จึงยังจะต้องศึกษาและปฏิบัติตน จนกระทั่งผู้นั้นมีธรรมเข้าขีด“โลกุตรธรรม”กันให้ได้จริงแล้วโน่นแหละ

ผู้นั้นจึงจะมีความรู้สึกใน“ธรรมรสขั้นโลกุตระ”

กระทั่งถึง“วิมุติรส”กันขึ้นมาได้จริงแท้

ลุถึงพุทธศักราชกว่า ๒,๕๐๐ ปี คนชาวพุทธได้เสื่อมไปจากศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้า

เกือบไม่เหลือความรู้ที่เป็น“โลกุตรธรรม”แล้ว

แม้ในมวลหมู่ชาวพุทธไทยเอง ตลอดถึงขั้นครูบาอาจารย์ก็มิจฉาทิฏฐิไปจาก“โลกุตระ”กันแทบจะเรียกได้ว่าหมดสิ้น

เพราะพากันเสื่อมถึงขั้น“มิจฉาทิฏฐิ”ไปหลงผิดหนักหนาสาหัสยึดผิดได้แต่“โลกียธรรม”

(๕๓๕) โลกเจริญรุ่งเรือง ภิกษุแย่งชิงลาภยศฯ แก่นธรรมเหลือแต่เปลือกกระพี้!

และพากันรุ่งเรืองใน“โลกธรรม”กระทั่งพากันเจริญงอกงามไพบูลย์เป็น“พระมหาศาล”

แก่งแย่งข่งขันชิงลาภยศสรรเสริญสุข เวียนกลับไปดุจเดียวกับ“พราหมณ์หาศาล”ในยุคเสื่อมของศาสนาพราหมณ์โน่น ดังที่เห็นและเป็นอยู่ในสังคมพุทธศาสนายุคปัจจุบันนี้

นั่นคือ ในศาสนาพุทธทุกวันนี้ภิกษุทั้งหลายของไทยพากันเจริญงอกงามไพบูลย์ยิ่งก็แต่“ลาภยศสรรเสริญสุข”

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเปรียบว่า ยุคเสื่อมนั้นภิกษุจะหลงผิดละเลย“แก่น” พระในศาสนาพุทธไปหลงกันแต่“กิ่งไม้ใบไม้”เท่านั้นในต้นไม้ทั้งต้น

โดยละเลย“แก่น”ของต้นไม้อย่างเห็นอยู่และเป็นจริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๕๔)

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๕๔-๓๖๐ “จูฬสาโรปมสูตร”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในเรื่องหลง“กิ่งไม้ใบไม้” ละเลย“แก่น”นี้

(๕๓๖) สอนกันแต่ว่า “ศีล”คุมแค่กายวาจา แต่ถ้าจะให้ผลถึง “จิต”ต้องนั่งสมาธิ! จึงสำคัญผิดแต่แรกเริ่ม!

ผู้จะปฏิบัติตนบรรลุมรรคผล“ศีล-สมาธิ-ญาณทัสสนะ-วิมุติ” นั้นพูดได้เลยว่าไม่มี

นั่นคือ ปฏิบัติ“ศีล”ไม่เจริญ“กุศล”เข้าเขตถึงขั้น“ผล”ที่เป็น“โลกุตรธรรม” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้ากันสักนิด

ซึ่งพระอาจารย์ทั้งหลายในเมืองไทยสอนพุทธศาสนาก็จะบอกแต่ว่า "ศีล"นั้นจะได้"ผล"แค่ควบคุม"กาย"ควบคุม"วาจา"เท่านั้น

เนี่ย.. สอนกันอย่างนี้เลย

ถ้าใครอยากได้"ผล"ทางจิตที่เป็น"สมาธิ"ก็ต้องหาเวลาจำกัดโดยเฉพาะต่างหาก ไปหาที่นั่ง"หลับตา"ปฏิบัติทำ"สมาธิ(แบบโลกีย์)"เอา จึงจะได้"สมาธิ"

นั่นคือ "สมาธิ"หลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์รวมจิตให้เป็น"๑"เท่านั้น แบบ meditation ที่แพร่หลายเป็นสามัญ

เมื่อสอนกันว่า "ศีล"นั้นจะได้"ผล"แค่ควบคุม"กาย"ควบคุม"วาจา"เท่านั้น

ก็หมายความว่า ปฏิบัติ"ศีล"จะ"ไม่มีผล"ทางจิตเป็น"สมาธิ"เด็ดขาด

หรือไม่เกิด"ผล"เป็น"ฌาน"เป็น"สมาธิ"กันหรอก

ยืนยันว่า ต้อง"หลับตาปฏิบัติ" จึงจะบรรลุ"ฌาน-สมาธิ-วิมุติ-นิพพาน"ได้ เขายืนยันกันอย่างนี้!

(๕๓๗) "ศีล"ย่อมพาบรรลุอรหันต์!

ซึ่งขัดแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างยิ่ง ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า "ศีลที่เป็นกุศลย่อมถึงอรหัตตโดยลำดับ(กุสลานิ สีลานิ อนุปุพฺเพน อรหัตตาย ปูเรนติติ)"

อันต้องศึกษาด้วยกระบวนการ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"

การปฏิบัติจึงขาด"ศีล"อันเป็นข้อต้นของจรณะ ๑๕ และต้องมี"อปัณณกปฏิปทา ๓"จึงจะนับได้ว่า ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ

ดังนี้เป็นต้น

ชัดเจนมั้ย ว่า ปฏิบัติ“ศีล”นั้น “พาให้บรรลุธรรมถึงอรหัตตผลได้ทีเดียว” มียืนยันกันอยู่โต้งๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้“กิมัตถิยสูตร” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘ เชิญตรวจสอบได้

(๕๓๘) วันนี้ “พระอาจารย์” ท่านกลายพันธุ์เป็น “พระมหาศาล” น่าเศร้าใจ!

ทุกวันนี้ชาวพุทธขั้นอาจารย์ ขั้นปราชญ์นั่นแหละได้“หลงผิด”ไปเป็น“พราหมณ์มหาศาล(ผู้หลงติดเสพหนักอยู่ในลาภยศสรรเสริญสุข)”อย่างที่เห็นและเป็นอยู่ มันก็ดุจเดียวกันกับ“ยุคของศาสนาพราหมณ์ที่ได้เสื่อมกันหนักแล้ว”นั้นแหละ

ซึ่งศาสนาพุทธทุกวันนี้ก็เรียกชาวพุทธขั้นอาจารย์ ขั้นปราชญ์ว่า “พระมหาศาล(ผู้หลงติดเสพหนักอยู่ในลาภยศสรรเสริญสุข)ได้ดุจเดียวกัน

เพราะความเป็น“ศาสนาพราหมณ์”กับ“ศาสนาพุทธ”นั้นคือ คู่แห่ง“เทฺว”แท้ๆ ในความเป็น“ศาสนา”ที่มีอยู่ในโลก อันหมุนเวียนสลับกันไป-สลับกันมา วนเปลี่ยนกันทำ“หน้าที่”รับใช้มนุษยชาติในโลก

(๕๓๙) พุทธมี “โลกุตระ” พระเจ้ามีแค่ “ความดี-ความชั่ว” ไม่ศึกษาความสุข-ทุกข์!

โดยเฉพาะความเป็น“พุทธ”จะเป็นศาสนาเดียวที่มี“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ขั้น“โลกุตรธรรม” อันมีคุณลักษณะพิเศษถึงขั้นความเป็น“เอง”อันคือขั้น“สยัง” ดังได้สาธยายมานั้น

ส่วนศาสนาที่มี“พระเจ้า”ตามแบบ“โลกียะ”ที่มีความรู้อยู่ใน“โลกเดียว”ที่สอนคุณธรรมกันก็“วน”อยู่แค่“ความดี-ความชั่ว”เป็นสาระแก่นธรรมะ

วนอยู่ใน“เทฺว”เดิมนี้เท่านั้น

ยังไม่มี“โลกใหม่”คือโลกที่สอนหรือให้ศึกษาเรื่อง“ความสุข-ความทุกข์”อันเป็น“โลกที่ ๒”

แต่สำคัญเป็นความจริงและความรู้”ขั้นที่ ๑ ของมนุษยชาติเพราะเป็น“อริยสัจ(ความจริงอันประเสริฐยิ่ง)”แท้ๆทีเดียว

และชาว“เทฺวนิยม”ยัง“อวิชชา”กันอยู่นั่นเอง จึงไม่สามารถ“ดับเทฺว” หรือ“ดับสุขดับทุกข์” ทำจิตของตนให้อยู่ในภาวะเป็นคนสบายเบา“ยิ่งกว่าสุข(ปรมังสุขัง)”ด้วยอารมณ์“อุเบกขา”ที่เป็นพื้นฐาน“นิพพาน”กันไม่ได้

จึงไม่มีทาง“หมดสุขสิ้นทุกข์”เด็ดขาดกันนิรันดร

(๕๔๐) ต้องมีภาวะ ๒ เพื่อเปรียบเทียบเลือกเฟ้น!

“พราหมณ์”หรือศาสนาที่มี“พระเจ้า”ก็คือ “เทฺวนิยม”ที่มีความรู้“วน”อยู่ใน“โลกเดียว” คือ “โลกียะ”เท่านั้น

ส่วน“พุทธ”นั้นเป็น“อเทฺวนิยม”ตีแตกแยกแยะ“เทฺว”คือ “ภาวะ ๒”ที่สามารถใช้“ภาวะ ๒”เปรียบเทียบกัน

แล้วเลือกเฟ้นเอาแต่ภาวะที่ดีได้ทะลุปรุโปร่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“โลก”ทั้งหลายอย่างสัมบูรณ์ตามแบบ“โลกุตระ”ซึ่งเรียกด้วยภาษาว่า มี“โลกวิทู”

“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้นสามารถ“ดับเทฺว”ให้เป็น“อเทฺว”ได้

สำเร็จจริง จึงเป็นศาสนาที่มี“นิพพาน” ซึ่งพิสูจน์ว่า“อัตตา”นั้นสลายได้แท้ เป็น“อนัตตา”กันจริงๆ ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”

(๕๔๑) ชาวอโศกเป็นกลุ่มตัวอย่างยืนยัน “เอหิปัสสิโก”!

มาถึงปัจจุบันนี้เท่าที่อาตมาพอมีภูมิเดิมมาบ้างจากชาติแต่ปางก่อน และแม้อาตมาจะพยายามเรียนรู้จากสิ่งที่พอได้เรียนรู้ในยุคนี้ปางนี้บ้าง

อาตมาก็ได้เรียนรู้จากการศึกษาสมัยนี้น้อยเต็มทีในชีวิตที่เกิดมายุคนี้ปางนี้

แต่ความจริงก็คือ สัมภารวิบากใดก็ย่อมมีย่อมเป็นได้ตามที่คนผู้ใดสะสมมาตามจริง

อาตมาก็“รู้”ก็“จริง”เท่าที่มีหรือเป็นได้ตามนั้นแล ก็เชิญผู้คนทั้งหลายพึงสัมผัส“ความจริง”ที่เกิดที่เป็นได้นั้นพิสูจน์ยืนยัน“ความจริง”เอาเองเถิด

“ชาวอโศก”ในประเทศไทยเป็นกลุ่มคนตัวอย่างให้คนทั้งโลกมาพิสูจน์ได้ ยืนยัน“เอหิปัสสิโก”ของพระพุทธเจ้า

(๕๔๒) ยุคนี้สัทธรรมวิปริตผิดเพี้ยน ย่อมต่อต้านขัดแย้งเป็นของธรรมดา!

ด้วยข้อมูล หลักฐาน มนุษย์จริง สังคมจริง พฤติการณ์แห่งชาวพุทธจริง ที่มีที่เป็นอยู่จริงต่างๆ

จึงยิ่งทำให้อาตมา“ชัดเจนแจ่มแจ้ง”ยิ่งๆขึ้น ว่า “ใช่แล้ว”ยุคนี้คือยุคเสื่อมจริงๆ ที่อาตมาจะต้องทำ“หน้าที่”โพธิสัตว์ของอาตมาแน่นอน

ที่สุด

เพราะ“ชาวพุทธพากันเสื่อมจริงๆ” (ความเป็นศาสนาพุทธเองไม่ได้เสื่อมดอกนะ!) นี่คือ ความจริง ไม่ใช่การกล่าวตู่ กล่าวโทสอะไรใดๆเลย

ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดสำหรับอาตมา ที่อาตมาจะต้องมาเผชิญกับ“ความขัดแย้ง” ถึงขั้นหนักหนาต้องเข็น ต้องพูดซ้ำพูดซาก ย้ำยากย้ำเย็น ต้องจ้ำจี้จ้ำไชกันปากเปียกปากแฉะกันปานฉะนี้ เพราะ“มันจริง”เหลือเกินไง!

ถ้าไม่เป็นอย่างนี้สิ! ..ไม่จริง!

เมื่ออาตมาต้องเผชิญกับ“ภาวะความเสื่อม”ที่จริง จึงยิ่งชัดเจนในความเป็น“สยัง อภิญญา”ของตนเอง

กับข้อมูล หลักฐาน มนุษย์จริง สังคมจริง พฤติการณ์แห่งชาวพุทธยุคนี้จริง

ที่มีที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ต่างๆ ว่า “ความจริง”ที่ชัดแท้แน่แท้เป็นเช่นนี้เอง

(๕๔๓) ขอยืนยันภาวะ “สยัง อภิญญา” ยืนยันภาวะ “นิยตโพธิสัตว์!

ยิ่งในยุคนี้ไม่มีใครเห็นจริงเป็นจริงอย่างอาตมา จึงยิ่งเห็นแจ้งแท้จริงในความเป็น“สยัง อภิญญา”ที่ยืนยันความเป็น“นิยตโพธิสัตว์”

ผู้ที่ภูมิไม่ถึงขั้น“สยัง อภิญญา”ก็ยังไม่ถึงขั้น“นิยตโพธิสัตว์” ก็จะไม่ต้องหนักหนาสาหัสที่ต้องรับผิดชอบในการเข็นโลกุตรธรรม ดั่งที่อาตมาได้ทำมาตั้งแต่เป็นฆราวาส จนกระทั่งมาบวช

ผ่านกาลเวลาอาตมาทำงานมากว่า ๕๐ ปี ตั้งแต่เป็นฆราวาส

กระทั่งออกบวชเป็น“สมณะ” ก็ประสพความสำเร็จอย่างเห็น“ผล”

(๕๔๔) มีผลงานเป็นตัวชี้วัด มีผู้บรรลุธรรม ยืนยันในคำสอน!

มี“ผลงาน”ที่อาตมาได้ทำมา ทั้งที่เป็นการพูด-การประพฤติ-การเขียน-การพากันทำ”

จนทำให้เกิด ทำให้เป็น“คน”ผู้สามารถบรรลุธรรม“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”ได้แท้

ที่ชื่อว่ามี“สมณะ ๔ เหล่า”เกิดขึ้นมาได้จริงใน“โลก”ยุคนี้ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า

โดยมี“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ในตัวมนุษย์แต่ละคนตรงหลัก“วรรณะ ๙”

และรวมตัวกันเกิดขึ้นเป็น“สังคมหมู่กลุ่ม”ตรหลัก“สาราณีย-ธรรม ๖”

ดังที่ชาวอโศกมีกันเป็นกันได้ และเป็นกันอยู่ใน“โลก”ยุคนี้

จึงต้องเรียกว่าน่าอัศจรรย์!

(๕๔๕) สร้างมนุษย์พันธุ์ใหม่ “คนจนที่สุขสำราญเบิกบานใจ”!

น่าอัศจรรย์ทั้งความเป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ มีอยู่มีกินอุดมสมบูรณ์ก็ดี ทั้งความเป็น“สังคมเศรษฐกิจสาธารณโภคี”ที่ทุกคนทำงาน“เสียภาษีให้ส่วนกลาง ๑๐๐ %”ก็ดี

ทั้งความเป็น“คนจน”ที่ไม่เป็น“หนี้”ก็ดี แต่มีกินมีใช้“พอเพียง”พึ่งตนเองรอดก็ดี

แถมมีเหลือกินเหลือใช้สะพัดออก“เสียสละให้แก่ผู้อื่น”ก็ดี

และเต็มใจ“ขาดทุน”ให้แก่สังคมมากขึ้นๆเท่าที่สามารถ

เพราะตนเข้าใจชัดแท้ว่ามันประเสริฐจริงๆด้วย“ปัญญา”อีกด้วยก็ดี และอื่นอีกหลากหลายแง่หลายประเด็น

เพราะมนุษย์อัศจรรย์เหล่านี้เป็น“คนจน”ที่มีแต่ขยันทำงานสร้างสรรค์เข้าส่วนกลาง

เป็นคน“ไม่สะสมทรัพย์สินสมบัติเป็นของตนเอง” ถึงขั้นเป็นคนไม่มีเงินเป็นของตัวเองเลยก็ได้

มีชีวิตอยู่กับสังคมชุมชน“สาธารณโภคี”อย่างสุขสำราญเบิกบานใจตลอดชาติจนตายไปชนิดที่สงบสุขสบายใจจริงๆแท้ๆ!

(๕๔๖) “คนจน”ชาวอโศกช่วยสังคมช่วยเศรษฐกิจเพราะมีคุณธรรมระดับโลกุตระ!

เพราะเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”เข้าใจเรื่อง“การเป็นคนจน”ที่ มี“โลกุตรธรรม”นี้ดียิ่ง ว่า

การเป็น“คนจน”ที่เป็นโลกุตระนั้นมันเป็นความดีงาม เป็นความประเสริฐ เป็นความสุขสงบยั่งยืนได้จริง

มันเป็น“เหตุ”ช่วยเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติโดยแท้

ซึ่งมันแตกต่างจากความเป็น“คนจน”หรือแม้แต่จะเป็น“คนรวย”ที่มีแต่ฉลาด“เฉโกโลกียะ”แห่ง“ทุนนิยม”

ซึ่งมันแตกต่างจากความเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญโลกุตระ”แห่ง“บุญนิยม”ที่ตรงข้ามกับ“ทุนนิยม”ที่หันหลังชนกัน ต่างเดินตรงไปคนละทิศ ๑๘๐ องศากันทีเดียว

(๕๔๗) เราเป็น "คนจน"ที่เข้าใจ "คนรวย" มีแต่กอบโกยมีแต่เอารัดเอาเปรียบ!

เพราะ"คนจน"ที่มี"ปัญญา"นั้นเข้าใจเรื่อง"การเป็นคนรวย" แบบ"โลกียธรรม"ดียิ่ง ว่า

การเป็น"คนรวย"ที่เป็นโลกียะ ทำ"ความรวย"ให้แก่ตนเอง อย่าง"เอาเปรียบ"หรือ"ได้เปรียบ"อยู่ในสังคมชนิดที่ใช้ความฉลาดแบบ"เฉโก"กันเต็มที่อยู่ตลอดไม่เคยพัก ไม่เคยหยุดการเอาเปรียบเลยนั้น มันยังเป็น"คนเบียดเบียนผู้อื่น"แท้ๆ

ฉะนั้นการเป็น"คนรวย"นั้นมันคือ"เหตุ"ที่ทำให้การบริหารเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติหนักหนาสาหัสลำบากยุ่งยากย่ำแย่จัดหนักไม่มีวันจบสิ้นลงได้เลย

ในความรวยแบบ"ทุนนิยม" มันจึงเป็นความไม่ดีไม่งาม เป็นความไม่เจริญไม่ประเสริฐแต่อย่างใดแท้ๆ

(๕๔๘) ทิศทางการพัฒนาประเทศหากพัฒนาส่งเสริมให้คนรวยย่อมไปไม่รอด!

การเพิ่ม"คนรวย"หรือส่งเสริมปลุกเร้าให้คนเห็นแก่"ความรวย"ขึ้นไปยิ่งๆนั้น

จึงเป็น"เหตุ"ทำลายเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติที่สลับซับซ้อน

ด้วยเล่ห์ด้วยความฉลาด"เฉโก"กันเต็มความฉลาดโลกียะสุดเหวี่ยง

มันจึงแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจไม่สำเร็จได้เลย

มีแต่"สมบัติผลัดกันชม" หมุนเวียนเปลี่ยนกันไปมา ไม่ยั่งยืนมั่นคง

ซึ่งมันแตกต่างจากความเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญาโลกุตระ” แห่ง“บุญนิยม”ที่สร้างความสงบสุขได้แท้ มั่นคงยืนยาวถาวร

จึงแตกต่างจากความเป็น“คนรวย”ที่มี“เฉโกโลกียะ”แห่ง“ทุนนิยม”

ที่มีแต่ความแย่งชิงเข่นฆ่ากันทั้งในทางรูปธรรม และทางนามธรรม ไปทั่วโลก ไม่หยุด

(๕๔๙) “คนจนโลกุตระ” ย่อมรู้จักรู้แจ้งจริงใจ “เศรษฐกิจ”!

การเป็น“คนจน”เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เศรษฐศาสตร์”

อันหมายถึง“ความรู้อันประเสริฐยิ่ง”แท้จริงๆนี้

ซึ่งยิ่งใหญ่มากที่สังคมคนต้องทำให้คนเกิด“ปัญญา”

คือ“ความฉลาด”อันเป็น“ความรู้”ชนิดที่เรียกว่า“โลกุตระ”

โดยปกติสามัญทั่วไปในโลกก็มีแต่“ความฉลาด-ความรู้”ของปุถุชนคน“โลกียะ”กันทั้งนั้น ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ในโลกสามัญปกติทั่วไป จึงมีแต่แบบโลกียะกันอยู่เป็นสามัญปกติ

“ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้”ของชาวโลกุตระ แตกต่างไปจาก“ความฉลาด-ความรู้”ของชาวโลกียะสามัญปกติ คนละทิศเลย

“ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้”แตกต่างจาก“ความฉลาด-ความรู้”แบบ“เฉโก”ของปุถุชนคนทั่วไปกันคนละโลก

ซึ่งเป็น“มนุษย์ต่างดาว”ที่อยู่ในดาวคนละดวงดาวกันเลย

(๕๕๐) ทฤษฎีคอมมิวนิสต์ก็ยังเฉโก!

ในประเด็นที่“คนรวย”โลภไม่เสร็จ เห็นแก่ตัว

"คนรวย"ยังเห็นแก่ได้ตามประสาปุถุชนนี่แหละ

คือ จุดสำคัญที่ชาวคอมมูนิสต์เห็นเด่นชัด

จึงได้เกิด"ทฤษฎีคอมมิวนิสต์"เพื่อจะเปลี่ยนสังคมให้มีเศรษฐกิจ"ดี"ขึ้น

ตามที่เขาก็เชื่อในความฉลาดชนิดที่ยัง"เฉโก"อยู่

นั่นคือ ยังเข้าใจตามความรู้แบบ"โลกียะ"กันเท่านั้น อันยังไม่ใช่ฉลาดอย่างเป็น"ปัญญา"

คือยังไม่เป็น"โลกุตระ" จึงแก้ปัญหาเศรษฐกิจไม่สำเร็จ เสร็จจบ อย่างยั่งยืนดอก

(๕๕๑) แก้ไม่ได้เพราะไม่จัดการที่ "ต้นเหตุ" ด้วยการศึกษาแบบพุทธ!

มันแก้ไม่ได้ เพราะไม่ได้เปลี่ยนที่"ต้นเหตุ"แท้ อันคือ ต้องแก้กันโดยการเรียนการศึกษาแบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิ

จนสามารถปฏิบัติธรรมด้วยทฤษฎี"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"

ที่ทำให้"จิตใจ"เกิด"ปัญญา"ที่ไม่ใช่"เฉโก"

และเกิด"สมาธิแบบพุทธ"ถาวรยั่งยืนไปได้ตลอดกาลนาน เป็น"สมาหิโต" คือ"จิตตั้งมั่น"แบบพุทธ

"สมาธิแบบพุทธ"นั้นเป็น"สมาธิโลกุตระ"อันเกิดจากสัมมาทิฏฐิใน"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" อันมีสัมมามรรค-สัมมาผลได้จริงๆ

(๕๕๒) สมาธิแบบโลกีย์แก้ปัญหาไม่สำเร็จ ไปไม่รอด!

ถ้า"สมาธิแบบโลกีย์"ที่มันยังเป็นแบบเดียรถีย์อยู่ ซึ่งเป็น"สมาธิ"ยังไม่ใช่แบบโลกุตระ

จึงไม่ว่าจะ“หลับตา”หรือ“ลืมตา”

หากยังปฏิบัติ“กดข่มจิตไว้”เท่านั้น ไม่ใช่ปฏิบัติ“ทำลายกิเลสจากใจออกไปได้สัมมาทิฏฐิจริงๆ จนกระทั่ง “จิต” เจริญ “วรรณะ ๙”

ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้สำเร็จดีบริบูรณ์เด็ดขาด

เพราะไม่ได้แก้กันที่“ต้นเหตุ”

แม้จะพอทำได้ก็ไม่ยั่งยืนถาวรตลอดไปเป็นเด็ดขาด

เพราะ“จิตใจ”ไม่มีความรู้”ที่เป็น“ปัญญา”อันเป็น “โลกุตรธรรม”

และไม่มี“สมาธิ”อันเป็น“สมาธิ”แบบพุทธที่เป็น“โลกุตรธรรม”ที่เป็น“ความตั้งมั่น”แบบ“ลืมตาปกติ”ที่ศัพท์วิชาการว่า“สมาหิโต”

จึงไม่มี“ความเป็นไปได้”ที่จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้ยั่งยืนสถิตเสถียรนานเลยจริงๆ

แม้ดูเหมือนเป็นได้ ก็ไม่หยุด“เอาเปรียบ” ไม่หยุด“ได้เปรียบ”เด็ดขาด ไม่ตั้งใจทำตนเป็นผู้“เสียเปรียบผู้อื่น”ให้ได้ตลอดไปหรอก

(๕๕๓) “คนจน”ที่เสียสละ คือคนที่ยอมขาดทุนเพื่อคนอื่น! คือคนประเสริฐยิ่งยอด!

เพราะไม่มี“ปัญญา”รู้ว่าการเป็น“คนจน”ที่ยินดีเสียสละหรือเสียเปรียบได้นั้นคือ “คนประเสริฐ”ยิ่งยอดจริงๆ

จึงเลิกเป็น“คนรวย”ได้อย่างเต็มใจด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

ตั้งใจเป็นคนผู้“เสียสละ”แก่ผู้อื่นไปตลอดกาลให้ได้ในชีวิตนี้จริงๆ

ซึ่งผู้ทำได้แน่นอนบริบูรณ์ก็เป็นการ“จบกิจ”ได้เลยในตน

เป็นคนผู้มีชีวิต“ขาดทุน”แก่ผู้อื่นอยู่นิรันดร

มี“วิญญาณอรหันต์”

สังคม“คนจนสาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่อยู่กันอย่าง“คนจน” สงบอบอุ่น

เป็นประโยชน์ต่อตนต่อผู้อื่นกว้างขวางขึ้นๆไปได้ยิ่งๆขึ้น

อันนอกจากพวกตนได้เจริญเป็นปฏิภาคทวีอีกกันจริงๆ ล้วนเป็นเรื่อง“เหนือสามัญปุถุชนโลกีย์”ทั้งนั้น

(๕๕๔) อุดมการณ์อโศกคือการสร้างคนจนพันธุ์ใหม่!

ในประเทศไทยมี“คนจน”ชนิดนี้เกิดจริงกันแล้ว และเป็นได้ถึงขั้นเกิดสังคมชุมชนหมู่บ้าน“คนจน”กระจายอยู่ประปรายทั่วไปในประเทศไทย

แต่ก็ยังไม่มากนักหรอก ถึงปานนั้นก็มีปรากฏภาวะจริงนี้ได้จริงๆ

เชิญตรวจสอบพิสูจน์กันได้ มันเป็นเรื่องดีนะ!

นั่นคือ คนกลุ่มที่เรียกกันในสังคมว่า “ชาวอโศก”นี่เอง

“ชาวอโศก”เป็น“คนจน”ที่มีคุณลักษณะพิเศษ หากสนใจก็เชิญติดตามหาอ่านได้จากหนังสือของชาวอโศก หรือจาก“อีบุ๊ก(E-book) จากสื่อสารสนเทศที่บันทึกในรูปแบบต่างๆ ในเว็บไซต์“บุญนิยม”เป็นต้น

แล้วเชิญเดินทางไป“สัมผัส”ความจริงนี้ได้

(๕๕๕) “คนจนมหัศจรรย์อยากเป็นกันบ้างไหม?”

ที่สาธยายถึงการมาเป็น“คนจนมหัศจรรย์”นี้ได้

จึงไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ไม่ใช่เล่นละคร ไม่ใช่เรื่อง

อดเอาฝืนทนเอาเพื่อแสดงความเท่ ความน่านับถือ

เพื่อให้คนมานับถือแต่อย่างใด

แต่เป็น“ความจริง”ที่มี“สัมมาทิฏฐิ”

แล้วนำไปปฏิบัติจนเกิด“ผล”มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ยืนยันเป็น“กายสักขี(ผู้มี‘กาย’เป็นพยานยืนยันกันแก่กันและกันได้)”กันโต้งๆทีเดียว

จึงจะสามารถกำจัดกิเลสให้“สิ้นอาสวะ”ได้ไปตามลำดับ

กระทั่งที่สุด“หมดสิ้นอาสวะ”เป็น“ปัญญาวิมุติ”

คือเริ่มนับว่าเป็นผู้“อาสวะหมดสิ้นแล้ว”จึงจะเรียก“อรหันต์”กันได้

(ผู้สนใจหลักฐานที่ยืนยันเรื่องนี้หาอ่านได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ เป็นต้น)

(๕๕๖) เส้นทางปฏิบัติตนสู่ความเป็นคนจนมหัศจรรย์?

ส่วนผู้“กายสักขี”ที่อาสวะ“บางอย่าง”(เท่านั้นนะ!) ที่“หมดสิ้นแล้ว” ซึ่งนับว่าเป็น“อรหันต์”ยังไม่ได้

เพราะอาสวะ“ทั้งหมด”ของผู้นั้นยัง“ไม่หมดสิ้นแล้ว”

ยังเป็นผู้ที่“อาสวะบางอย่าง(เท่านั้น)ของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว”

จึงเป็น“อาริยบุคคล”ขึ้นไปตามลำดับ

ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงคุณธรรมดังกล่าวนี้ได้ก็ต้องเป็นผู้มี“ปัญญา”ที่สัมมาทิฏฐิในความเป็น“กาย”

หากปฏิบัติกระทั่งสามารถกำจัด“อาสวะบางอย่างของตนหมดสิ้นแล้วได้ เพราะเห็นด้วยปัญญา”

จึงนับว่าเป็นผู้มี“เอง” คือ “สยัง”ได้

ความเป็นจริงมีจริงดังกล่าวมานี้ จึงเป็นเครื่องยืนยันพุทธโลกุตระ ที่อาตมาผู้"สยัง อภิญญา"ได้พิสูจน์ตนเองมา"เอง"จริง

จนกว่าอาตมาจะเต็มภูมิในความเป็น"นิยตโพธิสัตว์"ระดับ ๗

(๕๕๗) ว่าด้วยภพภูมิระดับชั้นของโพธิสัตว์!

จากระดับ ๗ จะสูงขึ้นเป็นระดับ ๘ ที่เรียกว่า"มหาโพธิสัตว์"

จาก"มหาโพธิสัตว์"นั้น จึงจะก้าวขึ้นสู่"สัมมาสัมพุทธเจ้า"อันเป็นระดับที่ ๙ สูงสุด เรียกว่า"สยัมภู(พระผู้เป็นเอง)" เท่าที่มนุษย์จะพึงเป็นไปได้ในมหาเอกภพ จบมหาจักรวาลสิ้น"กรรม"ใน "กาล"นิรันดร

ดังนั้น ผู้ที่ยังมีภูมิแค่"ปฐม-มัธยม"อยู่ จึงยังเรียกว่า"สยัง อภิญญา"ไม่ได้

เพราะ"สยัง อภิญญา"คือ ผู้ถึงขั้น"เที่ยง"ที่จะได้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต จึงเรียกว่า "นิยตโพธิสัตว์"ได้แล้ว

"นิยต"แปลว่า เที่ยงแท้ แน่นอน เพราะมี"สยัง อภิญญา"จริง

ผู้มีภูมิขั้น"สยัง อภิญญา"นั้น ท่านต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ(อันเป็นความรู้ที่ตนมีสภาวะในจิตตนเองขึ้นมาแล้ว)"มากพอทีเดียว

ที่จะมี"ปุพเพนิวาสานุสติญาณ" สามารถระลึก"ชาติ"อันคือ"การเกิด"เก่าก่อน

ซึ่งต้องมี"ปัจจัตตัง"มากพอ จึงจะมีภูมิเป็น"ปัจเจกภูมิ(อันเป็นความรู้ที่ตนมีสภาวะนั้นเต็มรอบแห่งความรู้นั้นเป็นของตนเองแน่วแน่(อัปปนา)" เบื้องต้นแล้ว

(๕๕๘) ปัจเจกภูมิขั้นต้นต้องเป็นอรหันต์ก่อน

และกว่าจะสั่งสมบารมีผ่านความเป็น“ปัจเจกภูมิขั้นต้น”นี้ขึ้นไปเป็น“สยัง อภิญญา”

ก็คือ ผู้ที่มีภูมิ“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”ของตนแล้ว

และได้ศึกษาความเป็น“อาริยคุณ”ของผู้อื่นจนสามารถช่วยผู้อื่นให้เป็น“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”ตามที่ตนเป็นได้ด้วย

จึงจะเริ่มเป็น“โพธิสัตว์ ระดับ ๕”คือ “อนุโพธิสัตว์”ซึ่งเป็นผู้มีภูมิ“โพธิสัตว์”ตามพระโพธิสัตว์ทั้งหลายองค์ก่อนๆที่เคยมีมา

จนกระทั่งมีภูมิ“อนุโพธิสัตว์”มากถึงขั้นแล้วจึงจะเข้าสู่ความเป็น“อนิยตโพธิสัตว์”ซึ่งเป็น“โพธิสัตว์ ระดับ ๖”

(๕๕๙) สิ่งสำคัญในการพัฒนาคือ “ปรโตโฆสะ”!

โดยให้พิจารณาตนเอง ว่า ที่ตนยังยึด“ทิฏฐิ”เดิมอยู่นั้น และปฏิบัติอยู่มันก็ยังไม่บรรลุอรหันต์สักที

ก็ควรจะศึกษาทิฏฐิ“อื่น”ของผู้ที่ท่านยืนยันว่าท่าบรรลุ“อรหันต์”ดูบ้าง

จึงจะได้ชื่อว่า มี“ปรโตโฆสะ” มีการฟังเสียงผู้อื่นบ้าง เผื่อจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“มนสิการ”ของตนนั้นว่า โอ!..เราเองยัง“อโยนิโส”อยู่หรือนี่!

คุณจึงจะ“ตื่น(ชาคร)”ขึ้นเป็นผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”ได้ ตามพระพุทธวจนะที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗

(๕๖๐) การทำใจในใจนั้นดีอยู่แล้ว แต่ลองทำใจในใจใหม่ เมื่อได้รับความรู้ใหม่ ย่อมเลื่อนฐาน!

การฟัง“ทิฏฐิ”อื่นที่แตกต่างจาก“ทิฏฐิเดิมของตน”ไป

และรับ“ทิฏฐิใหม่”มาปฏิบัตินี่แหละคือ “ปรโตโฆสะ”

ยิ่งได้ฟัง“ทิฏฐิใหม่”นี้ที่สอน“การทำใจในใจ”คือ“มนสิการ” แบบใหม่ มันย่อมไม่เหมือนที่คุณ“ทำใจในใจของตนอยู่เดิม”

ซึ่งเป็น“การทำใจในใจ”ที่แปลกแตกต่างไปจากเดิมของตนทำอยู่

มันจึงจะเป็นการเปลี่ยน“การทำใจในใจเสียใหม่”

นี่คือ การได้เปลี่ยนตนเองจาก“มนสิการแบบเดิม”ไปสู่“มนสิการแบบใหม่” ก็เป็น“ปรโตโฆสะ”

แล้วปฏิบัติตาม“ทิฏฐิใหม่”ที่เราได้รับฟังมาใหม่นี้

ก็จะเป็น“โยนิโส มนสิการ”

(๕๖๑) ปฏิบัติอย่างเก่าไม่บรรลุ ก็ลองปฏิบัติอย่างใหม่บ้างปะไร!

เมื่อ“อย่างเก่า”ที่เราปฏิบัติอยู่มันไม่บรรลุ “อย่างใหม่”มันก็น่าจะบรรลุ“อรหันต์”ตามผู้ที่ท่านยืนยันว่าท่านบรรลุ “อรหันต์”บ้าง

ถ้าไม่มีอะไร“ใหม่” มันก็ทำอยู่อย่าง“เก่า”นั่นแหละ

เมื่อมันไม่บรรลุสักที อีกกี่ที กี่ทีมันก็ไม่บรรลุอยู่นั่นเอง

หาก“ทิฏฐิ”มันยังคงเดิม ก็เปลี่ยนมาใหม่ตาม“ทิฏฐิใหม่”ที่มีผู้ยืนยันตนเองว่า ท่านได้บรรลุด้วย“ทิฏฐิใหม่”นี้จริงๆนะ! ดูบ้างปะไร!

แล้วก็ปฏิบัติตามที่ท่านผู้ยืนยันว่า ท่านเป็น“อรหันต์”นั้นดูบ้าง ปฏิบัติอย่างจริงจังนะ! ให้ถึงขั้นบรรลุ“ผล”แบบใหม่นี้กันเลย

แม้จะไม่ถึงอรหันต์ตามที่ท่านได้อรหันต์ มันก็จะได้ขั้นโสดาบันหรือสกิทาคามีกันมั่งหรอก

ก็จะได้พิสูจน์“ความจริง”กันจริงๆ

แล้วคุณจะได้เปรียบเทียบความเป็น“อริยบุคคล” ๒ แบบนี้ดูจาก“ความบรรลุผล ๒ แบบ”ที่คุณทำได้“ผลเองจริง”บ้าง

ถ้าผู้ที่ท่านยืนยันว่าท่านเป็น“อรหันต์”นั้นจริง ทิฏฐิที่ท่านพาปฏิบัติก็ย่อมเป็น“สัมมาทิฏฐิ”

ผู้ที่ได้มาลองปฏิบัติพิสูจน์ตามก็ย่อมได้ผลตาม“ทิฏฐิใหม่”ของอรหันต์นี้ยืนยันกันได้“เอง”

เพราะผู้พิสูจน์จะรู้ได้ด้วยตนเองว่า อันไหน“จริง” อันไหน“ไม่จริง”กว่ากันได้“เอง(สยัง)”

(๕๖๒) “สัมมาทิฏฐิ” ได้ด้วยธรรมะ ๒ ประการและยังมีธรรมอีก ๕ ประการเป็นตัวช่วย!

ดังนั้น “ปรโตโฆสะ” กับ “โยนิโส มนสิการ”

จึงเป็น“ธรรม ๒ ประการ”สำคัญ ที่ผู้ศึกษาโลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้าต่างก็รู้กันแพร่หลายว่า

คนจะ“สัมมาทิฏฐิ”ได้ด้วยธรรมะ“๒ ประการ”นี้

และแม้จะ“สัมมาทิฏฐิ”ด้วย“ธรรม ๒ ประการ”นี้แล้ว ก็ยังมี“ธรรม”อีก ๕ ประการที่จะช่วยให้บรรลุผลสำเร็จ“เจโตวิมุติและปัญญาวิมุติ”ได้

เป็นต้นว่า ๑.ศีล ๒.สุตะ(ฟัง) ๓.สากัจฉา(ถาม) ๔.สมถะ(สงบ) ๕.วิปัสสนา(ความเห็นแจ้ง) ที่ร่วมช่วยเหลือ(อนุเคราะห์)ให้ปฏิบัติสำเร็จ“เจโตวิมุติและปัญญาวิมุติ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗)

ซึ่ง“ธรรม ๕”นี้ก็ไม่ใช่ธรรมที่ลึกซึ้งสูงส่งอะไรเลย ผู้เริ่มศึกษา

พุทธธรรม ก็จะได้เรียนได้รู้กันแล้ว

แต่จะดูถูก ละเลย ว่าตื้นๆต้นๆไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเป็นรากฐานในการปฏิบัติธรรมแท้ๆ

ส่วนข้อธรรมอื่นๆที่มีสูงขึ้นๆไปตามลำดับ แน่นอนก็ต้องมีประกอบกันช่วยเหลือให้การปฏิบัติธรรมบรรลุบริบูรณ์ได้แน่แท้

เห็นมั้ยว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นมีหลากหลายวิจิตรยิ่งสำคัญยิ่ง

ที่ต่างอนุเคราะห์กันและกันอยู่มากมาย

เพื่อช่วยให้บรรลุธรรมสำเร็จ“เจโตวิมุติและปัญญาวิมุติ” ถึงที่สุดเป็นอรหันต์

(๕๖๓) ปฏิบัติกันมานานได้มรรคผลกันหรือยัง?

หากคุณเอาแต่หลงว่า “ตนเอง“ปฏิบัติอยู่”นั้น มัน“โยนิโสมนสิการ”จริง ถูกต้องบริบูรณ์แล้วจริง ไม่ต้องฟังคนอื่นอีกแล้ว

ถ้าจริงอย่างที่คุณเข้าใจ เมื่อคุณได้ปฏิบัติตามที่คุณยึดถือนั้นมานานพอสมควรแล้ว คุณก็น่าจะบรรลุอย่างน้อยก็ควรจะเป็น“อนาคามี”!

แต่ถ้าแม้นผู้ใดมีครบทั้ง“ปรโตโฆสะ”และ“โยนิโส มนสิการ” ผู้นั้นชื่อว่า“พ้นมิจฉาทิฏฐิ”

เมื่อคนผู้นี้พากเพียรปฏิบัติจริง มันก็น่าจะบรรลุ“อาริยผล”ได้บ้างแน่นอน ตามที่คุณพากเพียรมากันจริงๆ

เพราะผู้นี้จะสามารถมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”เป็น“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ”ได้จริง บ้างแหละ

แต่ถ้าไม่ได้พากเพียรปฏิบัติกันจริงจัง มันก็ไม่บรรลุแน่

(๕๖๔) หาก "ทิฏฐิเดิม" ไม่บรรลุ ลองเติม "ทิฏฐิใหม่" ดูบ้าง!

เนื่องจาก"ทิฏฐิ"ที่ตนเองปฏิบัติอยู่เดิม"มันไม่พาบรรลุได้"

หรือแม้บรรลุมันก็ไม่เหมือนอีก"ทิฏฐิ"ใหม่ที่แตกต่างจากตนอยู่

ครั้นได้เปลี่ยนไปปฏิบัติตาม"ทิฏฐิ"อื่น(ปร,อัญญะ)ดูบ้าง

โดยตรวจสอบพิจารณา"ทิฏฐิ"ที่ตนเองมีเดิมนั้น และก็ปฏิบัติได้ผลนั้นมาแล้ว หรือยังไม่ได้ผลบรรลุธรรมสักที

เทียบเคียงกับการปฏิบัติด้วย"ทิฏฐิใหม่"นี้ว่า มี "มรรค"มี"ผล"ที่แตกต่างจากที่ตนมีตนได้กันแต่เดิม กับที่ได้ใหม่ดีๆ ว่า....

"ทิฏฐิ"อย่างไหนมันควรจะถูกต้องตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้จริงกว่ากัน

ถ้าไม่อคติ หรือไม่หลงยึดมั่นถือมั่นใน"ทิฏฐิ"ของตนจนเกินไป โดยคุณมี"ปรโตโฆสะ"เสียบ้าง

เปลี่ยน"การทำใจในใจ(มนสิการ)"กันมา"ทำใจในใจ"แบบใหม่ดูบ้าง ก็น่าจะมี"ผล"ให้ได้ตรวจสอบกันจริงๆนะ!

แล้วคุณก็จะได้รู้ยิ่งเห็นจริงได้ด้วยตน"เอง"

(๕๖๕) อย่ายึดมั่นถือมั่นในทิฏฐิของตนอย่างไม่ลืมหูลืมตา!

ทุกวันนี้ชาวพุทธเราก็ยังมี"พระไตรปิฎก"เหลือไว้เป็นหลักฐานให้ตรวจสอบกันอยู่

ก็พึงศึกษาพิจารณาทั้ง"ความหมาย"ที่แตกต่างกัน และทั้ง"ผล"ที่บรรลุที่แตกต่างกันให้ดีๆ

อย่ายึดมั่นถือมั่นใน“ทิฏฐิ”ของตน จนกระทั่งไม่ลืมหูลืมตากันเกินไปนัก

ก็ต้องอ่านความเป็น“อรหันต์”ในผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ที่แตกต่างกันกับ“อรหันต์”ในผู้“ลืมตา”ปฏิบัติกันให้ดีๆ

และตรวจสอบตามพระพุทธวจนะให้ตรงๆเถิดว่า ของฝ่ายไหนถูกต้องตรงแท้กว่ากัน

เช่น ในประเด็นที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่ขณะนี้ คือ ถือ“หลับตา”ปฏิบัติเป็นหลักเอก หรือถือ“ลืมตา”ปฏิบัติเป็นหลักเอก เป็นต้น

ตรวจสอบกันดีๆเถิด แล้วจะเห็นได้ชัดว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันไม่ใช่การปฏิบัติที่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ของพระพุทธเจ้าชัดๆ

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ มันไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”อยู่ทนโท่

(๕๖๖) ชาวพุทธปฏิบัติแต่ “ศีล” ก็ไม่ตรงเป้า!

แม้แต่“ศีล”ที่เป็นข้อต้น เป็นหลักกำหนด“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ทั้งหมดตลอดสายแท้ๆ

ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”ก็ตัดทิ้งไป ไม่ปฏิบัติ“ศีล”กันแล้ว

หรือปฏิบัติ“ศีล”ก็แค่“สีลัพพตุปาทาน”

คือ ปฏิบัติศีลกันแค่ตามจารีตประเพณีที่พากันผิดๆเพี้ยนๆกันไปแล้วนั้นแหละ

ยังไม่ต้องไปพูดถึง“สีลัพพตปรามาส”หรอก

เพราะผู้จะปฏิบัติ“พ้นสีลัพพตปรามาส”นั้น คือผู้ที่มีคุณธรรมพ้น“สักกายทิฏฐิสังโยชน์”และพ้น“วิจิกิจฉาสังโยชน์”ได้ก่อนแล้ว

จึงจะเป็นผู้ปฏิบัติเพื่อให้“พ้นสีลัพพตปรามาส”ได้ เป็นลำดับๆ

ไปตามขั้นตอน

เพราะผู้ที่ยังไม่มีภูมิธรรมพ้น“สีลัพพตุปาทาน”นั้น จะยังไม่มีสิทธิ์ข้ามขั้นไปปฏิบัติเพื่อให้ตนพ้น“สีลัพพตปรามาส”ได้เป็นอันขาด

(๕๖๗) “สีลัพพตุปาทาน” ถือศีลแบบซื่อบื้อ!

เนื่องจากคนผู้นี้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ แค่ขั้น“สีลัพพตุปาทาน”ก็ยังไม่“พ้น”ไปได้เลย

นั่นคือ ยังยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)ใน“ศีล”ตามที่ตนก็มีความรู้ใน“ศีล”

ยังไม่สัมมาทิฏฐิถูกต้องดีแน่แท้

ยังไม่มีความเข้าใจเพียงพอว่า“ศีล”สำคัญยิ่งใหญ่จำเป็นมากที่จะต้อง“มีในคนผู้เจริญหรือในคนผู้ประเสริฐ”

ยังไม่มีความเชื่อว่า ต้องมี“ศีล”เป็นหลักนำพาไปสู่“วิมุติหรือนิพพาน”

และผู้ไม่พ้น“สีลัพพตุปาทาน”นั้น ยัง“ยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)ในการประพฤติปฏิบัติ“ศีล”ได้แค่ตามค่านิยมของยุคนั้นๆ

ตามที่ครูบาอาจารย์สมัยนั้นได้สอนอย่างผิดๆเพี้ยนๆไปแล้วนั้นแหละกันไป ไม่พาบรรลุวิมุติหรือนิพพานได้เด็ดขาด

โดยแยกการปฏิบัติ“ศีล”ไปคนละโอกาส คนละขณะจากการปฏิบัติให้เกิด“อธิจิต”หรือ“ฌาน”หรือ“สมาธิ”

เห็นชัดมั้ยว่า ชาวพุทธหรือแม้แต่ครูบาอาจารย์ก็สอนกันให้เข้าใจว่า การปฏิบัติ“ศีล”กับ“ฌาน”หรือกับ“สมาธิ”นั้น มันเป็นคนละเรื่อง คนละอย่าง ต้องแยกจากกันไปคนละต่างหากกันเลย

คนปฏิบัติธรรมของพุทธจึงต้อง“พ้นสีลัพพตุปาทาน”ให้ได้ก่อน

(๕๖๘) พ้นสีลัพพตุปาทานย่อมพ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์ก่อน และพ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์ในขั้นต่อไป!

ผู้ที่จะมีสิทธิ์เข้าไปปฏิบัติตนให้“พ้นสีลัพพตปรามาส”นั้น

ต้องผ่านขั้นตอนเป็นผู้“พ้นมิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“ศีล”

และ“พ้นมิจฉาทิฏฐิ”ใน“การประพฤติ(พต)”ปฏิบัติได้จริงๆจังๆ

กระทั่งมี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“สีลัพพตุปาทาน”ได้

และต้องประพฤติเป็นผู้“พ้นสีลัพพตุปาทาน”มาได้ด้วยนะ

จึงจะมีสิทธิ์เป็นผู้ปฏิบัติตนเพื่อให้“พ้นสังโยชน์ ๑๐”กัน

โดยต้องเริ่มต้นจากการ“พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์”เป็นขั้นตอนแรกให้ได้

และขั้นต่อไปคือ“พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์”ก่อน

แล้วจึงจะมีสิทธิ์ปฏิบัติเพื่อ“พ้นสีลัพพตปรามาส”

ส่วนมากแล้วผู้ยังไม่“พ้นสักกายทิฏฐิ”นั้น คือ ผู้ที่ยังมิจฉาทิฏฐิ แม้แต่คำว่า“กาย”อยู่ ก็คือ ผู้ที่ยังหลงลัทธิ“หลับตา”นั่นแหละตัวดี

ทั้งๆที่คนทั้งหลายที่หลงเชื่อว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดฌานเกิดสมาธิต้อง“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ได้หลงผิดกันอยู่แล้ว ว่า “กาย”คือ“ภายนอก”กันเท่านั้น “กาย”ไม่เกี่ยวกับ“จิต” “กาย”ไม่มีสิทธิ์ ไม่มีส่วนเข้าไปถึง“ภายใน”จิต”เป็นอันขาด นี่คือ“มิจฉาทิฏฐิ” ๑๐๐ %

(๕๖๙) ปฏิบัติหลับตาก็หลงสำคัญว่าปฏิบัติศีล แถมสำคัญว่าศีลบริสุทธิ์แล้ว ณ ตอนนั้น!

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็ไม่มี“ศีล”เกี่ยวข้องอยู่ในการประพฤติปฏิบัติเห็นมั้ย? แต่ไปโมเมเอาว่า “หลับตา”ปฏิบัติ“ศีล”มันก็บริสุทธิ์ในตัวแล้วไง! เพราะ“ภายนอก”ไม่ได้ไปทำอะไรเลยนี่!

ศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไปอย่างสำคัญ จึงบรรลุธรรมกันไม่ได้

เพราะแยก“ศีล”กับ“สมาธิ”กันไปคนละส่วน ยืนยันว่าปฏิบัติ“ศีล”ก็แค่อยู่ที่“กายกับวาจา”

ถ้าจะปฏิบัติ“สมาธิ”ก็ไป“หลับตา”ปฏิบัติกันต่างหาก

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”มันก็ไม่อยู่ใน“กระบวนธรรมเดียวกันเลย”

แยก“ศีล”แยก“สมาธิ”ขาดกันไปเด็ดขาดอย่างนี้เอง!

(๕๗๐) หลักธรรมเน้นลืมตา เอาศีลเป็นตัวหลัก!

การปฏิบัติธรรมของพุทธทั้งหมดทั้งหลายนั้น มันต้อง“ลืมตา”ทั้งนั้นแหละ และจะต้องมี“ศีล”เป็นหัวข้อหลักทีเดียว จึงจะครบกระบวนธรรมไม่ตัดลัดทิ้งธรรม ตรงตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เป็น“พุทธคุณ”แท้ๆ ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ และเป็นเนื้อแท้ของศาสนาพุทธหนึ่งเดียวในโลก

ไม่มีใคร ไม่มีศาสนาใดที่จะมีได้เหมือนพุทธ

(๕๗๑) การหลับตาเป็นการเรียนรู้ไม่ครบพร้อมโลกภายนอกโลกภายใน!

“หลับตา”นั้น ไม่มีการรับรู้จาก“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย” มันไม่มี“สำรวมอินทรีย์ ๖” มันมีแต่สำรวมอยู่แค่“อินทรีย์ ๑ คือ“ใจ”เท่านั้น

มันก็"รู้"ได้แค่"วน"อยู่ในกรอบของ"ใจตนเองภายใน"เท่านั้น มันไม่มี"โลกภายนอก"อันเป็น"พหิทธา(ภายนอก)"ที่จะต้องมีคู่กันทั้ง "ภายใน(อัชฌัตตัง)"และทั้ง"ภายนอก(พหิทธา)"ครบ ๒ จึงจะเป็น"กาย"

"ความรู้"ย่อมรู้แคบๆอยู่เฉพาะ"ตนเอง" ไม่รู้ร่วมกับผู้อื่นผู้ใด

"การหลับตา"แล้ว"คิดไปได้ต่างๆนานาสารพัด"มันก็คือ"ของตนเอง"คนเดียวเดี่ยวๆอยู่ใน"ตน"ที่ไม่มี"โลกภายนอก"แท้ๆ ชัดมั้ย?

(๕๗๒) คนอื่นไม่ร่วมรู้คนอื่นไม่รับรอง!

แล้วอย่างนี้"ผู้อื่น,คนอื่นทั่วไป"ย่อมไม่"ร่วมรู้"อะไรที่คุณ"รู้อยู่คนเดียว"นั้นไปด้วย ได้แน่ๆ ใช่มั้ย?

จึงไม่มี"ผู้อื่น,คนใด"รับรองตัดสินขึ้นในโลก ว่า ที่คุณ"รู้คนเดียว"นั้นคืออะไร? ย่อมบอกหรือตัดสินไม่ได้ว่า "ดีหรือชั่ว-ถูกหรือผิด-จริงหรือไม่จริง-ควรหรือไม่ควร"

ประเสริฐหรือไม่ประเสริฐ-วิเศษหรือไม่วิเศษ ย่อมชี้ลงไปว่าสิ่งนั้น ดีหรือชั่ว-ถูกหรือผิด-จริงหรือไม่จริง-ควรหรือไม่ควร-ประเสริฐหรือไม่ประเสริฐ-วิเศษหรือไม่วิเศษ-โลกียะหรือโลกุตระ

"สูญสิ้น'อัตตา'ของตน"นิรันดรหรือจะยังมี"อัตตา"อยู่อย่างนิรันดร ก็ไม่สามารถทำได้อย่างเป็น"ที่สุดแห่งที่สุด"เหมือนของพระพุทธเจ้า

(๕๗๓) มีอยู่ ๒ ทาง แยกธาตุจิตให้เป็นธาตุอุตุ หรือทำให้มีอยู่อย่างนิรันดร!

จึงเรียกว่า มันเป็น"อะไร"อย่างมี"ที่สุดแห่งที่สุด"ได้เด็ดขาด จบ

สิ้นสูงสุดถึงขั้น จะทำ“จิตนิยาม”ของตนให้แตกแยกสลายไปด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

โดยการแยก“ธาตุจิต”ของตนให้เป็น“ธาตุอุตุ”กันนิรันดรเลยก็ได้

หรือจะสมัครใจทำตนให้“มีอยู่”ในมหาจักรวาลอย่าง“นิรันดร” เหมือน“เทฺวนิยม”นั้น ไม่เป็น“ที่สุดแห่งที่สุด” เหมือนของพระพุทธเจ้า ก็สามารถเลือก“ทำได้”ทั้ง ๒ แบบ

(๕๗๔) พุทธศาสนามีขั้นตอน มีลำดับ ลาดลุ่มลึก ไม่โกรกชัน นี่ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์!

ซึ่งของพุทธศาสนานั้นมัน“มีที่สุดแห่งที่สุด”เด็ดขาด บริบูรณ์สัมบูรณ์ถ้วนสิ้นทั้งมรรค-ทั้งผล

มี“การศึกษาไปตามลำดับ กระทำไปตามลำดับ ปฏิบัติไปตามลำดับ

มิใช่บรรลุอรหัตตผลโดยตรง เสมือนมหาสมุทรลาด ลุ่ม ลึกลงไปโดยลำดับ ไม่โกรกชันเหมือนเหว”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มีความเป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ ไม่โขลกเขลก ลาด ลุ่ม เสมือนมหาสมุทร” และน่าอัศจรรย์ในประเด็นอื่นๆอีก ๘ ข้อ ปานนั้นเลย(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ “ปหาราทสูตร”)

เช่น ลำดับแห่งทฤษฎี“การปฏิบัติ”ที่เรียกว่า “ดับสิ้นกิเลสอาสวะด้วยการละลดตาม“สังโยชน์ ๑๐”(พตปฎ. เล่ม ๑๑ ข้อ ๒๘๔-๒๘๕)หรือแม้แต่“ดับสิ้นกิเลสอนุสัย”ด้วยการละลดตาม“อนุสัย ๗”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๒) ๒ ชนิดนี้ก็เป็นเรื่องที่ละเอียดน่าอัศจรรย์สูงสุดจริงๆ

และเรื่องของ“อาสวะ”กับ“อนุสัย”นี้ ความเป็น“อาสวะ”เป็นกิเลส

ขั้นหยาบกว่าความเป็น“อนุสัย”ก็จะต้องศึกษากันอย่าง“อจินไตยกันทีเดียว ไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วย“ตรรกะ”เด็ดขาด

การเรียนรู้“สังโยชน์ ๑๐”นั้นจึงเป็นขั้นหยาบกว่า“อนุสัย ๗”

(๕๗๕) พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑...พ้นสักกายทิฏฐิ!

ผู้จะ“พ้นสังโยชน์”ข้อที่ ๑ ของศาสนาพุทธจึงเริ่มต้นด้วย“พ้นสักกายทิฏฐิ” เพราะ“กาย”นี้เป็นทั้งเบื้องต้น และเป็นทั้งเบื้องปลายกันสำคัญยิ่ง

ซึ่งยุคนี้ทุกวันนี้คำว่า“กาย”มันได้ผิดเพี้ยนกันไป อย่างยากมากเลยที่อาตมาพยายาม ฟื้นให้“สัมมาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”

คืนกลับมากันอย่างสุดยากแสนสาหัส ดังที่ผู้ศึกษากับอาตมามาก็จะเห็นกันอยู่ ว่ามันต้องใช้ความอุตสาหะแค่ไหน

ซึ่งการ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓” ซึ่งก็ชัดๆอยู่แล้วว่า เมื่อไม่มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”นี้ มันก็ไม่ใช่ศาสนาพุทธแล้ว เพราะมันก็ผิดไปจากศาสนาพุทธแล้วโต้งๆ

เมื่อ“หลับตา”ลงไป “ภายนอก”ก็หายไป “กาย”ก็ไม่ครบความเป็น“กาย” ผู้ปฏิบัติที่‘หลับตา”จึงชื่อว่า ไม่ครบ“กาย”

(๕๗๖) “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ขาด “กาย” ไม่ได้ ต้องมี “กาย”ตลอดสาย!

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ขาด“กาย”ไม่ได้ ต้องมี“กาย”อยู่ในการปฏิบัติธรรมตลอดทั้งในการปฏิบัติ“ศีล” ทั้งในการปฏิบัติ“สมาธิ” ทั้งในการปฏิบัติ“ปัญญา”

ยิ่งในการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ยิ่งต้องมี“กาย”อยู่ทั้งหมดตลอดสาย

ดังนั้น ผู้“หลับตา”อยู่คนเดียวเฉพาะตน แล้วคนผู้นั้นจะ“รู้ลึกรู้ยิ่งรู้มากรู้วิเศษเลิศล้ำ”แค่ไหน ถ้าไม่เปิดเผย หรือไม่แสดงออกมาภายนอกให้คนอื่นได้รู้ได้ยินได้ฟังร่วม“รู้”และ“ตัดสิน”ด้วย

มันจึงเป็นแค่“สัญญายะ นิจจานิ” ซึ่งจะจริง จะจริงแท้ เที่ยงทน นานกาลแค่ไหน มันก็“ไม่มีคุณ-ไม่มีโทษ”อันใดกับใครเลย

มันก็แบกหนักอยู่กับตัวผู้นั้นคนเดียวเดี่ยวโดด มันก็“เปล่าดาย”ตายไปกับตนแค่นั้น

เพราะมันไม่มี“ปัจจุบัน”ออกมา“ร่วมกับโลก”เขาเลย มันจึงไม่เรียกว่า “ความจริง”

(๕๗๗) ทิฏฐธรรมคือความจริง คือปัจจุบันชาติ!

การปฏิบัติธรรมของพุทธจะเป็น“ทิฏฐธรรม”เสมอ จึงจะชื่อว่าเป็น“ความจริง”ที่“สัมผัสกันอยู่”หลัดๆ ยืนยันได้โต้งๆ

“ทิฏฐธรรม”หมายถึง ความเป็น“ปัจจุบันชาติ” คือ ธรรมอันตนเห็นแล้ว เช่น พระโสดาบัน ก็คือ “ผู้มีธรรมอันตนเห็นแล้ว” เป็น“การบรรลุธรรมขั้นหนึ่งได้แล้ว”

“การหลับตา”มันมีแต่“อดีต”กับ“อนาคตในตนเท่านั้น มันเรียกว่า “ความจริง”ยังไม่ได้ เพราะมันยังไม่มี“ปัจจุบัน”กับใครๆด้วย

เพราะการอยู่ในภาวะ“หลับตา” มันไม่มีการยืนยันอะไรกับใครๆได้ แม้“ปัจจุบัน”มันก็ของคุณคนเดียว จึงไม่ชื่อว่า“ความจริง”

ซึ่ง“ความจริง”นั้นมีกันที่“ปัจจุบัน”พร้อมกับคนอื่น จึงจะแน่แท้

ยิ่งกว่า “อดีต”หรือ“อนาคต”

การปฏิบัติที่มีแต่“อดีต”และ“อนาคต”จึงได้แค่“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒” เพราะไม่มี“ปัจจุบัน“ที่“สัมมาทิฏฐิ”

“ปัจจุบัน“ที่“สัมมาทิฏฐิ”คืออะไร? คือ “ปัจจุบัน”ที่มีคน“ผู้อื่น”ร่วม“สัมผัสรู้ด้วยได้” ตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป และยิ่งมากยิ่งจริง

(๕๗๘) ในทิฏฐิทั้งหลาย มีอดีต ๑๘ อนาคต ๔๔ ปัจจุบัน ๕ แต่สายหลับตาไม่รู้ปัจจุบันหรอก!

ใน“ทิฏฐิ”ทั้งมวล มี“อดีต ๑๘-อนาคต ๔๔” ซึ่งใน“อนาคต ๔๔”นี้ มี“ปัจจุบัน ๕” ซึ่งคนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”เขาหลงยึดว่า “กาม”กับ“ฌาน ๑,๒,๓,๔” เป็น“นิพพาน”ใน“อนาคต ๔๔”นั้นด้วย

แต่ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ไม่สามารถรู้ความซ่อนซ้อนใน“อนาคต”นี้ ซึ่งมีความเป็น“ปัจจุบันในภวังค์”ที่ยึดถือกันอยู่ด้วย

ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ประมวลมาไว้ให้เราศึกษา มีทั้งที่ไปที่มาพร้อมคือ กำหนดจาก“ขันธ์อดีตหรือขันธ์อนาคต”นั่นเอง ตรวจสอบทบทวนใน“พรหมชาลสูตร”กันดูดีๆเถิด(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๑)

(๕๗๙) “นิพพาน” ของผู้ปฏิบัติแบบ “ลืมตา” กับ “หลับตา” ย่อมแตกต่างกัน!

“นิพพาน”จึงหลงผิดไปมีได้ใน“ปัจจุบัน”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”

เช่น ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”แล้วหลงว่ามี“นิพพาน” เป็นต้น

แต่“นิพพาน”จริงมีได้ใน“ปัจจุบัน”ที่“สัมมาทิฏฐิ”เท่านั้น

“การหลับตา”แล้วหลงผิดว่า ตนอยู่ ใน“ปัจจุบัน”นั้น เป็นความ

หลงผิด เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ๆ

“นิพพาน”จึงชื่อว่า เป็น“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ” หมายความว่า “นิพพาน”ที่“สัมมาทิฏฐิ”นั้นต้องเป็น“นิพพานของผู้ตื่น“ลืมตา”

“ทิฏฐธรรม”คือ “ปัจจุบันชาติ” หรือ“ปัจจุบันกาล”

“หลับตา”ที่เขาก็เชื่อว่า“เขามี“ปัจจุบัน”อยู่นั้น มันเป็นได้แค่ “ปัจจุบัน”ที่ไม่มีใครที่ร่วมรับรองว่าเป็น“ความจริง”ด้วย

“ความจริง”หรือ“สัจธรรม”ต้องมีผู้ร่วมรับรองจึงจะชื่อว่า “ความจริง”โดยมีคนรับรองมากเท่าใดก็ยิ่งชื่อว่า“ความจริง”แท้ได้

(๕๘๐) “หลับตา” ระวังพญาครุฑจะครอบงำ!

“หลับตา”นั้นเป็นประโยชน์ของตนเองอยู่เดี่ยวๆเดียวๆจริงๆ แท้ๆเท่านั้น และเท่านั้น เว้นแต่“ผู้อวิชชา”ก็จะได้“โทษ”ใส่ตนเอง

เพราะ“อวิชชา”จะยิ่งซ้ำ ยิ่งซับซ้อน ทับถมความ“อวิชชา”ใส่ตนเองคนเดียว ฟุ้งไป เพ้อไป หลงไป ยึดไป ติดไป ละเมอไป ไม่จบลงได้เลย

จึงได้ชื่อว่า “พญาครุฑ” ซึ่งเป็นคู่หูของ“พญานาค”

“พญาครุฑ”คือ คนผู้หลงติดยึดใน“ความรู้” มัวเมาใน“ความรู้”มากมายหลายหลาก ขบคิด ฟุ้งฝันไม่รู้จักหยุดจากพอสักที ไม่มีที่จบ

ผู้หนักมากก็คือ ผู้ยังไม่รู้จักแม้แต่ความเป็น“กาย”ของตน ยัง“ไม่พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์”นั่นเอง แต่หลงตนว่า ตนเป็นปราชญ์

นี่คือ มิจฉาทิฏฐิแบบ“พญาครุฑ” ที่นับถือกันอยู่ในสังคม

(๕๘๑) “พญานาค” จะกินตัว!

ส่วน“พญานาค”คือ คนผู้หลงติดยึดใน“ความดับ” หมายถึงการไม่รับรู้ หลบผัสสะทวาร ๕ ภายนอก หลับเข้าไปดับในความดำมืด จึงเทียบได้กับนาคใต้บาดาลลึกและลับ ไม่มีใครรู้ใครเห็นด้วยได้

เรื่อง“พญาครุฑ”กับ“พญานาค”ไว้ค่อยอธิบายละเอียดพิสดารในโอกาสหน้า ตอนนี้ขอผัดไปก่อนแล้วกัน

หรือทั่วไปสัตว์ทั้งหลายก็ใช้“หลับตา”เป็นการ“พักผ่อน” ก็คือภาวะเข้าสู่“นิทรา”นอนหลับกันเท่านั้นแหละ

ส่วนใครจะ“นิทรา”กันแบบไหน อย่างไรก็มีอีกหลายสภาพ ของแต่ละบุคคลต่างก็เป็นไป ตามความรู้ความเป็นนั้นๆ ซึ่งตามสมรรถนะของตนๆ

(๕๘๒) “หลับตา” ฝึก “เตวิชโช” ทำอย่างไร?

ดังนั้น ผู้“หลับตา”จะได้ประโยชน์ หรือใช้เป็น“ประโยชน์”ก็แต่กับตนเอง เช่น “เตวิชโช”เป็นต้น

หรือใช้“ศึกษาค้นคว้าขบคิดตรวจสอบธรรมทั้งหลาย”สำหรับตนเองเท่านั้น

นอกนั้นก็จะมีแต่เป็น“โทษ”เพราะความมี“อวิชชา”ในตนเองจริงของตนนั่นเอง

จนกว่าผู้นั้นจะ“พ้นอวิชชา” เป็น“วิชชา”กันได้จริงๆ

ภาวะที่เกิดในขณะ“หลับตา”จึงยังไม่นับว่า“ความจริง”ในโลก

เพราะโลกภายนอกใครๆยังไม่ยอมรับด้วย แม้แค่“รู้”ด้วยก็ยังไม่มี มันมีก็แต่““สัญยายะ นิจจานิ”ของคุณเท่านั้น ซึ่งจริงก็ได้ ไม่จริงก็ได้

พระพุทธเจ้าจึง“จบ”กันที่ความเป็น“สัญญายะ นิจจานิ”

และความเป็น“สัญญายะ นิจจานิ(ความเที่ยงแท้ของการกำหนดรู้)”ของแต่ละคน มีทั้งผู้“มิจฉาทิฏฐิ” มีทั้งผู้“สัมมาทิฏฐิ”

(๕๘๓) ความเที่ยงแท้ของการกำหนดรู้แบบสัมมาทิฏฐิและแบบมิจฉาทิฏฐิ!

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ก็คือ ผู้ที่บรรลุธรรม“อาริยสัจ ๔”จบกิจ ทุกองค์จะตรงกันเป็น“หนึ่งเดียว”

ดังนั้น “สัจจะ”จึงเป็น“หนึ่งเดียว”สำหรับผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ” และบรรลุธรรมมี“นิพพาน”ตรงกันหมด

จึงเป็น“หนึ่งเดียวด้วยกันทั้งหมด” ย่อมไม่แย้ง ไม่เถียงกันแน่ยิ่งกว่าแน่

ส่วนผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ก็จะยังไม่จบลงด้วย“สัจจะที่เป็นหนึ่ง”นี้

จึงยังแย้ง ยังเป็น“๒”ด้วย“อวิชชา”อยู่

จึงยัง“จบที่สัจจะอันเป็น ๑ เดียว ไม่มี ๒” ตรงตามผู้“สัมมาทิฏฐิ”ทั้งหลาย ไม่ได้

(๕๘๔) หนึ่งเดียวของมิจฉาฯ จบจริงแต่ไม่ใช่อริยสัจ ๔!

แม้ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”จะ“จบตนเอง”ด้วย“ไม่วิจิกิจฉา-ไม่ข้องใจสงสัยใดๆแล้ว” ก็เป็น“ความจบ”ที่“ยังไม่ใช่อาริยสัจ ๔” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาริยสัจ ๔”อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ดอก จะขยายอธิบายรายละเอียดต่างๆของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ก็ดี หรือแม้แต่แค่“เวทนา ๑๐๘”ก็อธิบายให้ชัดเจนแจ่มแจ้งสมบูรณ์แบบ ไม่ได้

เช่น จะแยก“เคหสิตเวทนา๑๘”ว่า แตกต่างกับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”กันอย่างไร? และจะสามารถทำตนให้ “ออกจากเคหสิตเวทนา”มาเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้อย่างไร? ก็อธิบายไม่ได้หรอก

(๕๘๕) เมื่อแยกกายแยกจิตไม่เป็น ก็อธิบายไม่ได้สาธยายไม่เป็น!

จะไม่สามารถแยกกาย-แยกจิตเป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้ชัดเจนแน่นอน แค่ให้อธิบายโดยใช้“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง”นี่แหละเป็นอุปกรณ์ในการใช้อธิบาย ก็ไม่สามารถจะสาธยายให้เข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งได้ ว่า เมื่อใดเรามีความเป็น“กาย”อยู่ และเมื่อใดเราไม่มีความเป็น“กาย”แล้ว

เมื่อใดมีความเป็น“ชีวะ”แต่ไม่มีความเป็น“กาย”ไม่มีความเป็น“จิต”แล้ว มีแต่ความเป็น“พืช”ที่ไม่มีเวทนา “เป็นบาป-เป็นบุญ”กันแล้วในส่วนนั้นของ“ชีวะ” ก็เป็นชีวะที่“ไม่มีกาย” ไม่มี“เวทนา” ไม่มี“บาป” ไม่มี“บุญ” ซึ่งเป็นอาการสำคัญยิ่งยอดของ“เวทนา๒”

(๕๘๖) บรรลุธรรมยอดเยี่ยม คือสามารถดับสุขดับทุกข์ในเวทนา!

อันเป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่สามารถ ทำ“การดับสุข-ดับทุกข์”ใน“เวทนา“ของตนได้สำเร็จแท้จริง

ซึ่งเป็น“ผลการบรรลุธรรม”เยี่ยมยอดของศาสนาพุทธ

ผู้“ไม่มีสุขเวทนา-ไม่มีทุกขเวทนา หรือไม่มีบุญ-ไม่มีบาป” ดับ“ความเป็น๒”อันคือ“ดับเทฺว”ได้สำเร็จ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว” หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น ๒”นี้ว่า นี่แหละ“มายา”แท้ๆ คือ“ภาวะที่ไม่จริง” เป็น“ความหลอก”ที่เป็น“อุปาทาน”ของคนแท้ๆให้คนหลงว่า

"จริง" ด้วยความมี"ปัญญาอันยิ่งของตน"จึงจะพ้นการถูกหลอก

(๕๘๗) เกิดปัญญาเห็น "เทฺว" ไม่มีตัวตน เป็นอนัตตา!

ซึ่งเป็นการเกิด"ปัญญารู้ยิ่งเห็นจริง"ได้ว่า "เทฺว"นั้น"ไม่มีตัวตน"จริงเลย อันแตกต่างอย่างยิ่งกับ"เทฺวนิยม"ที่ยังยึดมั่นถือมั่นกันว่า "เทฺว"นั้น"มีอยู่"นิรันดร ไม่มีใครบังอาจไปทำให้สูญสลายไปได้

"เทฺวนิยม"จึงไม่มี"นิพพาน" ก็ต้องมี"เทฺว"อยู่นิรันดรฉะนี้เอง

แต่"อเทฺวนิยม"หรือชาวพุทธสามารถปฏิบัติพิสูจน์ได้สำเร็จผลจริงแท้ว่า "เทฺว"แม้ที่สุด"ปรมาตมัน"นั้นทำให้"หมดสิ้นตัวตน"ได้

ทำให้"จิตธาตุ"ให้สูญสลายเป็น"อุตุธาตุ"ไปได้สำเร็จแท้

จึงเป็นผู้ชัดเจนแจ่มแจ้งได้ถึงที่สุดว่า "เทฺว"นั้นคือ"อนัตตา" "จิตวิญญาณ"นั้นไม่มี"ตัวตน" ไม่มี"อัตตา"หรือไม่มี"อาตมัน"

(๕๘๘) และแม้น"ปรมาตมัน" หรือ"อัตตา" ใดๆก็ไม่มีตัวตน!

แม้จะเป็น"ปรมาตมัน"ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็ไม่มี"ตัวตน" ก็สามารถ "ดับจิตวิญญาณ"ที่ยึดกันนักกันหนาว่าเป็น"อัตตา" ให้สูญสิ้นไปได้"ไม่มีอัตตา" เป็น"อนัตตา"นิรันดรไปเลย

ไม่ต้อง"ตายไปแล้วต้องไปอยู่กับ"พระเจ้า"นิรันดร ดัง"เทฺวนิยม"เชื่อมั่นยึดถือกันอยู่

ซึ่งเป็นการพิสูจน์"ความจริง"ของความเป็น"ธาตุรู้"ในคนทุกคน โดยการแยกธาตุ"จิต"ให้เป็น"พีชะ"ได้จริง และทำให้"สูญสิ้น"เป็น"อุตุ"ก็ได้สำเร็จจริง ตั้งแต่ภาวะที่คนผู้นั้นยังมี"ชีวิต"เป็นๆ

เพราะสามารถทำ"จิต"ไม่ให้เป็น"กาย"ได้สำเร็จจริง ตั้งแต่

ยังมี“ชีวิต”เป็นๆนี้แหละ จึงจะยืนยัน“การดับกาย”ในจิตตนได้แท้

(๕๘๙) ดับความเป็นกายได้คืออย่างนี้!

ดังนั้น เมื่อ“ตายทำกายแตกทำลายเป็นที่สุด” เราจึงสามารถ“ทำที่สุดของ‘การตาย’ขั้นปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้จริง ด้วยความสำเร็จจริงที่สามารถ“ดับความเป็นกาย”ได้แท้นี้เอง

เพราะ“กาย”คือ “ความเป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”นั้นเราสามารถศึกษาสัมผัสจนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะจริงหรือความเป็นจริงนั้นๆ ได้ด้วยตนเองแท้ๆ ไม่ต้องเชื่อใครเลยด้วยปัญญาอันยิ่ง

ก็ด้วยความเป็น“กาย“นี้แหละที่จะไขให้แจ้งความจริงทั้งหลายของสัจธรรม โดยเฉพาะความเป็น“อัตตา”หรือ“เทฺว”ทั้งปวง

(๕๙๐) ไม่รู้จัก “กาย” จึงเท่ากับกลัดกระดุมเม็ดแรกผิด!

ความเป็น“กาย”คำนี้ จึงยิ่งใหญ่สำคัญยอด ที่ถ้า“มิจฉาทิฏฐิ”มีความรู้ผิดๆกันตั้งแต่ต้นแล้วละก็ เท่ากับ“กลัดกระดุมเม็ดแรก”ผิดย่อม“ผิด”กันไปตลอดสายแห่งการเรียนรู้ปฏิบัติธรรมกันทีเดียว

ตรวจสอบ และไตร่ตรองตามพระพุทธพจน์กันดูดีๆ

ทีนี้มาพูดถึง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ดูให้ชัดๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ ซึ่งยังไม่มีใครในยุคนี้ จะสามารถเข้าถึงรายละเอียดที่ลึกซึ้งนี้กันได้ง่ายๆ

(๕๙๑) ขออนุญาตพูดถึง “อจินไตย”!

อาตมามี“วิสัย”ที่สามารถหยั่งรู้ใน“อจินไตย”ขั้นนี้พอจะพูดถึง

ได้ จึงขออาสานำ“อจินไตย”อันเป็นเรื่องที่ผู้ยังไม่ถึง“วิสัย”จะหยั่งรู้ได้ก็ด้วยการ“ขบคิด”จุดนี้ มายืนยันอธิบายสู่กันฟังบ้าง

ผู้ที่แสวงหา“ความหลุดพ้นจากทุกข์”หรือนิพพานอยู่ก็จงฟังเสียงนกเสียงกานี้ดูหน่อย และตั้งใจทำความเข้าใจดีๆ ลองปฏิบัติพิสูจน์ตาม“ทิฏฐิ”ที่อาตมายืนยันว่าเป็น“สัมมาทิฏฐิ”นี้บ้างปะไร

มัวแต่ไปหลงผิด ยึดถือปฏิบัติผิดๆ ตามเดียรถีย์มานานแสนนานแล้ว สองพันห้าร้อยกว่าปีมาแล้ว ครึ่งพุทธกัปป์ของพระสมณโคดมพุทธเจ้ามาแล้วนะ!

(๕๙๒) กอบกู้พุทธโลกุตระมากว่า ๕๐ ปีแล้ว ได้ผลอย่างไรบ้าง!

อาตมาก็ทำงานกอบกู้“พุทธโลกุตระ”ของพระพุทธเจ้ามาได้กว่า ๕๐ ปีแล้วด้วย มีคนผู้เรียนตาม ปฏิบัติตาม ได้“หลุดพ้นทุกข์” มีมรรคผลอันเป็น“โลกุตรธรรม”ตามที่อาตมามั่นใจว่าเป็น“สัมมา-ทิฏฐิ”ต้องแบบนี้กันจนเกิดสังคมพุทธที่เป็น“โลกุตระ” ถึงขั้นพิสูจน์ความมี“วรรณะ ๙” ความเป็น“สาราณียธรรม ๖”สำเร็จผล มีสังคมหมู่กลุ่มยืนยาวมาได้ถึงกว่า ๕๐ ปีแล้ว

เชิญมาดูมีชม ผลที่เป็น“เอหิปัสสิโก”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วนี้กันบ้าง ก็น่าจะดีนะ!

(๕๙๓) อธิบายย้ำเน้นมาตลอด การหลับตาเป็นมิจฉาทิฏฐิ!

ที่อาตมาว่า แบบ“หลับตา”ปฏิบัติกันไปนั้น มัน“มิจฉาทิฏฐิ” ก็น่าจะ“ปรโตโฆสะ” มาลอง“มนสิการ”แบบอาตมาพาทำดูกันบ้าง

“ตื่น”ชาคริยา“ลืมตา”รู้ตัวกันเสียทีเถิดชาวพุทธทั้งหลายเอ๋ย!

"หลับตา"ปฏิบัตินั้น มันไม่ได้ใช้"ศีล"เลย โดยเฉพาะ"อปัณณกปฏิปทา ๓"มันไม่มีก็ชัดๆอยู่ มันจึงเป็น"การปฏิบัติผิด"โทนโท่โต้งๆ

"ศีล"ก็ไม่ได้ปฏิบัติ "อปัณณกปฏิปทา ๓"ก็ไม่มี ผิดอยู่แท้ๆ ทั้งนั้น

(๕๙๔) อธิบายมาตลอดปฏิบัติเข้าถึงโลกุตระต้อง "ลืมตา"!

การเกิด"โลกุตรธรรม"ได้นั้นต้องปฏิบัติแบบ"ลืมตา" ซึ่งมี"ศีล"ประกอบกับการปฏิบัติกันอยู่เสมอไม่ขาด ทุกขั้นตอนต้องมี"ศีล"เป็นเครื่องกำหนด และมีการ"สำรวมอินทรีย์ ๖" จะได้ทำการกำจัดกิเลสในขณะบริโภคอาหาร ตามบาลีว่า "โภชเนมัตตัญญุตา" และมีการประกอบความเพียรเครื่องตื่นอยู่ ตามบาลีว่า "ชาคริยานุโยคะ" ไม่ผิดไปจาก"อปัณณกปฏิปทา ๓"จริงถูกต้องกันแท้ๆ

"สัทธรรม ๗"ก็จะได้มีการปฏิบัติจริง "ฌาน ๔"จึงจะได้เป็น"ฌานลืมตา"กันจริงๆ โดยมี"วิปัสสนา"ลืมตา มี"วิชชา ๘"กันอย่าง"ลืมตา"เห็นๆแจ้งๆ ไม่ใช่"มืดๆ"งมๆคลำๆกันอยู่แต่ใน"ภวังค์" ดังที่"หลับตา"ปฏิบัติกันมาเนิ่นนาน งมงายหลงยึดถือผิดๆกันอยู่นั้น

หลักปฏิบัติธรรมทั้งหลายของพระพุทธเจ้านั้น"ลืมตาปฏิบัติ" ทั้งนั้น ส่วน"หลับตา"นั้นใช้ในการทำ"เตวิชโช"ตรวจสอบ"ผล"ของการปฏิบัติไปว่า ได้แค่ไหน อย่างไรจบกิจหมดสิ้นหรือยัง? ต่างหาก

(๕๙๕) ปฏิบัติธรรมต้องปิดทวาร ๖ ครบมีผัสสะเป็นปัจจัย!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนทั้งนั้นว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธต้องเปิด"ทวาร ๖"ครบ ต้องมี"ผัสสะ"เป็น"ปัจจัย" ถ้าไม่มี"ผัสสะ"

เป็นการรู้จักรู้แจ้งจริง“ความจริง”ครบ“ภายนอก-ภายใน” ก็ไม่มี“ฐาน”ที่จะปฏิบัติเต็ม“ความจริง”บริบูรณ์ ข้อนั้นเป็นความเข้าใจของสมณพราหมณ์ผู้เจริญเหล่านั้น ผู้ไม่รู้ไม่เห็น(อชานตัง อปัสสตัง)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า มันเป็นความแส่หา เป็นความดิ้นรนของคนมีตัณหาเท่านั้น(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ และข้ออื่นๆจนถึง ข้อ ๖๓)

(๕๙๖) ผัสสะย่อมเกิดเวทนาเพื่อเรียนรู้!

เมื่อมี“ผัสสะ”กันจริงๆจึงจะมี“เวทนา”เกิดมาให้เราได้เรียนรู้ตามกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘”กันหลัดๆเป็น“ความจริง” ไม่ใช่มีแต่“สัญญา”ที่กำหนดได้แค่“การกำหนดรู้อยู่ในภายใน”ประตูเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มี“เห็นภายนอก”ด้วย มันไม่สำเร็จบริบูรณ์ได้หรอก

“เวทนา ๑๐๘”นั้นต้องมี“ภายนอก”สัมผัสอยู่ด้วยเสมอ

จงไตร่ตรองตามคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ดีๆเถิด

ถ้าไม่มี“ผัสสะ ๖”ที่ครบ“ภายนอก-ภายใน” มันก็ไม่มี“เวทนา” ให้ศึกษากันบริบูรณ์ด้วย“เวทนา ๑๐๘”กันเท่านั้นเอง

ไม่ว่า “วิโมกข์ ๘”หรือใน“อภิภายตนะ ๘” โดยเฉพาะใน“อภิภายตนะ๘”ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๑ ข้อ๓๔๙ และเล่ม๑๐ ข้อ๑๐๐ นั้น... ยืนยันชัดยิ่งกว่าชัดว่า ผู้“อภิภู(ผู้มีอำนาจเหนือ,ผู้เป็นเองเป็นยิ่ง)นั้นต้อง“เห็นรูปในภายนอก”บริบูรณ์ครบตลอดทั้ง ๘ ข้อทีเดียว

(๕๙๗) เห็นภายใน เห็นภายนอกย่อมเกิดอาการของเวทนาให้เรียนรู้!

หาก“ไม่มีภายนอกหรือไม่เห็นภายนอก”อยู่ การศึกษาปฏิบัติ

ธรรมของพุทธก็ไม่สมบูรณ์ด้วย“อาริยสัจ ๔”เพราะมันจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกข์”ที่เป็น“อาการของเวทนา”แท้ๆไม่ได้แน่ๆ เนื่องจากมันไม่มี“เวทนา”ให้รู้ให้เรียนกันเลย

ต้องทำความแม่นยำถูกต้องแท้จริงกันให้ได้นะ! ในประเด็นนี้

ไม่เช่นนั้น“เวทนาในเวทนา”จะไม่ครบถ้วน“เวทนา ๑๐๘”ให้สามารถศึกษาปฏิบัติฝึกฝนอบรมได้ชัดเจนแท้จริงเป็นอันขาด

เห็นมั้ยว่า “หลับตา”นั้นมัน“ผิด” เพราะไม่มี“เวทนา”!

เนื่องจากมันไม่มี“ผัสสะ ๖”ไง! จึงไม่มี“เวทนา”มาให้ปฏิบัติ

(๕๙๘) ยืนยันหลับตาเป็นทิฏฐิของเดียรถีย์ ย้ำซ้ำให้เข้าถึงจิต!

“หลับตา”มันก็มีแต่จมอยู่แต่“ในภายในจิต(สัญญา)”กันเท่านั้น

นั่นมันเป็น“ทิฏฐิ”ของเดียรถีย์ที่มีกันครองโลกมาตลอดกาลต่างหาก อย่า“หลงหลับตา”งมงายมืดบอดกันอยู่ต่อไปเลย

โปรดลืมตา“ตื่น(ชาคร)”มาเป็น“พุทธะ”กันเสียทีเถิด!!!

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันไม่ใช่ผู้มี“ชาคริยานุโยคะ”เห็นมั้ย?

ประเด็นที่“เชื่อ”กันหนักกันหนา แม้ในทุกวันนี้ ว่าต้อง“หลับตา”จึงจะพาบรรลุธรรมนี้แหละ..ยากสุดยาาากสสส์ ที่จะแก้มิจฉาทิฏฐินี้

แต่มันก็ต้องพูดให้แก้ไข สู่ความถูกต้อง แม้จะซ้ำซาก ซากซ้ำกันขนาดไหนปานใดก็ตาม เพราะมัน“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ๆจริงๆ

ไม่เช่นนั้นก็จะ“หลับตา”ปฏิบัติมี“มิจฉาทิฏฐิ”เป็นเดียรถีย์กันไป ก็เป็นผู้ยืนหยัดปฏิบัติการทำลายศาสนาพุทธกันไม่รู้แล้วอยู่นั่นแล

ผู้ยังหลง“หลับตา”ปฏิบัติจึงเท่ากับเป็น“โจร”ทำลายศาสนาพุทธอยู่ ที่พระราชามีพระกระแสรับสั่งให้ประหารมันเสียด้วยหอกร้อยเล่ม

ทั้งเช้า ทั้งกลางวัน ทั้งเย็น

ฆ่าเท่าไหร่ก็ไม่ตายสักที ก็ยังเป็น“โจร”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงคือ“โจร”ทำลายพุทธศาสนาอยู่ไม่หยุดนั่นเอง

ที่ยืนหยัดชี้บอกอยู่นี้ไม่ใช่การใส่ไคล้หาเรื่องเลยนะมันเป็น “ความผิด”ไปจากศาสนาพุทธจริงๆ

เพราะมันไม่ใช่การปฏิบัติที่มีครบ “อปัณณกปฏิปทา ๓” (ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด) ใน“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า ไปเอาของเดียรถีย์มาปฏิบัติ

ศาสนาพุทธนั้นหลุดพ้นออกมาจาก“มิจฉาทิฏฐิ”แบบเดียรถีย์เด็ดขาด เลิกเป็นทาสเดียรถีย์ตั้งแต่พระพุทธเจ้าทรงปลดปล่อยมาตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้วนะ! จะ“วนกลับ”ไปเป็นทาสเดียรถีย์กันอีกทำไม? ..หา!!!

เลิกปฏิบัติ“หลับตา”กันเถิด! มันไม่ได้เริ่มปฏิบัติที่ถูกต้องแบบพุทธตามลำดับกันจริงๆนะ!

(๕๙๙) โลกุตรธรรมบรรลุได้ด้วยการ“ลืมตา”ก็ย้ำจนกว่าจะจำขึ้นใจ!

“โลกุตรธรรม”บรรลุได้ด้วยการ“ลืมตา”จริงๆปฏิบัติได้แล้วแท้ๆ จึง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเองในตนเอง” โดยไม่ต้อง“เชื่อ”ใครอีกแล้ว แม้แต่เป็น“การเชื่อ”ตามพระพุทธพจน์ ก็ไม่ใช่“ความเชื่อนั้น”แล้ว แต่เป็น“ความเชื่อที่ได้พิสูจน์ด้วยตนเอง” ที่บาลีชัดๆมีว่า “อปรัปปัจจยา ญาณเมวัสสะ เอตถะ โหติ” แปลว่า “มีญาณหยั่งรู้ในเรื่องนี้โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่นเลย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓)

(๖๐๐) ทำเอง-ทำจริง-รู้จริง-รู้แจ้ง!

ดังนั้น ผู้"ออกจากกาม"ได้จริงด้วยตน จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"ประโยชน์อันเยี่ยมยิ่ง"หรือใน"อานิสงส์"ของการออกจากกาม

ซึ่งตั้งแต่จุดเริ่มต้นคือ"กาม" และที่สุดแห่งที่สุดสิ้น"กามานุสัย"นั้น ศึกษาเรียนรู้ฝึกฝน"ออกจากกาม"กันจริงๆให้ได้จริงกันเถิด

(๖๐๑) คุณวิเศษการออกจากกาม!

๕. เนกขัมมานิสังสา คือ อานิสงส์ในการออกจากกาม

อานิสงส์ แปลว่า ประโยชน์, ความดี, ผลบุญ, คุณอันไหลออกเป็นนิตย์จากผล, การสรรเสริญคือสิ่งที่น่ายกย่อง, กำไร, ผลดี, ผลดีหรือผลที่น่าปรารถนาน่าพอใจ อันสืบเนื่องหรือพลอยได้ จากกรรมดี, ผลงอกเงยแห่งบุญกุศล, คุณ, ข้อดี, ผลที่เป็นกำไร

โดยเฉพาะถ้าประโยชน์นั้นจะถึงขั้นที่เรียกได้ว่า"เนกขัมมะ"ก็ต้องเป็น"คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)" ก็"อานิสงส์"หรือประโยชน์ที่ถึงขั้นอาริยะ ซึ่งเป็นผล"โลกุตรธรรม"ของศาสนาพุทธแท้ๆ

(๖๐๒) ไม่คิดออกจึงไม่ออก! หากคิดจะออก แสดงว่าจิตเริ่มมีธาตุรู้อื่น (อัญญธาตุ)!

ผู้ไม่รู้แค่"กามคุณ ๕" ที่ตนยังเสพยังติดอยู่ ก็แน่นอนที่สุด เขาก็ไม่คิดจะ"ออกจากกาม"คือ ไม่มี"เนกขัมมะ"เด็ดขาด

เพราะคนผู้ยังเสพยังติดอยู่นี้ยังไม่มี"ปัญญา"อันคือ"วิชชา"ของพุทธ ซึ่งจะเริ่มต้นจาก"จิตมีอัญญะ" ความรู้จึงเป็น"อัญญา"

ดังนั้น ผู้เห็นโทษภัยจริงๆ มี"อัญญธาตุ"คือมี"ธาตุรู้"ที่เป็น

"ธาตุ"ชนิด"อื่น(อัญญ)" ซึ่งแตกต่างจาก"ธาตุรู้โลกียะ"คือ"เฉโก" คนละโลก เพราะ"เฉโก"คือ"ความรู้-ความฉลาด"ที่ยังเป็น"โลกียะ"

"ปัญญา"นี้เป็น"ธาตุรู้โลกุตระ" ที่เป็น"อื่น"แตกต่างไป จาก"ธาตุรู้โลกียะ"ที่ภาษาคือ"เฉโก"

ผู้มี"ปัญญา"จึงจะยินดีศึกษาและฝึกฝนปฏิบัติ"ออกจากกาม"

นั่นคือ เริ่มตั้งใจปฏิบัติลดละ"กาม" อันเป็น"กิเลสขั้นต้น" ที่ต้องปฏิบัติ"ออกจากกาม"ก่อนอื่น

(๖๐๓) เทฺวนิยมสายหลับตา ย่อมไม่รู้เรื่องกาม ไม่รู้โทษภัยกาม จึงไม่คิดออกหรือสลัดละทิ้ง!

"เทฺวนิยม" ๑๐๐ % ที่"หลับตา"ปฏิบัติกันจะไม่รู้เรื่อง"กาม"ที่ตน"เสพติดอยู่" เช่น มหาบัว ญาณสัมปันโน และผู้มีทิฏฐิเดียวกันทั้งหลาย

จึงเสพติดหมากพลูบุหรี่ อันเป็นสิ่งเสพติดภายนอก หยาบๆ ขั้นต้น ที่ผู้มี"ความรู้สามัญ"ทั่วไป ยังไม่ถึงขั้น"ปัญญา"ก็รู้ได้แล้ว

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"โทษภัยของกาม"จึงเต็มใจจะลดเลิก"กาม"

ผู้จะลดละกิเลส"กาม"ได้จริงนั้น จะต้องมี"จิตใจที่ยินดี(ฉันทะ)"เกิดจริงในจิตจริง จึงจะสามารถปฏิบัติหลุดพ้น"ออกจากกาม"ได้จริงๆ

หากผู้ใดไม่มี"จิตใจที่ยินดีแท้ๆจริงๆ"ที่จะ"ออกจากกาม" จะเพียงรู้ผิวๆเผินๆ แล้วก็ปฏิบัติเพื่อ"ดับกิเลสกาม"หรือ"ออกจากกาม"นั้น ผู้นั้นแม้จะปฏิบัติให้หนักหนาอย่างไร ปานใด ก็"หลุดพ้นจากกิเลสกาม"ไม่ได้หรอก แม้ได้ก็ยากเย็นแสนเข็ญกันหลายชาติ

(๖๐๔) ตัด “กาม” ต้องเตรียมอุปกรณ์อะไรบ้าง?

ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๕๘)เป็นข้อต้นกันเลยทีเดียวว่า คนผู้นั้นจะต้องมี“ความเข้าใจจริงๆ(สัมมาทิฏฐิ)”และมีใจ“ยินดี(ฉันทะ)ที่จะกำจัดกิเลสกามออกจากใจตนจริงๆ” ด้วย จึงจะสามารถบรรลุธรรมโลกุตระนี้ได้จริง ขนาดนั้นก็ยังยาก!

นอกจากผู้ที่ได้สะสมบารมี(มรรคผล)มาแต่เก่าก่อนบ้างแล้ว[ปุพเพกตปุญญตา = ความสะอาดจากกิเลสที่ชำระได้แล้วมาตั้งแต่ชาติอดีตของคนผู้นั้นๆ]

แม้ภาษาคำว่า“ปุพเพกตปุญญตา”นี้ ก็ไม่ใช่ได้“บุญ”นะ! ที่เป็น“สมบัติ”ตกทอดข้ามชาติมา

แต่ภาวะที่มีข้ามชาติมานั้นเป็น“จิตสะอาดจากกิเลสนั้นแล้ว” ตะหาก

คือ“ผลของบุญ”ที่สำเร็จแล้ว คือ“จิตสะอาดจากกิเลส”แท้ๆ

ไม่ใช่“มีบุญ”หรือ“ได้บุญ”เลย!

ซึ่งเป็น“จิตสะอาด” จิตที่“บุญ”ได้กำจัดกิเลสกามออกไปจากจิตได้แล้วจริงแท้แน่นอนแล้ว ที่เหลือเป็น“สมบัติ”นี้เป็น“จิต” ไม่ใช่“บุญ”

(๖๐๕) เมื่อ “กิเลสกาม” หมดสิ้นเกลี้ยงมีอาการอย่างไร?

แต่“กิเลสกาม”หมดสิ้นเกลี้ยงจากจิต ไม่เหลือต่างหาก “จิตว่างจากกิเลสกาม”เป็น“สูญ(๐)”ไม่มี“กิเลสกามเกิดในจิตอีกแล้ว”เด็ดขาดนิรันดร

แม้ทุกขณะที่สัมผัสกับ“เหตุ”นั้นๆอันเป็นปัจจัยให้เกิด“กาม”อยู่หลัดๆ ชัดๆ โต้งๆ โทนโท่ ในปัจจุบันใดๆอีก

ก็ยืนยันได้ทีเดียว เปิดเผยกับผู้อื่นในโลกกันอย่างโจ่งแจ้งได้

ผู้ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิจริง เกิดบรรลุผลจริงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตใจตนที่มี ‘ความเป็น ๐’ จากกิเลสกาม”ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ที่มีแท้ๆ ชนิดที่เชื่อเองไม่ต้องเชื่อใครเลย

(๖๐๖) “อัตตา”ถูกทำลาย เราจะรู้จริงใน “อนัตตา” มีสภาวะจริง มิใช่แค่ตรรกะคิดเอา!

ผู้ทำลาย“อัตตา”ได้ด้วยตัวเอง จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “อนัตตา”นี้มีภาวะในตนเอง ไม่ใช่แค่“อนัตตา”แบบตรรกะเท่านั้น

“เทฺวนิยม”ทั้งหลายในโลก ไม่มี“อนัตตา”เลย เขามีแต่“อัตตา” นิรันดร หรือแม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ใช่ว่าจะมีภาวะ“อนัตตา”กันได้ง่ายๆ

เพราะแม้แค่ความเป็น“อัตตา”แท้ๆก็ยัง“หลับตา”ปฏิบัติ มันก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ด้วย“การสัมผัสจากทวาร ๕ ภายนอก”กันสักที

“ภาวะจริง”ที่ตนจะเรียนรู้”มันก็ไม่มีให้เรียนกันอยู่เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ” ยังอวิชชากันอยู่เลย แล้วจะตีแตกแยกแยะ“อัตตา”กันด้วย “ภาวะ ๒ (เทฺว)”ไปทีละคู่ ซึ่งมีมากมายพิสดารกันได้อย่างไรเล่า?

(๖๐๗) อัตตาทั้งหลาย ไม่ว่าโอฬาริกอัตตา มโนมยอัตตา อรูปอัตตา เราจะรู้แจ้งรู้จริงทำลายได้จริง

เพราะไปมัวเมาหลงใหลยึดมั่น“หลับตา”ปฏิบัติกัน จึงไม่ได้เริ่มต้นทำลาย“อัตตา”กันตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”เป็นภายนอกไปเป็นขั้นต้นตามลำดับ

แล้วจึงจะได้ทำลาย“มโนมยอัตตา”เป็น“อัตตา”ขั้นต่อไป ที่มีทั้ง“ภายนอกและภายใน”

แล้วจึงจะถึงขั้นในปลายสุดท้ายให้ทำลาย“อรูปอัตตา”หมดสิ้นเกลี้ยงได้ถูกภาวะตามไปลำดับจริงๆ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติตัดลัดขั้นตอนไปตั้ง ๕ ทวารภายนอก มันก็หมดหวังที่จะพบกับ“สภาวะจริง”ที่จะได้เรียนรู้ตามสิ่งจริงที่มีจริงกันชัดๆ

ความเป็น“อัตตา”ซึ่งเป็น“เทฺว”แท้ๆ คือ“ภาวะ๒”นี้ ถ้าห้ามแตะต้อง ตีแตกแยกไม่ได้เด็ดขาด

ดังที่ชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลายยึดมั่นถือมั่นยิ่งนักว่า“เทฺว”หรือ“พระเจ้า”มีนิรันดร“๑ เดียว”นั้น ใครอย่าบังอาจไปไปวิจัยวิจารเป็นอันขาด อย่าแตะต้อง

เพราะเป็นสิ่ง“ต้องห้าม”ที่ไม่มีใครจะสามารถ“สัมผัส”ได้

ก็“หมดหวัง”นิรันดรเช่นกัน ที่จะได้เรียนรู้และจัดการปลดปล่อย“อัตตา”สู่ความเป็น“อนัตตา”ไปตามลำดับได้

(๖๐๘) “สายเทฺว” ยกความยิ่งใหญ่ให้เบื้องบน เราจึงยากจะรู้จักตัวตนกิเลสทั้งหลาย!

เพราะมันไม่สามารถจะได้เรียนรู้แม้แต่ ความเป็น“ตนเองหรือตัวตน”ที่เป็น“เทฺว”ที่“ตนเอง”เป็นอยู่เองแท้ๆ หรือไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“วิญญาณ”จริงๆ ได้ด้วย“ความรู้”ที่ถึงขั้น“ปัญญา” ซึ่งเป็นโลกุตรธรรมในตน

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ตั้งแต่เริ่มต้น

ยิ่งเป็น“เทฺว”ที่ไปยกไว้ว่า“ยอดใหญ่ที่สุด”คือ“พระเจ้า” และห้ามแตะต้องเป็นเด็ดขาด ก็เลยยิ่งไม่สามารถจะเรียนรู้ ไม่สามารถจะแยกแยะเข้าไปหยั่งรู้“ความจริงของเทฺว”กันได้เลย จึง

จมอยู่กับ“ความไม่รู้ตัวเอง”นี้แหละ ซึ่งก็คือ “ความไม่รู้‘เทฺว’ในตนเอง”แท้ๆ

(๖๐๙) ไม่มีทฤษฎีเรียนรู้เทฺว ธาตุรู้โลกุตระ จึงไม่เกิดการเรียนรู้กาย จึงไม่แจ้ง!

เมื่อไม่มีทฤษฎีสำคัญพิเศษที่ให้เรียนรู้“เทฺว” โดยตีแตกแยกแยะ (distinguish)“เทฺว”ออกมาศึกษาให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกัน ก็จะไม่สามารถมี“ปัญญา”อันเป็น“ธาตุรู้โลกุตระ”ที่สามารถรู้ความเป็น“เทฺว” อันคือ“อัตตา”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม”

ซึ่งก็คือ“วิญญาณ” คือ“จิต-เจตสิก-รูป”ทั้งหลาย ที่เรียนรู้ได้จริง ตั้งแต่“ตัวเอง”ที่รู้ได้ด้วย“รูป-นาม”หรือ“กาย(นอกและใน อันมี ๒)”

ผู้มี“ปัญญา”หรือมี“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะเริ่มรู้ไปตั้งแต่“สังโยชน์ข้อที่ ๑” คือ“สักกายทิฏฐิ”

“กาย”รู้ได้ด้วย“การสัมผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,โผฏฐัพพะ”จะจากทวารใดทวารหนึ่ง หรือหลายทวารก็ตาม นั่นคือ ผู้รู้ได้ด้วย“ภาวะ ๒”อันเป็น“รูป-นาม” หรือ“ภายนอก-ภายใน”

ที่สำคัญในความเป็น“กาย”คือ “ภาวะ ๒”ในความเป็น“ชีวะ”ว่าภาวะแบบใดที่“ไม่ใช่ จิตแล้ว” มันกลายเป็น“พืชหรืออุตุ”ไปแล้ว

ซึ่ง“พืชหรืออุตุ”นั้นไม่มี“เวทนา”แล้ว คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” หรือ“ไม่มีบาป-ไม่มีบุญ” เพราะ“เป็นกรรมที่ไม่มีวิบากบาปแล้ว”

(๖๑๐) “กรรมวิบาก” มีจริง เป็นได้ เป็นจริง ทั้งในธรรมาธิษฐาน ปุคคลาธิษฐาน!

"กรรมวิบาก"นี้ เป็น"อจินไตย" ๑ใน๔ข้อ ที่ผู้มี"ปัญญา"จึงจะเชื่อกรรม-เชื่อวิบาก-เชื่อว่ากรรมเป็นของของตน-เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เพราะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"กรรมวิบาก"ได้ตามลำดับแห่งบารมีของโพธิสัตว์แต่ละท่าน

ซึ่ง"อจินไตย"นั้นจะเดาเอาไม่ได้ คาดคะเนด้วยตรรกะก็ไม่ได้ จึงชื่อว่า"อตักกาวจรา"จริงๆ

และผู้ที่มีบารมี"ระลึกรู้วิบากกรรมเก่า(ปุพเพนิวาสานุสติญาณ)"ที่ตนเองเคยเกิดเคยมีมาได้ทั้ง"ธรรมาธิษฐานและปุคคลาธิษฐาน"ก็จะยิ่งเชื่อถือใน"กรรม" เชื่อยิ่งใน"วิบาก" เชื่อว่า"กรรมเป็นของของตน" จึงเชื่อใน"ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า"เป็นที่ยิ่งจริงแท้

(๖๑๑) "เทวดา มาร พรหม มนุษย์ ปุคคลาธิษฐานเป็นอย่างไร ธรรมาธิษฐานเป็นอย่างไร?

ผู้เรียนรู้ตามทฤษฎีหรือตาม"ทิฏฐิ"ของพระพุทธเจ้าก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"เทฺว"ทั้งหลายทั้งปวงได้ไปตามลำดับ ทั้ง"เทวดา"นั้นอย่างไร ทั้ง"มาร"นั้นเป็นไฉน

ทั้งพรหม-ทั้งมนุษย์ตามที่เป็น"สัจธรรม"แท้จริงนั้น ถ้าเป็น"ปุคคลาธิษฐาน"จะเป็นแบบไหน หรือถ้าเป็น"ธรรมาธิษฐาน"จะมีลักษณะใด

เพราะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"วิญญาณ"หรือภาวะ"เทฺว"ได้ชัดแท้สัมผัสจริงด้วย"รูป"และ"นาม" ทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ทั้งสูง-ทั้งต่ำ

เฉพาะอย่างยิ่ง"ทั้งสุข-ทั้งทุกข์" ชนิดที่เป็น"อนัตตา"กันทีเดียว

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”ที่เป็น“เทฺว” น้อยใหญ่ได้หมดสิ้นทุกขนาดถึงขั้น“ปรมาตมัน”

แม้แต่“พระเจ้า”นั้นแหละก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ตัวเอง” เพราะได้เรียนรู้การแยก“เทฺว”หรือแยกความเป็น“๒”ของตัวเองไปทีละคู่ๆ กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่สุดความเป็น“๐”หรือ“นิพพาน”ในความเป็น“จิตของตนเอง” ด้วยทฤษฎียิ่งใหญ่คือ “วิชชาจรณสัมปันโน”

(๖๑๒) เรียนไปเรียนมา สุดท้ายวกเข้าตัวเอง จะปุคคลาฯ จะธรรมาฯ เราจะย่อยเข้าหาจิตเราเอง!

จึงชัดเจนแจ่มแจ้งว่า “วิญญาณ-จิต-มโน”หรือ“เทฺว”ทั้งหลายนั้นแท้ๆแล้วเรียนรู้ได้ใน“ธาตุรู้ตัวเอง”นี่เอง ไม่ใช่ของใคร และไม่มีใครเป็น“เจ้าของ“ เราเองแท้ๆ“เป็นเจ้าของวิญญาณตนเอง”

เพราะเราสามารถทำ“วิญญาณ”ของตนเองให้สลายเป็น“อุตุธาตุ”ได้ เป็น“พีชธาตุ”ได้ ตั้งแต่ยังมีชีวิตที่เป็น“จิตนิยาม”อยู่นี้แหละ

จึงเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทฺว-มาร-พรหม” หรือ“วิญญาณ”แท้ๆ เพราะทำการ“ดับ”ความเป็น“มาร”ในตนได้จริงๆ

แม้แต่“ดับสนิท”ความเป็น“เทฺว-พรหม”ก็ทำได้จริงหมดสิ้น

ที่สุดแห่งท้ายสุด เมื่อทำ“เทฺว”ให้เป็น“๐”ได้แท้ “เทฺว”ก็หายไปจากวัฏฏสงสาร

นั่นก็คือ ทั้งความเป็น“เทฺว”หรือทั้งความเป็น“วิญญาณ” นั่นแหละหายไปจากวัฏฏสงสาร หรือจาก“กาละ”

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“เทฺว”ไม่มีอยู่จริง จึงเป็นผู้เห็น“อนัตตา” แท้ๆ

เพราะทำ“เทฺว”ให้“๐”หายไปจาก“กาล”ได้สำเร็จจริงๆนี่เอง

(๖๑๓) วิญญาณใหญ่น้อย ปราบสยบดับให้สิ้น แยกธาตุ แยกจิตเป็น ดับให้สิ้น ให้เป็นนิรันดร!

ความเป็น“เทฺว”หรือ“วิญญาณ”แม้จะน้อยหรือใหญ่ยิ่งใหญ่ปานใด จึงไม่ใช่“ตัวตน”นิรันดร เพราะสามารถทำให้“ดับ”เป็น“๐”ได้ ตั้งแต่“ตัวตน”หยาบใหญ่ “ตัวตน”ระดับกลาง และ“ตัวตน”ระดับปลาย

ล้วนสามารถ“ดับ”โดยแยก“ธาตุ”ของความเป็น“ตัวตน”ที่มีภาวะ“จิตนิยาม” ให้เป็น“พีชนิยาม”และที่สุดเป็น“อุตุนิยาม”สำเร็จ

หรือ“ดับ”ให้นิรันดรได้ สิ้นสุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

จาก“ตัวตน”ขั้น“โอฬาริกอัตตา” จนเป็นขั้น“มโนมยอัตตา” และที่สุด“อรูปอัตตา” สิ้นสุดหมดความเป็น“อัตตา” สู่“อนัตตา”

จึงพิสูจน์ได้แท้จริงว่า “จิต”หรือ“วิญญาณ”นั้น“ไม่ใช่อัตตา” ไม่ใช่“สมบัติของใครๆ” แท้ๆนั้น“ตนเองเป็นเจ้าของวิญญาณเอง”

(๖๑๔) เจ้าของวิญญาณคือตัวเรา ทำลายส่วนที่ควรทำลายด้วยตัวเรา ทุกอย่างอยู่ในอำนาจของเรา อมตธรรมก็ของเรา!

“ตน(อัตตา)”เป็น“ของตนเอง” เพราะสามารถทำ“อัตตา”ของตนให้สลายหายไปเป็น“สูญ”

คือ แยก“ธาตุวิญญาณ”ตนเอง ตั้งแต่“สังขาร-เวทนา-ตัณหา”

และทำลายส่วนที่ควรทำลายไปให้เหลือเพียง“๑”เป็น“พีช

ธาตุ”ก็ได้

หรือจะทำลายให้“สูญ”สิ้นหมดความเป็นชีวะเป็น“อุตุธาตุ”ไปได้อย่างเป็น“เจ้าของธาตุ”ที่ควบคุมให้อยู่ในอำนาจได้

โดยการทำ“วิมุติ”สำเร็จ จนกระทั่งได้ชื่อว่า“อมตธรรม”

“อมตธรรม”คือ ผู้ที่เป็น“อมตะ”คือ ผู้สามารถทำตนให้“หลุดพ้น”หรือตีแตกแยกแยะความ“เป็นกาย-เป็นจิต”ได้ชนิดที่สามารถทำ“เทฺว”ให้เป็น“อุตุ”ไปเลยก็ได้ หรือจะให้“เทฺว”เป็นแค่“พืช”ที่ไม่มี“กาย”แล้วในตน แต่ยังมีความเป็น“ชีวะอยู่” เป็นอยู่แค่“พืช”ก็ได้

เพราะผู้นี้สามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนให้เป็นได้ ตาม“มูลกรรมฐาน ๕”ที่อุปัชฌาย์สอนให้ตั้งแต่เริ่มบวช นั่นคือ พิจารณาจาก“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-หนัง”ในส่วนที่มัน“ไม่เป็น‘กาย’แล้ว”เป็นต้น

(๖๑๕) ทำจิตไม่ให้มีกายได้ เวทนาจึงไม่เกิด “พุทธ”ทำได้ “เทฺว” ทำไม่เป็น!

ผู้ที่สามารถทำ“จิต”ไม่ให้มี“กาย”ได้แล้วผู้นั้นก็ไม่มี“เวทนา”

“ภาวะไม่มีเวทนา”นี่แหละคือ ภาวะหมดสุข-หมดทุกข์ หรือหมดความเป็น“เทฺว” ที่ผู้ยังเป็น“เทฺวนิยม”ยังทำไม่ได้ ยังมีเวทนายังหมด“สิ้นทั้งสุข-ทั้งทุกข์”เป็นผู้มี“อุเบกขาเวทนา”ที่นิรันดรไม่ได้

แต่โลกีย์ก็มีวิธีทำ“ฌาน-สมาธิ”ให้เป็น“อุเบกขาแบบ สมถะ”ได้ แบบของเขา ก็เป็นแค่“เคหสิตอุเบกขา”เท่านั้น(ยังไม่ใช่“เนกขัมมสิตอุเบกขา”) ซึ่งมันไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”ชนิดที่“เผากิเลส”ให้หมดสิ้นสูญสลายไปได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ถูกต้องบริบูรณ์ตามแบบโลกุตระของ

พระพุทธเจ้า ที่มีกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันวิเศษ

“กิเลสาสวะ”จึงไม่หมดสิ้นสัมบูรณ์จริงแบบที่มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้

(๖๑๖) ภาวะ ๒ จับทีละคู่ๆ อะไร อย่างไร สัมผัสได้ รู้จักรู้แจ้งจริง เห็นกับตา ไม่ใช่ใครเห็นแทน!

“เทฺวนิยม”ไม่มีทฤษฎีดังกล่าวนี้เลย แม้แต่ชาวพุทธที่ศึกษาไม่“สัมมาทิฏฐิ” จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ทั้งหลายซึ่งมีตั้งแต่ความเป็น“๒”

ที่เริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปทีละคู่ว่า อะไรเป็นอย่างไร ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอันนั้น-ภาวะนั้นไปตามความมีจริงเป็นจริงของมันจนกระทั่งมากมายนับไม่ถ้วน หรือประมาณไม่ได้

“เทฺวนิยม”ก็ไม่ได้“สัมผัส”ภาวะนั้นๆชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะจริง”นั้นๆให้แทงทะลุรอบถ้วน จนหมด“ความไม่รู้(อวิชชา)”บริบูรณ์

และไม่สามารถปฏิบัติให้จบ“วิมุติ”ได้สมบูรณ์เป็น“อมตะ”

จึงไม่จบสิ้นด้วยความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“๑”และเป็น“๐”ซึ่งก็คือ ไม่สามารถทำ“นิพพาน”ให้แก่ตนสำเร็จนี่เอง ที่ทำไม่ได้เพราะไม่สามารถดับความเป็น“๒” หรือดับความเป็น“เทฺว”ลงได้

ซึ่งพุทธเรียนรู้ภาวะต่างๆที่เป็น“เทฺว”ในตัวเราเองนี้เอง

โดยเฉพาะ เรียนรู้จากทั้งภาวะที่มัน“เคลื่อนที่”ทั้งอยู่“นิ่งๆ”

(๖๑๗) ไม่มี “วิชชา” ไม่สลาย “ตัวตน” ไม่อาจดับ “วิญญาณ”!

ด้วย“ทฤษฎี”สำคัญวิเศษ เป็นต้นว่า “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือสูตรอื่นๆในชื่อที่แยกย่อยออกไปอีกหลากหลายพิสดาร กระทั่ง

บรรลุผล“กำหนดรู้”และทำความเป็น“๑”หรือ“๐”ทุกนัยะสำเร็จ

ดังนั้น “๐”ก็ตาม หรือ“ประมาณมิได้”ก็ตาม

ถ้าไม่ได้เรียนรู้จนมี“ความรู้ยิ่งแบบโลกุตระ”อันคือ“วิชชา”

ก็จะไม่สามารถสลายความเป็น“ตัวตน”โดยเฉพาะ“ตัวตน (อัตตา)”ที่เป็น“จิตนิยาม”หรือสัตวโลกที่มี“ธาตุวิญญาณ”

แล้วแยกธาตุที่มีความเป็น“จิตนิยาม”หรือ“อัตตา”ได้จริง

จึงไม่สามารถ“ดับวิญญาณ”ให้สลายหายไปนิรันดรได้ ถึงที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สูญไปสำเร็จเด็ดขาด

(๖๑๘) โลกุตระคืออเทฺวนิยม คือยาวิเศษช่วยมนุษยชาติ!

“โลกุตระ”คือ“อเทฺวนิยม”เท่านั้นที่จะช่วยโลก รื้อขนสัตวโลกไปสู่“นิพพาน”

หมดสุข-หมดทุกข์ คือ“ดับ”ความเป็น“๒”

หรือ“ดับความเป็นเทฺว” ไม่เหลือความเป็นเทฺว”สู่ความเป็น“อเทฺว”

ซึ่งเป็นศาสนาที่เกิดมาช่วยมนุษยชาติในโลกเป็นช่วงๆ คราวๆแค่นั้น

“โลกุตระ”คือ“อเทฺวนิยม”นี้ไม่ใช่ภาวะที่จะ“มี”อยู่ใน“กาละ” นิรันดรแห่งมหาจักรวาลเอกภพ

“โลกุตระ”คือ“อเทฺวนิยม”เป็นภาวะที่“มี”ขึ้นในโลกเป็นยุคๆ ตามบารมีของ“พระพุทธเจ้า”แต่ละพระองค์เท่านั้น

(๖๑๙) พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ประกาศโลกุตระ อายุกาลสั้น

ยาวต่างกันตามบารมี!

"โลกุตระ"คือ"อเทฺวนิยม"จึง"มี"อยู่ใน"กาละ"แห่งเอกภพมหาจักรวาล เพียงตาม"กัปป์"

หรือตาม"กรอบอายุกาล"ของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์จะทรง"อุบัติ"ขึ้นประกาศ"โลกุตรธรรม"ไว้ให้แก่โลก

ซึ่งมีไม่เท่ากันเลยแต่ละพระองค์ ตามแต่เหตุปัจจัยของสัตวโลกและความเป็น"องค์ประกอบ"ของยุคสมัยก็จะมีได้ตามสมัยอย่างสมควรแห่งสมัยนั้นๆ

"โลก"ในแต่ละยุคของกาละเท่านั้นจึงจะมี"ศาสนา"ที่เป็น"โลกุตรธรรม"คือ"อเทฺวนิยม"

นอกจากนี้ก็จะมีแต่"โลกียธรรม"ครองโลกอยู่นิรันดร ส่วน"โลกุตระ"คือ"อเทฺวนิยม"นั้นไม่มีอยู่ครองโลกนิรันดร

กระนั้นมนุษยโลกในแต่ละยุคกัปป์ที่มี"โลกุตระ"ก็จะไม่มีมากทั่วไปเต็มทั้งโลก จะมีได้กับมนุษย์เป็นสังคมส่วนน้อยส่วนหนึ่งเท่านั้น

(๖๒๐) โลกุตระจึงมิใช่เกิดง่ายมาง่าย คนจะได้ ต้องสั่งสมบารมีมากพอ!

เพราะ"โลกุตรธรรม"นั้นเป็น"วิสัย"ของผู้แสวงหาที่ได้สั่งสมกรรมวิบากกันมาจริงจนถึงขีดถึงขั้นเท่านั้น

จึงจะสามารถ"เข้ากระแสโลกุตระ"ได้

"โลกุตระ"มิใช่ว่า จะเป็นของดื่นกลางตลาดที่ผู้มีอำนาจอยากได้ก็จะใช้อำนาจทาง"โลกียะ"ซื้อหาหรือบีบบังคับเอาได้ง่ายๆตามที่โลกียะทำกันอยู่!

"โลกุตระ"นั้นเป็นเรื่องยาก ต้องพากเพียรทำด้วยกรรมสะสมวิบากที่มีคุณวิเศษตาม"สัมมาทิฏฐิ"จริงๆจึงจะมีมรรคผล

หากไม่มี"สัมมาทิฏฐิ"

หรือแม้มี แต่ไม่"สัมมาปฏิบัติ"

ก็ไม่สามารถเกิดผลให้สะสมเป็นวิบากที่บริบูรณ์ตามขั้นตอนขึ้นมา จนกระทั่งมีขีดมีขั้นของแต่ละขั้นตอนอีกด้วย มันไม่ใช่จะได้กันง่ายๆ

(๖๒๑) "โลกุตระ" จะอุบัติในบางช่วง ช่วงที่ขาดหายไปเรียก "พุทธันดร"!

"โลกุตระ"หรือ"อเทฺวนิยม" จึงชื่อว่า "อันตรกัปป์" ในกาละแห่งมหาจักรวาลเอกภพ (มีในระหว่าง"กัปป์" มิใช่มีครองโลกตลอดกาล)

ในโลกจึงมีช่วงที่"ว่าง"จากศาสนาที่มี"โลกุตระ"เป็น"อเทฺวนิยม"

เรียกว่าเป็นช่วงของ"พุทธันดร"

นั่นคือ ใน"กาละ"ที่ชื่อว่า"พุทธันดร"นั้นจะไม่มี"โลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้า"ทุกพระองค์

โลกสามัญปกติจึงมีแต่"โลกียธรรม"ครองโลกอยู่นิรันดรที่ศึกษากันแต่"กุศล(ความดี)-อกุศล(ความชั่ว)"เท่านั้น ยังไม่ศึกษา"สุข-ทุกข์" จึงหลงวนจมกันอยู่แต่ในความเป็นโลกแห่ง"สุขนิยม"

(๖๒๒) "โลกียะ" เข้าไม่ถึง "ทุกข์-สุข" ไม่รู้จักความเป็นมายา!

"โลกียะ"ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความสุข-ความทุกข์"ว่าเป็น"มายา"คู่สำคัญ มันเป็น"เทฺว(คือ ๒)"แท้ๆ เพราะ"โลกียะ"นั้น

ไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทฺว”อย่างพิสดาร

โดยเฉพาะเรื่องของ“เทฺว”คู่เอกที่สำคัญยิ่งคือ “สุข-ทุกข์”

เพราะยัง“อวิชชา”อยู่จริงๆจึงหลงยึดอยู่แต่ในมุมด้าน“สุข” ของ“เทฺว”เป็นใหญ่ ก็จมงมอยู่กับ“สุขนิยม”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในมุมด้าน“ทุกข์”อันเป็น“คู่หู”ที่แยกกันไม่ได้เด็ดขาด

เรื่อง“ทุกข์”จึงเป็น“อาริยสัจ(ความจริงสุดประเสริฐ)”ยิ่งใหญ่ ที่พูดกันติดปากว่า “ทุกขอริยสัจ”นั่นไง!

เพราะ“เทฺวนิยม”ไม่มีทฤษฎี“โลกุตระ” ไม่ได้เรียนรู้“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”ของ“เทฺว”เลย

“เทฺว”จึงเป็นมายาหลอกหลอนตนเองอยู่อย่าง“อวิชชา”

จึงไม่รู้ว่า “มันเป็นจอมมายา๒ หน้า”

(๖๒๓) “สุขทุกข์” ไม่เรียนรู้ไม่สนใจ แถมคำสั่งเบื้องบนสำทับจึงยิ่งไปกันใหญ่!

ซ้ำมิหนำพระศาสดาหรือ“พระเจ้า”ยังห้ามแตะ“เทฺว” ไม่ให้เรียนรู้เข้าไปในความเป็น“เทฺว”เสียอีก โดยเฉพาะ“เทฺว”ที่ยิ่งใหญ่ขั้น“พระเจ้า”

แม้แต่คำสั่งสอนของ“พระเจ้า”ก็ห้ามแตะ ห้ามวิจัยวิจารณ์ จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนแต่เพียงอย่างเดียวเด็ดขาด!

ทั้งๆที่“เทฺว”นั้นก็คือ“วิญญาณ”ของตนเอง แม้แต่“เทฺว”หรือ“วิญญาณ”ที่เป็น“พระเจ้า”ก็คือธาตุคือขันธ์ที่ชื่อว่า“วิญญาณ” เช่นกันนี่แหละแท้ๆ มิใช่อื่นเลย

เพียงแค่ว่า“วิญญาณ”ของ“พระเจ้า”กับของ“เรา”นั้น แตกต่าง

กันตรงที่ของ“พระเจ้า”นั้นสูงส่งยิ่งยอดกว่า“เรา”เท่านั้น

(๖๒๔) หากเรียนรู้เทฺว เรียนรู้วิญญาณในตัวเรา จับ ๒ ภาวะได้ ก็จะรู้จักรู้แจ้งในโลกุตระ!

ดังนั้น ถ้าเราได้เรียนรู้ความเป็น“วิญญาณ”หรือ“เทฺว”กันอย่างถ่องแท้ลงไปถึง“ที่สุดแห่งที่สุด”ของ‘ความเกิด-ความตาย’ ใน“เทฺว”หรือ“วิญญาณ”กันให้ถึงที่สุดแล้ว

เราก็จะพบถึงความเป็น“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โสกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาสะ”

ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง(ความรู้โลกุตระ)” หรือด้วย“วิชชา ๘”อย่างสัมบูรณ์

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ทุกอย่างล้วน“ไม่ใช่ตัวตน(อนัตตา)” มันเป็นแค่“สังขาร”ที่มีตั้งแต่“๒ ภาวะ”ขึ้นไปปรุงแต่งกันอยู่ ซึ่งเป็น“ปัจจัย”แก่กันและกันไปตลอดสายแห่ง“อวิชชา”ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปฏิจจสมุปบาท”นั่นเอง

(๖๒๕) “วิชชา” นั้นคือสามารถจัดการตัวตนของเราได้!

ถ้าเราได้ศึกษากระทั่งเรามี“วิชชา” ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าอะไรต่างๆนั้น มันไม่ใช่“ของใครเลย”

มันคือ“ตัวตนของเรา”ทั้งสิ้น ที่เราสามารถจัดการ“ดับตัวตนของเราให้สิ้นให้สูญหายไปไม่เหลือความเป็น“วิญญาณ”เกลี้ยงสนิท กลายเป็น“อุตุ”ไปได้เลย

เมื่อผู้มี“วิชชา”สามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น“อุตุ”ได้

ผู้นั้นคือผู้บรรลุ“นิพพาน” เป็น“อมตบุคคล”ที่จะตายลงด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เป็นที่สุดไปเลยก็ได้แล้ว

ถ้าไม่ประสงค์จะบำเพ็ญตนต่อไปสู่“พุทธภูมิ” ก็ตายลงครั้งสุดท้ายด้วย“การทำใจในใจ”ของตนให้สลายกลายเป็น“อุตุ”อันได้แก่ ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม..จบ!

(๖๒๖) ที่สุดของชีวิตโลกุตระ จะเดินต่อหรือจะดับสิ้น ก็เราเองเป็นผู้ตัดสิน!

ผู้ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เป็นที่สุดให้แก่ตนเอง ก็จะไม่เหลือความเป็น“วิญญาณ”อยู่ในที่ใดๆอีกเลย

แม้แต่ในวัฏฏสงสารแห่ง“กาละ” ก็ไม่มี“วิญญาณ”หรือไม่มี“ตัวตนของเรา”

อันคือ“อัตตา”หรือ“อาตมัน”อีกแล้ว

ซึ่งเราจัดการ“ดับวิญญาณหรือตัวตนของเราเอง” โดย“พระเจ้า”หมดสิทธิ์ที่จะมายุ่งกับตัวเรา!

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่พิสูจน์ความจริงได้ว่า “อัตตา” หรือ“อาตมัน”อันคือ“วิญญาณ”นั้น ไม่ใช่ของพระเจ้า หรือของใครๆเลย

“ตนเอง”แต่ละคนเป็นเจ้าของ“วิญญาณของตน”แท้ๆ

(๖๒๗) มาถึงจุดนี้ นั่นคือ “พระเจ้า” ไม่มีสิทธิ์ในตัวเรา!

ดังนั้น“พระเจ้า”จึงไม่มีสิทธิ์ใน“ตัวเรา”หรือ“ตัวตนของเรา”

หรือ“วิญญาณของเรา” เพราะเราพิสูจน์ได้ว่า เราสามารถ“ทำอัตตาของเราเกิด-ดับ”เองได้

กระทั่งสลายความเป็น“วิญญาณ”หรือ“จิตธาตุ”ให้แตกตายสลายกลายเป็น“อุตุธาตุ”

หมดสิ้นความเป็นชีวะแห่ง“อัตตา”อยู่ในวัฏฏสงสารในมหาเอกภพไปได้สัมบูรณ์นิรันดรจริงๆ

โดยไม่เหลือเศษชีวะแห่ง“อัตตา”ใดๆอีกหมดสนิท

ฉะนี้คือ การดับสิ้นของ“อัตตา”ที่เกิดมาเป็น“จิตนิยาม”

(๖๒๘) “ดับเหตุ” ก็จบสิ้น มาศึกษา “อาการของตัณหา” กันเถิด!

ถ้า“ดับเหตุ”ที่เป็นตัวการ“ดิ้นรน(ปริตัสสติ)แส่หา(วิปฺผันทติ)”

อันก็คือ“เจตสิก”ใน“วิญญาณขันธ์”ของเรานี่เอง

ให้ตายไปสนิทเสียได้

ทุกอย่างในความเป็น“ตัวตน”หรือความเป็น“อัตตภาวะ”ของเราก็“ดับสิ้นหมด” ไม่เหลือ“วิญญาณ”อยู่ใน“กาล”อีกเลยแน่ๆ

และ“ตัวเหตุ”หรือ“ตัวการ”ที่มันชัดเด่นเรียนรู้ได้ง่ายดายที่สุดก็คือ“อาการของตัณหา(ตัณหาคตานัง)”ในปฏิจจสมุปบาทนี่แหละ

จงจัดการ“ดับ”เจ้าตัวเหตุหรือตัวการนี้ให้ได้ ให้จริง ให้หมดสิ้นสนิท กระทั่งเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาลนิรันดรกันให้ได้จริงๆเถิด

(๖๒๙) “ปฏิจจสมุปบาท” ดับได้ด้วย “ปัญญา”!

ทุกตัวตนในปฏิจจสมุปบาทสามารถดับได้ด้วย“ปัญญา”

ถ้า“ความรู้”ของผู้ใดไม่ถึงขั้น“ปัญญา”ก็“ดับเหตุ”ที่เป็น“จิต-

เจตสิก-รูป”ให้เป็น“นิพพาน”ดังกล่าวนี้ได้

เพราะไม่มี“ความรู้”ระดับ“โลกุตระ”ที่ยิ่งกว่า“เฉโก”ขึ้นไป

นั่นคือ ยังไม่มี“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”อันเป็น“อัญญะ(อื่น)” ที่เป็น“ธาตุ”ตัวใหม่อีกชนิดหนึ่งที่จะอุบัติขึ้นในจิตของผู้นั้น

“ปัญญา”จึงเป็น“ธาตุอื่น”จาก“ธาตุรู้เก่า”ที่เคยมีในชีวิตมา แต่เดิมอันเป็นคนโลกียะมาตลอดกาลนานของมนุษยโลก

(๖๓๐) เริ่มหลุดพ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑ “พ้นสักกายทิฏฐิ”

ผู้เริ่มมี“ธาตุรู้”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตาของตนเอง” เป็นขั้นต้น

ฉะนี้คือ ผู้รู้“กายของตน”ขั้น“โอฬาริกอัตตา”

ศัพท์ก็ว่า“พ้นสักกายทิฏฐิ”ที่เป็นการพ้น“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ ในกระบวนการของ“สังโยชน์๑๐”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ นำมาประกาศแก่โลกมนุษย์

เพราะ“โลกียะ”ไม่มีความรู้ในความเป็น“อัตตา” นั่นคือ ไม่รู้แม้แต่เริ่มต้นอัตตาที่เป็น“สักกาย(กายตนเอง)” จึงไม่ได้ศึกษา “ตัวเอง”ที่เป็น“วิญญาณ”

หรือเป็น“เทฺว”ชนิดที่จะทำให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “เทฺว”ได้อย่างบริบูรณ์เป็นที่สุด

(๖๓๑) “พุทธ” สามารถสลายจิตสู่ภาวะ “ดินน้ำไฟลม”!

ศาสนาพุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทฺว” รู้จนกระทั่งสามารถทำให้เป็น“อเทฺว”สำเร็จจริง จึงเป็นศาสนาที่สามารถ

ทำความเป็น“นิพพาน”กันได้อย่างแน่แท้ สิ้นความเป็น“อัตตา” หรือ“ดับความเป็นวิญญาณ”หรือ“ดับเทฺว”ได้เป็นที่สุด

สามารถทำ“จิต”ของตนให้สลายกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ได้

ซึ่งเป็นเรื่องพิเศษวิเศษเกินสามัญ“โลกียะ”หรือ“เทฺวนิยม” จึงเป็นเรื่องที่ยากสุดแสนยากยิ่งยวดเกินสามัญจริงๆ

ดังนั้น จึงเป็นศาสนาที่เกิดมาช่วยมนุษยชาติในโลกเป็นช่วงๆ คราวๆ ซึ่งไม่ใช่ศาสนาที่มีประจำโลกปกติเหมือน“เทฺวนิยม”อัน เป็นศาสนา“โลกียะ”ที่มีอยู่ประจำโลกตลอดกาล !

(๖๓๒) เข้าถึงศาสนา “โลกุตระ” จึงไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องฉลาดจริง ฉลาดมากๆ!

“โลกุตระ”หรือ“อเทฺวนิยม”จะไม่มีอยู่ประจำโลก เพราะเป็นศาสนาลึกซึ้งยิ่ง

หมายความว่า “โลกุตระ”เป็นศาสนา“ยากยิ่ง”กว่า“โลกียะ” หรือ“เทฺวนิยม”จริงๆ

ซึ่งเป็น“ความสูงของความรู้-ความฉลาด” เหมือน“ยอดปีระมิด(pyramid)”

จึงเป็นเรื่องยากเรื่องยอด ที่ขึ้นไปถึงไม่ได้ง่ายๆ

คนต้องมี“ความรู้”ใน“ความจริง”ขั้น“ปัญญา” ไม่ใช่แค่ขั้น“เฉโก”ของชาวโลกีย์อยู่แค่นั้น

ต้องมี“ความรู้-ความฉลาด”พิเศษถึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“โลกุตระ”ได้

“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกว่า“ปัญญา”จึงไม่ใช่“ความรู้-

ความฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“เฉโก”

แต่ทุกวันนี้คนทั่วไปก็ไม่รู้จักว่า “ความรู้-ความฉลาด”ของ “ปัญญา”กับ“เฉโก”นั้นแตกต่างกันอย่างไรกันแล้ว

(๖๓๓) ความฉลาดของโลกียะ เรียก “เฉโก” ความฉลาดของ “โลกุตระ” เรียก “ปัญญา”!

“โลกียะ”นั้นไม่สามารถ“ดับกิเลส”ให้เป็น“นิพพาน”ได้

“โลกุตระ”จึงจะสามารถ“ดับกิเลส” จนกระทั่ง“ดับความเป็นเทฺว”ลงได้ ซึ่งยืนยันว่า“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”หรือ“เทฺว”ไม่ใช่ความเป็น“นิรันดร” แต่เป็น“อนัตตา”ที่พิสูจน์ได้จริง

ผู้พิสูจน์ความเป็น“เทฺว”ได้จริง และสามารถ“ดับเทฺว”ได้แท้ จึงพิสูจน์ความเป็น“วิญญาณ”ว่า “วิญญาณ”ไม่ใช่ของ“พระเจ้า” แต่“วิญญาณ”เป็นของตนเอง ที่เจ้าของ“วิญญาณ”เองสามารถ “ดับความเป็นวิญญาณของตนเอง”ได้เอง จึงเป็น“นิพพาน”จริง

(๖๓๔) เข้าถึงนิพพานเปรียบได้“ยอดปีระมิด” เข้าถึงโลกียะเปรียบได้“ฐานปีระมิด”!

ดังนั้น คนจะบรรลุ“นิพพาน”จึงมีบรรลุได้เป็นส่วนน้อย เหมือนส่วนของยอด“ปีระมิด”ฉะนั้น

ส่วน“เทฺวนิยม”หรือ“โลกียะ”นั้นคือ ความเป็น“ฐานปีระมิด” หรือ“ฐานภูเขา” ปีระมิดหรือภูเขาต้องมีฐานปีระมิดหรือฐานภูเขาเป็นส่วนใหญ่ส่วนมาก แต่“ยอดปีระมิด(อเทฺวนิยม)-ยอดภูเขา”นั้น คือ“อเทฺวนิยมที่เป็นโลกุตระ”ย่อมมีส่วนน้อย ก็เป็นธรรมดา

(๖๓๕) จะบรรลุต้องเรียนรู้"ต้น-กลาง-ปลาย"มีลำดับ มีขั้นตอน ไม่มีก้าวกระโดด!

การเรียนรู้ของพุทธศาสนามี"ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย"ที่ปฏิบัติจัดการให้บรรลุไปตามลำดับ

"ขั้นยอด"คือ ขั้นสูง

"ขั้นยอด"จึงไม่ใช่"ขั้นต้น"ที่จะไปเรียนรู้กันก่อน"ขั้นต้น"

ฉันเดียวกัน "ภายนอก"ก็เป็น"ขั้นต้น"จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติจัดการให้บรรลุก่อนไปตามลำดับ

"กามภพ"เป็น"ภายนอก"ก็ต้อง"มี" และเป็น"ขั้นต้น"ด้วย

"รูปภพ-อรูปภพ"เป็น"ภายใน"เข้าไปอีกที ก็"มี"เป็นธรรมดา

"ฐาน"ก็ต้อง"มี" "ยอด"ก็ต้อง"มี" ก็เป็นธรรมดา

"ภายนอก"ก็ต้อง"มี" และ"ภายใน"ก็ต้อง"มี" ...จริงมั้ย?

การมีความรู้ว่า"ยอด"เป็น"ยอด" รู้ว่า"ฐาน"เป็น"ฐาน" รู้ว่า"ภายนอก"เป็น"ภายนอก" รู้ว่า"ภายใน"เป็น"ภายใน" เรื่องแค่นี้ก็เป็นสัจจะสามัญที่คนพอจะมีความรู้กันถูกต้องได้ ไม่ยาก

(๖๓๖) ปฏิบัติตามลำดับ ตามขั้นตอน แต่ก็เข้าใจยากเย็น หรือเจตนาไม่ยอมเข้าใจ?

แต่ทำไมพวก"หลับตา"ปฏิบัติ ไม่รู้เรื่องง่ายๆเบื้องต้นแค่นี้แล้วเรียนรู้ปฏิบัติให้เป็นไปตามลำดับ นี่ก็เป็น"มิจฉาทิฏฐิ"แท้!

สำคัญยิ่งไปกว่าเรื่อง"หลับตา" ก็คือ ศาสนาพุทธไม่ต้องไปหลงปฏิบัติอยู่กับการปฏิบัติ"หลับตา"เลย ไม่ว่าจะปฏิบัติอยู่ในขณะไหนๆ แม้จะปฏิบัติกำจัดกิเลสภวตัณหาอยู่ก็ตาม หรือจะ

ทำ“เตวิชโช” เพื่อตรวจสอบทบทวนสิ่งที่ได้ปฏิบัติมาแล้วก็ตาม ศาสนาพุทธปฏิบัติ“ลืมตา”ทั้งนั้น

ตรวจสอบพระวจนะกันให้ดีๆถ้วนๆกันเถิด

(๖๓๗) จรณะ ๑๕ เริ่มต้นที่ศีล โดยมีอปัณณกปฏิปทา ๓ กำกับ!

พุทธเป็นศาสนาที่มี“จรณะ ๑๕”นะ! คือ การประพฤติปฏิบัติที่มี“ศีล”ต้อง“ลืมตา”ปฏิบัติไปกับ“ศีล” โดยเฉพาะมี“อปัณณกปฏิปทา ๓”ที่ตรัสกำกับไว้ชัดๆแท้ๆว่า ต้องปฏิบัติไปกับ“อปัณณกปฏิปทา ๓” ถ้าไม่เช่นนั้นก็ผิดไปจากความเป็นศาสนาพุทธ!

“อปัณณกปฏิปทา ๓”ก็ยืนยันอยู่โทนโท่ ว่าต้อง“ลืมตา”ปฏิบัติ ถ้าขืน“หลับตา”ก็ไม่ใช่“พุทธ”ตามหลักนี้ก็ชัดๆอยู่แล้ว

ยังจะไปหลงงมงายเหมือนพวกเดียรถีย์ที่เขา“โง่”นิรันดรอยู่ตลอดมาทำไม ถ้าแค่นี้ก็ยัง“ฉลาด”ที่จะ“รู้”ไม่ได้ มันก็สุดวิสัยจะช่วยกันแล้วจริงๆ!

(๖๓๘) จะซื่อบื้อมะลื่อทื่อไปถึงไหน?

มันจะ “หลับตา” ปฏิบัติ “สำรวมอินทรีย์ ๖” ยังไง?

จะ“หลับตา”ปฏิบัติขณะ“กินข้าว”(โภชเนมัตตัญญุตา) งั้นหรือ?

“ชาคริยานุโยคะ” ก็จะ“เพียรทำความตื่น” กันแต่ในตอน“หลับตา”เท่านั้นหรือ?

ในตอน“ลืมตา”ไม่ทำความตื่นให้มี “สติตื่น” เต็มร้อยให้ได้ทุกขณะทั้งใน “กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม” เลยหรือ?

จะซื่อบื้อมะลื่อทื่อไปถึงไหนอีก?

ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติ เช่น สาย“หลับตา”ปฏิบัติกำจัดกิเลสนี่แหละ ยังขืนปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปตัดกิเลสที่เป็น“ภพ”อยู่“ภายใน” โดยไม่จัดการกำจัด“กิเลสกามภพ”ก่อนนั้น มันก็สับสน ไม่เป็นไปตามลำดับ มันฝืนความเป็นจริงธรรมดาไป

(๖๓๙) มัวหลับตาปฏิบัติติดกิเลส ง่ายๆตื้นๆก็ไม่รู้ตัว!

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัตินี่แหละ จึงกลายเป็นคนติดสิ่งเสพติดอยู่ แม้แต่แค่หมากพลูบุหรี่ ที่ติดแค่“รูป,รส,กลิ่น,เสียง,สัมผัสภายนอก”เป็นกิเลส“กามคุณ ๕”ต้องจัดการก่อน ก็ไม่รู้ว่าตนยังเสพติดอยู่

จึงเป็นเหมือนท่านมหาบัว ญาณสัมปันโน และหมู่พวกทั้งอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ทั้งลูกศิษย์สาย“หลับตา”กันนี่แหละ ยังไม่รู้แม้แค่ตนเสพติดอยู่แค่“กามภายนอก” ที่ต้องจัดการก่อน

ซึ่ง“ผิวนอก”อันเป็น“กามภพ”ถ้าถาก“ผิวนอก”นี้ออกไปไม่ได้ก่อน แล้วเราจึงจะถาก“ผิว”ที่ต่อจาก“ผิวนอก”เข้าไปหา“ผิวใน” ซึ่งเป็น“รูปภพ-อรูปภพ”เข้าไปเป็นลำดับๆกันจริงไม่ได้เลย ในความเป็นธรรมดาโลก

เช่นเดียวกัน ที่ผู้ปฏิบัติธรรมที่“หลับตา”เข้าไปปฏิบัติโดยไม่จัดการกับ“ภพภายนอก”คือ “กามภพ”ก่อนนั้น จึงไม่ใช่“การดับภพ”ไปตามลำดับของธรรมดาธรรมชาติ

ซึ่งศาสนาพุทธนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นศาสนาที่เป็นไปตามลำดับว่า อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

(๖๔๐) ขัดแย้งคำสอนพระพุทธเจ้าก็ไม่รู้ แล้วจะได้มรรคผลอย่างไร?

การ“หลับตา”ปฏิบัติมันจึงไม่ใช่ การปฏิบัติที่เป็นไปตามลำดับอย่างวิเศษน่าอัศจรรย์ ซึ่งขัดกับคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่โต้งๆฉะนี้เอง แล้วมันจะมีมรรคผลบริบูรณ์ได้อย่างไร?

เพราะไม่ได้“กำจัดกิเลส”ที่ตนตกเป็น“ทาสของกามภพ”อันเป็น“กิเลสขั้นต้น-ขั้นภายนอกที่ห่อหุ้มอยู่อย่างหยาบ”ออกไปก่อนจึงจะเหลือ“กิเลสขั้นต่อไปในภายใน”ที่เป็น“รูปภพ”ขั้นต่อไป

มันก็ผิดลำดับของธรรมดาธรรมชาติไปแล้วแท้ๆ

(๖๔๑) ปฏิบัติหลับตามิใช่“ลัดตัดภพ” แต่กลายเป็น“สร้างภพใหม่” ยุ่งตายหะ!

การ“หลับตา”ปฏิบัติแล้วสะกดจิตหนักเข้าไป“ในภพ”นั้น มันไม่ใช่“การลัดตัดภพ”ด้วยซ้ำ แท้ๆจริงๆมันเป็นการ“สร้างภพใหม่ซ้ำซ้อน”เข้าไปอีกให้มี“รูปภพใหม่-อรูปภพใหม่”ขึ้นมาเติม“ภพ”ที่มีอยู่เก่าก่อนก็ยังไม่ได้กำจัดเลยนั้นเข้าไปอีก

ทั้งๆที่“กามภพ”ก็ไม่เคยรู้จัก กิเลสขั้นต้นที่หยาบพอกหุ้มอยู่ขั้นนอกคือ “กาม”ก็ยังไม่ได้กำจัดออกไปก่อน แล้วมันจะกำจัดกิเลสขั้นต่อไปกันได้อย่างไร? ..หา!

มันจึงเป็นการสร้าง“ภพ”เพิ่มใส่จิตตนให้มากหนักเติมเข้าไปอีกมากขึ้นจากที่มี“ภพ”อยู่เดิมยิ่งๆขึ้น ชนิดที่ผู้ปฏิบัติไม่รู้จักความเป็น“ภพ”เดิมแค่หยาบๆภายนอกแท้ๆ ที่ต้องจัดการกำจัดก่อนก็ไม่ได้ทำเลย

"ภพเดิมทั้ง ๓"ที่เป็น"กามภพเดิม-รูปภพเดิม-อรูปภพเดิม"ก็ยังมีกิเลสอยู่ครบถ้วน ตนก็ยัง"อวิชชา"อยู่

(๖๔๒) สร้างภพใหม่ ได้กิเลสตัวใหม่ยิ่งย่ำแย่!

เมื่อ"หลับตา"ปฏิบัติก็เท่ากับ"สร้างภพใหม่"ขึ้นมาติดยึดกันใหม่ แถมเข้าไปอีกเท่านั้นเอง แล้วก็มี"กิเลสชนิดใหม่"ของ"อัตตาใหม่"เพิ่มเข้าไปอีกแท้ๆ!

ผู้"อวิชชา"จริงๆก็จะมีแต่"การสร้างภพ"ใส่จิตตนเองเข้าไปแล้วๆเล่าๆ ไม่มีหยุด เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น "ภพ"

มันจึงมิใช่การได้เรียนรู้"กิเลส"ที่มีเป็นชั้นๆ ๓ ชั้นใน"อัตตา"ของตนเอง อันได้แก่ "กิเลสกามภพ-กิเลสรูปภพ-กิเลสอรูปภพ" หรือกิเลสที่อยู่ใน"โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา"

จึงกลายเป็นยิ่ง"สร้างภพ-สร้างชาติ"เติมเข้าไปหนักหน้ายิ่งๆขึ้น ที่เป็น"ภพภายใน"อย่างยิ่งๆๆๆๆ เพิ่มขึ้นไปอีกต่างหาก

โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"กาย"อันมี"ภายนอก"นี่เอง

(๖๔๓) "ภพชาติ"ของกามแทงไม่ทะลุ แล้วจะมาจัดการภพในที่เป็นรูปภพ อรูปภพได้อย่างไร?

เพราะผู้"หลับตา"ปฏิบัตินั้น ไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็น"ภพ" ความเป็น"ชาติ"ของ"กาม"ของ"กาย" จึงไม่สัมมาทิฏฐิในการปฏิบัติจาก"ภพหยาบ"อันเป็น"โอฬาริกอัตตา"หรือ"กามภพ"อันเป็น"ภพภายนอก"ก่อน แล้วจึงจะกำจัด"มโนมยอัตตา"ขั้นต่อไปที่เป็น"รูปภพ"ได้ แล้วถึงจะได้กำจัดที่สุดขั้นปลาย"อรูปภพ"ที่

เหลือคือ“อรูปอัตตา”บริบูรณ์

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่ใช่แค่“ลัดภพ-ข้ามภพ”ไปปฏิบัติผิดขั้นตอนของลำดับธรรมจริงๆดอก แต่แท้จริง“เพิ่มภพใหม่-ชาติใหม่”ซ้ำซ้อนใส่ จิตตนเข้าไปอีกให้มากขึ้นจากที่มีภพเก่าชาติเก่ายิ่งๆ

ซึ่งมันคือ การสร้าง“ภพภายใน”ขึ้นเป็น“รูปภพ-อรูปภพ”ใส่จิตตนหนักเข้าไปอีกแท้ๆ โดย“ภพ ๓ เดิม”ก็ยังไม่ได้“กำจัดเหตุมัน”ให้หมดไปก่อนเลย

(๖๔๔) นอกจากไม่กำจัดออก มิหนำซ้ำยังเติมภพเติมชาติ ตัวใหม่อีกๆๆๆ!

แทนที่จะได้“กำจัดกิเลส”ที่เป็นเหตุให้เกิด“ภพ”ไปเป็น“ภพๆ-ชาติๆ” คือ กำจัด“กิเลสกามภพ”ขั้น“ผิวนอก”ก่อน จึงจะเหลือ“กิเลสรูปภพ”ที่เป็น“ผิว”ขั้นต่อไปที่เป็น“ผิวในเข้าไปเรื่อยๆ”เป็นชั้นๆ ของ“ภพเดิม-ชาติเดิม”ที่มีอยู่แล้ว ก็ไม่ได้กำจัด“ภพ”นั้น

แต่กลับไม่รู้ไม่ชี้อะไรทั้งนั้น “หลับตา”สร้างภพภายใน”เติมเข้าไปกันเลย เติม“ภพ”เติม“ชาติ”เข้าไปให้มากให้เพิ่มยิ่งๆขึ้น

ซึ่งแสดงว่า ยัง“อวิชชา”หนักหนาสาหัสจริงๆ แม้แค่ ขั้นต้นความเป็น“ภพ ๓ เดิม”ก็ยังไม่รู้เลยว่า มี“กาม”เป็นขั้นหยาบขั้นใหญ่ขั้นต้น ขั้นนอกที่เปิดที่เผยโต้งๆ เห็นได้ไม่ยาก เรียนรู้ได้ง่ายถึงก่อน ทำก่อน

มันก็ต้อง“เริ่มต้น”กันที่“ขั้นต้น”เป็นขั้นถึงก่อนแล้ว“ทำก่อน” ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง แล้วกลับหลบหลับมุดเข้าไป“ทำภพ

ใหม่”ในที่มืดดำไม่มีแสงสว่าง อันไม่ครบ“จักษุ ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก”ตามแบบพระพุทธเจ้า มันก็นอกรีตไปแล้ว

(๖๔๕) ผลที่ตามมาเสียหายใหญ่หลวง เพราะอวิชชาความไม่รู้ จึงโง่กว่าเก่า! ใหญ่กว่าเดิม!

แค่นี้ ที่ต้องจัดการให้ถูก ก็ยัง“ไม่รู้“ ยัง“อวิชชา” ยัง“โง่”อยู่ แล้วมันจะเจริญการก้าวหน้าทั้งกาย ทั้งจิต เจริญความรู้ มีปัญญา กันได้อย่างไร?

แทนที่จะเริ่มปฏิบัติกำจัดกิเลสที่ตนยังมีอยู่เต็มใน“ภพ” หยาบๆภายนอก คือ “ภพกาม”แท้ๆ อันเป็นขั้นต้นนี้ ที่ต้องทำไป ตามลำดับ แค่นี้ ก็ยัง“ไม่มีความรู้”พอที่จะรู้ แล้วปฏิบัติไปอย่าง เป็นลำดับถูกต้อง แล้วมันจะ“ถูก”ต่อไปได้อย่างไร? ..หา!!!

ความถูกต้องที่จะทำตามลำดับ“ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย” แค่นี้ ก็ไม่มี“ความรู้”กันเสียแล้ว แล้วจะไปรู้อะไรที่ละเอียด ลึกซึ้งขึ้นไปกว่านี้ได้หนอ!

(๖๔๖) ความไม่รู้จึงไม่รู้จัก“สังขาร”เพราะไม่เริ่มต้นที่“กาย”!

คนที่“หลับตา”ปฏิบัติ จึงเป็นคนที่“อวิชชา”แท้ๆที่เป็นคน เริ่มต้นก็ขึ้นต้นด้วย“ความไม่รู้” จึงหมดสิทธิ์ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ตั้งแต่“สังขาร”อันเป็นปัจจัยที่เกิดจาก“อวิชชา”ซึ่งต้องรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ต่างๆ ตั้งแต่“กายสังขาร-วจีสังขาร-มโน สังขาร”อันเป็นขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายของ“สังขาร”ที่เป็น ลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”สามัญแท้ๆ ก็“ไม่รู้”กันจริงๆอยู่อย่างนี้

เพราะไม่เริ่มต้นกันที่“กาย” เห็นความเป็น“กาย”สำคัญขึ้นบ้างไหม ว่า ทำไมพระพุทธเจ้าจึงจัดเป็น“สังโยชน์ข้อที่ ๑”คือ“สักกายทิฏฐิ”ที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันเป็น“ขั้นต้น”

หรือต้องได้รับการเรียนรู้“การแยกกาย-แยกจิต” ว่า เมื่อใด“จิตเรา”ไม่ใช่“กาย”หรือไม่มี“กาย”แล้ว“เวทนา”จึงไม่มีแล้ว

(๖๔๗) มีจิต มีกาย จึงมีเวทนา ก็มาฝึกทำใจในใจก็เข้าถึงนิพพาน!

หรือเมื่อใด“จิตเรา”ยังมี“กาย”อยู่ ยังมี“เวทนา”อยู่

ถ้าไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการแยก“กาย”แยก“จิต”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ก็ไม่สามารถจะ“ทำใจในใจ”ให้เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ได้สำเร็จแน่นอน

และหากใคร“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนให้“ทรงไว้(ธรรม)” ซึ่งภาวะ“อุตุ”และภาวะ“พีชะ”ใช้อาศัยในชีวิต ด้วย“กรรม”ของตนเองนั่นแหละไม่ได้ นั่นก็คือ ผู้นั้นไม่สามารถบรรลุ“นิพพาน”

แต่ถ้าผู้ใดสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้“ทรงไว้(ธรรม)”ซึ่งภาวะ“อุตุ”และภาวะ“พีชะ”ใช้อาศัยในชีวิตด้วย“กรรม”ของตนเองนั่นแหละได้ นั่นก็คือ ผู้นั้นสามารถบรรลุ“นิพพาน”

ซึ่งเกิดจากคนผู้นั้นมี“มิจฉาทิฏฐิ”เริ่มต้นตั้งแต่ความเป็น“กาย”นี่เองเป็นเบื้องต้น

ไปตรวจสอบ“ความรู้”กับ“สภาวะธรรม”อันได้แก่ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ของตนเองกันใหม่ให้ดีๆเถิด

โดยเฉพาะกับความเป็น“กาย”นี้แหละยิ่งใหญ่นัก

(๖๔๘) อย่ามัวงมโข่ง หลงเชื่อความคิดแบบเก่าๆ กันเลย!

หากเอาแต่งมโข่งหลงเชื่อว่า การปฏิบัตินั้นคือการ“หลับตา” เพื่อทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ”หรือ“ตัดกิเลส”กันละก็..มันไม่มีวันบรรลุ “นิพพาน”ที่สัมมาทิฏฐิตามพระพุทธเจ้าได้หรอก ขอยืนยันจริงๆ!

เมื่อ“โง่”ในความเป็น“กาย” ก็สร้าง“ภพ”ขึ้นทับถมจิตตนเอง ซ้ำเติมเพิ่มพูนเข้าไปอีกเท่านั้น โดย“ความไม่รู้(อวิชชา)”แท้ๆ ดังที่หลงปฏิบัติ“หลับตา”กันนั้นมันทิ้ง“กามภพ”ที่เป็น“ภพ”ขั้นต้นไป มันก็“ผิด”ไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็เห็นๆกันชัดๆอยู่นี่แล

ก็แค่ความเป็น“กาย” ซึ่งแสดงให้เห็นโต้งๆว่า ยัง“อวิชชา”กันอยู่ ไม่จัดการขั้นต้นจาก“กามภพ”อันต้องมี“กาย”ไปก่อนให้ได้ หยาบๆขั้นต้นแท้ๆ ยัง“ไม่รู้-ไม่เห็น” ก็ปฏิบัติกันผิดลำดับ ผิดขั้นตอนอยู่ มันเห็นๆโทนโท่แบบนี้ เมื่อแค่นี้ไม่รู้ซะแล้ว แล้วจะไป“รู้”อะไรที่ละเอียดกว่านี้ได้เล่า?

(๖๔๙) ทำแบบนี้ผิดแบบแผน ผิดวิธีการจะหนักกว่าเก่า!

ที่เป็นเช่นนี้กัน ก็เพราะไม่รู้จัก“ปฏิจจสมุปบาท”ที่เป็น“ปัจจยาการ” กันไปตามเหตุตามปัจจัยจึงหลง“สร้างภพ-สร้างชาติ”อยู่ พระพุทธเจ้าไม่ให้“สร้างภพ”ใส่จิต แต่ให้ดับ“กิเลส”ที่มันเป็นเหตุไปก่อ“ภพ”ขึ้นนั่นต่างหาก ต้องเริ่มตั้งแต่“กามภพ”เป็นต้นไป “กำจัดกิเลสกามได้แล้ว”ก่อน จึงจะกำจัด“รูปภพ”ขั้นกลางต่อไป และ“อรูปภพ”ก็เป็นขั้นปลาย ครบถ้วนถูกต้องตามขั้นตอน

ไม่ใช่ไป“สร้างภพ”ใส่จิตตนเองเข้าไปใหม่ แม้แต่“สวรรค์” เก่าๆเดิมๆ ที่ยังคือ“ภพ”อยู่แท้ๆ ก็ไม่รู้ว่า ตนยังติด“ภพสวรรค์”

นั้นอยู่ ยังไม่ได้กำจัด“สวรรค์”นี้เลย แต่ซ้ำหลงผิดสร้าง“ภพ”ใหม่ ใส่จิตตนด้วย“อวิชชา”เติมเข้าไปอีก มันก็ยิ่ง“สร้างภพทับถมตน”

สภาพสับสนโง่ซับโง่ซ้อน มันยิ่งมีมากด้วย“อวิชชา”ปานฉะนี้

(๖๕๐) อ่านอาการในจิตให้ออก เพื่อการดับความเป็นสัตว์ทั้ง ๙ จะได้เป็นมนุษย์!

มันต้องเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“ภพ” มี“อาการ”ในจิตเราอย่างไร?

แล้วเรียนรู้ปฏิบัติ“ดับเหตุ”ที่ทำให้เกิด“ภพ”นั้นๆ ไม่ว่าจะเป็น“สวรรค์”ก็ยังคือ “ภพ” ที่ยังหลง“สัตตาวาส ๙”แบบใดแบบหนึ่ง หรือหลงในความเป็น“สัตว์ทั้ง ๙”นั้นอยู่ไม่คลาย

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงตรา“สัตตาวาส ๙”ไว้ให้ศึกษา แล้วดับความเป็น“สัตว์ทั้ง ๙”นี้ได้หมดสิ้น ก็สิ้น“ความเป็นสัตว์”ที่หลง“ภพ”หลง“ชาติ”อยู่กันได้สำเร็จจริง จึงจะได้เป็น“มนุษย์(ผู้มีใจสูง)”

(๖๕๑) หลง “สวรรค์” ย่อมไม่พ้นความเป็น “สัตว์” ย่อมไม่หลุดรอดจาก “นรก”!

คนผู้ที่“ไม่หลุดพ้น”ความเป็น“สัตว์”ไปได้ ก็เพราะยังหลง“สุข” หลงสวรรค์”อันเป็น“ภพ”นี่เอง เขาจึงยังมี“นรก”อยู่ด้วย

ผู้หลงเสพติดความมี“ภพ” จึงมี“สวรรค์” เขาก็มี“สวรรค์”อยู่จริงๆ แล้วเขาผู้หลง“สวรรค์”ทั้งหลาย ก็ไม่หมดสิ้น“นรก”ไปได้

เพราะ“สวรรค์”กับ“นรก”เป็น“ภาวะ ๒”คือ“เทฺว”คู่หูที่แยกขาดจากกันไปเป็น“๑ เดียว”ไม่ได้ เป็นได้ก็แค่“ความต่างกัน”

และจริงยิ่งแท้กว่านั้นก็คือ “สวรรค์”มันเป็น“มายา” ถ้ายังมี “สวรรค์”มันก็ยังคือ“นรก” มันเป็น“เทฺว”คู่หูที่แยกกันไม่ออกจริงๆ

(๖๕๒) เทฺวชอบเล่นกลตามทันได้ไหม?

“เทฺว”จึง“เล่นกล”หลอกคนอยู่ว่า “นรก”เป็น“สวรรค์” คนก็หลงติด

ดังนั้น เราต้อง“หมดสวรรค์”จึงจะ“หมดนรก”

เพราะสวรรค์กับนรกมันเป็น“เทฺว” เป็น“ภาวะ ๒”ที่ไม่แยกขาดจากกันไง!

“เทฺว”เป็น“เทพบุตร”ตัวปลอม

ที่แท้ๆแล้วคือ “มาร”ตัวจริง

เรียกเต็มๆว่า “เทพบุตตมาร” นั่นคือ เป็น“มาร”ที่แปลงร่างเป็น “เทพบุตร”หลอกคน“โง่”คือ คนที่ยัง“อวิชชา”อยู่

“เทฺว” ผู้ยิ่งใหญ่เท่าไหร่ๆ ก็ยิ่งเป็น “นักมายากล” ตัวเก่งยิ่งๆเท่านั้นๆ

“เทฺว”นี้แหละคือ“มายา”ของคนที่ยังอวิชชา ผู้อวิชชาอยู่จะไม่รู้ว่าเป็น“ความหลอกลวง”

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทฺว”ว่า เป็น“นักมายากล” ตัวร้ายกาจแท้ๆ

จึงยังหลงกล“นักเล่นกล”ตัวร้าย ให้มันเล่นกลหลอกตัวเองอยู่ ไม่หลุดพ้นไปได้

(๖๕๓) “พุทธะ” สามารถจัดการเทฺว หรือวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ให้

ดับสูญถึงขั้นหมดกรรม!

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทฺว”ได้ถ่องแท้(โยนิโส) และสามารถจัดการกับ“เทฺว”ที่เป็น“วิญญาณ”ผู้ยิ่งใหญ่ให้“ดับสูญสิ้น”ไป

กระทั่งหมด“กรรม”ที่จะมีอยู่ใน“กาล”ไปได้นิรันดรด้วย“ตัวเอง”

ซึ่งสามารถทำ“วิญญาณ”ของตนให้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” นั่นคือ แตกแยก“ธาตุวิญญาณ”ของตนที่เป็น“จิตนิยาม”ให้เป็น“อุตุนิยาม” สิ้นความเป็น“ชีวะ”ได้แน่แท้ยั่งยืน

เพราะ“จิตนิยาม”ของเราเองได้ถูกตัวเราเองแยกธาตุจิตวิญญาณของตนให้เป็น“อุตุนิยาม”คือ ธาตุดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ไปได้จริงไม่เหลือความเป็น“วิญญาณ”หรือ“เทฺว”กันต่อไปอีกนิรันดร

จึงพิสูจน์ได้จริงว่า “วิญญาณ”นั้นเป็น“ของตนเอง”แท้ๆ

“วิญญาณ” ไม่ใช่เป็นของ “นักมายากล”!

“วิญญาณ”มิใช่“ของพระเจ้า”แต่อย่างใด เพราะ“ตัวเราเอง”จัดการกับ“วิญญาณ”ของเราให้“นิพพาน”กระทั่ง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้สำเร็จเอง ชนิดที่มี“ภาวะจริง”จริงๆยืนยันกันได้แท้

(๖๕๔) ภาวะจริงของ “วิญญาณ” พุทธองค์ค้นพบ ทรงสั่งสอนเทคนิคการเรียนรู้!

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ภาวะจริง”ของ“วิญญาณ”ได้จริงด้วย“การสัมผัส”ของ“นาม-รูป”ว่า

“วิญญาณ”ต้องมี“เครื่องอาศัย(อาหาร)

และ“เครื่องอาศัยของวิญญาณ(วิญญาณาหาร)”นั้น ก็คือ

"นาม-รูป"(ภาวะ ๒)ที่กระทบกันขึ้น(พระไตรปิฎก ปุตตมังสสูตร เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ และสูตรอื่นๆ)

จึงจะเกิด"ธาตุรู้"ขึ้นมาเป็น"วิญญาณ"ให้แก่ตนเองรับรู้ขึ้นมาได้

ปรากฏ"ความจริงพร้อมทั้งภายนอก-ภายใน(ครบความเป็น"เทฺว"คือ ภาวะ ๒)"

และครบ"ความเป็นเทฺว("โลก"กับ"อัตตา"ก็เป็น"ภาวะ ๒"อีกคู่หนึ่ง)" อันมีกระบวนการของ"สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย"(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐)

จึงจะยืนยัน"ความจริงเจริญบริบูรณ์"ในความเป็น"เทฺว"หรือเป็น"วิญญาณ"หรือเป็น"กาย"ที่มี"ภาวะ ๒"

ซึ่งก้าวหน้ายิ่งๆขึ้นกว่า"วิญญาณ"ที่มีแต่"ภายในอันอยู่แต่ความนึกคิด" ซึ่งมันไม่มี"ภายนอก"ด้วย ไม่มี"ภายใน"ด้วย ครบเป็น ๒ ..ใช่มั้ย?

(๖๕๕) ย้ำว่าการเรียนรู้ "วิญญาณ" ต้องครบพร้อมภายในภายนอกแล้ว มาทำ "นามรูป" ให้สำเร็จ!

การเรียนรู้"วิญญาณ"จึงต้องมี"ภาวะ ๒"ของ"นาม-รูป" อย่างน้อยก็ต้องมี"ตา"รับรู้สึก"ภายนอก"(คู่อื่นๆก็นัยเดียวกัน เช่น หูกับเสียง ฯลฯ)

ผู้มี"สติสัมปชัญญะ"และมี"แสงสว่าง"กระทบ"รูป" มาเข้า"ตา"เรา ทำให้เรา"รู้ได้"ในธาตุรู้ภายนอก-ภายใน เป็นความครบทั้ง"รูป"ทั้ง"นาม"ตาม"ภาวะ ๒"มาตลอด

มี"เหตุ"กับ"ปัจจัย"เสมอตามปกติธรรมดาของความเป็นคนที่ตื่นๆอยู่อย่างสามัญ ซึ่งไม่ใช่คนอยู่ในสภาพ"นอนหลับ"

หรือ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภวังค์

(๖๕๖) เมื่อตากระทบรูป เกิดกลไกการทำงานในจิตอย่างไร!

เริ่มตั้งแต่“รูป”หยาบคือ“ตา”ส่วนหนึ่งแห่งชีวะของเราที่มี“ประสาท”เป็นปัจจัย

เมื่อ“ตา”ได้“โคจร”ออกมากระทบ“รูป”อันเป็น“ภาวะ ๒”

ก็ทำให้“ธาตุรู้”ของเราเกิดขึ้นในภายใน“นามธาตุ”ของเรา

เรียกว่า “วิญญาณ”ให้เราได้ศึกษา“ความจริง”ที่ปรากฏขึ้นมา ณ บัดนั้นจริงๆ (ไม่ใช่เพียงแค่“ภาพในความนึกคิด”เท่านั้น)

ซึ่งมีความเป็น“กาย”หรือ“เทฺว”ที่มี“นาม-รูป”ยืนยันความเป็น“ภาวะ ๒”ก็ครบพร้อมองค์ประกอบ“รูปกับตา”ก็ดี

“โลกกับอัตตา”ก็ดี “ภายนอกกับภายใน”ก็ดี

ทั้งคู่ของ“สุขกับทุกข์”ก็ตาม ทั้งอะไรต่ออะไรที่เป็น“คู่”แห่งเหตุ-ปัจจัยซึ่งกันและกัน ยิ่งกว่า“ภาพแห่งความคิดของตนอยู่แต่ในภายในส่วนเดียวเท่านั้น”กันจริงๆ ...ใช่มั้ย? ..ชัดเจนมั้ย?

(๖๕๗) สัมผัสกับความจริง เป็นกรรมและเป็นกาละอย่างไร?

มันจึงยืนยัน“ความจริง”ที่สามารถ“สัมผัส‘ความจริง’ตามความเป็นจริง”นี้อยู่โทนโท่หลัดๆ โต้งๆ เป็นปัจจุบัน มีทั้งภาวะจริงปรากฏ

ผู้อื่นก็สัมผัสได้ด้วยกัน

เป็น“กรรม”ใน“กาละ”อยู่ชัดๆ

อันความเป็น“กาละ”นั้นคือ ความเคลื่อนไปไม่มีสิ้นสุดของ

เอกภพมหาจักรวาล

ซึ่ง“คน”จะอาศัย“กาล”นี้แลเรียนรู้ได้ด้วย“กรรม”ของตน ทั้ง“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ที่ไม่ขาดตกบกพร่อง“กรรม ๓”

และจัดการ(อภิสังขารคือ สังขารด้วยวิชชา)จากการเรียนรู้พากเพียรฝึกฝนจนกระทั่งสำเร็จด้วย“การกระทำ(กรรม)ได้สำเร็จบริบูรณ์ครบถ้วน“โรงเรียนโลกุตระ” อันเป็น“อเทฺวนิยม”

ก็จะสามารถบรรลุธรรมทุกประการ จบมรรคผลสมบูรณ์ได้จริง

(๖๕๘) ทฤษฎีสุดยอด “กรรม” กับ “กาล” เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต!

“ทฤษฎีวิเศษ”สุดยอดของศาสนาพุทธจึงได้แก่ “กรรม”กับ “กาล”ที่เป็นอยู่ใน“ปัจจุบันแห่งการต่อเนื่องกันไป” Karm and Time of Continuum ที่ต่อยอดจาก Space and Time of Continuum ของ อัลเบิร์ท ไอน์สไตน์

จึงเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ซึ่งสามารถเรียนรู้“ความจริงตามความเป็นจริง”ที่“สัมผัส”อยู่โต้งๆชัดๆ อันพิสูจน์ได้ด้วย“กรรม”กับ“กาล” นี่เอง

“กรรม”กับ“กาล”นี้ก็เป็น“เทฺว”คือ “ภาวะ ๒”แน่นอน ซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดที่สามารถสัมผัส“ความจริงอันปรากฏจริง”ให้เราพิสูจน์ได้ทั้ง ๒ ภาวะ ทั้งในความเป็น“โลก” และทั้งในความเป็น“อัตตา” ในเอกภพมหาจักรวาล เท่าที่มนุษย์จะพึงสามารถหยั่งถึงได้

(๖๕๙) “อเทวนิยม” สัมผัสความจริงของเทฺว ๒ ย่อมแจ่ม

กระจ่างทะลุในนอกแห่งอัตตา!

ซึ่ง“อเทฺวนิยม”หรือชาวพุทธมีทฤษฎีเรียนรู้ด้วยการ“สัมผัสความจริงอันปรากฏจริง”ของ“ภาวะ ๒”คือ ความเป็น“เทฺว”ที่เปิดเผยหมดเกลี้ยง

แม้“โลก”แม้“อัตตา”นั้นจะเป็น“เทฺว”ยิ่งเล็กยิ่งใหญ่ขนาด“พระเจ้า”ที่สูงส่งเลิศยอดแค่ไหนก็“สัมผัส”ได้หมดสิ้น

เปิดเผยโจ่งแจ้ง สะอาดสว่าง“โลก” แจ่มกระจ่างทะลุในนอก“อัตตา”

ศาสนาพุทธจึง“ไม่มีความลึกลับ(อรหัง)”ใดๆเลย

ส่วน“เทฺวนิยม”หรือลัทธิยังนับถือ“พระเจ้า”นั้นหมดสิทธิ์ที่จะได้เรียนรู้“ความจริงตามความเป็นจริง”อัน“สัมผัส”กันโต้งๆชัดๆ

(๖๖๐) นินทา “พระเจ้า” สักเล็กน้อย!

เพราะ“พระเจ้า”สัมผัสไม่ได้ ยัง“ลึกลับ”อยู่ “พระเจ้า”ยังจมงมอยู่กับ“สุขนิยม”ของตนเอง ซึ่งต้องมี“ทุกขนิยม”อยู่ด้วย

เพราะ“สุข-ทุกข์”เป็น“เทฺว”เป็น“ภาวะคู่”

แถมพระเจ้าอยู่ไหนก็ไม่มีใครรู้

ความเป็น“พระเจ้า”ของศาสนา“เทฺวนิยม”นั้น“สัมผัส”ไม่ได้ด้วยอะไรทั้งนั้น โดยเฉพาะด้วย“ทวารทั้ง ๕”แม้แต่“ทวารที่ ๖”ของคนในโลกก็“สัมผัส”ไม่ได้

มีแต่“จินตนาการ”เอา ของใครของมัน

จะเป็น“อย่างไร แบบไหน ก็ของใครของมัน ไม่มีใครล่วงรู้ใน“ภาวะ”ที่“ลึกลับ(รหะ,รโห)”ตลอดกาลนิรันดร

ที่ไม่เคยมีใคร“รู้จริง”ได้ด้วยการสัมผัสทางทวาร ๕ ของคนในโลกเลย แม้แค่ “รู้จัก”ก็ไม่มีแล้ว

ดังนั้น การ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ก็ไม่ต้องพูดถึง

ยิ่ง“รู้จริง”นั้นปิดประตูสนิทสุดไปเลย เพราะต่างก็“ลึกลับ”!

(๖๖๑) “พระเจ้า” เป็นแต่ “อุปาทานหมู่” ที่สมมติแล้ว ถือเป็น “สัจจะ”!

“พระเจ้า”จึงเป็นแค่“อุปาทานหมู่(สัมโภคกาย)”ชนิดหนึ่ง ของคนแต่ละหมู่ ที่ต่างก็“สมมุติ”ขึ้นมานับถือบูชากันของตนในตนแต่ละคนว่าเป็น“สัจจะ”เอาเอง

และต่างก็หลงร่วมกันว่า“เป็นสิ่งเดียวกันตรงกัน” แต่แท้จริงแล้วต่างก็“เนรมิตเอาเองของใครของมัน(นิรมานกาย)ในจิตตน”

ซึ่งทุกคนแต่ละคนต่างก็ไม่มีใครเห็นภาวะนั้นของใครกันเลย (อทิสสมานกาย)

(๖๖๒) สมมติใครสมมติมัน แต่ก็หลงตัวเป็นหนึ่งเดียวที่แสนลึกลับ!

เพราะใน“จินตนาการ”ของใครก็อยู่ในจิตตนเอง เปิดเผยออกมา“สัมผัส”รู้ร่วมกันด้วยกันกับผู้อื่นนับตั้งแต่“๒ คน”ขึ้นไปก็ไม่ได้

มัน“ลึกลับ”ถึงขนาดที่“เทฺวนิยม”ด้วยกันก็ยังไม่สามารถเข้าถึง“ปรมัตถธรรม”ที่เป็น“นิโรธ”หรือ“นิพพาน”ใน“อาริยสัจ ๔” ที่เป็น“สัจจะมี ๑ เดียว”ได้เลย

ต่างคนต่างมี“สมมุติธรรม”ในแต่ละของตนๆไป ไม่มีใครสามารถ“เข้าถึง“สัจจะที่เป็น ๑ เดียว”คือ“นิพพาน”หรือ“นิโรธ”อันนับว่าเป็น“สัจจะ ๑ เดียว”นี้ได้

“พระเจ้า”ของ“เทฺวนิยม”ลึกลับอยู่เช่นนี้นิรันดร

“พระธรรม”ของ“พระเจ้า”ก็เป็น“คำสั่ง(command)”แท้ๆ ที่มีลักษณะบงการ

(๖๖๓) พระเจ้าของพุทธไม่ลึกลับ สะสมบารมีเทียบเท่าได้!

“พระพุทธ”หรือ“พระเจ้า”ของศาสนาพุทธนั้นไม่ลึกลับ จึงเป็น“พระพุทธเจ้า”ผู้เป็น“เจ้าของพระธรรม(ธรรมสามี)”ที่เปิดเผย

และคนใดก็ตามผู้สามารถจริง ก็สามารถสะสมบารมีให้มี“พระธรรม”เท่าเทียมกับ“พระพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ได้

แม้แต่“พระธรรม”ที่เป็น“คำสอน”แบบพุทธ ก็มีนัยสำคัญเพราะเป็น“คำสอน(doctrine)”ที่ไม่ใช่“คำสั่ง(command)”หรือบงการ

ซึ่งแตกต่างยิ่งจาก“พระธรรม”ที่เป็น“คำสั่ง(อาชญา)”ของ“พระเจ้า”อย่างมีนัยสำคัญ หลายนัยลึกล้ำนัก

(๖๖๔) พระธรรมของพระเจ้าบังคับให้ก้มหน้า เชื่อถือเชื่อฟัง เดินตามอย่าวัดรอยเท้า!

เช่น “พระธรรม”ของ“พระเจ้า” เข้าขั้น“บังคับ-กดขี่” ห้ามแย้ง ห้ามวิจัยวิจารณ์เป็นอันขาด ให้ก้มหน้า“เชื่อ”แล้วรับคำสั่งแต่ถ่ายเดียว

“คำสั่งพระเจ้า”เป็นคำบงการ(command)ที่เผด็จการ(dictator-

ship)สัมบูรณ์แบบ!

คนหรือมนุษย์ไม่สามารถชื่อว่า เป็น“เจ้าของพระธรรม (ธรรมสามี)”ที่เป็น“ความรู้-ความจริง”สูงสุดนี้ได้

“สิทธิ”นี้เป็นของ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียว!

มนุษย์ทุกคนถูกพระเจ้า“ริบ”ความอิสระไปหมดสิ้น มนุษย์หมดสิทธิ์ทำตนเป็น“พระเจ้า”ได้ ใครก็ไม่บังอาจมี“ความรู้เท่าพระเจ้า” ไม่มีใครสามารถ“พบความจริงสูงสุด”ได้เท่าพระเจ้า

“ความรู้-ความจริง”นั้น“พระเจ้า”สูงสุดแต่ผู้เดียว ไม่มีมนุษย์ใดมีสิทธิ์ที่จะเข้าถึง“ความรู้-ความจริง”ดัง“พระเจ้า”ได้

แต่“ความรู้-ความจริง”ของศาสนาพุทธ มนุษย์ผู้อุตสาหะพากเพียรปฏิบัติตนเองสามารถเข้าถึง“ความรู้-ความจริง”ได้เท่ากันกับ“พระพุทธเจ้า”ที่ทรงพิสูจน์มาแล้วทุกพระองค์

โดยเฉพาะ“ความรู้-ความจริง”วิเศษสุดคือ“นิพพาน”

(๖๖๕) นิพพานคือหนึ่งเดียวในมหาเอกภพที่พึงมีพึงได้ พิสูจน์ได้ในระหว่างมนุษย์ด้วยกัน!

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า“นิพพาน”นี้แหละเป็น“สัจจะ ๑ เดียวเท่านั้นในโลก”

นอกจากนี้ ไม่มีอะไรเป็น“สัจจะ”ยิ่งใหญ่ที่ชื่อว่า“๑ เดียว” เท่าเทียม“นิพพาน”อีกแล้ว

ดังนั้น “ความจริง-ความรู้”ที่เป็น“นิพพาน”นี้ จึงเป็น“๑ เดียวเดี่ยวๆ แท้ๆ”ที่มนุษย์ในมหาเอกภพพึงมีได้เป็นได้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๑๙ ถึง ๕๙๙)

"สัจจะ"ของพุทธจึงหมายถึง "ภาวะที่สัมผัสได้ พิสูจน์ได้"ยืนยันกันได้ในโลกมนุษย์ กับมนุษย์ด้วยกัน

นอกจาก"นิพพาน"นี้แล้ว แย้งกันเป็น"๒"ทั้งนั้น และต่างก็ยืนยันของตนเองว่า "ตนถูกต้อง ตนเป็นสัจจะ"ทั้งนั้น

"นิพพาน"จึงเป็น"๑ เดียวจริงๆ"

และ"ความรู้-ความจริง"หนึ่งเดียวนี้ถ้าผู้ใดได้"ความรู้-ความจริง"ดังเดียวกัน(อัญญัตระ)

ผู้ที่ปฏิบัติตนเองกระทั่ง"บรรลุ'อาริยสัจ ๔'ได้ดังเดียวกันกับที่ทุกคนเข้าถึงได้มาแล้วในโลก(อัญญัตตระ สัญญายะ นิจจานิโลเก)

ก็จะบรรลุ"สัจจะมี ๑ เดียว"อันเป็น"นิพพาน"นี้ได้จริงดั่งเดียวกันทุกคน

(๖๖๖) นิพพานคือหนึ่งเดียวได้จริง มีจริง ไม่เห็นแย้ง ไม่เห็นต่าง!

ใน"ความมี"ทั้งหลายที่ชื่อว่า"มี"เป็น"สัจจะ"ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจึงมี"๑ เดียว"นี้กันทั้งหมดทั้งสิ้น สำหรับผู้บรรลุ"ความจริง"นี้ได้จริงด้วยกัน จะไม่มีใครแย้ง ไม่มีใครเห็นต่างเป็น"๒"เด็ดขาด

"นิพพาน"จึงชื่อว่า"มี ๑ เดียว" เป็นเอกที่สุด ที่พิสูจน์ได้ไม่ลึกลับ จึงชื่อว่าเป็น"สัจจะมี ๑ เดียว"ไม่มีอะไรเทียบได้จริง

ถ้าเรียกว่า "สัจจะ"หรือจะเรียกว่า"พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"เป็น"๑ เดียว" อันมี"ธาตุรู้"หรือมีความเป็น"วิญญาณ" ซึ่ง"พระเจ้า"ก็คือ "วิญญาณ" ที่นับว่าเป็น"ความรู้-ความจริงสูงสุด ๑ เดียว"ในภาวะที่"มีจริง"ที่สุดใน"ความมีจริง"กันแล้วละก็

ความเป็น"๑ เดียว"นี้ของพุทธ ซึ่งเป็น"อเทฺวนิยม"จึงยืนยัน

ความเด็ดขาดของ“พระธรรม”ว่า “เป็น ๑ เดียว”ให้คนพิสูจน์ได้

(๖๖๗) เนื้อหาของพระธรรมมิได้อวด มิได้ข่ม แต่เป็นจริงตามที่เป็นจริง!

ไม่ได้ยืนยันอำนาจเด็ดขาดของ“ตัวตน”บุคคลใด หรือไม่ได้ยืนยันความเป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ใด

แม้แต่ของพระพุทธเจ้า ไม่ได้“อวดอำนาจของตน”ข่มใคร แต่เป็นเรื่องของ“พระธรรม”ตามที่เป็นจริง

“พระธรรม”หรือ“ความรู้-ความจริงสูงสุด”ที่อยู่ในความเป็น“วิญญาณ”ทั้งหลายทั้งหมด ที่สุดถึงขั้น“พระเจ้า”ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดปานใด

คนทุกคนจึงมีสิทธิ์ที่จะบรรลุเข้าถึง“ความรู้-ความจริงสูงสุด”ได้ หากสามารถศึกษาฝึกฝนปฏิบัติให้บรรลุได้จริง

ไม่มี“ความลึกลับ” เหมือน“พระเจ้า”เลย!

(๖๖๘) สัปปุริสธรรม ๗ มหาปเทส ๔ เปรียบเทียบภาวะคู่ให้ได้เสมอๆ!

เพราะศาสนาพุทธมี“สัปปุริสธรรม ๗” มี“มหาปเทส ๔”ที่ให้ใช้หลักเปรียบเทียบด้วย“ภาวะคู่”ของความเป็น“เทฺว”ไปเสมอไม่ว่า“เทฺว”นั้นจะยิ่งใหญ่สุดๆเท่า“พระเจ้า”ก็ตาม

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ภาวะ ๒”ของทุกสรรพสิ่งได้จริงให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และสามารถบรรลุถึง“นิพพาน”เป็นที่สุดดั่งเดียวกันได้แท้

แต่ "เทฺวนิยม" ไม่มี "ความรู้-ความจริง" ที่จะสัมผัสบรรลุความเป็น "เทฺว" ได้แม้จะเป็น "เทฺว" ยิ่งใหญ่สูงสุดเหมือนศาสนาพุทธ "เทฺวนิยม" ไม่มี "สัปปุริสธรรม ๗" ไม่มี "มหาปเทส ๔" ชัดเจน

"เทฺวนิยม" ไม่ให้อิสระสัมบูรณ์สุดดังที่พุทธมี "กาลามสูตร" มี "นานาสังวาส" ยืนยันไว้ชัดๆ และปฏิบัติกันอย่างเสรี เป็นต้น

"พระธรรม" ของ "เทฺวนิยม" คนต้องอยู่ใต้ "คำสั่ง(command)" ของ "พระเจ้า" แต่ "๑ เดียว" ใครคนใดไม่มีสิทธิ์สามารถมีได้เท่าเทียม แม้แค่จะวิจัยวิจารณ์ หรือจะแย้งบ้างก็ห้าม ไม่ให้ใครทำเด็ดขาด

(๖๖๙) "พระธรรม" เป็นคำบอกกลางๆ ไม่บังคับต้องเชื่อ ไม่ให้อ้อนวอนร้องขอ ใครอยากได้ต้องทำเอง!

ส่วน "พระธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" นั้น เป็น "คำสอน(doctrine)" เป็น "คำบอก" ถึงสัจจะกลางๆ ใครจะเชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ จะแย้งจะวิจัยวิจารณ์ก็ได้

เพราะเป็น "สิทธิอิสระเสรี" ของคนแต่ละคน

ศาสนาพุทธนั้นอย่าว่าแต่ "บังคับให้เชื่อ" เลย แม้แต่ "พระธรรม" ของ "พระพุทธเจ้า" ก็ไม่ให้หลงว่า "ศักดิ์สิทธิ์" หลงว่า "ขลัง"

จึงไม่ให้มี "การอ้อนวอน-ร้องขอ" ความศักดิ์สิทธิ์จาก "พระพุทธเจ้า" จาก "พระธรรม"

ใครอยากได้ "ทำเอง" ได้เอง

ทุกคนต้องเรียนรู้ และฝึกฝนปฏิบัติเอาเอง พระพุทธเจ้า-พระธรรมไม่ใช่ "คำสั่ง" และไม่ใช้ "คำสั่ง" ไม่ใช้ "อำนาจ" ที่จะไปบังคับใครให้ "เชื่อ" ตาม "คำสั่ง"

ศาสนาพุทธไม่ใช้“คำสอน”เป็น“คำสั่ง”หรือ“คำบงการ”

(๖๗๐) “พระธรรม” เน้น “หลักธรรม” มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ติดตัวตลอดไป!

มีแต่สอนให้ศึกษาปฏิบัติพิสูจน์ว่า “กรรม”เป็นของของตน“กรรมมีวิบาก”ในตัวมันเอง

ตน“ทำ”ผลกรรมก็เป็นของของตนเอง

ตนต้องรับมรดกกรรมวิบากของตนเอง ตนไม่ได้ทำก็ไม่ใช่ของตน เอามายัดเยียดให้กันก็ไม่ได้

“กรรม”ของตนพาตนเป็นพาตนไปตามกรรมที่ตนเองทำเองทั้งสิ้น

“กรรม”สั่งสมเป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของตนเอง

“ที่พึ่ง”ของตนแท้ๆ คือ“กรรม” ไม่มี“ที่พึ่งอื่น”จริงจังได้ เด็ดขาดเท่ากับ“พึ่งตนอง”

“กรรม”เป็นตัวจัดการเรา ให้เราเป็นไปตามสัจจะความจริงที่เราทำเองแท้ๆ อย่าให้ใครมาสั่งมาจัดการ“วิญญาณ”ของเรา

“พุทธ”ไม่มี God หรือ“พระเจ้า”เป็นผู้มาสั่งจัดการเราได้

พุทธมี“กรรม”ของตนเอง เป็นผู้สั่งจัดการเราเอง

(๖๗๑) ไม่ให้เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออำนาจพิเศษใดๆ แต่สอนให้ใช้วิจารณญาณ!

ศาสนาพุทธไม่ให้“เชื่อ”สิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือ“เชื่อ”อำนาจวิเศษใดๆ ที่ไม่ได้พิสูจน์ด้วยตนเอง ทรงสอนให้ใช้“วิจารณญาณ”

เต็มที่ และเอาตนมาพิสูจน์ด้วยตนเอง(สันทิฏฐิโก) ให้พยายามทำความเข้าใจไปทีละขั้นๆ เป็นลำดับๆ

เมื่อเราได้รับฟังแล้ว พิจารณาแล้ว เห็นดี ก็ปฏิบัติพิสูจน์ จนเกิดผลจึงค่อย"เชื่อ"ตามผลที่เราได้เองนั้นๆ มิได้"เชื่อ"ผู้อื่นผู้ใด

ความเชื่อจึงมีลำดับเจริญเป็น"ศรัทธินทรีย์"ที่มีกำลังแห่ง"ความเชื่อ"เพิ่มขึ้นๆไปตามลำดับๆ

สุดท้ายจึงจะเป็น"ศรัทธาพละ"อันเป็นความเชื่อสูงสุดจนมีกำลังแห่งความเชื่อเต็มสัมบูรณ์

อย่ารีบลัดตัดตอน มันจะไม่บริบูรณ์ใน"ความเป็นลำดับ"

(๖๗๒) มีลำดับขั้นตอนอันเกิดผลจากการปฏิบัติและให้ทำซ้ำเพื่อความตั้งมั่นอันสมบูรณ์!

ซึ่ง"ความเป็นลำดับ"นี้สำคัญมาก ถึงขั้นวิเศษเป็น"อัศจรรย์"ทีเดียว(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราทสูตร)

มีหน่วย มีองค์ประกอบมีปฏิสัมพันธ์ มีการสังขาร-การสังเคราะห์กันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

เมื่อเกิดผลจากการปฏิบัตินั้น ก็ยังให้ทำซ้ำตามที่ทำได้นั้นให้มากๆ(อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง) เพื่อรักษาผลให้สั่งสมผลเป็น"ความตั้งมั่นของจิต(สมาธิ)" กระทั่งเป็น"จิตตั้งมั่นแล้วสัมบูรณ์ (สมาหิโต)"

"สมาธิ"แปลว่า"ความตั้งมั่นของจิต" ซึ่งของศาสนาหรือลัทธิเดียรถีย์อื่นๆแม้ในชาวพุทธที่ยังมิจฉาทิฏฐิไป"หลับตา"ปฏิบัติกันอยู่แบบ"สมาธิโลกีย์"ทั้งหลายนั้น

มันก็มี"สมาธิ"คนละแบบ มันคนละเรื่องเลยกับของพุทธที่

เรียกว่า “สัมมาสมาธิ”หรือ“สมาหิต”

(๖๗๓) สัมมาสมาธิ สัมมาปฏิบัติ สัมมาปฏิเวธ

“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้าจึงไม่ใช่“สมาธิ”ที่คนปุถุชนทั้งหลายจะมีกันได้ง่ายๆ ผู้จะมี“สมาธิ”ของพุทธต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็น“ปริยัติ”ก่อน

เช่น เข้าใจว่า สมาธิของพุทธนั้นจะไม่ใช่“สมาธิ”ที่หลับตาปฏิบัติกันง่ายๆแบบนั้นเป็นอันขาด เป็นต้น

แล้วจึงจะปฏิบัติได้เป็น“สัมมาปฏิบัติ”กันจนถ้วนรอบจริงถึงขั้นเป็น“สัมมาปฏิเวธ”ได้แท้

จิตสะอาดจากกิเลสจึงจะสั่งสมตกผลึกลงเป็น“จิตตั้งมั่น”เรียกว่า “สมาหิต = อัน..ตั้งไว้ด้วยดีแล้ว,ตั้งมั่นแล้ว”

ซึ่งมันเป็น“จิตตั้งมั่น”ชนิดที่เป็นไปตามกระบวนการของ“เจโตปริยญาณ ๑๖”หรือตาม“ญาณ ๑๖”กันจริงๆ

มันจึงไม่ใช่“สมาธิ”ที่ตื้นๆง่ายๆแบบที่“หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ดาษดื่น แต่มันต้องเป็นไปตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ต่างหาก

(๖๗๔) ปฏิบัติ “หลับตา” ทำให้ขั้นตอนหลักธรรมผิดพลาดไปหมด!

“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันผิดไปตั้งแต่ไม่มี“ศีล”เข้ามาเกี่ยวข้องในการปฏิบัติแล้ว ยิ่ง“อปัณณกปฏิปทา ๓”ยิ่งชี้ชัดว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่ใช่ศาสนาพุทธแน่ยิ่งกว่าแน่

ดังนั้น “หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มี“สัทธรรม ๗” ไม่มี“ฌาน”ของ

ศาสนาพุทธ มีแต่"ฌาน"ที่เป็น"โลกียะ"ดื่นดาษทั่วไป

"หลับตา"ปฏิบัติ จะไม่ได้"ฌาน"ที่เป็น"ฌานโลกุตระ"อันเป็นแบบพุทธ ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ"ศีล-อปัณณกปฏิปทา ๓-สัทธรรม ๗-ฌาน ๔-วิชชา ๘"ที่เป็น"วิชชาจรณสัมปันโน"เด็ดขาด

จะได้ก็แต่"ฌาน"ที่เป็น"ฌานโลกียะ"แบบเดียรถีย์เท่านั้น จึงไม่มีทางบรรลุมรรคผลของศาสนาพุทธตลอดกาลนาน

"หลับตา"ปฏิบัติมีแต่ "อรหันต์เก๊" พากันออกนอกรีต

หยุดหลงผิด เลิกหลงทางกันเสียทีเถิด ชาวพุทธเอ๋ย!!!

(๖๗๕) สมาธิลืมตา (จรณะ๑๕ วิชชา๘) ย่อมแตกต่างไปจากสมาธิหลับตากันคนละทิศคนละทาง!

"ฌาน"ของพุทธที่"สัมมาทิฏฐิ"นั้น มันเกิดจากการปฏิบัติ "จรณะ ๑๕ วิชชา ๘" มันคนละเรื่องกับการปฏิบัติที่หลงผิดว่าปฏิบัติ"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"ด้วยการ"หลับตา"

แล้วสะกดจิตกันเข้าไปได้จนกระทั่งผลเป็น"สมถะ"นั้น มันคนละโลกจริงๆ

ขอยืนยันสุดๆว่า "สมาธิ"ของพุทธซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"นั้น ไม่ใช่"สมาธิ"เกิดจากการ"หลับตา"แน่ๆ

"สมาธิ"ของพุทธเป็นโลกุตระ ไม่ใช่แบบ"สมาธิ"ตื้นๆที่เขา"หลับตา"ปฏิบัติตามเดียรถีย์ ที่พากันทำกันดาษดื่นนั้นเลย

และยิ่งหนีเข้าป่าแถมเข้าไปอีก ก็ยิ่งออกนอกพุทธศาสนาไป"ไกลจากวิเวก" เป็นผู้"ข้องอยู่ในถ้ำ-ยิ่งหยั่งลงในที่หลง"หนักหนาสาหัสไปใหญ่เลย (พระไตรปิฎก เล่ม๒๙ ข้อ๓๐-๖๙) เพราะ"มิจฉา

ทิฏฐิ” หลงทิศหลงทางปฏิบัติกันจนจะกู่ให้กลับไม่ได้แล้ว

(๖๗๖) สมาธิพุทธแทรกซึมอยู่ในชีวิต ทำมาหากินประจำวันนี่แหละ!

“สมาธิ”ของพุทธนั้น“ลืมตา”ปฏิบัติ แม้จะนับว่าถึงขั้น“สมาธิ”แล้ว(สมาหิต)ก็“ลืมตา”อยู่ในชีวิตสามัญนั้นแหละ

เป็นคนตื่นๆ อยู่กับชีวิตที่คิดนึกตรึกตรอง-พูดจา-ทำงานทำการทั้งหลาย-ทำมาหากินเลี้ยงชีพธรรมดาๆนี่เอง

ก็ปฏิบัติ“สมาธิ” ซึ่งเจริญพัฒนา“สมาธิโลกุตระ”ไปตลอดเวลา

ไม่ใช่ทำ“สมาธิ”เพียงสะกดจิตหรือนึกคิดเอา แค่แต่ละครั้งคราว แต่ละเวลาที่กำหนดว่าทำ“สมาธิ”เท่านั้น

ไม่ต้องหลบหนีเข้าป่าหรือซอกซอนแสวงหาสถานที่นั่งทำสมาธิโดยเฉพาะ จุมปุ๊กอยู่กับที่ แต่ทำ“สมาธิ”อยู่ได้ตลอดเวลา

ทั้งในขณะทำ“อาชีพ”อยู่ก็มีความพยายามพัฒนาตนให้เจริญ

“สมาธิ”ไปกับการอาชีพให้เจริญก้าวหน้าเป็น“สัมมา-อาชีพ”ยิ่งๆขึ้น จนพ้น“มิจฉาชีพ ๕” พร้อมกับจิตของเราก็พัฒนาขึ้นๆๆๆเป็น“สมาธิ”หรือมี“จิตตั้งมั่น”

คือ อย่าให้จิตตัวเองคิดดำริผิดเผลอไผลตกสู่“มิจฉาชีพ”ต่ำลง แต่ให้พัฒนาเจริญขึ้นๆ กระทั่งสามารถทำได้สูงสุด

“พ้นมิจฉาชีพข้อที่ ๕” ที่ชื่อว่า พ้น“ลาเภนะ ลาภัง นิชิคิงสนตา”

คือทำงานหรือทำ“อาชีพ”โดยไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยน ทำงาน

ฟรีจริงๆ

ไม่รับลาภ,ยศ,สรรเสริญใดๆเป็นการตอบแทนเลย

ดำเนินชีวิตทำงานไปกับสังคมนั้นอย่างเป็นอยู่สุขสบาย

การทำ“สมาธิ”ของศาสนาพุทธจึงไม่ใช่“หลับตา”สะกดจิตแบบชาวโลกทั่วไปทั้งหลายที่เป็น“สมาธิ”ของโลกีย์เขาทำกัน

(๖๗๗) “สัมมาอาชีพ” พัฒนาจนพ้น “มิจฉาชีพ ๕” กันเลย!

แต่เป็นการทำ“สมาธิ”อยู่ในขณะที่ทำงาน“อาชีพ”ของตนไปตามปกตินั้นแหละ ทำการงานเลี้ยงชีพไปก็ปฏิบัติ“จิตตนเอง”ไปให้พ้น“มิจฉาชีพ ๕”

โดยปฏิบัติ“ไตรสิกขา”หรือปฏิบัติตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” จิตก็จะเจริญ“สมาธิ”ไป พร้อมกันพาให้เกิด“สัมมาอาชีพ”พัฒนาพ้น“มิจฉาชีพ ๕”

“มิจฉาชีพ ๕”นั้น ขั้นต่ำสุดก็เริ่มตั้งแต่“มิจฉาชีพ”ขั้น“กุหนา-ลปนา”

โดยมี“ศีล ๕”เป็นหลักเบื้องต้นทำตนให้บรรลุหลุดพ้น“มิจฉาชีพ ๒ ข้อแรก”นี้ให้ได้ก่อน ไปตามลำดับ

ผู้ปฏิบัติก็จะเจริญด้วย“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิมุติ” เกิด“ฌาน” เกิด“บุญ” เกิด“นิพพาน”กันเป็นขั้นเป็นตอนอย่างน่าอัศจรรย์

ผู้ปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อย่างสัมมาทิฏฐิก็จะเจริญ“ไตรสิกขา”พัฒนาสู่นิพพานกันได้สำเร็จจริง

(๖๗๘) อาตมาฝึกมาแล้วทั้ง ๒ แบบ ลองเปิดใจฟังดูบ้าง อย่าด่วนต้าน!

"ฌาน"ก็ดี "สมาธิ"ก็ดี ที่เป็นของพระพุทธเจ้าจะไม่ใช่ "หลับตา"ปฏิบัติเลย อาตมาได้ฝึกฝนมาทั้ง ๒ แบบแล้ว

ผู้ที่ได้ยินได้ฟังคำสาธยายของอาตมาก็มี"ปรโตโฆสะ"ดูบ้างปะไร

แม้จะเป็นเสียงนกเสียงกาจากอาตมาผู้ไม่มีตำแหน่งยศเกียรติ

จะได้มี"โยนิโส มนสิการ"ที่แตกต่างกัน

จากที่ท่านปฏิบัติอยู่เดิม ก็จะมีอื่นที่แตกต่าง เพิ่มมาเป็น "ตัวเลือก" ไม่ดีหรือ?

อย่าเอาแต่"ของตน"จนเที่ยงแท้อยู่เป็นการยึดมั่นถือมั่นนัก

ไม่เช่นนั้น ก็จะได้แต่"หลับตา"ปฏิบัติ มันก็จะมีแต่หลบๆ อยู่แต่ภายใน"ภวังค์"ที่มีแต่"มืดๆดำๆ"อย่างนั้นแหละ มันไม่มี "ชาคริยา(ความตื่น)"กันอยู่ตลอดกาลเท่านั้นเอง

(๖๗๙) ชาคริยาฯ ความตื่นรู้ ทุกประตูทวาร!

"ชาคริยา"คือ "ความตื่นขึ้นมารู้ให้ครบทุกอายตนะ-ทุกประตูทวาร ๕-ทวาร ๖"

ให้พากเพียรเปิดทวารให้ตื่นเต็ม เรียกว่า"ชาคริยานุโยคะ"

ซึ่งมันตรงกันข้ามกับ"ความพากเพียรหลับหลบหนีไปจากความรับรู้ทางทวารทั้ง ๕ ทั้ง ๖" คนละแบบเลย

"หลับตา"ปฏิบัตินั้น ขอยืนยันเด็ดขาดว่า ไม่ต้องไปกังวล

เลย แม้จะ“หลับตา”ก็ทำสมาธิได้ด้วย...แต่ผิดทาง!

ขอให้“ลืมตา”ปฏิบัติทำตามแบบพระพุทธเจ้าทรงสอน ให้สัมมาทิฏฐิ ตาม“พุทธคุณ ๙” โดยเฉพาะ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นี่แหละ

ปฏิบัติให้เกิดมรรคผลเถิด

นี่คือ หลักปฏิบัติของพุทธแท้ทั้งหมดทั้งสิ้น มันอยู่ใน“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นี้ครบถ้วน

ถ้าได้“มรรคผลสัมบูรณ์แล้ว”จะ“หลับตา”ปฏิบัติหรือจะ “ลืมตา”ปฏิบัติ มันก็ได้“สัมมาปฏิเวธ”ด้วยกันหมดแล้วทั้งนั้น

(๖๘๐) ปฏิบัติแล้วยิ่งหลงข้องอยู่ในถ้ำ อยู่ในป่าเขาก็ยิ่งหลง!

ส่วนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”นั้นมียืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๐ มันคือ ผู้“ข้องอยู่ในถ้ำ-ยิ่งหยั่งลงในที่หลง” มันยิ่งไกลวิเวก ซึ่งมันหลงผิดอย่างสลับซับซ้อนหนาแน่นยิ่งจริงๆ!

เพราะ“กามทั้งหลายในโลก ไม่ใช่เป็นของนรชนละได้โดยง่าย”

หากไป“หลับตา”ปฏิบัติมันก็เท่ากับ“ข้ามความเป็นกาม” ไปเสียแล้ว มันก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาม” ก็จะ “เสพติดกามกัน”ไปตลอดตามที่ท่านผู้หลงผิดเป็นกันอยู่

เหมือนดังมหาบัว ญาณสัมปันโน และหมู่พวกที่พากัน “หลับตา”ปฏิบัติกันนั้นแหละ ที่“หลงผิด”กันจนเตลิดเปิดเปิง “หลับตา”ปฏิบัติแล้วก็หลงผิดว่าตนเองได้บรรลุสูงสุด

มันก็น่าสงสารเวทนาเป็นที่สุด ที่มืดบอดกันอยู่อย่าง งมงายเมื่อไม่เลิกได้ง่ายๆ มันก็เป็นบาปทับถมบาปหนักหนายิ่งๆขึ้น

(๖๘๑) บาปใหญ่ทวีคูณของผู้หลงผิดออกนอก "สัมมาทิฏฐิ"!

ผู้"หลงผิด"ออกนอก"สัมมาทิฏฐิ"ของพระพุทธเจ้าไปนั้นมันพากันหลงผิดเตลิดขยายผลบานปลายออกไปยิ่งหนักหนาสาหัส

เพราะนอกจากพาตนเอง"ผิด"แล้วมันยังลากจูงพาผู้อื่น"ผิด"ตกต่ำไปด้วย พอกพูน"บาป"กันหนักหน้ายิ่งขึ้นๆ

ไม่ว่า"กาม"ไม่ว่า"กาย" หาก"หลับตา"ปฏิบัตินั้นหมดสิทธิ์บรรลุธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแน่นอนจริงๆ!

มีแต่จะมาก"กาม" และไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"กาย"ไปยิ่งขึ้นๆ

แต่เขาก็บรรลุ"ผล"ได้ตามแบบของเขาของลัทธิโลกีย์นั้นๆไปตามปฏิภาคทวีเรื่อยๆ ซึ่งล้วนเป็น"มิจฉาผล"ทั้งสิ้น

ไม่ใช่"สัมมาผล"ตามแบบของพระพุทธเจ้าเลย มันต่างกันยิ่งๆ

"หลับตา"ออกสู่ป่าปฏิบัตินั้นมันตื้นๆง่ายๆ

มันไม่ครบครันด้วย"คัมภีรา-ทุทฺทสา-ทุรนุโพธา-สันตา-ปณีตา-อตักกาวจรา-นิปุณา-ปัณฑิตเวทนียา" ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๒๖ และข้ออื่นๆอีกมากมายหลายตอนอย่างชัดแจ้ง

(๖๘๒) ย้ำ! สมาธิพุทธหรือฌานแบบพุทธ ปฏิบัติตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน ขณะกินอยู่หลับนอน ขณะทำการทำงาน!

ขอย้ำ.. "สมาธิ"หรือ"ฌาน"ของพุทธนั้น เกิดและมีอยู่ในขณะเราทำงานอาชีพ(สัมมาอาชีวะ)นั่นแหละ

เกิดและมีอยู่ในขณะเราทำการทำงานต่างๆ(สัมมากัมมันตะ)นั่นแหละ

เกิดและมีอยู่ในขณะเราพูดจา(สัมมาวาจา)นั่นแหละ

เกิดและมีอยู่ในขณะเราคิดนึกตรึกตรองอยู่(สัมมาสังกัปปะ) นั่นแหละ ไม่ต้อง“หลับตา”ปฏิบัติกันเลย

แต่ต้องปฏิบัติตามหลัก“มรรคองค์ ๘”ที่มีทั้งปฏิบัติในขณะทำอาชีพอยู่ ทั้งทำการงานต่างๆอยู่ ทั้งพูดอยู่ ทั้งคิดนึกตรึกตรองอยู่ต่างหาก

จึงจะได้“สัมมาสมาธิ”ที่เกิดจาก“มรรค ๗ องค์” เป็น“อาริยะ” เป็น“โลกุตระ”

เชิญอ่านดู ตรวจสอบกันดีๆ ในมหาจัตตารีสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑

“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า เรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ได้จากในขณะปฏิบัติธรรมไปกับการทำ“อาชีพ-การทำการงาน-การพูด-การนึกคิดอยู่”

ที่พยายามทำให้ได้ ให้เป็น“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ”ให้ก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ

จึงยิ่งพากันตื่น(ชาคริยา) ยิ่งเจริญด้วยการรู้แจ้ง(พุทธ)ยิ่งๆขึ้น

เป็น“ฌานวิสัย”ที่เป็น“อจินไตย”แท้ๆ จึงเป็นเป็น“สมาธิ”ที่เป็น“พุทธวิสัย”โดยเฉพาะอันตรัสรู้โดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มิใช่“ฌาน”หรือมิใช่“สมาธิ”ที่รู้กันได้แบบสามัญดาษดื่น

(๖๘๓) ทุกขั้นตอนต้องปฏิบัติให้เต็มที่!

ผู้ปฏิบัติต้องมีความพยายามเต็ม(สัมมาวายามะ)

ต้องมีสติเต็ม(สัมมาสติ)

ผนึกกันทำงานช่วยกันเต็มที่ ให้เป็นผู้"ตื่นรู้(ชาคร)" รับรู้อยู่ทุกทวารทั้ง๖ ครบทั้ง"ภายนอก-ภายใน"

ไม่หลบ ไม่หลับ ไม่เลือน ไม่เลอะ ไม่หรี่ ไม่หนีไปจากความเป็นคนผู้"ตื่นรู้(ชาคร)"อยู่ทุกอย่างที่คนที่มีตาหูจมูกลิ้นกายใจทำงานสัมผัสรู้เป็นปกติธรรมดา

"ฌาน"ก็ดี"สมาธิ"ก็ดีของพุทธ จึงไม่ต้อง"หลับตา"ปฏิบัติที่ยิ่งพากันดิ่งถอยหลังเข้าไปหาความหลับ ความหลบ ความดำความมืดร้ายหนักยิ่งๆเลยจริงๆ

(๖๘๔) ปฏิบัติธรรมย่อมมีสภาพเปิดเผยสว่างแจ้งทุกขั้นตอน!

เพราะการปฏิบัติธรรมแบบพุทธนั้น ปฏิบัติในสภาพเปิดเผยสว่างแจ้งให้รู้ได้ด้วยกันไปทั่ว จึงปฏิบัติอยู่ในภาวะทั้งขณะทำงานอาชีพ ทั้งขณะทำการงานต่างๆ ทั้งขณะพูด ทั้งขณะตริตรึกนึกคิดบริบูรณ์ด้วย"ความพยายามพากเพียรตื่นรู้(ชาคริยานุโยคะ)"ให้ได้ในชีวะตื่นๆสว่างๆ ชีวะครบๆ

คือ เต็มอาชีพ ไม่ใช่ให้"หลับ"เข้าไปๆ

"อาชีพ"คือ การงานที่ทำเพื่อเลี้ยงชีวิตของตนและทำงานเลี้ยงผู้อื่นด้วย เท่าที่จะสามารถทำได้ ไม่ใช่หยุดงานแน่ๆ

"สัมมาฌาน-สัมมาสมาธิ"จึงตรงกันข้ามกับ"มิจฉาฌาน-มิจฉาสมาธิ"อยู่ชัดๆ เห็นๆ ด้วยประการอย่างนี้

ผู้ปฏิบัติจึงจะเกิด"สัมมาฌาน"เกิด"สัมมาสมาธิ"เจริญแข็ง-แรงมี"จิตตั้งมั่น"สู้กับอำนาจ"โลก"อยู่เหนือ"อำนาจโลก"ได้ดียิ่งชนิดที่ไม่ตกเป็น"ทาสโลกธรรม"มี"อิสระในตนเอง"บริบูรณ์

(๖๘๕) ระมัดระวังอย่าเลี้ยงชีพด้วยมิจฉาชีพ ๕!

เมื่อคนทำงานทำการเป็นปกติของคนที่ต้องทำงานเลี้ยงชีพ เป็นธรรมดาของสัตวโลก จึงต้องระวัง“สังวรสำรวม”

อย่าให้มันทุจริตเป็นการ“เลี้ยงชีพ”ด้วย“มิจฉาชีพ”ได้จริงๆ ชนิดที่อยู่ “เหนือโลก”

“มิจฉาชีพ”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ มี“๕ขั้น” ได้แก่...

๑.กุหนา ๒.ลปนา ๓.เนมิตตกตา ๔.นิปเปสิกตา ๕.ลาเภนะลาภัง นิชิคิงสนตา(พระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ข้อ ๒๗๕)

ทั้ง ๕ นี้คือ“มิจฉาชีพ”ทั้ง ๕ ชนิด ผู้“พ้นมิจฉาชีพ”ก็คือ ผู้หลุดพ้นไปตั้งแต่ขั้นต่ำสุดคือ

๑.‘กุหนา’เลวร้ายสุดๆ (เช่น เลวครบเครื่องทางกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)

๒.‘ลปนา’เลวรองลงมา(เช่น เลวทางวจีกรรม)

๓.‘เนมิตตกตา’ปฏิบัติตนให้เจริญขึ้นไปทีละขั้น (เช่น พ้นขั้นกาย-ขั้นวาจาแล้ว จะเหลือแต่เลวมโนกรรม)

๔.‘นิปเปสิกตา’ตนเองบริสุทธิ์ได้แล้ว ตนหลุดพ้นแล้ว แต่ยังไปรับใช้“คนผิดอื่นๆ”อยู่ ก็ยังถือว่ายังไม่พ้น“มิจฉาชีพ”แม้แค่ขั้นที่ ๔ นี้ ซึ่งก็ต้องพ้นขั้นที่ ๔ ให้ได้

แล้วจึงจะสูงขึ้นถึงขั้นที่ ๕ ไปปฏิบัติตนให้หลุดสำเร็จเป็นที่สุดท้ายได้

(๖๘๖) มิจฉาชีพขั้นที่ ๕ ทำงานไม่รับรายได้ ทำงานฟรี!

ซึ่ง“ขั้นที่ ๕”นี้มันถึงขั้นเป็นผู้มี“อาชีพ”ทำงานไม่รับรายได้

ตอบแทนมาให้ตนเลย

"ทำงานฟรี" แต่สามารถเลี้ยงชีพตน ร่วมกินร่วมใช้ไปในชีวิต

"เป็นส่วนกลาง(สาธารณะ)"กับหมู่มวลชุมชนเดียวกัน

ยังชีวิตดำเนินไปได้ด้วยดีนั้น มันไม่ธรรมดาจริงๆ

สังคมชุมชนแบบนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า"สาธารณโภคี"

"มิจฉาชีพ"ที่สูงสุดนั้นต้องพ้นขั้นที่ ๕ อันได้แก่ "ลาเภนะ ลาภัง นิชิคิงสนตา" จึงจะครบมิจฉาชีพทั้ง ๕ ขั้น

ผู้ไม่รับใช้คนผิดนั้นขั้นที่ ๔ แล้วจึงจะ"ทำงานไม่รับสิ่งตอบแทน"ขั้นที่ ๕ เป็นขั้นต่อไป คนผู้นี้จึงจะชื่อว่า เป็นผู้"หลุดพ้นมิจฉาอาชีพ"ได้จนครบถ้วนใน"มิจฉาชีพ"ทั้ง ๕ ขั้น

(๖๘๗) อาชีพต่ำสุด "กุหนา" เลวร้ายครบเครื่อง!

เริ่มตั้งแต่"อาชีพต่ำสุดๆ"อันเป็นการงานเลี้ยงชีพมีการประพฤติ"ทุจริตหยาบร้ายครบเครื่อง"ที่เรียกว่าขั้น"กุหนา"กันเลย

นั่นคือ การทำมาหากินเลี้ยงชีพ"ที่ชาญฉลาดเยี่ยมยอด" มีความเก่งทางทุจริตร้ายกาจซับซ้อนซ่อนเชิงได้แนบเนียนก็มี

หรือทุจริตได้อย่างหน้าด้านดื้อด้านก็มี ทั้งทาง"กายทุจริต-ทั้งวจีทุจริต-ทั้งมโนทุจริต"

และได้รับ"ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข"บำเรอใจสำเริงสำราญ

โดยมี"มโนทุจริต"เป็นประธานบงการอยู่อย่างเก่งยิ่งๆ

จึงเป็นทุจริตยอด ทั้งทาง "กาย"ก็เล่ห์ซับซ้อนซ่อนเชิงเก่ง ทาง "วาจา"ก็เล่ห์ซับซ้อนซ่อนเชิงเก่งทาง "ใจ" นั่นแหละฉลาดยอดบงการสุดเก่ง

ซึ่งเป็น“การทุจริตเลวร้ายกว่าขั้นใดๆสุดๆ”แท้ นั่นเอง

(๖๘๘) อาชีพต่ำรองลงมา “ลปนา” ชั่วทางกายกรรมเบาบาง แต่ไปหนักทาง “วจีกรรม”!

ต่ำรองลงมาก็คือ “อาชีพ”ที่มีการประพฤติขั้น“ลปนา” ซึ่งเป็นความไม่เจริญหรือยังชั่วอยู่

โดยชั่วเต็มรูป“กายกรรม”นั้นลดลงแล้ว

แต่ไปร้ายกาจมากหนักทาง“วจีกรรม”

ดังนั้น ถ้า“วจีกรรม”ยังทุจริต ตลบตะแลง เลวร้ายอยู่ เช่น ยังโกหกเลวทางวาจา

คือ “ลปนา”แปลว่า การกล่าว,การพูดที่“พูด”ชั่ว ก็สามารถทำทุจริตเลวร้ายหนักได้ซับซ้อนซ่อนเชิงอย่างอัจฉริยะทีเดียว

อาจจะร้ายกาจมากยิ่งกว่า“กุหนา”ก็ยังได้!

ก็ต้องหยุดชั่วช้า หยุดเลวทราม หยุดบาป ทาง“การพูด”ให้ได้บริบูรณ์ไปตามลำดับ กระทั่งสัมบูรณ์ไม่มี“มิจฉาวาจา ๔”

“มิจฉาวาจา ๔”ก็มีทุจริต ๔ การพูดโกหก พูดส่อเสียด พูดหยาบ หรือพูดเพ้อเจ้อ ก็ต้องหยุด“มิจฉาวาจา”เหล่านี้ด้วย

(๖๘๙) อาชีพต่ำรองลงมาอีก “เนมิตตกตา” เลิกทำชั่วแล้ว ทำแต่ความดี!

ต่อมาขั้น“เนมิตตกตา”ขั้นนี้ คือ ผู้แสวงหา

หากผู้ใดยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะยัง“เสี่ยงผิด-เสี่ยงถูก”สะเปะ-สะปะไปอยู่นั่นเอง

เป็น“ผู้ทำนายโชคชะตา(เนมิตตก)”ตนเอง ยังแสวงหา“สัมมา-ทิฏฐิ”อยู่

แต่ถ้ามี“สัมมาทิฏฐิ”ปฏิบัติตามลำดับของทฤษฎี“ไตรสิกขา” ก็จะบรรลุธรรมได้เป็นลำดับ ซึ่ง“ธรรม”ของพระพุทธเจ้านั้นจะมี“ความเป็นลำดับ”ลาด ลุ่ม เรียบ เหมือนฝั่งทะเล อย่างน่าอัศจรรย์ทีเดียว (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

แต่ถ้ายัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ก็จะยังสะเปะสะปะอยู่นั่นเอง

“เนมิตตกตา”จึงคือ ผู้พยายามปฏิบัติเลิกทำชั่วต่ำ-ทำแต่ดีให้ได้

ถ้าทำ“ดี”ก็ได้ดี เจริญไปตามขั้น“โลกียะ”ได้เสวย“กุศล” ชีวิตได้อาศัย“กุศล”

หากหมดฤทธิ์“กุศล”หรือยังทำ“อกุศล”อยู่อีกก็ตกต่ำลงได้อีก “วนเวียน”อยู่นั่นเอง

ไม่สามารถหยุด“การเวียนเกิด-เวียนตาย”อย่างเด็ดขาดลงได้สนิทถาวรยั่งยืนตลอดกาล

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาริยสัจ ๔”

จึงยังไม่“ดับเหตุแท้” นั่นคือ ยังดับ“กิเลส”ตัว“เหตุ”ไม่เป็น

จึงเจริญได้แต่แค่“โลกียธรรม”คือ“ได้ดี”

แต่ยัง“ดับเหตุอาริยสัจ”ไม่เป็น

(๖๙๐) “เนมิตตกตา” ยังมี “สุขนิยม” ยังไม่มีปัญญาหลุดพ้น!

ยังมี“สุขนิยม”อยู่นิรันดร ยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักทางไปสู่ “นิพพาน” ที่“ดับสุข-ดับทุกข์”ได้สิ้นสนิทใน“จิตวิญญาณ”ตนเอง

ที่สำคัญคือ ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอกุศลจิต”ที่เป็น“กิเลส” หรือ“ตัวบาป”คือ ผี มาร ซาตาน ก็“กำจัดผี มาร ซาตาน”ไม่ได้

จึงได้แค่“งดชั่ว-ทำดี”เท่านั้น ซึ่ง“ดีกับชั่ว”นี้ก็ยังคงเป็น “เทฺว”คือยังมี“ภาวะ ๒” ได้แก่ “สุขกับทุกข์”นี้เอง หมุนวนสลับเวียนอยู่นั่นแหละ

ขึ้น-ลง-ลง-ขึ้น ต่ำแล้วก็สูง สูงแล้วก็ต่ำ วนไปวนมาอยู่ไม่แน่นอน ไม่มี“จบสิ้นลงได้” จึงยังเป็น“เทฺวนิยม”อยู่นิรันดร

“เทฺวนิยม”หรือศาสนาที่“ตายแล้ว”ไปอยู่กับ“พระเจ้า”นั้น จะไม่สามารถรู้จัก“การเวียนตาย-เวียนเกิด(rebirth)”

(๖๙๑) อธิบาย “เทวนิยม” ซ้ำให้ละเอียดยิ่งๆขึ้น!

“เทฺวนิยม”จะยังไม่รู้จัก“การเกิด-การตาย”ที่หมุนเวียนเกิด-ตาย ; ตายเกิด” ไม่มีวันสิ้นสุด“การเกิด-การตาย”ลงได้อย่างเด็ดขาด

คนผู้นั้นยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ว่าคือ“ภาวะ ๒”จึง “อวิชชา”หลงผิดความเป็น“เทฺว”หรือหลงยึด“เทฺว”ว่า “เป็น ๑”ที่เที่ยงแท้นิรันดร

และยึดว่า“เทฺว”เป็นสิ่งสูงส่งห้ามผู้ใดวิจัยวิจารณ์ โดยเฉพาะ“เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่ที่เรียกว่า“พระเจ้า(God)” ห้ามแยกแยะแตะต้องเป็นอันขาด!

ชาว“เทฺวนิยม”จึงพากัน“อวิชชา”ในความเป็น“เทฺว”อยู่แท้

(๖๙๒) ชาวเทวนิยมปฏิบัติแค่ “ละชั่ว-ทำดี”!

ชาวเทฺวนิยมสอนกันแต่เพียงให้“ละชั่ว-ประพฤติดี” และ

ประพฤติปฏิบัติกันอยู่แค่"ละชั่ว-ทำดี"ให้ยิ่งๆ ให้คงทนถาวรยั่งยืน

ก็เป็นเรื่องโลกีย์สามัญธรรมดา ที่ศาสนาไหน แม้แต่ผู้มีความรู้ปกติโลกก็รู้ ก็ทำกันอยู่แล้ว นอกจากคนโง่ขั้นบ้าหรือวิปริตเท่านั้นที่ไม่พยายาม"ละชั่ว-ประพฤติดี(เท่าที่ตนสามารถ)"

จึงแน่นอนที่ศาสนาพุทธก็ต้องสอนให้"ละชั่ว-ประพฤติดี" อันเป็นขั้นโลกีย์กันให้ได้ก่อนอยู่แล้ว ไม่เห็นจะเป็นการศึกษาที่พิเศษไปกว่าสามัญสำนึกแต่อย่างใด

ที่ศาสนาพุทธมีพิเศษยิ่งกว่า"ละชั่ว-ทำดี"อันเป็น"ภาวะ ๒" ของโลกีย์นั้นก็คือ พุทธสอนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"เทฺว"คือ ภาวะ ๒

เห็นความแตกต่างของ"ศาสนาพุทธ"กับ"ศาสนาเทฺว-นิยม"ทั้งหลาย ที่สำคัญยิ่งใหญ่มั้ย?

ก็คือ เรื่อง"สุข"อันเป็น"ทุกขอาริยสัจ"นี่เอง ที่ยิ่งใหญ่

(๖๙๓) ชาวเทฺวนิยมวนเวียนหลงสุขหลงทุกข์ไม่จบไม่สิ้น!

"ภาวะ ๒"หรือ"เทฺว"คู่เอกสำคัญยิ่งใหญ่ที่"เทฺวนิยม"หลงยึดกันอยู่ ก็คือ "สุข"นี้เอง ที่คนผู้"อวิชชา"เสพติดและหลงยึดกันมาตลอดกาลนานของความเป็น"โลกียะ"

เพราะไม่มี"ปัญญา"จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"มายา"คือ "สุข-ทุกข์"นี่แหละที่เป็น"เทฺว" คือ "ภาวะ ๒"ยอดยิ่งใหญ่ครองโลก

พระพุทธเจ้าตรัสรู้"มายา"ยิ่งใหญ่นี้ แล้วนำมาเปิดเผยต่อมนุษยโลก ให้รู้ตาม และเรียนรู้พิสูจน์"ความจริง"กันได้จาก "ปรมัตถธรรม"อันเป็น"อภิธรรม"คือ"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"

(๖๙๔) แต่อเทฺวนิยม เรียนภาวะ ๒ ทำจิตในจิตแยกแยะกายในกาย เพื่อรู้จักรู้แจ้งใน "เวทนา"!

ซึ่งต้องเรียนรู้จากความเป็น"เทฺว"นี้เอง คือ "ภาวะ ๒ ของธรรม(เทฺว ธัมมา)"

และ"ฐาน"ที่จะใช้เรียนรู้แล้ว"กระทำ(กรรม)"กันได้จริงๆก็คือ"ทำจิตในจิต"นี้แหละ

โดยให้แยกแยะ"กายในกาย" เจาะลงไปที่"อาการของกายในกาย"

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ"เวทนา" ซึ่งเป็น"อาการของจิตในจิต"ทั้งหลาย

การเรียนรู้"เทฺว"คู่สำคัญคือ"สุข-ทุกข์"ก็จะเรียนรู้ได้จาก"เวทนา"ซึ่งเป็น"ความรู้สึก"เกิดอยู่ใน"จิต"ของคนทุกคน มันเป็น"อาการกิเลส"ที่มี"อาการต่างๆหลากหลาย"ของความเป็น"จิต"

(๖๙๕) การทำใจในใจ มีเจโตปริยญาณ ๑๖ ให้ฝึกฝน!

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแบ่งแยกแยะไว้ให้เรียนรู้จัดการ"ทำใจในใจ"ของตนให้บริสุทธิ์สูงสุดได้ เรียกว่า"เจโตปริยญาณ ๑๖"

"เจโตปริยญาณ ๑๖"ได้แก่ สราคะ สโทสะ สโมหะ วีตราคะ วีตโทสะ วีตโมหะ สังขิตฺตจิต วิกฺขิตฺตจิต มหัคตจิต อมหัคตจิต สอุตฺตรจิต อนุตฺตรจิต สมาหิตจิต อสมาหิตจิต วิมุตตจิต อวิมุตตจิต (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓)

(๖๙๖) โลกุตรธรรม ๓๗ มีอะไรบ้าง?

ผู้เรียนรู้"กาย-เวทนา-จิต-ธรรม"และได้เรียนรู้ลึกซึ้งซับซ้อนเข้าไปถึง"กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม"ก็จะได้เรียนกระบวนการ"สติปัฏฐาน ๔-สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔-อินทรีย์ ๕-พละ ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘"ครบ"โลกุตรธรรม ๓๗"

และก็ภาวะ"เวทนา"นี้เองคือ"ฐานแห่งการปฏิบัติ"ซึ่งเป็น"กรรมฐาน(ที่ตั้งแห่งการกระทำ)"ให้ผู้ปฏิบัติ"กระทำ"กันตรงนี้ จึงจะเกิดผลสูงสุดถึง"นิพพาน"

(๖๙๗) กรรมฐานของพุทธแท้ๆ เริ่มที่ "เวทนา"!

"เวทนา"นี้คือ "กรรมฐาน"แท้ของพุทธที่จะเกิด"วิปัสสนาญาณ(ฐานที่ทำให้เกิดความรู้แจ้งเห็นจริง)"ได้ จะมิใช่"กสิณ ๔๐"เด็ดขาด!

"กสิณ ๔๐"นั้น เป็น"กรรมฐาน"ที่เกิดได้แค่"สมถะ(ความสงบในภายในใจ)"เท่านั้น จะมิใช่การทำให้"กิเลสดับจนสงบ"แน่ๆ

จึงไม่มี"ฐาน"อื่นใดเลย ที่จะศึกษาให้เกิด"วิปัสสนาญาณ"รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย"การสัมผัส"ตรง"อาการสุข-อาการทุกข์"ได้เป็นภาวะแท้

นอกจากอาการใน"เวทนา"เองที่เป็น"ฐาน(ที่ตั้ง)ของสุข-ทุกข์"แท้ๆจริงๆ

เพราะ"เวทนา"คือ "ความรู้สึก"ตัวแท้ตัวจริงที่ใช้ศึกษาหนึ่งเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มี"เวทนา"ก็"มิจฉาทิฏฐิ"แท้!

(๖๙๘) ก่อน "เวทนา" ต้องพึ่งพา "ผัสสะ" มิฉะนั้นไม่เกิดผล!

และ"เวทนา"นั้นจะเกิดขึ้นมาปรากฏให้เจ้าตัวปฏิบัติได้

ก็ต้องมี“ผัสสะ ๖”

หากไม่มี“ผัสสะ”ก็ไม่มี“เวทนา”ให้ปฏิบัติได้เป็นอันขาด

ขอให้ไตร่ตรองดูดีๆเถิดผู้ที่ยังหลง“หลับตา”ปฏิบัติ!

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“ผัสสะ”จึง“มิจฉาทิฏฐิ”ชัดๆแท้ๆ!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพรหมชาลสูตรว่า หาก“ไม่มีผัสสะ” หรือ“เว้นผัสสะ”เสียแล้วก็จะ“มิจฉาทิฏฐิ”ไปกับ“ทิฏฐิ ๖๒”เท่านั้น

จะไม่มี“เวทนา”เป็น“ฐาน”ให้ศึกษาเพื่อทำ“นิพพาน”ได้เลย

การหลงผิดไปยึด“กรรมฐาน”ที่เป็นแต่“สมถะ”

จะไม่มี“เวทนา”ให้ปฏิบัติเพื่อเกิด“วิปัสสนาญาณ”ได้เลย เพราะไม่มี“ผัสสะ ๖” ซึ่งบรรดาอาจารย์รุ่นหลังพาออกนอกรีตพุทธรวบรวมไว้ถึง“๔๐ กสิณ”

จึง“มิจฉาทิฏฐิ”ไปเป็นเดียรถีย์กันแท้ๆ

(๖๙๙) กสิณ ๔๐ คือความหลงผิดของชาวพุทธ!

“กสิณ ๔๐”นี้เป็น“ฐาน”ที่ผู้หลงผิดออกนอกศาสนาพุทธ ใช้ปฏิบัติให้เกิด“สมถกรรมฐาน”

ซึ่งผู้มีทิฏฐิ“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี “ผัสสะ ๖”ไม่มีภายนอก เมื่อไม่มี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย ก็ไม่มี“เวทนา”เป็น“ปัจจัย”ให้เรียนรู้ “เวทนา”(อันต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย)

จึงปฏิบัติ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ไม่ได้ ซึ่งยังไม่ใช่“วิปัสสนากรรมฐาน” ก็ได้แค่“สมถะ(ความสงบใจ)”เท่านั้น

หากไม่มี“เวทนา”ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการของ

ความรู้สึก“สุข-ทุกข์”ว่า คือ“ภาวะ๒”ที่เป็น“มายา”ตัวสำคัญแท้

(๗๐๐) สุข-ทุกข์ คือเวทนา คือมายา ต้องประหาร!

“สุขกับทุกข์”นี้แหละคือเวทนา๒” ที่เป็น“มายา”ตัวร้าย ตรงๆ เลย ซึ่งจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวมัน”ให้ชัดแท้ แล้วกำจัด “เทฺว”หรือ“สุขกับทุกข์”นี้เองให้สิ้นไปจากจิตใจของเรา

“การกำจัด”ของพระพุทธเจ้านั้น ใช้การกำจัด“เหตุ”ที่พาให้เกิด“สุข”หรือ“ทุกข์” ซึ่งก็คือ“อุปาทาน” และกำจัดตัวนี้ให้ถูก

ไม่ใช่ว่า จะไปกำจัด“จิตทั้งจิต”ให้มันไม่เป็น“จิต” หรือไม่ให้มันทำหน้าที่ความเป็น“จิต”บริบูรณ์ กลายเป็น“จิตพิการ”ไป!

(๗๐๑) เพราะอุปาทานนี่เอง ทำให้หลงผิด สุขต้องมี ทุกข์ต้องหนี!

แต่กำจัดเฉพาะ“อุปาทาน”คือ “ความติดยึด”ที่ตนเองหลงผิดว่า“สุข-ทุกข์”นั้นมี“ตัวตน”ที่เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนนิรันดร หรือหลงผิดว่า มันเป็น“เทฺว”จริงๆที่มีอยู่นิรันดร นั่นมันยังเป็นอุปาทาน

และ“อุปาทาน”ตัวนี้แหละที่ผู้ยัง“หลงยึดผิดๆอยู่”ว่า“สุข” นั้นเป็นสิ่ง“มี”จริง จึงเป็นผู้ยังมี“ความวิปลาส๔”อยู่แท้ๆ

ทั้งๆที่มันเป็น“หนึ่งเดียวกัน”กับ“ทุกข์” แยกกันไม่ได้เลย

(๗๐๒) ปุถุชนคนโลกีย์ คือคนวิปลาส เพราะสำคัญสุขทุกข์มีจริง!

ฉะนั้น ผู้หลงยึด“อันใดอันหนึ่ง”จึง“วิปลาส”

คือ ผู้ผิดปกติ,แปรปรวน,คลาดเคลื่อน,กิริยาที่ถือโดยอาการ

วิปริตผิดจากความเป็นจริง, ความเห็นหรือความเข้าใจคลาดเคลื่อนจากสภาพที่เป็นจริงในความเป็นจริง

ปุถุชนคนโลกีย์ทั้งหลายนั้นยัง“วิปลาส”ว่า“มีสุข-มีทุกข์”กันอยู่นั่นเอง ก็เพราะ...

๑.สัญญาวิปลาส ๒.จิตตวิปลาส ๓.ทิฏฐิวิปลาส

(๗๐๓) อธิบายความหมาย “วิปลาส ๓”!

สัญญาวิปลาส ก็คือ ความกำหนดหมายที่คลาดเคลื่อนจากสภาพที่เป็นจริง เพราะยังเชื่อตาม“ความจำที่วิปลาส”ของตนอยู่

จิตตวิปลาส ก็คือ ความรู้ทั้งหมดของตนที่ยังคลาดเคลื่อนจากสภาพที่เป็นจริงอยู่ ยังไม่ได้ศึกษาแก้ไขให้หมดความวิปลาส

ทิฏฐิวิปลาส คือ ความเห็น-ความเข้าใจที่ยังคลาดเคลื่อนจากสภาพที่เป็นจริงอยู่ ยังไม่ได้ศึกษาแก้ไขให้หมดความวิปลาส

(๗๐๔) อธิบายความหมาย “วิปลาส ๔”

แม้แต่“วิปลาส ๔”คือ ความเห็นหรือความเข้าใจคลาดเคลื่อนจากสภาพที่เป็นจริง ๔ ประการ ได้แก่

๑.เห็นทุกข์เป็นสุข ๒.เห็นความไม่เที่ยงว่าเที่ยง ๓.เห็นความไม่น่าได้น่ามีว่าน่าได้น่ามี ๔.เห็นไม่มีตัวตนว่ามีตัวตน

ซึ่งล้วนเป็น“ความวิปลาส”ที่สำคัญยิ่งใหญ่อยู่ทั้งสิ้น

จึงต้องเรียนรู้ศึกษาให้เกิด“ปัญญาอันยิ่ง”จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุขกับทุกข์”นั้นมันคือ“เทฺว”จริงๆ โดยเฉพาะต้องเรียนรู้จาก“เวทนา”ที่มันเป็นอาการของ“สุขเวทนา-ทุกขเวทนา”

ซึ่งผู้“วิปลาส”อยู่เท่านั้น ที่ยังหลงติดหลงยึด“เทฺว”หรือยึดเสพ“สุขนิยม” คนผู้ยังหลงเสพติด“สุข”อยู่จึงเป็นคนยังไม่ปกติ

นั่นคือ ยังเป็นคน“วิปลาส”อยู่นั่นเอง

(๗๐๕) เพราะหลง “สุข” จึงไม่พ้นสังสารวัฏ!

ในโลกของปุถุชนคนโลกีย์ ยังสร้างหรือยังแสวงหาอาการ“สุข”ให้จิตของตนอาศัยอยู่อย่าง“วิปลาส”โดยแท้ เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เวทนา” จึงยังไม่“พ้นสงสาร”

นั่นคือ ยังไม่“ตื่น(ชาคร,พุทธ)”ขึ้นมารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ว่า ตนเอง“วิปลาส”!

“สุข”มันเป็น“มายา”แท้ๆ ที่ตลบตะแลงไปมากับ“ทุกข์”คู่หูของมันอยู่ตลอดโลกแตก

ผู้อวิชชาก็จะหลงเอาแต่“สุข” จนกระทั่งเป็นทิฏฐิ“สุขนิยม” แต่ที่แท้“สุข”มันเป็น“อุปาทาน”จริงๆ

ดับ“ภาวะ ๒”คือ“สุขกับทุกข์”หรือ“ดับเทฺว”ได้ จึงจะสำเร็จจริง

เมื่อยังไม่“ดับกิเลส”ที่เป็น“เหตุ” ก็จะ“วนเวียน”ตกลงมาสู่ต่ำได้อีกอยู่ เป็นความไม่เที่ยงแท้ ไม่ยั่งยืน ไม่ตลอดกาลนิรันดร

ผู้จะ“เที่ยงแท้ ยั่งยืน ได้ตลอดกาลนิรันดร”นั้นต้อง“กำจัดตัวกิเลส” สามารถ“ดับกิเลสได้ถูกตัวตนกิเลส”ซึ่งเป็น“กาย”

เริ่มตั้งแต่จัดการ“กายกลิ”ให้ได้ก่อน แล้วจึงจะจัดการ“จิตตกลิ”ต่อได้

(๗๐๖) แนวทางการ “บรรลุธรรม”!

ผู้บรรลุธรรม“โลกุตระ”นั้น กำจัดกิเลสอันเป็น“เหตุ”แห่ง “อาริยสัจ”ได้แท้ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนกิเลส” วิธีฆ่ากิเลส

และรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงด้วย“ปัญญา”คือ“วิชชา ๘”ไปตามลำดับ

จนกระทั่งบริบูรณ์ครบหมดเกลี้ยงนั่นแหละ จึงจะบรรลุ “โลกุตระ”สัมบูรณ์แท้จริง

ผู้บรรลุธรรมได้ไปตามลำดับคือ ผู้เจริญด้วยการปฏิบัติ “ไตรสิกขา”หรือเจริญ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

เกิดมรรคผลของ“อาริยสัจ ๔” สำเร็จเป็น“สมณะ ๔” ได้แก่ โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์

ผู้พ้น“มิจฉาชีพ”มาตามลำดับขั้น ๑ “กุหนา” ขั้น ๒ “ลปนา” ขั้น ๓ “เนมิตตกตา” ก็มีมรรคผลไปตามลำดับ

จึงจะบรรลุ“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”ได้ตาม ลำดับ

“พ้นมิจฉาชีพ”ขั้น ๓ “เนมิตตกตา”แล้วจึงจะขึ้นสู่ขั้น ๔ ชื่อ ว่า “นิปเปสิกตา”

(๗๐๗) ความละเอียดลึกซึ้งของ “นิปเปสิกตา”!

ผู้พ้น”นิปเปสิกตา” ก็คือ ผู้“พ้นทุจริต-พ้นอุบายโกง”ได้เป็น ผู้บริสุทธิ์แล้วแท้ๆ

แม้ขนาดนี้แล้วพระพุทธเจ้าก็ยังถือว่า ยังมี “มิจฉาชีพข้อ ที่ ๔”อยู่อีกเห็นมั้ย!

แต่เป็น“มิจฉาชีพ”ที่สูงส่งพ้นสามัญปุถุชนไปแล้ว

ทว่ายังมีส่วนที่ยังต้องขัดสีฉวีวรรณธุลีละอองอยู่บ้าง

แม้จะบรรลุพ้น"นิปเปสิกตา" ก็ยังถือว่ายังมีธุลีละอองที่ต้องขัดเช็ดให้สะอาดยิ่งขึ้นไปอีกคือ ถึง"ตนเองบรรลุแล้ว แต่คนผู้นี้ยังมอบตนรับใช้คนผิดอยู่"

นี่คือ ผู้ยังเป็น"นิปเปสิกตา" ตนบริสุทธิ์เองแล้วแท้ๆ

ทว่ายังมอบตนอยู่รับใช้คนผิดอยู่

พระพุทธเจ้าก็ยังถือว่ายังมี"มิจฉาชีพ"

ก็ต้องทำตนให้บริสุทธิ์สะอาดจากธุลีละออง"มิจฉาชีพ"นี้

แม้ผู้พ้น"มิจฉาชีพขั้นที่ ๔"นี้ได้แล้วแท้ๆ ก็ยังมี"มิจฉาชีพ" ขั้นที่ ๕ คือ ต้องพ้น"ลาเภนะ ลาภัง นิชิคิงสนตา"เป็นขั้นสุดท้าย

(๗๐๘) ความละเอียดลึกซึ้งของ "ลาเภนะลาภัง นิชิคิงสนตา"!

"ลาเภนะ ลาภัง นิชิคิงสนตา"คือ คนยังทำงานมี"ลาภแลกลาภ"หรือหมายความว่า ยังทำงานรับสิ่งแลกเปลี่ยนเป็นค่าแรงงานอยู่ ยังไม่ทำงานฟรี

เกิดผลผลิตก็ยักไว้เป็นของตนอยู่ ไม่นำเข้าสู่กองกลางทั้งหมด

หรือยังเป็นผู้ทำงานในหมู่ยัง"รับค่าตอบแทน"อยู่ ยังมี "ส่วนตน"

ก็คือผู้ยัง"ไม่พ้นมิจฉาชีพ"ข้อที่ ๕ แท้

คนผู้บริบูรณ์มี"สัมมาอาชีพ"ครบ ๕ข้อ นั้นสุดยอดปานฉะนี้ทีเดียว ที่นับว่า เป็นคนผู้ไม่มี"มิจฉาชีพ"ตามแบบพระพุทธเจ้า

สุดยอดจริงๆในความเป็นผู้มี"สัมมาอาชีพ"ของชาวพุทธที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และนำมาให้คนในโลกปฏิบัติพิสูจน์จริงกัน

แล้วมันจะมีคนทำได้หรือในโลก!! โม้เกินจริงไปหรือเปล่า?

มีด้วยเหรอจะมีสังคมคนที่ต่างคนต่างก็ทำงานฟรี ไม่รับรายได้ แลกเปลี่ยนตอบแทนมาเป็นของตนเลย นั่นคือ ชุมชนสังคมนี้ทุกคน ไม่มีใครทำงานแล้วเอาผลผลิตหรือเอาเงินทองที่เกิดจากแรงงานของตนเลย ทุกคนทำได้เท่าไหร่ก็เข้าส่วนกลางทั้งหมดทั้งสิ้น ๑๐๐ % เท่ากับทำงานแล้วเสียภาษีให้"ส่วนกลาง" ๑๐๐ %

(๗๐๙) ชุมชนปฏิบัติพ้นมิจฉาชีพทั้ง ๕ มีจริง มีอยู่!

ขอยืนยันว่า มี! ..มีคนทำได้

และทำสำเร็จกันจริงๆ ถึงขั้นเป็นวัฒนธรรมสังคมชุมชนขั้นเรียกได้ว่า ชุมชนเศรษฐกิจ"สาธารณโภคี"กันทีเดียว

นั่นคือ คนทุกคนในหมู่บ้านชุมชนนี้มี"ทรัพย์สินทั้งหมดเป็นกองกลาง"

ที่ทุกคนอยู่ร่วมกันครอบครัวใหญ่ กินใช้กองกลางนี้เป็นครอบครัวเดียวกันอย่างแท้จริง

(๗๑๐) ชุมชน"ชาวอโศก"พิสูจน์แล้วทำได้จริง ตัวจริงเสียงจริง!

ในเมืองไทยนี่เอง คือ ชุมชน"ชาวอโศก"

ทุกชุมชนที่มีกระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย

ผู้ใคร่เห็นความจริงเชิญศึกษา

ซึ่งไม่ใช่เรื่อง"เป็นไปไม่ได้" หรือเป็นเรื่อง"สุดโต่ง"ที่ไม่มีมนุษย์ไหนเขาทำกัน แต่เป็นเรื่องประเสริฐที่ผู้เรียนรู้ปฏิบัติอย่าง"สัมมาทิฏฐิ"ตามคำสอนพระพุทธเจ้า เกิดได้เป็นได้จริงๆ

ไม่ว่ายุคไหนๆ อกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปนายิโก แท้จริง

คือ สมาชิกชุมชนทุกคนทำงานไม่มีใครรับรายได้แลกเปลี่ยนมาให้ตนเลย ต่างสละแรงงานทำงานให้กองกลาง เอาผลผลิตเข้ากองกลาง จึงเท่ากับทุกคนทำงานแล้วเสียภาษี ๑๐๐ % ชัดมั้ย?

พุทธสอนให้คนเกิดคุณธรรม"โลกุตระ"วิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม) ถึงขั้นประชากรทั้งชุมชนสังคม"พ้นมิจฉาชีพ"ได้ถึงปานฉะนี้

(๗๑๑) เป็นชุมชนที่ทุกคนทำเพื่อ"สาธารณโภคี" ทุกอย่างเข้าส่วนกลาง!

นั่นคือ ในสังคมหมู่บ้านนี้มีเศรษฐกิจขั้น"สาธารณโภคี" ไม่มีใครหักเอารายได้จากแรงงานหรือผลผลิตใดมาให้แก่ตนเลย ต่างนำเข้ากองกลาง(สาธารณะ)ทุกคน ดำเนินชีวิตครอบครัวเดียวกัน

เพราะทุกคนปฏิบัติตาม"พุทธคุณ ๙"คือ "จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"

ซึ่ง"ลืมตา"ปฏิบัติในชีวิตประจำวันสามัญตามปกตินี่เอง

- ทำอาชีพเลี้ยงตนเป็น"สัมมาอาชีพ" พ้น"มิจฉาชีพ ๕"
- ทำการงานต่างๆอื่นใดทั้งหลายก็เป็น"สัมมากัมมันตะ" พ้น "มิจฉากัมมันตะ ๓"
- พูดจาก็เป็น"สัมมาวาจา" พ้น"มิจฉาวาจา ๔"
- คิดนึกอยู่ก็เป็น"สัมมาสังกัปปะ" พ้น"มิจฉาสังกัปปะ ๓"

เป็นผู้ปฏิบัติตาม"สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘"ได้ถูกต้องถ่องแท้

จึงเกิด"สัมมามรรค-สัมมาผล"ให้กับชีวิตเจริญ"ศีล" เจริญ"ฌาน" เจริญ"สมาธิ" เจริญ"วิชชา" เจริญ"วิมุติ"ได้บริบูรณ์

(๗๑๒) ผู้ยัง"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่ จะทำ"ฌาน"แบบ"จรณะ๑๕

วิชชา๘”ไม่เป็น

การปฏิบัติ“ฌาน”หรือปฏิบัติ“สมาธิ”ของพุทธนั้นทำในขณะ“ทำอาชีพ”สามัญปกติอยู่ก็ทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ”ได้จริงๆ ตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันเป็น“พุทธคุณ ๑ ใน ๙”ของพระพุทธเจ้าแท้ๆ

ไม่ต้อง“หลับตา”ปฏิบัติเพื่อให้เกิด“ฌาน-สมาธิ”แต่อย่างใด

เห็นชัดเจนขึ้นมั้ย ว่า “สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ”นั้นไฉน?

เลิก“มิจฉาทิฏฐิ”ได้แล้ว หยุดหลงใหล หยุดติดยึด“ฌาน-สมาธิ”ที่มันเป็นของเดียรถีย์ซึ่งมันก็เป็น“ฌาน”เป็น“สมาธิ”ของปุถุชนคนโลกีย์ ที่มีครองโลก-ประจำโลกอยู่ถาวรมาแต่ไหนๆแล้ว

เลิกกันเสียทีเถิด หยุดหลงงมงายกันสักทีได้มั้ย!!?

หลงงมงายอยู่แต่กับ“ฌาน”หรือ“สมาธิ”แบบ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันไม่ใช่“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้าเลย

(๗๑๓) “วิชชาจรณสัมปันโน” ๑ ในพุทธคุณ ๙!

เพราะ“ฌาน”แบบ“หลับตา”ปฏิบัตินี้มันไม่เป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้าแท้ๆนะ! มันเป็น“วิชชาจรณสัมปันโน”ที่เป็น ๑ ใน ๙ ของ“พุทธคุณ ๙”ที่ไหนกันเล่า?.....ตรวจสอบดูกันดีๆเถิด

ซึ่ง“วิชชาจรณสัมปันโน” ที่เป็น“๑ใน ๙”ของ“พุทธคุณ ๙”นี้ เมื่อขยายออกไปให้ใช้เรียนรู้ปฏิบัติได้ก็คือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็นทฤษฎียิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์แท้ๆ

เท่าที่จะเป็น“ทฤษฎีบริบูรณ์ที่สุด” สำหรับมนุษย์พึง“มี”ได้อยู่ในโลกเอกภพมหาจักรวาล หรือวัฏฏสงสารไหนๆ

(๗๑๔) ทฤษฎีแห่งเอกภพมหาจักรวาล!

เพราะ“ทฤษฎี”ของพระพุทธเจ้านี้สามารถใช้เรียนรู้และประพฤติปฏิบัติให้บรรลุธรรมได้สำเร็จสัมบูรณ์ถึง“นิรันดร”ครบหมดทั้ง ๒ ทิศ ๒ ด้าน ๒ นัย ๒ มิติ ๒ โลกในความเป็น“เทฺว”จริงๆ

คือ บริบูรณ์ทั้ง“โลกียะสูงสุด”ทั้ง“โลกุตระสูงสุด”ทีเดียว

ไม่ว่าจะให้เป็น“นิรันดร”ชนิดที่“๐ หรือไม่มี”สัมบูรณ์สุดก็ได้ ไม่ว่าจะให้เป็น“นิรันดร”ชนิดที่”มีอย่างหาที่สุดมิได้”หรือชนิดที่“∞ = อินฟินิตี้”สัมบูรณ์สุดก็ได้

นั่นคือ ทำสำเร็จได้ทั้ง ๒ นัย ๒ แบบ หรือ ๒ โลก “เทฺว-อเทฺว”

พุทธทำได้สำเร็จสูงสุดทั้งแบบ“โลกียะ”ทั้งแบบ“โลกุตระ”

ฉะนี้คือ ความสำเร็จสูงสุดของศาสนาพุทธ ซึ่งจะต้องปฏิบัติด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“๑ ในพุทธคุณ ๙”นี้แหละ โดยการปฏิบัติในชีวิตมนุษย์ที่ดำเนินไปปกติสามัญ ไม่ต้องปลีกแยกหาสถานที่ไปปฏิบัติ ไม่ต้องปลีกแยกเวลาไปปฏิบัติธรรมต่างหาก

(๗๑๕) ปฏิบัติโลกุตระต้องฝึกฝนในขณะดำรงชีวิตประจำวัน ไม่ปลีกแยก!

การปฏิบัติ“โลกุตรธรรม”ของพุทธปฏิบัติกันทั้งในขณะทำงานอาชีพ(สัมมาอาชีพ)-ในขณะทำการงานใดๆทุกอย่าง(สัมมากัมมันตะ)-ในขณะพูด(สัมมาวาจา)-ในขณะคิด(สัมมาสังกัปปะ) ได้ทุกอิริยาบถ

“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ของพุทธนั้นจึง“ลืมตา”ปฏิบัติเอาได้ในสามัญชีวิตของคนเราปกติๆนี่เอง ไม่ต้องปลีกแยกไปจากชีวิตปกติ

“ฌาน”ที่ปฏิบัติด้วย“การหลับตา”แล้วหลงกันว่าเป็น“ฌาน”

ของศาสนาพุทธนั้นมัน“ผิด”หลุดโลกสุดไกลไปคนละโลกแท้ๆจริงๆ

“ฌาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี “นิโรธ”ก็ตาม ที่เกิดจากการปฏิบัติด้วยการ“หลับตา”แล้วจะได้“ฌาน-สมาธิ-นิโรธ”นั้น กับ“ฌาน”หรือ“สมาธิ”หรือ“นิโรธ”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ดังสาธยายอยู่นี้ มันคนละมรรค คนละผล คนละทิศ คนละทางกันเลย!

ทุกวันนี้ชาวพุทธทั้งหลายได้หลงผิด ไป“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้นมัน“ผิด”จริงๆ อาตมาไม่ได้ใส่ความ ไม่ได้“โง่”หาเรื่องเลย

(๗๑๖) ความฉลาดนี้พระพุทธเจ้าให้มา!

อาตมาฉลาดชนิดที่มี“ปัญญา”ที่เป็น“ความฉลาด”ที่ได้มาจากพระพุทธเจ้า ที่ฉลาดแบบ“โลกุตระ”จริงๆแท้ๆ ไม่ใช่“ความฉลาด”แค่แบบ“เฉโก”อันเป็นความฉลาด“โลกีย์”ที่มีกันอยู่สามัญ

“ความฉลาด”ที่เรียกด้วยพยัญชนะว่า“ปัญญา”นี้คือ ความฉลาดที่แตกต่างจากความฉลาดที่เรียกด้วยพยัญชนะว่า “เฉโก”ของปุถุชนคนโลกียะทั้งหลายทั้ปวง

“ปัญญา”นี้เป็น“ความฉลาด”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบด้วยพระองค์เอง ซึ่งมีคุณสมบัติตาม“ปัญญา ๘”ของพระพุทธเจ้าที่ทรงยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒

(๗๑๗) เนื้อหาประดามี ปัญญาที่ ๘!

เฉพาะอย่างยิ่งใน“ปัญญาข้อที่ ๘”ท่านสรุปไว้ชัดเจนคือ“เธอย่อมพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปในอุปาทาน

ขันธ์ ๕ ว่า รูปเป็นดังนี้ ความเกิดแห่งรูปเป็นดังนี้ ความดับแห่งรูปเป็นดังนี้ เวทนาเป็นดังนี้... สัญญาเป็นดังนี้... สังขารเป็นดังนี้... วิญญาณเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งวิญญาณเป็นดังนี้ ความดับแห่งวิญญาณเป็นดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้เป็นปัจจัยข้อที่ ๘ ย่อมเป็นไป'เพื่อได้ปัญญา' อันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ที่ยังไม่ได้ เพื่อความงอกงาม ไพบูลย์ เจริญ 'บริบูรณ์แห่งปัญญา'ที่ได้แล้ว"

เห็นแจ้งชัดเจนขึ้นแล้วนะว่า "ปัญญา"นี้ไม่ใช่"ความเฉลียวฉลาด"แบบ"โลกียะ" แม้ความฉลาดโลกียะนั้นจะอัจฉริยะยอดยิ่งขนาดไหน ก็ยังไม่ใช่"ความเฉลียวฉลาด"ที่เป็น"ปัญญา"แน่ๆ

ดังนั้น พยัญชนะอื่นๆ ตั้งแต่คำว่า"กาย"ก็ดี คำอื่นๆอีกมากมายหลายหลากก็ตาม ทั้งนั้นๆมันได้เข้าใจผิดเพี้ยนออกไปจาก"โลกุตรธรรม"ของพระพุทธเจ้า

ที่อาตมาต้องอุตสาหะสุดๆที่จะพยายามกอบกู้ทำความเข้าใจให้ถูกต้องเป็น"สัมมาทิฏฐิ"กัน

(๗๑๘) หลักธรรมชาวพุทธคลาดเคลื่อนบิดเบือนไปไกลสุดกู่!

สาธยายมาถึงขนาดนี้ พอเห็นหรือยังว่า วงการศาสนาพุทธกระแสหลักนั้นได้มิจฉาทิฏฐิออกจาก"โลกุตรธรรม"ของพระพุทธเจ้าแค่เรื่อง"ฌาน" เรื่อง"สมาธิ" ก็"มิจฉาทิฏฐิ"ไปไกลสุดกู่ทีเดียว

พอจะชัดเจนขึ้นมั้ยว่า มันไม่ใช่"ฌาน"ตามที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันตื้นๆง่ายๆ หรือมี"มโนคติ(concept)"ปกติกันอยู่นั้นดอก

แม้อาตมาจะพูดไปอีกนานปากเปียกปากแฉะปากฉีก จะ

อ้างหลักฐานตามพระไตรปิฎก หรือจะยืนยันตามคำตรัสต่างๆที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ปานใด

นักปฏิบัติผู้ที่ได้หลงยึดมั่นถือมั่นกันอย่างงมงายหน้ามืดแล้วทั้งหลายคงจะไม่เชื่อตามที่อาตมาพูดนี้ง่ายๆหรอก

มันได้หลงเลยเถิดกันเป็นหมู่ใหญ่อิทธิพลเยอะกันแล้ว

(๗๑๙) เปรียบความเสื่อมเหมือนกลองอานกะ!

ความเป็น"โลกุตระ"นั้น ได้เสื่อมหายไปจากความรู้ของชาวพุทธ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน"อาณีสูตร" ที่ทรงเปรียบกับตะโพนที่ชื่อว่า"อานกะ"(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)

คนสมัยนี้จะหันไปหลงงมงาย"เชื่อ"แต่คำสอนของอาจารย์สมัยนี้ นักปราชญ์สมัยนี้ ที่สาธยายกันด้วย"มิจฉาทิฏฐิ"ของท่านขึ้นมาใหม่ทั้งหลาย

ดังนั้น ที่อาตมากล่าวนี้ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้นว่า ควรเล่าเรียน ควรศึกษา

มันก็ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน"อาณีสูตร"นี้เป๊ะเลย!

(๗๒๐) อิสระเสรีทางความคิดเป็นเรื่องสำคัญ จึงประทานกาลามสูตรให้พุทธบริษัท!

และพระพุทธองค์ยังทรงสอนไว้ถึงขั้นกำชับอีกด้วยใน"กาลามสูตร ๑๐"(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๕ เกสปุตติสูตร) ว่า อย่าเชื่ออะไรง่ายๆ มี ๑๐ข้อ ซึ่งเน้นกันชัดๆ อย่างสำคัญทีเดียวว่า อย่าปักใจเชื่อแม้แต่"พระศาสดา"ของตนๆ ปานฉะนั้น

ซึ่งเป็นการให้“อิสระเสรีภาพ”สัมบูรณ์ที่สุดยิ่งสุดยอดจนถึงที่สุดในความเป็น“คน”

และทุกสิ่งอย่างล้วนสามารถเปิดเผยให้รู้กันได้ถ้วนรอบบริบูรณ์ ไม่มีอะไรปกปิด ซ่อนเร้น จนกระทั่งสิ้นหมด“ความลึกลับ” ไม่เหลือภาวะให้“คลางแคลงใจ”อยู่เลย

ในภาษาบาลีว่า “อรหํ”ที่ตามพยัญชนะตรงๆก็แปลว่า “ไม่ลึกลับ”

รหัง,รโห ก็แปลว่า ลับ, ที่ลับ, อย่างลับๆ

รหัสส ก็แปลว่า ความลับ, เหตุลับ ดังนี้เป็นต้น

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เปิดเผย“ความลึก-ความลับ”ของสรรพสิ่งได้สูงสุดในภาวะที่“มี(โหติ)”กับ“ไม่มี(น โหติ)”ทั้งหลาย

(๗๒๑) “พระเจ้า”เป็นสิ่งลึกลับ “พระพุทธเจ้า”เป็นสิ่งเปิดเผย!

“พระเจ้า”ของ“พุทธ”ที่พระพุทธเจ้าทรง“สัมผัส”ความมี“ตัวตน”หรือ“อัตตา(อาตมัน)”หรือ“เทฺว”ที่เป็น“ปรมาตมัน”ของ“พระเจ้า”ยิ่งใหญ่ปานใดๆได้จริง

จึงเป็นสิ่งที่“เปิดเผย”กระจะกระจ่างทั้ง“รู้จัก” ทั้ง“รู้แจ้ง” ทั้ง“รู้จริง”ที่สุด “ไม่ลึกลับ” ไม่เหลือสิ่งใดไว้ ซ่อน แฝง พราง ไม่ต้องพูดถึง“ลวง”เลย

เปิดออกมาบอกจนหมดเกลี้ยง เหมือน“สองมือแบ” สะอาดบริสุทธิ์เกลี้ยงเกลา ยืนยันให้ผู้อื่นพิสูจน์ตามได้เป็นอกาลิโก เอหิปัสสิโก

แต่ความเป็น“พระเจ้า-พระพรหม-God”ทั้งหลายสิ! ยังเป็น“สิ่งลึกลับ”ที่ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”หรือ“อัตตา

(อาตมัน)”หรือ“ปรมาตมัน”ของ“พระเจ้า”ที่เป็น“เทฺวนิยม”ได้เลย

(๗๒๒) “พระพุทธ”ให้ความเท่าเทียม! ทุกคนมีสิทธิ์มีได้เป็นได้!

และที่เป็นความจริงที่แท้จริงที่สุดก็คือ“พระพุทธเจ้า”เป็น“คน”เหมือนเราทุกคน ซึ่งทุกคนมีสิทธิ์ที่จะบำเพ็ญตนให้เป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”ดังที่พระพุทธเจ้าเป็นได้เช่นกัน

ศาสนาพุทธไม่สงวนสิทธิ์ไว้แต่ผู้เดียว ว่า “พระธรรม”นั้นเป็นของพระพุทธเจ้า ทรงเป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)” พระองค์เดียวเท่านั้น แต่“คน”ธรรมดาหรือใครอื่นๆ ก็อาจมีได้

“พุทธธรรม”นี้ทุกคน“มีสิทธิ์”ทั้งนั้น เพียงแต่ว่า ใครผู้ใดจะอุตสาหะวิริยะพากเพียรบำเพ็ญตนสั่งสมบารมี พัฒนา“สัมภาร-วิบาก”ของตน จนกระทั่งบรรลุ“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”ได้หรือไม่เท่านั้นเอง

ซึ่งแน่นอนว่า แม้ทุกคนจะ“มีสิทธิ์”ตั้งจิตจะบำเพ็ญตนให้เป็น“พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า”บ้าง ก็พยายามอุตสาหะวิริยะพากเพียรสั่งสม“สัมภารวิบาก” มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลยเจ้าประคุณเอ๋ย!!! อาตมาบำเพ็ญ“พุทธภูมิ”มาแท้ๆ จึงรู้ข้อนี้ดี!

แม้ในปางนี้ชาตินี้อาตมาก็รู้แสนซาบซึ้งในสัมภารวิบากนี้

นัยสำคัญประเด็นนี้ก็คือ คนทุกคน“มีสิทธิ์”เท่าเทียมกันทั้งนั้นที่จะเป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”นี้ได้

(๗๒๓) ฐานะ“พระเจ้า”มนุษย์มิอาจเอื้อม!

แต่นัยสำคัญของชาว“เทฺวนิยม”ต่างกันสิ้นเชิง กับของพุทธ

ไปคนละทิศ "เทฺวนิยม"นั้นคนสามัญในโลกใดๆก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมีอย่าง"พระเจ้า"ได้เป็นเด็ดขาด

เพราะ"เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)"ในศาสนา"เทฺว-นิยม"นั้น "พระเจ้า"ยึดอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "พระธรรมสูงสุด"เป็นของ"พระเจ้า"พระองค์เดียว แต่ผู้เดียว

"พระธรรมสูงสุดของพระเจ้า"เป็นสิ่งเกินเอื้อมของ"คน"

แม้แต่"พระศาสดา"ของศาสนา"เทฺวนิยม"แท้ๆก็ยัง"เชื่อ"สนิทแน่นเหนียวว่า "ธรรมะเป็นของพระเจ้า" คนในโลกสามัญใดๆ ก็ไม่สามารถจะบังอาจมีเหมือน"พระเจ้า"ได้

จึงประหนึ่งว่า "ธรรมะ"ของ"พระเจ้านั้น"ไม่ใช่ของคน"

"เทฺวนิยม"สงวนสิทธิ์ไว้เลยว่า "พระธรรมสูงสุดนี้"เป็นของ"พระเจ้า"แต่ผู้เดียว ใครๆก็มิบังอาจ"มีพระธรรมสูงสุดปานพระเจ้านี้ได้"

หรือคนมิบังอาจจะเป็นผู้สามารถ"มีพระธรรมสูงสุดดังที่พระเจ้ามีนี้"ได้เป็นอันขาด แถมห้ามวิจัยวิจารณ์ด้วย

(๗๒๔) ทุกอย่างของมนุษย์ พระเจ้าเป็นผู้บันดาล!

"พระเจ้า"เชื่อกันว่า "ศักดิ์สิทธิ์"ยึดอำนาจ"เอกสิทธิ์"หรือ"อภิสิทธิ์"สุดสูงสุดๆ เนรมิตหรือบันดลบันดาลอะไรให้ใครๆได้

ใครจะมีสุข-มีทุกข์ จะเจริญ-จะเสื่อม จะมี"ธรรมะ"ได้หรือไม่สามารถมี ก็ตามแต่พระประสงค์ของพระเจ้าทั้งนั้น

ทุกสรรพสิ่งเป็นของ"พระเจ้า"ที่จะให้เป็นไปทุกประการ

คนจะมี"ความรู้" และเข้าถึง"ความจริง"ได้เท่าใดนั้น แล้ว

แต่“พระเจ้า”จะทรงประทาน “พระเจ้า”มีสิทธิ์บงการ“แต่ผู้เดียว”

นี้คือ “เผด็จการ”ยิ่งใหญ่สุดๆ ..ชัดเจนยิ่งมั้ย?

(๗๒๕) “พระพุทธ”ไม่ศักดินา ไม่สงวนสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของ!

“พระเจ้า”จึงเป็น“ศักดินา”แน่นอน ถาวรยั่งยืนกันฉะนี้!

แต่ของพุทธนั้นไม่เป็น“ศักดินา” จึงไม่เหมือนกันก็แน่นอน

ที่เห็นชัดเจนยิ่งคือ ไม่สงวนสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของ“พระธรรมแม้จะสูงสุดปานใดๆ” ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรง“มี”

อันใครๆทุกคนก็มีสิทธิ์จะ“เป็นเจ้าของพระธรรมสูงสุด” ให้เสมอเหมือนกันอย่าง“พระพุทธเจ้า”ทรง“มี”ได้ทั้งนั้น

ซึ่งมีได้เป็นได้ด้วยการสั่งสม“สัมภารวิบาก”ที่มี“กรรม” มี“วิบาก” และต้องใช้ความอุตสาหะพากเพียรอย่างยิ่งยวดของผู้ตั้งจิตสู่“พุทธภูมิ” เพราะไม่ใช่สามัญธรรมดาอย่าง“โลกียะ”

(๗๒๖) ทุกคนมีสิทธิ์ตั้งจิตสู่ “พุทธภูมิ”

ปุถุชนคนใดก็ตั้งจิตสู่“พุทธภูมิ” หมายความว่า ตั้งจิตมีเจตนาจะสั่งสมบารมีเป็น“พระพุทธเจ้า” มันตั้งกันได้ทั้งนั้น

แต่ผู้ที่จะเริ่มนับได้ว่า เริ่มเป็น“พระโพธิสัตว์”นั้นก็ต้องเป็น“อาริยบุคคล”ที่เข้ากระแส“โลกุตระ”กันจริงก่อนเป็นขั้นต้น จึงจะเรียกได้ว่า เป็น“พระโพธิสัตว์”

(๗๒๗) เมื่อไหร่ถึงจะเรียก “โพธิสัตว์”!

ปุถชนที่ยังไม่มี“อาริยธรรม”แม้แค่ขั้น“โสดาบัน”ก็ยังเรียก

ว่า“พระโพธิสัตว์”ไม่ได้ เพราะยังเป็นแค่ผู้อยากเป็นพระพุทธเจ้า ยังเป็นแต่เพียง“ผู้คิดปรารถนา”หรือเจตนาอยากเป็นเท่านั้น

ทว่าในจิตใจยังไม่มี“คุณธรรม”เข้าขั้น“โลกุตรธรรม”เลยสักขั้น จึงยังนับว่า เป็น“พระโพธิสัตว์”ยังไม่ได้!

จะเรียกกันลำลองว่า “ปุถุชนโพธิสัตว์”ก็ว่ากันไปตามภาษา มีแต่ผิวๆเพ้อๆของการเป็นโพธิสัตว์

ยังไม่มี“อัญญธาตุ”ของจิต“โพธิ”

ผู้ที่จะชื่อว่า เป็น“โพธิสัตว์”อันดับ ๑ อย่างน้อยต้องมี“จิตเข้ากระแสโลกุตระ”พ้นมิจฉาทิฏฐิ“สังโยชน์ข้อที่ ๑” นั่นคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิ และต้องชนิดที่ “พ้นวิจิกิจฉา”ด้วยนะ!

จึงจะนับว่าเข้าขั้น“โสดาปัตติมรรค”เป็นต้นไป เรียกได้ว่า “พระโสดาบันโพธิสัตว์”

ซึ่งเริ่มเป็นพระโพธิสัตว์ชั้นประถม แล้วก็ปฏิบัติให้บรรลุไปเป็นขั้นๆ

อันดับ ๒ ได้แก่ “พระสกิทาคามีโพธิสัตว์” ก็ยังชั้นประถม

อันดับ ๓ ได้แก่ “พระอนาคามีโพธิสัตว์” ก็ยังประถม

อันดับ ๔ ได้แก่ “พระอรหันต์โพธิสัตว์” จึงจะจบประถม

“โพธิสัตว์”ชั้นประถมก็จะมีไปถึงขั้นที่ ๔ ดังนี้

(๗๒๘) โพธิสัตว์ระดับมัธยม

พ้นความเป็น“โพธิสัตว์ ๔ ขั้น”นี้ขึ้นไปแล้ว จึงจะเรียกว่า ขั้นมัธยม ซึ่งขั้นมัธยมก็จะมี ๒ ขั้น

ได้แก่ อันดับ ๕ “พระอนุโพธิสัตว์” กับ อันดับ ๖ ได้แก่ “พระอนิยตโพธิสัตว์”

(๗๒๙) โพธิสัตว์ระดับอุดมศึกษา

จบขั้น“๖”นี้ไปได้แล้ว จึงจะชื่อว่า ขึ้นชั้นอุดมศึกษา

อันดับ ๗ ได้แก่ “พระนิยตโพธิสัตว์” ต้องขั้นนี้ขึ้นไป จึงจะเรียกว่าชั้นอุดมศึกษา ชั้นอุดมศึกษามี ๒ ขั้นใหญ่ๆ คือขั้น“นิยตโพธิสัตว์” กับความเป็นโพธิสัตว์ขั้นสุดท้ายคือ “มหาโพธิสัตว์”

อันดับ ๘ ได้แก่ “พระมหาโพธิสัตว์” บำเพ็ญขั้นสูงสุดแล้ว

สุดท้ายสูงสุดอันดับ ๙ จึงเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

(๗๓๐) สัมภารวิบากของโพธิสัตว์แต่ละองค์ย่อมแตกต่างกันไป!

“สัมภารวิบาก”ของ“พระโพธิสัตว์”แต่ละพระองค์ เกิดแล้วตาย...ตายแล้วเกิดอีก นับชาติไม่รู้กี่ล้านต่อกี่ล้านชาติ ที่ต้องบำเพ็ญบารมีสั่งสม“สัมภารวิบาก”

จนกว่าจะมีสัมมาสัมโพธิญาณเท่าเทียมเสมอกับพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทุกพระองค์

ถ้าแม้นคนผู้ใดสามารถพากเพียรสั่งสมบารมีเอาได้ คนผู้นั้นอุตสาหะบำเพ็ญเพียรจนกระทั่งมี“ความรู้-ความจริง”ได้ถึงขีดถึงขั้นสูงสุดเหมือน“พระพุทธเจ้า” เท่าพระพุทธเจ้าทุกองค์ที่ทรงเป็นทรงมีได้มาแล้วทั้งหลายจริง

คนผู้นั้นก็สามารถเป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)” เท่ากันกับ“พระพุทธเจ้า”แต่ละพระองค์ที่ท่านเป็นได้เช่นกัน

(๗๓๑) ชาวพุทธทุกคนมีสิทธิ์ฝึกฝนเข้าสู่จุดสูงสุด!

นั่นคือ คนชาวพุทธหรือชาว“อเทฺวนิยม”ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะฝึกฝนตนเองให้มี“ความรู้-ความจริง”ที่เรียกว่า“พระธรรม” สูงสุดได้ ถ้าแม้นคนผู้นั้นสามารถสั่งสม“ความรู้-ความจริง”ให้มี-ให้เป็นในตนขึ้นมาได้ ถึงขีดถึงขั้นจริง

แต่“เทฺวนิยม”นั้นไม่มีคนผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะมี“ความจริง-ความรู้”อย่าง“พระเจ้า”เท่าเทียม“พระเจ้าได้เลยเป็นเด็ดขาด

(๗๓๒) พระธรรมของพระเจ้าสงวนสิทธิ์ไม่ให้ผู้ใดเท่าเทียมพระเจ้า!

เพราะ“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”คือ พระเจ้านั้น “สงวนสิทธิ์ไว้เป็นของ‘ตน’แต่ผู้เดียว” ไม่มีใครที่จะบังอาจมีสิทธิ์จะมี“พระธรรมสูงสุด”เท่ากับ“พระเจ้า”ได้เลยเด็ดขาดนิรันดร

“พระธรรม”ของ“พระเจ้า”จึงเท่ากับ“สงวนสิทธิ์”ไม่ให้ “คน”ผู้ใดในโลกสามารถมี“พระธรรม”เท่าเทียม“พระเจ้า”ได้

ประเด็นนี้ ก็ชัดเจนว่า ผู้เป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”ใน“เทฺวนิยม”นั้นคือ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียวนิรันดร ไม่มีคนหรือผู้ใดจะสามารถมี“พระธรรมสูงสุด”เท่าเทียม“พระเจ้า”ได้เป็นอันขาด

ซึ่ง“พระเจ้า”นี้ ก็ไม่สามารถบอกได้ว่า“เป็นใคร? อยู่ ณ ที่ไหน? เป็น“สิ่งลึกลับ”ตลอดกาลนานมาแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้

นั่นก็คือ มนุษย์ในโลกไม่มีมนุษย์คนใดบังอาจมีสิทธิ์ที่จะทำตนเป็น “เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”หรือทำตนให้มี

“ความจริงและความรู้สูงสุด”เกิดในตนได้“เท่าเทียมพระเจ้า”เป็นเด็ดขาด “เทฺวนิยม”จึง“ลึกลับ”นิรันดรถาวรตลอดกาล!

(๗๓๓) พระธรรมของพระเจ้าผูกขาดไว้แต่ผู้เดียว!

“พระเจ้า”ของเทฺวนิยมผูกขาด“ความเป็นเจ้าของพระธรรมสูงสุด”หรือเป็นเจ้าของ“ความจริงและความรู้สูงสุด”ไว้แต่ผู้เดียวเท่านั้น นิรันดรตลอดกาลในมหาจักรวาล

ยอมรับกันว่า “พระเจ้า”คือ พระวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ และเป็นเจ้าของ“วิญญาณ”ทั้งหลายทั้งหมดในมหาจักรวาลนิรันดร และศาสนา“เทฺวนิยม”ทั้งหลายนั้นมี“ความรู้และความจริง”จนแต้มอยู่กับ“วิญญาณ”มีนิรันดร จะสลายให้“สูญ”ไปไม่ได้

(๗๓๔) ไม่มีใครจัดการกับ“วิญญาณ”ให้สูญหายหมดสิ้นเพราะเป็นของพระเจ้า!

มี“ความรู้และความจริง”จบอยู่ที่“วิญญาณ”นั้นต้องมีอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร ไม่มีใครสามารถจะจัดการกับ“วิญญาณ”ให้“สูญ”หายหมดสิ้นไปจาก“อัตตา”หรือหมดสิ้นไป“จากความเป็นตนเอง”หรือหมดสิ้นไปจากกาละ จากวัฏฏสงสารมหาจักรวาลได้เป็นอันขาด

ชาว“เทฺวนิยม”จนแต้มอยู่แค่นี้!

และสำทับเด็ดเดี่ยว ว่า “วิญญาณ”ทุกวิญญาณเป็นของพระเจ้า จะต้องเป็นต้องมีอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร หายสูญไม่ได้

ซึ่งในศาสนาพุทธผู้เป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี) เรียก

ว่า “พระพุทธเจ้า”(ไม่ใช่แค่เรียกว่า“พระเจ้า”แค่นั้น)ในชาว“อเทฺวนิยม”ที่เป็นชาว“พุทธ”นั้น มี“ความรู้และความจริง”แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

นั่นคือ “วิญญาณ”นั้นไม่ใช่“อัตตา”นิรันดรเลย

(๗๓๕) “ตนเอง”สามารถทำตัวเองให้สลายสูญไปจากพระเจ้า!

“ตนเอง”ผู้เป็นเจ้าของ“วิญญาณ”ของตนสามารถทำตนเองให้สลายสูญไปจาก“พระเจ้า” หรือจากกาละ หรือจากวัฏฏ-สงสารมหาจักรวาลของเอกภพได้นิรันดรจริง ที่พิสูจน์ได้จริงๆ

“อัตตา”นั้นที่แท้เป็น“อนัตตา” มีอยู่ในโลกเพียงแค่“อาศัยเหตุปัจจัยปรุงแต่งกันอยู่”เท่านั้น หาก“ดับเหตุ”เสียได้ “วิญญาณ”ก็สูญสิ้นไปจากกาล หรือจากวัฏฏสงสารได้สนิทนิรันดรด้วย

ไม่มี“พระเจ้า”องค์ใด จะมายึด“วิญญาณ”ของใครไปเป็นของ“พระเจ้า”ได้ พุทธยืนยันว่า “วิญญาณ”เป็น“ของตนเอง”

(๗๓๖) ตนเองทำตัวเองไม่เหลือวิญญาณได้!

“ตนเอง”ทำตนเองให้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน(ดับสิ้นรอบเป็นสุดท้ายแห่งสุดท้าย)”ได้สำเร็จจริง ไม่เหลือ“วิญญาณ”ของตนจะ“มี”อยู่อีก ณ ที่ไหน โดยเฉพาะจะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”ดับได้สำเร็จแท้อย่างสามารถพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง

ผู้“จบกิจ”เป็น“อรหันต์”ทำได้แล้วทุกองค์

นี้เป็น“ความจริงและความรู้สูงสุด”ในความเป็นมนุษย์

(๗๓๗) บรรลุธรรมจบกิจเป็น“อรหันต์”ได้!

คนในโลกทุกคนสามารถประพฤติกรรมสั่งสม“ความจริงและความรู้สูงสุด”นี้ได้ ซึ่งต้องศึกษาฝึกฝนเรียนรู้สั่งสม“ความรู้และความจริง”ปฏิบัติให้บรรลุถึงที่สุด ก็สามารถจะเป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุดนี้ได้“เท่าเทียม”กันทุกคน ไม่สงวนสิทธิ์

นั่นคือ ผู้จบกิจเป็น“อรหันต์” เป็นผู้บรรลุธรรม ที่สามารถทำ“วิญญาณ”ของตนให้“ดับสิ้น”จาก”จิตนิยาม”กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปสำเร็จจริง ดังว่านี้กันจริงๆ

จึงเท่ากับพิสูจน์ความเป็น“วิญญาณ”ได้ว่า “วิญญาณ”ไม่ใช่ของ“พระเจ้า” แต่เป็นของ“ตนเอง”แท้จริงเด็ดขาด ..ชัดมั้ย?

(๗๓๘) ตนเองจัดการตัวเองด้วย “กรรม”!

“ตนเอง”จัดการกับตนเองได้ด้วย“กรรม”ของตนเอง ไม่ใช่ God มาจัดการ และสามารถจัดการกับ“วิญญาณ”ของตนเองให้“ดับสิ้น”สูญสลายไปสิ้นจากความเป็น“วิญญาณ”หรือจาก“อัตตา”ได้ทุกคน ศึกษาเรียนรู้ให้“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ”เถิด

ถ้าคนผู้นั้นสามารถเรียนรู้ฝึกฝนตนปฏิบัติจนจบกิจถึงที่สุด ก็จะรู้ได้ด้วยตนเอง ไม่มีใครมาจัดการกับ“ตนเอง”ได้จริงเท่ากับ“ตนเอง” ..ตนเองนี่เองที่เป็น“ใหญ่”ใน“วิญญาณ”ของตน

แม้แต่“พระเจ้า”ก็หมด“สิทธิ์”ที่จะมายุ่งกับ“วิญญาณ”ของตนเอง ของแต่ละคน!

(๗๓๙) ตนเองจัดการ “วิญญาณ” ของตัวเอง!

นั่นคือ ตนเองสามารถจัดการกับ“วิญญาณ”ของตน แม้แต่“พระพุทธเจ้า”ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะจัดการกับ“วิญญาณ”ของใครคนอื่นใดได้ นอกจาก“ตนเอง”ต้องจัดการกับ“วิญญาณตนเอง”

หรือใครคนใดจะบำเพ็ญตนสั่งสมบารมีให้เป็นผู้มี“ความรู้และความจริง”เท่าเทียมกับ“พระพุทธเจ้า”ก็ย่อมได้ หากสามารถจริง

ซึ่งแสดงถึงความเท่าเทียมกันของคนที่มีความเป็นคน-เป็นมนุษยชาติ”อย่างจริงจังที่สุด ว่า

คนทุกคน“มีสิทธิ์”ที่จะสมัครใจบำเพ็ญเป็น“พระพุทธเจ้า” อันคือผู้เข้าถึง“ความรู้-ความจริง”สูงสุดเป็นที่สุดในเอกภพมหาจักรวาลได้เสมอกันถ้วนหน้า

เพียงแต่ผู้นั้นจะสามารถบำเพ็ญบารมีได้ถึง“ความรู้-ความจริง”จนกระทั่งเป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”ด้วยตนเองได้หรือไม่ จริงมั้ย เท่านั้น...

(๗๔๐) มองให้ออก เจาะให้ลึก แท้จริงแล้ว เทฺวผู้ยิ่งใหญ่ หรือพระเจ้านั่น ก็คือ“วิญญาณ”อันเป็นตัวตนของเรา!

ซึ่ง“ความรู้-ความจริง”ที่ถึงขั้นเป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”นั้นก็คือ “เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด หรือคือ“พระเจ้า” และ“เทฺว”หรือ“พระเจ้า”ก็คือความเป็น“วิญญาณ”แท้ๆ มิใช่อื่นเลย

เพียงแต่ว่า “พระเจ้า”หรือ God หรือ“พระพรหม”ในความเป็นภาษานี้หมายถึง ผู้มี“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”นั้น เป็นไฉน? คือใคร? เป็นอยู่อย่างไร? “สัมผัส”แตะต้อง“ตัวตน”กันจริงๆได้ไหม? กันเท่านั้นเอง

ซึ่งก็ต้องศึกษาฝึกฝนให้สัมมาทิฏฐิจนกระทั่งเราเองมีความรู้-ความจริงสามารถ“สัมผัส”ความเป็น“วิญญาณ”ในตนได้จริง

(๗๔๑) เข้าถึงวิญญาณในตัวตน คือผู้พ้นสักกายทิฏฐิเป็นเบื้องต้น!

นั่นคือ ผู้“พ้นสักกายทิฏฐิ”คือ เป็น“ข้อต้น”ของการศึกษาที่เป็น“สังโยชน์ ๑๐”ในพุทธศาสนาทีเดียว และมีข้ออื่นๆให้เรียนรู้ต่อไปได้ถึง“๑๐ สังโยชน์” จึงจะ“หมดสิ้นเครื่องผูกคนไว้ในวัฏฏสงสาร” ซึ่ง“สังโยชน์”ก็คือ“เครื่องผูกคนไว้ในวัฏฏสงสาร”นั่นเอง

และ“เทฺว”ยังมีให้เรียนอย่างลึกซึ้งขั้น“อนุสัย ๗”กันอีก

“วิญญาณ”นั้นอยู่ในภาวะที่เป็น“เทฺว” ซึ่งมีสภาพ“๒” คือภาวะของ“รูป”กับ“นาม”เสมอ และ“วิญญาณ”ก็เป็น“ตัวตน”

(๗๔๒) สัมผัสได้ด้วยทวาร ๖ นั่นก็คือความเป็นตัวตน!

“ตัวตน”หรืออัตตา-อาตมันแม้จะเป็นปรมาตมันของพระเจ้าหรือของ“เทฺว”ตั้งแต่เล็กสุดๆ ไปจนถึงใหญ่สุดๆ ก็ต้องมี“ภาวะตัวตน”ที่“สัมผัส”ได้ด้วย“ทวาร ๖”ของมนุษย์ในโลก จึงจะชื่อว่า“ความจริง”ยืนยันต่อ“การสัมผัสตัวตน”นั้นๆกันได้จริงๆ

แต่“เทฺวนิยม”นั้นไม่ได้“สัมผัสตัวตน”เลย ไม่ได้ศึกษาทั้งๆที่“ตัวตน”หรือ“อัตตา”ที่ตนมีเองในตนเองแท้ๆก็ยัง“ลึกลับ”

เพราะไม่สามารถตีแตกแยะแยะความเป็น“เทฺว”นี่เอง

(๗๔๓) ต้อง“สัมผัส”ได้จึงจะเป็นความจริง เป็นภาวะมีอยู่จริง!

หาก“เทฺว”ใดแม้ที่สุด“เทฺว”ที่เป็น“พระเจ้า” ตนเองก็ไม่สามารถ“สัมผัส”ได้ก็เป็น“สิ่งลึกลับ”ที่ไม่สิ้นความคลางแคลงสงสัยกันสนิทได้เลย

ตั้งแต่เบื้องต้นแห่ง“ความจริง”ที่มนุษย์จะสามารถเริ่มมี“ความรู้”ชนิดที่“รู้จัก”คือ สัมผัส แล้วก็“รู้แจ้ง”คือรู้ชัดเจน

รู้ความเป็นความมีนั้นๆแจ่มแจ้งขึ้นๆ

“รู้จริง”คือ ยืนยันกันได้โทนโท่หลัดๆโต้งๆกับคนทั่วไปทั้งหลาย ว่า เป็นภาวะมีอยู่จริง เป็นของจริง

ใครๆก็สัมผัสกันได้ด้วยทวารรู้ภายนอก-ภายในของคนทุกคน ว่าเป็น“ตัวตน”หรือ“อัตตา”หรือ“ปรมาตมัน”กันว่าเป็น“ความจริง”ที่คนทั้งหลายยืนยันแก่กันและกันได้หลัดๆ

แต่“เทฺวนิยม”ไม่มี“พระเจ้า”ให้“สัมผัส”เลยตลอดกาล

แม้แต่ความเป็น“เทฺว”ในตนเองก็ไม่เรียนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

มันก็ไม่จริง ตั้งแต่เริ่ม“รู้จัก”ด้วยการ“สัมผัส”ก็ไม่มีแล้ว

แล้วมันจะ“รู้แจ้ง”ขึ้นมาได้อย่างไร?

“รู้จริง”ก็เป็นอันไม่มีโอกาสเกิดได้แน่นอน

(๗๔๔) ชาวพุทธมิจฉาฯ กับชาวเทฺวนิยมต่างล้วนโมฆะทั้งคู่!

แม้แต่ชาวพุทธที่มิจฉาทิฏฐิ ไป“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่สัมผัสความเป็น“กาย”ภายนอก ก็โมฆะเช่นเดียวกันกับชาว“เทฺวนิยม” ที่ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ที่เป็น“ตัวตน”ในตนเอง

ดังนั้น เมื่อคนไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน(อัตตา)”ของตนเอง ไม่ได้ศึกษาความเป็น“ตัวตน” ไม่ได้พิสูจน์“ความมีตัวตน” และ

สามารถ“กำจัดตัวตน” จนกระทั่ง“ดับตัวตน”ได้หมดสิ้น ตั้งแต่ยังมีชีวิตเป็นๆ ที่ใช้ศัพท์เรียกว่า “นิพพาน”

และที่สุดสามารถ“ดับชีวิตแตกสลายตายไป”ด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” หมดสิ้นสภาพเป็น“จิตนิยาม”ไปนิรันดร

พิสูจน์“อนัตตา”สูงสุดสัมบูรณ์ได้จริง

โดยการแยกธาตุของ“จิตนิยาม”เป็น“อุตุนิยาม” เมื่อไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็ไม่สามารถยืนยัน“ความจริง” ในความเป็น“อัตตา” หรือ“อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”กันแล้ว

นั่นคือไม่สามารถเรียนรู้พิสูจน์“ความจริง”ได้จาก“วิญญาณ” ที่เป็น“ธาตุรู้”ทั้งในความเป็น“พระเจ้า”อันก็เป็น“ธาตุรู้”ที่ยิ่งใหญ่ของตนเองในตนเอง

ทั้งในความเป็น“อัตตา” ที่ทุกคนต่างก็มีอยู่ด้วยในความเป็น“ตน”นี่แล ที่สามารถเรียนรู้พิสูจน์“ความจริง”นี้ได้

(๗๔๕) มนุษย์ทุกคนมีจิตนิยาม มีสิทธิ์ฝึกฝนให้รู้แจ้งรู้จริง

ซึ่งคนหรือมนุษย์ที่เกิดมาเป็น“สัตวโลก”มี“จิตนิยาม”ทุกคนมีสิทธิ์ศึกษาฝึกฝนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความรู้-ความจริง”นี้

และต้องเรียนรู้ด้วยความเป็น“วิญญาณที่มีสัมผัสสภาวะจริง-อาการจริง”ของ“วิญญาณ”

ที่ตั้งอยู่เป็น“หลักแหล่ง”

ขณะที่มี“การสัมผัสของรูปกับนาม” เช่น “ตาสัมผัสกับรูป” ก็เกิด“ภาวะของสังขารนั้น”ขึ้นมาเป็น“วิญญาณ”ตนเองในตนเองทันที เป็นต้น

(๗๔๖) วิญญาณต้องมีหลักแหล่ง มิใช่หลักลอย เป็นเช่นไร? หมายถึงอย่างไร?

และต้องเป็น“วิญญาณ”ที่มี“หลักแหล่ง(สัมภวะ=มีที่เกิด)” อันจับต้องได้ โดยสัมผัสด้วย“กาย”เกิดอยู่หลัดๆ“รับรู้”ได้บัดนี้

ซึ่งไม่ใช่“วิญญาณ”ที่“ล่องลอย(สัมภเวสี=แสวงหาที่เกิด)” เพราะไม่มี“จุดสัมผัสอยู่”ของ“ภาวะ ๒ (เทฺว)” ไม่มี“การสัมผัส”ของ“กาย” คือไม่มี“ภายนอก”กับ“ภายใน”สัมผัสกันอยู่ หลัดๆโต้งๆ โทนโท่ ณ บัดนั้น ปัจจุบันนั้น เป็นต้น

เมื่อมี“การสัมผัส”กันขึ้นของ“รูปนาม”ของเราเอง เราก็มี“วิญญาณ”ของเราเองนั้นเกิดขึ้น เป็น“ของเราเอง”ทันที่มีสัมผัส

(๗๔๗) ตนเองจัดการตัวเอง แต่บางคนกลับสำคัญตัวเอง เป็นแค่ทาสของใครสักคนที่ยิ่งใหญ่ที่ลึกลับ!

ชนิดที่ตนเองสามารถจัดการ“วิญญาณ(ธาตุรู้)”ของตนได้อย่างอิสระเสรี ไม่มีอำนาจใดหรือใครจะยิ่งใหญ่เข้ามา“มีสิทธิ์”ใน“วิญญาณของเราเอง”ได้เท่าตัวเองเลยเด็ดขาดจริงๆ ในตัวเราที่มีในตัวเราเอง ณ บัดนั้นเอง อยู่หลัดๆ โต้งๆ โทนโท่แท้ๆ

นอกจาก“ตนเอง”จะหลงเชื่ออยู่ว่า “ตนเองเป็นทาสอะไรอันหนึ่ง”ที่ตนเอง“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”

นั่นก็คือ ไม่รู้จักความเป็น“อัตตา”หรือ“เทฺว”นี้แหละ

แต่เราก็ยังหลงเชื่ออยู่ว่า“มีอัตตา”อื่นที่ยิ่งใหญ่กว่าเราควบคุมเราอยู่ เรียกว่า“อัตตา”ที่ยิ่งใหญ่กว่าเรา

เพราะไม่เคยศึกษาความเป็น“อัตตา”ใดๆเลย แม้แต่“อัตตา”ใน

ตัวเราเอง จึงไม่มีความรู้ในความเป็น“อัตตา”เอาเลย แม้แต่น้อย

(๗๔๘) ปฏิบัติแบบพุทธ มีจักษุ มีปัญญา มีญาณ มีวิชชา มีอาโลก บริบูรณ์!

แต่พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนแจ่มกระจ่างว่า “วิญญาณ” เป็น“ของตนเอง” ตนเป็น“เจ้าของวิญญาณตนเอง”แท้ บริบูรณ์สัมบูรณ์ที่สุด ด้วยการปฏิบัติที่มี“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก”บริบูรณ์พร้อม

“จักษุ”คือ “ตา”เห็นๆ “อาโลก”คือ “แสงสว่าง”เปิดๆเผยๆ

ซึ่งแตกต่างจาก“หลับตา” ไม่มี“ตา”ไม่มี“จักษุ” ไม่มี“แสงสว่าง”ไม่มี“อาโลก” ของผู้ปฏิบัติ“หลับตา”กันนั้น มันก็ชัดๆโต้งๆ ยืนยันกันอยู่อย่างนี้

“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก” ก็ไม่บริบูรณ์พร้อม ก็ยังอยู่ใน“ที่มืด” แถมไม่มี“สัมผัส”เสียอีก

(๗๔๙) ไม่รู้ว่า “วิญญาณ” เป็นของตนเอง ย่อมไม่เชื่อใน “กรรม” ใน “วิบาก” เชื่อแต่การดลบันดาล!

เพราะการปฏิบัติที่ไม่มี“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง” ก็ไม่เห็นแจ้งๆซึ่งไม่เปิดเผยถ้วนครบสัมบูรณ์จึงไม่รู้จักว่า“วิญญาณ” เป็น“ของตนเอง”

คนผู้นั้นก็ยังมี“ความหลงเหลือ”

จึงยังมีความเชื่อว่า “วิญญาณ”ของตนแท้ๆนี้ เป็น“ของพระเจ้า”อย่างจำนนอยู่นั่นเอง ไม่มากก็น้อย

ซึ่งจะไม่สามารถสัมผัสรู้ว่า "วิญญาณ"คือ อย่างไร? แยกแยะไม่ได้ว่ามีที่มาที่ไปไฉน? ไม่รู้แจ้งใน"กรรม"ใน"วิบาก" ใน"กรรมเป็นของของตน" หรือตนเป็น"เจ้าของกรรมตนเอง"

เชื่อกันแต่ว่า "God(พระเจ้า)"นั้นยิ่งใหญ่กว่า"กรรม"

เอาแต่"เชื่อ"อย่างปักมั่นว่า "วิญญาณ"ยิ่งใหญ่เป็น"เทฺว" ผู้ยิ่งใหญ่ที่หมายถึง"ความรู้-ความจริง"นั้นคือ"พระเจ้า"

(๗๕๐) ปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ทุกผัสสะ ทุกอิริยาบถ ทุกกิจกรรม (ลืมตา) ย่อมรู้ทุกโลก ทุกอัตตา ย่อมเข้าถึงอมตะได้!

เพราะไม่ยอมตีแตกแยกแยะความเป็น"วิญญาณ"ของตนเอง ที่เป็น"เทฺว"ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์ หรือเอาแต่"หลับตา"ปฏิบัติ

จึงไม่รู้จริงบริบูรณ์สัมบูรณ์ที่สุดเท่าการปฏิบัติที่"ลืมตา"ที่มี"จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-อาโลก" ที่รู้ทั้งภายนอก-ทั้งภายใน

หรือรู้ทั้ง"โลก" ทั้ง"อัตตา" ทั้งปรมาตมัน ทั้งการมี"อธิปไตย" ครบ"๓ อธิปไตย"

โดยสามารถมี"สติ"เป็น"อธิปไตย"

มี"ปัญญา"เป็น"อุตตระ"

มี"วิมุติ"เป็น"สาระ = แก่น" หยั่งลงสู่ความเป็น"อมตะ"ซึ่ง สามารถ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"ได้จริงๆ

(๗๕๑) กระจ่างชัดอัตตา ทำเป็นอนัตตาได้ จัดการวิญญาณของตัวเองให้ไม่กลับกำเริบ!

"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"นี้แล ที่ยืนยันว่า สามารถ

จัดการ“อัตตา”เป็น“อนัตตา”ได้สำเร็จ

เพราะทำให้“จิตธาตุ”เป็น“อุตุธาตุ”ได้สำเร็จ

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“อัตตา”ไม่มีตัวตนจริงแท้

เพราะที่แท้“มันเป็นแค่สังขาร”ที่มีเหตุมีปัจจัยเท่านั้น

จึงสามารถพิสูจน์ชัดเจนแจ่มแจ้งได้ว่า ตนเองสามารถจัดการกับ“วิญญาณ”ของตนให้เป็น“วิญญาณ”ที่“ดีสูงสุดอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง)-ยั่งยืน(ธุวัง)-ถาวรตลอดไป(สัสสตัง)-ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา(อวิปริณามธัมมัง)-ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง)-ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)”

สำเร็จเป็น“อรหันต์”จบกิจ อันมีความหมายว่าไม่มีอะไรลึกลับเป็นที่สุด หรือหมดสิ้นความลึกลับกันจนเป็นที่สุดแล้ว เจริญสูงสุดไม่ตกต่ำอีก ไม่แปรเปลี่ยนอีกแท้ที่สุดนิรันดร

(๗๕๒) แยกกายแยกจิต แปรรูปวิญญาณ สู่พีชนิยาม อุตุนิยาม!

ที่ชัดแจ้งแจ่มกระจ่างจริงที่สุดก็คือ เราเองทำให้วิญญาณของเราเองแยกธาตุเป็น“อุตุธาตุ”ไปได้ถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

สามารถแยกความเป็น“กาย” แยกความเป็น“จิต”ให้สูญสิ้นความเป็น“จิตนิยาม-พีชนิยาม” กลายเป็น“อุตุนิยาม”สำเร็จไปกระทั่งนิรันดร ได้จริง

นั่นคือ แยก“จิต”แยก“กาย”ของตนให้เป็น“ธาตุดินน้ำลมไฟ” กลายสลายไปสู่“วัตถุ”ไปเลยได้เป็นที่สุด

ผู้ที่“หลับตา”ปฏิบัตินั้นเอาแต่สะกด“วิญญาณ”ให้เป็นหนึ่ง ไม่เข้าใจความเป็น“เทฺว” ตีแตกแยกแยะความเป็น“กาย”ไม่ได้

(๗๕๓) แยกกายแยกจิต หมายความว่า แยกแยะ “กายกลิ” แล้วจัดการได้สำเร็จ!

ที่สำคัญมากก็คือ ไม่สามารถแยกแยะ“กายกลิ(ภาวะโทษในกาย,โทษของบาป)ที่เป็น“ตัวร้ายประชุมอยู่ในจิตตน”ออกจาก “วิญญาณ”

แล้วจัดการกำจัด“กายกลิ”เป็น“การดับกิเลสในจิตตน”อันเกิดจากการมีสัมผัสภายนอกแล้วเกิด“กิเลส”ได้ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตนของกิเลส”

ในขณะที่มี“กาย”อันครบทั้งภายนอก-ภายในอยู่หลัดๆ โต้งๆ โทนโท่

ว่าเป็น“ตัว“มาร”ตัวจริงซึ่งก็คือ“ซาตาน”นี่เองแท้ๆ ที่เริ่มจาก“สักกายะ(ความเป็น‘นาม-รูป’ของตน ; พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑)”

จึงไม่มีทางที่จะ“กำจัด”ถูก“ตัวกิเลส”ตรงๆเฉพาะตัว “กายกลิ”นั้นๆ โดยไม่แผ้วพานระคายส่วนอื่นของ“จิตแท้ๆ” ที่เป็น“จิตสะอาดจริง”ส่วนใดเลย ได้ชัดเจนแม่นคม ถ้วนรอบ

(๗๕๔) ชำระ“กิเลส”หมายถึงอาการของ“ใจในใจ” ไม่ใช่จัดการอิริยาบถของ “กายกรรม”!

แม้แต่การปฏิบัติเริ่มเรียนรู้กิเลส“สักกาย” อันเป็น“ขั้นต้น”ลำดับแรกแห่งการปฏิบัติธรรมของพุทธ ที่จะทำการกำจัด

นั้นก็คือ

การชำระ“ตัวกิเลส”ที่หมายถึงอาการของ“ใจในใจ”นั่นเอง มิใช่หลงผิดจะไปจัดการกับอิริยาบถของ“กายกรรม”หรือ“กายวิญญัติ”แค่นั้นแต่อย่างใด

(๗๕๕) ย้ำ! กิเลสคืออาการทางใจ โดยมีวัตถุภายนอกเป็นตัวกระตุ้น!

เพราะ“กิเลส”มันคือ“กลิ”ที่เป็นอาการ“ทางใจ”หรือ“ในจิต”แท้ๆ ไม่ใช่หมายเอาตัวภาวะ“ของวัตถุภายนอก”เท่านั้น แต่มันต้องเกี่ยวกับ“กายภายนอก” ต้องมี“สัมผัส”ภายนอก จึงจะชื่อว่า“กาย”

ความเป็น“กาย”ที่เรากำลังหมายเอาเฉพาะ ความเป็น“กลิ”นี้ ถ้าเรียกว่า“กายกลิ”ก็ต้องมี“กาย”สิ! จะไปหมายเอาแต่“ภายในส่วนเดียว”ที่ไม่มีแต่“ภายนอก”ด้วยก็ไม่ใช่ หรือมีแต่“ภายใน”เท่านั้นก็ไม่ใช่ เพราะอันนี้หมายเอา“กาย”ไง!

(๗๕๖) “กาย”ต้องมีทั้ง“การสัมผัสภายนอก”และมีทั้ง“กายกลิ”ที่เป็น“ภาวะ ๒”อยู่

หากไม่มี“การสัมผัสกับส่วนภายนอก” และมี“ความรู้สึก”ร่วมกันอยู่ของ“๒”ภาวะนี้ก็ไม่เรียกว่า “กาย”

“กาย”ต้องมีทั้ง“การสัมผัสภายนอก”และมีทั้ง“กายกลิ”ที่เป็น“ภาวะ ๒”อยู่ (อย่าลืมว่า“กลิ”คือ“กิเลส”นั้นหมายเอา“จิต”นะ! “กลิ”หรือ“กิเลส”ไม่ใช่“วัตถุ” และไม่ใช่“กาย” เพราะส่วนที่ไม่มี“ความรู้สึก(เวทนา)”แล้ว

นั้นไม่ใช่"กาย" กำหนดแม่นๆ) ในขณะนั้นก็ยังมี"กลิ"คือ"กิเลส"อยู่ เราก็ต้องจัดการ"กำจัดกิเลสหรือกลิ"ตัวที่เกิดจาก"ภายนอกหรือวัตถุ"นี้เป็น"เหตุ"กันก่อน เพราะมันชื่อว่า"กายกลิ"

(๗๕๗) กำจัด"กายกลิ"ได้แล้ว จะเหลือ"จิตตกลิ" เป็นกิเลสจิตในจิต

เมื่อกำจัดกิเลสที่เป็น"กายกลิ"ได้แล้ว กิเลสที่เกิดจากเหตุภายนอกไม่เกิดอีกแล้วจริงเด็ดขาดจนกระทั่งเที่ยง-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนอีกแล้ว-อะไรก็หักล้างไม่ได้-ไม่กลับกำเริบ

จึงจะเหลือแต่"จิตตกลิ"คือ"กิเลสส่วนที่ยังเหลืออยู่ของจิตในจิต"

อย่างนี้คือ "กิเลสที่เกิดเพราะเหตุภายนอก"ดับได้เด็ดขาดแล้ว ซึ่งแม้เราจะสัมผัสกระทบกระแทกกับ"เหตุ"ที่เป็น"วัตถุภายนอก"นั้นๆอยู่อย่างไร อันคือ "กิเลสภายนอก(กายกลิ)" ก็เหลือแต่"กิเลสภายในจิต" เรียกว่า"จิตตกลิ" แล้วจึงค่อยจัดการกับ"จิตตกลิ"

มันมีขั้นตอนเป็นลำดับๆ ชนิดที่ไม่มีอะไรเลอะเทอะ สับสน

(๗๕๘) สมมติบัญญัติทำให้ตีความผิดพลาด จึงยิ่งทำให้ปฏิบัติผิดทาง!

ความสำคัญที่สุด ก็คือ สมมุติบัญญัติต่างๆ หรือภาษาจะเรียกว่า"กาย"ก็ตาม ว่า"จิต"ก็ตาม

ใน"การกำจัดกิเลส"นั้นมันก็มีแต่"การทำใจในใจ(มนสิการ)"เท่านั้น

ไม่ใช่“การทำภายนอกในภายนอก”หรือ“ทำวัตถุในวัตถุ”

เพราะ“กิเลส”มันไม่ใช่“กาย” กิเลสมันคือ“จิต”แท้ๆ

“กายภายนอก”ถ้าไปหมายเอาแค่“วัตถุภายนอก” มันเป็น“กิเลส”กันที่ไหนเล่า? เพราะ“กิเลส”มันไม่ใช่“วัตถุ”เลย

(๗๕๙) มีวิชชา จึงแยกกายแยกจิตแบบโลกุตระได้!

ต้องมี“วิชชา”แยกแยะความเป็น“กาย”แยกแยะความเป็น“จิต”กันให้แจ่มแจ้งคมชัดกันจริงๆ หาไม่แล้ว ก็ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่บรรลุผลสำเร็จแน่นอน ถ้าแยกกาย แยกจิตไม่ถูก

ทุกวันนี้ชาวพุทธได้พากัน“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”ว่า เป็น“วัตถุ”เท่านั้น มันจึงหมดสิทธิ์ที่จะบรรลุธรรมไปเลย

เพราะแค่จะแยะแยก“ภาวะ ๒”หรือ“เทฺว“หรือแม้แต่“กาย”ก็ไม่สามารถเสียแล้ว

ดังนั้น จะทำความสำเร็จจริงให้ถึงขั้นแยกแยะ“จิต”และจัดการ“จิตนิยาม”กระทั่งเป็น“พีชนิยาม”

ด้วยการ“ฆ่ากิเลส”โดยใช้ธรรมาวุธที่ชื่อว่า“ฌาน”

และสำเร็จจบเป็น“บุญ”

จึงจะจบกิจ“สิ้นบุญสิ้นบาป”(ปุญฺญปาปปริกฺขีโณ)สมบูรณ์แบบตามสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ ไม่ได้แน่ๆ!

(๗๖๐) จึงทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ไม่สำเร็จ!

จึงพิสูจน์ความ“หมดบาป(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)-“ทำแต่ดี(กุสลัสสูปสัมปทา)”

มีชีวิตอาศัยสภาวะที่“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”หรือ“อุเบกขา”นี้แล

ประพฤติตนดำเนิน“กรรม”ทุกกรรมเป็น“กุศล”ไปโดยอัตโนมัติทั้งนั้น ด้วยจิตที่สะอาดหมดจด ไม่ได้!

เพราะจิตมันมีคุณวิเศษ“อุเบกขา”บริบูรณ์ด้วย“ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา”ตามพระพุทธวจนะ ไม่สำเร็จ!

(๗๖๑) สุดยอดแห่งการตาย คือปรินิพพานเป็นปริโยสาน!

สุดยอดแห่งยอดแท้ๆก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” นั่นคือ “เราทำการตายลงครั้งท้ายสุด เราก็“แตกทำลายกาย(กายัสสะเภทา)”

หลังการตาย(ปรัมมรณา) ก็แยกธาตุให้สลายจากภาวะ“จิตนิยาม” โดยการทำ“จิตธาตุ”ของตนให้กลายเป็น“อุตุธาตุ”ไม่สำเร็จจริง ด้วย“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ของตน

(๗๖๒) ไม่มีวิชชา “วิญญาณ”ย่อมเป็นอยู่อย่างไตรลักษณ์ระหกระเหิน มีวิชชาย่อมจัดการวิญญาณให้อยู่หมัดและชัดเจนแจ่มแจ้งในไตรลักษณ์

เพราะเราไม่มี“วิชชา”ในการทำ“กรรม”ได้จริงเป็นจริงตามสูตรของพระพุทธเจ้า อย่างบริบูรณ์สัมบูรณ์ว่า“วิญญาณ”นั้นเป็นอยู่อย่าง“ไตรลักษณ์”

ผู้มี“วิชชา”จึงจะเป็นเจ้าของ“ความรู้”สามารถจัดการ(อภิสังขาร)กับ“วิญญาณ”ของตนให้เป็นคน“ไม่ทำบาปทั้งปวง(สัพพปาปัสสะ อกรณัง)”

ถ้ายังมี“กรรม”อยู่ทุกกรรมก็ทำเป็นแต่“กุศล”ไปตลอด (กุสลัสสูปสัปทา)

เพราะเราได้ทำ“จิตวิญญาณ”ของตนให้สะอาดผ่องใส ปราศจากกิเลส สิ้นอาสวะได้จบสิ้นจริงแท้(สจิตตปริโยทปนัง)

โดยมี“ปัญญา”หยั่งรู้ความจริงตามความเป็นจริงได้ถ้วนสิ้นว่า วิญญาณ“ไม่เที่ยง-ทุกข์-อนัตตา”ได้ด้วยตนเอง

ที่วิเศษสุดคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการทำ“วิญญาณ”ของตนให้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” นั่นคือ หมดสิ้น“อัตตา”ไปจากวัฏฏสงสาร จากโลก จากเอกภพมหาจักรวาล จากกาล

“ตายแล้ว”ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”แบบ“เทฺวนิยม”เขา

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ชัดยิ่งว่า “พระเจ้า”ไม่ได้เป็น“เจ้าของวิญญาณ”ทั้งหลายทั้งหมดในมหาจักรวาล ดังที่หลงเชื่อถือกัน

(๗๖๓) เพราะมี“วิชชา” จึงรู้แจ้ง“วิญญาณ”เป็นของตนเอง สามารถจัดการให้แตกสลายเป็น“อุตุธาตุ”ได้

“วิญญาณ”ของแต่ละคนนั้น“เป็นของตนเอง”แท้ เพราะสามารถพิสูจน์ว่า ตนจัดการตนเองถึงที่สุด“ทำตนเองให้สิ้นสูญ อัตตาหรือวิญญาณของตน”แตกสลายเป็น“อุตุธาตุ”ไปได้จริงๆ

ที่ยอดเยี่ยมจริงๆก็คือ สิ้นความเป็น“ทาส”เป็นที่สุดได้

อย่าว่าแต่เป็น“ทาสพระเจ้า”ไปนิรันดรเลย

(๗๖๔) สิ้นสุดความเป็น“ทาส”สู่ความเป็น“ไท”!

แม้เป็น“ทาสความสุข”ก็ไม่เป็นแล้ว

และทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้

จึงเห็นจริงชัดเจนยิ่งว่า “วิญญาณ”เป็นของตนเองแน่ๆ แท้ๆ มีอิสระเต็ม

ไม่มีใครบังอาจมาสั่งการบงการได้เลย ตนเองจัดการวิญญาณตนเองได้เด็ดขาด

มีอำนาจในตนสมบูรณ์จริงๆ ไม่ต้องอยู่ใต้การบัญชาของ“พระเจ้า”

แต่มิใช่ว่า เป็น“ความหยิ่งผยอง” ไม่เคารพนับถือความดีงามใดๆอื่นๆ

เราชัดเจนใน“ความมีจริง”ที่มีความเป็นภาวะจริงแท้นั้นๆ ตามภาวะแท้ของ“ความจริงหรือสัจธรรม”ทั้ง“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมัตถสัจจะ”ครบถ้วนทั้ง ๒ สัจจะเสมอ

(๗๖๕) กระจ่างชัดในปรมัตถสัจจะและสมมติสัจจะ!

โดยเฉพาะ“ปรมัตถสัจจะ”นั้น เป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งล้ำเลิศยากยิ่ง แม้“สมมุติสัจจะ”ก็กว้างไกลยิ่งอย่างเป็นจริง คนส่วนมากก็ยังยากที่จะเข้าใจและจัดการ“สัจจะ”ทั้ง ๒ นี้

ผู้รู้“สัจจะทั้ง๒”นี้บรรลุจริงจึงจบสิ้นในเรื่อง“อัตตา”เรื่อง“วิญญาณ”เรื่อง“เทฺว” กระทั่ง“ดับ”ภาวะ“เทฺว”เหล่านั้นได้

(๗๖๖) หากไม่รู้วิญญาณในกาย ไม่รู้อัตตาในเทฺว ก็ไปไม่ถึงดวงดาว!

แต่ผู้ใดไม่มี“ความรู้-ความจริง”ในเรื่อง“วิญญาณ”ในความ

เป็น“กาย” ไม่มี“ความรู้-ความจริง”ในเรื่อง“อัตตา”ในความเป็น“เทฺว”ชนิดที่“สัมผัสวิญญาณ-สัมผัสอัตตา-สัมผัสเทฺว”กันจริงๆ

ผู้นั้นจะไม่สามารถตีแตกแยกแยะ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ก็ไม่สามารถจัดการกับ“จิต-เจตสิก-รูป”ให้เป็น“นิพพาน”ได้

เพราะไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“จิต-มโน-วิญญาณ”ตามพระวจนะว่า“คือ“กาย”(เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

จึงไม่สามารถทำให้“วิญญาณ”บรรลุ“นิพพาน”เป็นอรหันต์สำเร็จ

ผู้ไม่มี“ปัญญา”หรือ“วิชชา”จะแยกธาตุ“จิต-มโน-วิญญาณ”ให้เป็น“ธรรมนิยาม ๕”ไม่ได้ ก็จบสัมบูรณ์เป็นอรหันต์ไม่ได้

(๗๖๗) ทำใจในใจคือมนสิกโรตินี่แหละตัวสำคัญ แม้อรหันต์ก็ยังต้องใช้!

เพราะไม่สามารถ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ให้มี“เวทนา”เป็น“อุตุนิยาม”หรือภาวะของ“พีชนิยาม”ไม่ได้ ก็ทำความหมดสิ้นภาวะที่เป็น“เวทนา”ของตนให้ไม่มี“กาย”อยู่ใน“จิต”ไม่ได้

อรหันต์นั้นใช้“สัญญา”กำหนดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย” สามารถมี“ธรรมวิจัย”แยกความไม่เป็น“กาย” แยกความเป็น“เวทนา” แยกความเป็น“จิต” แยกความเป็น“ธรรม”ได้

และ“ทำจิตในจิต(มนสิกโรติ=ทำกรรมทางจิต)” อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ให้ เป็น“ธรรมในธรรม” เช่น ทำ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต”ให้เป็น“ธรรมในธรรม”

จาก“โลกียธรรม”เป็น“โลกุตรธรรม”ได้จริง

จนกระทั่งเกิด“ฌาน”เกิด“วิมุติ” จึงจะชื่อปฏิบัติ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ให้เป็นลำดับตรงตาม“อนุปุพพวิหาร ๙”

โดยการปฏิบัติในขณะมี“วิญญาณฐีติ ๗”สำเร็จจริง

โดยไม่ต้องมี“เนวสัญญานาสัญญายตนะ” เพราะมันมีลำดับบริบูรณ์แล้ว

(๗๖๘) จัดการกิเลสในจิตหมดได้ เป็นการจบบนความไม่มีนั่นแหละ “อากิญจัญญา”!

จึงจัดการกับ“กิเลส”ที่มี“ในจิต”หมดได้ จบ“อากิญจัญญ” นั่นคือ “จบความไม่มี”เสร็จแล้ว ก็เป็นอัน“จบกิจ”จริง

“อากิญจัญญ”คือ ความไม่มี,ความว่างเปล่า

ก็ไม่ต้องสับสนวนเวียนอยู่กับ“เนวสัญญานาสัญญายตนะ”

เพราะปฏิบัติมี“วิญญาณฐีติ ๗”นั้นมันบริบูรณ์ครบการกำหนดรู้“กาย”ที่บริบูรณ์ครบทั้ง“สัมผัสภายนอก-สัมผัสภายใน

จึงจะเป็น“ชีวิต”ที่บริบูรณ์ด้วย“รูป”และ“นาม”

เป็นภาวะความมี“ปรากฏการณ์จริง”ของ“จิตนิยาม”ของเราครบสภาพ

(๗๖๙) ปฏิบัติหลับตาเรียกว่าปฏิบัติขณะไม่มีภาวะความเป็นคน!

ถ้าไปหลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติ มันก็ไม่มี“ทั้งกาย-ทั้งจิต” ที่ครบความเป็น“คน” ซึ่งจะต้อง“มีกาย-มีจิต”เป็นภาวะของความมี“ชีวิต”ตาม“ความเป็นจริง”อยู่ในขณะปฏิบัตินั้นๆ

"หลับตา"ปฏิบัติมันก็ไม่ใช่การปฏิบัติกับ"คน"ที่มี"ชีวิต" หรือ"มีกาย-มีจิต"ครบความเป็น"คน"จริง

เมื่อ"หลับตา"เข้าไปไม่มี"กาย"(ไม่มีภายนอก) มันก็เป็นการปฏิบัติกับ"ภาวะที่ไม่มีความเป็นคน"

เพราะมันมีแต่ภาวะ"จิต"ที่ไม่ประกอบด้วย"ดินน้ำไฟลม" ที่ครบความเป็น"ชีวิตคน"

แล้ว"หลับตา"เข้าไปมีแต่"จิต"ที่ไม่มี"ดินน้ำไฟลม"ครบความเป็น"กาย"

มันก็ขาดความเป็น"ชีวิตของคน"

เพราะไม่มี"กายกับจิต"ให้เราปฏิบัติ"จัดการกำจัดกิเลส"กันตรงไหนล่ะ?

(๗๗๐) ไม่ครบความเป็นคนนั้นๆ กิเลสจริงก็ไม่มีอีกหนึ่ง เล่นแต่ความทรงจำ จะไปได้มรรคผลอย่างไร?

ในขณะ"หลับตา"เข้าไปอยู่ภายในนั้น "กิเลสจริง"มันไม่มีมัน มีแต่"กิเลสปลอม-กิเลสเก๊" หรือมีแต่"ความจำได้"ก็หมายรู้(สัญญา) ได้แต่ภาวะ"อดีต"กับภาวะ"อนาคต"เท่านั้น

"อดีต"หรือ"อนาคต"ที่ไม่ใช่"ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐกาล)"มันก็ทำ"นิพพาน"ไม่ได้ มันยังมิจฉาทิฏฐิใน"ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ"อยู่

เพราะมันไม่มี"ปัจจุบัน" มันก็ไม่เกิด"กิเลสในจิตจริง"ของเราที่กำลังปฏิบัติอยู่ขณะ"หลับตา"นั้นจริง มันมีแต่"กิเลสในอดีตหรือกิเลสในอนาคต"เท่านั้น

พระพุทธเจ้าจึงตรัสบอกไว้ชัดเจนแล้วใน"พรหมชาลสูตร"(พระ

ไตรปิฎก เล่ม ๙ เริ่มตั้งแต่ข้อ ๑ ไปเลย และแยกแยะไว้จนครบ) ว่า มันมีแต่"อดีต ๑๘"กับ"อนาคต ๔๔" ซึ่งเป็น"มิจฉาทิฏฐิ ๖๒"

(๗๗๑) นิพพานต้องพึ่งปฏิกิริยาจากภาวะ"ปัจจุบัน" จึงจะเกิดผล!

"นิพพาน"จะบรรลุกันได้ก็ต้องมี"วิญญาณ"ให้ปฏิบัติใน"ปัจจุบัน"นั้นๆ และเป็น"ปัจจุบัน"ที่"สัมมาทิฏฐิ"ด้วยนะ!

"ทิฏฐธรรมนิพพาน" คือ "นิพพานที่ทำในปัจจุบันชาติ"

ถ้าใช้"สัญญา"กำหนดรู้ขึ้นมาได้แต่"รูป"ของ"กิเลสในอดีต-หรือกิเลสในอนาคต"

แล้วมันจะได้ปฏิบัติ"ฆ่ากิเลส"ตัวจริงอันอยู่ใน"วิญญาณฐีติ" ซึ่งเป็น ภาวะที่มี"วิญญาณตั้งอยู่" ณ บัดนั้นกันตรงไหนล่ะ?

เห็นชัดมั้ยล่ะ?

เพราะ"กิเลส"มันเกิดใน"ดินน้ำไฟลม"เท่านั้น ไม่ได้

(๗๗๒) การระลึกกิเลสก็แค่เป็น"สัญญา"เท่านั้น วิญญาณย่อมไม่ตั้งอยู่ จะเรียกว่าไม่ครบองค์ประชุมก็ย่อมได้!

หรือ"กิเลส"มันเกิดใน"จิต"ขณะที่เอาแต่ระลึกถึง"รูป(สิ่งที่ถูกรู้)"ที่มีใน"อดีต"หรือระลึกถึง"รูป(สิ่งที่ถูกรู้)ที่เกิดในอนาคต" ซึ่งมันไม่มีความเป็น"กาย" ที่ต้องมี"จิต มโน วิญญาณ"นั้น

มันไม่เป็น"ความเป็นวิญญาณ"จริง มันเป็นแค่"สัญญา"แค่นั้น

ซึ่ง"สัญญา"ที่เป็น"อดีต"และ"อนาคต"นั้น มันยังไม่ใช่ขณะที่เป็น"วิญญาณฐีติ"หรือขณะที่มี"วิญญาณตั้งอยู่"

อันเกิดอยู่ขณะนี้เป็น"รูป"ที่เห็นด้วยตา หรือเป็น"เสียง"ที่

ได้ยินด้วยหูเป็น“กลิ่น”ที่ได้รู้ด้วยจมูก เป็น“รส”ที่ได้รู้ด้วย“ลิ้น”

และเป็น“เวทนา”ที่มี“สัมผัสภายนอก(โผฏฐัพพะ)”อันรู้ได้ด้วย“กาย”สัมผัสแตะต้องอยู่โทนโท่หลัดๆ ณ บัดนั้นอยู่แท้ๆ

มิใช่“รู้”แค่“หลับตา”ปฏิบัติ แล้วเข้าไปรู้“ในภายใน”ที่เป็น“จิตในจิต”กันอยู่เท่านั้น

(๗๗๓) การลืมตาคือการเดินทางของจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ เป็นไปตามหลักปฏิจจสมุปบาท!

แต่จะเรียนรู้ด้วย“การลืมตา”ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”แล้วจะรู้ได้ทั้งภายนอก-ทั้งภายใน ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑-๑๘ ที่มีครบทั้ง“รูป ๒๘”(มหาภูตรูป ๔ อุปทายรูป ๒๔) และ“นาม ๕ (เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ)”ซึ่งอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ นี้แหละ ข้อ ๑๔ เมื่อได้ปฏิบัติด้วย“สัมมาทิฏฐิ”และ“สัมมาปฏิบัติ” ก็จะเกิด“สัมมาปฏิเวธ”ครบครันถ้วนเต็มถูกต้องสำเร็จตาม“ปฏิจจ-สมุปบาท” โดยใช้“สัญญา”ใน“นาม ๕”กำหนดรู้ได้บริบูรณ์แล้ว จึง“จบกิจ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัมบูรณ์ได้

เมื่อทำ“อากิญจัญญายตนะ”ในขณะปฏิบัติที่มี“วิญญาณฐิติ ๗”สำเร็จ คือ ปฏิบัติในขณะมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย“สัมผัส”กับรูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะภายนอกอยู่หลัดๆโต้งๆ ณ บัดนั้นที่ปฏิบัติอยู่ทีเดียว

จึงจะนับว่า เป็นการปฏิบัติที่บริบูรณ์มี“การตั้งอยู่(ฐิติ)” ของ“วิญญาณ”(“วิญญาณฐิติ”ไง! คือ มีวิญญาณตั้งอยู่ ณ บัดนั้น)หลัดๆโต้งๆ

ปฏิบัติในภาวะที่“ลืมตาตื่นอยู่มีสติเต็ม”
ยืนยัน“ภาวะที่มีความจริงในปัจจุบันขณะนั้นๆ”
จึงเรียกได้ว่า “ปรากฏการณ์
หรือความเป็นจริงที่เกิดอยู่”
คนสามารถสัมผัสแตะต้องได้
เกิดได้โดยคนทั้งหลายพิสูจน์ร่วมกันได้
มิใช่เป็นเพียง“จินตนาการในความคิดเท่านั้น”
มิใช่“ภาพที่เกิดอยู่ในภวังคจิต”เท่านั้น

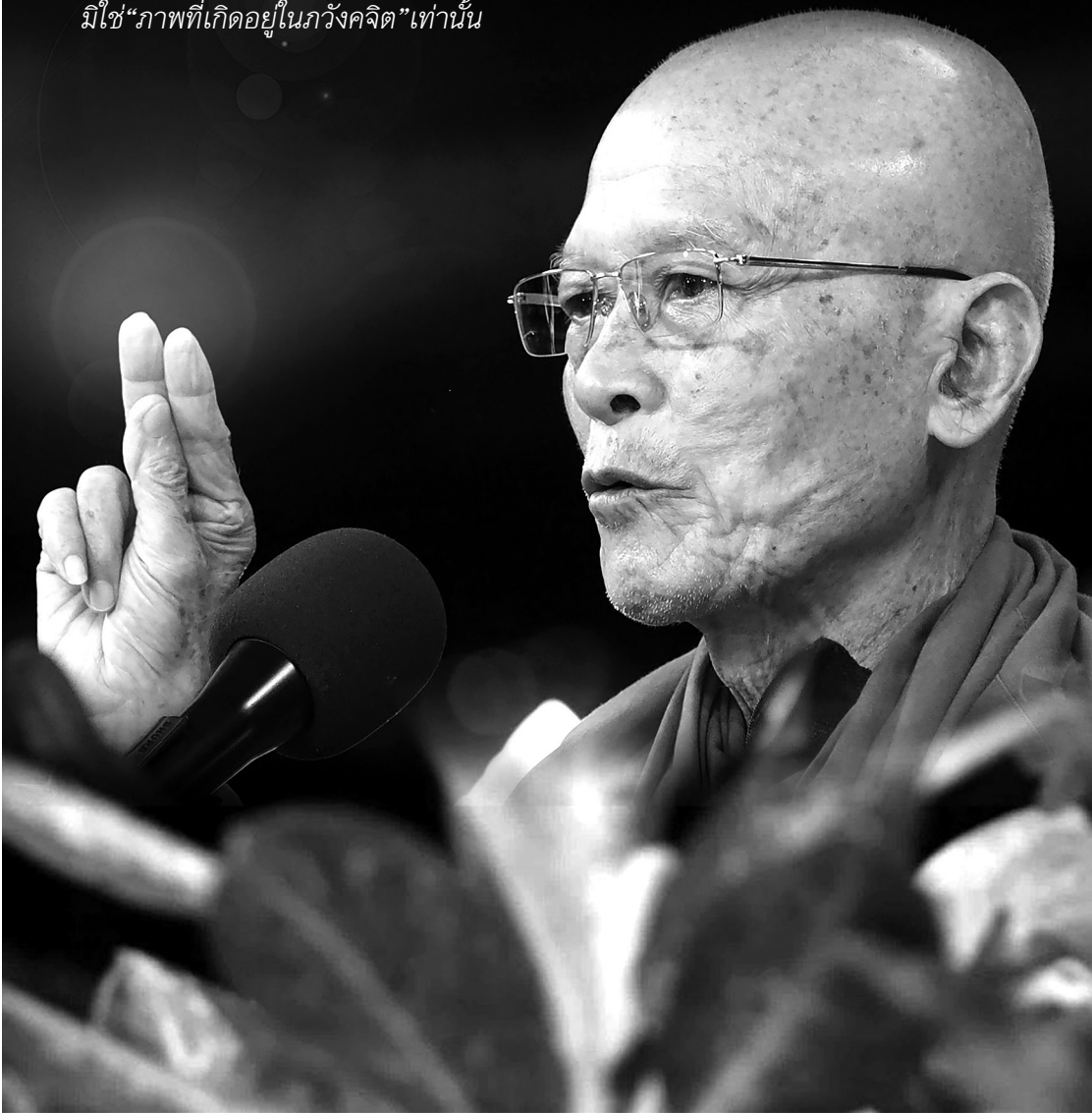

ด้วย“การสัมผัส”ของ“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”กับ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส, โผฏฐัพพะภายนอก”อยู่โทนโท่

(๗๗๔) ย้ำการปฏิบัติต้องลืมตาตื่นอยู่ มีปัจจุบันขณะนั้นๆ มิใช่แค่คิดแค่จินตนาการ!

ขณะมีชีวิต“ตื่นๆ(ชาคร)อยู่,มีสติรอบคอบ(ชาคร)อยู่

ซึ่งก็คือมีชีวิตสามัญในภาวะที่“ลืมตาตื่นอยู่มีสติเต็ม”

ยืนยัน“ภาวะที่มีความจริงในปัจจุบันขณะนั้นๆ”

จึงเรียกได้ว่า “ปรากฏการณ์หรือความเป็นจริงที่เกิดอยู่”

คนสามารถสัมผัสแตะต้องได้ เกิดได้โดยคนทั้งหลายพิสูจน์ร่วมกันได้ มิใช่เป็นเพียง“จินตนาการในความคิดเท่านั้น” มิใช่ “ภาพที่เกิดอยู่ในภวังคจิต”เท่านั้น

แต่เป็น“ความจริง”ที่คนสามารถ“สัมผัส”ได้ด้วย“ตา,หู, จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ” กันแท้ๆ จึงเป็น“รูป”ที่มี“วิญญาณ”ด้วยจริงๆ เป็นภาวะหรือ“ภาพ”ที่มีทั้ง“รูป”และนาม”

และไม่ใช่“วิญญาณ”ที่ยังเป็น“สัมภเวสี(วิญญาณที่ยังไม่มีที่จุติไม่มี“ที่ตั้งอยู่”แน่นอนชัดเจนในโลกมนุษย์ครบสังขารมีกาย-มีจิตบริบูรณ์ แต่ยังเป็นวิญญาณยังล่องลอยอยู่ใน“ภวังคจิต” ซึ่งคนในโลกสัมผัสรู้ร่วมด้วยไม่ได้)”

“ภาพ”หรือภาวะชนิดนี้มีทั้ง“รูป”และ“นาม”จึงมี“กาย”

ไม่ใช่“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภวังค์แล้วก็กำหนด“ภาพ”ขึ้นมาใน“ภวังค์”ที่ไม่มี“กาย”

ซึ่งนั่นมันก็เป็นแค่“ภาพ”ที่มีแต่“รูป”ของ“อดีต”ที่ระลึกขึ้นมาได้

หรือเป็นแค่“ภาพ”ที่มีแแต่“รูป”ของ“อนาคต”ที่สร้างขึ้นมาใหม่ในตอนนั้น

(๗๗๕) มโนภาพของอดีตหรือของอนาคตจึงไม่มีที่ตั้ง จึงเรียกวิญญาณสัมภเวสี!

“ภาพ”ที่มีแต่“รูป”ของ“อดีต” หรือ“ภาพ”ที่มีแต่“รูป”ของ“อนาคต” จึงเป็น“ภาพ”ของ“รูป”ที่ไม่มี“วิญญาณ”อันครบครันด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ

ยังเป็นแค่“วิญญาณสัมภเวสี”

“ภาพ”ที่ไม่มี“วิญญาณฐิติ”จึงปฏิบัติ“ฌาน”ที่มีแต่“รูป”

ซึ่งไม่ใช่“ภาพ”ที่ได้จากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันเกิด“ผล”เป็นลำดับๆ ตรงตาม“อนุปุพพวิหาร ๙” แบบ“ลืมตา”อยู่ในอิริยาบถของคนผู้มีชีวิตประจำวันสามัญนี่เอง

(๗๗๖) จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ย่อลงเป็น อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา ย่อลงอีกเป็น ศีล-สมาธิ-ปัญญา!

การปฏิบัติธรรมของพุทธไม่ใช่การจัด“พิธีปฏิบัติ” แต่มี“วิธีปฏิบัติ”ที่สัมมาทิฏฐิ ก็ปฏิบัติไปตาม“วิธี”ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ คือ“กระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

หรือย่อลงว่า “อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

หรือเรียกผลของการปฏิบัติสั้นๆว่า “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

แต่ถ้าผู้ใด“มิจฉาทิฏฐิ”ก็ย่อมปฏิบัติไม่เกิด“สัมมาผล”แน่ๆ

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ก็เพราะมี“อวิชชา ๙”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

(๗๗๗) การปฏิบัติหลับตาย่อมได้ “อวิชชา ๙”ซึ่งเป็นสายพานไหลเลื่อนสู่ที่ต่ำ!

ขอยืนยันว่า“หลับตา”ปฏิบัตินั้นเป็นคนผู้มี“อวิชชา ๙”แท้

“อวิชชา ๙”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่า “อวิชชา”มีอาหาร เพราะ(๑)ไม่คบสัตบุรุษ จึง(๒)ไม่ฟังสัทธรรม

เพราะไม่ฟังสัทธรรมจึง(๓)ไม่มีศรัทธา

เพราะไม่มีศรัทธาจึง(๔)ทำใจในใจไม่แยบคายถ่องแท้

เพราะทำใจในใจไม่แยบคายถ่องแท้จึง(๕)ไม่มีสติ สัมปชัญญะ

เพราะไม่มีสติสัมปชัญญะจึง(๖)ไม่สำรวมอินทรีย์ ๖

เพราะไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ จึง(๗)ทำทุจริต ๓

เพราะทำทุจริต ๓ จึง(๘)มีนิวรณ์ ๕

เพราะมีนิวรณ์ ๕ จึง(๙)เกิดอวิชชา

รวม“อิทัปปัจจยตาทั้ง (๙)”นี้แล้ว ก็เป็น“อวิชชา ๙”

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ “อวิชชา ๙”ใน“อวิชชาสูตร”

ผู้ยังมี“อวิชชา ๙”คือ ผู้มีความไม่รู้ ไม่รู้กิเลสเกิดมาจากผลสัมพันธ์สืบต่อเป็นลำดับนั้น เริ่มต้นตั้งแต่ “ข้อ ๑” ซึ่งสำคัญมาก

(๗๗๘) พระพุทธเจ้าตรัสชัด “อะไรเป็นอาหารของอะไร”?

พระพุทธเจ้าตรัสไว้เต็มครบชัดเจน ว่า ผู้มี“อวิชชา”ก็คือผู้ไม่มี“วิชชา”ไม่มี“วิมุตติ”นั่นเอง ตั้งใจอ่านคำตรัสดู ดังนี้....

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่า วิชชาและวิมุตติมีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของวิชชาและวิมุตติ ควรกล่าวว่า โพชฌงค์ ๗

แม้โพชฌงค์ ๗ เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่าไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของโพชฌงค์ ๗ ควรกล่าวว่า สติปัฏฐาน ๔

แม้สติปัฏฐาน ๔ เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของสติปัฏฐาน ๔ ควรกล่าวว่า สุจริต ๓

แม้สุจริต ๓ เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของสุจริต ๓ ควรกล่าวว่า การสำรวมอินทรีย์

แม้การสำรวมอินทรีย์ เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของการสำรวมอินทรีย์ ควรกล่าวว่า สติสัมปชัญญะ

แม้สติสัมปชัญญะ เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของสติสัมปชัญญะ ควรกล่าวว่า การทำไว้ในใจโดยแยบคาย(โยนิโสมนสิการ)

แม้การทำไว้ในใจโดยแยบคายหรือการทำใจในใจ(นี่เอง) เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของการทำใจในใจโดยแยบคาย ควรกล่าวว่า ศรัทธา

แม้ศรัทธา เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของศรัทธา ควรกล่าวว่า การฟังสัทธรรม

แม้การฟังสัทธรรม เราก็กล่าวว่า มีอาหาร มิได้กล่าวว่า ไม่มีอาหาร ก็อะไรเป็นอาหารของการฟังสัทธรรม ควรกล่าวว่า การคบสัปบุรุษ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ด้วยประการดังนี้ การคบสัปบุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมยังการฟังสัทธรรม ให้บริบูรณ์

การฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ ย่อมยังศรัทธา ให้บริบูรณ์

ศรัทธาที่บริบูรณ์ ย่อมยังการทำใจในใจโดยแยบคาย ให้บริบูรณ์

การทำใจในใจโดยแยบคายที่บริบูรณ์ ย่อมยังสติสัมปชัญญะ ให้บริบูรณ์

สติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ย่อมยังการสำรวมอินทรีย์ ให้บริบูรณ์

การสำรวมอินทรีย์ที่บริบูรณ์ ย่อมยังสุจริต ๓ ให้บริบูรณ์ สุจริต ๓ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังสติปัฏฐาน ๔ ให้บริบูรณ์

สติปัฏฐาน ๔ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์

โพชฌงค์ ๗ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังวิชชาและวิมุตติ ให้บริบูรณ์ วิชชาและวิมุตติมีอาหารอย่างนี้ และบริบูรณ์อย่างนี้....

(๗๗๙) ผู้ไม่คบสัตบุรุษน่าสงสารยิ่งนัก!

อาตมาขอสาธยายทบทวนให้ฟังดูอีกที เชิญทบทวนดูดีๆ

ข้อ ๑. ผู้ที่"ไม่'คบ'สัปบุรุษ" ซึ่ง"สัปบุรุษ"ก็คือ "สัตบุรุษ" นั่นเอง คนผู้นี้ไม่ได้"พบ"สัตบุรุษเลย ไม่ได้"สัมผัสสัมพันธ์"กับคนผู้เป็น"สัตบุรุษ"ในชีวิตนี้

คนผู้นี้ก็ไม่มี"กุศลวิบากเก่า"มาเลย ชีวิตก็ยังห่างไกล "โลกุตรธรรม"มาก จึงน่าสงสารมากอย่างยิ่ง!

นี่คือ คนผู้มี"กรรมวิบาก"ของเขายังไกลห่างแท้ที่จะได้รับ"พุทธธรรม" เขาก็จะมีแต่"โลกียธรรม"เป็น"เทฺวนิยม" หรือมี "มิจฉาทิฏฐิ"เดียรถีย์อื่นๆที่มีอยู่ในโลกอีกหลากหลายมากมาย

(๗๘๐) ศาสนาทางตะวันตกก็เข้าข่ายในเรื่องนี้!

ดังที่ในโลกนับถือศาสนาที่มี“พระเจ้า”เป็นโลกียธรรม ซึ่งมีอยู่มากมายทางชาวตะวันตก ในยุโรป ในตะวันออกกลาง แม้แต่ในเอเชีย หรือในศาสนาพุทธเองที่มิจฉาทิฏฐิไปเป็น“เทฺวนิยม” ฯลฯ

คนผู้ยังมี“กรรมวิบาก”อยู่เช่นนี้มีมากในโลก ซึ่งยังมีภูมิได้แค่เป็น“เทฺวนิยม”หรือยังเป็น“คนโลกีย์”ไปอีกนานเท่านาน

จนกว่าจะได้“พบ”สัตบุรุษ แล้วก็“ได้ฟังสัทธรรม” หรือได้เป็นผู้รู้จัก“พุทธศาสนา”ว่ามีในโลก และแสวงหาเรียนรู้“พุทธธรรม” มาก่อน

ครั้นได้“พบสัตบุรุษ”ก็เข้าหาด้วยความเคารพอย่างยิ่ง แล้ว“คบสัตบุรุษ” พากเพียรเข้าหาและซักถามเพื่อรู้ คนผู้นี้จึงจะมีหวังว่า จะได้รับ“โลกุตรธรรม”

(๗๘๑) คบสัตบุรุษเป็นเรื่องวิเศษ เป็นเรื่องยิ่งกว่าได้ลาภยศสรรเสริญท่วมฟ้าท่วมโลก!

เพราะการ“คบ”สัตบุรุษนั้น ผู้มี“ปัญญา”จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตบุรุษ”

ผู้ที่พบ“สัตบุรุษ”แล้วจะเข้าไป“คบ”สัตบุรุษ จะมีปฏิภาณรู้ดีว่า เป็นเรื่องยิ่งใหญ่เป็นเรื่องวิเศษสุดแล้ว ยิ่งกว่าการได้ลาภยศสรรเสริญสุขท่วมฟ้าท่วมโลก หรือตนได้เป็น“ศาสดา”ของ“ศาสนาโลกียะ” ปานนั้นทีเดียว

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ผู้มี“ปัญญา”นั้น คือ ผู้เฉลียวฉลาดถึงขั้น“โลกุตระ” อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”คนละชนิดกับ

บัญญัติว่า“เฉโก”อันยังเป็น“โลกียะ” คนละ“โลก”เลย

(๗๘๒) ผู้รู้จริงเมื่อพบสัตบุรุษจะรำพึงอย่างนี้ๆ!

ก็หมายความว่า ผู้เริ่มรู้จัก“สัตบุรุษ”นี้ จะรู้สึกสำนึกในตนเองว่า เราหนอ!..มัน“น่าละอาย”ยิ่งนัก ที่มัวเมาหลงจมงมงายอยู่กับ“โลกียธรรม”ซึ่งเป็น“โลก”ที่น่าขยะแขยงสุดประมาณมานานแสนนาน นับกัปป์นับกัลป์ไม่ถ้วน

“สัตบุรุษ”คือ ผู้มี“พุทธธรรม”ที่แท้ถูกต้องสัมมาทิฏฐิจริงที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว” รู้“นิพพาน” แต่เราสิ! จมปลักดักดานซานซมอยู่กับ“โลกียะ”มาไม่รู้กี่กัปป์กี่กัลป์ เรานั้นมันช่างน่าละอายสุดแสน สุดอดสูใจเหลือประมาณ!

(๗๘๓) การคบสัตบุรุษต้องมีความละอายอย่างแรงกล้า!

ทำไมหรือ? การเข้าไปคบ“สัตบุรุษ”จะต้อง“ตั้งความละอายอย่างแรงกล้า(ติพพัง หิโรตฺตัปปัง)ด้วย ก็เพราะว่า ผู้มี“ปัญญา”เกิดในจิตจริง ที่รู้จัก“ตัวเอง”ขึ้นมาได้

ซึ่งคนกิเลสหนา ปัญญาไม่มีนั้น จะไม่“รู้ตัว”ได้ง่ายๆเลยว่าเราคือ ผู้มืดบอด คนวิปริต คนวิปลาส ตลอดมาแท้ๆ!

เมื่อพบก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ท่านผู้นี้เป็น“สัตบุรุษ”แท้

อัน“สัตบุรุษ”นั้นย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตรธรรม”แน่นอน“สัตบุรุษ”ย่อมประพฤติตน“พ้นโลกียธรรม”ได้แล้วอันเป็นภูมิแดน“อาริยะ”จริงแท้แสนประเสริฐ สะอาด สูงส่ง

ส่วน“ตัวเอง”นั้นสิ! ต่ำตมจมดักดาน โง่เง่า“ฉลาดทราม”

งมงายหลงอยู่ใน“โลกียธรรม” มีแต่“เฉโก”มาตลอดกาลนานแสนนาน ยังหลงประพฤติตน หลงตนเสพสมงมอยู่แต่กับลาภยศสรรเสริญสุข และกามคุณ ๕ ไม่เคยเกิด“ปัญญา”

(๗๘๔) ผู้รู้รำพึงอีกครั้ง!

ดังนั้นผู้มี“ปัญญา”แท้จะสำนึกในตนเองอย่างแรงกล้า ว่า “เราหนอ! ประพฤติหลงจมอยู่แต่ในโลกียะ” มีแต่“เฉโก” แสนโง่เขลา เพิ่งจะ“พบ”ผู้เป็น“สัตบุรุษ”จริง เมื่อได้เห็นท่านทั้งมีความรู้ที่เป็น“ปัญญา”จริง ทั้ง“ประพฤติพรหมจริยา”อยู่ในแดน“โลกุตรธรรม”แท้ จึง“ละอายอย่างแรงกล้า”ตามที่มี“สำนึก”

(๗๘๕) อัญญธาตุเกิดเมื่อมีพลังแห่งความละอายอย่างแรงกล้า!

“ละอายอย่างแรงกล้า”นี้ คือ “ความสำนึกอย่างแรงกล้า” มันเกิดขึ้นในใจของคนผู้เริ่มเกิด“อัญญธาตุ”ขึ้นมาในจิต

“อัญญะ”เป็นพยัญชนะที่แปลว่า “อื่น”

จิตของคนผู้นี้จึงมี“จิตอื่น” ที่เป็น“จิตตัวใหม่”อันเป็น“จิตโลกุตระ” ซึ่งเป็น“ธาตุอื่น”หรือเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชนิดที่แตกต่างจาก“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“เฉโก”กันคนละโลกจริงๆ

ก่อนนี้เราก็มีอยู่แต่ความรู้“เฉโก”ซึ่งเป็นความรู้-ความฉลาดอันยังไม่เคยหลุดออกไปได้จาก“โลก”แห่งลาภยศสรรเสริญสุขและรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสภายนอก และอัตตาภายใน

มัน“วน”อยู่แต่ใน“โลกียะ”ที่น่าเบื่อหน่าย น่าขยะแขยง แต่ชาวโลกีย์ก็ยังงมงายโง่จมซมซานอยู่แท้ มิใช่จะ“รู้ตัว”ได้ง่ายๆ เลย

ผู้ยังหลง“จมงมซมซาน”อยู่กับ“ลาภสักการะ และชื่อเสียงนี้ ทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุธรรม อันเกษมจากโยคะ ซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งไปกว่า”

มันก็จริงยิ่งกว่าจริงกันแท้ๆ เลย

(๗๘๖) ขอแวะวิจารณ์ปราชญ์ผู้รู้ทางศาสนาพุทธหลายๆท่านที่ยังจมอยู่กับลาภยศสักการะ!

ที่อาตมาก็แสนจะสงสารท่านผู้รู้ผู้เป็นปราชญ์ทางศาสนาพุทธ แม้ในยุคนี้ ทุกวันนี้ ที่ท่านก็ยังหลง“จมงมซมซาน”อยู่กับลาภสักการะ และชื่อเสียงกันอยู่ อย่างประมาท จึงน่าสงสารสุดๆ!

ขอโอกาสแวะสาธยายถึงเรื่องสำคัญนี้ ณ โอกาสนี้ ตรงนี้สักหน่อย เพราะอาตมาอยาก“ช่วย”ท่านผู้รู้ผู้เป็นปราชญ์ทางศาสนาพุทธ ที่มีผู้นับถือกันอย่างมาก ในยุคนี้ ทุกวันนี้ ด้วย“ใจที่จริง”

ต้องขออภัยอย่างสูงจริงๆ ที่บังอาจพูดว่า อยาก“ช่วย” ท่าน ณ ที่นี้ แต่ก็ขอโอกาสสักนิดเถิด

(๗๘๗) อาตมาสร้างคนอาริยะ สร้างชุมชนโลกุตระมากว่า ๕๐ ปี พอจะเป็นผลงานได้หรือไม่?

อาตมาบวชทำงานทางศาสนามา ๕๐ กว่าปีย่างเข้ามานี้แล้ว ได้ผลถึงขั้นเกิดคน“อาริยะ”และ“สังคมโลกุตระ”ขึ้นในประเทศไทย ชื่อว่า“ชาวอโศก”หรือ“ชาวสันติอโศก”

เป็นชุมชนหมู่บ้านเกิดขึ้นปรากฏยืนยันได้จริง มากกว่า ๑๐-๒๐ ชุมชน

และที่ยังไม่เป็นชุมชนหมู่บ้าน เป็นเอกเทศก็มีอยู่มากพอสมควรกระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศไทยขณะนี้ ว่า เป็นชาวพุทธที่มีคุณสมบัติหรือคุณธรรมที่ตรวจสอบได้ว่า ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

เช่นว่า คนที่รวมตัวกันเป็นสังคมนี้มี“สาราณียธรรม๖”จริงหรือมี“วรรณะ ๙”ได้จริง

ผู้สนใจก็เชิญมาตรวจสอบดูได้ นี่ไม่ได้ท้าทาย แต่เป็นการแสดง“เอหิปัสสิโก” เป็นการเชื้อเชิญให้มาดูความจริงนี้ได้เท่านั้น

ถ้าจะให้สาธยายว่า “สาราณียธรรม ๖”เป็นอย่างไร?หรือ “วรรณะ ๙”เป็นอย่างไร? ก็ขอกล่าวแต่เพียงสังเขปในโอกาสนี้

(๗๘๘) สร้างคนสร้างชุมชนให้มีสาราณียธรรม ๖!

“สาราณียธรรม๖”คือ คนในสังคมนี้เป็นอยู่ดำเนินชีวิตกันต่างก็อยู่กันด้วย“เมตตากายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตามโนกรรม”

ซึ่งเมตตากันอย่างไร? ก็โปรดเข้ามาสัมผัสความจริงด้วยตนเองกันดูเถิด เขาต่างก็เป็นอยู่กันอย่างมี“เมตตา”กันจริงๆ

คือ อยู่อย่างมี“สาราณีย-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาทะ-สามัคคียะ-เอกีภาวะ”กันอย่างพิสูจน์ความจริงจากความประพฤติของคนในสังคมนี้

เขาเป็นอยู่กันจริงจัง-จริงใจได้

(๗๘๙) สร้างคนสร้างชุมชนอยู่กันอย่างสาธารณโภคี!

ที่อาจจะเข้าใจกันยากอยู่ก็คือ อยู่กันอย่างเป็น“สังคมสาธารณโภคี” สาธารณโภคี หมายความว่า ทุกคนในชุมชนหมู่บ้านชาวอโศกนี้ต่างมีคุณธรรมของอาริยธรรมตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

คือ มีจิตใจที่เข้าขั้น“วรรณะ ๙”กันจริงๆ

จะมีมากบ้างน้อยบ้าง ก็เป็น“ความจริง”ตามที่สมาชิกชุมชนเขามีกันแท้ๆ จึงเกิดเป็นสังคม“สาธารณโภคี”กันอย่างแข็งแรง ยืนยาวมาได้นับตั้งแต่อาตมาสร้าง“ชุมชน”ตามที่อาตมามี“ภูมิธรรม”เท่าที่อาตมามีนั่นแหละ

(๗๙๐) ขอโทษนะ...ไม่เก่งจริงไม่มีโลกุตระจริง ย่อมทำไม่ได้!

ถ้าอาตมาไม่ใช่“สัตบุรุษ”มีคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)จริง ก็คงจะทำให้มีกลุ่มคนที่เป็น“มนุษย์”ตามที่มีคุณธรรมยืนยันมานี้เกิดขึ้นไม่ได้ดอก เพราะมันเป็น“มนุษย์ทวนกระแสโลกีย์(ปฏิโสตัง)” คือ มันไม่ใช่คนปุถุชนทั่วไปที่มีกันอยู่ทั่วโลกสามัญ!

(๗๙๑) สร้างคนให้มีคุณวิเศษตาม “วรรณะ ๙”!

แต่เป็นคนมีคุณวิเศษตาม“วรรณะ ๙”ของพระพุทธเจ้าจริงๆ ได้แก่ “๑.สุภระ=เป็นคนเลี้ยงง่าย

๒.สุโปสะ=เป็นคนเลี้ยงให้ดีทำให้เจริญง่าย,ว่านอนสอนง่าย

๓.อัปปิจฉะ=มีความปรารถนาน้อย,มักน้อย,กล้าจน,ไม่โลภไม่สะสมแล้ว

๔.สันตุฏฐิ=มีความยินดีที่ไม่โลภไม่สะสมอีก,ความสันโดษ(ความยินดีด้วยของที่พอมีพอใช้),ความใจพอ(ไม่ต้องการได้เพิ่มมาอีก),

๕.สัลเลขะ = การขัดเกลากิเลส,การดำรงชีพที่สูง

๖.ธูตะ=สบัดแล้ว,หวั่นไหวแล้ว(ความยึดมั่นถือมั่นถูกตีแตกได้),กำจัดแล้ว,ทำลายแล้ว

๗.ปาสาทิโก=น่ารัก,น่าเลื่อมใส,น่าพอใจ

๘.อปจยะ=การไม่สะสม,ความสิ้นไป,ความหมดไป

๙.วิริยารัมภะ = ความปรารถนาซึ่งความเพียร,การบำเพ็ญความเพียร,การใช้ความพยายามอย่างอุตสาหะ,ความตั้งใจพากเพียรอย่างแน่วแน่

(๗๙๒) ปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ เกิดบุคลากรมีคุณภาพ ๙ ด้าน (วรรณะ ๙)!

เพราะได้ปฏิบัติ"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"ที่เป็น"พุทธคุณ"ของพระพุทธเจ้ามาอย่าง"สัมมาทิฏฐิ"แท้ๆ จึงพ้นความเป็นเดียรถีย์ ซึ่งบัดนี้เรามี"ความรู้-ความฉลาด"ที่เป็น"ปัญญา"ขึ้นมาแล้ว

นี่แหละตรงนี้แหละ จุดนี้เองที่ทำให้เกิดความ"สำนึก"อันยิ่งใหญ่ถึงขั้น"ละอาย"ในตนเองขึ้นมาอย่างแรงกล้ายิ่งนัก

เมื่อคนผู้นี้"รู้ตัว-รู้สึกผิด"ก็ตกใจ"สำนึก"อย่างแรงกล้า!!!!

คนผู้"มิจฉาทิฏฐิ"ที่หลงจมหนัก มืดบอดใน"ลาภสักการะและสรรเสริญ"อย่างหนักนั้น ไม่ใช่จะ"รู้ตัว"ได้ง่ายๆนะ!

(๗๙๓) ยิ่งฉลาดยิ่งละอาย

พอ"รู้ตัว"ขึ้นมาจึงมี"ความละอายอย่างมากๆ"จนกระทั่งพระพุทธเจ้าต้องใช้คำว่า"หิโรตฺตัปปะ" คือ "หิริ + โอตฺตัปปะ"รวม

กันผนึก“ความสำนึก”ออกฤทธิ์แรงกล้าจ้าจัดอย่างมาก

เพราะในจิตของคนผู้นี้เกิด“อัญญธาตุ”อันเป็น“ธาตุรู้โลกุตระ”ที่ชื่อว่า“ปัญญา” ก็เริ่มเห็นแสงของ“สัมมาทิฏฐิ”ที่จะออกจากความหลงติดอยู่ในความรู้แค่“เฉโก”ได้ชัดเจนขึ้น

เมื่อได้“รู้”ว่า นี่คือ “สัมมาทิฏฐิ”

นี่คือผู้รู้ที่เป็น“สัตบุรุษ”จริงๆ

จึงเกิด“ความละอายอย่างแรงกล้า”!

สำหรับ“ความเกรงกลัว-ความรัก-ความเคารพอย่างแรงกล้า”นั้น มันไม่น่าสงสัย สะดุดใจอะไรหรอก

เพราะคนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในตัว“สัตบุรุษ”จริงขึ้นมา หรือเกิด“อัญญธาตุ”ที่เป็น“โลกุตระในจิต”แท้ ย่อมพบ“พุทธแท้”

(๗๙๔) พวกดูเหมือนฉลาด หากพบสัตบุรุษย่อมไม่สะเทือนสะดุ้งอะไร หรือพบสัตบุรุษแล้ว แต่ก็ไม่เชื่อว่าเป็น!

แต่มีคนอีกชนิดหนึ่ง คือผู้ไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัตบุรุษ” แม้คนผู้นี้จะได้“พบ”สัตบุรุษแล้ว แต่คนผู้นี้มีความรู้ความฉลาดขั้น“เฉโก”เท่านั้น ยังไม่มีความรู้ความฉลาดขั้น“ปัญญา”ก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตบุรุษ”

เพราะคนชนิดนี้เขารู้ยิ่งใน“ความรู้ความฉลาด”แบบ“เฉโก”อยู่เท่านั้น ยังไม่หลุดพ้นออกจาก“ความรู้ความฉลาด”แบบ“เฉโก”ออกมาได้

เขาก็ไม่“พบ”สัตบุรุษ แม้จะ“พบ”แล้วแท้ๆเขาก็ไม่รู้จัก“สัตบุรุษ”หรือไม่เชื่อว่าเป็น“สัตบุรุษ” เพราะหลงจมอยู่ใน“อวิชชา”

ถึงขั้น“สัตบุรุษ”ท่านบอกตัวเองว่า ท่านเป็น“สัตบุรุษ” จริงๆนะ แต่คนผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ก็จะไม่เชื่อ และไม่คบ “สัตบุรุษ”อยู่นั่นเองแน่นอน

แล้วคนผู้นี้เขาจะ“มีความละอาย”อะไรกันล่ะ? แม้จะ “พบ”สัตบุรุษที่แท้จริงนี้โทนโท่!

ผู้มี“ปัญญา”จริงเท่านั้น ที่จะละอาย และเกิด“สำนึก”

อย่ากระนั้นเลย “เราจะต้องเข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่างแรงกล้า” นี้ข้อ ๑

(๗๙๕) ข้อ ๒ การไม่ได้ฟังสัทธรรม! จึงไม่เกิดศรัทธา เป็นข้อ ๓!

ข้อ ๒. เพราะยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ยัง“ไม่พ้นอวิชชา”คนผู้นี้ จึงละเลย“สัตบุรุษ”ก็ยังไปหลง“คบอสัตบุรุษ”เสีย ก็“ไม่ได้ฟังสัทธรรม” แม้จะฟังก็ฟังอย่าง“เสียไม่ได้” หรือฟังชนิดที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ เพราะคนผู้นี้ยังไม่เกิด“ปัญญา”

เหตุที่“ไม่ได้ฟังสัทธรรม”เพราะไป“ศรัทธา”ใน“อสัตบุรุษ” เสียแล้ว ก็ย่อม“ไม่มีศรัทธา”ที่ถูกต้องถ่องแท้“สัมมาทิฏฐิ”ได้

จึงเป็นผู้มี“ศรัทธา”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ เพราะไม่รับ“สัมมาทิฏฐิ”จาก“สัตบุรุษ”ก็“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ตามที่เคยมีคงเดิม นี้ข้อ ๓

(๗๙๖) ข้อ ๔ จึงไม่มีการทำใจในใจ!

ข้อ ๔ คนผู้นี้จึง“ทำใจในใจไม่ถูกต้องถ่องแท้แยบคาย” ก็เป็นผู้“อโยนิโสมนสิการ” จึงมีแต่ได้“มิจฉาผล”ไปอยู่ตลอด

เช่น ไป“ทำใจในใจ”ด้วยการ“หลับตา”ปฏิบัติ เป็นต้น ซึ่งไม่ใช่“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ก็ไม่สามารถเกิด“พุทธคุณ”นั่นเอง

ก็ได้แต่“เดียรถียคุณ”ไปตลอดกาลที่จมอยู่กับ“มิจฉาทิฏฐิ”

(๗๙๗) ข้อ ๕ จึงไม่มีสติสัมปชัญญะ!

ข้อ ๕ ผู้นี้ก็“ไม่มีสติสัมปชัญญะ”หรือ“มีสติที่มิจฉาทิฏฐิ” เพราะไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติ จึงไม่สามารถ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” เป็นต้น

ซึ่งคนผู้นี้ปฏิบัติไม่มี“สัมผัสภายนอก”ที่มี“กาย”อยู่แท้ๆ

“กาย”ต้องมี“ภายนอก” ..ใช่มั้ยล่ะ?

(๗๙๘) สัมผัสวิโมกข์ ๘ ต้องเริ่มด้วย“กาย” จึงจะมีสติสัมปชัญญะ!

ดังนั้น ผู้นี้เริ่มต้น“สังโยชน์”ข้อแรก ก็ไม่พ้น“สักกายทิฏฐิ” เพราะการปฏิบัติ“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ไง!

ยังเข้าใจความเป็น“กาย”หรือคำว่า“กาย”ไม่“สัมมาทิฏฐิ” ลึกซึ้งเพียงพอ การปฏิบัติให้“พ้นอวิชชา”ข้ออื่นๆจึงยังไม่ได้

เห็นมั้ยว่า คนผู้นี้ก็ยัง“อวิชชา”ข้อที่ ๕ อยู่แน่ นั่นคือ “ไม่มีสติสัมปชัญญะ” หรือแม้“มีสติสัมปชัญญะ”ก็มีแบบ“ผิดๆ”อยู่

(๗๙๙) สติสัมปชัญญะต้องอยู่ในองค์ของ “อปัณณกปฏิปทา ๓”!

คนผู้นี้หลงผิดใน“สติสัมปชัญญะ” เพราะไม่ได้“ชาคริยานุโยคะ” ไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติ คนผู้นี้ไม่มีการปฏิบัติ“ชาคริยานุโยคะ”อันเป็น ๑ ใน ๓ ของ“อปัณณกปฏิปทา ๓”

"สติสัมปชัญญะ"ก็ไม่บริบูรณ์ เพราะ"ไม่มีการประกอบความเพียรให้ตื่นอยู่เป็นนิตย์"

แต่ไป"หลับตาอยู่เป็นนิตย์" ก็ยังมี"ความเข้าใจผิด(มิจฉาทิฏฐิ)"ไปปฏิบัติ"หลับตา"อยู่นั่นแหละเป็นนิตย์ ..ชัดมั้ย?

มันจึงไม่มี"พุทธคุณ"เกิดขึ้นได้

คนผู้นี้ก็เป็น"ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน"อย่างบริบูรณ์ไม่ได้!

(๘๐๐) ชัดเจนนะ "กาย" ต้องเข้าใจความหมายให้ดีๆ! (สัมมาทิฏฐิ)

ชัดเจนขึ้นนะ ว่า ความเป็น"กาย"คำนี้มันสำคัญมากในพุทธศาสนา ที่ทุกคนจะต้องเรียนรู้ศึกษาให้"สัมมาทิฏฐิ"กันดีๆ

ทุกวันนี้ชาวพุทธ"เสื่อม"ไปจากศาสนาของตนแม้แต่ความเป็น"กาย"ก็"มิจฉาทิฏฐิ" จึงไม่มี"สัมมาทิฏฐิ" ในความเป็น"สักกายทิฏฐิ" ดังที่สาธยายนี้แล

อาตมาไม่ได้ใส่ไคล้ "หาความ"กันแต่อย่างใดเลยเลยนะ!

(๘๐๑) แยกกายแยกจิตต้องทำเป็น หากทำผิดเสียแล้วก็เหมือนกลัดกระดุมผิด!

ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธผู้ใดยัง"มิจฉาทิฏฐิ"ในความเป็น"กาย" ย่อมไม่สามารถแยกความเป็น"กาย"แยกความเป็น"จิต"ได้"สัมมาทิฏฐิ"

ก็คือ ผู้นั้น"กลัดกระดุมเม็ดแรกในการปฏิบัติธรรมของพุทธ"ผิด"ไปตั้งแต่ต้น ก็เป็นผู้ยัง"ไม่พ้นสักกายทิฏฐิ"

เพราะฉะนั้น ผู้ศึกษาธรรมของพุทธจึงต้องมี“สัมมาทิฏฐิ” ใน“ความเป็นกายของตน” พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑ กันให้ได้เป็นขั้นต้นของการศึกษาพุทธ จึงจะปฏิบัติธรรมของพุทธมีมรรคมีผล

(๘๐๒) ทำใจในใจให้เป็นอุตุธาตุ ให้เป็นพีชธาตุ เราต้องรู้อาการของจิตให้ได้!

และสามารถ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ให้มี“อาการ”อย่างไรในจิตของตนจึงจะเป็น“อุตุธาตุ”

ให้มี“อาการ“อย่างไรในจิตของตนจึงจะเป็น“พีชธาตุ”

ให้มี“อาการ“อย่างไรในจิตของตนจึงจะเป็น“จิตธาตุ” ด้วยอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง

จึงจะถึงขั้นรู้ชัดเจนใน“อาการ”ที่เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”อย่างถูกต้องแม่นตรง

(๘๐๓) จะองค์ธรรมหมวดหมู่ใดข้อไหน สรุปว่าจับ “เวทนา” แยก “เวทนา” ให้เป็นให้ได้!

ซึ่งเป็นผู้สามารถแยก“กิเลส-ขันธ์ ๕-อภิสังขาร”อันเป็น“อุปธิ ๓” ได้

แยก“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้

จนกระทั่งแยก“เวทนาในเวทนา”ได้ถึง“เวทนา ๑๐๘”

แล้วสามารถปฏิบัติบรรลุ“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ให้“ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา”ที่เป็น“ฐาน”ของนิพพานสำเร็จ เป็นต้น

แต่ผู้ที่“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่หรือชาว“เทฺวนิยม”จะยังแยกไม่ได้

(๘๐๔) “ปรมัตถธรรม” แยกจิตวิญญาณได้ “สมมติธรรม” แค่แยกดีแยกชั่วได้!

เพราะคำสอนของ“พระเจ้า”ยังไม่เป็น“ปรมัตถธรรม” ที่สามารถตีแตกแยกแยะ“จิตวิญญาณ”หรือความเป็น“เทฺว”ได้อย่างบริบูรณ์

ยังแยกได้แค่“ละชั่ว-ทำดี”ที่เป็น“โลกียธรรม”กันอยู่เท่านั้น จึงได้ชื่อว่า ยังอยู่แต่กับโลก“เทฺวนิยม”

(๘๐๕) เป็นจอมจักรพรรดิก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าบรรลุ “อาริยสัจ ๔”!

“เทฺวนิยม”ยังไม่รู้ว่า“สุข-ทุกข์”เป็น“อาริยสัจ”ที่สำคัญที่สุดที่มนุษย์ทุกคนควรบรรลุให้ได้ ไม่มีอะไรที่สำคัญเท่า แม้แต่ความเป็น“จอมจักรพรรดิ”ที่ใหญ่ยิ่งเป็น“เจ้าโลก”ก็ไม่เท่าการได้บรรลุ“อาริยสัจ ๔”ที่หมดสุขสิ้นทุกข์ สิ้นบุญสิ้นบาป!

อาริยสัจ คือ “ความจริงที่ประเสริฐสุด”สำหรับความเป็นมนุษย์ ที่ทำให้มนุษย์สามารถบรรลุ“ความจริง”สูงสุดสำเร็จ

ผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”เป็น“จิต”อยู่ ยังแยกความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ไม่“สัมมาทิฏฐิ” ก็ไม่สามารถที่จะ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนให้บรรลุ“ธรรมนิยาม ๕”สำเร็จ

(๘๐๖) มิจฉาทิฏฐิในความเป็นกายเป็นจิตไม่พอ ยังมิจฉาทิฏฐิเรื่องของ “บุญ”!

นอกจากจะ“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”เป็น“จิต”แล้ว

“เทฺวนิยม”ยังมิจฉาทิฏฐิในการทำ“บุญ”

แม้จะเป็นชาวพุทธก็ตาม ก็กำจัดกิเลสที่เป็น“บาป”ให้หมดสิ้นไปไม่ได้จริง

เพราะ “ความรู้-ความจริง”ยังไม่มี“ปัญญา” ยัง“เฉโก”อยู่แค่“โลกียธรรม”

ถึงแม้จะสามารถปฏิบัติถึงขั้น“ปรมัตถธรรม”ก็ตาม ก็ใช่ว่าจะทำ“ฌาน”เผากิเลส กระทั่งถึงขั้นเป็น“บุญ”กันได้ง่ายๆ

เพราะ“ปรมัตถสัจจะ”นั้นไม่ใช่มีแค่แบบ“โลกียธรรม”

แต่ในพุทธศาสนามีถึงขั้น“โลกุตรธรรม”

ซึ่ง“ความรู้-ความจริง”ขั้น“โลกุตระ”นั้นชาว“เทฺวนิยม”ยังไม่สามารถเข้าถึงได้ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ถูกต้องถ่องแท้บริบูรณ์

(๘๐๗) พุทธมีเวียนว่ายตายเกิด เทฺวนิยมมีเกิดมาแค่ชาติเดียว!

หรือแม้แต่ความเวียนว่ายตายเกิดของ“จิตวิญญาณ” ที่วนเกิด-วนตาย เกิดแล้วตายเล่า ไม่รู้จบสิ้นกันอยู่ใน“โลกียภูมิ”นั้น

“เทฺวนิยม”ที่เรียนรู้แค่ว่า เกิดมามีชีวิตชาติเดียว ตายแล้วก็ไปอยู่กับ“พระเจ้า” ต่อจากนั้นก็ไม่รู้อะไรอีกต่อไป จบที่“พระเจ้า”

นั่นก็คือ จบที่“ความลึกลับ”อยู่นั่นเอง ไม่มีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างเป็นที่สุดแห่งที่สุดของ“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”หรือ“เทฺว”ที่สุดถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”อย่างสัมบูรณ์

(๘๐๘) เข้าใจ“วิญญาณ” จัดการกับ“วิญญาณ” ย่อมทำ “เวทนา” ให้สูญได้!

ในศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบในความเป็นวิญญาณ และจัดการกับ“วิญญาณ”ของตนถึงขั้นสามารถทำให้“เวทนา” อันเป็น“เจตสิกของวิญญาณ”มีอาการ“สูญ”

ทำให้สิ้นไปจากโลก จากวัฏฏสงสาร จากมหาเอกภพ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตวิญญาณ”และสามารถทำให้สลายกลายเป็น“ธาตุดินน้ำไฟลม” เป็น“อุตุธาตุ”ไปได้ในที่สุด

จึงพิสูจน์ได้ว่า “วิญญาณ”ไม่มีตัวตน เป็น“อนัตตา”แท้จริง

ส่วน“เทฺวนิยม”นั้น แม้แต่ความเป็น“วิญญาณ-อัตตา-เทฺว”ของ“พระเจ้า”ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ยัง“ลึกลับ”หรือ“คลุมเครือ”อยู่นิรันดร

(๘๐๙) “กรรม”คุมทุกอย่าง จัดการทุกเรื่อง พาเราเวียนว่ายตายเกิด! แต่สาย “เทวนิยม”ไม่เอาเรื่องกรรม!

ซึ่งในศาสนาพุทธนั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และจัดการ“วิญญาณ-อัตตา-เทฺว”ได้สัมบูรณ์สุดด้วย“กรรม” คือ ด้วย“การกระทำ”ของตนเองอย่างแจ่มแจ้งกระจะกระจ่าง เปิดเผย

จึงรู้แจ้ง“กรรมวิบาก”มีการเวียนเกิดเวียนตายอยู่ในวัฏฏสงสาร หรือ“กรรม”เป็นของของตน “กรรม”พาเราเกิดเราเป็นไป แล้วชีวิตก็เป็นไปตาม“กรรม”ของตน ซึ่งเป็น“อจินไตย” จริงๆ

ดังนั้น ชาว“เทฺวนิยม”จะไม่สามารถเข้าถึงความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมวิบาก” อันเป็น“อจินไตย”ได้แน่นอน

เพราะไม่ใช่วิสัยของ“ความขบคิด” หรือไม่ใช่วิสัยของ“จินตนาการ”นั่นเอง หมายความชัดๆ คือ ไม่สามารถบรรลุได้แค่รู้“บัญญัติ”เท่านั้น

ต้องบรรลุด้วย“กรรมวิบาก” คือ บรรลุด้วย“การกระทำแล้วเกิดสัมมาผล”

แม้จะเก่งเชี่ยวชาญ“บัญญัติ”ปานไหนๆ ในชาว“เทฺวนิยม หรือคนนอกศาสนาพุทธ” แม้แต่ชาวพุทธเองที่ยอดรู้เก่งกาจเป็นปราชญ์แต่ทาง“บัญญัติ”แท้

ก็เป็นได้แค่“ปทปรมบุคคล”

(๘๑๐) โง่หรือฉลาดก็มีโอกาสเป็น “ปทปรมบุคคล”!

“ปทปรมบุคคล”คือ บุคคลลำดับ ๔ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๒๓ หรือในเล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๓๓ ว่า...

ผู้ที่เป็น“ปทปรมบุคคล”คือ บุคคลผู้ใดฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลนี้เรียกว่า บุคคลผู้ปทปรมะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘)

(๘๑๑) ผู้ไม่หลุดพ้นย่อมมีโอกาสเป็น “ปทปรมบุคคล”!

“ปทปรมบุคคล”ยังเป็น“โลกียบุคคล”ที่ยัง“อวิชชา”จึงเจริญด้วย“ลาภ ยศสรรเสริญสักการะ”อยู่ชนิดที่“อวิชชา”ก็ยังงอกงามไพบูลย์ ไม่หยุดหย่อน“ลาภสักการะและชื่อเสียง” อันเป็นอันตราย

อันแสบเผ็ดของผู้ยังไม่หลุดพ้นจากมัน มีอยู่จริง

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ละเอียดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ตั้งแต่ข้อ ๕๖๐ เป็นต้นไป

"ลาภสักการะและชื่อเสียง"นี้มันงอกงาม ไพบูลย์ ไม่หยุดหย่อน มันกินลึกใน"อาสวะ-อนุสัย"สุดประมาณ ไม่ใช่แค่งอกงาม ไพบูลย์แก่ปุถุชน หรือแก่อาริยชนเท่านั้น ที่ต้องเรียนรู้ปฏิบัติกำจัดกิเลสให้หมดสิ้น"อาสวะ-อนุสัย"ให้ได้สำเร็จ

(๘๑๒) ลาภยศสรรเสริญเป็นอันตรายแก่บุคคลทุกระดับ แม้อรหันต์ก็ยังต้องระวัง!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ละเอียดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ นี้แหละ เป็นลำดับตั้งแต่ข้อ ๕๓๖ เป็นต้นไปตั้งแต่ปุถุชน อาริยชนแต่ละระดับ กระทั่งถึงอรหันต์ขีณาสพ ตรวจอ่านกันดูในพระไตรปิฎกเถิด

กระนั้นก็ตามพระพุทธเจ้ายังทรงสอนไว้อย่างน่าเกรงกลัว หวาดผวาละเอียดลึกล้ำยิ่งขึ้นไปอีก ในความน่ากลัวของ"ลาภสักการะชื่อเสียง"นี้มันทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย เป็นอันตรายได้แม้แก่ภิกษุผู้เป็นอรหันต์ขีณาสพ (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๕๘๐) ปานนั้นทีเดียว!

เห็นมั้ยว่า "ลาภสักการะชื่อเสียง"นั้นมันกินลึก ซ่อนลึกซึมลึก เป็นธรรมะที่ละเอียดลึกซึ้งสุดๆ เป็นความน่ากลัวที่เผลอไม่ได้เป็นอันขาด

(๘๑๓) พระอานนท์ซักถามด้วยความสงสัย! เป็นอันตรายต่อ

พระอรหันต์อย่างไร?

เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัส (ข้อ ๕๘๐)ว่า "ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลาภสักการะและชื่อเสียง ทารุณ เผ็ดร้อนหยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุธรรมอันเกษมจากโยคะ ซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราย่อมกล่าวถึงลาภสักการะและชื่อเสียงว่าเป็นอันตรายแม้แก่ภิกษุผู้เป็นอรหันตขีณาสพ

เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสอย่างนี้ ท่านพระอานนท์จึงทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า เพราะเหตุไรเล่าพระจ้าข้าลาภสักการะและชื่อเสียงจึงเป็นอันตรายแก่พระขีณาสพฯ

(๘๑๔) พระพุทธเจ้าอธิบาย..เป็นอันตรายแก่ธรรมเครื่องอยู่เป็นสุข!

ข้อ (๕๘๑) พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรอานนท์ เรากล่าวถึงลาภสักการะและชื่อเสียงว่า เป็นอันตรายแก่เจโตวิมุติอันไม่กำเริบของภิกษุขีณาสพนั้นหามิได้

แต่เรากล่าวถึงลาภสักการะและชื่อเสียงว่า

เป็นอันตรายแก่ธรรมเครื่องอยู่เป็นสุขในปัจจุบัน

อันภิกษุขีณาสพผู้ไม่ประมาท มีความเพียร มีตนส่งไปแล้วอยู่นั้นบรรลุแล้ว กะเธอทั้งหลาย

(๘๑๕) สำหรับคนทั่วไปเป็นอาริยะก็ตาม ลาภยศสรรเสริญเป็นอันตรายต่อชีวิต!

ดูกรอานนท์ ลาภสักการะและชื่อเสียง ทารุณ เผ็ดร้อน

หยาบคาย

เป็นอันตรายแก่การบรรลุธรรมอันเกษมจากโยคะ ซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งไปกว่า

เพราะเหตุนั้นแล อานนท์ เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เราทั้งหลายจักละลาภสักการะและชื่อเสียงที่เกิดขึ้นแล้วเสีย

และลาภสักการะและชื่อเสียงที่บังเกิดขึ้นแล้ว จักครอบงำจิตของเราของเราทั้งหลายตั้งอยู่ไม่ได้ เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แล ฯ"

ชัดเจนมั้ย ว่า "ลาภสักการะและชื่อเสียง"นี้มันมีฤทธานุภาพกินใจคนได้หนักหนาสาหัสขนาดไหน

ป่วยการกล่าวไปไยถึงผู้ยังไม่บรรลุเป็นอรหันต์ขีณาสพ

ขนาดพระอรหันต์ขีณาสพแท้ๆ ลาภสักการะและชื่อเสียงยังสามารถเป็นอันตราย แม้แก่ภิกษุผู้เป็นอรหันต์ขีณาสพ ในขั้นลึกของ"จิตวิญญาณ"ได้ปานฉะนี้

(๘๑๖) สรุปแล้วยังไม่บรรลุอย่าประมาทเด็ดขาด!

ฉะนั้น ผู้ยังไม่บรรลุอรหันต์ย่างสัมบูรณ์ดีนั้นอย่าประมาทเลย เพราะยังไม่หมดสิ้น"อวิชชาสวะ"อยู่จริงๆ ใช่มั้ย? จึงยังเป็นผู้งอกงาม ไพบูลย์ไปด้วย"อวิชชา"อยู่นั้นก็ต้องแน่นอนแน่ๆ

แม้จะลดละ"อวิชชาสวะบางอย่าง"ไปได้แล้วบ้างก็เถิด ก็ประมาทแม้เล็กแม้น้อยไม่ได้เป็นเด็ดขาด

"ความไม่ประมาท"จึงเป็นยอดท้ายปลายสุดแห่ง"ธรรมแสนประเสริฐ"ที่กำจัด"อุปกิเลส"กันปานฉะนี้

ขืนไม่สำนึกสังวร ก็จะตายเพราะอันตรายสุดแสบเผ็ดนี้แน่

(๘๑๗) "ความประมาท"คือ"อุปกิเลส ๑๖" ลำดับตัวสุดท้าย!

เห็นความยิ่งยอดของ"ความประมาท"มั้ย? ว่า มันเป็นข้อท้ายปลายสุดของ"อุปกิเลส ๑๖"ทีเดียว

ยิ่งผู้"จิต"ยังเต็มไปด้วย"อวิชชา" ยังไม่ลด ละหน่ายคลายกระทั่งสิ้นกิเลสาสวะอันเกิดจาก"ลาภสักการะและชื่อเสียง"ที่เยินยอยกย่องในสังคมของคนส่วนใหญ่ชนิดที่ไม่มีหยุดหย่อนด้วยละก็

แล้วมันจะไม่ถูกฤทธิ์อำนาจของ"ลาภสักการะและชื่อเสียง" เล่นงานเอาได้อย่างไรเล่า!!

ก็เป็นธรรมดาของผู้ยัง"ไม่หมดสิ้นอาสวะ"เป็นอรหันต์ ต้องเจออันตรายที่แสบเผ็ดขย้ำเอาแน่ ดิ้นไม่หลุดแน่ยิ่งกว่าแน่

(๘๑๘) อันตรายของลาภยศสรรเสริญมีหลายมิติ พระอานนท์ท่านจึงนึกสงสัย!

แต่กระนั้น พระอรหันต์ขีณาสพก็เถอะ พระพุทธเจ้ายังตรัสว่า "ลาภสักการะและชื่อเสียง เป็นอันตรายแม้แก่ภิกษุผู้เป็นอรหันตขีณาสพ"

กระทั่งพระอานนท์ได้ยิน ถึงกับฉงนขึ้นในใจ ต้องย้อนทูลถามพระพุทธเจ้าว่า "เหตุไรเล่าพระเจ้าข้า..ลาภสักการะและชื่อเสียงจึงเป็นอันตรายแก่พระขีณาสพ..."

เพียงแต่ว่า อันตรายแสบเผ็ดที่ทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย

แก่พระอรหันต์ขีณาสพมันมี“ความซับซ้อนของสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)”ที่ลึกล้ำละเอียดลออขั้น“อันตรายแก่ธรรมเครื่องอยู่เป็นสุขในปัจจุบัน”เท่านั้นเอง

ไม่ใช่เป็นอันตรายถึง“เจโตวิมุติอันไม่กลับกำเริบของภิกษุผู้อรหันต์”นั้นดอก ..ชัดเจนในประเด็นนี้นะ!

(๘๑๙) บุคคลในโลกยุคนี้มีอำนาจในอาณาจักรศาสนา ยิ่งมีลาภยศสรรเสริญด้วยแล้ว จะเอาตัวรอดเหรอ?

ดังนั้น ผู้“ปทปรมบุคคล”ในยุคปัจจุบัน พ.ศ.๒๕๐๐ กว่านี้ที่ยังไม่บรรลุธรรมในชาตินี้ แล้วจะไม่จมดิ่งหลงละเมอเพ้อพกหนักหนาสาหัสอยู่กับ“ลาภสักการะและชื่อเสียง”กระไรได้!

มีคนผู้ยังจมดิ่งงอกงาม ไพบูลย์ไปด้วยลาภสักการะและชื่อเสียงเป็นส่วนใหญ่ และหลงจมอยู่กับอำนาจของลาภสักการะสรรเสริญโดยเฉพาะ “สุข” มายาตัวร้ายงมงายไม่ถดถอยไม่ถอดถอน ปรากฏอยู่ในสังคมไทยทุกวันนี้ให้เห็นจริงสัมผัสได้กันไหมเล่า?

ขออภัยอย่างสูงยิ่งด้วยนะ ที่อาตมาต้องพูดความจริงไปตามจริง ที่พูดนี้ก็เพื่อจะได้ตรวจสอบความจริงกันดูจริงๆ

โปรดไตร่ตรองกันดีๆเถิด อย่าประมาทอยู่เลย

ก็เห็นอยู่ชัดๆว่า คนผู้ยัง“อวิชชา”ที่มี“มิจฉาทิฏฐิ”หนักหนาสาหัสอยู่จริงนี้ แม้แต่“พบ”สัตบุรุษที่แท้จริงแล้ว ก็ยังไม่เชื่อว่าท่านเป็น“สัตบุรุษ”จริง ก็ยืนยันคนผู้นี้“อวิชชา”แน่

(๘๒๐) สังคมชาวพุทธยุค พ.ศ.๒๕๐๐ เอาใครมาบริหารศาสนา?

"ปรากฏการณ์จริง"ของสังคมศาสนาพุทธไทยในพ.ศ. ๒๕๐๐ กว่าๆนี้ กลุ่มที่กุมอำนาจบริหารศาสนาพุทธอยู่ส่วนใหญ่ในยุคนี้นั้น ได้เสื่อมจากโลกุตรธรรมไปจริง

ดังนั้นจึงยกย่องคนผู้"อวิชชา"หรือ"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่ ก็แน่ๆๆๆ ดังที่เห็นและเป็นอยู่!

คนไทยชาวพุทธทุกวันนี้ยังมี"ผู้ได้ฟังได้เรียนรู้พุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาติปัจจุบันนี้" เห็นได้ยืนยันอยู่โทนโท่ ว่า เป็นคนผู้ยังชื่อว่า"ปทปรมบุคคล"จริง.....ไม่ได้กล่าวตู่นะ!

นั่นคือ ปทปรมบุคคล จะมีความรู้ความสามารถแค่"รู้พุทธพจน์"ที่ได้แต่"บัญญัติ"เก่งกันเท่านั้น ทว่าไม่บรรลุมรรคผลในชาตินี้ เพราะ"กรรม"ยังไม่บรรลุธรรมถึง"ผล"นั่นเอง

หมายความว่า "กรรม"หรือ"การกระทำ"ก็ดี การปฏิบัติประพฤติจริงก็ดี ของผู้เป็น"ปทปรมบุคคล" ยัง"มิจฉาปฏิบัติ" อยู่ จึงไม่บรรลุ"วิบาก(ผล)"ที่เป็น"สัมมาผล" ก็ชัดๆใช่มั้ย?

(๘๒๑) วกมาเรื่อง "หลับตา" ต่อให้เป็นปราชญ์ของพุทธ หากยังหลงคิดว่าหลับตาพาบรรลุ ก็เป็นอันจบสิ้น!

ดังนั้น ผู้รู้ของพุทธแม้เป็นปราชญ์ปานใดก็เถอะที่ยังปฏิบัติไม่เป็นไปตาม"จรณะ ๑๕ วิชชา ๘"(ไม่มี"อปัณณกปฏิปทา ๓"เป็นต้น) โดยปราชญ์ผู้นี้ยังเชื่อลึกๆ อยู่ว่า ถ้าจะปฏิบัติให้บรรลุฌาน บรรลุสมาธิ บรรลุวิมุตินั้น ต้อง"หลับตา"ปฏิบัติ ปราชญ์ผู้นี้จึงยังเป็นผู้"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่ พอจะเห็นได้ชัดขึ้นมั้ย?

"เหตุ"ยิ่งใหญ่แท้ก็เพราะ"มิจฉาทิฏฐิ"อยู่จริงๆ เพราะไปหลงผิดว่า การปฏิบัติที่จะเข้าถึงวิญญาณนั้น จะต้อง"หลับตา"ปฏิบัตินี้แหละ ก็ดี หรือไปหลงเรียนจัดหนักอยู่แต่"บัญญัติ"หรือวิชาการก็ดี เป็นต้น นี้แหละคือ"เหตุ"ที่ผิดร้ายสำคัญยิ่งนัก

จึงไม่สามารถ"สัมผัสจับมั่นคั้นตาย"สภาวะที่เป็น"กาย" หรือเป็น"วิญญาณ"มาปฏิบัติได้อย่าง"สัมมาทิฏฐิ"

"เหตุ"เพราะเข้าใจ"กาย"หรือ"วิญญาณ"ยัง"มิจฉาทิฏฐิ"

(๘๒๒) พระพุทธเจ้าตรัสบริภาษ "ภิกษุสาติ" เนื่องเพราะสำคัญใน "วิญญาณ" ผิดทิศผิดทาง!

ที่พระพุทธเจ้าตรัสบริภาษ"ภิกษุสาติ"อย่างรุนแรงหนักสุดๆ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ นั้นก็เพราะภิกษุสาติไปหลงผิดว่า"วิญญาณ"นั้นคือ วิญญาณล่องลอย ย่อมท่องเที่ยว แล่นไป ซึ่งมันก็คือ "วิญญาณ"ที่เป็น"สัมภเวสี"แท้ๆ

มันไม่ใช่"วิญญาณ"ที่เป็น"วิญญาณฐีติ" อันเป็น"วิญญาณมีที่ตั้งอยู่" คือ "วิญญาณที่เกิดปรากฏอยู่โต้งๆ"ทางตา-ทางหู-ทางจมูก-ทางลิ้น-ทางกาย-ทางใจสัมผัส"กับ"รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-มโนวิญญาณ"อยู่แท้ๆ

(๘๒๓) อรหันต์เก๊ปฏิบัติจมวนอยู่แค่วิญญาณ "สัมภเวสี"!

ในกลุ่มพระหรือนักปฏิบัติธรรมที่"หลับตา"ปฏิบัติแล้วหลงกันว่าได้บรรลุธรรมจากการปฏิบัติ"หลับตา"จนหลงกันว่าบรรลุอรหันต์กันนั้น จึงเป็น"อรหันต์เก๊"ที่นอกรีตศาสนาพุทธจริงๆ

เพราะยังปฏิบัติอยู่แต่ในภวังค์ จึงมีแค่“วิญญาณ”ที่เป็น“สัมภเวสี”เท่านั้น ยังไม่ใช่“วิญญาณฐิติ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”นี่เอง

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ปฏิบัติ“ถูกต้อง(สัมผัส)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่” จึงจะสามารถมี“กายสักขี(มีกายเป็นสักขีพยาน)”สำเร็จผลขึ้นมาได้

นั่นคือ มันจึงต้อง“สัมผัส”พระเจ้า”ที่เป็น“วิญญาณ”แท้ๆ ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ที่“สัมผัส”กับ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส, สัมผัสภายนอก,สัมผัสภายใน”อยู่บริบูรณ์

ไม่ใช่“พระเจ้า”ที่อยู่ใน“ห้วงฝัน”เท่านั้น หรือ“วิญญาณ”ที่เป็น“สัมภเวสี”ล่องลอยอยู่ในที่ไหนก็ไม่รู้ จับมั่นคั้นตายไม่ได้

(๘๒๔) เส้นทางปรมัตถสัจจะ คือการสัมผัสวิญญาณด้วยกาย (ครบภาวะ ๒ มีกายมีจิต)!

“วิญญาณ”ในศาสนาพุทธจึงไม่ลึกลับ เพราะ“ได้สัมผัสวิญญาณด้วยกาย”นี้แหละเป็นเครื่องชี้บ่งยืนยัน“ปรมัตถสัจจะ”

“ปรมัตถสัจจะ”คือ ความจริงที่จริงที่สุดที่สัมผัสได้ด้วยคน

เพราะมี“วิญญาณ”ที่มีทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ครบพร้อม

จึงเป็น“วิญญาณ”ที่มี“พระเจ้า”อันไม่ลึกลับ สัมผัสได้แท้

“การหลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่มี“กาย”ภายนอก“สัมผัส”อยู่หลัดๆโต้งๆทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ จึงไม่มี“พระเจ้า”เช่นเดียวกันกับศาสนา“เทฺวนิยม” เพราะ“วิญญาณ”ยังลึกลับนี่เอง

ถ้าแม้“วิญญาณ”ก็ไม่ได้“สัมผัส” ก็เท่ากับไม่ได้สัมผัส“พระเจ้า”กันนั่นแหละ เพราะ“พระเจ้า”คือ“วิญญาณ” ..ชัดนะ!

(๘๒๕) สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย ผิดจากนี้ไม่มีวันเกิดมรรคเกิดผล!

ดังนั้น "การปฏิบัติธรรม"ต้อง"สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย" หากไม่มีการสัมผัส"กาย"ก็ไม่มี"พระเจ้า" ก็เท่ากับการปฏิบัติหรือการกระทำ(กรรม)ของตน"ไม่ได้สัมผัสวิญญาณ"กันเท่านั้นเอง

เพราะ"พระเจ้า"คือ"วิญญาณ" เมื่อไม่ได้สัมผัสวิญญาณนั่นคือ ไม่มี"วิญญาณฐิติ"ที่"ตั้งอยู่" สัมผัสอยู่ด้วย ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจกันแท้ๆ ก็ไม่มีวันเกิดมรรคเกิดผลได้เป็นอันขาด

"กรรม"ทั้งหลายของคนก็ไม่สามารถสัมผัส"ความจริงที่เป็นวิญญาณแท้ๆ" ไม่มี"วิญญาณฐิติ"อยู่จริง ก็หมดสิทธิ์บรรลุธรรมทั้งหลายแบบพุทธ

(๘๒๖) ปฏิบัติผิดทางย่อมวนเวียนเป็นสัตว์ ไม่พ้นความเป็นสัตว์!

เพราะฉะนั้น ผู้ที่"หลับตา"ปฏิบัตินั้น ไม่มี"วิญญาณฐิติ" จึงปฏิบัติกันแบบไม่มี"ความจริงที่เป็นวิญญาณ" พิจารณาชัดๆ

แม้จะปฏิบัติกันหนักปานใดๆ ก็ได้เป็นแค่"สัตว์"คือ ได้แค่"สัตตาวาส ๙"อยู่คงเดิมเท่านั้น จะไม่สามารถ"พ้นความเป็นสัตว์"สูงขึ้นสู่ความเป็น"อาริยะ-โลกุตระ"ได้เลยเด็ดขาด

ต้องได้สัมผัสความเป็น"พระเจ้า"หรือ God กันด้วย"กาย"

การปฏิบัติที่มี"กาย" จึงมี"พระเจ้า"หรือ"เทฺว"องค์จริง แล้วปฏิบัติ"กรรม"ที่มี"พระเจ้า"สัมผัสได้อยู่โทนโท่หลัดๆโต้งๆ

(๘๒๗) "กรรม"นี่แหละคือ "พระเจ้า"!

ศาสนาพุทธต้องเรียนรู้เรื่อง“กรรม”คือ“การกระทำ”นี้เอง ยิ่งใหญ่ที่สุด จริงที่สุด จึงมี“พระเจ้า”กันได้จริงด้วยความ“ไม่ลึกลับ(อรหะ)”ในความเป็น“วิญญาณ-อัตตา-เทฺว”

คนในโลกต้องดำเนินชีวิตไปกับ“สมมุติสัจจะ”ที่เป็น“โลกียธรรม”กันมากกว่า“โลกุตรธรรม”นักกว่านัก

ผู้ที่เข้าใจชัด ก็จะระมัดระวัง“กรรม” จะต้อง“ประมาณกรรม”นี้แหละกันอย่างสำคัญยิ่ง

ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ใช้“สัปปุริสสธรรม ๗”และ“มหาปเทส ๔” ต้องอะลุ้มอล่วยอนุโลม-ปฏิโลมกันไปไม่ให้มี“อคติ”ด้วย“สติสัมปชัญญะปัญญา” ด้วยการเห็นอกเห็นใจกันอย่างยิ่ง

จึงชื่อว่า เป็นผู้หมดสิ้นไปใน“อวิชชา”ข้อที่ ๕

(๘๒๘) ข้อที่ ๖ จึงไม่มีการสำรวมอินทรีย์ สำรวมตาหูจมูกลิ้นกายใจ!

เพราะได้ปฏิบัติมาถูกต้องถึงข้อ“อวิชชา”ข้อที่ ๖

นั่นคือ พระพุทธเจ้าทรงสำทับลงไปอีกให้“รู้”เป็น“วิชชา” ขั้นต้นคือ ทรงให้“สำรวมอินทรีย์ ๖” อันมี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ” มาตลอด

การปฏิบัติจึงจะสัมมาทิฏฐิ การเกิดมรรคผลจึงจะได้ตามลำดับ

ไม่ใช่“หลับตา”ปฏิบัติที่ปิด“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ไปหมด ดังที่พูดซ้ำซากมาตลอดนั้นดอก

(๘๒๙) ข้อที่๗ ข้อที่๘ จึง "ทุจริต ๓" ต่อด้วย "นิวรณ์ ๕"!

"ทุจริต ๓"จึงจะหมดสิ้น เป็นผู้ไม่มี"อวิชชาข้อที่ ๗"ได้

และจึงจะหมดสิ้น"นิวรณ์ ๕"เกลี้ยงสนิทเป็นผู้ไม่มี"อวิชชาข้อที่ ๘"ต่อไปสำเร็จ

ด้วย"สติปัฏฐาน"ที่บริบูรณ์ ด้วยการปฏิบัติโพชฌงค์"ที่บริบูรณ์ "วิชชาและวิมุติ" จึงจะบริบูรณ์จริง

ซึ่งต้องพ้น"อวิชชาสวะ ๘"เจริญเป็น"วิชชา ๘"("อวิชชาสวะ ๘"ได้แก่ ๑.ไม่รู้ทุกข์ ๒.ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์ ๓.ไม่รู้ความดับทุกข์ ๔.ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ๕.ไม่รู้ในส่วนอดีต ๖.ไม่รู้ในส่วนอนาคต ๗.ไม่รู้ทั้งส่วนอดีตและอนาคต ๘.ไม่รู้ในปฏิจจสมุปบาท)อย่างนี้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒)

แล้วจบบริบูรณ์ ถึงขั้น"จบกิจ"

(๘๓๐) ข้อที่ ๙ จึงไม่พ้น "อวิชชา"

จึงจะ"พ้นอวิชชา ๙" ตามข้อที่ ๙ แล้วเกิด"วิชชา"บริบูรณ์ สามารถรู้สัจธรรมที่เป็นจริงครบครันถ้วนบริบูรณ์ ด้วยประการอย่างนี้ ["อวิชชา ๙" อยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ ได้แก่ ๑.ไม่คบสัตบุรุษ ๒.ไม่ฟังสัทธรรม ๓.ไม่มีศรัทธา ๔.ทำใจในใจไม่แยบคาย ๕.ไม่มีสติสัมปชัญญะ ๖.ไม่สำรวมอินทรีย์ ๗.ทำทุจริต ๓ ๘.มีนิวรณ์ ๕ ๙.เกิดอวิชชา]

ผู้พ้น"อวิชชา ๙"จึงบรรลุ"วิชชา"บริบูรณ์ตามลำดับ

"วิชชา"นี้คือ ความรู้-ความฉลาดขั้น"ปัญญา"ขั้นโลกุตระ

(๘๓๑) คนฉลาดเฉโกสร้างความรักความสามัคคีไม่ได้!

มิใช่ความรู้-ความฉลาดแค่"เฉโก"ที่ยังเป็น"โลกียะ"อยู่

เท่านั้น จึงไม่ใช่คนที่จะสร้าง“ความรัก-ความสามัคคี”ให้แก่คนแก่สังคมได้บริบูรณ์

เพราะ“ความรู้-ความฉลาดแบบโลกีย์”แค่“เฉโก”จะไม่สามารถเข้าใจจิตใจของคนของสังคมก็ไม่สามารถทำให้เกิด“ความรัก-ความสามัคคี”ถึงขั้น“ปัญญา-วิชชา”

ผู้มี“วิชชา”เป็นผู้รู้ที่เป็น“ปัญญา”โลกุตระจริง ผู้รู้ผู้นี้จึงจะเข้าใจใน“ความรักสามัคคี”ด้วย“ปัญญา”แท้ๆ

มิใช่คนมีแค่“เฉโก”ตามที่มีอยู่เดิมของโลกีย์

ต้องเป็นคนมี“ปัญญา” จิตใจมี“สาราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาทะ-สามัคคียะ-เอกีภาวะ”จึงจะมุ่งมั่นจริงๆจังๆพากเพียรทำ“ความรักสามัคคี”ของสังคมให้เป็นจริงด้วยพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าได้

(๘๓๒) ภายใต้พลังอำนาจทุนนิยมสามานย์ “ชาวอโศก”สามารถปฏิบัติ“พุทธพจน์ ๗”ได้จริงมีจริงเป็นจริง!

เรา“ชาวอโศก”ทั้งหลายได้ศึกษาพากเพียรฝึกฝนตนเองให้มีคุณธรรมตามคำตรัสมากมายหลากหลาย จึงมีจิตใจเกิด“สาราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาทะ-สามัคคียะ-เอกีภาวะ”อันเป็น“พุทธพจน์๗”ของพระพุทธเจ้าเป็นต้นนี้กันได้จริงๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓)

จึงเกิดชุมชนหมู่บ้าน“สาธารณโภคี” เป็นชุมชนคนจริงขึ้นอย่างมีปรากฏการณ์แก่โลกทุนนิยมสามานย์ปัจจุบันยุคนี้จริง!

เพราะเกิด“คุณธรรมที่ดีวิเศษ”ตาม“พุทธพจน์๗”นั้นได้แท้จริง

ความจริงที่เป็นพฤติภาพตาม“สาราณียธรรม ๖”อันได้แก่ “เมตตากายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตามโนกรรม-สาธารณโภคี-ศีลสามัญญตา-ทิฏฐิสามัญญตา”

จึงปรากฏ“ความเป็นไปได้”จริงขึ้น ประกาศความน่าอัศจรรย์ท่ามกลางโลกแม้ยุค“ทุนนิยมสามานย์”ที่จัดจ้านเหลือแสนแท้ๆนี้ได้

(๘๓๔) เพราะสิ่งนี้เปิดเผยได้ พิสูจน์ได้ มาดูได้!

ดังที่เห็นและเป็นอยู่ปรากฏยืนยันเปิดเผยให้“สัมผัส”ความจริงนี้ตรง“สวากขาโต ภควตา ธัมโม-สันทิฏฐิโก-อกาลิโก-เอหิปัสสิโก-โอปนยิโก-ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”จริงคือ สังคมคน“ชาวอโศก”ในประเทศไทยพิสูจน์ความสำเร็จนี้!

ศาสนาพุทธจึงมี“ความรู้-ความจริง”เป็นของตนเองฉะนี้ ไม่ว่าจะเป็น“ความรู้-ความจริง”ยิ่งใหญ่สูงส่งขนาดไหน

แม้“ความรู้-ความจริง”นั้นจะถึงขั้นดูเหมือนสุดโต่ง เหลือเชื่อ ไม่น่าเป็นไปได้(incredible)

แต่ก็เป็นไปได้จริงมีปรากฏการณ์ที่ไม่น่าเชื่อนั้นเกิดขึ้นจริงเป็นเรื่องไม่ลึกลับเลย พิสูจน์ให้เห็นได้

(๘๓๕) ศาสนาเทวนิยมทำไม่ได้หรอก!

ซึ่งแตกต่างจากศาสนาเทฺวนิยม หรือความเป็น“พระเจ้า” มากมายหลากหลายประเด็น

โดยเฉพาะ“พระเจ้า”ของ“เทฺวนิยม”นั้น“สัมผัส”ไม่ได้

“ลึกลับ” ไม่มีใคร“สัมผัส”ได้เลย ตลอดกาล

แต่“พระเจ้า”ของ“อเทฺวนิยม”นั้นเปิดเผยเกลี้ยง สัมผัสได้

“พระเจ้า“ของ“เทฺวนิยม”ทำตน“ลึกลับ” สัมผัสพระเจ้าด้วย“ทวาร ๖”ของคนไม่ได้เลย “พระเจ้า”ของ“เทฺวนิยม”จึงคลุมเครือ “เป็น“ความรู้-ความจริง”ก็แค่ในจินตนาการเท่านั้น

“พระพุทธเจ้า”คือ “เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”

“พระเจ้า”คือ เจ้าของ“ความรู้-ความจริง” ก็เป็นเจ้าของ“พระธรรม”สูงสุดนัยะคล้ายกัน

ไม่น่าจะปิดบังตนเอง ทำไมต้อง“ลึกลับ” หรือมีอะไรที่ทำให้เปิดเผยตนเองไม่ได้กระนั้นหรือ?

ที่แท้นั้น เพราะ“พระเจ้า”ไม่รู้(อวิชชา)“ตนเอง” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”หรือ“อาตมัน”และ“ปรมาตมัน”ในตนนั่นเอง

(๘๓๖) “ทุนนิยม” ไม่ประกาศ ไม่เปิดเผย จึงไม่สง่างาม ไม่อาจหาญ!

แม้จะถ่ายทอด“ความรู้-ความจริง”นั้นมาให้“พระศาสดา” หรือ“พระบุตร”ประกาศ“ความรู้-ความจริง”อีกทอดหนึ่ง ก็ไม่เปิดเผยตัวให้ใครเห็น พระศาสดา”เองหรือ“พระบุตร”เองก็ไม่รู้(อวิชชา)“ตัวเอง”หรือไม่รู้“อัตตา”ที่เป็น“ตนเอง”อยู่อีกแหละ

เจ้าของ“ความรู้-ความจริง”หรือ“เจ้าของพระธรรมสูงสุด”น่าจะเปิดเผยตนเองอย่างสง่างามยิ่ง ให้ผู้ศรัทธาเลื่อมใสได้ชื่นชม“ตัวตนจริง” จะได้ยืนยัน“ความจริง”อย่างไม่เหลืออะไร“ซ่อนแฝง-อำพราง”ทำให้เกิด“ความคลางแคลง” ว่ามีตัวตนจริง หรือไม่มี“ตัวตน”กันแน่

ทำไมไม่เปิดเผยให้กระจ่างแจ้งเป็นที่สุด?

ก็ในเมื่อทุกสิ่งอย่างก็เป็น“อำนาจ”สิทธิ์ขาดสูงสุดอยู่ในพระเจ้าเองทั้งหมดมิใช่หรือ?

แล้วกลัวอะไร ในการเปิดเผย“ตัวเองให้แก่ผู้อื่นแก่โลกได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง“

“พระเจ้า”ไม่น่าจะปิดบังตนเอง น่าจะแสดง“ตัวตน”พิสูจน์ยืนยันกับมนุษย์ในโลก เปิดเผยความจริงอย่างสง่างาม

ที่ลึกหนักที่สุดก็คือ พระเจ้า“ริบความสูงสุด”ที่เป็น“ความรู้-ความจริง”ไว้ที่ตนแต่ผู้เดียว

“วิญญาณ”หรือ“จิตนิยาม”หรือ“เทฺว”ใดอื่นก็หมด“สิทธิ์”ที่จะมีโอกาสทำ“ความรู้-ความจริง”ให้สูงสุดเท่า“พระเจ้า”ได้

(๘๓๗) พระเจ้ายึดความรู้ความฉลาดจากมนุษย์ ยึดอิสระเสรี ยึดอัตตา ยึดวิญญาณ!

เพราะ“พระเจ้า”ยึด“ความรู้-ความฉลาด”ที่สูงสุดไว้เป็น“อำนาจใหญ่สูงสุดของตนเอง” ยึด“ความรู้-ความจริง”มาเป็น“สิทธิ์”ของตน แต่ผู้เดียวตลอดกาลนิรันดร

ทำอย่างนั้น “พระเจ้า”ก็เผด็จการ

ไม่กล้าให้ “ความเสมอภาค” ขี้ขลาดแท้ๆ...ใช่มั้ย!

“อิสระเสรีภาพของคน”หรือของ“วิญญาณ”ใดๆ ของ“อัตตา”ใดๆ ของ“เทฺว”ใดๆ ก็ถูกยึดไว้เป็นของ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียวนิรันดร ทุกคนต้องตกอยู่ใต้“อำนาจของพระเจ้า”หมดสิ้น

ไม่มีอัตตาหรือวิญญาณใด หรือเทฺวไหน ที่จะสามารถ

สร้าง“ความรู้-ความจริง”ให้เท่าเทียมหรือเหมือนดัง“พระเจ้า”ได้

นัยสำคัญนี้แตกต่างกันคนละขั้วกับของ“พระพุทธเจ้า”

(๘๓๘) พระพุทธเจ้าทำตรงข้ามกับพระเจ้า ให้อิสระ ให้เรียนรู้ มี “สิทธิ” เต็มที่ทุกคน

ศาสนาพุทธนั้นเรียนรู้ความเป็น“อัตตา-วิญญาณ-เทฺว”จึงสามารถมี“ความรู้-ความจริง”ในความเป็น“อัตตา,วิญญาณ,เทฺว” ได้อย่างบริบูรณ์ถ้วนครบ

และสามารถ“ดับรอบ”ความเป็น“อัตตา,วิญญาณ,เทฺว”ได้สัมบูรณ์ บรรลุ“อรหันต์”อีกด้วย

และสามารถสูงสุดเป็นที่สุดบรรลุเป็น“พระพุทธเจ้า”ก็ได้

เป็นแต่เพียงว่า ถ้าผู้ใดผู้นั้นมีความอุตสาหะพากเพียรบำเพ็ญบารมีจนมี“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”จริงแท้ ถึงขั้น“พระสยัมภู”

ก็เป็น“พระพุทธเจ้า”เป็น“เจ้าของพระธรรม”ได้

จึงชื่อว่า “พระพุทธ” ซึ่งเป็น“๑ในพระไตรรัตน์”ของพุทธแท้

“พระธรรม”คือ “ความรู้-ความจริง”ที่“พระพุทธเจ้า”ทรงค้นพบเรียนรู้ปฏิบัติให้เกิดและตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง

(๘๓๙) “พระสาวก” หากพากเพียรก็มีโอกาสเป็น “พระพุทธเจ้า”!

คนผู้เริ่มได้ฟังพุทธธรรมก็ชื่อว่า“พระสาวก(สาวกแปลเป็นไทยว่า ผู้ฟัง)” เมื่อมีมากขึ้นเป็นกลุ่มเป็นหมู่ก็ชื่อว่า“พระสงฆ์”(สงฆ์แปลว่า หมู่,ชุมนุม) และเป็นหมู่ผู้ได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้าจะอยู่รวมกันทำกิจการศาสนาต่อไปก็เรียกว่า พระสาวกสงฆ์

ซึ่ง“พระธรรม”อันเป็นของ“พระพุทธเจ้า”ตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เองนี้ คนผู้เป็น“พระสาวก”องค์ใดจะเรียนรู้พากเพียรปฏิบัติสั่งสมบารมี ก็มีสิทธิ์

ถ้าหากมีความพากเพียรอุตสาหะอย่างแท้จริง

ก็สามารถบรรลุเป็น“พระพุทธเจ้า” ผู้เป็น“เจ้าของพระธรรม”อันสูงสุด ที่เป็น“ความรู้-ความจริง”ในศาสนาพุทธ พระองค์ใดองค์หนึ่งได้ ไม่สงวนสิทธิ์

“พระพุทธเจ้า”คือ“พระเจ้าของพุทธ”ก็ดี “พระธรรม”ก็ดี “พระสงฆ์สาวก”ก็ดี จึงล้วนเป็นเรื่องกระจะกระจ่าง เปิดเผยสง่างาม ถ้วนสิ้น ไม่มีอะไรคลุมเครือ ไม่มีอะไรปิดบังสงสัยคลางแคลงใดๆเลย และคนทุกคนมีความเท่าเทียมกันได้หมด

แตกต่างกันก็เพียง “ความรู้-ความสามารถ” ของแต่ละคนจะพยายาม

แม้ใครจะบำเพ็ญตนให้เป็น“พระพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่ง ถ้าผู้นั้นสามารถบำพ็ญตนให้มี“สัมมาสัมโพธิญาณ”ก็เป็นได้จริง ไม่มี“ใคร”คนใด“ลึกลับ” หรือไม่มีอะไรสิ่งใด“ลึกลับ”!

(๘๔๐) พิสูจน์ความสูงสุดได้ทุกคน หากจัดการกับ “วิญญาณ”ของ “ตนเอง”ได้!

“วิญญาณ”ที่เป็น“ธาตุรู้”ทั้งเล็กทั้งใหญ่

เก่งสุดดีสุดวิเศษสุดที่สุดแห่งที่สุด

ในความเป็น“วิญญาณ,อัตตา,เทฺว”ในมิติใดแค่ไหน

ก็พิสูจน์ความสูงสุดแห่งที่สุดนั้นๆได้ทั้งหมดทุกรูปแบบ

ไม่ว่าจะแค่“พระอรหันต์”ปกติสามัญในความเป็นคน หรือจะบำเพ็ญถึงขั้น“พระอนุตรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ล้วนคือผู้สามารถ“จัดการ”กับ“วิญญาณ”ของตนได้เองให้เป็น“วิญญาณ”ที่ประเสริฐที่สุด เป็น“อรหันต์”ผู้“พ้นสุข-พ้นทุกข์”เด็ดขาดก็ได้เท่าเทียมกัน

และสามารถ“สลายวิญญาณ”ของตนให้ตนไปสู่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำเร็จเป็น“วัตถุธาตุหรืออุตุธาตุ”ก็ได้แล้วทั้งนั้น

(๘๔๑) อรหันต์แล้วหากยังเรียนรู้ค้นคว้า “อัตตา”ของสรรพสัตว์ย่อมเข้าถึง “อนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”

หรือจะบรรลุ“อรหันต์”แล้ว แต่ยังศึกษาฝึกฝนตนเป็น“พระโพธิสัตว์”ต่อไป เพื่อเรียนรู้และค้นคว้าความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ของสรรพสัตวโลกอื่น

ไปสู่ความเป็น“ปรมาตมัน”ที่แท้จริงให้สัมบูรณ์บรรลุสูงสุดแห่งที่สุด ถึงขั้น“พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ผู้สามารถเข้าถึงถ้วนสิ้นได้แท้ทั้ง“ความรู้”ทั้ง“ความจริง”ของ“โลกาธิปไตย-อัตตาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย”ในวัฏฏสงสารมหาจักรวาลเอกภพจบถ้วนสิ้น ถ้าสามารถ

ซึ่ง“อธิปไตย ๓”นี้ครบสัมบูรณ์“ความรู้-ความจริง”แล้ว

“ความรู้-ความจริง”ที่คนจะพึงเป็นพึงมีได้สูงสุดปานใดๆก็ได้ทำ“ความรู้-ความจริง”นั้นๆขึ้นมาอาศัย“ความรู้-ความจริง”นั้นๆได้ทั้งหมดทั้งสิ้นตามบารมีตน

เท่าที่ตน“ต้องการ”หรือ“ไม่ต้องการ”ก็สามารถรู้แจ้งรู้จริง

ด้วย“ปัญญา”อันยิ่งของตน

ที่สุดสูงสุดแห่งที่สุดถึงขั้นสลาย“อัตตา” สลาย“วิญญาณ”ของตนให้หมดไปจากวัฏฏสงสาร หมดไปจากโลกสันนิวาสนี้ ไม่เหลือเศษธุลีในความเป็น“ตน”ไว้ใน“กาล”ของโลกอีกสำเร็จแท้

(๘๔๒) “พระธรรม”สุดวิเศษ จัดการกับ “จิตวิญญาณ”ได้สุดยอด แยกเทฺวที่สุดแห่งที่สุด เป็น”อุตุธาตุ”ได้!

“พระธรรม”ของพระพุทธเจ้านั้นจึงมีนิพพาน ซึ่งเป็น“พระธรรม”ที่จัดการกับ“จิตวิญญาณ”ได้เป็นที่สุด

“แยกเทฺว”ออกเป็น“อุตุธาตุ-พีชธาตุ-จิตธาตุ”ขึ้นอาศัยได้ด้วย“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”แท้

ซึ่งสามารถสลายวิญญาณเป็น“อุตุธาตุ”ไปเป็นที่สุดได้ด้วย

ซึ่ง“พระธรรม”ของพระพุทธเจ้านี้ คนทุกคน“มีสิทธิ์”ที่จะบำเพ็ญบารมีให้เป็น“เจ้าของพระธรรม(ธรรมสามี)”ได้เท่าเทียมกันทุกคน

ถ้าคนผู้นั้นศึกษาปฏิบัติบำเพ็ญตนจนสามารถสั่งสมบารมีสู่“พุทธภูมิ”ด้วยอุตสาหะผ่าน“สัมภารวิบาก”แห่งความเป็น“โพธิสัตว์”ระดับต่างๆจนถึงขั้นสูงสุดขั้น“สยัมภู” ก็สำเร็จแน่

(๘๔๓) “พระธรรม” ไม่ผูกขาด เป็นของทุกคนที่ตั้งใจ ที่พากเพียรที่ขวนขวาย!

มิใช่ว่า “เจ้าของพระธรรมสูงสุด(ธรรมสามี)”นั้น“สงวนสิทธิ์”ไว้เฉพาะ“พระเจ้า” มีได้แต่“พระเจ้า”ผู้เดียวเท่านั้น ใครอื่นจะ “มีเหมือนพระเจ้าหรือมีเท่าพระเจ้าไม่ได้”เด็ดขาด

นี่คือ “ความเท่าเทียมกัน”ในความเป็น“คน”ของศาสนาพุทธว่า สามารถเป็น“พระพุทธเจ้า” ที่เป็น“เจ้าของพระธรรม”ก็สามารถเป็นได้

และแสดงความเป็น“เจ้าของพระธรรม”ด้วยความเป็นมนุษย์เหมือนเราๆ ท่านๆ ที่เป็น“คน”เหมือนกันนี้ทุกคน ถ้าสามารถจริงการสั่งสมบารมีจนกระทั่งบรรลุเป็น“พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า” ซึ่งก็คือ“คน”จริงๆมีตัวมีตนเหมือนเราๆท่านๆนี้เอง

จากคนปุถุชนแท้ๆ สามารถบรรลุธรรมสูงสุดเป็น“เจ้าของพระธรรม”ได้ด้วยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรมนิยาม”กับ“ธรรมนิยาม”อันเป็น“ภาวะ๒”คู่สำคัญของความเป็น“เทฺว”นี่เอง

โดยการกระทำหรือปฏิบัติ“เทฺว ธัมมา”ให้บรรลุผลไปทีละคู่ๆ

ความเป็น”เทว”นี้เองที่เป็น “ภาวะ ๒” คู่สำคัญยิ่งใหญ่ที่คนสามารถใช้ “เทฺว”เป็นอุปกรณ์การศึกษาสำเร็จ

จนกระทั่งเป็น “เจ้าของพระธรรม”ได้แท้

(๘๔๔) ไม่เท่าทันมาร เทพบุตร ย่อมจมปลักดิ่งลงโลกีย์!

ผู้ไม่รู้เท่าทัน“มายา”ของ“มาร”ที่ปลอมตัวเป็น“เทพบุตร”หรือแปลงตนเป็น“เทฺว”หรือ“เทพ”

ผู้มี“วิชชา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่าที่แท้มันคือ“มาร(ผีมารหรือซาตาน)”มาหลอก“คน”ผู้อวิชชาว่าเป็น“เทพบุตร” คนจึงตกเป็นทาสของ“เทพบุตรมาร”อยู่เต็มโลกเต็มสังคมปุถุชน จมอยู่ใน“โลกีย์” หลุดพ้นออกมาไม่ได้!

โดยเฉพาะ“เทวนิยม”ที่ไม่ศึกษาซาตาน มาร ผี กันจริงๆ จังๆ

เนื่องจากไม่ได้ศึกษา“เทฺว”อันเป็น“ภาวะ๒”นี้ คนผู้ไม่รู้คือคนผู้“อวิชชา”จึงจับจุดสำคัญของความเป็น“มาร”หรือ“เทฺว(เทพ)”ตัวปลอมที่แปลง“กาย”มาหลอกเรา ตัวนี้แหละที่จะต้องจัดการกำจัดมันให้ได้

(๘๔๕) กายคือรูปนามของวิญญาณ จับ“เวทนา”ให้ทัน!

จึงไม่รู้ว่า การปฏิบัตินั้นก็ปฏิบัติกันที่“กาย”ที่มี“รูปนาม”ของ“วิญญาณ” เฉพาะอย่างยิ่งเจาะลงไปที่“เวทนา”อันเป็นที่ประชุมลง(สโมสรณา)ของ“สุข-ทุกข์”ที่เป็นจอมมายาของ“ภาวะ ๒” ซึ่งก็คือ“จอมเทพบุตรมาร” ตรงนี้แหละคือ“กรรมฐาน”ที่ใช้เล่าเรียนปฏิบัติฝึกฝน คือ“เวทนา” จึงจะมี“ฐาน”ปฏิบัติถูกต้อง

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ” ท่านแปลกันไว้ว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ข้อ ๖๐)

ซึ่งตรงนี้แลคือ หัวใจในการปฏิบัติธรรมของพุทธแ ท้ๆแต่ปราชญ์ผู้รู้ในวงการศาสนาพุทธไม่เห็นนำพา“เวทนา ๑๐๘”

(๘๔๖) ความรู้ใน“เวทนา”ย่อมทำ“เนกขัมมะ”ได้!

ความรู้ใน“เวทนา”นี้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ให้ศึกษาปฏิบัติมีกระบวนการถึง“เวทนา ๑๐๘” จึงจะทำ“เนกขัมมะ”ได้

ผู้ไม่มีความรู้ใน“เวทนา ๑๐๘” ก็คือ ผู้ไม่สามารถจับหัวใจของการปฏิบัติได้ การปฏิบัติก็เป็นหมันแน่นอน

แม้จะเป็นนักปฏิบัติธรรมก็ไม่รู้จัก“มโนปวิจาร ๑๘” จึงมี“เนกขัมมะ”ไม่ได้

ประพฤติ“เนกขัมมะ”ไม่เป็น รู้แค่ภาษาว่า“เนกขัมมะ” แต่ไม่สามารถปฏิบัติ“เนกขัมมะ”ที่ลงถึงสภาวะ

(๘๔๗) ไปไม่ถึงดวงดาวเพราะวนอยู่กับ“ภาษาวาทะ” ไม่รู้ลึกเข้าไปถึง“อัตตาตัวตน”!

เพราะศึกษากันก็ได้แค่“อัตตวาทุปาทาน” นั่นคือ ยึดกันได้แค่“วาทะ”เท่านั้นว่าเป็น“ตัวตน” ยังไม่สามารถจะ“รู้”ลึกเข้าไปถึง“อัตตา,ตัวตน”แท้ๆอันเป็น“สภาวะ”ได้

จึงมีแต่ความรู้ที่“เข้าใจ”กันอยู่แค่“วาทะ”หรือแค่“คำพูด” ผิวๆเผินๆเท่านั้น ยังยึดเข้าไปถึง“ตัวตน,อัตตา,เทฺว”ไม่ได้นั่นเอง

ทั้งๆที่อาตมาอุตสาหะพยายามพูด พยายามอธิบาย ยกอ้างพระไตรปิฎก มายืนยัน ก็ไม่ยอมฟังบ้าง ไม่มีปรโตโฆสะบ้าง

(๘๔๘) จงเปิดใจมี“ปรโตโฆสะ” แง้มใจเปิดรับ“ความรู้”ใหม่ๆบ้าง!

เมื่อไม่มี“ปรโตโฆสะ” ก็ยังคงต่างพากันหลงยึด“มิจฉาทิฏฐิ”ว่าเป็น“สัมมาทิฏฐิ”อยู่อย่างเหนียวแน่น กอดยึด“มิจฉาทิฏฐิเดิมที่หลงผิดๆ” ไม่แง้มใจรับพิจารณาที่อาตมาพูดเลย

จึงไม่มี“โยนิโสมนสิการ” หรือ“โยนิโสมนสิการ”ไม่บริบูรณ์

เพราะไม่ได้ฟัง“สัทธรรม”ที่บริบูรณ์ ตามพระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๖๑

หรือแม้จะ“มนสิการ”ก็ไม่แยบคายถ่องแท้ลงไปถึงที่เกิด(อโยนิโส) น่า“สงสาร”ยิ่งนัก จึงพากันไม่พ้นการเวียนว่ายอยู่ใน“วัฏฏสงสาร” ก็ไม่หลุดพ้นจาก“สงสาร”ทั้งหลายได้เลย

“เทฺว”หรือ“ภาวะ ๒”คือ มายาคู่สำคัญ
ที่คนผู้โมหะหลงสลับสับสนกันอยู่
เพราะยังมีอุปาทาน

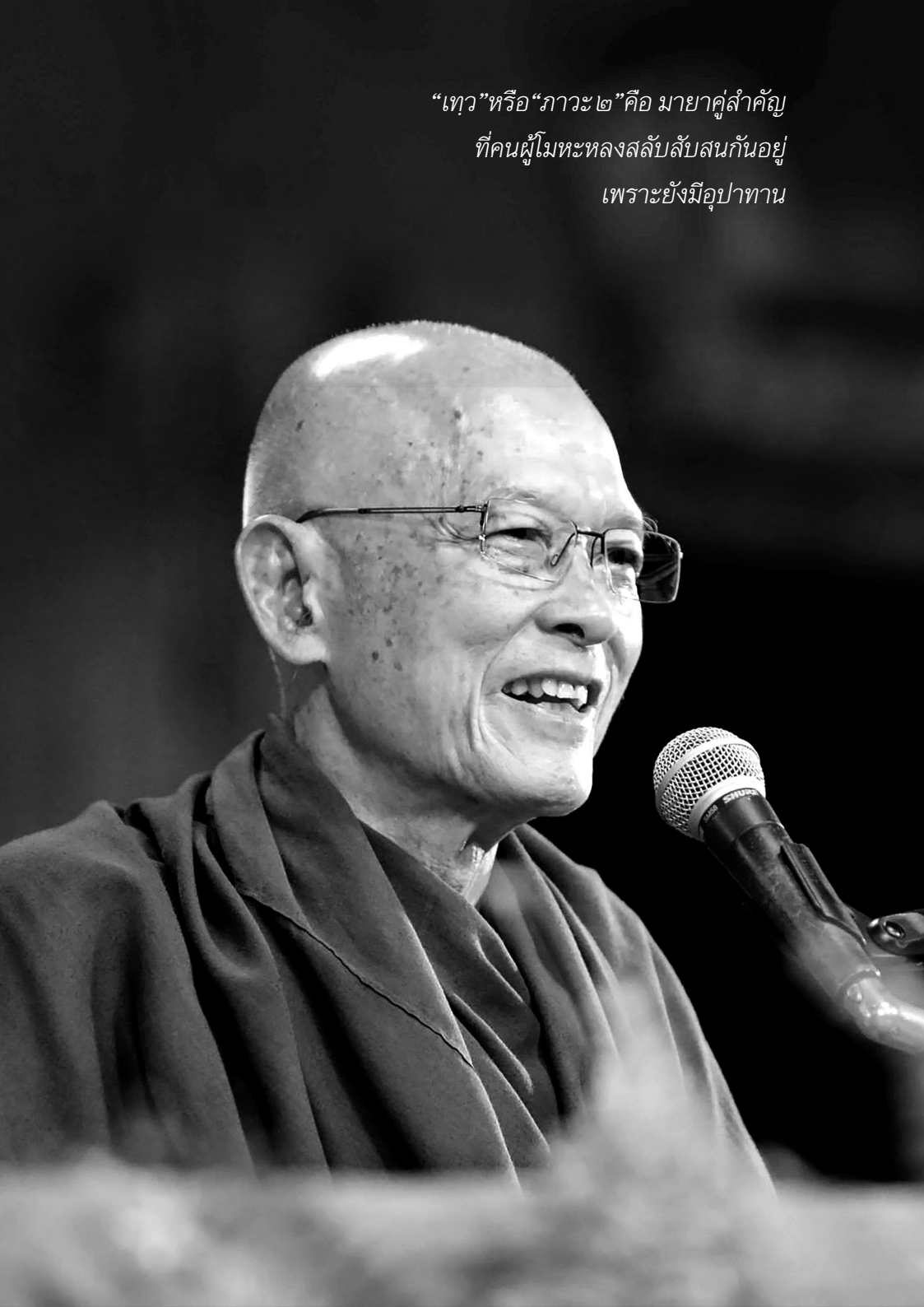

เพราะ“อวิชชา”เป็นทาส“เทพบุตรมาร”อยู่ เป็น“ทาสมารโลกีย์” หลงสยบอยู่กับ“มายาโลก” ก็จะเป็นอยู่เช่นนี้แล

(๘๔๙) เพราะอุปาทานหลงยึด“วาทะ” จึงสำคัญตนว่า“บรรลุแล้ว”!

“เทฺว”หรือ“ภาวะ ๒”คือ มายาคู่สำคัญที่คนผู้โมหะหลงสลับสับสนกันอยู่ เพราะยังมีอุปาทาน เช่น หลงยึดมั่นถือมั่นใน“อัตตวาทุปาทาน(อัตตา + วาท + อุปาทาน)”มายาตัวร้าย เป็นต้น

ได้แก่ ผู้ที่หลงยึดมั่นถือมั่นได้แค่“วาทะ(คำพูด,ความเห็น)” เท่านั้น แล้วหลงว่า ตนได้“สภาวธรรม” ของ “อัตตา” และได้ปฏิบัติกำจัด “อัตตา”ถูก “ตัวตน”ของมัน หรือบรรลุธรรม

แต่ที่แท้ยัง“หลงมายา”ใน“อุปาทาน”ข้อนี้ ก็คือ หลงยึดได้แค่“วาทะ(การกล่าวหรือลัทธิ)”ที่ตน“ยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)” ว่าเป็น“อัตตา”

นั่นคือ หลงผิดว่า “วาทะ”เป็น“ตัวตนของสภาวะ”

ที่แท้นั้น คนผู้นี้มีความรู้แค่“วาทะ” คือได้แค่“ภาษา”ที่เรียนมาหรือ“คำพูด”ที่รู้ที่เข้าใจ จำได้ แค่นั้น ยังไม่สามารถเข้าไป “สัมผัส”ถึง“สภาวะ”ของ“ตัวตนแท้ๆ” แต่อย่างใด

(๘๕๐) นี่แหละๆ “สักกายทิฏฐิ”ของแท้ จึงไม่พ้นสังโยชน์เลย!

หมายความว่า ความเป็น“อัตตา”หรือ“ตัวตนของตน”ที่เริ่มจาก“สักกายทิฏฐิ” คนผู้นี้ก็ยัง“ไม่พ้นสังโยชน์”ข้อนี้เลย

นั่นคือ ยังหลงใหลได้ปลื้มอยู่ หรือดื่มด่ำติดยึดอยู่แต่กับ“ความ

รู้-วิชาการ”ที่เป็น“บัญญัติ”ภาษาหรือพยัญชนะเท่านั้น

แท้จริงแล้วคนผู้นี้ยังเข้าไม่ถึง“ธรรม” ยังไม่เข้าถึงเนื้อ“สภาวธรรม”ด้วยซ้ำ เพราะแค่“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ ก็ยังไม่พ้น

(๘๕๑) เพราะด่าน“กาย” ตีไม่แตกแยกไม่ออก!

คือ ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ตั้งแต่คำว่า“กาย” จึงยังไม่“พ้นสังโยชน์ข้อ ๑” ยังไม่พ้น“สักกายทิฏฐิสังโยชน์”นั่นเอง

เพราะทำ“สัมมาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”ไม่ได้ เช่น ยังเข้าใจว่า“กาย”คือ แค่สภาวะ“ภายนอก”อย่างเดียว หรือเข้าใจว่า“กาย”คือ“รูป”เดี่ยวๆเท่านั้น ไม่มี“นาม”ร่วมเป็นคู่ด้วยเลย

คำว่า “กาย”คำนี้ไม่ใช่“เอกพจน์” ไม่ใช่ภาวะ“๑ เดียว” แต่ต้องมี“๒”ขึ้นไป

“กาย”หมายถึง “องค์ประชุม” หมายถึง หมู่กอง ฝูง พวก แม้จะเน้นกำหนดหมายถึง“กาย”ภายนอกขณะใด ก็ต้องมี“ใจ”เป็นคู่ภายในร่วมรับรู้เกี่ยวเนื่องอยู่ด้วยตลอด

เพราะ“กาย”ไม่ขาด“จิต-มโน-วิญญาณ” ย่อมเป็น“เทฺว”เสมอ

(๘๕๒) ทำใจในใจให้เวทนาเป็น ๑ คือว่าแยกกายแยกจิตสำเร็จในขณะที่ยังไม่ตาย!

ซึ่ง“จิตนิยาม”นี้ถ้าใครสามารถ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนให้“เวทนา”เป็น“๑”ได้(เอกสโมสรณา)ก็เป็น“พีชนิยาม(ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์,ไม่มีบุญ-ไม่มีบาป)”

และยิ่งถ้าทำได้ถึงขั้นเป็น“๐” ซึ่ง“ธาตุรู้”ส่วนที่ทำได้

คือ“เจตสิก”ส่วนนั้นก็เป็น“อุตุธาตุ(ไม่มีชีวะ-ไม่เป็นจิต,มโน,วิญญาณ)”

เป็นผู้“แยกกาย-แยกจิต”สำเร็จ

ขณะที่เรายังมี“ชีวิต”อยู่ และเป็นผู้สามารถ“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้(วสวัตตี)” นั่นคือ ผู้มีภูมิ“อรหันต์”ขึ้นไป

ผู้นี้ก็สามารถทำ“จิต-เจตสิก”ตนเองให้“ไม่มีกาย”ได้แน่ๆ

แต่ก็ยังมี“ภาวะ ๒”หรือ“เทฺว”อยู่เพราะยังไม่“ตาย”

ทว่า“ภาวะ ๑”นั้นทำให้เป็น“พืช”หรือ“อุตุ”สำเร็จเด็ดขาดได้จริงเท่านั้น

(๘๕๓) มีกายแต่ไม่มีกาย ทำให้เป็นพืชก็ได้ อุตุก็ได้ ในขณะชีวิตเป็นๆ

“จิตนิยาม”นั้น ยังมี“กาย” แต่คนผู้สามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนให้“ไม่มีกาย” คือให้เป็น“พืช”ได้

นั่นคือ “ทำเจตสิก”ที่เป็น“ส่วนย่อยของจิต”ให้“ไม่มีความเป็นกาย”

ถึงขั้นมีอาการเป็น“พืช”ก็ได้ เป็น“อุตุ”ก็ได้ ตั้งแต่ยังมี“ชีวิตเป็น”นี้แล

(๘๕๔) ทำกายให้เป็นอุตุ-ทำเวทนาให้อุเบกขา-ทำจิตให้หลุดพ้น-ทำธรรมให้นิพพาน!

“เหตุ”ก็มาจากความสามารถทำ“กายในกาย”ให้“ไม่เป็นกาย”ก็ได้ นั่นก็คือ ให้เป็น“พืช”ก็ได้ ให้เป็น“อุตุ”ก็ได้

ทำ“เวทนาในเวทนา”ให้“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ ด้วยการศึกษา

ฝึกฝน“เนกขัมมสิตอุเบกขา”สั่งสม“อุเบกขา ๕”แข็งแรง

ทำ“จิตในจิต”ให้เป็น“อนุตตรจิต”ที่ถึงขั้น“สมาหิโต(ตั้งมั่นแล้ว)” และ“วิมุติ(ความหลุดพ้นวิเศษ,ความหลุดพ้นจากโลกีย์)”เต็มรูป

ทำ“ธรรมในธรรม”ให้ตนหลุดพ้นออกจาก“โลกียธรรม” เจริญเป็นผู้มี“โลกุตรธรรม”ได้จนถึงขั้น“นิพพาน”นั่นเอง

(๘๕๕) ขั้นตอนสู่“อรหันต์”!

ถ้าผู้ใดทำ“จิตนิยาม”ให้เป็น“พีชนิยาม”และ“อุตุนิยาม”ได้สำเร็จอย่างเป็นอัตโนมัติ ได้อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง) ตลอดไป(สัสสตัง) ไม่แปรปรวน(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ผู้นี้ก็คือผู้สำเร็จ“อรหันต์”

ดังนั้น ผู้เป็นอรหันต์ จะต้องมีความรู้ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” เป็นเครื่องชี้บ่งในตน ว่า ตนได้ทำ“จิต-เจตสิก-รูป”ของตนมีมรรคผลถึงขั้น“นิพพาน”สำเร็จจริง

ผู้ที่บรรลุ“อรหันต์” คือ ผู้ปฏิบัติตนจนกระทั่งสามารถ“ทำใจในใจ”ของตน ด้วยการตีแตกแยกแยะ(distinguish)“เทฺว” ที่“เป็นกาย”และทำให้“ไม่เป็นกาย” ให้มีอาการเป็น“พีชธาตุ”และ“อุตุธาตุ”ได้สำเร็จแน่ๆแท้ๆ

(๘๕๖) อธิบายความหมาย “พีชธาตุ-อุตุธาตุ”

“พีชธาตุ”คือ “ธาตุ”ที่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ ไม่มีบาป-ไม่มีบุญ เป็น“ธาตุ”ที่ทำ“กรรม”อันไม่เกิด“วิบากบาป”แล้ว

“อุตุธาตุ”คือ “ธาตุ”ที่สูญสลายจากความเป็น“กาย”

และ“อุตุธาตุ”คือ “ธาตุ”ที่สูญสลายจากความเป็น“ชีวะ” นั่นคือ ทำ“กายแตกตาย(กายัสสะ เภทา)”สำเร็จได้

และเบื้องหน้าแต่ตายหรือหลังจากตาย(ปรัมมรณา)ก็ไม่มี“กาย”ของความเป็น“กิเลสาสวะ”เกิดในจิตอีกเลย

แต่“ชีวะ”ที่ยังเป็น“จิตนิยาม”ในอรหันต์ผู้นี้ยังอยู่นะ!

(๘๕๗) เส้นทางปรินิพพานเป็นปริโยสานเป็นอย่างไร

ต่อเมื่ออรหันต์ท่านนี้ทำ“การตายกายแตก”ท่านจึงจะแยก“จิตนิยาม”ของตนให้แตกสลายหายสูญกลายเป็น“อุตุธาตุ”ไปสิ้น

เมื่อ“กาย(องค์ประชุม)”หมด จึง ไม่เหลือ“จิตนิยาม”ตัวนี้อีกแล้วใน“กาล” ในวัฏฏสงสารหรือในเอกภพมหาจักรวาล ซึ่งเป็นการตายชนิด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

(๘๕๘) ลักษณะของจิตนิยามที่ทำเวทนา ๒ ให้เป็นเวทนา ๑ สำเร็จนั่นคือเราจัดการเวทนาเก๊ หรือเวทนาที่มีกิเลสเป็นเจ้าเรือนได้!

แต่ถ้า“จิตนิยาม”ขณะใดเราทำให้“เวทนา”เป็น“พีชนิยาม”หรือเป็น“อุตุนิยาม”ในขณะมีชีวิตเป็นๆนี้

“จิตนิยาม”ขณะนั้นของเราไม่ชื่อว่า “กาย”

ขณะนั้น“จิตนิยาม”อยู่ในภาวะแค่“ไม่มีเวทนา”คือ เราทำ“เจตสิก”ของเราให้เป็น“พีชนิยาม”หรือ“อุตุนิยาม”เท่านั้นซึ่งเป็นเพียง“อาการจิตในจิต” แต่ยังมี“จิตนิยาม”อยู่

“จิตนิยาม”ที่มีความสามารถทำให้“เวทนาในเวทนา”เกิดผลขณะใด

ขณะนั้นไม่ใช่“กาย” นั่นคือ“จิตนิยาม”

ขณะนั้นจะไม่มี“เวทนา(ความรู้สึก)”ที่เป็น“เวทนา ๒”

เพราะมีความสามารถทำ“เวทนา ๒”ให้เป็น“เวทนา ๑”สำเร็จเสร็จลง

นั่นคือ “ดับเวทนาเก๊”ให้เหลือแต่“เวทนาแท้”

ไม่มี“เวทนาเก๊”หรือ“เวทนาที่ถูกกิเลสเป็นเจ้าเรือน” ได้รับการกำจัดไปแล้ว

(๘๕๙) “เวทนา”ที่เกิดใหม่คือเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา เป็นเวทนาที่ไม่มีภาวะ ๒ แล้วนั่นเอง!

“เวทนา”ที่ทำได้สำเร็จนี้เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” ซึ่งเป็น“เวทนา”ไม่มี“เทฺว”แบบ“โลกียะ”เขาเป็นกันตามสามัญปุถุชน สำเร็จเป็น“อเทฺว”ไปแล้ว

คือ ไม่มี“ภาวะ๒”ที่เคยเป็น เช่น สามารถทำให้ ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ ; ไม่มีบุญ-ไม่มีบาป ; ไม่มีโลภ-ไม่มีโกรธ ; ไม่มีรัก-ไม่มีชัง ; ไม่มี“ภพสวรรค์-ภพนรก”

จึงเป็น“จิตนิยาม”ที่พ้นความเป็น“เทฺว”ได้ด้วย“สิริมหามายา”ทำให้เกิด ให้เป็นได้สำเร็จแท้ๆ

ผู้มีความเป็น “แม่(มาตา)” ในตน ทำความเกิดให้แก่ “จิตตนเอง(โอปปาติกะ)” ได้ปานฉะนี้เอง

เพราะ“พ้นมิจฉาทิฏฐิ” ในข้อที่ ๗-๘-๙ มี“สัมมาทิฏฐิ” สามารถ“อภิสังขาร(ปรุงแต่งจิตตนเอง)” ได้วิเศษยิ่ง

สามารถทำ“ภาวะ๒” ให้เกิด“ภาวะใหม่”ขึ้นมาได้สำเร็จผล

โดยมีทั้งความเป็น “มาตา-ปิตา-สัตว์โอปปาติกา”ของตนในตนเองอย่าง “สัมมาทิฏฐิ”ที่สามารถยิ่งเป็น “สิริมหามายา”

นั่นคือ ทำ“ความเป็น ๒” ให้เกิดเป็น “๑” หรือทำ “๑”ให้เป็น“๐”ได้สำเร็จ

หรือทำ “ความเป็น ๑”ให้เป็น “มากมายหลากหลาย” (เอโกปิ หุตวา พหุธา โหติ) ก็ได้ทำ “ความหลากหลายให้เป็น ๑” (พหุธาปิ หุตวา เอโก โหติ) ก็ได้ ซึ่งเป็น “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” แท้ๆ (พระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ ๑๓๓) เป็น “แม่”ขั้น “สิริมหามายา” สุดวิเศษปาฏิหาริย์กันอย่างนี้

เห็นมั้ยว่า ความเป็น“เทฺว”นั้นสำคัญยิ่งเหลือหลาย เป็นเรื่องต้องศึกษา “จัดการกันอย่างยิ่งใหญ่(อภิสังขาร)”จริงๆ

(๘๖๐) จะมี“วิชชาต้องเรียนรู้ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

สภาวะ“เทฺว”นี้เป็น“ภาวะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุด ที่มนุษย์ในโลกพึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และ“จัดการปรุงแต่ง(อภิสังขาร)”ของตนๆ แต่ละคนให้ประเสริฐสุด ด้วย“ความรู้ยิ่ง”คือ“วิชชา”

จะมี“วิชชา”ขึ้นมาได้ต้องใช้การเรียนรู้ปฏิบัติที่เรียกว่า “ไตรสิกขา”หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ซึ่งมีวิธีเรียนด้วยการอ่านรู้“รูป-นาม”ของตน แล้วปฏิบัติจัดการกับ“นามรูป”ไปทีละคู่ ทีละคู่ จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทฺว”ภาวะคู่

การเรียนรู้“ภาวะคู่”คือ “ความเป็นกาย-ความเป็นจิต”

หรือ“เทฺว”นี่เอง

แล้วสามารถ“แยกกาย-แยกจิต”ได้ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และ“ทำใจในใจ”ให้เป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

จนทำที่สุดแห่งที่สุดสำเร็จ ก็ชื่อว่า “อรหันต์”

(๘๖๑) หากมีทิฏฐิไม่ให้ใครแตะต้องเทฺว หรือไม่ยอมแยกแยะเทฺว ก็ไม่มีทางได้นิพพาน!

แต่ถ้าหากทิฏฐิใดไม่ยอมให้แตะต้อง“เทฺว”หรือ “พระเจ้า” เด็ดขาด หรือไม่เรียนรู้แยกแยะ“เทฺว”อย่างละเอียดลออบริบูรณ์

แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ให้“สัมมาทิฏฐิ” แล้วจัดการกับ“เทฺว”ให้สำเร็จเสร็จสมสัมบูรณ์

ก็จะไม่สามารถเข้าถึง“นิพพาน” และทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ถึงขั้นสูงสุดแห่งที่สุดได้เป็นแน่แท้

“เทฺว”นี้แหละเป็นคำสำคัญ“สุดยอด-ยอดสุด”ที่เป็นทั้งจุดเริ่มเรียน และเป็นทั้ง“จุดจบ”สัมบูรณ์สุดๆกันทีเดียว

ผู้ยังยึดติดอยู่กับ“เทฺวนิยม”หรือลัทธิ“พระเจ้า”ทั้งหลายยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“เทฺว”ได้ถูกต้องว่า

ความเป็น“เทฺว”นั้น ก็คือ“ภาวะ ๒”ของสรรพสิ่ง

ที่เป็น“สังขารธรรม”ปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น

ไม่ใช่“ภาวะเที่ยงแท้นิรันดร”อะไรเลย

แม้แต่“เทฺว” หรือ“วิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่สูงสุดอันหมายถึง“พระเจ้า”ของศาสนา“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย ก็ตาม

(๘๖๒) พุทธศาสนาแยกแยะภาวะเทฺวละเอียดลออ บัญญัติรูปกายนามกาย มาให้ศึกษาเรียนรู้ ขออย่ามีทิฏฐิกันเลย ลองเปิดใจดูบ้าง!

โปรดลองศึกษาตามพุทธศาสนาให้สัมมาทิฏฐิ และปฏิบัติให้"สัมมาทิฏฐิ"กันดูเถิดจะเกิด"มรรคผล"รู้แจ้งเห็นจริงได้แท้

"เทฺว"คือ"วิญญาณ"ที่เรียนรู้ได้ด้วยการแยกแยะไปทีละ "คู่" จาก"อาการ-เพศ-นิมิต-อุเทศ"

จึงจะบัญญัติ"รูปกาย"และ"นามกาย"ขึ้นมาศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

และเพราะว่า "เทฺว"ที่ชาว"เทฺวนิยม"ตีไม่แตก แยกแยะไม่ได้นี้แหละ เป็น"เหตุ"ใหญ่

ทำให้ชาว"เทฺวนิยม"ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"สัจจะ"หรือ "ความจริง"อย่างเป็นที่ยุติได้ว่า "สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น สัจจะที่สองไม่มี (เอกัง หิ สัจจะ น ทุตียมัตถิ)

ผู้ต้องการรู้ความละเอียดลึกซึ้ง ก็เชิญตรวจสอบใน "จูฬวิยูหสูตร" พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ ให้แตกฉานกันเถิด

(๘๖๓) พุทธวจนะพูดถึงชาวเทฺวนิยม หากยังไม่บรรลุธรรม ยึดแต่ทิฏฐิตนเอง สัจจะแทนที่จะเป็นภาวะหนึ่งเดียว กลับกลายเป็นภาวะสอง!

ในที่นี้อาตมาก็ขอยกขึ้นมาให้อ่านกันพอเป็นตัวอย่าง ดังนี้

"สัจจะหลากหลายต่างๆกัน เว้นจากสัญญาว่าเที่ยงเสีย ไม่มีเลยในโลก(น เหว สัจจานิ พหูนิ นานา อัญญัตระ สัญญายะ นิจจานิ โลเก)

ก็สมณพราหมณ์ทั้งหลายมากำหนดความคาดคะเนในทิฐิทั้งหลาย(ของตน)แล้ว จึงกล่าวทิฐิธรรมอันเป็นคู่กันว่าจริงเท็จๆ (สัจจัง มุสาติ ทฺวยธัมมาหุ)

ก็บุคคลเจ้าทิฐิ อาศัยทิฐิธรรมเหล่านี้

คือ รูปที่ได้เห็นบ้างเสียงที่ได้ฟังบ้าง อารมณ์ที่ได้ทราบบ้าง ศีลและพรตบ้าง

จึงเป็นผู้เห็นความบริสุทธิ์ และตั้งอยู่ในการวินิจฉัยทิฐิแล้วร่าเริงอยู่

กล่าวว่า ผู้อื่นเป็นคนเขลา ไม่ฉลาด

บุคคลเจ้าทิฐิย่อมติเตียน บุคคลอื่นว่าเป็นผู้เขลาด้วยทิฐิใด กล่าวยกตนว่า เป็นผู้ฉลาดด้วยลำพังตน ย่อมติเตียนผู้อื่นกล่าวทิฐินั้นเอง

บุคคลยกตนว่าเป็นคนฉลาด ด้วยทิฐินั้น ชื่อว่าเจ้าทิฐินั้นเต็มไปด้วยความเห็นว่าเป็นสาระยิ่ง

และมัวเมาเพราะมานะ มีมานะบริบูรณ์ อภิเษกตนเองด้วยใจว่า เราเป็นบัณฑิต เพราะว่าทิฐินั้น ของเขาบริบูรณ์แล้วอย่างนั้น

ก็ถ้าว่าบุคคลนั้นถูกเขาว่าอยู่ จะเป็นคนเลวทรามด้วยถ้อยคำของบุคคลผู้อื่นไซร้ ตนก็จะเป็นผู้มีปัญญาต่ำทรามไปด้วยกัน

อนึ่ง หากว่าบุคคลจะเป็นผู้ถึงเวท เป็นนักปราชญ์ด้วยลำพังตนเองไซร้ สมณพราหมณ์ทั้งหลายก็ไม่มีใครเป็นผู้เขลา ชนเหล่าใดกล่าวยกย่องธรรม คือ ทิฐิอื่นจากนี้ไป ชนเหล่านั้นผิดพลาด และไม่บริบูรณ์ด้วยความหมดจด

เดียรถีย์ทั้งหลายย่อมกล่าวแม้อย่างนี้โดยมาก

เพราะว่าเดียรถีย์เหล่านั้นยินดีนัก ด้วยความยินดีในทิฐิของตน เดียรถีย์ทั้งหลายกล่าวความบริสุทธิ์ในธรรม คือ ทิฐินี้เท่านั้น หากล่าวความบริสุทธิ์ในธรรมเหล่าอื่นไม่

เดียรถีย์ทั้งหลาย โดยมากเชื่อมั่นแม้ด้วยอาการอย่างนี้

เดียรถีย์ทั้งหลายรับรองอย่างหนักแน่นในลัทธิของตนนั้น

อนึ่ง เดียรถีย์รับรองอย่างหนักแน่นในลัทธิของตน จะพึงตั้งใครอื่นว่าเป็นผู้เขลาในลัทธินี้เล่า

เดียรถีย์นั้น เมื่อกล่าวผู้อื่นว่า เป็นผู้เขลา เป็นผู้มีธรรมไม่บริสุทธิ์ ก็พึงนำความทะเลาะวิวาทมาให้แก่ตนถ่ายเดียว

เดียรถีย์นั้น ตั้งอยู่ในการวินิจฉัยแล้ว นิรมิตศาสดาเป็นต้นขึ้นด้วยตนเอง ก็ต้องวิวาทกันในโลกยิ่งขึ้นไป

บุคคลละการวินิจฉัยทิฐิทั้งหมดแล้ว ย่อมไม่กระทำความทะเลาะวิวาทในโลก ฉะนี้แล ฯ”

เป็นไง? ...อ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าดูแล้ว ชัดขึ้นมั้ย?

(๘๖๔) สรุปความในพุทธวจนะก็คือ ถ้ายัง“มิจฉาทิฏฐิ” ก็จะยึดแต่“ทิฏฐิ”ของตัวว่าเป็น“สัจจะ”จริงเป็นหนึ่งเดียว!

นั่นก็หมายความว่า ผู้ยึดถือ“เทฺว”เป็นหนึ่งเดียวทั้งหลายนั้นต่างคนต่างก็ยึดของตนๆว่า เป็น“สัจจะ” แต่ต่างก็“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ทั้งนั้น จึงยังเถียงกันว่า ของตนเป็น“สัจจะ”

เถียงกันไม่จบหรอก ถ้าคนผู้นั้นยังไม่บรรลุ“อรหันต์”จนกระทั่งสามารถบรรลุ“นิพพาน”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาริยสัจ ๔”แท้

ทั้งๆที่“เทฺว”แปลว่า “๒”อยู่โทนโท่ ก็ยัง“หลง”ยึดอยู่แต่

กับ“เทฺว”ว่าเป็น“๑” เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“เทฺว”อย่างถ่องแท้

(๘๖๕) ชาวเทฺวนิยมขาดการเรียนรู้“ผัสสะ” ขาดการเรียนรู้ในกาลปัจจุบัน จึงไม่รู้จัก”ปัจจุบันขณะ”!

และ“เทฺว”ของชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลายนั้น ต่างก็ไม่เคยมี“ภาวะ”ปรากฏใน“ปัจจุบัน”ที่มี“กาย”สัมผัสได้แต่อย่างใดเลยโดยเฉพาะ“เทฺว”องค์ที่เป็นใหญ่ยกไว้พิเศษที่เรียกว่า“พระเจ้า”

เพราะแม้“ความจริง”ใน“กาละ” ก็ยังไม่สามารถรู้ชัดรู้เจนได้ว่า “อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”นั้น กาละใดเป็น“ความจริง”

แล้วต้องปฏิบัติใน“ปัจจุบันขณะ”มี“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐธรรมหรือทิฏฐกาล)จึงจะสามารถบรรลุโลกุตรธรรม รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน”

เห็นชัดเจนยิ่งมั้ยว่า “ความจริง”คือ“ปัจจุบันขณะ”จริงๆ ผู้ปฏิบัติที่ผ่านเลย“ปัจจุบันขณะ”ที่มี“ผัสสะเหตุภายนอก”อยู่หลัดๆ โต้งๆโทนโท่ไปเสียแล้วนั้น มันก็ไม่มี“ตัวจริงของความเป็นกิเลสปัจจุบัน”ที่แท้ที่สุดแล้วนั้นๆ ให้ตนเองกำจัดหรอก

เพราะมันไม่มี“ผัสสะ” ไปหลงปฏิบัติ“หลับตา”เสียนี่!!!

ยิ่ง“เทวนิยม” แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ ก็ยิ่ง “มิจฉาทิฏฐิ”ออกไปไกล

จึง“ไม่มีกิเลสตัวจริง”ใน“ปัจจุบันนั้น”ให้ปฏิบัติจัดการ

มีแต่ไปปฏิบัติอยู่กับ“กิเลสตัวปลอม”กันเท่านั้น ..ก็โมฆะ!

(๘๖๖) ย้ำ! การเรียนรู้ “ปัจจุบันขณะ” เป็นอุปกรณ์สำคัญในการปฏิบัติธรรม!

ความเป็น“กาละ”มันไม่มี“ปัจจุบัน”อยู่ชัดๆ มันล่วงเลย “ปัจจุบันขณะ”ไป มันขาดกาละของ“ปัจจุบันขณะ”ไปแล้ว มันก็เป็น“อดีต”ไปแล้ว หรือไปมี“อนาคต”โน่น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ขณะอย่าล่วงเลยท่านทั้งหลายไปเสีย เพราะบุคคลที่ปล่อยเวลาให้ล่วงไปพากันยัดเยียดในนรก ย่อมเศร้าโศกอยู่

หากเขาจะไม่สำเร็จอริยมรรค อันเป็นธรรมตรงต่อสัทธรรมในโลกนี้ได้

เขาผู้มีประโยชน์อันล่วงเสียแล้ว จักเดือดร้อนสิ้นกาลนาน

เหมือนพ่อค้าผู้ปล่อยให้ประโยชน์ล่วงไปเดือดร้อนอยู่ฉะนั้น!”(พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๓ ข้อ ๑๑๙)

..เห็นละเอียดชัดเจนขึ้นมั้ย?

จึงไม่ได้“ประโยชน์”ตามเป้าหมายที่จะต้องกำจัด“กิเลส” ถูกตัวกิเลสเปรี้ยงๆแท้ๆ ก็“ไม่เกิดมรรคผล”แน่ยิ่งกว่าแน่เลย

(๘๖๗) เข้าใจความเป็น “กาย”เสียใหม่ กายนั้นหมายเอาจิต มโน วิญญาณ เท่านั้น มิใช่ร่างกายแท่งก้อนนี้!

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า “กาย”นั้นให้ตั้งใจศึกษาหมายเอา “จิต-มโน-วิญญาณ” ตามที่ได้อ้างอิงคำตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ว่า

“ร่างกาย”ถ้าหมายถึงแค่“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”ประชุมกันอยู่เป็น“กาย”นั้น

ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของ

ร่างกาย อันเป็นที่ประชุมของมหาภูตทั้ง ๔ นี้

"ย่อมปรากฏ"ให้เห็นอยู่ เป็นของหยาบ

เป็น"การปรากฏ"ให้รู้ ให้เห็นได้ง่าย ได้ชัด

จึงเห็นความไม่เที่ยงได้ง่าย

เห็นความเป็นทุกข์ได้โต้งๆ

และสุดท้ายมันก็จะตาย

ไม่มีตัวตนให้เห็นกันเมื่อตาย ร่างกายแตกแยกสลายเป็นอื่นไปสุดท้าย

ทุกคนต่างก็รู้ได้เห็นได้ "ร่าง"ของ"กาย"มันแตกแยกธาตุกันไป ไม่ยากเลย

ร่างกายจึงไม่มีใครสงสัยนี่ ว่า มันจะต้องพรากจากกันแน่ๆ ไม่มีใครยึดเอา"ร่างกาย"ไว้ได้ ก็เรียนรู้ได้ไม่ลึกซึ้ง(คัมภีรา)อะไร

(๘๖๘) แต่ถึงขนาดนั้น ร่างกายแท่งก้อนนี้ก็ยังอุตส่าห์หลงใหลปรนเปรอไม่จบสิ้น!

กระนั้น..ร่างกายภายนอกนี่ก็เถอะ ใช่ว่าจะเบื่อหน่าย คลายกำหนัด หลุดพ้นใน"ร่างกาย"กันได้ง่ายๆ ที่จะไม่ยึดว่าเป็นเรา เป็นของเรา ให้ถาวรนั้น ยังยาก ทั้งๆที่เป็น "รูปหยาบ" เป็นภายนอก มี"สัมผัส"ทางตาหูจมูกลิ้นกายภายนอกแท้ๆ ที่เห็นที่รู้ชัดๆโต้งๆนี้

เพราะเห็น"ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี" ของร่างกาย ใครๆก็อาจสามารถร่วมรู้ ร่วมยืนยันพูดกันรู้เรื่อง

"รูปหยาบ"จับต้องร่วมกันได้ มันเสื่อมก็ดี มันเจริญก็ดี เห็นด้วยกันได้ เป็นรูปเป็นร่างเสื่อมไป ตายไปเห็นๆด้วยตา ก็ชัดยิ่ง มัน

ไม่เที่ยงยึดไม่ได้

ก็ต้องจำนนต่อสัจจะ ย่อมเบื่อหน่าย ย่อมคลายกำหนัด

(๘๖๙) "กาย"ที่หมายถึงจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง เป็นวิชาของพระพุทธเจ้า เป็นโลกุตรวิชา ปุถุชนรู้ได้ยาก!

แต่ที่ว่า"กาย"หมายถึง"จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง"นั้น มันเป็น"รูปละเอียด"หรือเป็น"กาย"ที่ปุถุชนผู้ไม่ได้ยินได้ฟัง ไม่ได้ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าและเรียนรู้ไม่สัมมาทิฏฐิ

จะไม่อาจเบื่อหน่ายคลายกำหนัด หลุดพ้นใน"จิต" เป็นต้นนั้นได้เลย

ข้อนั้นเพราะเหตุว่า "จิต"เป็นต้นนี้ อันปุถุชนผู้มิได้ฟังไม่ได้ศึกษา รวบรัดถือไว้ด้วยตัณหา ยึดถือด้วยทิฏฐิว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา ดังนี้

(๘๗๐) บทที่ ๑ เริ่มต้นศึกษาพุทธศาสนากันเลยมาเริ่มที่ "ผัสสะ" มาเริ่มที่ "เวทนา"!

ดังนั้น เริ่มต้นการศึกษาพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าทรงชี้ว่า ต้องเริ่มต้นการศึกษาให้มี"ผัสสะ" แล้วเกิด"เวทนา" จึงจะทำใจในใจกันได้ก็ที่"เวทนา"นี่แหละ

ตามทฤษฎีโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ซึ่งมีทั้ง"โพชฌงค์ ๗ และมรรค ๘" ปฏิสัมพัทธ์กันอย่างมีระบบ

ความเป็น"จิตใจ"(เจโต) แต่ไม่มี"วิชชา"(ปัญญา)จนสามารถ"ทำใจในใจ"(มนสิกโรติ)ของตนให้เป็น"บุญ"ได้ จึงต้องเกิด"ภพ"ขึ้นในใจ

ตน ก็ทำความเป็น“ชาติ”ขึ้นในใจตนอยู่ร่ำไป

ถ้าผู้ใดสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิกโรติ)ของตนให้ไม่มีความเป็น“ชาติ” ไม่มีความเป็น“ภพ”ในใจของผู้นั้น ก็คือผู้“ทำใจในใจ”เป็น

ซึ่งก็คือ “ทำใจในใจ”เป็น“สัมมาทิฏฐิ”นั่นเอง

ฉะนี้ คือ การปฏิบัติธรรม มีผลสำเร็จ

(๘๗๑) มารู้จัก “ภพ” “ชาติ” ที่สัมมาทิฏฐิกันเถิด!

“ภพ”นั้นได้แก่ ไม่ภพนรก ก็ภพสวรรค์ หรือไม่ก็“ภพกลางๆ ว่างๆ”ในจิตตน ก็มี“ภพ ๓ ของเวทนา”อยู่ “๓ภพ”เท่านี้แหละ

ศาสนาพุทธศึกษาและปฏิบัติจนสำเร็จ สามารถอาศัย “ภพไม่มีนรก-ภพไม่มีสวรรค์”ได้ หมดทุกข์-หมดสุข จิตกลางๆ

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ที่ยังอาศัยอยู่

ว่า “ชาติ”คือ จิตใจมันเกิดเป็นสัตว์นรก-เกิดเป็นสัตว์สวรรค์ หรือแม้แต่“ชาติ”ที่ตนหลงใน“จิตว่าง”ด้วย“มโนมยอัตตา”(อรูปแห่งความว่างที่สำเร็จด้วยจิต) เพราะยัง“อวิชชา”อยู่

ผู้“อวิชชา”จะมี“ภพจิตว่าง”ดังกล่าวนี้

เพราะหลงปั้น“รูป”ขึ้นมาหลงติดยึดกันเอง เป็น“มโนมย-อัตตา”ขั้น“รูปธรรมหรืออรูปธรรม”ที่สำเร็จด้วยจิตตน“ปั้นเอง”(นิรมานกาย)แท้ๆ

จนสำเร็จเป็น“มโนมยอัตตา” หรือเป็น“นิรมานกาย ๓” ก็มีกันอยู่อย่างนี้

จึงชื่อว่า ยังมี“ชาติ” และมี“ภพ”อยู่ ด้วย“อวิชชา”

(๘๗๒) ไม่รู้จักความเป็นภพชาติ สอนแต่ให้มีสติ ทำจิตว่าง จึงแค่สะกดจิตตัวเอง!

ผู้"ไม่รู้"ความเป็น"ภพ-ชาติ" สอนกันแต่ว่า "มีสติ"..แล้วทำ "จิตว่าง" อย่าให้มี"จิตทุกข์-จิตเศร้าหมอง"ใดๆ ทำ"จิตให้ใส-ให้สบาย-ให้สดชื่นเบิกบานอยู่ตลอดเวลา"ให้ได้

เมื่อพากเพียรทำก็ปั้นสภาพนี้ใส่จิตกันจนได้ มันก็ได้"ภพจิตว่าง"สำเร็จขึ้นมาอยู่!

หรือไม่ก็สอนกันให้"หลับตา"สะกดจิต แล้วปั้น"ความใส"ใส่จิตตนเอง ก็สำเร็จเป็น"มโนมยอัตตา"ขึ้นมาหลงติดยึดกันได้ เป็น "อาภัสราพรหม" ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึง"สัตตาวาส ๙ ข้อที่ ๓" ให้ศึกษา นั้นแล

ก็ยังไม่หลุดพ้นจากความเป็น"สัตว์(โอปปาติกสัตว์)"

คนผู้นั้นยังคงความเป็น"สัตวโลก"อยู่นั่นเอง

(๘๗๓) ปั้นภพเป็นมโนมยอัตตาหลงอยู่ในขั้น "อาภัสราพรหม"!

ซึ่ง"ผู้ไม่รู้"(ผู้อวิชชา) ย่อมไม่รู้ว่า นี่คือ "มโนมยอัตตา"(อัตตาที่เป็นรูปสำเร็จด้วยจิตตนเอง ปั้นขึ้นเอง เนรมิตขึ้นเอง) ยังเป็นการสร้าง"ภพ"ขึ้นมาให้ตนเสพแท้ๆ เพราะไม่ได้เรียนรู้ความเป็น"อัตตา ๓"มาอย่างเป็น"สัมมาทิฏฐิ" จึงยังพากันหลงเสพ"อาภัสราพรหม"อยู่

"จิตว่าง"แบบนี้จึงแค่"เคหสิตอุเบกขาเวทนา" ยังเป็นภพเป็นชาติ ที่เป็น"อัตตา"อยู่แท้ๆ

ยังไม่เป็น"เนกขัมมสิตเวทนา"ที่ละล้าง"อัตตา"ลงไปได้จริง

(๘๗๔) ศึกษา "อัตตา ๓" จะได้ไม่หลงรีบลัดปั้นภพหลอกตัวเอง!

ไม่ได้ศึกษามาตามลำดับ"โอฬาริกอัตตา" แล้วก็ศึกษา "มโนมยอัตตา" และสุดท้ายศึกษา"อรูปอัตตา" ที่ต้องกำจัด "อัตตา ๓"มาตั้งแต่อัตตาหยาบขั้นต้น แล้วก็อัตตาขั้นกลาง และขั้นปลาย

แต่ไปหลง"รีบลัด" ฝึก"ปั้นภพ"ใส่จิตตนจนได้ ก็มี"อัตตา"

ยังหลง"อยากได้'ความรู้สึก'อย่างใดๆ"อยู่ แม้แต่"จิตว่าง" แล้วก็"ทำ"เพื่อให้เกิด"ความรู้สึก"อย่างนั้น จน"กระทำ"ขึ้นสำเร็จ ณบัดใด "กรรม"ก็เกิด ณ บัดนั้น ทันทีที่"ทำ"ได้ไง!!!

พอมี"การกระทำ"เกิดขึ้นกับมี"ความหวังในภพ"ว่า น่าได้-น่ามี"การเกิด"ก็อุบัติขึ้นในใจ

เมื่อ"ใจ"มี"กิริยา" มี"อาการ"ตามที่"สำคัญมั่นหมาย"(สัญญา)นี้

ตามที่ตนยึด"(อุปาทาน) ก็คือ"ชาติ"

เป็น"การเกิด"ปรากฏขึ้น "ชาติ"ใน"ภพ"ก็เกิดขึ้น

(๘๗๕) "ชาติ" คืออาการของจิตที่หยั่งลงเป็น ๑ ใน ๕ ของการเกิด!

"ชาติ"กับ"ภพ"นั้น เมื่อ"ชาติ"(โอกกันติ)เกิดขึ้นในใจ ก็หยั่งลงเป็น"ภพ"ตามมาทันที สำหรับผู้ยัง"อวิชชา" ยังไม่เป็น"อรหันต์"

"ชาติ"ที่เรียกว่า"โอกกันติ"นั้น คือจิตที่มีอาการ"หยั่งลง" หรือ"รวมตัวกันลงในใจ" เป็น"การเกิด" ๑ ใน ๕ ซึ่งได้แก่ "ชาติ-สัญชาติ-โอกกันติ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ" ที่ต้องเรียนรู้อย่างสัมมาทิฏฐิ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗)

"ชาติ"เกิด.."ภพ"ก็เกิด ทุกคน สำหรับผู้ยังไม่มีภูมิธรรม

ถึงขั้นทำ“วิภวตัณหา”ได้สำเร็จสัมบูรณ์ ก็ยังต้องมีชาติมีภพอยู่

(๘๗๖) พระอรหันต์ท่านมีชาติที่เป็นโลกุตระและมี “วสวัตตี” เป็นเครื่องอาศัย!

ยกเว้น“อรหันต์”ผู้ไม่ต่อ“พุทธภูมิ”ก็จะมี“ชาติ”(อภินิพพัตติ) ที่เป็น“โลกุตรจิต”ขั้นสูงสุด ที่ท่านมี“วสวัตตี”คือ “สามารถยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้”

ก็ยังจิตของตนให้เป็นไปอยู่ ให้เกิดแค่อาศัยใช้ไปกับการดำเนินชีวิตทำประโยชน์แก่ผู้อื่นจนกว่าจะตายเท่านั้น

ผู้นี้จึงจะไม่มี“จิตตกผลึกลงเป็นภพ”

● *จบฉบับที่ ๓๒๑*

[เปิดยุคบุญนิยม เล่ม ๒ ตัดเอาแค่นี้ *(จบฉบับที่ ๓๒๑)*

ต่อเริ่มจากฉบับที่ ๓๒๒ ไปจึงจะเป็น“เปิดยุคบุญนิยม เล่ม ๓” จ้า]

ลักษณะ “บุญนิยม” ที่สมบูรณ์ ๑๑ ประการ คือ

๑. ทวนกระแส (คนละทิศกับ ‘ทุนนิยม’) ๒. ต้องเข้าเขตโลกุตระ
๓. ทำได้ยาก (ยกเว้นผู้มีบารมีจริง) แม้ยากก็ต้องทำ ๔. เป็นไปได้ (ไม่ใช่ฝันเฟื่อง)
๕. เป็นสัจธรรม (ของจริงแท้สำหรับมนุษย์และสังคม) ๖. “กำไร” ของชาวบุญนิยมที่เรียกว่า ‘รายได้’ หรือ ‘ผลประโยชน์’ ก็คือ สิ่งที่ให้ออกไป คุณค่าที่ได้“สละจริง” เพื่อผู้อื่น เพื่อมวลมนุษย์และสัตวโลกทั้งหลาย จึงเรียกว่า “บุญ”
๗. สร้าง“คน”ให้ประสบผลสำเร็จเป็นหลัก ๘. ต้องศึกษาฝึกฝนกันจน “จิตเกิด-จิตเป็น” เรียกว่า“บรรลุธรรม” ตามลำดับ จึงชื่อว่าเป็น“ผลสำเร็จจริง”
๙. ความร่ำรวยอุดมสมบูรณ์ ไม่อยู่ที่ส่วนบุคคล แต่อยู่ที่ “ส่วนรวม” หรือ“ส่วนกลาง”
๑๐. เชิญชวนให้มาดูได้ หรือพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกับพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์
๑๑. จุดสัมบูรณ์ คือ อิสรเสรีภาพ ภราดรภาพ สันติภาพ สมรรถภาพ บูรณภาพ

● *สมณะโพธิรักษ์*

"ระบบบุญนิยม" จะนำพาสังคม
ไปสู่ความสงบสุข ร่มเย็น
เป็นทางรอด อย่างแน่นอน
อาตมาพาชาวอโศกมาทำ
เป็นกลุ่มสังคมมีจารีตประเพณีเป็นบุญนิยม
คนเข้าใจว่า ความรวยเป็นความประเสริฐ
นี่เป็นความเห็นผิด
ความจริงคนมาจนได้นี่ประเสริฐ
เป็นธรรมะชั้นสูง
แต่ต้องเป็นคนจนอย่างขยัน สร้างสรร เสียสละ
ไม่ใช่จนอย่างขี้เกียจ งอมืองอเท้า
แต่จะมาจนอยู่คนเดียวอยู่ไม่ได้นะ
ต้องมาจนเป็นหมู่ อาตมากำลังสร้างคนจนเป็นหมู่
ที่มีระบบสาธารณโภคี...

● *สมณะโพธิรักษ์*
๙ พ.ค. ๒๕๔๕
โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า เขาชะโงก นครนายก

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
๘ มิถุนายน ๒๕๖๓ บารราชธานีอโศก อุบลราชธานี

โรงบุญ
(แปลว่า รดเวัน, เลิก)

กระท่อม
แบ่งปัน

ตลาดบุญนิยม
ชุมชนสันติอโศก
จำหน่าย
อาหารมังสวิรัติ เพื่อสุขภาพและความงาม
เครื่องอุปโภค-บริโภค พืช-ผัก ผลไม้ ไร้สารพิษ
จาก ชุมชนชาวอโศก และเครือข่าย

บุญนิยม ทีวี.

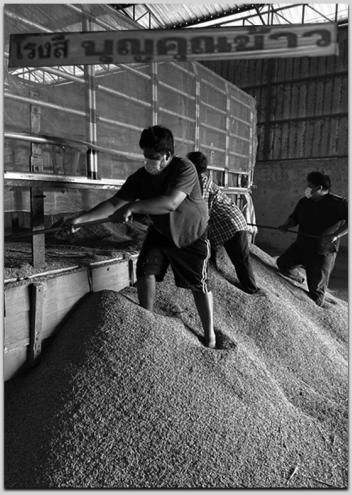
โรงสี บุญคุณชาว

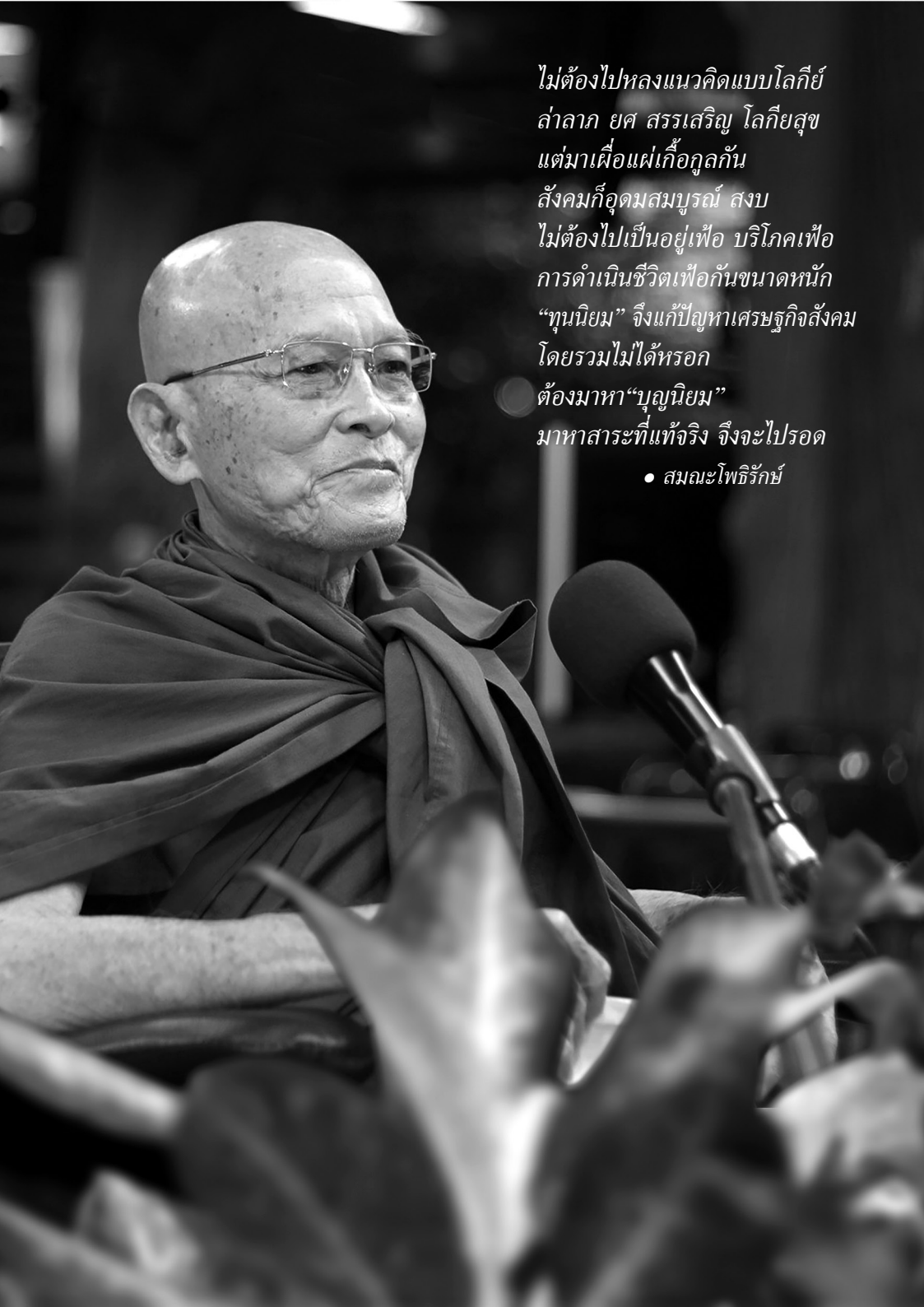

ไม่ต้องไปหลงแนวคิดแบบโลกีย์
ล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข
แต่มาเผื่อแผ่เกื้อกูลกัน
สังคมก็อุดมสมบูรณ์ สงบ
ไม่ต้องไปเป็นอยู่เฟ้อ บริโภคเฟ้อ
การดำเนินชีวิตเฟ้อกันขนาดหนัก
"ทุนนิยม" จึงแก้ปัญหาเศรษฐกิจสังคม
โดยรวมไม่ได้หรอก
ต้องมาหา"บุญนิยม"
มาหาสาระที่แท้จริง จึงจะไปรอด

● *สมณะโพธิรักษ์*

อาตมาต้องการปลูกฝังระบบบุญนิยม
ให้หยั่งลงในสังคม
สร้างให้เป็นวัฒนธรรมประเพณี
เหมือนชาวอินเดียที่ไว้หนวดเครา
ไว้ผมยาวกันมาตลอดทุกยุคสมัย
ไม่ว่าสังคมแฟชั่นจะเปลี่ยนไปอย่างใด
ชาวอินเดียก็ยังรักษาหนวดเครา
และผ้าโพกผมบนศีรษะมาโดยตลอด

• สมณะโพธิรักษ์

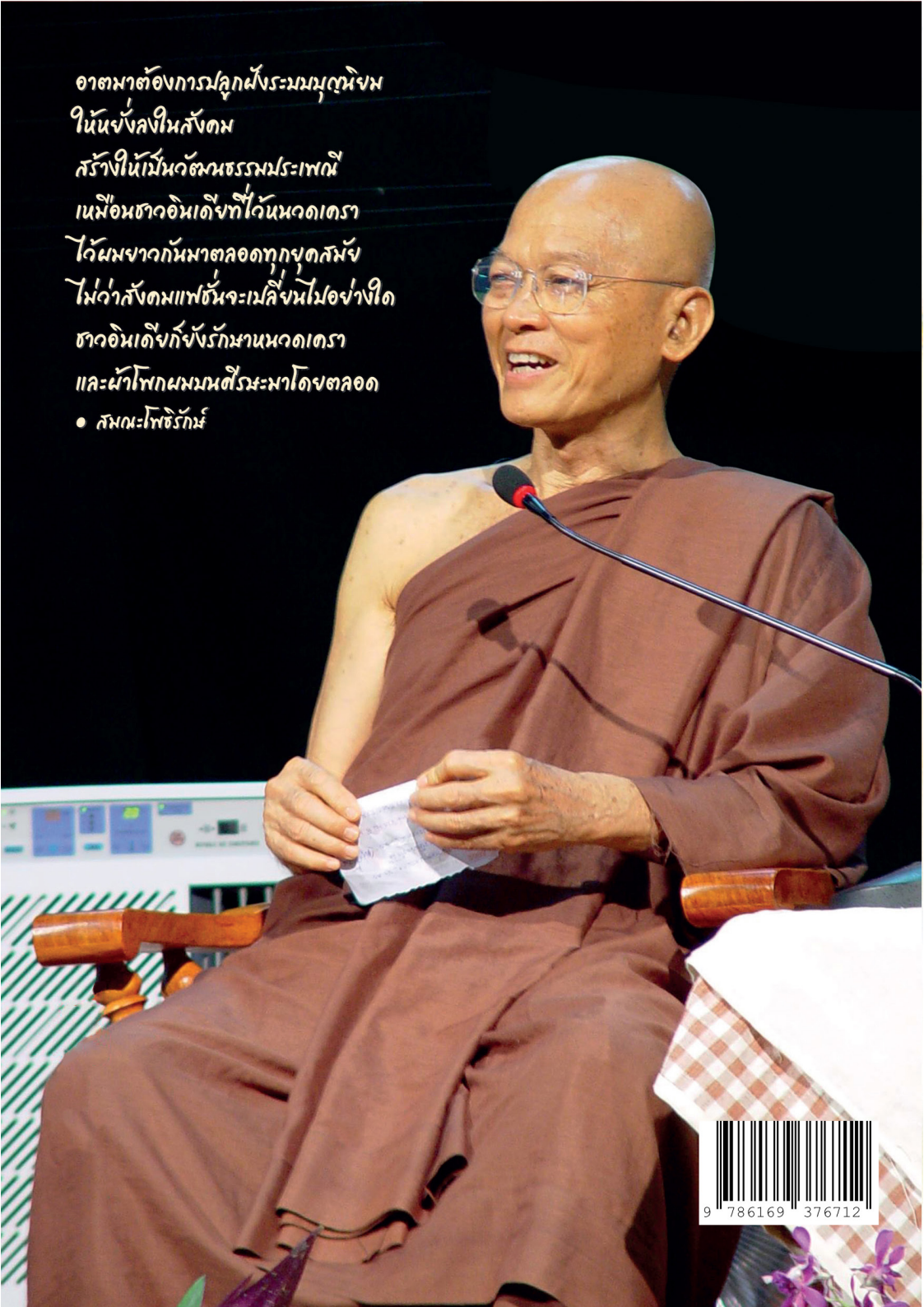

9 786169 376712